DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

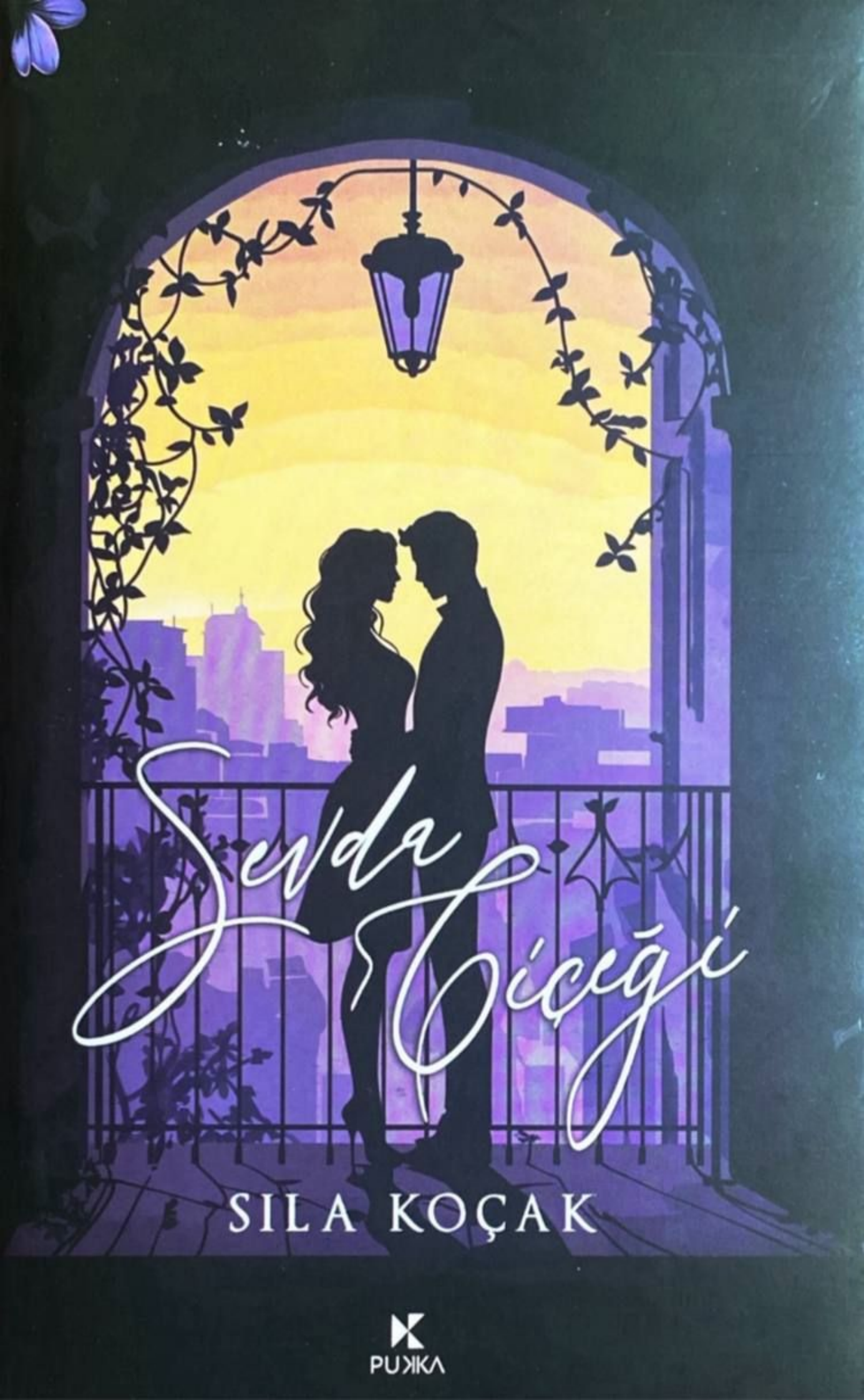
RESMİ WEB SİTEMİZ

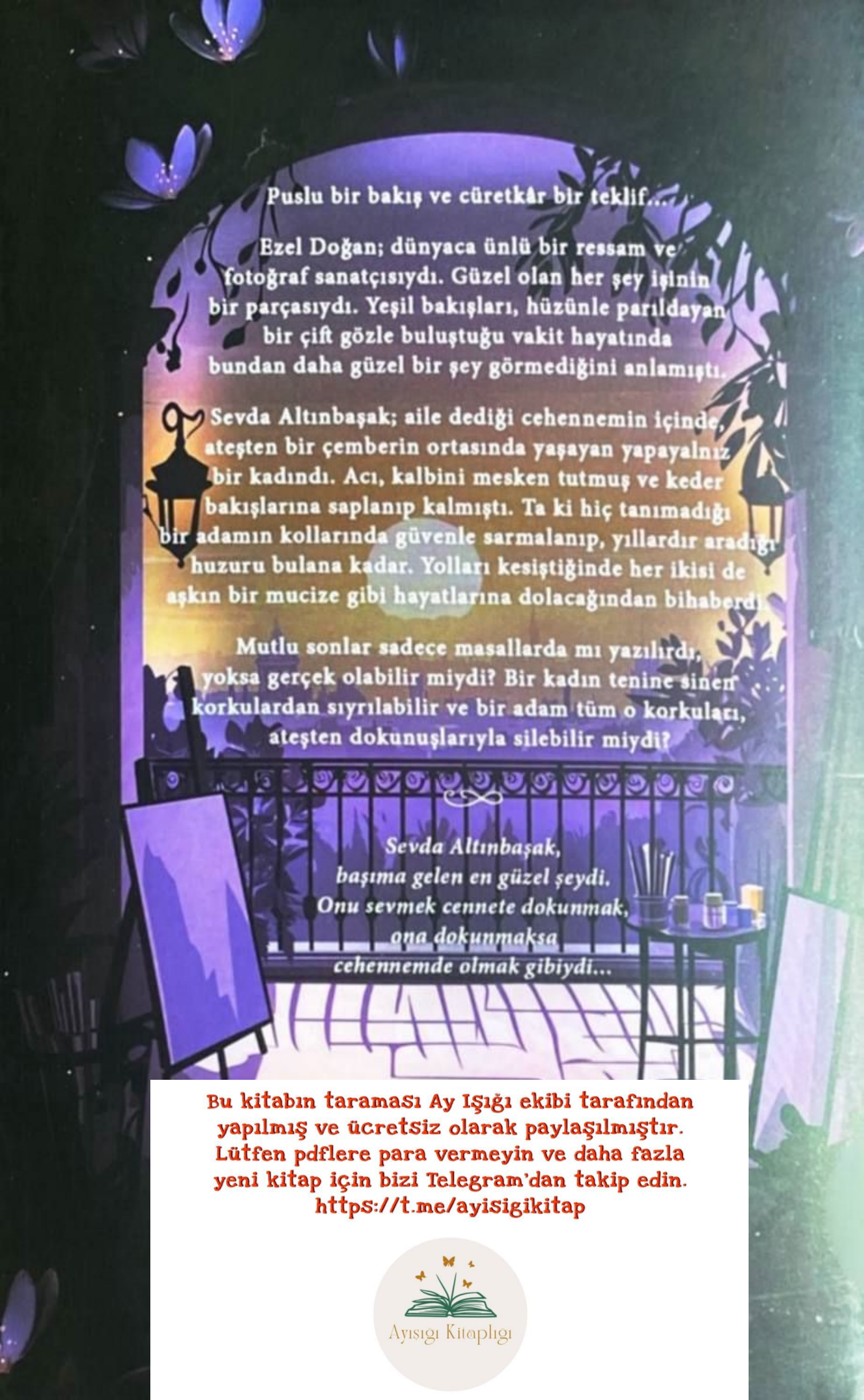
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Sevda Çiçeği
SILA KOÇAK
PUKKA

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

Sevda Çiçeği

SILA KOÇAK

Aşkı aramaktan hiç vazgeçmeyenlere ve hâlâ aşka inananlara...

7. Kısım

Prolog

Günümüz

Bir gün, kendi annesinin cenaze törenini izleyeceğini hiç düşünmemişti.

Titreyen parmaklarıyla üzerindeki paltonun eteklerine tutunan Sevda Altınbaşak, çakır gözlerindeki yaşlarla birkaç metre ilerideki kalabalığın toprağı kazışını seyrediyordu. Kürek elden ele dolaşırken ve kazılan çukur anbean daha da büyürken, yüzünde paramparça olmuş, kırgın bir bakış vardı. Gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarıp şişmişti. Şubat ayının sert soğuğu burnunun ve yanaklarının pespembe olmasına neden olmuştu. Beyaz tenindeki tek renk buydu ve yüzünün etrafına dökülen siyah saçlarının oluşturduğu kontrastla daha da solgun görünüyordu. Yüzünde bir çift mücevher gibi ışıldayan mavi ve yeşilin oynaştığı gözleri acıyla doluydu, buğulu bir bakış onları çepeçevre sarmıştı. Dudakları ise yeni bir hıçkırık dalgasını önlemek istermiş gibi sıkıca birbirine kenetlenmişti ancak tüm kırılganlığına rağmen çenesi mağrur bir tavırla dimdikti.

On iki yaşındaki bir çocuk, annesinin cenaze törenini izlerken ne kadar güçlü olabilirse Sevda Altınbaşak da o kadar güçlüydü. Edilen duaların, toprağa saplanan küreğin, kulaklarını dolduran feryatların ve hıçkırıkların arasında yaşına göre oldukça olgun bir tavrı vardı. Burada sırf gösteriş yapmak ve sahte taziyelerini sunmak üzere bulunanlara karşın o, gözyaşlarını bile bir köşede sessizce akıtmakla yetinmişti. Kimisi omzunu kimisi ise sırtını sıvazlayarak, sanki Sevda onları duyamıyormuş gibi daha ne kadar küçük olduğunu konuşurken o sadece izlemişti. Suna Altınbaşak'ın kaybı öyle ani ve trajikti ki kimisi de hâlâ olanlara inanmadığı için onun bir tür şokta olduğuna kanaat getirmişti.

Oysa Sevda kadar serinkanlı olan bir başkası daha vardı. Babası Ufuk Altınbaşak da tıpkı Sevda gibi bir köşede durmuş, karısı için kazılan mezarı seyrediyordu. Gözlerindeki güneş gözlüğü neler hissettiğini anlatmak adına onlara çok bir şans vermiyordu ama gerilen dudakları ve kar taneleri pahalı paltosunun üstüne düşerken duruşundaki o güven ve katılık, kendini kahretmediğinin bir kanıtıydı. Öyle rahattı ki sanki yıllardır evli olduğu kadına değil de eski bir dosta veda etmeye gelmiş gibiydi.

Belki de o ana dek Sevda *veda* sözcüğünün gerçekten ne anlama geldiğini hiç fark etmemişti. Onun için vedalar hep gülümsemeli ve kucaklaşmalıydı. Bu ise... buz gibiydi. Ne gülümsemelerdeki o neşe ne de kucaklaşmalardaki o sıcaklık vardı. Annesinin cansız bedeninin üzerine atılan her toprak

parçasında aklındaki ve kalbindeki veda sözcüğü biraz daha anlam kazanıyor, biraz daha ağırlaşıyor ve biraz daha acı veriyordu. Öyle bir vedaydı ki bu, sanki Sevda'yı da büyümeye zorluyordu.

Annesinin mezarına bakmaktan kaçınarak burnunu çektiğinde, dedesi Haldun Altınbaşak ile göz göze geldi. Adamın gelini için oğlundan çok daha fazla üzüldüğü barizdi. Kendisinin aynası gibi olan o gözler onunla şefkatle buluştuğunda Sevda hiç tereddüt etmedi. İçinde bulunduğu kadınların kalabalığından, onlara yeterince katlandığına karar vererek hızlıca sıyrıldı ve dedesinin kollarına doğru atıldı. Karların ve çamurlu toprağın arasında bata çıka koşarak can havliyle dedesine sarıldı. Dedesinin Sevda'yı kucaklamak için eğilirken etekleri yerleri süpüren paltosu, kimi ailenin birkaç aylık maaşı kadardı ancak adamın Sevda'ya sımsıkı sarılırken bunu hiç de önemsemediği ortadaydı.

"Ben buradayım," diyen sesinde öyle bir güven vardı ki Sevda küçük bir kuş gibi dedesinin göğsüne yaslanırken hıçkırdı. Saçlarında gezinen eller anlaşılan tam da ihtiyaç duyduğu şeydi çünkü gözyaşları daha da arttı. Yaşlarla parlayan gözlerini dedesininkilere dikip, "Beni bırakma," diye yalvardı. *"Lütfen dede, beni bırakma..."*

"Asla, Sevda... Beni duydun mu, asla bir tanem..."

Dedesinin yumuşak fısıltısı kulağına dolduğunda, aradığı o güvenli kozanın içine sarılmışçasına yüzünü yeniden dedesinin göğsüne gömerek tüm bu soğuktan, acıdan ve gözyaşlarından kaçabilecekmiş gibi ona doğru biraz daha sokuldu. Titreyen parmakları dedesinin kazağının üzerinde iki yumruk haline geldi ve bir an sonra tüm o uğultu Sevda'dan uzaklaşmaya başladı. Küreğin o sinir bozucu vuruşları, karların ayakkabıların altında gıcırdayan sesleri, iç çekişler, alçak sesli konuşmalar, gazetecilerin deklanşörleri ve dua mırıltıları...

Her şey sustuğunda bedenini öyle bir huzur sarmaladı ki omuzları nihayet biraz olsun gevşedi, soğuk havanın titrettiği narin bedeni yumuşacık bir sıcaklıkla sarındı. Bu hızlı ve ani değişimi hissedip de neler olduğunu merak ederek geri çekildiği an, artık o kasvetli mezarlıkta değildi. Evlerinin arka bahçesinde, havuzun karşısındaki salıncaktaydı. Kısa boyunun el verdiği kadarıyla ayağının biri yerdeydi ve oradan destek alıp usulca sallanıp duruyordu. Üzerinde kalın askılı, pileli, kırmızı bir elbise vardı. Aynı renkte parlak ayakkabılar giyiyordu. Siyah saçları iki yanından örülmüştü, başını yana doğru eğerken sırtına ve omuzlarına dağılmıştı. Kıstığı gözlerinde meraklı bir bakış vardı, hatta biraz heyecanlı olduğu bile söylenebilirdi ve bunun tek sebebi, babasının onunla tanıştırmak istediği insanlardı.

Babasının koluna tutunarak yürüyen sarışın kadın, annesinden sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Annesinin bal gözlerine tezat, bu kadının neredeyse siyaha çalan koyu renk gözleri vardı. Ayağındaki yüksek topuklu

ayakkabılara rağmen babasının yanında boyu oldukça kısaydı ama aynısı, kadının yanında yürüyen adam için geçerli değildi. Yirmili yaşlarının başında olduğu belliydi ve ilk bakışta bile fark edilen delici, gri gözleri vardı. Keskin yüz hatlarını süsleyen bu gözler, annesinin gülümseyen yüzünün aksine ona mutlu bir görünümden çok, gergin ve hatta biraz ketum bir hava katıyordu. Adımlarını ileri doğru atarken halinden sıkılmışa benziyor gibi görünüyordu, bu da Sevda'nın biraz daha içine kapanmasına neden oldu.

Olduğu yerde biraz daha küçülen Sevda, bakışlarını bu kez babasınınkilerle birleştirdi. Onun bir başkasıyla evleneceğini biliyordu, bu yeni bir haber değildi. Hatta babası ve dedesini bunun için kaç kez tartışırlarken duymuştu. Dedesi bu fikre şiddetle karşı çıktığını ve bunun bir saçmalık olduğunu söylemişti. Henüz karısını kaybedeli bir yıl bile olmadan bir başkasıyla evlenmesi hiç uygun olmazdı ve bu durumdan Sevda da kötü etkilenebilirdi. Ancak babası da aynı şiddetle bu söylemlere karşı çıkmıştı; Handan'ın çok iyi bir kadın olduğunu ve onun Sevda ile çok iyi anlaşacağını söylemişti. Üstelik kadının bir de Sevda'dan sekiz yaş büyük bir oğlu vardı ve o da Sevda'ya abilik yapabilir, onun yanında olabilirdi.

Annesinin ölümünden sonra sevgiye ve ilgiye öyle açtı ki Sevda, arkasına saklandığı kapının ardından tüm bunları duyduğunda kendini gülümserken bulmuştu. Ona annesinin yokluğunu aratmayacak bir kadının hayatında yer alabileceği fikri ve üstelik onu koruyabilecek bir abinin olması, içini heyecanla doldurmuştu. Yine de babası, "Gelsene Sevda," diye seslendiğinde bir an için duraksadı. Çekingen gözleri, karşısındaki kadının gözleriyle buluştuğunda parmakları salıncağa biraz daha sıkı tutundu.

"Merhaba tatlım, ben Handan. Bu da oğlum, Yavuz..."

Sevda onunla göz göze geldiğinde adamın gri gözlerinde beliren bakışlar onu korkuttu. Onları nasıl tanımlaması gerektiğini bilmiyordu ancak hiç de dost canlısı görünmediğini söylemeliydi. Usulca sallandığı salıncaktan kalkarak birkaç adım attığında, adamın uzun boyu ve kendi boyu arasındaki fark korkusunu daha da perçinlemiş gibiydi. Babasına doğru yürürken farkında bile olmadan adamın arkasına geçti ve parmaklarıyla babasının gömleğinin sırtına sarıldı. "Sevda!" diyerek onu azarlayan babası bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ne yapıyorsun sen öyle?"

Avucunu Sevda'nın koluna sararak onu saklanırcasına sığındığı o yerden geri çektiğinde, Sevda birkaç adım sendeledi. Yanakları azarlanmanın ve küçük düşmenin verdiği o utançla kızardı. Şimdi yüzünü iyice yere eğmişti ve baktığı tek şey, kırmızı ayakkabılarının burnundaki fiyonktu. Onlara bakmaya cesaret edemiyor, dahası kendini her an ağlayacakmış gibi hissediyordu. Hayalindeki tanışma anı kesinlikle bu değildi ve hissettiği hayal kırıklığı onu üzüyordu.

"Üstüne gitme, Ufuk çocuk o..." Handan denen kadının yumuşak sesi bile bakışlarını yeniden onlara çevirmesi için yeterli değildi. "Birazcık utandı sadece, eminim zamanla alışacaktır."

Babasının belli belirsiz homurdandığını duydu ve gözleri yeniden onunkilerle kesiştiğinde, adamın bakışlarındaki memnuniyetsiz parıltılar onu öyle korkuttu ki geriye doğru birkaç adım attı. Ufuk Altınbaşak, "Derhal buraya gel, Sevda!" diye bağırdı ancak Sevda onu dinleyemeyecek kadar ürkmüştü. Arkasını döndü ve olanca gücüyle koşmaya başladı. Gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissedebiliyordu ve babasının hâlâ ismini sayıklaması onların daha da hızlanmasına neden oluyordu.

Onu utandırdığını biliyordu. Bu yüzden babasının onu azarlayacağının da farkındaydı ve istediği tek şey, bunun boşuna bir çaba olduğunu bilmesine rağmen kaçmaktı. Adımlarını annesinin çok sevdiği ancak şimdilerde içi boş olan kış bahçesine doğru yöneltti ve nefes nefese kapı kulpuna doğru uzandı. Hızla içeri girip, sırtını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu.

Titreyen parmaklarıyla yüzündeki yaşları kuruladı ve içeriye doğru adım attığı an ayakları onu gecenin karanlığına, bir otelin teras katına çıkardı. Topuklu ayakkabılarının tıkırtıları gecenin ve İstanbul'un gürültüsüne karışarak kulaklarında yankılanırken ilerlemeye devam etti. Buz gibi bir hava tenini yalayıp geçti, saçlarını uçuşturarak onları darmadağın yaptı ancak Sevda adım atmaktan vazgeçmedi. Sonunda yüksek basamağı da çıkarak binanın en köşesinde dikildiğinde, niyeti yirmi dört yıllık yaşamına bir son vermekti. Aşağıya doğru bakan çakır gözlerinde hiçbir korku yoktu, kararlı ve kendinden emindi ancak narin bedenini ince bir titreme sarmıştı.

Saçları ve elbisesinin eteği dalgalanarak uçuşurken bunlardan hoşlanmış gibi kollarını iki yana açtı ve şehre son bir bakış atarak gözlerini kapadı. Boşluğa doğru attığı son bir adımın, onu hızlı ve ani bir sona götüreceğini umuyordu ancak ansızın bir kol onunkine dolandı ve onu o uçurumun kıyısından çekip aldı.

Bir an sonra terasta değil, bir yatak odasındaydı.

Serin akşam esintisi camların önündeki tülleri nazlı nazlı uçuşturup içeri dolarken, onu kurtaran kurumuş boya lekeleriyle kaplı parmaklar çıplak omzunda geziniyor ve teninde aheste daireler çiziyordu. Sevda, adamın iri bedenine kıyasla kollarının arasında öyle narindi ki Ezel'in tutuşu da aynı derecede nazik ve özenliydi. Dokunuşları nasırlı ellerinden beklenmeyecek kadar kibar ve yumuşaktı; Sevda'yı sanki ona dokunmaya kıyamıyormuş gibi sıkıca sarmıştı.

Genç kadının çıplak bacaklarından biri rahatça üzerlerindeki örtünün üstündeydi, bir diğeri ise Ezel'in bacaklarına dolanmıştı. Yanağını onun geniş göğsüne yaslamıştı ve narin dokunuşları tıpkı omzundakiler gibi Ezel'in

göğsünde dolanıyordu. Ezel'in görmeye asla doyamadığı çakır gözleri kapalıydı ve dudaklarında halinden memnun, tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

Kapatmayı unuttukları müzik kısık bir sesle odanın içine doluyor, gecenin sesine karışıyordu. Çok değil birkaç dakika önce odada yankılanan gürültülü ve boğuk iniltileri, şimdi yerini sessiz soluklara bırakmıştı. Öylesine huzurlu bir anın içine hapsolmuşlardı ki ne Sevda ne de Ezel bunu bozmak için tek kelime etmeye cesaret ediyordu. Bu noktada olmak onlara hâlâ hayal gibi geliyordu, belki de bu yüzden dokunuşları bir o kadar tutkulu ve muhtaçtı.

Ezel burnunu Sevda'nın saçlarına yaslayıp, içine derin bir nefes çekerken, "Kokun," diye mırıldandı. Sesi, kadının tüylerini diken diken eden boğuk bir fısıltıydı. "Beni benden alıyor... Günün sonunda yine kollarımda olacağını; kendimi yine sende, kokunda kaybedeceğimi düşünmeden duramıyorum." Sevda gözlerini usulca açtığında Ezel'in dudaklarını bir gülümseme sardı. "Tüm gün aklımdasın, kokun tüm gün burnumda... Sana koşmak için çıldırıyorum, beni öldürüyorsun Sevda..."

Duyduklarıyla birlikte derince iç çeken Sevda uzandı, kollarını adamın geniş omuzlarına sardı ve bunu yaparken yüzüne düşen bir tutam saça üfleyerek güldü. Gülüşü öyle güzeldi ki bakışlarını dudaklarından çekemeyen Ezel, onu sımsıkı sarmak ve sadece kendine saklamak istiyordu. Sevda Doğan bir ömür kollarının arasında kalabilir ve Ezel bir ömür onu sevebilirdi.

Genç kadının üflediği saç tutamı yeniden yüzüne düştüğünde, Ezel uzandı ve kadının ipek kadar yumuşak siyah saçlarını kulağının arkasına attı. Aynı anda Sevda da ona uzanmış, ince parmaklarını büyük bir şefkatle Ezel'in alnına dökülen saçlarında gezdirmeye başlamıştı. Narin dokunuşları; kıstığı çakır gözleri ve kızarmış yanaklarıyla birleştiğinde Ezel'in kalbini sızlatıyordu. Kadın, kolları arasındayken öyle güzeldi ki ona bakmak kimi zaman acı veriyordu ancak Ezel onunlayken bunu bile seviyordu.

Uzanıp genç kadının saçlarına bir öpücük bıraktı ve teninden yükselen kokuyu derince içine çekti. Bunu yaptığı an genç kadın titreyerek neşeli bir kahkaha attı. "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi, Ezel?" diye sorarken sesinde bir muziplik vardı. "Yani... bildiğin koku işte. Sıradan bir kadın kokusu; şeker, vanilya, çiçek falan..."

"Sıradan bir kadın kokusu mu?"

Ezel başını kaldırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdığında, Sevda'nın kolları adamın boynundan ayrıldı ve elleri yeniden Ezel'in geniş omuzlarına tırmandı. Gülüyor ve bu sırada Ezel'in başını yeterince döndürmüyormuş gibi tırnaklarıyla adamın teninde küçük daireler çiziyordu. Ezel ciddi bir yüz ifadesi takınarak kolları arasındaki kadına onaylamaz bir bakış attı. Yüzü ne

kadar sert görünse de yeşil gözlerinin derinliklerinde, Sevda'ya bakarken hep orada olan küçük bir gülümseme vardı.

"Sen bir tanesin, Sevda..." diye fısıldadı. "Öyle özel, öyle güzel bir kadınsın ki... Kokun da en az senin kadar özel, kokun da senin kadar büyüleyici."

Ezel'in sözlerinden ve gözlerindeki o derin bakışlardan mest olan Sevda, eğilerek adamın çenesine küçük bir öpücük kondurdu. "Peki, ne kokusuymuş bu?"

Cevap beklercesine kaşlarından birini havaya kaldırdığında, Ezel uzanarak onu kendine çekti. Bir eliyle ince belini sardı, diğer elini de Sevda'nın dağılmış kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. Kadının gür saçlarını avucunda topladı ve burnunu onun boynuna sürterek derince soluklandı. "Sevda," diye fısıldadı. "*Sevda çiçeği* kokusu..."

Sevda'nın kahkahası neşe ve şaşkınlık doluydu, öyle ki adamın çepeçevre sardığı bedeni gülerken sarsılıyordu. "Sevda çiçeği kokusu mu? O nasıl bir kokuymuş? Hiç öyle bir çiçek duymadım ama bak öyle bir şarkı vardı."

Kadının gözlerindeki ışıltıları seyrederken kendini hiç olmadığı kadar mutlu hisseden Ezel, uzandı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Büyük avuçlarıyla kadının yanaklarını iri ellerinden beklenmeyecek bir kibarlıkla kavrıyor, öpüşüne yön veriyordu. Bu ilişkide baskın olan taraf Ezel olarak görülebilirdi fakat aslında durum tam tersiydi. Kadının Ezel üzerinde öyle bir etkisi vardı ki Ezel ona resmen tapınıyor, o olmadan bir gün bile yaşayamayacağını biliyordu. Ona öyle bağlanmıştı ki son nefesini verdiğinde bile kadının izi ruhunda olacaktı.

Tek bir öpücükle bile düzensizleşen soluklarla geri çekildiklerinde Sevda başını adamın göğsünden kaldırdı, gözlerinin içinde neşe dolu parıltılar vardı. "Haydi, söyle."

Ezel uzandı ve onun gülen dudaklarına bir öpücük daha bırakarak nemlenmiş siyah saçlarını genç kadının kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neyi söyleyeyim?"

Gözlerinde yumuşak, sevgi dolu bir bakışla adamı seyreden Sevda, "Sevda çiçeğini," dedi. "Onu anlat bana..."

Genç kadın çenesini göğsüne yaslayıp hevesli küçük bir çocuk gibi ona bakmaya başlayınca, Ezel gülümseyerek elini uzattı. Kadının yanaklarını, çenesini ve boynunu nazikçe okşadı. "Sensin işte," diye mırıldandı. "Sevda çiçeği de tıpkı senin gibi büyüleyici bir çiçek, güzel ve narin... Bir diğer adı *unutma beni çiçeği*."

"Ah, mavi olanlar değil mi? Ezel onlar harika!"

"Evet, öyleler. Hikâyesini duymak ister misin?"

Sevda merakla başını salladığında Ezel onu belinden kavrayarak kendine doğru çekti. Narin ve çıplak bedeni Ezel'in bedeninin üzerinde, yüz yüze bakar hale gelmişlerdi. Adam bacaklarıyla onu sarıp hapsettiğinde, Sevda ona kıkırdayarak karşılık verdi. Adamın alnına düşen saçlarını geriye doğru çekti ve gülümseyerek dudaklarını ısırdı. "Devam et hadi, duymak istiyorum."

Ezel saçlarında gezinen eli yakaladı ve genç kadının avucunun içine bir öpücük bırakarak anlatmaya başladı. "Efsaneye göre günün birinde bir şövalye varmış. Güçlü mü güçlü, yakışıklı mı yakışıklı... Bu şövalyenin bir de nişanlısı varmış. Güzel mi güzel, zeki mi zeki..."

Sevda neşeli kahkahalarla ellerini adamın göğsüne dayadı. Saçları bir perde gibi yüzünün iki yanına düşmüş ve adamın omuzlarına dağılmıştı. "Seni öyküler anlatırken düşünemiyordum Ezel, özellikle de böyle bir şey. Hikâyeye kendinden bir şeyler katmadığına emin misin?"

"Belki," diyen Ezel, Sevda'ya göz kırptı. "İki sevgili ara ara buluşur, birlikte vakit geçirirlermiş. Yine bir gün buluşup gezerlerken, bir nehir kenarına rastlamışlar. Nehrin karşısında bir çiçek varmış. Çiçek o kadar güzelmiş ki şövalye karşıya geçip çiçeği nişanlısı için almak istemiş. Nehri geçip çiçeği almış fakat yeniden nehre girdiğinde tekrar kıyıya ulaşamamış. Dalgalar onu sürüklemeye başlamış. Akıntı öyle şiddetliymiş ki kurtulup karşıya geçmeyi başaramayacağını anlayan şövalye, çiçeği gözü yaşlı nişanlısına atmış ve *'Unutma beni!'* diye bağırmış. Bu yüzden bu adı vermişler; unutma beni çiçeği... Ama halk içinde sevda çiçeği derler. Ölümcül güzelliğinden dolayı böyle demişler."

Dolan gözlerini adamdan saklayamayan Sevda, "Hüzünlü bir hikâyesi varmış," dedi. "Bence her masal güzel bitmeli."

"Bence de," diyen Ezel kollarını kadına doladı ve onu sıkıca sararak kendine doğru çekti. "Bence de her masal güzel bitmeli..."

"Ya bizimki? Bizimki de öyle olacak mı?"

Ezel yumuşacık bir gülümsemeyle başını salladı, uzanarak Sevda'ya tüm korkularını ve endişelerini unutturan bir öpücük verdi. "Olacak, söz veriyorum, olacak..."

Sıçrayarak uyanan Sevda gözlerini kırptığında içerisinin kapkaranlık olduğunu fark etti. Telaşla komodine uzandı ve gece lambasını yaktı. Dizlerini karnına çekerek yüzüne yapışan uzun, siyah saçlarını geriye attı ve avuçlarını gözyaşlarıyla taşan gözlerine bastırdı.

Kâbustu...

Böylesine güzel anıların içine çekilmek, bunların artık çok geride kaldığını bilmek tam anlamıyla bir kâbustu ve Sevda kâbuslarla uyanmaktan nefret ediyordu.

Kısacık sürmüştü ancak Ezel Doğan'la birlikte ömrünün en güzel aylarını geçirmişti ve böyle zamanlarda bu anıları görmek onun için tam bir işkenceye dönüşüyordu. Öylesine gerçekçi ve güzeldi ki Sevda bu anılara tutunmak için çabalıyor, her seferinde bunu başaramayacağını anlayarak yıkılıyordu.

Sadece kâbuslara uyanmıyordu, hayatı da koca bir kâbusa dönmüştü. Sevdiği adam ve kucağına hiç alamadığı kızı uğruna hapsedildiği bu yerde, ömründe hiç olmadığı kadar yalnızdı. Kimi zaman buna daha fazla katlanamayacağını düşünüyor ve ailesini, kocasını ve kızını bir kez daha göremeden ölmekten korkuyor; öyle ki bu korkuyla çıldıracakmış gibi hissediyordu.

Anılarından sıyrıldığında ve gerçeklik bir tokat gibi yüzüne çarptığında dudaklarından bir hıçkırık koptu. Bir diğeri de onu takip ettiğinde narin omuzları sarsılmaya başladı. Dışarıda uğuldayarak esen şiddetli bir rüzgâr ve Sevda'nın artık nefret ettiği lapa lapa yağan kar vardı. Soğuk bir yılbaşı gecesiydi. Ezel'den ve Melek'ten uzakta geçirdiği üçüncü yılbaşıydı. Artık dileklere, dualara olan inancı kalmamıştı.

Tükenmişti.

Sevda Doğan oldukça ağır bir şekilde yenilmişti.

Yıllar önce o gün, adamın kolları arasında uzanarak ona mutlu bir sona sahip olup olamayacaklarını sorduğunda, Ezel Doğan ona olacaklarını söylemişti. Bunun için ona söz vermişti ve Sevda adama tüm kalbiyle inanmıştı. Hayatında yalnızca kahkahalar ve huzur olacak sanmıştı...

Hayatının bir kâbusa döneceğinden bihaber yaşadığı o zamanları, adamla ilk tanışmalarını hatırladı. Toy ve saftı. Kötü adamların yalnızca masallarda olmadığını biliyordu ancak mutlu sonların da öyle olduğunu zannederek çok ama çok yanılmıştı.

Dudaklarından alaycı bir gülüş döküldü ve bu, gözyaşlarının daha da artmasına sebep oldu.

Sevdiği adamla ve kızıyla aynı şehrin havasını solumasına rağmen onlara yaklaşamıyordu. Elinden gelen tek şey, onların fotoğraflarına sarılarak gözyaşlarına boğulmaktı. Özlemi her geçen gün artıyor, dudakları asla gülmüyordu. Herkes onu *öldü* zannediyordu ve Sevda, aradan geçen yılların ardından Ezel'in onun yerine bir başkasını sevip sevmediğini düşünerek her geçen gün daha da kahroluyordu.

Dudaklarından yeni bir hıçkırık koptu. Öfke ve acıyla gece lambasına uzandı ve lambayı sağ tarafında kalan aynalı dolaba fırlattı. Lamba gürültüyle düşerken kırılan cam parçalarının sesi de tıpkı bir feryat gibi kulaklarında

yankılandı. Oda yeniden karanlığa gömüldüğünde Sevda hâlâ öfkeliydi. Kendisi böyle can çekişirken tüm bunlara sebep olan adamın aşağıda mutlu bir şekilde oturmasını hazmedemiyordu. Zaman kendisi için o gece durmuşken adamın hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesi haksızlıktı.

Öfkeyle ayağa kalktı ve yatağının kenarına bıraktığı sabahlığı el yordamıyla bularak odasından çıktı. Adama öfkesini ve kinini kusmadan rahatlamayacaktı. Kendini en azından böyle avutmak zorundaydı yoksa hapishaneyi aratmayan bu yerde çıldıracaktı.

Koridora çıktığında, odasına ulaşmayan yüksek sesli müziğe burun kıvırdı ve ayağının altındaki konfetileri sertçe ezip geçerken, salona gitmek üzere merdivenleri inmeye başladı. Kulağına müzik seslerinin yanı sıra neşeli çığlıklar ve anlamsız sözcükler de doluyordu. Kendisi hariç herkes eğleniyordu ve Sevda adamdan da onun *arkadaşlarım* dediği o insanlardan da nefret ediyordu.

Sevda salona girdiğinde yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bir striptiz kulübünden fırlamışçasına kucaktan kucağa gezen kadınları ve ellerinde şişelerle gülen insanları seyrederken tek hissettiği acıma duygusuydu. Hepsi öylesine sığ ve boş insanlardı ki Sevda hak etmeseler bile onlara acıyordu.

Gözünün kenarında kalan bir damla yaşı sildi ve henüz hiç kimsenin kendisini fark etmemesi üzerine girişteki ses sistemine doğru yürüdü. Kabloyu fişten sökercesine çektiğinde müzik durdu ancak tek duran o değildi. Odadaki hareket de bir süreliğine durmuş gibiydi ve Sevda'nın gözleri herkesten uzakta, bir köşede oturan Yavuz Kılınçer'in gri gözlerindeydi. Adamın üzerinde düğmeleri neredeyse karnına kadar açık beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Bacak bacak üstüne atmıştı, elindeki kadehi yudumlarken bakışlarını Sevda'dan bir an bile ayırmıyordu.

Sevda onun ne yaptığını biliyordu. Yavuz Kılınçer kendisine meydan okuyordu. Bugüne kadar Sevda'yı hep tehditlerle susturmuştu ancak Sevda bu kez kolay kolay susmayacak ve adamın karşısında öylece sinmeyecekti.

Bakışlarını ondan çekmeden ilerledi ve biraz çabayla üçlü hoparlörü devirdi. Adamın alnında bir damarın belirdiğini görmek onu daha da cesaretlendirmişti. Ayağının altındaki bir balonu itti ve pembe bir otrişin* üstüne basarak yürümeye başladı. Adamın tam karşısında durduğunda ortamın ne kadar gerildiğinin farkındaydı. Kimseden çıt çıkmıyordu ve Sevda üzerinde gezinen gözleri hissedebiliyordu.

Üstünde ayak bileklerine kadar uzanan siyah, saten sabahlığı vardı. Aynı renkteki saçları darmadağın bir halde omuzlarında ve sırtındaydı. Beyaz teni mümkünmüş gibi daha da beyazlamıştı, burnu ile gözleri kıpkırmızıydı.

* Genellikle tüylü olanları tercih edilen, fular gibi kullanılabilen bir moda aksesuarıdır.

Çakır rengi gözleri yeni ağladığını belli edercesine hâlâ ıslaktı. Gözlerinin ve kirpiklerinin dibinde kurumamış yaşlar vardı. Şu haliyle Sevda Doğan, adamın karşısında hiç olmadığı kadar çaresiz ve savunmasız görünebilirdi ancak tüm bunlar bir yanılsamaydı. Hissettiği öfke ve nefret öylesine canlıydı ki Sevda'ya her gün uyanmak için gerekli olan o gücü veriyordu. Şimdi adamın karşısında ayakta durabilmesinin nedeni de buydu.

Bakışlarını ondan çekip içeridekilerde kısaca gezdirdi ve yeniden Yavuz'a dönerken, "Katlanamıyorum!" dedi. Sesindeki tek şey öfke ve nefretti. "Tüm bunlara katlanamıyorum! Bunlara daha fazla katlanamıyorum! Ben yukarıda paramparça olurken senin hayatın keyfini çıkarmana katlanamıyorum!"

Yavuz'un tüm bunlara tepkisi alaycı bir tavırla *öyle mi,* dercesine tek kaşını kaldırmaktı. Öylesine pervasız ve umursamaz görünüyordu ki Sevda'nın gerçekten çıldırmasına çok az kalmıştı. Yeniden konuşmak için dudaklarını araladığında sağ taraftan, "Sana yardımcı olabilirim güzelim," diyen bir ses yükseldi. Ses, kucağında oturan balık etli bir sarışını okşayan esmer bir adama aitti ve bayık bakışlarından çoktan kafayı bulduğu belliydi. "Benimleyken hayattan keyif alacağını garanti ederim."

Adam, tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de göz kırptığında ve bedenini ahlaksızca süzmeye başladığında, Sevda irkilerek geriye doğru bir adım attı. Yavuz Kılınçer, öfke dolu bir hareketle elindeki kadehi ansızın karşısındaki duvara fırlattığında yerinden sıçradı. Adam gri gözlerinde tehditkâr bir bakışla ayağa kalktığı sırada, içinde bulundukları koca salon birdenbire ufalmıştı.

"Ne dedin sen?"

Yavuz tehlikeli bir sakinlikle adama döndüğünde, kucağındaki sarışın bir şeylerin ters gideceğini hissetmiş gibi ayağa kalktı ve uzaklaştı. Krem rengi, deri bir koltukta oturan adam artık o kadar da keyifli görünmüyordu ve yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Yine de alaycı bir tavırla gülmeye çalıştı. "Yapma, Yavuz. Hepimiz bu sürtüğün ne istediğini biliyoruz. Durmadan ağlayarak hayatı sana zindan etmekten başka bir şey yapmıyor. Tek ihtiyacı sertçe düzülmek, belki o zaman akıllanır."

Sevda bu sözcüklerle öfkeyle titrerken, "Seni aşağılık herif!" diye bağırdı. Adamın üzerine yürümek istedi ancak Yavuz Kılınçer'in sağ kolu Melih Erdem, onu tutarak buna engel oldu. Yavuz boynunu esneterek elini yana doğru uzattı ve Melih, belindeki silahı tereddüt bile etmeden Yavuz'un avucuna bıraktı. İşte o zaman Sevda, gecenin kanla biteceğini anladı.

Alkolün verdiği o rehavetten çabucak sıyrılan adam, Yavuz'un elindeki silahı görünce, "Sikeyim!" diye bağırdı. "Beni vuracak mısın?" Yüzündeki ifade, dehşetle dolu bir şaşkınlıktı. "Kendine gel, Yavuz bunu yapamazsın!"

"Öyle mi?"

Yavuz kararlı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdığında adam da tıpkı odadaki herkes gibi onun ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Elindeki silah olmasa bile gri bakışlarındaki o karanlık, sona doğru yürüdüğünü anlatmak için yeterliydi. Adam gergin bir ifadeyle avuçlarını oturduğu koltuğa yaslayıp, yerinde doğrulmaya çalışırken kendini kurtarmak istercesine, "Unutma, sırrını biliyorum!" diye bağırdı. Yaptığı şey, bakışları bir an için Sevda'ya düşerken umutsuzca son kozuna sarılmaktı. "Onun ölmediğini biliyorum! Eğer bana bir zarar verirsen ertesi sabah tüm gazetelerde gerçeği okursun! Ezel Doğan'ın karısının aslında ölmediğini o..."

Yavuz mermiyi sürdükten sonra saniyelik bir hareketle nişan alıp tetiğe bastığında, adam daha fazla konuşamadan yığıldı. Alnından giren kurşun başının arkasından çıkmış olmalıydı çünkü gevşekçe oturduğu -en azından önceden oturduğu- koltuğun sırtı kan lekeleriyle dolmuştu. Her şey öyle hızlı olup bitmişti ki odadakiler bile bu dehşetle irkilmişti; kadınlar çığlık çığlığaydı ve artık kimse o kadar da sarhoş görünmüyordu. Dehşetle soluyor ve ağlıyorlardı.

Tepki vermeyen tek kişi Sevda'ydı. Geçen yıllar boyunca bu sesi duymaya da kana da alışmıştı.

"Parti bitti," diye gürleyen Yavuz Kılınçer silahı yeniden korumasına verirken yüzündeki o alaycı gülümsemeyle sırıttı. "Herkese mutlu yıllar!"

İçeridekiler yavaş yavaş salonu terk etmeye başladığında Sevda da kollarını tutan adamdan kurtuldu ve Yavuz'un fırtınalı bir gökyüzünü anımsatan gözlerine bakarken, "Sen hastasın!" diye tısladı.

"Belki."

"O kadar... ah, o kadar iğrenç bir insansın ki! Aslında sana insan bile demek istemiyorum! Acımasız, soğukkanlı bir katilsin ve senden nefret ediyorum! Beni duydun mu, Yavuz? Senden nefret ediyorum!"

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Acı bir alayla gülen Sevda parmağını adama doğru sallarken yemin edercesine, "Göreceksin," dedi. "Buradan bir gün kurtulacağım ve o zaman yaptığım ilk iş seni parmaklıklar ardına tıktırmak olacak, göreceksin. Hak ettiğin cezayı bulacaksın ve ben..."

"Ah, Sevda... Hâlâ o mutlu sonlara inanıyorsun, değil mi?" Sevda'nın aksine hastalıklı bir neşeyle gülümseyen Yavuz üstüne doğru yürüdüğünde, Sevda çıplak ayaklarına olduğu yerde kalmalarını emretti. "Ne kadar inkâr edersen et, o mutlu sonlara hâlâ inanıyorsun, Sevda. Küçük, çok küçük de olsa bir umudun var, değil mi? Bu yüzden savaşmaktan hiç vazgeçmiyorsun. Bu yüzden bu kadar direniyorsun."

Sevda suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi kızardığında ve yaşlarla dolan gözleriyle kalakaldığında, Yavuz Kılınçer uzanarak tüy kadar hafif dokunuşlarla yanağını okşadı. "Seni kandırmışlar, Sevda," diye fısıldadı. "Bunu sen de biliyorsun. Derinlerde bir yerlerde bunu biliyor ve bundan nefret ediyorsun, değil mi?"

Sevda'nın gözlerinden bir damla yaş aktığında, adam parmak uçlarıyla o damlayı yakaladı ve gözyaşının izini silerek geri çekildi. "Bir anlaşmamız var Sevda, bunu sakın unutma," dedi. "Mutlu sonlar ya da gökkuşakları yok. Kocan yok, kızın yok... Yalnızca ben varım ve bununla yetinmek zorundasın. Yalnızca bununla..."

Sevda başını iki yana sallayıp, "Asla!" diye haykırdı. "Beni duydun mu? Asla!"

Koşar adımlarla salondan çıktı ve merdivenleri hızla tırmanarak kendini odasına attı. Sırtını kapıya yaslayıp yere çöktü ve ellerini dudaklarının üstüne kapatarak ağlamaya başladı. Taşmak üzere olduğunun farkındaydı. Nasıl yapacaktı, bilmiyordu ancak buradan kurtulması lazımdı.

Aksi halde ya kendisini öldürecek ya da bir katil olacak ve bundan zerre pişmanlık duymayacaktı.

Bölüm 1

Geçmiş

"Bunu yapamazsın! Seni aşağılık herif! Bu kadar ileri gidemezsin!"

Arkasında çırpınarak yalvaran sekreteri umursamadan toplantı odasını basan Sevda Altınbaşak, öfkeyle bağırarak gözlerini Yavuz Kılınçer'in gözlerine dikti. Adamın şakaklarındaki bir damarın attığını, çenesinin kasıldığını ve yanak kaslarının dalgalandığını fark ettiğinde bile geri adım atmadan ona bakmaya devam etti. Hırsla soluyarak kollarını göğsünde birleştirdi, yeşil ve mavinin eşsiz bir karışımı olan o gözlerindeki nefret parıltılarıyla gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Bu ani çıkışıyla birlikte odadakilerin şaşkınlığının ve herkesin kendisine baktığının farkındaydı. Buna rağmen bakışlarını adamın kararan gözlerinden çekemiyor, sessiz bir haykırışla onu izliyordu. Öfkeyle dolup taşmıştı ve adam içeridekileri bir an önce dışarı çıkarmazsa bağırışlarına, tüm bu *aile* dramına kimseyi umursamadan devam edeceğini biliyordu. Bunu Yavuz da biliyor olmalıydı, ayağa kalktı ve içeridekileri titreten bir sesle, "Toplantı bitmiştir!" diye kükredi.

Herkes dışarı çıktığında ve Yavuz koltuğundan kalkarak, yeri titreten adımlarla toplantı odasının karşısındaki diğer kapıya doğru yürüyüp bir zamanlar babasına ait olan odaya girdiğinde, Sevda hâlâ olduğu yerdeydi. Adamın sanki o bir böcekmişçesine umursamazca yanından geçip gitmesi karşısında içinin daha büyük bir öfkeyle dolduğunu hissediyor ve adeta ateş püskürüyordu. Topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı güçlü tıkırtılarla onu takip ettiğinde ve bir zamanlar içeride koşturup oyun oynadığı ancak şimdilerde onun için hiçbir şey ifade etmeyen bu odaya girdiğinde sadece ruhunun değil, içerisinin de daraldığını düşündü.

Yavuz'un odası, belki de binadaki en gösterişli odaydı. İki yanı boydan boya camlarla kaplı duvarları, bir köşedeki büyük kitaplık, kaliteli mobilyalar ve içeriye sinen parfümle karışık o deri kokusuyla; içerisi adeta modern bir ini andırıyordu. Hem şık hem de tehditkârdı ancak bunun sebebi sadece bu oda değil, bir elini cebine koyarak arkasındaki pencereye yaslanan ve gri gözleriyle onu süzen adamdı.

Yavuz Kılınçer bir doksana yakın olan boyu, yapılı omuzları, her zaman üç numaraya vurulan kısa saçları ve bir şahininkileri andıran o vahşi bakışlarıyla dikkat çeken ve kimi zaman etrafındakilerin ondan ürkmesine neden olan biriydi. Öylesine büyük bir kibri ve özgüveni vardı ki onunla aynı odada olmak Sevda için bir işkence gibiydi. Şimdi bile adamın varlığı dört

bir yanı kuşatırcasına onu çepeçevre sarmış gibi hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu. Yine de içinde kaynayan öfke öyle yoğundu ki Yavuz'unki gibi bir gövde gösterisi yapmaktan hiç çekinmedi.

Elindeki dosyayı öfkeyle adamın çalışma masasına çarptı. "Tüm bunlar da ne demek oluyor? Ne hakla bu kadar ileri gidersin? Ne hakla dedemin koltuğunda hak iddia edersin?"

"Asıl sen ne hakla kontrolsüzce içeriye dalıp bana hesap sorabiliyorsun?"

Yavuz gözlerindeki bakışın aksine, sakince ona doğru yürümeye başlayıp tam karşısına dikildiğinde kendini daha fazla tutamayan Sevda, "Sahip olduğunu sandığın her şey benim!" diye haykırdı. Parmağını öfkeyle Yavuz'a doğru sallarken birkaç dakika önce kuaförden çıkmış gibi muntazam görünen siyah saçları, asice yüzünün etrafına ve omuzlarına yayıldı. "Tüm bunlar benim hakkım! Beni uzaklaştırmana, bir kenara atmana ses çıkarmadım! Dedem için bunu yapmadım ve sen... sen... tüm bunlar yetmezmiş gibi..."

"Senin mi? Tüm bunların *senin* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yavuz alayla gülerek yanından geçtiğinde ve koltuğuna oturduğunda, yüzünde öylesine kendini beğenmiş bir gülüş vardı ki onun bu umursamazlığı karşısında Sevda'nın öfkeden gözleri doldu.

"Unuttuysan söyleyeyim, kardeşim..."

"Ben senin kardeşin değilim!" diye öyle güçlü bir çığlık savurdu ki odadaki yalıtım olmasa Sevda sesinin tüm katta yankılanacağından emindi. "Senin ve benim aramda hiçbir bağ yok! Sen ve annen... bir asalak gibi sırtımıza yapıştınız!"

"Kendine gel, Sevda! Haddini bil de konuş!"

Yavuz ani bir çıkışla ellerini masaya vurarak ayağa kalktığında, Sevda adamın öfkesinden ürkse de meydan okuyan bakışlarını onun üzerinden çekmedi zira her bir kelimesinde haklıydı.

Annesi Suna Altınbaşak, o henüz küçük bir çocukken öldüğünde Sevda'nın o mutlu yuvası darmadağın olmuş, geriye yalnızca dedesi ve babası kalmıştı. Öylesine üzgün ve saftı ki bu tabloya başkalarının da dahil olabileceğini hiç düşünmemişti. Ancak babası aylar sonra bir gün, bir kadınla çıkagelmiş ve onunla evleneceğini, Sevda'nın artık annesi gibi sevebileceği birine ve onu kollayacak bir abiye sahip olacağını söylemişti. Sevda yalnızlıktan ve annesizlikten öylesine nefret etmişti ki bu haberi ilk duyduğunda buna ne kadar sevindiğini hâlâ hatırlıyordu.

On üç yaşında aptal bir kız çocuğuydu. Kendisinden sekiz yaş büyük olan Yavuz Kılınçer'e hiçbir zaman yanaşamamış ve o kadına, Handan Altınbaşak'a hiç yaranamamıştı. Babasının yanındayken kanatsız bir melek olan kadın, o olmadığı zaman adeta bir canavar kesiliyor, Sevda'yı olur olmadık yerde azarlayarak ona istenmeyen çocuk muamelesi yapıyordu. Sevda zamanla onun gerçek yüzünü görmüş ve bunu anladığında tereddüt bile

etmeden, hıçkırarak babasının yanına koşmuştu. Ufuk Bey fazlasıyla vurdumduymaz bir adamdı, Sevda'yı yanından sinek kovalar gibi kovalamış ve kızına değil o kadına inanmayı tercih etmişti.

Bu, Sevda'yı öyle bir kırmıştı ki bu konuşma Sevda'nın babası ile yaptığı son konuşma olmuştu. Babası aniden vefat ettiğinde Sevda kendini derin bir boşlukta, yapayalnız bulmuştu. Dedesinin güçlü kanatlarının onu sarmasına ihtiyacı olduğu o dönemde, eşinin ardından tek çocuğunu da kaybeden Haldun Altınbaşak üzüntüden yataklara düşmüştü ve böylece Sevda'nın kâbusu da tam anlamıyla başlamıştı.

Handan Altınbaşak ve Yavuz Kılınçer, sanki Sevda'nın ömrünün sonuna kadar kurtulamayacağı görünmez prangalardı.

Hatırladıklarıyla gözünden bir damla yaş süzüldüğünde gözyaşını hırsla silerek, "İmzalamayacağım!" diye tısladı. "O kahrolası belgeleri imzalamayacağım! Yönetim kurulu bunu..."

"Yaşlı bunak bile kabul etti! Sen de kabul edeceksin, Sevda!"

"Ona öyle söyleme!" Ağlayarak ileri atılan Sevda küçük yumruklarını güçsüz darbelerle adamın göğsüne savurdu. "Yönetim kurulundakilerin ne düşündüğü umurumda bile değil! Dedem buna asla izin vermezdi! Dedem burada olsa bunu yapmaya asla cüret edemezdin!"

Yavuz bileklerini kavrayıp onu kendisinden uzaklaştırdı. Duydukları çok komikmişçesine gülmeye başladığında, o ana dek ağladığının bile farkında olmayan Sevda bir an için afalladı. Adamın yüzündeki o zalim ifadeden ve dudaklarındaki o kurnaz gülüşten hiç hoşlanmamıştı.

"Ah, Sevda ne kadar da aptalsın. Yapamam mı sanıyordun? Buna gücüm yetmez mi sanıyordun? Baban öldüğünde ve o bunak yataklara düşüp her şeyi boş verdiğinde, holdingi ayakta tutan kimdi zannediyorsun? O mu? Sen mi?" Sevda'nın şaşkın sessizliğini fırsat bilen Yavuz yumruğunu tüm gücüyle masasına vurdu. "Bendim! Tüm bunlar *benim* başarımdı!"

Küçük dağları ben yarattım diyen o kibriyle öyle bir bakışı vardı ki Sevda, adamın onun olanlarla kendininmiş gibi övünmesi karşısında çileden çıkmıştı. "Bunları ben de yapabilirdim!" diye tısladı. Bakışlarında adamı iliklerine kadar titreten bir nefret vardı. "Ben de yapabilirdim! Eğer beni yıllar boyu bir tımarhaneye kapatmasaydın!"

"Görünen o ki orada daha uzun kalmalıymışsın," diyen Yavuz ona alayla karışık bir öfkeyle baktı. "Zaman sivri dilini törpüleyememiş. Belki de oraya yeniden dönmenin zamanı gelmiştir, ha Sevda?"

"Seni... seni aşağılık herif!"

Eline geçen ilk şey, kitaplığın bir köşesindeki üç ayaklı bir plaketti. Plaketi öfkeyle Yavuz'a doğru savuran Sevda, adamın kısık sesli bir küfürle homurdandığını duyduğunda burnunu çekti ve gözyaşlarını adamdan saklamak istercesine sırtını döndü. O günleri hatırlamaktan nefret ediyordu.

Yalnız başına geçirdiği gecelerden, yaşlarla daldığı uykulardan, sessizce harcanan zamanından ve günbegün artan kininden nefret ediyordu. O günleri hatırlamak öylesine zordu ki bunun için kendine bile izin vermiyordu. Çünkü biliyordu, bunu yaptığı takdirde boğulurdu. Şimdi bile kendini her an bir atak geçirecekmişçesine güçsüz ve bitkin hissediyordu. En son istediği şey de adamın buna şahit olmasıydı.

Batmak, battığı yerde debelenip durmak hep yaptığı bir şeydi ve bunu artık umursadığı da söylenemezdi. Hayattan öylesine bezmiş ve nefret etmişti ki gözlerindeki o hüzünlü bakışı gören biri bunu hiç zorlanmadan anlayabilirdi. İstediği ne para ne aşk ne de işti. Sadece biraz huzur istiyordu ve bunun Yavuz ile mümkün olmayacağının farkına varalı çok olmuştu.

Sevda Altınbaşak; cehennemin ortasında, etrafında ateşten bir çemberle yaşayan, yalnız bir zavallıydı. Boktan hayatında hiçbir şey yolunda değildi ve ölene dek de olmayacaktı.

Arkasını dönerek adamın hırsla yanan gözlerine bakarken, "Öyle olsun," diye tısladı. Görünenin aksine bu bir pes ediş değil, bir isyandı. Hızla masaya yürüyüp bir dizi imza attı ve dosyayı Yavuz'un göğsüne çarptı. Şakağının kenarından incecik süzülen o kan, bir an için Sevda'nın midesini bulandırmıştı ancak adam bunu hiç de umursamışa benzemiyordu. Gri gözleri öylesine acımasız ve berraktı ki Sevda içlerinde kendi yansımasını görmekte hiç zorlanmadı. Dudakları tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi alaycı bir gülüşle kıvrıldı, yaşlarla parıldayan gözleri nefretle kısıldı. "Umarım bu küçük imparatorluğun bir gün başına yıkılır ve ben de seni yarattığın enkazın altında debelenirken zevkle izlerim."

"Bu asla olmayacak Sevda, asla..."

Sanki hiç yenilmeyecek, hiç yıkılmayacakmış gibi öylesine emin bir ifadesi vardı ki Sevda buna daha fazla katlanamayarak adama nefret dolu son bir bakış attı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı. Bacaklarının titrediğini hissediyordu ama kendi kendine *asansöre kadar dayan*, diye fısıldadı. *Bunu da atlatacaksın Sevda, asansöre kadar dayan.*

Nihayet kendini binadan dışarı atabildiğinde otoparka doğru koşturdu ve dengesiz adımlarıyla her an bir köşeye yığılmaktan korkarak ilerlerken birine çarptı. Kendini bir anda yerde, dizlerinin üstünde buldu.

Ve düşmeye öylesine alışıktı ki tek yaptığı acıyla gülmek oldu...

Ezel Doğan, operatörün o uğursuz sesi kulaklarına dolduğunda homurdanarak elindeki telefonu yan koltuğa fırlattı.

İçinde bulunduğu duruma inanamıyordu. Başına gelen tüm bu talihsizliklerin sebebi muhtemelen ardında bıraktığı bir kadının bedduasıydı. Zira bunun genç adam için başka bir açıklaması olamazdı. Hatta can dostum

dediği, iş ortağı Erez'in de bu fikre katılacağından, ardından da kahkahalarla güleceğinden emindi. Hızlı bir aşk hayatı olduğu söylenemezdi fakat hayatından gelip geçen tüm o kadınların sayısı Erez'e bu malzemeyi vermeye yetecek kadar fazlaydı. Ne diyebilirdi ki? Erez Gündoğdu, kendini bildi bileli hayatındaydı ve dalga geçilecek bir malzemeyi asla kaçırmazdı. Şu an bile o Latin Amerika keşfindeyken Ezel'in İstanbul'a sıkışıp kalmasıyla dalga geçiyor olmalıydı.

Bu fikir dudaklarının biraz da olsa kıvrılmasına sebep oldu. O da şimdi Erez'in yanında olup tatilin ve güzel kadınların tadını çıkarmak isterdi. Oysa arkasındaki kamyonetin hiç dinmeyen kornaları eşliğinde sıkıcı kış trafiğinde mahsur kalmıştı. Her yer tıkış tıkıştı. Yarım saattir bulunduğu yerden tek bir santim bile kıpırdayamamıştı ve arkasındaki sürücü kornaya bastığında yollar açılacak gibi görünmüyordu. Birilerinin bunu adama açıklaması gerektiğini düşündü, ardından bir kez daha sessizce homurdanarak küfretti. Öfkeliydi ve yan koltuğa bıraktığı telefonunda da henüz hiçbir hareket olmaması genç adamın öfkesini katlıyordu. Bu koskoca İstanbul trafiğinde sıkışması yetmiyormuş gibi kuzenine de ulaşamaz olmuştu.

Adama göre bu durumun tek suçlusu yirmi iki yaşındaki kuzeni Belen Sarıkaya'dan başkası değildi. O olmasa ah, hayır, halası Melisa Sarıkaya olmasa şu an bu trafikte sıkışmış olmazdı. Kahretsin, o zaman İstanbul'da bile olmazdı!

Ezel Doğan yağmurdan, kardan ve soğuk havalardan hoşlanmazdı. Sonbahar ve kış ona göre değildi. Bu aylarda genellikle sıcak bir ülkede tatil yapmayı tercih eder ve kafa dinlerdi. Onun için yıllardır iki mevsim vardı; bahar ve yaz. Fakat bu ocak ayında hâlâ şehri terk etmemişti.

Kanatlarını kabartan anaç bir tavuktan farksız olan halası, eşinin zorunlu olarak çıktığı yurtdışı seyahatinde ona eşlik ederken kızını ardında bırakmak zorunda kalmış ve Ezel'den ona göz kulak olmasını istemişti. Genç adam da tek ailesini yani halasını kıramamıştı. Ona kalsa Belen tek başına gayet güzel idare edebilir, hatta İstanbul'u ayakta uyutabilirdi. Fakat hiç şüphesiz kızını küçük bir civcivden farklı görmeyen Melisa Hanım için durum tam tersiydi. Onun için biricik kızı dünyanın en nadide, en kırılgan çiçeğiydi. Ezel'e kalsa Belen yalnızca bir kaktüs olabilirdi fakat halasının bunu bilmesine gerek yoktu, öyle değil mi?

Dakikalar sonra -ki ona yüzyıllar gibi gelmişti- yolu tıkayan zincirleme kazanın sebep olduğu yoğun trafik açıldığında nihayet rahat bir nefes verebildi. Yine de akşam trafiğinde kuzeninin çalıştığı o sıkıcı binaya varması yarım saatini aldı. Genç adam, güvenlikten geçip arabasını otoparka bıraktığında çoğu zaman olduğu gibi şimdi de baş belası bir kuzeni olduğunu düşünüyor, arabadan inerken gözlerini deviriyordu.

Kapıları kilitledi ve anahtarı deri paltosunun cebine atarak ilerlemeye başladı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla hatırı sayılır bir cüssesi vardı. Duruşu dik ve sarsılmazdı ancak ketum ya da ürkütücü değildi, aksine bakanı içine çeken sıcacık gözleri ve dudaklarına çok yakışan çekici bir gülüşü vardı. Rüzgârın uçuşturduğu dalgalı siyah saçları, bakanın kolayca unutamadığı keskin çehresiyle birleştiğinde oldukça yakışıklı bir adamdı. Güçlü adımları yeri döverken umutsuzca yakasından içeri dolan kış havasına karşı kendini korumaya çalışıyordu. Oysa bunun gereksiz olduğunun farkındaydı. Hava öylesine soğuktu ki tek isteği bir an önce buradan ayrılmaktı.

Otoparktan çıkmak ve lobiye geçmek için adımlarını hızlandırdığında cebindeki telefonun bildirim sesi Ezel'i bir an için duraksattı. Belen nihayet lütfederek mesaj atmış olmalıydı. Dudaklarında bir homurtuyla elini pantolonunun cebine götürmüştü ki güçlü gövdesinin kendisine çarpan bir bedenle sarsıldığını hissetti. Ancak dikkatini çeken o çarpışma değil, burnuna dolan o notaydı. Gözleri merakla etrafta gezinerek birkaç saniye önce burnuna dolan o kokunun sahibini aradı.

Ve onu buldu.

Birkaç adım ötede, yerde dizlerinin üstüne düşmüş bir kadın vardı. Gözüne çarpan ilk şey kadının uzun, parlak, siyah saçları oldu. Öylesine gür ve parlaklardı ki bir an için aklından geçen tek şey, o saçlara dokunmaktı.

Soğuk hava yüzünden kafayı yiyor olmalıydı.

Sert bir rüzgâr tekrar otoparka dolup kadının saçlarını uçuşturduğunda, Ezel burnuna çarpan o kokuyla mest oldu. Gözlerini kapatıp kokuyu soluduğunun ve onları araladığında bakışlarının memnunca kısıldığının farkında bile değildi. Büyük adımlarla kadına doğru ilerledi, kadife pantolonunun bir dizini yere koyup elini ileriye doğru götürdüğünde, kadın kafasını kaldırdı. İşte o an, Ezel'in zihnindeki çarklar dönmeyi bıraktı.

Duraksadı.

Kendisine bakan ıslak, mavimsi yeşil gözlere ve o gözlerdeki hüzne bakakaldı. Renkler onun işi olmasına rağmen o gözlerdeki renk tonunu tarif edemiyordu. O rengi paletinde hiç görmediğine yemin edebilirdi. Öylesine benzersiz ve dahası öylesine duygu doluydu ki...

Ezel o gözlere bakarken tüm sözcükleri unuttu. Hayatı boyunca gördüğü en parlak, en canlı gözler onu içine çekip kuytularında saklayabilecek kadar davetkâr ve karşı konulmaz duruyordu. Kadının gözlerindeki her bir duygu, bir sarmaşık gibi birbirine dolanmış; üzüntü, endişe ve hüzün birbirleriyle harmanlanmıştı. Öylesine eşsizdi ki bunun kadına özgü olduğunu anlamıştı.

Ezel gözlerini o gözlerden güçlükle çekip öne uzandığında, kadın da ona bakıyordu. Yüzünde gözlerindeki o bakışı yansıtan huzursuz, mutsuz bir ifade vardı. Kadının yüzüne düşen bukleyi usulca kulağının arkasına itip iri ellerinden beklenmeyecek bir kibarlıkla yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

Gözlerindeki o parçalanmışlık hissi, Ezel'in her bir hücresini sarmıştı. Kendisini öyle kuşatılmış hissediyordu ki bir an için nefes alamayacağını sandı.

Kadın öyle yaralı ve aynı zamanda öyle güzeldi ki...

Ezel'in bakışları; kadının sol kaşındaki silik yara izinde, minik burnunda, çıkık elmacıkkemiklerinde ve dolgun dudaklarında uzun uzun oyalandı. Hayatında daha önce böyle bir yüz görmediğinin farkındaydı. Bu kadın daha önce gördüğü hiçbir kadına benzeyemeyecek kadar güzeldi. Öyle zarif ve asil yüz hatlarına sahipti ki parmak uçlarının dokunmak için sızladığını hissetti. Üstelik sabırsızlandığı tek şey ona dokunmak değildi.

Onu resmetmek istiyordu.

Onu ölümsüzleştirmek, en azından tablolarında o gözlerin biraz olsun gülmesini sağlamak istiyordu.

Kadının gözlerinden süzülen yaşları parmak uçlarında hissettiğinde daldığı hayal âleminden sıyrıldı. Yere nasıl düştüğünü, bir yerine bir şey olup olmadığını görmemişti ancak kadın ağlamaya başladığına göre bunun kötü bir düşüş olduğunu tahmin ediyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın, umduğunun aksine bir yanıt vermekten çok uzaktı. Gözlerini Ezel'in gözlerine dikerek, onu ne hale soktuğunun farkında olmadan ağlıyordu. Dudakları titriyor ve narin omuzları her iç çekişinde sarsılıyordu.

Kadından yükselen bir hıçkırık sesi otoparkı doldurduğunda Ezel içinden sessizce küfretti. Gözyaşlarından, özellikle de bir kadının gözyaşlarından hiç hoşlanmazdı. Onları gördüğünde yaptığı ilk şey oradan koşarak uzaklaşmaktı ancak bu kez değil uzaklaşmak, bir adım bile geri atmayı düşünmedi.

Derin bir nefes aldı ve kasılan çehresiyle kadını süzmeye başladı. Yeşil gözleri kadının yaşlarla parlayan yüzünde adım adım ilerledi ve bakışları daha aşağılara kaydığında kendi kendine homurdandı. Kadının üzerinde bu kış gününde beyaz tenini cömertçe sergileyen ilk üç düğmesi açık, ipek bir gömlek vardı. Aynı renk dar eteği dizlerinin iki karış yukarısına kadar çıkmıştı ve siyah paltosunun düğmeleri iliklenmemişti.

Gözleri hafifçe kısıldı ve yeşilleri giderek koyulaştı. Fakat bu sefer nedeni arzu değil, öfkeydi. Tanımadığı bir kadına karşı duyduğu öfke o an onu rahatsız etmemişti. Mantığı Ezel'den çok uzaktaydı ve düşünceleri çakır gözlerin sahibindeydi. Kadının dışarıya böyle çıktığına inanamıyordu. Hava durumundan haberi var mıydı? Bu soğukta hastalanacağını küçük bir çocuk bile bilebilirdi.

Dudaklarını öfkeyle araladığında kadın hiç beklemediği bir şey yaptı.

Öne atıldı ve ona sarıldı.

Kadının narin kolları sıkıca boynuna dolanıp, başı göğsüne yaslandığında Ezel Doğan donakaldı. Birkaç saniye için tepki bile verememişti ki kadının hıçkırıkları gittikçe şiddetlendi. Ezel artık kollarındaki kadının düştüğü

için ağlamadığının farkına varmıştı. Hiçbir kadın -kuzeni bile- düştüğü için böyle içli içli ağlamazdı.

Ne yapacağını bilemeyen Ezel, istemsizce kollarıyla kadının belini sardı. Bu, bir kadına ilk sarılışı değildi fakat ağlayan bir kadına ilk kez sarılıyordu ve bundan sonra ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kadın kendi kendine susar mıydı, yoksa onu sakinleştirmek adına bir şeyler söylemesi gerekir miydi?

Kendini bu konuda üç yaşındaymış gibi hisseden Ezel, kadın sürünerek kendisine biraz daha yaklaştığında iç çekerek tekrar yere çöktü. Üzerindeki paltoya rağmen kendisine sokulan kadının yumuşak kıvrımlarını bedeninde hissedebiliyor, soğuk kışın onun için sıcak bir yaz gününe döndüğünü fark edebiliyordu. Yakıcı bir sıcaklık tüm vücudunu sardığında kollarını kadından çekmesi ve oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Fakat nedendir bilinmez, bunu yapmadı.

Yapmak istemedi.

Güçlü kollarını daha sıkı sardığında kadının yüzü yavaş yavaş boynundaki o çukura gömüldü. Burnu çıplak tenine sürtünüyordu ve bu, Ezel'in derin nefeslerle solumasına sebep oluyordu. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu ancak kadının sıcak nefesleri boynunu yalamaya başlayıp, burnuna dolan o kadınsı koku yoğunlaştığında bu duruma daha ne kadar katlanabileceğini bilemedi.

Hiç tanımadığı bir kadının, üzerinde böyle bir etkiye sebep olması ve kendisinin de bir mazoşist gibi bu durumu kabullenmesi sinirlerini bozmuştu.

Ezel'in hayatından bir sürü güzel geçmişti; sarışın, esmer, kızıl, kumral... Fakat hiçbirinin onu böyle heyecanlandırdığını hatırlamıyordu. Hiçbiri bedeninin böyle kaskatı kesilmesine sebep olmamış, hiçbiri düşüncelerini dağıtacak kadar kafasına sızamamıştı.

Kadının kendisine yasladığı yumuşak bedeni damarlarındaki kan akışını hızlandırdığında, gözleri adeta alev alevdi ve artık geri çekilmesi gerektiğinin farkındaydı. Üstelik kadın ona sarıldığı halde susmamıştı. Derin birkaç nefes alıp, kadından uzaklaşmak istediğinde boynuna dolanan o narin kollar ona izin vermedi.

Ezel, kadının dudaklarından şiddetli bir hıçkırık daha koptuğunda usulca iç çekti ve çekinerek dudaklarını kadının saçlarına değdirdi. Bir kadına karşı gösterdiği ilk şefkat belirtisiydi. Daha önce kimsenin saçlarını öpüp koklamamış, daha önce kimseye bu denli anlayışlı davranmamıştı.

O ipek kadar yumuşak saçların dudaklarında bıraktığı his hoşuna gittiğinde kadının saçlarına minik birkaç öpücük daha kondurdu. Ardından burun deliklerinden içeri sızan o güzel kokunun siyah, dalgalı saçlarından geldiğini anladı. Dudakları yavaşça kıvrıldı, güçlü parmakları kadının sırtını

nazikçe sıvazlamaya başladı. O an tek düşünebildiği, bu gözyaşlarının bir son bulması ve kendisine sığınan kadının güvenle rahat bir nefes almasıydı.

Dudaklarından kendisinin bile şaşırdığı sakinleştirici mırıltılar döküldü. Sesi sadece kadının kulaklarına değil, bu sessiz ve soğuk otoparka da dağıldı. Ezel söylediklerinin bir işe yarayacağından emin değildi ancak kadının, çabalarını haklı çıkarırcasına biraz olsun gevşediğini hissediyordu. Hıçkırıkları iç çekişlere döndüğünde ve sonunda narin bedeni cansızca ona yaslandığında Ezel derin bir nefes verdi. Kadın hâlâ ağlıyordu fakat artık daha sessizdi.

"İyi misin?"

Bu kez kadına *siz* diye hitap etmedi. Nitekim dakikalardır aradaki mesafeyi aşacak kadar samimi olduklarını düşünerek gerek duymamıştı.

Kadın başını yavaşça geriye çekti ve belli belirsiz duyulan kısık bir sesle, "Evet," diye mırıldandı. "İyiyim."

Kollarını Ezel'in boynundan indirerek ellerini kucağına yerleştirdi ve burnunu çekti. Bu haliyle öylesine savunmasız ve narin görünüyordu ki Ezel onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek için delice tutuşmaya başladı ancak kadının konuşabilecek kadar iyi durumda olmadığı aşikârdı.

Cebinden çıkardığı ipek mendili kadına uzattığında kadın tereddüt etmeden, o ince parmaklarıyla mendili kavradı ve kısa bir süre altın ipliklerle işlenmiş harfleri inceledi. İlgisini çektiği belliydi ancak üstünde daha fazla düşünmek istemiyormuş gibi mendili katlayarak tıpkı küçük bir çocuk gibi burnunu sildi. Farkında değildi ama gözlerini hafifçe yumarken cennetten düşmüş bir melek gibiydi.

Kadın burnunu silip mendili katladığında Ezel uzandı ve boştaki eliyle kadının yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya doğru yatırdı. Parmaklarının ucuyla o pürüzsüz teni yavaşça okşadı, ardından kadının çenesini nazikçe kaldırarak gözlerinin buluşmasını sağladı. Bu kez kadının gözlerinde öfke ve utanç da vardı ancak Ezel bunun sebebini anlamamıştı.

Sert rüzgâr sessizliği keskin bir bıçak gibi bölüp uğuldadığında, kadın hafifçe titredi. Ezel bunu fark ettiğinde, ellerini usulca ileri uzatarak kadının paltosundaki düğmeleri kavradı. Önce kısa kaşmirin en alttaki düğmesini ilikledi. Ardından becerikli parmakları yavaşça yukarıya tırmandı ve birkaç düğme sonra kadının açık yakasından görünen beyaz tenini fark etti. İçi anlamsız bir kıskançlıkla doldu ve Ezel paltonun düğmelerini bırakarak kadının gömleğinde açık olan üç düğmeden alttaki ikisini ilikledi. Elleri yeniden kadının paltosunu bulup düğmeleri iliklediğinde, durumdan çok daha memnun olduğu gözlerindeki ateşten belliydi.

Parmakları kadının soğuk parmaklarına çarptığında ikisinin bakışları da ansızın oraya kaydı. Kadın ellerindeki silik boya izlerine bakarken, Ezel bir elini çekerek cebine attı. İçi yün, deri eldivenlerini çıkarırken kadının

gözlerinin kucağındaki elinde olduğunun farkındaydı. Parmaklarından çıkmayan lekeler ve sert nasırlar ilgisini çekmiş olmalıydı.

İpek mendili kadının elinden alarak bir kez de kendisi katladı ve ardından mendili eğilerek kadının paltosunun cebine koydu. Geri çekilirken daha yavaştı. Burnu ve kadının ince boynu arasında yalnızca birkaç santim vardı. Ezel o büyüleyici kokunun, kadının saçlarından geldiğini düşünerek yanlış yapmıştı.

Koku etkileyici ve baş döndürücüydü. Kadının boynu, o tatlı çiçek kokusunun tam merkeziydi. Kendine engel olamadan derin bir nefes alırken kadına olan beğeni ve ilgisinin her geçen dakika arttığını, bunun hayranlığa dönüştüğünü hissetti. Ne diyebilirdi ki? Güzel ve güzel olan her şey, Ezel'in işinin bir parçasıydı. O güzel olandan anlardı, hiç şüphesiz bu kadın karşı konulamayacak kadar güzeldi.

İstemsizce kadının narin, çıplak bedenini gözleri önüne getirdi. Onu, o süt kadar beyaz teniyle, kendi yatağında, simsiyah saten çarşaflarının arasında uzanırken düşledi. Onun yanı başında uzanmak, o kokunun vücudunun her bir bölgesinde olup olmadığını anlamak isterdi. Burnunu kadının teninde gezdirmeyi, elleriyle yolunu bulmayı, ardından çıktığı bu keyifli keşfe dudaklarıyla devam etmeyi, kadının vücudunda kendine ait izler bırakmayı ve en sonunda birleştiklerinde, bedenlerinin o eşsiz kokuyla sarmalanmasını isterdi.

Kahretsin, bunu her şeyden çok isterdi.

Düşüncesi bile canını acıtmaya yetmişti. Dişlerini sıkarak geri çekildi ve o güzel yüzüne bakmadan elindeki deri eldivenleri kadının parmaklarına geçirmeye başladı. Pek nazik olduğu söylenemezdi fakat sabırlıydı. Eldivenleri giydirdiğinde üşümesine kıyamadığı bu kadının artık titremeyeceğini umuyordu. Birkaç dakikanın sonunda kadının parmakları eldivenlerin içinde kaybolmuştu ve kadın düşünceli gözlerle onları inceliyordu.

Elleriyle kadının yüzünü tekrar kendisine kaldırdığında soğuktan kızarmış o dudaklarda buruk bir gülüş yakaladı. Kadın kahkaha atsa Ezel bu kadar sarsılmazdı. Dudaklarının tatlı kıvrımında gizlenen öyle bir acı ve keder vardı ki bu, Ezel'in duyduğu merakı her geçen saniye körüklüyordu. İçinden bir ses, kadının dinlemeye değer bir hikâyesi olduğunu söylüyordu. Ezel Doğan hikâyelerden hoşlanmasa bile bu kadın için küçük bir taviz verebileceğini hissediyordu.

Kadın sulu gözlerini gözlerine dikerek gülümsemeye çalıştığında, yeniden burnunu çekti. Esen rüzgâr öyle soğuk ve acımasızdı ki onu tekrar titretmişti. Ezel bunu fark ettiğinde, kadının paltosunun yakasını yukarı kaldırarak biraz geri çekildi. Ayağa kalkarak önce paltosunu, daha sonra da toz olmuş pantolonunu gelişigüzel düzeltti. Elini kadına doğru uzattı ve birkaç saniyenin ardından kadının titreyen parmakları ona uzandı. Adamın kendisini hiç zorlanmadan kaldırması karşısında minnettar olsa da sessiz kaldı.

Bakışları yeniden buluştuğunda Ezel o gözlere bir ömür saplanıp kalabileceğini düşündü. Bu çılgınlıktı! Kadını tanımıyordu bile ve silkelenip kendisine gelmesi gerektiğinin farkındaydı. Burada oldukça vakit harcamıştı, kuzeni olacak o cadının geç kaldığı için canına okuyacağından da emindi. Olası sahneler zihnine dolduğunda yüzünü buruşturdu ve kaçışı olmadığını fark ettiğinde adeta inledi.

Yeniden kadına döndüğünde, onun kendisini izliyor olması Ezel'i şaşırttı. O gözlerdeki bakışı tarif bile edemezdi ancak kelimelere dökmesi gerekirse kadının yalnızca onu değil, ruhunu da görüyormuş gibi baktığını söyleyebilirdi. Daha önce kimse ona bu şekilde bakmamıştı ve hiçbir bakış Ezel'i böyle iliklerine dek titretmemişti.

Kadın yüksek topuklarının üzerinde hafifçe yükseldi ve bir elini Ezel'in göğsüne koydu. Yarattığı o karmaşadan bihaber görünüyordu, bir diğer elini de ensesine sardı ve Ezel'in başını aşağı doğru çekti. Tüm bu olanlar öyle beklenmedikti ki belki de bu yüzden Ezel, kadının onu yönlendirmesine izin verdi.

Kadın yumuşacık pembe dudaklarını tüy kadar hafif bir dokunuşla Ezel'in yanağına bastırıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ardından Ezel'in bir karşılık vermesini beklemeden, tıpkı tatlı bir meltem gibi eserek yavaşça yanından geçti. İçi öyle bir hayal kırıklığıyla dolmuştu ki Ezel kadını kolundan tutup çekmek ve dudaklarını dudaklarıyla örterek, hoşlanmasa da ona gerçek bir veda öpücüğü vermek istiyordu. Gözlerinin içine son kez bakmak ve onları kusursuz bir şekilde resmedebilmek için ezberlemek istiyordu. En azından adını öğrenmek, sesini son bir kez duymak istiyordu ancak çok geç kaldığını biliyordu.

Çalışan araba motorunun sesini duyduğunda, derin bir nefes alarak toparlandı. Otoparkta tekrar yalnız kaldığını fark ettiğinde, iç çekerek ilerlemeye devam etti. Güvenlikten geçerek binaya girdi. Keskin bakışlarıyla önce lobiyi taradı, kuzenini bulmaya çalışıyordu fakat etrafta bir grup çalışandan ve yaşlı bir kadın grubundan başka kimse yoktu. Üstelik duvardaki saate ve kararan havaya bakılacak olursa mesai saati çoktan dolmuştu.

Hissettiği tüm o gerginliğin öfkeye dönmeye başladığını fark ettiği o an kaşları yavaşça çatıldı. Hırsla uzanarak telefonunu çıkardı ve bir an sonra gördüğü mesaj karşısında dudakları şaşkınca aralandı.

Gelen mesaj Belen'dendi ve erken çıktığını, gelmesine gerek olmadığını söylüyordu. Ancak şaşırdığı nokta bu değildi. Mesaj tam bir saat önce gelmişti ve Ezel o zaman... otoparktaydı.

Hiç tanımadığı bir kadınla bir saat geçirmiş ve akıp giden zamanın farkına bile varmamıştı.

Farkına varmadığı bir başka şey de o kadının kaderine yazıldığıydı...

Bölüm 2

Ezel Doğan, Sarıkayaların geniş arazisinin sınırları içerisine girdiğinde öfkeden köpürüyordu. Öyle bir öfkeydi ki bu, ne yol boyunca zorladığı hız sınırı ne soğuktan nefret etmesine rağmen hava alabilmek için araladığı camdan içeri dolan serin hava ne de avluda gördüğü manzara onu sakinleştirmeye yetiyordu.

Son bir saattir, yaşadıklarının her insanın başına gelebilecek türden basit bir şey olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Önemsememeliydi, onun yerinde kim olsa o durumdaki bir kadına yardım ederdi fakat bunun düşüncesi bile Ezel'in öfkesini körüklemek için yeterliydi. Kadına dokunacak tek bir elin ve onu arzulayacak tek bir bakışın ihtimali bile ateş püskürmesine sebep oluyordu. Oysa bunlar öyle saçma şeylerdi ki!

Ezel Doğan bunları neden kafasına taktığını anlayamıyordu.

Ömrü boyunca gördüğü en anlamlı ve en muhteşem gözlerden ona neydi de o gözlerde boğulmak istercesine onlara doğru çekiliyordu? Kadının buruk bir tebessümle kıvrılan o parlak ve davetkâr dudaklarını neden dudaklarının arasına almak isteyecekti ki? Aklına neden o parlak siyah saçları ellerine dolayıp kadının beyaz boynunu açığa çıkardığı ve dudaklarını şahdamarında gezdirdiği sahneler geliyordu? Üstelik neden kadının o ince belini tekrar kavrayarak ona sarılmaya ve kadının kokusunu solumaya ihtiyaç duyuyordu ki?

Bunlardan Ezel'e neydi ki?

Hissettiklerinin yalnızca anlık bir arzu olduğunu düşünmüştü. Bunlar bir beğeniden, bir hoşlantıdan ibaret olmalıydı. Peki öyleyse kafası neden hâlâ kadınla doluydu? Onu neden aklından atamıyordu? Üstelik düşünceleri yalnızca tutkudan ibaret değildi.

Kadına şefkat göstermek istiyordu.

Kadını göğsüne bastırmayı, saçlarını okşamayı ve gözyaşlarını silerek kulağına onu rahatlatacak kelimeler mırıldanmayı istiyordu. *Onu mutlu etmek istiyordu.* Çılgınca bir düşünceydi fakat kadının o buruk tebessümüne bile hayran kalan Ezel, o dudaklardan bir kahkaha çıkmasını öyle çok istiyordu ki! Sesini yalnızca birkaç kez güçbela duyabilmişti ancak gülmenin ona çok yakışacağından emindi. Şimdi bile o dolgun, pembe dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığında nasıl görünebileceğini hayal edebiliyor, dahası onların teninde bıraktığı baskıyı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Yumuşacık ve kısacık bir öpücüktü ancak aklından bir an bile çıkmıyordu. Öyle ki direksiyona sıkı sıkı kenetlenen ve bacağında yumruk olan

ellerinin nedeni de tam olarak buydu. Aksi halde tıpkı ilk öpücüğünü alan liseli bir ergen gibi parmaklarını yüzüne götürecek ve orada kadının bıraktığı o izi arayıp duracaktı. Bunlar Ezel gibi bir adam için öyle uç düşüncelerdi ki kesinlikle kafayı sıyırmış olmalıydı.

Derin bir nefes alarak iç çekerken, kendi kendine onun da tıpkı diğerleri gibi güzel bir kadın olduğunu söyleyip durdu. *Hepsi buydu.* Belki de kadını bu kadar düşünmesinin nedeni gözlerine kırgınlıkla bakıyor oluşuydu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bile çenesini mağrurca havaya kaldırışında ve kirpiklerini kırpmasında öyle bir güzellik vardı ki o hüzünlü ve üzgün haliyle bile Ezel'in estetik standartlarının vücut bulmuş haliydi. Tüm bunlar parmaklarının böyle kaşınmasının ve zihninin kadınla dolmasının *tek* sebebiydi.

Bu düşüncelerle birlikte öfkesi bir nebze olsun azaldığında arabasını süs havuzunun biraz ötesindeki kapalı garaja bıraktı, ardından kapıyı sertçe kapadı. Birkaç dakika öncesine kadar için için yanan ancak şimdiyse soğuk bir kış gününden farksız olan gözlerini birkaç metre ötedeki Belen'e ve aile dostları Süha'ya çevirdi. İkisinin üzerinde de rahat hareket edebilecekleri, onları sıcak tutacak giysiler vardı. Berelerini kulaklarına kadar çekmişler, atkılarını boyunlarına sarmışlar ve eldivenlerini takmışlardı. Birbirlerinden uzak bir mesafedelerdi. Belen süs havuzunun arka köşesinde; Süha ise üstü karlarla kaplı, kaldırım kenarındaki çalıların tam arkasındaydı. Her ikisi de bulundukları yerlerin önüne kardan bir set yapmışlardı ve bir köşeye soğuk havadan etkilenmiyorlarmış gibi kartopu yığıp duruyorlardı. Kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki yaşlarının yirmi iki ve yirmi sekiz olduğuna inanmak imkânsız gibiydi.

Ezel onların bu haline serseri bir gülüşle gözlerini devirdi, yalnızca birkaç saniye sonra bakışları Belen'inkilerle buluştu. Kuzeni bu hareketini fark etmemiş gibi görünüyordu çünkü fark etseydi şimdiki gibi gülümsemez, elindeki kartopunu Ezel'e fırlatırdı. Nitekim tüm bunlardan habersiz olan Belen, avuçları arasındaki kartopunu daha da sıkıştırmaya uğraşırken güleрek Ezel'e seslendi. "Ezel! Sen de gelmek ister misin? Kar öyle güzel tutmuş ki Süha bile benimle yarışmayı kabul etti. Günün sonunda onu bir kardan adama çevireceğim!"

"Ben almayayım Belen," diyen Ezel niyetini belli edercesine eve doğru birkaç adım attı. "Kardan hoşlanmadığımı bilirsin, üstelik ben de oyuna girersem kendinden bu kadar emin olman doğru olmaz, inan bana..."

Göz kırparak yanlarından geçmeye niyetlendiğinde, Belen kartopu biriktirmeye bir ara vererek ayağa kalktı ve ellerini beline dayayarak öfke dolu gözlerini Ezel'inkilere çevirdi. "Hadi ama Ezel! Neden mızıkçılık yapıyorsun ki? Yalnızca on dakikanı ayıramaz mısın?" Yumuşak, yeşil gözlerinden

hüzün dolu bir ifade geçti. "Yıllar sonra ilk defa bir kış yanımızda olduğunu hatırlıyorum. Ne olur biraz tadını çıkarmamıza izin versen?"

Ezel kuzenini kırmaktan hiç hoşlanmazdı ama bugün *kesinlikle* havasında değildi. "Yapma Belen, inan bana birilerine kartopu atmak ve kafama kartopu yemek, senin zannettiğin kadar ilgimi çekmiyor."

"Yani *milyon dolarlık parmaklarıma kıyamam*, demek istiyor..."

Ezel'in keskin bakışları alaycı bir yüz ifadesiyle kendisine bakan adama, yani kendisinden yalnızca birkaç ay büyük olan Süha Güneyli'ye çevrildi. Yüzünde sıcak, dostane bir gülüş gizliydi. "Haklısın. Benim, senin gibi emrimde çalışan binlerce kişi yok. Yalnızca bu *milyon dolarlık* parmaklarım var ve onlara bir şey olmasını istemem."

Süha yüksek sesli bir kahkaha atarak başını iki yana sallarken, Ezel de ona aynı içten gülüşle karşılık verdi. Hemen ardından eve girmek için bir hamle yapmıştı ki kendisine doğru gelen bir kar kütlesini fark etti. Ağır çekim bir film sahnesinin ortasında kalmışçasına başını eğdiğinde, Belen'in attığı kartopundan kurtulabilmişti fakat hâlâ gülen Süha onun kadar şanslı değildi.

Belen, Ezel'i vuramamıştı ama Süha'ya attığı kartopunun hedefini bulmasından ötürü mutlu ve neşeliydi. "Kartopu savaşı!" diye bağırarak Süha'ya ardı ardına kartopu atarken, Ezel bir kez daha gözlerini devirdi ve hızlı birkaç adımla içeri geçti. Paltosunu ve atkısını çıkarıp onu karşılayan Hafize Hanım'a verdi ve odasına bile uğramadan, basamakları hızla tırmanarak çatı katına çıktı.

Halasının ve enişte sinin memnuniyetle ona tahsis ettikleri bu odayı yıllardır Ezel'den başkası kullanmıyordu. Arka bahçeye, yani koruya ve boğaza bakan camlarla çevrili bu küçük oda, Ezel'in nefes alabildiği nadir yerlerden biriydi. Müthiş bir dekorasyonu olduğu söylenemezdi. Her şey son derece minimalist ve sadeydi. Işığı yansıtmak adına açık renklere boyanmış odada ceviz ağacından oyulma eğimli bir çalışma masası, birkaç sandalye, bir boy aynası ve üçlü bir kanepe vardı. Camın önünde bir saksı çiçeği, bir de odanın tam ortasına oturttuğu ayaklı şövalesi ve onun yanında duran; üzeri boyalar, fırçalar ve renk paletleriyle dolu bir sehpa...

Ezel şövalesine doğru ilerlerken parmak uçlarının resmen kaşındığını hissediyordu. İlk kez bu kadar sabırsızdı, zihninde beliren çizgiler o kadar netti ki bunları hemen çizmezse unutacağından korkuyordu.

Buna izin veremezdi.

O yüzden hemen şövalesinin başına geçerek kısa, tahta sandalyesine oturdu. Yanındaki sehpadan kömür kalemlerinden birini aldı ve gözlerini yumdu. İşte, kadın oradaydı... Uzun kirpiklerinin süslediği o kederli gözleri ve buruk tebessümüyle ona bakıyor, bunu yaparken de bakanı derin bir hüzne boğuyordu.

Ezel, bir an sonra yumduğu gözlerini açarak zihninde canlandırdıklarını kâğıda aktarmaya başladı. Çizgileri rahat ve netti. Kadının narin yüz hatlarını, biçimli çenesini ve ince boynunun kavislerini oluşturmuştu, omuzlarını ve kürekkemiklerini de çizerek gözlerini yumdu. Çizdiklerinin kadınla uyuşup uyuşmadığını kontrol edecekti fakat fotografik bir hafızası olduğundan buna ihtiyaç duymadı. Kaldı ki kadının unutulabilecek bir yanı da yoktu. Keskin yüz hatlarına sahip değildi, tam aksine öylesine yumuşak ve zarif yüz hatlarına sahipti ki sebep tam olarak buydu.

Şövalesinin başında ne kadar oturduğunu bilmiyordu fakat kendini kaptırdığının farkındaydı. Bedenini esnetmek adına ayağa kalkıp şövalesine bir bakış attığında, saatler önce gördüğü kadının karşısında olduğunu ve ona baktığını zannetti. Öylesine canlı ve eksikti ki... Daha önce binlerce kez çizim yapan biri olarak bunu söyleyebilirdi; çalışması kusursuzdu. Fakat kadının gözlerindeki o bakışlarda bir şey eksikti. Resim ne kadar canlı olursa olsun, kadının çakır gözlerinde istediği o ifadeyi yakalayamamıştı. Sanki...

Boş bakıyordu. Eksikliği bundandı.

Sıkıntıyla camın önüne geçip ensesini ovuşturduğunda dışarısının zifiri karanlık olduğunu fark ederek duraksadı. Işıklar açık olduğu için havanın kararmış olduğunu fark etmemiş olmalıydı. Buradan bakıldığında İstanbul zifiri karanlığa bürünmüş gibi görünüyordu. Manzara, hafifçe atıştıran kar ve şehri süsleyen boğazın o göz alıcı ışıklarıyla tıpkı bir kartpostal gibiydi. Büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı, tıpkı saatler önce gördüğü o kadın kadar kusursuz ve güzeldi.

İç çekerek yeniden şövalesinin önüne oturdu ve arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. Yeşil gözleri için çizdiklerini dikkatle incelerken, "Eksik olan ne?" diye söylendi. "Kahretsin, neyi yapamıyorum?"

Hamur silgisini ve kömür kalemini tekrar eline aldı fakat hemen ardından elindekileri köşedeki sehpanın üstüne bırakarak kâğıdı şövaleden çıkardı. Şimdi kadına daha yakındı, bir o kadar gerçek ve bir o kadar da uzaktı ancak ne kadar bakarsa baksın o gözlerin sırrını bir türlü çözemiyordu. Çocukluğundan beri boyalarla ve kalemlerle büyümüş bir adamdı, resmetmek onun için bir iş değildi; bu aldığı nefes kadar sıradan ve doğaldı. Yine de resmi yeniden yerleştirmedi ya da onu bir dosyaya koyup kaldırmadı. Ezel Doğan, saatlerdir uğraştığı çalışmayı güçlü avuçlarının arasında buruşturarak çöp kovasına fırlattı.

Odasına giderek kısa bir duş aldı, öylesine uzun bir süredir şövalesinin başındaydı ki akşam yemeğini çoktan kaçırmıştı. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmazdı, bu yüzden kimsenin ona haber vermemesi şaşırtıcı değildi. Ancak saat on biri biraz geçe sessiz adımlarla mutfağa girdiğinde Belen'i ayıcıklı pijamaları içerisinde, Süha ile karşılıklı gülüşürken bulmak beklediği en son şeydi.

"Zehirlenme tehlikem yok, öyle değil mi Belen? Yarın sabah gözlerimi bir hastane odasında açmak istemem. Yurtdışından misafirlerim var."

"Benim misafirlerim yok ama ben de bir hastanede uyanmayı tercih edeceğimi sanmıyorum," diyen Ezel de adamın yanına oturarak aldığı bir parça ekmekle Belen'in yaptığı menemene uzandı. "Hımm," derken yüzünde Belen'i çıldırtacağını bildiği eğlenceli bir gülüş vardı. "Doğrusunu istersen oldukça iyi."

"Tabii ki iyi çünkü ben yaptım." Belen, Süha'ya kötü bir bakış atarak ekledi. "Ama birileri beni son anda alçakça sırtımdan vurmasaydı ben kazanacaktım ve bu masada yemek bekleyen ben olacaktım!"

"Ah, kalbimi kırıyorsun, Belen. Alçak kelimesi sana hiç yakışmadı. Sen de benim kadar... şey, *dikkatli* olsaydın kazanıp istediğini yaptıran sen olurdun."

"Dikkatli mi? Senin bu yaptığına hile derler! Yere düşmüştüm!"

"Ne yani, ayağa kalkmanı mı beklemeliydim? Şu sözü duymadın mı, güzelim? *Savaşta ve aşkta her şey mubahtır!*"

Belen alaycı bir kahkahayla arkasına yaslandı, ardından şaşkınlıkla Ezel'e döndü. "Duydun, değil mi Ezel? Ne dediğini duydun, değil mi?"

"Ben..."

"Hadi ama Belen, bu konuyu kapattığımızı sanıyordum?"

Ezel onların bu tatlı atışmalarının arasına girerek arkasına yaslandı. "Neden hâlâ uyumadınız siz? Yarın erken kalkacağınızı zannediyordum. Ayrıca Baha nerede?"

"Bu aralar çok meşgul," dedi Süha ikiz kardeşi Baha Güneyli'den bahsederken. "Kız arkadaşıyla biraz sorun yaşıyor. *Keyfim yok* dedi ama selamı var."

Ezel başını sallayarak yarın bir ara Baha'yı aramayı aklının bir köşesine not etti ve önündeki meyve suyuyla dolu bardağına uzandı. Fakat hemen ardından Belen'in önünde duran iki büyük zarfa gözü takıldı. "Onlar nedir?"

"Ah, Altınbaşaklar tahtı devrediyor. Haldun Altınbaşak koltuğunu Yavuz Kılınçer'e devredecek."

"Yavuz Kılınçer mi? Üvey torununa yani? Neden böyle bir şey yapıyor ki?"

"Bilemiyorum fakat Haldun Bey zaten çok yaşlıydı, üstelik kısa bir süre önce de felç geçirdi. Boynundan aşağısı tutmuyor ve tüm bunlar düşünüldüğünde neden bu kararı aldığını anlamak çok zor değil," dedi Belen patronundan bahsederken. "Ama... Aslında bir torunu daha var, hem de tek öz torunu; Sevda Altınbaşak. Bir süredir İsviçre'deydi, işlerle pek bir alakası yok. Yalnızca gerekli yerlere bir iki imza atar, hepsi bu. Hayalet gibi bir kadın, onu ara sıra görüyorum sadece ama o kadını görmek bile... içimde anlam veremediğim hislere sebep oluyor."

Süha'nın ve Ezel'in ilgiyle kendisini dinlediğini gören Belen devam etti. "Yanlış anlamayın, yani kadın insanın tüylerini ürperten bir buzlar kraliçesi

değil. Öyle burnu havada, ukala bir tip de değil. Sadece... yalnız. Hem de çok yalnız, çok hüzünlü. Mutsuz bakıyor, anlıyor musunuz? Yalnızca dedesi olsa da bir ailesi var, parası var, bir işi de var. Ayrıca çok güzel, eminim istediği her erkeği elde edebilir. Fakat tüm bunlara rağmen... bir yanı buruk bir kadın, bazen onun için üzüldüğümü hissediyorum."

Belen sözlerini bitirdiğinde Ezel'in aklına o çakır gözler gelmişti. Evet, o da hiç kuşkusuz bir yanı buruk bir kadın olmalıydı. Gözleri yalnızca üzgün bakmıyordu, *yaralıydı.* Mavimsi yeşil gözlerinde hüzün kokan kesikler vardı ve onlar sadece yüzeysel kesikler değildi. Onlar derin kesiklerdi, sarılması ve dikiş tutması en zor olanlardı, Ezel o gözlerdeki yaraları iyileştirebilmeyi tüm kalbiyle dilemişti. Bunu bir an için ummuştu.

Gözlerini yumarak, derin bir nefes alıp verdiğinde Süha'nın ve Belen'in davetiyeleri ellerine aldıklarını gördü. "Sanırım ben katılamayacağım," dedi Süha. "Bir hafta sonra Almanya'da bir konferanstayım. Baha'nın da katılabileceğini sanmıyorum. Muhtemelen şirketten birileri katılacaktır."

"Bu kötü oldu ama biz katılmak zorundayız. Üstelik bende iki davetiye var. Biri Sarıkayalara, yani bize, diğeri ise şirketin bir çalışanı olduğum için bana. Hem bir çalışan olarak hem de ailemi temsilen orada bulunmalıyım ama tek gitmek istemiyorum, anlıyorsun değil mi Ezel? Umarım cuma gecesi için bir planın yoktur?"

Belen'in aksini iddia ettiği takdirde onu parçalayabileceğini bilen ve bundan zerre şüphe duymayan Ezel, gözlerini devirerek ellerini *teslim oldum* dercesine havaya kaldırdı. Kuzeni yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle kendisine bakarken, Süha ise onun bu bezmiş ve kabullenmiş haline alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

Keşke halası nadide çiçeğini bir de Ezel'in gözlerinden görebilseydi...

"Nerede kaldı bu aptal? Onun yüzünden geç kalacağız!"

Sevda üvey annesinin, Handan Altınbaşak'ın sesini duyduğunda basamakları iniyordu. Bir eliyle korkuluklara tutunmuştu, diğer eliyle de hem çantasını tutuyor hem de uzun elbisesinin eteğini toplayarak kumaşın üstüne basmamaya çalışıyordu. Umursadığından değildi, sadece o ikisinin gözü önünde düşmek ve onlara eğlenebilecekleri bir malzeme vermek istemediğindendi.

Buz gibi bir sesle, "Geldim," diye seslenip son basamağı indiğinde Sevda'nın gözleri hafifçe kısıldı. Handan Altınbaşak'ın üstündeki gece mavisi tuvaleti ve kadının pırlantalarla süslü safir kolye ve küpelerini süzerken dudaklarını alayla büktü. Tepesinde bir kuş yuvası gibi toplanmış saçlarını ve yirmili yaşlarda bir kızmış gibi yapılan makyajını süzerken içindeki

hoşnutsuzluk her geçen saniye artmaya başladı. Oldukça komik bir manzaraydı. Karşısındaki kadın ancak bir yılan kadar güzel olabilirdi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla annesi gibi bir hanımefendi olamazdı.

O, Handan Altınbaşak'ı süzerken kadın da kıstığı koyu gözleriyle onu süzüyordu. "Bu da ne böyle?" diyerek hoşnutsuzca çığlık attı. "Böyle bir günde siyah mı giyindin? Üstelik... Üstelik bu..."

Kadın sözcüklerini toparlamakta zorlanıyormuşçasına sustuğunda, Sevda omuz silkti ve aynı anda Yavuz'la göz göze geldi. Sevda onun lacivert giyineceğini sanıyordu ancak adam da tıpkı kendisi gibi siyah giyinmişti, aslında dışarıdan bakıldığında ikisi oldukça uyumlu bir çift gibi duruyordu. Sevda sırf bunun için bile Handan Altınbaşak'ın sözlerini yutabilir ve yukarıya çıkarak kıyafetini değiştirebilirdi. Üstelik fena fikir de değildi.

Yavuz onun düşüncelerini duymuş gibi, "Gerek yok," dedi. "Böyle gelebilir. Ama bir eksik var."

Arkasına dönen ve genç bir çalışanın elindeki kadife kutuya uzanan Yavuz kutudan kısa, Sevda'nın tüm boğazını bir tasma misali saracak, pırlantalarla süslü bir gerdanlık çıkardı. Sevda'nın askısız elbisesi ve sırtına doğru bıraktığı dümdüz saçlarıyla uyumlu olacağı kesindi ancak bunu takmak genç kadının istediği son şey bile değildi.

Sert bir sesle, "Hayır," dediğinde ise Handan Hanım, "Elbette takacaksın!" diye bağırdı. "Derdin ne senin? Bizi rezil etmek mi istiyorsun? Yanımızda böyle dolaşarak zaten bize yeterince saygısızlık yapıyorsun, en azından biraz uyumlu olmayı dene!"

"Saygısızlık mı?" Sevda elindeki küçük çantayı öfkeyle daha sıkı kavradı, öyle ki parmakları beyazlamaya başlamıştı. "Saygısızlık yapan ben miyim, yoksa damarlarında Altınbaşak kanı akmayan ama tüm bunları sahiplenen sizler mi?"

"Yeter, Sevda! Tekrar başlama!"

Yavuz sert bir sesle gürlediğinde Sevda sırf üst katta yatan dedesinin kendilerini duyabildiğini bildiği için sustu. Onu üzmek istediği en son şeydi ancak başına ne geldiyse hepsi de bu yüzden gelmemiş miydi?

Omuzlarını hafifçe düşürdü ve derin bir nefes aldı. Yavuz annesine kendilerini arabada beklemesini söylediğinde ve çalışan kız da ortadan kaybolduğunda içeride tek kalmışlardı. Adam ağır adımlarla ona doğru ilerleyerek arkasına geçti. Sevda onun kendisine ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyor ve bundan büyük bir rahatsızlık duyuyordu.

Yavuz uzanarak elindeki çantayı aldığında ve girişi süsleyen büyük aynanın önündeki dresuarın* üstüne koyarak beklemeye başladığında, Sevda

* Çekmeceleri bulunan, uzun ayaklı bir mobilya modeli.

onun ne istediğini anlayarak sırtına dağılan saçlarını toplayıp havaya kaldırdı. Adam arkasına geçtiğinde öyle yakınlardı ki onun sıcak soluklarını ensesinde ve çıplak sırtında hissetmek midesini bulandırdı. Adamın varlığı her geçen saniye katlanılmaz bir hal alıyordu ve tek istediği bu evden bir an önce çıkmaktı.

Yavuz eğilerek gerdanlığı boynundan geçirip, hızlıca taktı. Ancak geri çekilmek yerine ellerini Sevda'nın çıplak kollarının iki yanına bastırdığında, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. Sesindeki o tını Sevda'nın bakışlarını kaldırmasına ve aynada göz göze gelmelerine neden oldu. "Gözüm üstünde olacak Sevda, aptalca bir şey yapma. Hatta sana soru sorulmadığı sürece konuşmak gibi bir hata bile yapma."

Tek kaşını havaya kaldıran Sevda alaycı bir homurtu çıkardı. Konuşurken sesi de en az bakışları kadar boş ve sıradandı. "Bir kenarda otururak üvey abimin başarısı karşısında gururlanmamı ve etrafa aptal gülücükler saçmamı istiyorsun yani?"

"Aynen öyle... Sakın beni kızdıracak bir şey yapma, Sevda *sakın!*"

Yavuz küçük bir gözdağı vermek ister gibi kollarını hafifçe sıktığında, Sevda'nın dudaklarından cılız bir inilti döküldü. Adamı kendinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Tamam!" diye tısladı. "Tamam, Allah'ın cezası, tamam!"

"Güzel..."

Yavuz onu bırakarak yürümeye başladığında, Sevda adamın arkasından ortaparmağını kaldırdı ve saniyeler içinde yeniden yanına gelen çalışanın ona uzattığı paltoyu alarak üstüne geçirdi. Çekilmez bir araba yolculuğu geçirmek üzere kapıya doğru ilerlerken tek dileği yalnızca bu gecenin değil, bu kâbusun da umduğu gibi *bitmesiydi*...

Ezel Doğan özel dikim takım elbisesinin içinde adeta can çekişiyormuşçasına yüzünü buruşturup, parmakları arasındaki kadehi böyle bir ortamda hoş karşılanmayacak kadar büyük hızla içtiğinde, Belen homurdanarak gözlerini devirdi. "Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"İnan bana hayır, sarhoş olmak ve gördüğüm tüm bu felaketi unutmak istiyorum."

Belen kıkırdayarak gülerken, "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı. "Adam sadece biraz gösteriş seviyor, hepsi bu."

"*Biraz* mı, Belen? Şu devasa şamdanların İngiltere Kraliçesi'nin evinde bile olmadığına eminim."

Ezel'in sözünü ettiği devasa şamdanlar, geniş pencerelerin önündeki bordo renk brokarlarla* aynı renkte olan, üç ayaklı kokteyl masalarının üzerin-

* Genellikle renkli ipekle yapılan, zengin desenlere sahip bir kumaş türüdür. Perdeler, yastık kılıfları, elbiseler gibi kullanım alanları vardır.

deki saten örtülerin tam ortasında duruyordu. Yerlere kadar inen örtüler aslında çok şıktı ve altın rengiyle yan yana geldiğinde hoş görünüyordu. Fakat tüm bunları bozan şey kireç beyazına boyanmış duvarlar, siyah-beyaz duvar kâğıtları ve yerlerdeki siyah-beyaz karo mermerlerdi. Her şey bir araya geldiğinde gözü fazlaca yoruyordu ve Belen, bir sanatçı olarak renklerden anlayan Ezel'in sözlerinde ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu.

"Sanırım haklısın," diyerek yenilgiyi kabul etti. "Ama içkiler güzel, öyle değil mi?"

"Ben şampanya sevmem."

Ezel bariz bir huysuzlukla burun kıvırdığında Belen bir kez daha gözlerini devirdi fakat saniyeler sonra yeniden Ezel'e dönerken yüzündeki ifade oldukça ciddiydi. "Neyin var, Ezel? Bu aralar kendinde değil gibisin. Çok düşüncelisin, durmadan dalıp gidiyorsun ve beş yaşında bir çocuk gibi huysuz davranıyorsun."

"Huysuz davranmıyorum."

"Bak!" Kırmızı ojeli parmaklarından birini ona doğru sallayan Belen tek kaşını kaldırdı. "İşte bundan bahsediyorum!"

Ezel pes edercesine iç geçirerek omuz silkti. "Sanırım canım sıkılıyor," dedi. "Bu aralar yapacak pek fazla iş yok, hepsi bu."

"Öyle olsa iyi olur Ezel, seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

Ezel, Belen'in hüzne bulanan sesini duyduğunda onu rahatlatmak istercesine güldü ve çivit mavisi elbisesinin içinde ışık saçan kızı kendine doğru çekti. "Bak sen... Küçük kuzenim beni mi düşünüyormuş?"

Belen, Ezel'in sert göğsüne yaslanırken, "Saçlarımı bozacaksın," diye homurdandı ancak ona sarılmaktan da vazgeçmedi. "Elbette düşüneceğim, sen benim ailemsin, Ezel. Normalde canını okuyor olabilirim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez, bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, güzelim. Ben de seni seviyorum."

Ezel kızın şakağına bir öpücük kondurarak onun geri çekilmesine ve uzanıp papyonunu düzeltmesine izin verdi. Belen yavaşça, küçük bir çocuğu teskin eder gibi, "Biraz daha sabret," dedi. "Birazdan Yavuz Bey sahneye çıkacak, küçük bir konuşma yapacak, bir şeyler içip biraz sohbet edeceğiz ve gece çok sürmeden bitecek."

"Pekâlâ ama tüm bunları atlatabilmem için önce biraz hava almam lazım."

"Tamam, ben de arkadaşlarımın yanına geçeyim. Geç kalma, olur mu?"

Başını sallayarak arkasını dönen Ezel omuzlarını dikleştirdi ve üzerindeki bakışlara aldırmaksızın salondan çıktı. Lobiye geçti ve otelin çatı katına çıkmak için asansöre bindi. Bu soğukta terasta durmak pek akıllıca sayılmazdı fakat gerçekten de boğulduğunu hissediyordu. Sebebini henüz anlayabilmiş,

aslında henüz kabullenebilmiş değildi. Ayrıca Belen'in de söylediği gibi bu aralar çok düşünceli ve huzursuzdu. Girişteyken gazetecilerin işi ve özel hayatı hakkında sorduğu sorular da onu bir parça germişti. Tüm bu gerginlikle de biraz huysuzluk etmişti.

Terasa çıktığında yüzüne vuran sert rüzgârla gözleri hafifçe kısıldı, saçları yavaşça savrulup dağılırken parmaklarını onları düzeltmek için uzun saçlarının arasında kaydırdı. Ardından boş vererek onların dağılmasına izin verdi. Ellerini ceplerine koyduğunda, gözlerini yumarak derin bir iç çekti. Gecenin is ve soğuk kokan havasını solurken şehrin uğultulu gürültüsünü ve rüzgârın sesini dinledi. Tüm bunlar öylesine tanıdıktı ki kısa bir an için ona çocukluğunu anımsattı. Henüz on yaşındayken anne ve babasının kavga ederkenki bağırışlarından korkup üç katlı villalarının terasına çıktığı ve bir köşede otururak ağladığı o uğursuz, karanlık geceyi...

On yaşındaki biri için hayatının en berbat günü olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan bunu düşünürken biraz erken davranmıştı çünkü hayatının en berbat günü o değil, kesinlikle buydu.

Yumduğu gözlerini açtı ve uğultulu rüzgâr etrafında salınarak dans ederken karanlık gecenin içine doğru adım attı. Terasın kenarına gitmek ve bir sigara yakarak manzarayı seyretmek istiyordu. Eh, ilerleyen dakikalarda kafası güzel olursa ve pahalı takım elbisesine kıyabilirse belki oraya otururarak ayaklarını aşağı da sallandırırdı.

Düşünceleri karşısında dudaklarında alaycı bir gülümseme şekillenen Ezel, çatının kenarına doğru yürürken tek olmadığını çok geç fark etti. Biri daha vardı. Hemen orada, birkaç adım ötesindeydi. Çatının öyle kenarına çıkmıştı ki Ezel onun bir an için aşağıya düşebileceğini düşündü. Üstelik bu kadar yüksek bir binadan düştükten sonra kesinlikle hayatta kalamazdı. Hızlı ve acılı bir ölüm olurdu.

Kadını uyarmak için hızlı bir adım attığında kadın ince kollarını iki yana açarak başını eğdi. Zarif silüetinden seçebildiği kadarıyla Ezel'in adım seslerini duymamış gibiydi. Saçları tıpkı elbisesinin etekleri gibi salınıp duruyordu ve başı, aşağıya atladığı takdirde nereye düşeceğini anlamak istermiş gibi öne doğru eğilmişti.

Kadının, *"Yapabilirim,"* diye fısıldayan sesi öylesine alçaktı ki Ezel onu zar zor duydu. *"Bunu yapabilirim. Her şeyi bitirebilirim..."*

Bitirmek mi?

Ezel kadının aşağıya atlamak üzere olduğunu anladığında gözlerinin dehşetle büyüdüğünü ve kalbinin göğüskafesine dar geliyormuşçasına çarptığını hissetti. Kahretsin! Kadın ölmek için Ezel'in terasa çıktığı bu boktan saniyeleri mi seçmişti?

Bir cinayet davasının baş şüphelisi olmayı düşünmek bile istemeyen Ezel, hızla öne doğru atıldı ve kadın kendini boşluğa doğru bırakacağı vakit

onu kolundan yakalayarak sıkıca geri çekti. Her şey bir anda olup bitmişti. Bir çığlıkla beraber kadınla birlikte terasın zeminine düşerlerken zihni hâlâ panik halindeydi. Çok değil, yalnızca birkaç saniye geç kalsa kadının şimdi ölü olacağını biliyordu. Az kalsın onu tutamayacaktı. Aptal kadın ölebilirdi ve Ezel hiçbir şey yapamadan öylece bakakalırdı.

Kalbi öylesine hızla atıyordu ki damarlarında gezinen o panikten, dehşetten ya da öfkeden de öte hissettiği başka bir şey daha vardı; *korku...*

Ezel'in bu korkuyu tarif edebilmesi mümkün bile değildi. Şayet bir kıyaslama yapması gerekirse en son anne ve babası öldüğünde bu kadar korktuğunu söyleyebilirdi. En son o zaman yüreği böylesine çırpınmış ve Ezel küçük bir çocuk gibi titremişti.

Nefes nefese bir halde soluklanırken ve sert rüzgâr uğuldayıp yüzünü bir kırbaç gibi döverken, kadın sırtını Ezel'in göğsüne yaslayıp oraya doğru adeta yıkıldı. Ardından hissettiği şoktan olsa gerek, hareketsizleşti. Kadının içinde bulunduğu psikolojiyi anlamaktan çok uzakta olan Ezel, sanki aralarında santimler yokmuş ve kadın onu duyamayacakmış gibi, "Çıldırdın mı sen!" diye kükredi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kolları arasındaki kadın Ezel'in sesini duyduğunda titrek bir soluk verdi, sanki ince bedeni genç adamın sesini duyduğunda daha çok titrer olmuştu fakat Ezel bunun farkında olmaksızın hissettiği dehşetle gürlemeye devam etti. "Bana cevap ver, kadın! Sana orada ne halt yediğini soruyorum! İntihar etmek de neyin nesi?"

Ezel tam onun bayıldığını ya da bir kalp krizi geçirdiğini düşünmeden önce kadın başını hafifçe geri çekti ve daha fazla dik tutamıyormuş gibi Ezel'in omzuna yasladı, ardından tir tir titrerken, "Sana ne?" diye bağırdı. Boğuk sesi tıpkı Ezel'inki gibi bir öfkeyle dolup taşmıştı. "Beni neden çekip kurtardın ki? Senden bunu istedim mi ben?"

"Ölmek sandığın gibi huzur bulacağın bir şey değil, seni aptal! Ardından bıraktığın-"

"Ardımda bıraktığım biri yok! Benim kimsem yok!"

Kadın hıçkırarak geri çekilip, ıslak gözlerle kendisine döndüğünde bakışları birbirine değdi, kısacık bir an için zaman yavaşladı. Sanki rüzgâr esmeyi, kar yağmayı bıraktı. Ezel gördüğü o güzel yüzle, o hüzün ve ıstırap dolu çakır gözlerle adeta donakaldı. Yavaşça yutkunarak, "Sen," diye soludu. "*Sen...*"

Günlerdir düşünmekten kendini alamadığı kadın burada, kollarının arasındaydı.

Bölüm 3

Sevda son birkaç gündür durmadan düşündüğü, kollarında tanıdık ve huzurlu bir sıcaklık bulduğu adamı yeniden göreceğine hiç ihtimal vermemişti.

Onu yeniden görmek istemişti, hatta bu yüzden o kahrolası binaya belki karşılaşırlar umuduyla defalarca kez gitmeyi düşünmüştü ancak her defasında, kendini bunun kötü bir fikir olduğuna inandırarak vazgeçmişti. Fakat farkındaydı, o günden beri hayatında bir şeyler değişmişti.

Sevda gözlerine değen o şefkatli, arzu dolu bakışları bir türlü unutamıyor ve onu sıkıca saran o kaslı kolların verdiği güven duygusunu en son ne zaman hissettiğini anımsayamıyordu. Sanki babasının ölümünden bu yana bir ruh gibi yaşamış, yalnızca bir gereklilik olduğu için nefes almıştı. Adamın kollarındayken ise her bir hücresinin yaşamla dolduğunu hissetmişti; nefesinin kesildiğini, kimi zaman soluklarının ona yetmediğini ve bazen de buna gerek olmadığını...

Bunlar Sevda'ya yabancı hislerdi. Hapsolduğu cehennemde böyle güzel duygulara yer yoktu ve bunlar kısa bir an için Sevda'ya cennetin kollarına düştüğünü hissettirmişti. Saçlarını okşayan, kulağına sakinleştirici mırıltılarla konuşan adamın bir kurtarıcı gibi hayatına girdiğini düşünmüş ve bundan öylesine hoşlanmıştı ki.

Ancak bu güzel düşünce de tıpkı tüm düşleri gibi *Yavuz* gerçeğini hatırladığında güzelliğini yitirmişti. Adamı bir daha göremeyeceğini kabullenmek zorunda kalmış ve o bir saati, hiç istemese de unutulmak üzere zihninin en gerilerine göndermişti. Anıları orada eskiyecek ve bir süre sonra hatırlanmayacaktı. Sevda'nın elinde tutunabileceği hiçbir şey kalmayacaktı. Yavuz hayatındayken bu gerçek hiç değişmeyecekti. Adam umutlarının, hayallerinin ve en güzel anlarının katiliydi.

Buna daha fazla katlanamıyordu.

Bugüne kadar yeterince katlanmıştı ve bu gece evden çıkarken tüm bunlara bir son vermeye kararlıydı. Dedesi için avukatına bıraktığı bir mektubun ardından her şeyi göze almıştı. Kollarını özgürlüğe kanat çırpmak isteyen bir kuş gibi iki yana açmış, korkusuzca orada durmuş ve atlamıştı.

Ancak umduğu gibi olmamıştı.

Onlarca metre aşağıdaki soğuk kaldırım taşları yerine, günler sonra yeniden görmek için can attığı adamın kollarındaydı. Sevda o gün bundan oldukça hoşnuttu ancak bu kez aynı şeyleri hissetmiyordu.

Adamın kollarında sıkıca sarmalanmıştı. Hissettiği dehşet ve soğukla her geçen saniye titriyor, adamın yeşil gözlerindeki duygu yoğunluğu karşısında daha şiddetli ağlıyordu. Sevda'ya öylesine içten ve endişeli bakıyordu ki genç kadın bu bakışların bir benzerini en son yıllar önce dedesinde gördüğünü düşündü. O günden beri ona kimse değer vermemiş, sanki kimse onu sevmemiş gibiydi. Sevda karşısındaki adama bakarken kalbine koca bir kayanın oturduğunu hissediyordu.

Kahrolası adam, ona neden böyle bakıyordu? Neden ona umut vermek istiyormuşçasına, her şey düzelecek dermişçesine bakıyordu?

Sevda hıçkırarak ağlarken, Ezel bir rüyadan uyanmışçasına irkildi ve kısık sesli bir küfür savurdu. Gözlerinde yalnızca endişe ya da şaşkınlık yoktu. Bakışlarında öfke ve yoğun bir korku da kol geziyordu. Buz gibi bir sesle, "İntihar edecektin," diye fısıldadı. "Ben gelmesem... Ben gelmesem *ölecektin*..."

Sevda'nın dudaklarından yeni bir hıçkırık döküldü ve o anki şoku hâlâ atlatamayan genç kadın, tırnaklarını sertçe Ezel'in tenine geçirdi. Çatlak bir sesle, "Evet," derken dudaklarından boğuk, alaycı bir ses çıktı. "Gelmeseydin bunu başaracaktım... Her şey bitecekti, *bitirecektim*..."

Kadın hıçkırarak ağlamaya devam ederken Ezel tıpkı o günkü gibi kollarını ona doladı, kadının göğsüne yaslanmasına izin verdi. Onun düz saçlarını okşamak, şefkat göstermek ve *artık güvendesin* demek istiyordu ancak kollarındaki kadın bir anda hırçınlaştı. Ondan uzaklaşmaya çalışarak tırnaklarını teninde daha derinlere batırdı. Yaşlarla parıldayan gözlerini Ezel'inkilere acımasızca dikerken, "Bırak beni!" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Kadının gözlerinde öyle bir kararlılık gizliydi ki bunu fark eden Ezel elinde olmadan dakikalar önce yaptığı gibi öfkeyle gürledi. "Neden? Kahrolası binadan yeniden atla diye mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Kadının direnci Ezel gibi bir adam için oldukça gülünçtü fakat lanet olası kadın bunu bile bile debeleniyor, hareket etmekten vazgeçmiyordu. Ezel onu sıkıca sararken canını yakmaktan endişe ederek tutuşunu gevşettiğinde, Sevda adamın kollarından kurtuldu. Az önceki savaşçı halinin aksine, küçük bir çocuk gibi burnunu çekti. Başını iki yana sallayıp yeniden, "Seni ilgilendirmez!" diye bağırdı. Gözlerindeki bakış yaralı bir ceylanınkilerle aynıydı ve her geçen saniye Ezel'in kalbini deşiyor, adama nefes alması için izin vermiyordu.

Sevda adamla böyle karşılaşmayı aklının ucundan bile geçirmezdi ve şimdi, hissettiği tek şey derin bir utançtan ibaretti. Adamın kendisini böyle bir durumdan çekip alması karşısında utanıyor, bir saniye daha erken davranamadığı için kendisine kızıyordu. Her şeyi bitirebilmek için eline bir fırsat geçmişti ve Sevda bunu mahvetmişti. Aslında hayır, o değil de *adam* bunu mahvetmişti.

Hıçkırarak ellerini saçlarının arasından geçirdi ve adama arkasını dönerek ileriye doğru birkaç adım attı. Ancak öylesine sarsılmıştı ki ayakta birkaç saniyeden fazla durabilmesi imkânsızdı. Ezel onun dengede duramayacağını fark ettiğinde hızla kadına doğru atıldı ve tuttu. İtiraz etmesine izin vermeden onu sert göğsüne yasladı. Sevda minik yumruklarını göğsüne savuruyor, onu bırakması için çığlıklar atıyordu ancak Ezel bunu umursamıyordu. Kadının ne kadar acı çektiğini görebiliyordu, o kabul etse de etmese de kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ona sımsıkı sarılırken, "Geçti, geçti artık," diye mırıldandı. Tıpkı o günkü gibi dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdı ve kadın kollarında gevşeyerek derin bir nefes verdiğinde o da aynısını yaptı. "Seni tuttum," diye fısıldadı. "*Tuttum...*"

Sevda bu güven veren sözcüklerden sonra daha şiddetli ağlamaya başladı. Neden hiç tanımadığı bir adamın kollarında böylesine güvende ve rahattı? Neden üvey annesi olacak o kadından ve Yavuz pisliğinden bir gün bile görmediği o şefkati Sevda'ya hiç düşünmeden veriyordu? Neden Sevda'yı yaşamaya, nefes almaya teşvik ediyordu? Dakikalar önce korkmadığı ölüm, şimdi neden onu böylesine korkutuyordu?

Bu adam kendisine ne yapıyordu?

Yeniden hıçkırırken utancını ve öfkesini saklayabilecekmiş gibi, "Neden sürekli karşıma çıkıyorsun?" diye çıkıştı. "Bana neden... neden *böyle* davranıyorsun?"

Ezel ceketinin yakalarını açarak kadının çıplak sırtını sararken, Sevda'nın elleri adamın göğsünde asılı kaldı. Başını kaldırıp da Ezel'e baktığında, hüzünlü gözlerinde gerçek bir merak ve öfke vardı. Ezel bir eliyle kadının belini sararken boştaki eliyle de uzandı ve kadının uçuşup, yüzünün önüne düşen bir tutam saçını arkaya attı.

"Peki ya sen," diye mırıldandı. "Sen neden sürekli ağlıyorsun? Neden böyle kırgın, paramparça bakıyorsun?"

Sevda bugüne kadar kimsenin sorma zahmetine girmediği bu soruyu duyduğunda, burnunu çekerek titreyen dudaklarını ısırdı. Başını yavaşça *bilmiyorum*, dercesine iki yana salladı fakat bu koca bir yalandı. O an tek istediği tüm kırgınlıklarını, kederini adamla paylaşmak ve onun kollarında huzurla sarmalanmaktı.

Ancak bunu yapamazdı.

Hissettikleriyle tek başına mücadele etmeye ve günün sonunda yine yapayalnız kalmaya alışmıştı. Eğer bunları adamla paylaşırsa, ona içini açarsa gün bitip de o gittiğinde daha çok kırılacağını biliyordu. Çünkü adamın ona neler hissettirdiğini ve bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamıştı. Yavuz da onu sahipleniyordu ancak bu adam ona, boynuna süslü bir tasma geçirilen yavru bir köpek gibi değil, şefkatle sarınan bir kadın gibi hissettiriyordu.

Sevda buna da dayanamazdı. Bunun nasıl olduğunu biliyorken yapamazdı. Adamdan uzaklaşması ve onu da boktan hayatının içine daha fazla çekmemesi için gitmesi lazımdı.

"Yine aynı bakıyorsun. Hüzünlü, kederli, sanki hiç gülmemiş gibi."

Sevda bu sözler üstüne yaşlarla dolu bakışlarını kaçırdığında, Ezel onun çenesini nazikçe kavrayıp yeniden kendisine doğru çevirdi. "Canını bu kadar yakan ne, seni bu kadar kıran ne?"

Sevda'nın biraz olsun dinen yaşları bu sorularla yeniden akmaya başladığında Ezel uzanıp gözyaşlarını yavaşça sildi. Kollarındaki kadının ölümü istemesi ve bundan yalnızca birkaç saniyeyle kurtulabilmesi Ezel için acı bir gerçekti. Her ne kadar sakin görünse de içinde hâlâ esmekte olan koca bir fırtına gizliydi.

"Neden?" diye sorduğunda Sevda başını iki yana sallayarak konuşmayı reddetti ancak Ezel, hakkında hiçbir şey bilmediği bu kadınla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Bastırarak daha kararlı bir sesle sorusunu yineledi. "*Neden?*"

"Seni ilgilendirmiyor!"

"Seni tutup kollarıma aldığım andan beri beni ilgilendiriyor!"

"Tutmasaydın! Senden bunu istemedim! Tutmasaydın!"

Kadın yine hırçınca debelenmeye başladığında Ezel onu mümkünmüş gibi daha sıkı sardı ve *şimdilik* bu sorunun cevabını aramaktan vazgeçti. Hırlarcasına, "Ölecektin, öyle mi?" dedi. "Kendini tereddüt bile etmeden oradan aşağı atacaktın, öyle mi?"

Sevda hıçkırarak başını iki yana salladı. Ezel'in kollarından kurtulmak isteyerek güçsüzce hareket etmeye çalıştı. "Bundan sana ne? Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü... çünkü seni tanımak istiyorum."

Sözler yalnızca Sevda için değil, Ezel için de şok ediciydi. Kelimeler o engel olamadan dudaklarından dökülmüştü ve bunu yaptığı anda Ezel derin bir nefes vermişti. Günlerdir aklından çıkmayan bu kadın hakkındaki düşüncelerinin bir anda dilinden dökülmesi onu rahatlatmıştı ve Ezel Doğan artık eskisinden de kararlıydı. Sözlerinde ciddiydi, kadını tanımak istiyordu.

Gözlerinin ardındaki sırları öğrenmek, onun en derinlerine inerek kadını keşfetmek istiyordu.

Sevda iliklerine kadar sarsıldığını hissederken başını iki yana salladı ve daha hızlı akmaya başlayan gözyaşlarıyla, "Benden uzak dur," diye fısıldadı. Geriye doğru bir adım atmak istedi ancak Ezel buna izin vermedi. Mümkün olsa onu sonsuza dek kolları arasında tutabilir ve bu ana saplanıp kalabilirdi.

Kadının öfke ve utanç dolu gözlerine bakarak başını yavaşça iki yana salladı, uzanıp onun yaşlarla ıslanmış yanağını bir tüy gibi hafifçe okşadı. "Bunu istemiyorum, senden... *senden uzak kalmak istemiyorum.*"

Adamın ses tonundaki o sıcak, kararlı tınıyı duyan Sevda hafifçe titredi ve hissettiklerini gizlemek adına hayal kırıklığının her geçen saniye artırdığı öfkesine sığındı. "Ben de tüm bunları istemiyorum ama her istediğim olmuyor! Bak, buradayım! *Ölmedim,* gördün mü?"

Ezel kayıpları olan bir adamdı. Ölümün ne olduğunu çok küçük yaşta öğrenmişti ve bunu karşısındaki kadına bir türlü yakıştıramıyordu. Onu kendine getirmek istercesine sarsarak, "Ölüm bir çözüm değildir, seni aptal!" dedi. "Sorunlarından ya da yaralarından böyle kaçamazsın! Kimi zaman onlarla yüzleşmen gerekir, pes etmeden savaşman..."

"Savaşmak mı?" Kadının dudaklarına acısını bastıramayan yeni bir gülüş kondu, hemen ardından o gülüş gözlerindeki kırgınlıkla yarışır hale geldi. Burnunu çekerek, "Ya artık bundan yorulduysam?" dedi. O an Ezel ona inanmakta hiç güçlük çekmedi çünkü bakışları yorgun ruhunun aynası gibiydi. "Ya artık savaşmak istemiyorsam?"

Ezel kadının titrek sesi karşısında içindeki o ilkel koruma içgüdüsünün, tüylerini kabartan bir yırtıcı gibi tetikte bekleyerek her geçen saniye arttığını fark etti. Az önceki halinin aksine şefkat kokan, yumuşak bir gülümsemeyle kadına doğru biraz daha eğildi ve güçlü avucunu onun soğuk, yumuşak tenine, yanağına yasladı. "O zaman sırtını yaslayabileceğin birini bul," diye fısıldadı. "Senin için savaşabilecek birini bul. Yaralarını sarabilecek birini... Seni sevecek birini..."

Ezel'in gözleri o kişinin tam karşısında durduğunu anlatırcasına parıldayıp, beklentiyle dolduğunda Sevda'nın önce nefesi kesildi, ardından kalbi korkuyla tekledi. Adama bir cevap vermek isterdi ancak... ancak Sevda böylesine güzel bir şeye, bunun mahvolacağını bile bile cesaret edemezdi.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Başını iki yana sallarken onun cevabından ötürü duyduğu hayal kırıklığıyla bir nebze olsun gevşeyen güçlü kolların arasından sıyrıldı ve bakışlarını adamın yüzüne dikti. Ona o gün de bakmıştı ancak bu kez uzun uzadıya inceledi. Siyah takım elbisesinin içinde adeta güç yayan bu adam, Sevda'nın yanında bir dev sayılabilirdi. Geniş kolları ve ona yaslanacağı takdirde rahat

edebileceği geniş bir göğsü vardı. Saçları gece karasıydı, gözleri ise neredeyse buz tutmuş gibi görünen açık bir yeşildi. İçlerinde siyah benekler gizliydi ve köşeli yüz hatlarına sahip bu adamın bakışlarına derin bir keskinlik katıyordu. Gözlerinin içinde Sevda'yı iliklerine kadar titreten bir ilgi vardı, o gözler aynı zamanda öfkeyle de parlıyor ve genç kadının nefesini kesiyordu.

Ezel uzanıp Sevda'nın yüzüne düşen, rüzgârda uçuşan saçlarını kenara çekmek istediğinde Sevda geriye doğru bir adım atarak adamın dokunuşundan kurtuldu ve başını yavaşça iki yana salladı. Ezel'in havaya kalkan eli usulca aşağıya inerek yanında yumruk oldu. Gözlerinde reddedilişi için sessiz bir isyan gizliydi ancak Sevda geriye doğru bir adım daha atarak buna cevap vermeyeceğini belli etti.

Adam da ileriye doğru adım attığında neredeyse bir fısıltıyla, "Peşimden gelme," dedi. Adamın gözlerinde öylesine dokunaklı, öylesine yumuşak bir bakış belirdi ki Sevda dudaklarından kaçan hıçkırığı bastırmak istercesine elinin tersini dudaklarına kapayarak yalvardı. "Lütfen... Lütfen gelme, *lütfen...*"

Ezel, kadına gitmesi için *izin verdikten* ve yeniden Belen'in yanına döndükten sonra kendini çok daha kötü hissediyordu ancak hislerini gizlemekte bir ustaydı. Belen'in arkadaşlarıyla tanışırken ve birkaç dostu selamlarken gülümsüyor, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu. Fakat arkasına dönüp de bir köşeye çekildiği an maskesi düşüyor, kaşları derince çatılıyordu.

Ezel Doğan öfkeliydi. Ancak öfkesinin sebebi kadının onu reddetmesi değildi çünkü kadının gözlerinin ardındakileri, yüreğindekileri görmüştü. *Kadın bunu istemişti.* Uzanıp kendisine uzatılan ele tutunmayı ve kurtulmayı istemişti. Sadece yapamamıştı. Bunun için bir sebebi olduğu belliydi ve Ezel bunu delicesine merak ediyordu.

Kadını böylesine alıkoyan şey neydi? Ona ölmeyi düşünecek kadar hayatı zindan eden ne ya da *kimdi*? Ezel bu sorularla boğuşurken öfkeden nefesinin kesildiğini hissediyor, içten içe bilenip duruyordu. Biraz daha düşünmeye devam ederse çıldıracağı, geceyi herkes için zehredeceği kesindi.

"Ah, Yavuz Bey sahneye çıktı!"

Belen'in heyecanlı sesiyle genç kadına dönen Ezel, onun bakışlarını takip ettiğinde Yavuz Kılınçer'i gördü. Siyah bir takım elbise giyen adamla hemen hemen aynı yaşta ve boyda gibi görünüyorlardı. Adamın üç numaraya vurulmuş kısa, koyu renk saçları vardı ve gri gözleri kalabalığı bir atmaca gibi keskin bakışlarla süzüyordu. Adamın, Ezel'in etraftan duyduğu o *soğuk, kasıntı ve otoriter* kelimelerinin hakkını verdiği açıktı.

Yavuz Kılınçer yüzünde gururlu, hafif bir tebessümle konuşmaya başladığında Ezel iç geçirmemek adına kendini zor tutarak içkisini yudumlamaya devam etti. Adamın kuruluşlarının tarihi ve başarıları hakkında yaptığı o uzun ve abartılı konuşma hiç ilgisini çekmiyordu. Ta ki sahneye, adamın yanına *o* çıkana kadar...

Ezel elindeki kadehi bıraktı ve pür dikkat sahneyi izlemeye başladı. Yavuz Kılınçer elini kadına doğru uzattı ve kadın nazik ancak kesinlikle sahte bir gülüşle adamın elini tutarak kürsüye yöneldi. Kadının yalnızca dakikalar önce dağılan saçları kuaförden yeni çıkmışçasına dümdüzdü ve mükemmel bir şekilde sırtına doğru atılmıştı. Yüzünde ise gözyaşlarının izlerini gizlemek istercesine hoş bir makyaj vardı ve kırmızıya boyanan dolgun dudaklarını aralayarak konuşmaya başladığında yalnızca Ezel değil, herkes nefesini tutmuş bir halde onu izliyordu.

Sevda Altınbaşak...

Kadın ailesinin emeklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi dedesinin her şeyi Yavuz'un kontrolüne bıraktığını, adamın rahatsızlığından dolayı bu gece aralarına katılamadığını ve kendisinin kardeşine destek olmak için burada olduğunu, her zaman da onun yanında olacağını söyleyip gülümserken Ezel onu tebrik etmek istedi. Öylesine mükemmel bir oyuncuydu ki Ezel'e bile taş çıkartırdı. Yalnızca dakikalar önce ölmek isteyen kadının -üstelik böyle bir gecede- tüm bunlardan keyif alır gibi durması koca bir yalandı.

Ezel Doğan her zaman zeki bir adam olmuştu ve parçaları bir araya getirdiğinde Yavuz Kılınçer ve Sevda arasında birtakım sorunlar olduğunu anlayabiliyordu. Yoksa kadın neden intihar etmeyi düşünüp bunun için de böyle bir günü seçecekti ki?

Sevda son sözlerini söylediğinde, ailesi hakkında konuşmak onu duygulandırmış gibi iç çektiğinde Yavuz elini Sevda'nın beline attı ve tamamen misafirlere oynayarak kadının gözlerinin içine bakarken bu kez gerçek bir gülümsemeyle teşekkür etti. Adamın yüzündeki o gülüş ve bakışlarındaki o ifade, Ezel'i onlarca metre uzaklıktan bile rahatsız etmeye yetti. Sevda da öyle hissetmiş olmalıydı çünkü kadın kısa bir an için afalladı. Bu öylesine kısa bir andı ki Ezel bakışlarını kadından bir an bile çekmediği için bu anı yakalamış olmalıydı.

Son sözlerin ve kalabalığın alkışlarının ardından Yavuz Kılınçer herkese teşekkür etti ve gecenin keyfini çıkarmalarını diledi. Daha sonra Sevda'yla beraber sahneden inerek misafirlerin arasına karıştı. Ezel gözlerini zorlukla da olsa onlardan çekip önüne döndüğünde, Belen ile göz göze geldi. Kuzeni, "Gördün, değil mi?" diye sordu. Ezel'in hissettiği o şok ve afallamadan bihaber gibi görünüyordu. "Bu o işte! Size anlattığım kadın. Sence de çok güzel değil mi?"

Belen iç çekercesine konuştuğunda Ezel hafifçe güldü ve kıza göz kırparak, "Sen de öylesin, güzelim," dedi. Kumral saçları ve tıpkı kendisininkiler gibi olan yeşil gözleriyle Belen de en az Sevda kadar büyüleyiciydi.

Belen aldığı iltifatla ışıldarken Ezel kıza çapkınca gülümsedi ve yanındaki adama dönmeden hemen önce bakışları yine Sevda'ya takıldı. Elinde değildi, kendini birdenbire ona bakarken bulmuştu. Kadının gözlerini görebilmek için yanıp tutuşuyordu ancak Sevda... Belen'e bakıyordu. Gözleri hafifçe kısılmıştı ve yüzünde düz, boş bir ifade vardı. Ezel kadını yalnızca iki kez görmüştü ancak bu bakışların düşmanca olduğunu çok net bir şekilde söyleyebilirdi.

Sevda, Belen'i kıskanmış olabilir miydi?

Bu düşünceyle hafifçe gülümsediğinde kadınla göz göze geldi ve Sevda sadece birkaç dakika sonra saçlarını savurarak arkasını döndü. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu ve onun bu çabası Ezel'in yalnızca gülümsemesine sebep oluyordu.

Bir garson ordusu tarafından servisler yapıldı. Konuşma ve kahkaha seslerine çatal kaşık sesleri de karıştığında Yavuz ve Sevda konuklarla ilgilenerek her biriyle sohbet ediyordu. Yavuz hemen arkalarındaki masadaydı, Sevda ise yüzünde hafif bir gülüşle kendi masalarındaydı. Genç kadın Ezel'i görmezden gelmeye devam ediyordu ancak Ezel buna daha fazla devam edemeyecekti. Kadın izin isteyerek gülümsediğinde, Ezel de onunla ayağa kalktı ve uzanarak kadının elini tuttu. Onu salonda herkesin görebileceği, ortadaki boş alana doğru sürüklerken Sevda adamın cüreti karşısında donmuştu.

Adam eliyle belini sarıp diğer elini avucuna aldığında, "Sen ne yapıyorsun?" diye kısık bir sesle konuştu. Davetlilerin gözlerinin üzerlerinde olduğunun farkındaydı ancak onu korkutan tek bir kişinin bakışlarıydı.

Ezel gayet rahat bir halde, çok garip bir soru duymuş gibi omuz silkti. "Dans edeceğiz."

"Sen delirdin mi?" diyerek sesini yükselten Sevda adama öfkeyle baktı. "Bu... bu bir dans müziği bile değil!"

"Öyle olsaydı benimle dans ederdin yani?"

Orkestrayı umursamadan kadınla dans etmeye başlayan Ezel'in yüzünde geniş bir gülümseme vardı. O delici bakışlarıyla kadının yüzündeki o rahatsız ifadeyi izliyor, onu biraz daha çözmeye çalışıyordu. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Korkmuyorum! Senin yüzünden herkese rezil oluyoruz ve..."

"Kimseye rezil olduğumuz yok, insanlar gülümsüyorlar *Sevda*..." Sevda ismini adamın o derinden gelen davudi* sesinden duyduğunda nefessiz kal-

* Kalın, tok ve gür ses.

dı. Ezel bunun farkında olarak bakışlarıyla Sevda'nın arkasındaki bir noktayı işaret etti. "Tabii Yavuz Kılınçer ve annesi hariç."

Sevda gözlerini yumup dişlerini dudaklarına bastırdı. Elini elinden çekmek istediğinde Ezel onu kendisine daha da yaklaştırdı ve buna izin vermedi. Usulca Sevda'nın kulağına doğru eğilerek, "Onlardan korkuyorsun," dedi. "Gerçekten korkuyor-"

"Korkmuyorum." Sevda, Ezel'in kollarında zarifçe salınırken öfke dolu gözlerini adamınkilere dikti. "Kim oluyorsun da benimle böyle konuşabiliyorsun? Ne hakla..."

"Ezel."

"Ne?"

Sevda kaşlarını çattığında Ezel hafifçe güldü ve onu kollarında nazikçe döndürürken, "İsmim," diye fısıldadı. "İsmim, Ezel Doğan."

"Umurumda değil! Bu aptal dansa derhal bir son ver yoksa..."

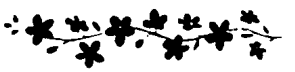
"Yoksa ne?"

Sevda bu cümlenin devamını getiremeyeceğini, adama onu korkutan tehditler savuramayacağını biliyordu. Bu yüzden alaycı bir bakış takınarak bir başka yerden saldırmayı denedi. "Madem bu kadar çok dans etmek istiyordun, keşke sevgilini kaldırsaydın."

"Öyle mi?"

Ezel hafifçe gülümsediğinde, Sevda daha da öfkelendiğini hissederek, "Evet!" diye tısladı. Gözleri kaçamak bakışlarla kalabalığı taradı ve ardından tüm güzelliğiyle Ezel'inkilere saplandı. "Yeter artık," derken sesindeki titremeyi saklaması imkânsızdı. "Lütfen artık kes şunu!"

Şimdilik istediğini alan Ezel yeşil gözlerinden taşan yumuşak, sevecen bir bakışla, "Elbette," dedi. Ardından Sevda'yı bırakmadan önce kadına doğru eğildi ve gözlerini kapatıp, onun kokusunu derince solurken bir yemini fısıldarcasına, "Unutma," diye mırıldandı. "Yeniden karşılaşacağız, *Sevda*..."

"Bu geceki rezalet de neyin nesiydi? Sabrımı mı sınıyorsun sen Sevda!"

Öfkeyle gürleyen Yavuz kolunu bırakıp onu savurduğunda, Sevda geriye doğru yalpaladı ve arkasındaki deri koltuğa tutunurken sessiz kaldı. Bir şeyler açıklayabilecek halde değildi. Kaldı ki ne söylerse söylesin Yavuz'un da umursamayacağından emindi.

"Şu hale bak! Haftalarca hazırlık yapalım, tüm geceyi planlayalım ve Sevda Hanım daveti bir maskeli baloya çevirsin!"

Yavuz öfke dolu gözlerle ona baktığında Handan Hanım da bir cevap bekler gibi ayağını yere vurmaya başladı. Sevda, "Dans etmeyi ben istemedim!" diye bağırdı. "Onu tanımıyorum bile!"

Son cümlesiyle Yavuz'un daha da çileden çıktığı, attığı o öfkeli kahkahadan belliydi. "Tanımıyorsun, öyle mi?"

"Tanımıyorum!"

"Seni sürtük! Tanımadığın bir adamla..."

Üvey annesi olacak o kadın utanmadan kendisine hakaret ettiğinde, Sevda kendisine hâkim olamadan, "Ben sürtük değilim!" diye bağırdı. "Aramızda bir sürtük varsa eğer o da..."

Handan Hanım bayılıyormuşçasına, dehşet dolu bir çığlık attığında Sevda sustu ancak bakışlarını kadının üzerinden çekmedi.

"Duyuyorsun, öyle değil mi Yavuz! Şunun söylediklerini duyuyorsun!"

Yavuz odayı adımlarken ve sakin olmak ister gibi burun kemerini sıkarken Handan Hanım Sevda'nın üstüne atladı. *Kelimenin tam anlamıyla hem de.* Uzanarak Sevda'nın saçlarını tutmak istediğinde Sevda son anda geri çekildiği için saçlarını ondan kurtarabildi ancak saçlarına ulaşamayan kadın, elbisesinin arkasındaki çapraz bağlara uzanmayı başarmış ve ince kumaşların birkaçını koparmıştı. Sevda dehşetle elbisesinin göğüs kısmını tutarken geriledi ve bu sırada Yavuz annesine dönerek onu tuttu. Kadının kollarından tutup sarsarken, "Ne yapıyorsun sen anne?" diye gürledi. "Çıldırdın mı?"

"O kız..."

"Ona dersini verebilecek biri varsa o da benim! Sen değil!"

Adamın sırtı kendisine dönük olduğundan Sevda onun bakışlarının nasıl olduğunu bilmiyordu ancak kadının geri adım atmasına yetecek kadar kararlı olmalıydı çünkü Handan Altınbaşak, Sevda'ya öfke dolu son bir bakış atıp odadan çıktı. O çıktığında Sevda rahatlamak gibi bir hataya düşmedi çünkü adamın kendisini savunmadığını biliyordu. O sadece annesine onun hakkından kendisinin geleceğini olabildiğince *nazik* bir dille hatırlatmıştı.

Sevda askılı bir elbise tercih etmediği için içten içe küfürler yağdırırken göğüs kısmını sıkıca sardı. İçinde bulunduğu duruma rağmen mağrur bir tavırla çenesini havaya dikti ve bakışlarını adamın gri gözlerinden çekmedi. "Bu olanlar benim hatam değildi. Ben..."

"Sen sadece tanımadığın bir adamla dans ederek beni daha da öfkelendiriyor ve tüm geceyi mahvediyordun, Sevda!"

Sevda öyle olmadığını söylemek isterdi ancak bu, koca bir yalan olurdu. Adam onu bıraktığında ve titrek adımlarla Yavuz'a yürürken bile neler olduğunun farkındaydı. Yavuz Kılınçer ve onun yönetmeye hevesli olduğu küçük imparatorluğu unutulmuş, insanlar Sevda'yı ve Ezel'i konuşmaya başlamışlardı. Sevda adamın gecesini mahvetmenin planlarını zaten kuruyordu ve bu gece amaçlarından biri de buydu, sadece bu düşündüğünden de farklı bir yolla olmuştu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Sen de annen gibi bana vuracak mısın?"

"Annem sana..."

"Vurmadı mı?"

Sevda alayla gülerken saçlarını sırtından aldı ve tek omzunun üstüne atarak hafifçe arkasını döndü. Sırtında tırnak izlerinin olduğunu biliyordu. Hatta derisinin soyulduğundan da emindi çünkü teni sızlıyordu. "Öyleyse bu tırnak izleri ne? Bu mu? Bu hep böyle mi devam edecek?" Sevda öfkeyle boştaki kolunu yana doğru açtı. "Yanlış yaptın Sevda, *al sana!* Bir sürtük gibi davrandın Sevda, *al sana!* Beni dinlemedin Sevda, *al sana!*"

Öfkeyle bağıran Sevda saçlarını yeniden sırtına atarken Yavuz, "Sevda!" diye uyardı ancak onun dinlemeye niyeti yoktu.

"İstediğini aldın! O imzayı attım, yanında durdum ve senin söylediğinden de iyi bir konuşma yaptım! İstediğini vermediğimi iddia edemezsin. Sonrasında olanlar benim suçum değil! Bunun için bana-"

"Ya kimin suçu?" Kızgın gözlerle Sevda'nın kollarını kavrayan Yavuz, başını hafifçe yana eğdi. "*Ezel Doğan'ın mı*?"

"Sen... Sen nereden..."

Sevda, Yavuz'un adamın ismini bilmesine karşın şaşkınca kalakaldığında ve güzel yüzündeki ifade yerini koca bir afallamaya bıraktığında Yavuz hafifçe gülümsedi. Tehditkâr, gaddar bir gülümsemeydi. "Söylesene Sevda," dedi. "Madem suç onda, ona ne yapayım?"

Ayışığı Kitaplığı

Bölüm 4

Günümüz

"Üç, iki, bir, sıfır! *Mutlu yıllar!*"

"Mutlu yıllar..."

Ezel, neşeyle kadeh kaldırıp yeni yılı karşılayan arkadaşlarına gülümseyerek eşlik etti ve kadehini bir kenara bırakıp kolları arasındaki meleğine döndü. Neredeyse üç yaşına basmak üzere olan minik kızı son zamanlarda bozulan uyku düzeni nedeniyle bu saatte hâlâ uyanıktı ve parmaklarının arasında küçük, parlak, sarı bir top vardı. O topu kimi zaman dişliyor, kimi zaman tombul yanaklarına sürtüyor ve kimi zaman da kırmızı elbisesinin kabarık eteklerine sararak saklıyordu. Bununla eğlendiği ortadaydı ve kızının gülüşleri Ezel'i de eğlendiriyordu.

Eğilip kızının kıvırcık saçlarının arasına bir öpücük bırakırken, "Mutlu yıllar, Melek'im," diye fısıldadı. Şöminenin önünden uzaklaştı ve kızıyla beraber cama doğru yürüdü. Lapa lapa yağan karı izlerken dudakları çok geçmeden düz bir çizgi halini aldı ve bakışlarındaki o sevecen ifade silindi.

Kardan nefret eden Ezel, kışı Sevda'yla birlikte sevmeye başlamıştı ancak onun gidişinin ardından bundan tekrar nefret eder olmuştu. Yere düşen her kar tanesinde, gördüğü her kardan adamda Sevda'yı hatırlıyor ve sol yanındaki hiç dinmeyen o sızı yeniden canını yakmaya başlıyordu.

Acısı hiç dinmemişti. Kim ne söylerse söylesin, zaman ilaç değildi. Acıyı bastırmıyor, hiçbir şeyi unutturmuyordu. Ezel, Melek için nefes alıyor ve bu yüzden hayat hâlâ yaşamaya değermiş gibi davranıyordu. Yaptığı koca bir sahtekârlıktı. Yüzündeki gülüşlerin çoğu sahteydi, bakışlarındaki ışığın hepsi geçmişin karanlık bir gölgesiydi.

Onu özlüyordu.

Öyle bir özlüyordu ki nefes alamıyor, yüreğindeki yangını bir türlü söndüremiyordu. Odasında, onunla defalarca kez seviştiği o yatakta dönüp duruyor, onun kıyafetlerine sarılıyor ve uykularına gözyaşlarıyla dalıp güne gözyaşlarıyla uyanıyordu. Özlemek bir hastalıktı sanki, her geçen gün Ezel'i içten içe kemirip duruyor ve onu bir parça daha eksiltiyordu.

Özlemi ancak Melek'i kollarına aldığında hafifliyordu. Onun annesininkiler gibi kıvırcık saçlarını koklarken ve mavimsi yeşil gözlerinin içine bakarken rahatlıyordu. Kara bulutların çepeçevre sardığı yüreği, yağmurun ardından doğan güneş gibi aydınlanıyordu. Kızının varlığı temiz, taze bir nefes gibi Ezel'i sarıyor ve genç adama derin bir soluk aldırıyordu.

Şimdi de öyleydi. Tüm bunlara, bu neşeli kahkahalara katlanabilmesinin bir sebebi varsa o da Melek'ten başkası değildi.

"Yaşasın, boktan bir yıl daha... Hadi kadeh kaldıralım."

Ezel, en az kendisi kadar mutsuz olan Akın Soydemir'e bakarken dudaklarının yavaşça kıvrıldığını hissetti. Fakat bu, tıpkı adamınki gibi alaycı bir gülümsemeydi. "Bu boktan yıl belki bana Sevda'yı geri veremez," dedi. "Ama sana Narin'i verebilir."

"Narin mi?"

Öfkeli bir nefesle bakışlarını kaçırıp manzarayı seyretmeye başlayan Akın'ın gönül yarası da en az Ezel'inki kadar derindi. Onun sevdiği kadın ölmemişti ancak Akın için bir ölüden farksızdı. Beş yıldır görmediği ama buna rağmen aldığı her nefesi kendisine dar eden kadından ölesiye nefret ediyordu. Onu hâlâ seviyor, bu yüzden kendinden de nefret ediyordu.

Onu unuttuğunu söylemedi çünkü bunun koca bir yalan olduğunu her ikisi de biliyordu. "Belki evlenmiştir," dedi sessizce. Koyu renk gözleri içlerindeki o ateşi saklamak istercesine dışarıya çevrildi. "Evlidir, bir çocuğu vardır. Kocasıyla şöminenin yanı başında oturup şarap içiyordur ya da sevişiyorlardır..."

Ezel gözlerini devirdiği sırada kızının topu yeniden eteklerinin arasına soktuğunu fark ederken, "Bilemezsin," dedi. "Yarının neler getireceğini bilemezsin."

"Artık umurumda değil, isterse bir bok getirmesin."

"Akın..."

"Cidden Ezel, artık umurumda değil. Sadece... Bazen düşünmeden duramıyorum, tüm bunları hak edecek ne yaptım diye. Ben kimsenin canını yakmadım Ezel, kimsenin..."

Ezel yakmıştı.

Sevda için her şeyi yapabilecek olan Ezel, hiç düşünmeden can yakmıştı ve bunun için pişman değildi. Sadece bazı şeyler zoruna gidiyor, böyle büyük bir bedel ödüyor olmayı hazmedemiyordu.

Ezel suskun kalmayı seçtiğinde Akın elindeki kadehi başına dikti ve kollarını uzatarak Melek'i kucakladı. "Akkın! Akkın!" diye bağıran küçük kız bir anda dakikalardır uğraştığı topu unutmuş ve eteklerinin arasından düşürüvermişti. Uzanarak uzun saçlarını okşayıp, sakallarıyla oynarken Akın mutlu bir kahkaha attı. Kızın tombul yanağına bir öpücük bırakıp, onu sevecen gözlerle izlerken, "İtiraf ediyorum, Ezel," dedi. "Buraya gelmemin tek nedeni bu sevimli şey, aksi halde bu gece çekilmezdi."

Başını sallayarak dostunu ve kızını seyreden Ezel'in gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. Biliyordu. Melek olmasa değil bu gece, bu hayat çekilmezdi.

Ezel kızının varlığı için her gece şükrediyordu. Melek onun tutunabileceği tek daldı ve Sevda'nın ona son emanetiydi.

Melek, Akın'ın saçlarını çekiştirerek neşeli çığlıklar atarken Ezel hafifçe gülümsedi. Bakışlarını yeniden dışarıya, soğuk kışa çevirdi. Sevda'nın o eşsiz gözleri, sanki karşısındaymış gibi gözlerinin önünde belirirken geçmişe daldı. O gecenin ardından kadınla tekrar yüz yüze geldiği güne...

O cüretkâr teklifi yaptığı güne...

Geçmiş

Bir an için korkuyla nefesini tutan Sevda rahatça omuz silkerek, "İstediğini yap," dedi. Adamı umursamıyormuş gibi davranmak en iyisiydi, aksi halde Yavuz bir şeyler sezerse işler çok daha kötü bir hal alabilirdi. Bunu kendini kurtarmak için yapmıyordu, *onu* kurtarmak için yapıyordu.

Adam tek kaşını kaldırdığında, "İlgilenmiyorum," diye devam etti. "Her yerde kendini bir şey zanneden bu tipler vardır. Ne yaparsan yap." Kollarını sertçe Yavuz'dan kurtardı ve kıstığı gözleriyle adama buz gibi bir bakış attı. "Benim için *berbat* bir geceydi, uyuyacağım. Rahatsız etmezsen sevinirim."

Yavuz düşünceli gözlerle kendisine baktığında Sevda hızla arkasını döndü ve odadan çıktı, elbette bunu yaparken kapıyı sertçe çarpmayı da ihmal etmedi. Hızlı adımlarla odasına girdi. Kapısını kapattığı ve kişisel alanına girdiği an kendini saatler önce adamın kollarında olduğu kadar hüzünlü ve huzurlu hissetti.

Sevda ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Öyle boktan ve uzun bir gece geçirmişti ki tek dileği bir duş almak ve yatağına kıvrılarak öğlene kadar uyumaktı. Tiksinen bakışlarla üzerindeki elbiseyi çıkardı, odasında yanan şöminenin içine fırlatarak kendini sıcak suyun altına attı. Saçlarını kurutmadan önce pijama takımını giydi. Odadan çıkarak, evin sessizliğinde dedesinin odasına doğru ilerleyip kapıyı usulca açtı.

Haldun Altınbaşak derin bir uykudaydı ve başucundaki gece lambası etrafı usulca aydınlatıyordu. Adamın yüzünde huzursuz olduğunu anlatan bir ifade vardı. Sevda dedesinin uykusunda bile rahat olmadığını fark ettiğinde gözlerinin dolduğunu hissetti. Dedesinin yanı başına ilerleyip yatağın bir köşesine oturdu ve adamın soğuk ellerini, sıcak avucunun arasına aldı. Eğilip kırışıklarla dolu elini usulca öptü ve dedesi çattığı kaşlarını düzeltene, huzurlu bir nefes alana kadar adamın yanında kaldı.

Yeniden odasına döndüğünde saat gece üçe yaklaşıyordu. Sevda normalde bu kadar geç yatmazdı ve dedesinin yanında bu kadar kalmazdı. İçten içe bunun sebebini biliyor, suçlulukla kıvranıyordu. İntihar etmek isterken

ne düşünüyordu ki? Sevda'nın dedesinden başka kimsesi olmadığı gibi dedesinin de Sevda'dan başka kimsesi yoktu.

Öldüğünde tüm bunlardan kurtulacağını ve her şeyi geride bırakacağını düşünmüştü ancak dedesi... Dedesini bu denklemden nasıl çıkarabilmiş ve unutabilmişti? Gerçekten bu kadar kör müydü, yoksa bir olmaza mı inanmak istemişti?

Bencilliğine ağlayan Sevda öfkeyle yatağının içine girdi ve kıvrılarak dertop oldu. Gözlerini yumduğu an zihnine bir çift yeşil göz doğdu. Bunlar öylesine yumuşak ve içten bakışlardı ki yalnızca gözlerinin ardındakileri değil, ruhunu da gören o bakışlar Sevda'ya hissettiği tüm o kederi ve öfkeyi bir süre için unutturdu.

Adam onu sıcak vücuduna yasladığında ve sıkıca sardığında bundan hoşlanmıştı. *Bundan çok hoşlanmıştı.* Ancak onun kalbini tekleten asıl şey, adamın ceketinin yakalarını açarak çıplak sırtını sarması olmuştu. Dokunuşları cinsellikten uzaktı, nazik ve şefkatli dokunuşlarla Sevda'yı iliklerine kadar titretmiş ve sarsmıştı.

Konuşurken, tüm o kırgınlıklarını yüzüne vurup bunun nedenini öğrenmek isterken, öylesine kararlı ve samimi görünüyordu ki Sevda ona her şeyi anlatmak istemişti. Ona *gerçekten* sarılmak istemişti. Ama tek yaptığı oradan ağlayarak kaçmak olmuştu ve şimdi bunun nedeninin Yavuz'un korkusu olmadığını biliyordu; Yavuz'un vereceği tepkilerin, *ona* yapabileceklerinin korkusuydu.

Yavuz Kılınçer oyuncağını kimseyle paylaşmak istemeyen, lanet olası beş yaşında bir çocuk gibi davranıyordu ve Sevda adamı anlayamıyordu. Her şeye yeterince karıştığı yetmezmiş gibi onun buna da burnunu sokması sinirlerini bozuyordu. Yavuz kendisini bu konu hakkında ilk kez uyardığında, Sevda başını sallayarak *tamam* dememişti. Öfkeden köpürmüş, kapıyı çarpmış ve dışarı gitmişti. Bir kez olsun pervasızca hareket ederek ona bu yasağı da kabullenmeyeceğini göstermişti. Soluğu onun hep gittiği o kulüplerden birinde almıştı ve içmekten, flört etmekten çekinmemişti. Hatta hoşlanabileceğini düşündüğü bir adamla bile tanışmıştı. Onunla ertesi gün kahve içmek için sözleşmişti ve beraber kapıya çıktıkları an Yavuz'la burun buruna gelmişlerdi.

Sevda o anı hatırladığında titredi. Adam tek kelime etmemişti. Sadece ikisine bakmış, arkasındaki korumaya bir işaret vermiş ve Sevda tüm olan bitene engel olamadan yeni tanıştığı o adamın kolunu tıpkı bir maganda gibi kırdırmıştı.

Sevda o an Yavuz'un neler yapabileceğini ve bu küçük isyanlarının kendisine değil, çevresindekilere zarar verdiğini anlamıştı. Yavuz'un dersi

buydu, Sevda'ya bir kez bile el kaldırmamıştı ancak onun etrafındakileri cezalandırmaktan ve Sevda'ya bu şekilde işkence etmekten çekinmiyordu.

Sevda titrek bir soluk vererek kendini, büyük bir cesaretle bir anda adamın elinden tutsa neler olacağını düşünürken buldu.

Ezel Doğan'ın güçlü avuçlarına tutunarak Yavuz Kılınçer'e baş kaldırmak nasıl olurdu?

Tıpkı onun dediği gibi *onun için savaşacak biri* varken buna cesaret edebilir miydi? Ezel Doğan tüm bunları göğüsleyebilir miydi?

Sevda gözlerindeki yaşları kurularken derin bir iç çekti, ardından bu çabasının boşa olduğuna karar vererek gözyaşları içerisinde sabaha karşı uykuya daldı. Gözlerini kapatmadan önce aklında, adamın yeniden karşılaşacaklarını söylediği o an vardı.

"Sen çıldırdın mı, Ezel? O dans da neyin nesiydi?"

Eve varana kadar tek kelime etmeyen Belen, içeri girdiklerinde elindeki çantayı öfkeyle hole fırlattı ve ayakkabılarını çözmek için büyük bir savaş verirken yeşil gözlerini gözlerine dikti. Ezel onun öfkeli ancak bundan da öte şaşkın olduğunu görebiliyor ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu umursamıyordu.

"Bana cevap ver, Ezel! Bu yaptığın çok uygunsuzdu!"

"Neyi yapıp yapmayacağıma ben karar veririm, Belen."

"Ama patronumla herkesin içinde dans edemezsin, Ezel! Yavuz Bey ne kadar sinirlendi görmedin mi? Hem Sevda Hanım da..."

"Sevda Hanım da ne?"

Ezel huysuzca homurdandığında Belen gözlerini kıstı. Birkaç gün önce çatı katındaki çöp kovasının içinde gördüğü buruşturulmuş eskiz dikkatini çekmişti. Belen kendine engel olamadan alıp baktığında, bunun Sevda Altınbaşak olduğunu görerek büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Susmuş ve Ezel'in bir şeyler söylemesini beklemişti ancak karşısındaki adam öyle inatçıydı ki Belen onun bunu yapmayacağını biliyordu. Bu yüzden onu kışkırtmaya ve atakta bulunmaya hazırlanırcasına kollarını göğsünde birleştirerek gözlerini kıstı.

"Ondan hoşlanıyorsun Ezel, öyle değil mi?"

"Hoşlanmadığım bir kadını neden kollarıma alayım, Belen?" Ezel huysuzca söylenerek papyonunu çekiştirdiğinde Belen hafifçe sırıttı. "Sanırım o senden çok hoşlanmadı?"

Ezel bu sorunun üstüne Belen'e öfke dolu bir bakış attı ve cevap vermemeyi seçerek merdivenlere doğru ilerledi. Ancak Belen Sarıkaya'dan öyle kolayca kurtulamayacağını bilmeliydi.

"Buna inanmıyorum! Ezel Doğan'dan hoşlanmayan bir kadın... Bugün tarihe geçmeli."

"Saçmalamayı kes, Belen. Ben de sadece bir insanım, diğer herkes gibi."

"Ah, yapma. En olmayacak zamanda mütevazılığa mı soyunuyorsun, Ezel? Senin nasıl bir adam olduğunu..."

"Nasıl bir adammışım ben?"

Ezel huysuzca arkasını döndüğünde ve kendisine tepeden bir bakış attığında Belen o delici bakışların ardındaki öfkeyle hafifçe irkildi. "Benim için ne olduğunu ve ne olmadığını çok iyi biliyorsun, Ezel," dedi. "Ancak... dışarıdan öyle görünmüyor. Herkes Ezel Doğan'ın ne kadar ulaşılmaz, ne kadar çapkın ve ne kadar..." Belen kısa bir an için utandı. "Tecrübeli olduğundan bahsediyor. Onların gözünde sen bunlardan ibaretsin. İstediğini alırsın ve istemediğinle de işin olmaz."

"Hayatımda kadınlar oldu, Belen ben bir aziz değilim. Ancak tüm bunlar... abartılı kelimelerden ibaret. Ben ulaşılmaz falan değilim, sadece dış görünüşlerine bakarak kadınlara değer biçmem. Ben onlara değer veririm, Belen ve o... Sevda bambaşka biri. O gün söylediklerinin hepsinde haklıydın. O yaralı bir kadın, Belen ve..."

"Sen de onu iyileştirmek mi istiyorsun, Ezel? Ya sonra? O iyileştiğinde ne olacak? Ondan sıkılacak mısın?"

Ezel dünyanın en saçma sorusunu duymuş gibi bir kahkaha attı ancak bakışları oldukça ciddi ve kararlıydı. "Neyim ben, siktiğimin doktoru mu? Benim gibi adamların sevebilme ihtimali bu kadar mı imkânsız?"

"Ben... Ben öyle demek..."

"Boş ver, Belen bu konu hakkında daha fazla düşünme, olur mu? Zamanı geldiğinde öğrenirsin zaten."

"Ah ama o kadar bekleyemem ki! Bu çok sıkıcı olur!"

Ezel kendisine sert bir bakış attığında Belen yanaklarını şişirerek çocuksu bir itiraz mırıltısı çıkarttı. Ardından Ezel'i daha fazla zorlamanın mantıklı olmayacağına karar vererek sustu. Ezel bunun üzerine memnun bir bakışla yeniden merdivenleri çıkmaya başladı ve genç kıza kısaca iyi geceler dileyerek odasına girdi. Belen'in düşündüğünün aksine öfkeli değildi. Yalnızca düşünceliydi. Kadını aklından bir türlü çıkaramıyordu ve aslında bunu yapmak istemediğini de biliyordu.

Ezel kadının o hüzün dolu gözlerinin ardında nasıl bir savaşçı olduğunu görmüştü. Sevda Altınbaşak bir korkak değildi. Bir savaşçının ruhuna sahipti. Sadece koca bir orduya karşı tek başına savaşmışçasına yorulmuştu. Ona bir el uzatılmamıştı ancak Ezel bunu yapmayı istiyordu.

Ve yapacaktı.

Bu düşünceyle keyifle gülümseyen Ezel, üzerindekilerden çabucak kurtuldu. Sıcak bir duş aldı ve ardından kendisini çatı katına çıkarken buldu. Eskiz defterini ve kalemini alarak odadaki kanepeye geçip kadını çizmeye başladı. Kadını düşünürken zaman su gibi akıp geçti. Ezel, sabah olduğunu ancak elindeki yirmi sayfalık defterin son yaprağını da tükettikten sonra fark etti.

"Yavuz odasında mı?"

Son olaydan sonra onu görünce rengi atan sekreter titrek bir sesle, "Hayır, Sevda Hanım. Yavuz Bey toplantı odasındalar," dedi. "İsterseniz bekleme salonu-"

"Yavuz'un odasında beklerim. O gelene kadar rahatsız edilmek istemiyorum."

Sevda kadına buz gibi bir bakış atarak ne kadar ciddi olduğunu anlattı ve bir zamanlar dedesine, ardından babasına ve şimdi de Yavuz'a ait olan odaya girdi. Küçükken bu odanın içinde koşar, dergileri karıştırır, oturma gurubuna otururak kitap okur ve bazen de babasıyla birlikte burada yemek yerdi. Buranın bir süre sonra kendi odası olacağını bilerek büyümüştü ve şu geldikleri noktada, bu odanın içinde olmak ona yalnızca eskileri hatırlatmıyor aynı zamanda acı veriyordu. Bakışlarının değdiği her bir noktada derin bir hayal kırıklığıyla sarsılıyordu ancak bu yeni bir şey değildi. Bu, Sevda'nın ne ilk hayal kırıklığıydı ne de son olacaktı.

Derin bir nefes alarak kendisini toparladı ve koltuklardan birine otururak beklemeye başladı. Yavuz'un aptal iş yemeklerinden birine çıkacaklardı ve Sevda'nın gelmekten başka şansı yoktu. Yavuz'un, dedesini rahat bırakmasına karşılık istediği tek şey bir imza değildi. Bunun gönüllü olarak yapıldığını bildirmek ve insanların aklında şüphe bırakmamak için onunla bazı yerlerde görülmesi gerekiyordu ve bu, Sevda için ne kadar sinir bozucu olsa da katlanabileceği bir durumdu. Yavuz'un küçük, sevgili kardeşi rolünü oynayacak ve etrafındaki herkesi buna inandıracaktı.

Gözlerini deviren Sevda beklemenin ona iyi gelmeyeceğini anladığında ayağa kalktı ve telefonunu çıkararak uzun zamandır aramadığı bir numarayı tuşladı. On altı yaşından, on sekizine kadar İsviçre'de bir klinikte tıkılıp kalmasının güzel olan hiçbir yanı yoktu ancak Sevda orada tanıştığı ve yıllardır görüştüğü dostunu saymazsa da ona haksızlık etmiş olurdu. Sabrina O'Neill; kıvırcık, turuncu saçları ve zümrütler kadar parlak, yeşil gözleriyle güzeller güzeli bir İrlandalıydı. Sevda bunu laf olsun diye söylemiyordu, kadın gerçekten çok güzeldi ve oldukça ünlü bir mankendi. Güneş kadar parlak bir gülüşü vardı, Sevda'yı Sabrina'ya çeken de bu olmuştu. Sımsıcak bir

gülüşe, tek bir bakışa hasret olan Sevda, bu kadında aradığı o sevgiyi bulmuş ve yıllar geçmesine rağmen ondan kopmamıştı.

Derin bir iç çekti ve telefon çalarken dişlerini dudaklarına geçirdi. Gergindi çünkü kadını iki haftadır aramadığı gibi onun aramalarını da yanıtlamamıştı. Onu geçiştirip durmuştu ve şimdi ne konuşacağını, ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Oh, sonunda!"

Sevda kadının neşeli ancak sitemkâr sesini duyunca gülümsedi. "Merhaba, nasılsın?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ah, Sevda sana bunu ödeteceğim!"

Sevda kıkırdayarak gülerken, "Ben de seni özledim, hayatım," dedi. "Sen beni özlemedin mi yoksa?"

"Deliler gibi hem de! Ayrıca seni çok merak ettim. Neden telefonlarımı açmadın?"

Sevda yüzündeki gülüş yavaş yavaş silinirken derin bir iç çekti. Ona o geceden bahsedemezdi. Yaptığı şey için hâlâ utanç duyuyordu ve arkadaşının da bunu öğrenmesi onu sadece daha derin bir utanca boğardı. Yalan söylemekten hiç hoşlanmayarak ona gerçeğe en yakın şeyi söyledi. "İşler pek yolunda değildi. Büyükbabam rahatsızdı ve Yavuz'u biliyorsun..."

"Tanrım, ben de neler düşünüyordum," diyen kadının sesindeki mahcup tını bir melodi gibi Sevda'nın kulaklarında yankılandı. "Büyükbaban için çok üzgünüm, şimdi nasıl? İyi mi?"

"Evet evet. O iyi, merak etme."

"Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Sevda hattın ucunda bir süre sessiz kaldığında Sabrina derin bir iç çekti ve Sevda'nın yarım ağız gülümsemesine neden olan ateşli bir küfür savurdu. "O pislik ve annesi yine sorun çıkarıyorlar sana, değil mi? Tanrım, Sevda tüm bunlara büyükbaban için katlandığını biliyorum ama... Bu hep böyle mi sürecek? Hayatın bundan mı ibaret olacak?"

Kadının öfke dolu sesini duyan Sevda usulca gözlerini yumdu. "Sabrina..."

"Bunu ne kadar devam ettirebilirsin ki Sevda? Hiç rahat bir nefes alamayacak mısın? Hayatın tıkıldığın o altın kafesten mi ibaret olacak?"

Sevda acı acı gülümserken, "Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi.

"Biliyorum ve kahretsin ki bundan hiç hoşlanmıyorum! Keşke... seni o kafesten kurtarabilecek biri olsaydı, Sevda."

Sevda son bir haftadır aklından bir türlü atamadığı adamın o derin, yeşil gözleri zihninde ansızın belirdiğinde nefesini tuttu, ardından yavaşça

soluklandı. "Keşke olsaydı, Sabrina," diye fısıldadı. Ancak sözleri bir fısıltıdan ziyade bir duaydı. *"Keşke olsaydı..."*

Odanın kapısının açıldığını duydu. Yavuz'un parfümünün kokusu burnuna dolduğunda arkasını dönmeye gerek duymadı. "Seni sonra ararım, Sabrina. Kendine iyi bak, olur mu?"

"Sen de Sevda, *lütfen*..."

Sevda burukça gülümsedi. "Is breá liom féileacán tú."

"Is breá liom féileacán tú."

Seni seviyorum, kelebeğim...

Umuyordu ki bir gün tıpkı kadının dediği gibi o kafesten kurtulmayı ve kanat çırpmayı becerebilirdi.

Ezel Doğan, Akın Soydemir'in birkaç ay önce ortağı olduğu ve büyük bir başarıyla şehrin gözbebeği haline getirdiği restoranda oturup, şarabını yudumlarken gülümsüyordu. Arkadaşlarıyla bir aradaydı, bu soğuk kış gününde katıldığı sohbet ve duyduğu içten kahkahalar içini ısıtıyordu. Narin ile ayrılalı iki yıl olan ve her gün, bu sanki dünmüş gibi davranan Akın bile bu gece neşeliydi. Etrafa gülücükler atıyor, hatta sevgilisinden birkaç gün önce ayrılan Baha'ya bu konu hakkında şakalar bile yapıyordu. Belen ve Süha'nın da keyfi yerindeydi. Her zamanki gibi birbirlerine takılıyor, ardından Ezel'e ve masadakilere dönüp kimin haklı olduğu konusunda ateşli bir kavgaya tutuşuyorlardı.

Belen iki hafta önce yaptıkları o kartopu savaşında aslında yenilmediğini üçüncü kez tekrar ederken Ezel gözlerini devirdi ve yeniden kadehine uzandı. Aynı anda onu gördü. Yavuz Kılınçer'in kolunda tüm zarafetiyle ilerleyen ve etrafa sahte gülücükler atan Sevda'yı...

Ezel sabırlı bir adam değildi, birkaç gün sonrası için kadını görmek üzere planlar yapıyordu ve şimdi... kadın tam karşısındaydı. Hemen çaprazlarındaki masaya oturmuştu ve karşısındaki çiftle el sıkışıyor, bunu yaparken de gülümsüyordu. Ezel içindeki heyecanı bastırmak istercesine kadehini bir dikişte içerek yeniden önüne döndü. Sevda onu fark etmemişti ancak Belen onun nereye baktığını görmüştü.

Belen yüzünde sinsi bir gülümsemeyle Akın'a döndü. "Akın? Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Burada hep aynı parçaları mı çalıyorsunuz? Mesela ben bir parça istesem?"

Akın omuz silkerken, "Bunu daha önce hiç yapmadık ancak neden olmasın?" dedi. Belen'in yüzündeki gülüş daha da büyümüştü. "O halde

*Dance Me to the End of Love** çalsın. İçimden bir ses, birileri birazdan dans edecek diyor."

Masadakiler şaşkınca kaşlarını kaldırdığında Ezel tıslarcasına, "Eve postalanmak istemiyorsan susmanı öneririm Belen," dedi.

"Benimki sadece bir öneriydi Ezel, hepsi bu..."

Belen oyunbaz bakışlarla yeniden önüne döndüğünde Ezel rahat bir nefes verdi ancak içinden bir ses Belen'e hak vermiyor da değildi. Sevda Altınbaşak'ı yeniden kollarına almayı istiyordu fakat bunu yaparken baş başa olmalarını tercih ederdi.

"Ah, bizi gördü. Sakın çaktırmayın, gülümseyin..."

Belen'in sesiyle yeniden çaprazındaki masaya dönen Ezel, Yavuz Kılınçer'in gri gözleriyle karşılaşınca hafifçe gülümsedi. Bu, selam veren birinin gülümsemesi değildi. İstediğini almaya kararlı, küstah bir adamın gülümsemesiydi ve Yavuz bunu anlayacak kadar zekiydi. Öfke dolu bakışlarını Ezel'den çekti ve Sevda'ya dikti. Sevda da ona aynı öfkeyle karşılık verdi ancak onun bakışlarında bir şaşkınlık ifadesi de gizliydi.

Ezel kadının rahatsız olduğunu fark etti. Ancak kendisinden değil, Yavuz'dan dolayı rahatsızdı ve onun bu tavrı Ezel'in kadın hakkındaki düşüncelerinin birçoğunu doğrular nitelikteydi. Sevda Altınbaşak yanındaki adamdan nefret ediyor ancak ondan kurtulamıyordu. Ezel bugün emin olmuştu.

Ezel göz göze geldiğinde Sevda'ya da gülümsedi ve meydan okuyan bir tavırla kadehini kadına doğru kaldırdı. Kadının gözlerinde yanan ateşi görebiliyordu. Sevda buna karşılık vermek istiyor ancak yanındaki adamdan dolayı kendisini sakınıyordu.

Bu düşüncelerle yeniden önüne dönen Ezel, hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarının meraklı bakışları eşliğinde sohbete katıldı. Bakışlarını Sevda'dan ayırmak çok zordu ancak onu tek başına yakalamadan o gözlere yeniden bakmamaya kararlıydı. Aksi halde o gözlerin içinde kaybolabilir ve kimseyi umursamadan kadını sırtına atıp buradan gidebilirdi.

Kötü bir fikir de değildi.

Sevda'nın bundan hiç hoşlanmayacağını düşünen Ezel hafifçe gülümsedi ve dakikalar beklenti içinde, su gibi akıp gitti. Yine de Ezel kadının varlığının farkındaydı, bu yüzden o ayağa kalkıp restoranın içinde kaybolduğunda yerinde hafifçe dikleşti ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Ancak Belen, elini koluna koyarak onu son anda durdurdu. "Çıldırdın mı, Ezel? Şimdi onun arkasından gidersen Yavuz Bey anlayacak!"

---

* Leonard Cohen'in, 1984 yılında çıkan şarkısı.

Ezel bu ihtimali düşünmüştü ve adamın sinirden küplere binmesi hiç umurunda değildi ancak onun bu sinirle Sevda'ya çıkışmasını da istemezdi. Bu yüzden Belen'i de ayağa kaldırdı, sanki o lavaboya giderken ona eşlik ediyormuş gibi kızın koluna girdi. Belen'in sinir bozucu olduğu bir gerçekti ancak bazen işe yaramıyor da değildi.

Lavaboya geldiklerinde Belen, "Ne demek Ezel, her zaman," diye homurdandı ve Ezel'i beklemek üzere lobiye doğru yürüdü. Ezel de derin bir nefes alarak içeri geçti. Sevda sessizce ellerini yıkıyordu ve onun girdiğinin farkında bile değildi. Ezel kapıyı arkadan kilitlediğinde Sevda çıkan o *klik* sesiyle arkasını döndü ve Ezel'i gördüğü an kalakaldı.

"Bu kadar cüretkâr olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı. Ardından kinayeli bir sesle konuşmadan önce gülümsedi. "Gerçi o danstan sonra buna şaşırmamalıyım, öyle değil mi?"

Ezel yüzünde can yakan bir gülüşle Sevda'ya doğru ilerledi. "Kızdın mı?"

Sevda bu soruyu es geçmeyi seçti ve umursamazca ellerini kurularken, "Sevgilin bu duruma bir şey demiyor mu?" diye sordu. Belen Sarıkaya bugün de adamın yanındaydı ve bu detay Sevda'nın gözünden kaçmamıştı. Adam hakkındaki düşüncelerinin hepsi acımasızca parçalanmıştı ve karşısındaki adamın, elini tutacak olan o adam olmadığını anlamıştı.

"Sence de yargısız infaz yapmıyor musun?"

"Bilmem, öyle mi?"

"Öyle."

Ezel, Sevda'nın tam önünde durarak kadını baştan aşağı süzmeye başladı. Ona bakmak bir ziyafet gibiydi. Sevda üstündeki kırmızı elbisesi, siyah, ölümcül derecede yüksek topuklu ayakkabıları ve kıvırcık saçlarıyla ışıldıyordu ancak yüzünde o ışıltıdan eser yoktu. "Çok güzelsin, Sevda," diye mırıldandı. "Ancak yüzün gülmediğinde bu güzelliğin bir önemi kalmıyor. O zaman yalnızca süslü bir paket gibi duruyorsun. Herkesin istediği ancak tek bir kişinin açabileceği bir paket gibi..."

Sevda bu sözleri duyduğunda derin bir nefes alarak, "Aptal düşüncelerini kendine sakla!" diye tısladı. Adamın yanından geçip gitmek istedi ancak Ezel buna izin vermedi. Kadının kolunu kavrayıp onu bedenine yasladı.

"Buna tahammül edemiyorsun, değil mi Sevda? Çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun! O masada, o adamlayken tam da dediğim gibisin! Hiçbir önemin yokmuş gibi bir kenarda otururak etrafa sahte gülücükler atıyorsun. Tüm bunlara katlanmak zorunda değilsin ancak *korkuyorsun*!"

Ezel Doğan öylesine haklıydı ki Sevda bu gerçeklerle ağlamak istedi fakat gözyaşları adama göstermek istediği en son şeydi, bu yüzden hırçınca adama diklenmeyi seçti. "Hakkımda bir şey bildiğini mi zannediyorsun? Ne cüretle benimle böyle konuşabilir-"

"Seni biliyorum, seni görüyorum, Sevda. Ben sadece-"

"Ne? Sen sadece ne? Benden ne istiyorsun?"

Ezel kadının dolan gözlerine bakarken sessizce iç çekti. "Öylesine kırılgansın ki Sevda... En ufak bir şeyde öfkene sarılıyorsun, bu senin için bir kendini koruma mekanizmasıymış gibi... Kalkanlarını indirmek bu kadar mı zor?"

"Ben halimden memnunum! Kimseden, hiçbir şeyden korktuğum, korunduğum yok!"

"Emin misin?"

"Evet!"

Sevda tıslarcasına konuşarak o eşsiz güzellikteki gözlerini kıstığında Ezel de aynı şekilde karşılık verdi ve adamın yakışıklı yüzüne Sevda'nın başını döndüren, meydan okuyan bir gülüş yerleşti. "O halde kanıtla."

"Ne?"

Ezel basitçe omuz silkti. "Madem korkmuyorsun, bunu bana kanıtla."

"Bunu neden yapacakmışım? Senin düşüncelerinin ne önemi var ki?"

"Gerçekten hiçbir önemi yok mu?"

Sevda *yok* demeyi isterdi ancak bunun yalan olduğunu her ikisi de biliyordu. Bu yüzden aynı meydan okuyan bakışlarla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Madem Yavuz'dan ve onun düşüncelerinden korkmuyorsun, o halde teklifimi kabul et!"

"Ne teklifi?"

"Orası da senin cesaretine kalmış Sevda, hiç bilmediğin bir teklifi kabul edecek kadar cesur musun?"

Ezel, Sevda'nın yanan bakışlarını gördüğünde onu tam da doğru yerden vurduğunu anlayarak gülümsedi. Karşısındaki kadın ne halde olursa olsun tam bir savaşçıydı. Ezel onun kolu kanasa bile kimseden yardım istemeye tenezzül etmeyeceğini, bunun yerine o kolu kesmeyi tercih edeceğini biliyordu. Öylesine dik başlı ve gururluydu ki Ezel'in teklifini de kabul edecekti. Bunu sırf korkmadığını göstermek için yapacaktı.

Ezel bir yanıt bekler gibi başını yana eğdiğinde Sevda hafifçe gülümsedi, ardından Ezel'in gözlerindeki ateşi harlayan o sözleri söyledi.

"Kabul ediyorum..."

Bölüm 5

Duyduğu cevapla birlikte Ezel'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve Sevda bakışlarını kısarak onu seyrederken, "Öyleyse anlaştık," diye mırıldandı. Ezel'in bakışlarında Sevda'yı iliklerine kadar titreten bir derinlik vardı. Bu, genç kadının söylediği sözler için kısa bir süre pişman olmasına neden oldu ancak artık pişmanlık duymak için çok geçti. Sevda hiçbir zaman verdiği sözden dönmemişti ve şimdi de dönmeyecek, ona tıpkı söylediği gibi bir korkak olmadığını gösterecekti.

"Anlaştık," diye cevap verirken adamın onu bırakmasını bekledi. Ancak Ezel onu bırakmak bir yana, daha sıkı tutarak iyice bedenine yasladı. Sevda ondan yükselen ateşi hissedebiliyor, kendini her an nefessiz kalacakmış gibi hissediyordu. Yaslandığı beden güçlü kaslarla sarmalanmıştı. Sevda tıpkı kendisi gibi adamın da kendi kıvrımlarını vücudunda hissedebildiğini biliyor ve derin bir heyecan duyuyordu.

Adamın yeşil gözlerindeki bakışlar giderek koyulaştığında ve gözbebekleri, gözlerinin yeşiline karıştığında Sevda usulca yutkundu. Aynı anda kendi bakışlarının da Ezel'i bir girdap gibi içine çektiğini bilmiyordu. Ezel uzanıp kıvırcık buklelerinden bir tutamı parmağına dolarken, Sevda'nın dudakları anlamsızca aralandı ve adamın bakışlarının dudaklarına kilitlendiğini gördüğünde göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Sadece birkaç kez gördüğü ve yalnızca adını bildiği bir adama karşı böylesine... güçlü bir çekim hissetmesi haksızlıktı.

Ezel bu çekimden oldukça memnundu. Tenlerini buluşturmak, kadınla uzun ve zevkli bir yolculuğa çıkmak istiyordu. Gözünün önündeki o kırmızı dudaklar adeta öpülmek için yaratılmıştı ve Ezel'i tutan tek şey, onu öptüğü zaman bunun çok daha özel olmasını sağlamaktı. Onu bir tuvalette, köşeye kıstırmış bir halde öpmeyecekti. Onu öpmesini Sevda da isteyecek ve Ezel bunu her ikisi için de inanılmaz kılacaktı.

Sevda'ya doğru eğilmeye başladığında kadının titrediğini, derince soluklandığını ve gözlerini hafifçe kapattığını fark etti. Ezel Doğan bu görüntüyle dudaklarının arasından kaçacak iniltiyi zorlukla zapt etti. Sevda onu öpeceğini zannediyordu ancak Ezel uzanıp kadının saçlarını bir kenara itti ve dudaklarını onun çıplak, savunmasız boynuna, nabzının üstüne bastırdı. İlk günden bu yana aklını başından alan kokusunu derince solurken tüm bedeni tıpkı Sevda'nınki gibi ürperdi. Kadının ona tutunurken tırnaklarını

daha derine bastırdığını fark etti ve Ezel bundan öylesine hoşlandı ki bir an daha fazlası için bekleyemeyeceğini sandı.

Oysa Ezel sabırlı bir adamdı. Beklemenin değerini artıracağını, onu daha da güzelleştireceğini her zaman bilmişti. Dudaklarını yavaşça kadının teninde gezdirirken kulağına doğru ilerlemeye başladı ve kulağının arkasındaki hassas deriye bir öpücük bırakarak, "Sakın sözünden dönebileceğini sanma, Sevda," diye fısıldadı. "Seni bulurum, *seni her zaman bulurum...*"

Sözlerinde öylesine büyük bir kudret vardı ki Sevda baştan ayağa sarsıldı. Güçlükle gözlerini araladı ve Ezel geri çekildiğinde, ona bu oyunun iki kişilik olduğunu hatırlatmak istercesine bir elini adamın ensesine sarıp parmak uçlarında hafifçe yükselerek dudaklarını adamın tenine bastırdı. Ezel'in tepkisi Sevda'nın cesaretini kırmak bir yana onu daha da cesaretlendirdi. Adamın parmakları olanca gücüyle tenine geçti ve yaslandığı o kaslar gerildi.

Sevda dudaklarını usulca adamın teninde gezdirdi, duyumsadığı o erkeksi tat ve kokuyla beraber gözlerini yummamak için kendiyle savaşmaya başladı. Şimdi yenik düşmemek için yemin edercesine büyük bir kararlılıkla dudaklarını onun yaptığı gibi adamın kulağının altındaki o deriye bastırdı ve ani bir cesaretle onun kulağına eğildi. Konuşurken dudakları adamın tenine değiyor, sıcak nefesi Ezel'i usulca okşuyordu. "Ben asla verdiğim sözden dönmem, hem de *asla* Ezel Doğan. Beni bulmanı bekliyor olacağım..."

Geri çekilmek istediğinde Ezel buna izin verdi ancak ondan tamamen kopmadan önce ateş saçan bakışlarıyla, "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, Sevda," diye fısıldadı. Sevda bu bakışlardan ve sözlerden korkması gerektiğini biliyordu ancak karşısındaki adam ona korku salmaktan çok uzaktı. Ezel Doğan tenini karıncalandırıyor; bakışları, dokunuşları ve sözlerindeki o gizemli tınıyla kanını kaynatıyordu.

Sevda meydan okuyan bir bakışla gülümseyerek, "Hoşça kal," dedi. Arkasını dönüp çıkarken adamın güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Öylesine derinden gelen boğuk bir sesti ki Sevda titredi ve en yakınındaki duvara tutunarak soluklandı.

Az önce neler olmuştu? Sevda, Ezel Doğan'a tıpkı onun yaptığı gibi gerçekten meydan okumuş muydu? Gülümsemek için can atan dudaklarındaki kıvrımları gizlemek istercesine elini dudaklarına bastırdı ve bakışlarını kaldırdığında kendisine doğru yürüyen Yavuz'u buldu. Gülümsemesi yüzünden silinen Sevda çabucak kendisini topladı, Yavuz gelip kolunu tutarken şaşkınlıkla doldu. Bunun sebebi adamın dokunuşlarıydı. Kolunu sertçe kavramak yerine hafifçe tutmuştu ve gri gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

Yavuz, "İyi misin?" diye sorduğunda, Sevda onun kendisini duvara tutunurken gördüğünü anlayarak başını usulca iki yana salladı. "Pek değil, sanırım yediğim bir şey dokundu."

Oysa ona dokunan Ezel Doğan'dı. Tenine ateşler saçmış ve o delici bakışlarıyla Sevda'yı sarsmıştı.

Yavuz koluna girdiğinde Sevda bu dokunuşlardan hoşlanmasa da rolü gereği adama uydu ve yeniden masalarına dönerken kusursuz bir maske taktı. Maskesi öylesine kusursuzdu ki kendi masalarına geçen Ezel Doğan'ı ve Belen Sarıkaya'yı fark ettiğinde bile ifadesi değişmedi. Ezel zekiyse, Sevda da en az onun kadar zekiydi ve o kadının Ezel'in sevgilisi olmadığını anlamıştı. Aralarında bir bağ olduğu su götürmez bir gerçekti ancak kızın bakışları, karşısında oturan adamdaydı ve onun da kıza karşı boş olmadığı ortadaydı.

Ezel Doğan açık konuşmayı reddederek kendisini kıvrandırmayı amaçlamış olmalıydı ve bunu yaparken başarılı olmuştu. Sevda, onun bir sevgilisi olduğunu düşünerek onun hakkındaki tüm o önyargıyı yıkmıştı ancak şimdi aklından geçen her şey sadece ona odaklıydı. Sabrina'nın dediği gibi o kafesten kurtulabilecekse ve Ezel de buna gönüllüyse o halde Sevda da vardı.

Kendisine bir soru yöneltildiğinde, Sevda özür dileyerek pek iyi hissetmediğini söyledi. Masaya yeniden döndüğünden beri bakışları öylesine kayıptı ki masadakilerin ona inanmaktan başka bir şansı yoktu ve Yavuz da ona inanmış gibi görünüyordu. Geceyi daha fazla uzatmamak için kalktıklarında ve kibarlık icabı yeniden görüşmelerine dair dilekler dilendiğinde, Sevda'nın bakışları Ezel'inkilere değdi. Küstah adam kendisine kadeh kaldırdığında Sevda gözlerini kıstı ve işte o an, yeniden masaya döndüğünde Yavuz'a yakalandı.

Yavuz da tıpkı kendisi gibi gözlerini kıssa da bu konu hakkında tek kelime etmedi. Vedalaşıp eve dönmek üzere minibüs tipi özel araçlarına bindiğinde de bu durum devam etti.

Sevda üzerindeki kaşmir paltoya sarılıp, bakışlarını cama çevirerek dışarıyı seyretmeye başladı. Yavuz ise kendisine bir kadeh içki doldururken Sevda'yı izliyordu. Sevda bu bakışların farkındaydı ancak kendini adama bir açıklama yapamayacak kadar yorgun hissediyordu. Tek istediği eve girmek, pijamalarını giymek ve dedesinin yanına uğradıktan sonra uyumaktı.

"Sence de çok garip değil mi, Sevda?"

Adamın sesiyle içinden küfreden Sevda yavaşça ona döndü. "Garip olan nedir?"

"Sence de Ezel Doğan'ın orada olması, garip değil mi?"

"En son hatırladığım kadarıyla o restoran senin değildi ve kapısında *Ezel Doğan Giremez* yazan bir tabela da yoktu."

"Dalga geçmeyi kes, Sevda! Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Sevda onun ne demek istediğini elbette biliyordu ancak bunu ona söyleyecek değildi. Sıkıcı dernek toplantılarından birinden duyduğu dedikoduyu hatırlayarak, "Masada Akın Soydemir de vardı," dedi. "Restorana ortak olduğunu duymuştum ve Ezel ile oldukça yakın görünüyorlar."

"*Ezel* mi? Onu, ona ismiyle hitap edecek kadar tanıyor musun, Sevda? Ya da o ikisinin yakın olduğunu bilecek kadar?"

"Saçmaladığının farkında mısın? Ezel ya da Ezel Doğan, ne fark eder ki? Ayrıca biraz gözlem yapan herkes bunu anlardı. Bakışlarımı etrafta gezdirirken senden izin mi almam gerekiyordu?"

"Sevda..."

Sevda öne, kendisine doğru eğilen adamın sözlerini yarıda keserek, "Yavuz," dedi. Bunu dediği an adam duraksadı ve Sevda da tıpkı onun gibi öne eğildi. "Seni tanımasam ve benden ne kadar nefret ettiğini bilmesem beni kıskandığını düşünürdüm," dedi. "Asıl garip olan, sence de bu değil mi?"

"Seni kıskanmak mı? Sen kimsin ki Sevda? Yıllardır her dediğimizi yapan bir kukladan başka nesin ki seni kıskanayım?"

Sevda bu aşağılanmayla birlikte öfkeyle titrerken, "Tüm bunlara neden izin verdiğimi biliyorsun," diye tısladı. "Hastalıklı düşüncelerini kendine sakla Yavuz, beni duydun mu?"

Yavuz gözlerini kısarak kendisine bakmaya başladığında, Sevda da bir süre için aynısı yaptı ancak duyduğu sözcükler gururunu öyle kırmıştı ki gözlerine yaşlar biriktiğini anladığında bakışlarını kaçırdı ve yeniden dışarıyı seyretmeye başladı.

Sevda bir kukla değildi. Onun kendi aklı, iradesi vardı ve sadece yapmak zorunda olduğu şeyi yapmıştı. Babası öldüğünde on beş yaşındaydı. Ergenlik çağının başlarındaydı ve dedesi hariç tutunabileceği kimsesi yoktu. Haldun Altınbaşak da hastalandığında Sevda yapayalnız kalmıştı. Yavuz'dan ve Handan denen o kadından nefret ediyordu fakat onların kendisine çok daha anlayışlı davrandığını da fark ediyordu. Bu zaten her *insanın* yapması gereken bir şey değil miydi? Sevda bu davranışlara kanmış ve bir süre boyunca içine kapanmıştı. Dedesinin iyileşeceğini ve tüm bu olanlara bir son vereceğini ummuştu ancak Haldun Altınbaşak'ın durumu her gün daha da kötüye gider olmuştu.

Sevda dedesiyle nadiren görüşebiliyor, onu ancak birkaç dakikalığına görebiliyordu. Birkaç ay sonra on altı yaşına girdiğinde dedesi bir hastaneye yatacağını, Sevda'yı oraya götüremeyeceğini ve onu evde Yavuz ve annesiyle tek başına bırakmamak için yurtdışına göndereceğini söylemişti. Sevda bunu duyduğunda günlerce ağlamıştı. Ondan ayrı kalmak istememişti ancak dedesi kendisini ikna etmeyi başarmıştı ve Sevda, İsviçre'deki bir okula gitmeye gönüllü olmuştu.

Gittiği yer, kataloglarda defalarca kez incelediği yer değildi. *Bir klinikti.* Sevda için bir tımarhane ve hapishaneden farksızdı. Günlerce ağlamış, dedesine ulaşmaya çalışmış ancak hiçbir şey yapamamıştı. Herkesten uzak duran bir kızdı. Eğitimine orada devam etme şansı bulmuştu ancak her şeye rağmen mutsuzdu ve mutsuzluğu dedesinin bakıcısından aldığı bir mektupla daha da artmıştı.

Sevda, Yavuz Kılınçer ve Handan Altınbaşak'ın acımasızlığıyla tanıştığında çok küçüktü ancak onlardan böylesine bir kötülük de beklememişti. Sevda onların dedesini kendisiyle tehdit ettiğini ve adamın da onu korumak için uzaklaştırdığını, çevresindekilerin babasının kaybından sonra biraz yalnız kalmak istediğini sandığını öğrenmişti. Öylesine güzel bir oyun kurmuşlardı ki Sevda tek bir açık bulamamıştı.

Bu sırada tek dayanağı, ablasına destek olmak için oraya gidip gelen Sabrina'ydı. Bulunduğu ortama iki yıl onun sayesinde katlanabilmişti ve on sekiz yaşına girip artık reşit olduğunda, yeniden İstanbul'a dönmüştü. Babasının ona bıraktıklarında kaçınılmaz olarak söz hakkı olduğunda kimse onu engelleyememişti ve Sevda bir daha asla o kadar uzaklaşmamıştı. Üniversiteyi aynı şehirde okumuştu. Dedesiyle bizzat ilgilenmiş ve tek arkadaşı Sabrina'yla iletişimini hiç koparmamıştı.

Sevda öylesine dolmuştu ki yeniden kadını düşünmeye başladığında gözlerinden bir damla yaş aktı ve işte o zaman hiç olmadığı kadar kararlı bir ifadeyle bakışlarını Yavuz'a dikti. Ne olursa olsun, savaşmaktan ve direnmekten asla vazgeçmeyecekti.

Ezel Doğan, kapı çaldığında odasında bir köşede oturuyor ve elindeki deftere bir şeyler karalıyordu. Düşüncelerine ve kadına öylesine dalıp gitmişti ki kapının açıldığının farkına bile varmamıştı. İçinde anlamsız bir mutluluk ve heyecan vardı. Sevda Altınbaşak'ın karşısına geçip onu türlü pozlarda resmedecek olmanın düşüncesi kanını kaynatıyordu. Ezel onu resmedecekti, ölümsüzleştirip tablolarıyla yalnızca kendisinin görebileceği bir seri oluşturacak ve kadını gizli bir mücevher gibi saklayacaktı.

Gözünün önünde bir zarf sallanmaya başladığı an kaşlarını çatarak zarfı yakalayıp, "Yine ne var, Belen?" diye homurdandı.

"Sadece o zarfın içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Seni ilgilendirseydi söylerdim, öyle değil mi?"

Belen suratını asarak Ezel'in yanına oturdu, bu sırada da çizim defterine kaçamak bakışlar atmaya çalıştı. Bunu fark eden Ezel, "Tanrım! Beş yaşında mısın, Belen?" diye gürledi. "Kendimi sıra arkadaşından bir şeyler saklamaya çalışan bir velet gibi hissediyorum!"

"Sadece merak ediyorum, Ezel."

"Neden gidip bu merakı Süha'ya yöneltmiyorsun?" diyen Ezel kol saatine bir bakış atarak sevimli bir gülüşle kıza döndü. "Onun tam da bu sıralar çok güzel bir kadınla yemek yediğini duydum."

Belen öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde kaşlarını çatarken Ezel içten içe güldü. "Yoksa haberin yok muydu?" diye sordu ancak cevabını duyamadı çünkü Belen çoktan odadan çıkmıştı. Ezel kuzeninin paltosunu ve çantasını aldığını, Süha'nın kardeşi Baha'yı arayarak adamın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştığını tahmin edebiliyordu.

İkisi arasında henüz adı konmuş bir şeyler yoktu ancak birbirlerine karşı öylesine kıskanç ve korumacıydılar ki onların bu hali kimsenin gözünden kaçmıyordu. Çevredeki herkes onları beraber görmeye alışmıştı. Ezel yakında bir düğün davetiyesi alırsa hiç şaşırmazdı.

Baş belası kuzenine aldırmadan zarfı açtı ve içindeki küçük kartı çıkardı. Sevda Altınbaşak'ın telefon numarasının yazılı olduğu karta bakarken kendi telefonunu aldı ve numarayı rehberine kaydetti. Daha sonra Sevda'ya Bebek'teki küçük çatı katının adresini verdi. Burası İstanbul'dayken iş için kullandığı bir stüdyoydu. Bazı özel çekimleri burada yapar, kafası estiğinde orada çizim yapmaktan hoşlanırdı.

Gözlerini kısarak yazdığı mesajı kontrol etti.

Yarın öğleden sonra ikide, Dark & Blue'da.

Ezel ismini yazmaya gerek görmeden mesajı yolladı ve kadının vereceği tepkiyi içten içe merak ederek ondan gelecek yanıtı beklemeye başladı. Çok değil, yalnızca birkaç saniye sonra telefonu titreşti ve kadından gelen mesaj ekranda belirdi.

Orada olacağım.

Bu kelimelerle birlikte Ezel'in yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. Onu yeniden görmeyi dört gözle bekliyordu.

Sevda kısılan bakışlarla telefonunu izlerken dedesinin hafifçe öksürdüğünü duydu ve dikkatini yeniden yaşlı adama verdi. Onun hissedemeyeceğini bilse de asla ısınmayan ellerini tutmayı, dedesini hissetmeyi seviyordu. Dedesinin yüzünde bir gülüş yakaladığında Sevda aynı gülüşün kendi yüzünde de olduğunu fark etti ve yakalandığını anlayarak derin bir iç çekti.

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, öyle değil mi dede?" diye sordu. Dedesi ağır ağır başını salladığında Sevda güldü ve pes edercesine omuzlarını düşürdü. "Henüz... henüz anlatmak için çok erken. Ben... onu tanımıyorum bile, dede. Hakkında bildiğim tek şey, ismi ve bakışları... Öyle güzel, öyle

derinden bakıyorlar ki anlatamam çünkü ne dersem diyeyim ona haksızlık yapacakmış gibi hissediyorum."

Dedesinin gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdiğinde Sevda ister istemez hüzünlendi. İtiraf eder gibi, "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Öylesine güçlü bir adam ki dede, beni koruyabileceğini, onunlayken bana hiçbir zarar gelmeyeceğini biliyorum. Bazen... beni deli ediyor ama ona güveniyorum. Hiç tanımadığım bir adama güveniyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Demek istediğim... Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sevda düşünceli gözlerle dalıp gitti. "O, düşlemeye korktuğum her şey," dedi. "Onunla olmak heyecan verici, dede. Bana... bana cesaret veriyor ancak yine de korkuyorum. Ortada Yavuz gibi bir gerçek varken buna cesaret edemeyeceğimden korkuyorum. Yavuz'u bile bile onunla görüşmeyi kabul ettim. Tehlikeli bir oyunun içinde gibiyim. Bir yanım onunla olmayı, onun meydan okumasına karşılık vermeyi istiyor ancak diğer yanım... bana bir aptal olduğumu fısıldıyor. Sence öyle miyim, dede? Ayakta durabileceğimi söyleyerek kendimi mi kandırıyorum?"

Dedesini başını iki yana salladığında ve buruk bir gülüşle karşılık verdiğinde, Sevda uzanarak adamın ellerini öptü ve aynı anda dedesinin bakıcısı içeri girdi. Sevda dışarı çıkması gerektiğini biliyordu, bu yüzden itiraz etmeden, "Yine geleceğim," dedi ve dedesinin yanağına yumuşak bir öpücük bırakarak odadan çıktı. Salonda manikürcüsüyle kahkahalar atarak konuşan Handan Hanım'ı nefretle süzerek yerden tavana kadar uzanan camların önünde, elindeki tabletle uğraşan Yavuz'u umursamadan odasına çıktı.

Akşam yemeği yemeyecekti, bu yüzden kitaplığından bir kitap aldı ve kendini yatağa atarak umutsuzca yarını ve adamı düşünmemeyi diledi.

Ezel, Dark & Blue'da amaçsızca ileri geri yürüyüp duruyor ve Sting'in* o hoş sesiyle birlikte Sevda'yı bekliyordu. İtiraf etmek istemese de gereğinden fazla heyecanlıydı ancak elinde değildi. Kadını düşünürken heyecanlanmadığı tek bir anını hatırlamıyordu, şüphesiz hangi erkek onu düşünse aynı şeyleri hissederdi. Sevda, Ezel için eşsiz bir mücevher gibiydi. Pırıl pırıldı ve bakanı derin bir arzunun içine çekecek kadar güzeldi. Elbette genç kadını düşünürken hissettiği tek şey bunlar değildi.

Ezel tecrübeli bir adamdı, otuz yaşına merdiven dayamıştı ve istedikleri tutkunun çok daha ötesindeydi. Kadını kollarına aldığı an, artık ruhunun o eksik kısmı tamamlanmış, doymuştu ve kadının yokluğunda yeniden o eski, boş halini almıştı. Ezel bundan nefret etmişti. Sevda'yla uyumlu iki parça gibilerdi, bir dişlinin birbirini tamamlayan çarkları gibi...

* Bir İngiliz müzisyendir.

Ezel, Sevda'nın da bunun farkında olduğunu biliyordu, aralarındaki o ahengi o da hissetmişti ve kadın bu kadar yakınındayken Ezel ona bunun ne demek olduğunu öğretecek, aralarındaki o *ahengin* nasıl güzel olduğunu ona kanıtlayacak ve kadının korkularını silip atacaktı. Ezel onun elinden tutacaktı ve Sevda ona kapılmaktan başka hiçbir şey yapamayacaktı.

Bir ergen gibi heyecanlandığını hisseden Ezel, odanın fazla sıcak olduğunu düşünerek üzerindeki kazağı çıkarıp bir kenara attı ve camın önüne geçerek şövalesini bacaklarının arasına çekti. Eline bir palet alıp renkleri içinden geldiği gibi tuvale aktardı.

Ezel soyut çalışmalardan hoşlanmazdı ve doğrusu bunları pek anlamlandıramazdı ancak şimdi garip bir çabayla ruhundaki o sesi dile getirmeye, renklerini konuşturmaya çalışıyordu. Kırmızı ona tutkuyu anlatıyordu, kadına neler yapmak istediğini. Beyaz ise ona saflığı hatırlatıyordu, kadının solmuş ancak kir tutmamış tertemiz ruhunu. Siyah renk gücünü, içten içe tuttuğu matemini. Mavi ve yeşil ise gözlerini, insanın içinde kaybolup gittiği derin bakışlarını. Sarı gülüşünü ve zekâsını, mor ise asaletini. Turuncu bakışlarındaki kararlılığı anlatırken lacivert sonsuzluğu ve gri de aralarındaki dengeyi...

Ezel gri boyayı tuvale çarparken gerçekten denk olduklarını düşündü. Bugüne kadar hiçbir kadın Ezel'e denk olmamıştı ancak Sevda öyleydi. Kararlı ve dik bakışları, sözleri ve duruşuyla en az Ezel kadar güçlüydü. Ezel kadının sarsıldığını ve hiç istemese de başkalarına eğilmek zorunda kaldığını biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ezel'in amacı Sevda'yı bir kez daha eğilmek zorunda bırakmak değildi. Onu ayağa kaldırmayı ve kadının yeniden çabalamasını istiyor, onun içindeki gücün farkına varmasını ümit ediyordu.

Dairenin kapısının çaldığını duyana kadar paletindeki renklerle konuşan Ezel, sesle birlikte ellerini bir havluya sildi ve parmaklarına bulaşan boyalardan kurtulmaya çalıştı. Ardından çıplak gövdesinin üzerindeki birkaç çiziği sildi, yalnızca boyayı daha da bulaştırdığını görerek gözlerini devirdi. Havluyu bir kenara fırlattı ve kapıyı açtı.

Sevda Altınbaşak; boğazlı, beyaz, kaşmir kazağı, derin bir yırtmacı olan kot eteği, uzun beyaz çizmeleri, aynı renkteki kaşmir paltosu, çantası ve mavi atkısıyla çok şık görünüyordu. Saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve geceden daha kara olan düz saçları omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Yanaklarında ve burnunun ucunda soğuk havanın neden olduğu tatlı bir kızarıklık vardı. Çakır renk gözleri boyanan uzun kirpikleriyle daha da dikkat çeker olmuştu. Dudaklarında ise Ezel'in her geçen saniye onu öpmek istemesine neden olan doğal bir parıltı vardı.

Ezel, Sevda'yı süzerken Sevda da utanmazca karşısındaki adamı seyrediyordu ve adamın ihtişamı karşısında tek kelimeyle nutku tutulmuştu. Birkaç gün önce adamın bedeninin güçlü kaslarla sarmalandığını zaten hissetmişti ancak görmek bambaşkaydı. Sevda'nın hep nefret ettiği bir şekilde saatlerini spor salonunda harcıyormuş gibi görünen şişkin kasları yoktu, sadece... güzeldi. Zinde ve fit görünüyordu. Sevda'nın onlara dokunmak istemesine neden olan seyrek kıllarla kaplı göğsünde dağılmış boya lekeleri vardı.

Sevda buraya gelirken adresin bir stüdyo olduğunu görerek şaşırmıştı ancak adamın halini de göz önünde bulunduracak olursa doğru yere gelmiş olmalıydı. Bakışlarını adamdan çekerek etrafta gezdirmeye başladığında, bundan emin oldu. Etraftaki büyük ışıklara, aydınlık renklere boyanan duvarlara ve yerden tavana kadar uzanan cama bakarken buranın bir stüdyo için oldukça uygun olduğunu fark etti. Kapıda durmaktan vazgeçerek içeri doğru bir adım attı. Holü es geçerek kendine daha geniş bir görüş açısı sağladığında, dairede duvar diye bir şeyin olmadığını fark etti. Sadece kolonlar vardı ve dairenin her kısmı farklı şekilde düzenlenmişti.

Sevda uzun camların önündeki devasa yatağı fark ettiğinde, yavaşça yutkunarak oraya doğru yürüdü. Parmaklarını uzatıp elini yatağın demir başlığına koydu ve başlığın hatlarını takip etti. Ezel Doğan'ın burada, bu simsiyah çarşaflar arasında uyuduğunu ve belki de *uyumadığını* düşünürken nefesi kesildi.

"Beğendin mi?"

Arkasını dönmeden başını sallayan Sevda kendine engel olamadan, "Burada biriyle yattın mı hiç?" diye sordu.

"Hayır." Ezel Doğan'ın kendinden emin, yumuşak sesi Sevda'yı bir tüy gibi usulca okşadı. "*Yatmadım.*"

"Öyleyse beni buraya neden çağırdın? Benimle sevişmek için değilse neden?"

Ezel uzanıp kadının narin omuzlarını kavradı ve onu kendisine doğru çekti. Bir elini beline, diğer elini de boynuna sararak kadının sırtını kendi çıplak gövdesine yasladı. Başını eğerek dudaklarını Sevda'nın kulağına yaklaştırıp, "Ah, Sevda... Seninle sevişeceğim," diye fısıldadı. "Bunu yapacağım ancak şimdi değil. Zorlayarak, şart koşarak değil. Kendi hür iradenle, sen de istediğinde..."

Sevda hafifçe titreyerek kendisine tutunduğunda, Ezel derin bir iç çekti ve kadının soğukla karışan kokusunu soluyarak, "Buradasın çünkü hiç bilmediğin bir teklifi kabul ettin," diye fısıldadı. "Neden seninle sevişmek isteyeceğimi düşündün? Bu yatak yüzünden mi?"

"Bu yatak ve daha pek çok şey," diye fısıldayan Sevda adama tutunmayı sürdürdü. "Kapıdan içeri girdiğim anda beni gözlerinle çırılçıplak bıraktın."

"Tıpkı senin gibi."

Sevda alaycı bir homurtu çıkarttı. "Sen zaten yarı çıplaksın. Bu bir huy mu?"

Ezel başını iki yana sallayarak geri çekildi ve kadını serbest bırakarak arkasındaki bir rafa yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirirken bakışları Sevda'nın ellerine takıldı. Sevda ona o gün otoparkta giydirdiği eldivenleri takıyordu. Kadının onları atmayıp kullanması Ezel'in içten içe gülümsemesine sebep oldu. Dikkatini yeniden kadına verdi ve onun sorusunu, "Hayır," diye cevapladı. "Yatak odası hariç pek çıplak dolaşmam. Sadece içerisi fazla sıcak olmuştu, sence de öyle değil mi?"

Sevda bir an için üzerindekileri çıkarmakta tereddüt etti ancak bu çok kısa sürdü. Birkaç saniyenin ardından üzerindeki paltodan, atkıdan, eldivenlerden ve çantadan kurtuldu. O sırada şövaleyi fark etti. Odanın bir başka tarafına doğru yürürken adamın bakışlarının sırtında gezindiğini fark etse bile umursamadı. Paletlerin ve tuvalin yanında durduğunda, "Sen bir ressamsın, öyle değil mi?" diye mırıldandı. İlk karşılaştıklarında adamın eldivenlerini çıkardığı o an, parmaklarındaki boyaları gördüğünü hatırladı.

"Öyleyim, aynı zamanda bir fotoğraf sanatçısıyım."

"Soyut mu çalışıyorsun?"

Ezel başını iki yana sallayarak kolonlardan birine yaslandı ve ona döndü. "Hayır."

"Öyleyse ne çalışmaktan hoşlanırsın?"

Ezel sessiz kaldığında Sevda arkasını döndü ve adamın yüzündeki manidar gülüşü görerek gözlerini kıstı. Düşündüğü şey olamazdı, öyle değil mi? Sevda bu soruyu bakışlarıyla ona yöneltmiş olmalıydı çünkü Ezel Doğan'ın dudakları arsızca kıvrıldı.

"Nü* mü çalışıyorsun?"

"Tam olarak nü değil, aslına bakarsan. Genelde figür çalışırım, insanları ve bunu yaparken bir parça çıplaklık kullanmaktan hoşlanırım. Benim tablolarımın olayı budur. Biraz gizem, biraz tutku, biraz masumiyet ve daha pek çok şey..."

Sevda bu cevap üzerine hafifçe titrerken, "Peki ya fotoğraf?" diye sordu. "Onun da bir çeşidi var mı?"

"Genelde stüdyo çekimi yaparım, börtü böcek ya da dışarısı bana göre değil."

---

* İnsan vücudunun çıplak bir şekilde resmedilmesi anlamına gelir.

Sevda hafifçe başını sallayıp tıpkı kendisi gibi bir kolona yaslandığında, Ezel gülümseyerek ona doğru yürümeye başladı ve tam önünde durduğunda Sevda'nın bir tutam saçını okşadı. "Senden ne isteyeceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni buraya, bir stüdyoya kahve içmek için çağırmamışsındır herhalde?"

"Hayır, bunun için çağırmadım." Ezel usulca Sevda'ya doğru eğildi ve o delici bakışlarını kadının yoğun, arzuya bulanan bakışlarına dikti. "Buraya, seni resmetmek için çağırdım," dedi. Sevda'nın hızla inip kalkan göğüsleri kendi çıplak göğsüne değdiğinde, bundan hoşlanarak ona biraz daha sokuldu. Tehlikeli bir bakışla, "Seni soyacağım, Sevda," diye fısıldadı. "O siyah çarşafların arasına, bembeyaz teninle uzanmanı sağlayacağım. O çıplak bedeninin yalnızca çok az bir kısmını örtmene izin vereceğim, *eğer istersem*... kimi zaman seni o kolonlara yaslayacağım, kimi zaman camlara, şu gördüğün raflara ve masaya... Hayal gücümün bir sınırı yok ve bunu sana göstereceğim, Sevda. Sana yalnızca sanatı değil, tutkuyu da göstereceğim, arzuları ve istekleri, onlara boyun eğmeyi..."

Sevda titreyerek avuçlarını arkasındaki kolona yasladığında Ezel'in gözleri o bahsettiği tutkuya bulandı, boğuk sesi Sevda'yı usulca okşadı. "Şimdi söyle bana," diye fısıldadı. "Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin, Sevda? Çünkü bu şansı sana bir daha vermeyeceğim, eğer evet dersen buradan gitmene *izin vermeyeceğim*..."

Bölüm 6

Günümüz

Sevda arkasındaki adım seslerini duyduğunda geriye dönmeye zahmet etmeden, "Git buradan," diye mırıldandı. Sesi kısık ve çatallıydı. Gözlerinde yaşlar vardı, istediği en son şey Yavuz ya da onun adamları tarafından rahatsız edilmekti.

"Efendim, Yavuz Bey bunu size gönderdi. Hasta olmanızı-"

Sevda ateş saçan bakışlarıyla omzunun üstünden kırklı yaşlarının ortalarındaki adama döndüğünde, sözlerini tamamlayamadan sustu. Sevda'nın yaşlı gözleri ve kederli, ıstırap dolu bakışları adamın nefesini kesti. Bu, onu her ağlarken gördüğünde verdiği tepkiyle aynıydı. Sevda öylesine yaralı ve kırgın bir ifadeye sahipti ki o gözlere daha fazla bakmak imkânsızdı.

Mehmet bakışlarını kaçırarak elindeki battaniyeyi Sevda'ya doğru uzattı ve son bir itirazla, "Lütfen," dedi. "Yavuz Bey bu konuda ısrarcı, Sevda Hanım. Lütfen karşı çıkmayın."

Yavuz manyağının neler yapabileceğini kestiremeyen Sevda, battaniyeyi omuzlarına attı ve sıkıca sarınırken adamın bakışlarının elindeki desteye kaydığını fark etti. Gözlerinden yeni bir damla yaş yuvarlandı ve Sevda ne halde olduğunu saklama gereği duymadan, destenin üstündeki fotoğrafı havaya kaldırdı.

Elindeki fotoğraf dün gecenin fotoğrafıydı. Yeni yıla girdikten birkaç dakika sonra çekilmişti. Ezel kıstığı yeşil bakışlarıyla salonun penceresinin önünde duruyordu ve Melek kolları arasındaydı. Başını babasının göğsüne yaslamıştı, eteklerinin arasındaki sarı topla oynarken öyle güzel görünüyordu ki...

Sevda bu kareyi gördüğünde kendini tutamadan dakikalarca ağlamıştı. Kocası ve kızı birlikte öylesine güzel bir kareyi süslüyordu ki resme bakarken kalbi ağrıyordu. Orada olabilmeyi, Ezel'in yapmayı sevdiği gibi onun diğer kolunun altında olmayı ve dudaklarını kızının yumuşak saçlarına bastırmayı isterdi ancak yapamıyordu. Elinden gelen koca bir hiçti.

Burnunu çekerek, "Bu... bu benim kocam ve kızım," diye fısıldadı. "Yıllardır görmediğim kocam ve kucağıma bir kez bile alamadığım kızım!"

Adamın bakışları bu sözlerden rahatsız olduğunu anlatırcasına boşluğa düşüp, kaşları çatıldığında Sevda acıyla gülümsedi. "Yeni yılı benden ayrı kutladılar, *yine*..."

"Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü senin buradaki tek evli adam olduğunu biliyorum. Bir karın ve oğlun olduğunu biliyorum. Birileri beni anlasın istiyorum! Sadece anlasın!"

Adam sessiz kalmayı seçtiğinde Sevda bir başka kareyi gösterdi. Bu dün sabaha ait bir kareydi. Bir süpermarkette çekilmişti. Ezel, üç yaşına basmak üzere olan kızlarını market arabasının sepet kısmına oturtmuştu ve Melek'in elinde bir tarafını kemirmeye çalıştığı bir çikolata paketi vardı. Ezel kızının sesini duyuyormuşçasına gülüyor ve bu sırada bir şarap şişesine uzanıyordu. Bu, Sevda'nın görmeye alışık olduğu bir gülüştü. Güzel, içten ancak buruk bir gülüştü.

Sevda parmağının ucuyla adamın yüzünü okşarken, "Tüm bunları bensiz yapıyorlar," diye fısıldadı. "Her şeyi hem de... Bu hikâyede üzülen tek tarafın ben olduğumu mu sanıyorsunuz? Sizce o da öyle değil mi? O da acı çekmiyor mu?"

"Sevda Hanım..."

"Böyle bir şeyi düşmanım için bile istemem ben... Onun için bile istemem! Siz... Sizse buna sesinizi çıkartamıyorsunuz! Yavuz'a gık bile diyemiyorsunuz ve..."

"Yapabileceğimiz bir şey yok, Sevda Hanım!" diye hızlıca cevap veren Mehmet bu konuşmadan hoşlanmadığını anlatmak istercesine etrafı kolaçan etti ve bir battaniye vermek için fazla oyalandığını anladığında, arkasını dönerek uzaklaştı. Adamın gidişinin ardından yalnız kalan Sevda, oturduğu salıncakta yan döndü ve bacaklarını kendisine doğru çekti. Omuzlarından hafifçe sıyrılan battaniyeyi umursamadı, hırkası ona yeterdi. Başını dizlerine yasladı ve defalarca kez baktığı fotoğrafları yeniden izlemeye, her bir karede daha çok ağlamaya başladı.

Yavuz ona her gün bu fotoğrafları vererek iyilik yapmıyordu. Bunun için Sevda'ya yalnızca birkaç saatlik izin veriyor, ardından o fotoğrafları alıyor ve Sevda'nın gözleri önünde şöminede yanan harlı ateşe atıyordu. Bazen bu kadar bile merhametli davranmıyordu. Eline bir çakmak alıyor ve her bir fotoğrafı tek tek yakıyordu. Sevda'ya bunları zorla izletiyordu. Sevda küle dönen kâğıt parçalarını seyredip kahrolurken, bundan büyük bir zevk alıyordu.

Sevda kol saatine baktığında, yalnızca birkaç dakikası kaldığını anlayarak fotoğrafları göğsüne bastırdı ve hıçkırmaya başladı. Yapraklarını dökmüş bir mimoza ağacının dallarının altındaki salıncakta, kışın ayazında ağlarken öylesine can yakan bir hali vardı ki onu izleyen ve sesini duyan korumaların birçoğu birkaç saniyenin ardından bakışlarını kaçırıyor ve kendilerini başka şeyler yapmaya zorluyordu. Onlar da alışmıştı. Sevda tüm bu işkencelere nasıl alıştıysa onlar da onun yıkılışını izlemeye alışmıştı ancak bunu seyretmek her seferinde yürek dağlıyordu.

Sevda saatinden yankılanan ve süresinin dolduğunu haber veren cılız sesi duyduğunda gözyaşlarını sildi ve kendine sakinleşebilmek için birkaç dakika verdi. Ardından üzerindeki battaniyeyi atarak hırkasına sarındı, göğsüne bastırdığı fotoğraflarıyla beraber döşeme taşlarla kaplı yolda ilerlemeye başladı. Yerlerdeki karlar süpürülse de gece yerlerine yenileri yağmıştı ve birçok yer, henüz önlemini alamadıkları buzla kaplıydı.

Sevda'nın ayaklarında da bundan korunmak istercesine giydiği dişli çizmeleri vardı ancak buna rağmen genç kadının ayağı kaydı ve Sevda dengesini sağlayamayarak yüzüstü yere düştü. Belki ellerinden destek alsaydı bu düşüşü hafif sıyrıklarla atlatabilirdi ancak düşerken bile fotoğraflarını tutmayı bırakmamıştı. Bu yüzden de eli, bedeni ve taşların arasında kalmıştı.

Sevda'nın dudaklarından acı dolu bir çığlık döküldü çünkü ortaparmağı ve serçeparmağı anormal bir açıyla bükülmüştü. Şakaklarında kanamaya başlayan bir kesik vardı ve yüzü yer yer sıyrılmıştı.

Etrafı bir anda korumalarla dolduğunda ve kaldırılmaya çalışıldığında, düştüğünde bile sıkı sıkı tuttuğu deste saçıldı ve Sevda işte o an, az öncekinden çok daha güçlü bir çığlık savurdu. Kırılan parmaklarına aldırmadan fotoğrafları toplamaya çalışırken debeleniyor, sağlam eliyle onları engellemeye çalışarak bağırıyordu.

"Bırakın beni! Bırakın diyorum size!"

"Sevda Hanım! Kalkmanız gerek!"

"Bırakın beni Allah'ın cezaları! Bırakın!"

"Neler oluyor orada!"

Yavuz'un gür sesiyle korumalar etrafından çekildiğinde Sevda hâlâ eğilmiş fotoğrafları toplamaya çalışıyordu. Çıplak parmakları soğuktan ve kardan kıpkırmızı kesilmişti, yüzü kar ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı, teninin birkaç yerinde kan ve çamur lekeleri vardı. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor, terden tenine yapışıyor ve bu da genç kadını her geçen saniye boğuyordu.

Yavuz kendisine doğru uzanıp, kollarından tutarak onu kaldırdığında fotoğraflar yeniden yere düştü ve Sevda, "Bırak!" diye çığlıklar atmaya başladı. Eli kötü bir durumdaydı, kemikleri etinden dışarı çıkmış ve kanamaya başlamıştı ancak bunun acısı yüreğindeki acıyla yarışamazdı.

"Parmakların kırılmış, Sevda! Aptallaşma!" diye gürleyen Yavuz birilerine doktoru aramasını söyledi. Onu sürüklemeye başladığında Sevda geriye dönmek için çabaladı. Omzunun üstünden geriye bakarak yerdeki fotoğraflara uzanmayı istedi. Korumalardan birinin Ezel ve Melek'in markette çekilen fotoğrafına bastığını gördüğünde, canı ciğerinden sökülüyormuşçasına haykırdı. "Basma! *Basma!*"

Bu öyle bir haykırıştı ki Yavuz bile bir an duraksadı. Sevda onun kollarından kurtularak fotoğraflara doğru koşmaya başladı. Yeni bir düşme tehlikesi atlattıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü ve eğilip titreyen parmaklarıyla o fotoğrafı yerden kaldırdı. Adamın çamurlu ayak izini ve karları silkeleyerek fotoğrafı göğsüne yasladıktan sonra sağlam eliyle sıkıca sararak hıçkırmaya başladı.

Kendini öylesine kaybetmişti ki... Yüzünün etrafına dağılan saçları ve gözyaşlarıyla, hafifçe atıştıran karın altında, buzun ve çamurun üstünde otururken öylesine kayıp ve yalnız görünüyordu ki...

Bu görüntü Yavuz gibi bir adam için bile rahatsız ediciydi. Yavuz boğazını temizleyip, "Bu kadar yeter, Sevda!" diye kükredi. Ardından geriye çekilen ve başlarını eğen korumaların arasında ilerleyerek Sevda'ya doğru yürüdü. Onun tam önünde durduğunda niyeti ona bağırmak ve onu zorla sürükleyerek eve götürmekti. Ancak Sevda başını kaldırıp, yaşlarla dolu gözlerini onunkilere diktiğinde bunu yapamadı.

Kadının gözleri kışın rengini almıştı. Yeşilin değil, mavinin tonları arasında boğulmuş gibiydi. Bir inci tanesi kadar saf ve berraktı. İçleri acıyla doluydu ve bu, Yavuz'un eseriydi. Nihayet onu paramparça etmeyi, kırmayı başarmıştı.

Yavuz düşüncelerine bir son vererek Sevda'ya doğru uzandı. Sevda hıçkırarak başını iki yana sallarken, "Onları yakma," diye yalvardı. "Yakma Yavuz, *yalvarırım yakma...*"

Ardından acıdan bayıldı.

Geçmiş

Sevda derin bir nefes alarak adamın yeşil gözlerine tutunurken, "Sana, verdiğim sözden asla dönmem demiştim," diye fısıldadı.

Duydukları ve hissettikleri Sevda için çok fazlaydı ancak tüm bunlara engel olamıyor ve kendini bir anda ona doğru çekilirken buluyordu. Adamın öylesine çekici, karşı konulmaz bir havası vardı ki ne kadar uğraşsa da ondan uzaklaşamazdı. Bunu istemiyordu da. Ezel Doğan sözleri ve bakışlarıyla adeta bir yangın başlatmıştı; Sevda yanmak, aynı zamanda adamı da yakmak istiyordu.

Dedesine söylediği gibi bu tehlikeli bir oyundu. Çok fazla oyun arkadaşı olmamıştı ya da pek oyun bilmezdi ancak içinden bir ses bunu oynayabileceğini, bundan zevk alacağını söylüyordu. İşin en güzel tarafı da hiçbir sınır yoktu. Kurallar yoktu ve bunu Ezel Doğan da biliyordu.

Ezel'in gözleri memnun bir bakışla ışıldadığında Sevda nefesini tuttu. Ve adam, "Soyun," diye fısıldadığında gerçekten nefessiz kaldı.

Ezel onu bırakarak birkaç adım geri çekildiğinde, Sevda yaslandığı kolona sıkıca tutundu. Dikkati adamın göğsündeki boya lekelerine kaydı ve Ezel Doğan'ın önünde poz verdiğini, gerçekten çırılçıplak kalarak örtülere sarındığını hayal ederek bakışlarını kıstı. Düşüncesi bile kalbinin göğüskafesinde deli gibi atması için yeterliydi. Sevda bunu yapmak istiyordu ancak *şimdi* zamanı değildi.

"Bugün olmaz," dediğinde Ezel Doğan'ın dudaklarında alaycı bir gülüş şekillendi. "Başın mı ağrıyor? Yoksa özel gününde misin, Sevda?"

İkisi de değildi ancak adam adını öyle bir söylüyordu ki Sevda *kalbim ağrıyor* diyebilmeyi istedi. İsmi her defasında o dudakların arasından nasıl bu kadar yumuşak ve aynı zamanda çıldırtıcı bir tonlamayla çıkabiliyordu? Nasıl oluyordu da her defasında Sevda'nın tüylerini ürpertmeyi başarıyordu?

Sevda başını iki yana salladı ve kol saatine bir bakış atarak, "Yalnızca yarım saatim vardı ve on dakika sonra bu süre dolmak üzere," diye mırıldandı. "Şimdi gitmem lazım."

"Yarım saatin mi var? Evden çıkarken ne zaman döneceğin hakkında hesap mı veriyorsun, Sevda? On yaşındaki bir çocuk gibi yalnızca yarım saat mi izin alabiliyorsun?"

Sevda evden çıktığında kimseden dışarıda geçirmek istediği süre için izin almıyordu, sorun bu değildi. Sorun, Sevda'nın Yavuz'un peşine taktığı korumaları atlatmış olmasıydı ki arabasındaki GPS yüzünden bunu aslında yapamadığını ve arabasının etrafının korumalarla sarılı olduğunu tahmin edebiliyordu. Ezel Doğan onu kışkırtmak istiyordu, Sevda bunun farkındaydı ve ona cevap vermeyi gerçekten istiyordu ancak bunu yapamazdı.

"İstediğini alamadığında huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun, değil mi?"

Ezel Doğan'ın kaşlarını hafifçe çattığını fark ettiğinde, Sevda sözlerinde ne kadar haklı olduğunu görerek gülümsedi. Adama doğru yürümeye başladı ve aralarında yalnızca santimler kaldığında durarak başını ona doğru kaldırdı. Uzandı ve kendine engel olamadan adamın yüzüne düşen bir tutam saçı okşadı. "Bazı şeyleri kolay elde edemezsin, Ezel Doğan," diye fısıldadı. "Çabalaman gerekir."

"Bunun farkındayım Sevda ve *istediğimi alacağım.*"

"Öyle mi?"

"Öyle," diye fısıldayan Ezel uzandı ve Sevda'yı bedenine yasladı. Sevda'nın bunun için adama kızması gerekirdi ancak o güçlü vücuda yaslanmayı öylesine sevmişti ki buna itiraz etmek içinden gelmedi. Bunun yerine başını yana eğerek adama sorarcasına bakmakla yetindi. Tek kaşını havaya

kaldırdı ve Ezel Doğan eğilerek kaşının üstüne bir öpücük bıraktığında, Sevda kalbinin eridiğini hissetti. Sesli bir nefes aldı ve onun ne halde olduğunun farkında olan Ezel alçak bir sesle güldü. Sevda'ya doğru biraz daha eğildi, burnunu Sevda'nın kulağı ile boynu arasındaki o yere yaslayarak derin bir nefes aldı. "Aramızdakilerin sen de farkındasın, Sevda," diye fısıldadı. "Bunu inkâr edemezsin."

"Bunu daha önce kaç kadına söyledin?"

"Kimseye..." Ezel'in sesinde öyle derin bir netlik vardı ki genç kadın ona inanmakta hiç zorlanmadı. "Seni temin ederim ki hiç kimseye..."

Sevda bu cevaptan hoşlandığını anlatırcasına gülümsediğinde, Ezel uzandı ve cüretkâr bir hamleyle Sevda'nın dudaklarını okşadı. Parmaklarını Sevda'nın dudaklarında gezdirirken Sevda onları ıslatmak istedi ancak kendine güçlükle engel oldu ve gözlerini yumup bekledi. "Beni öpecek misin, Ezel Doğan?"

"Öpeceğim," diye fısıldayan Ezel usulca başını salladı. "Ancak ben veda öpücüklerini sevmem..."

"O halde bunu geç kalınmış bir anlaşmanın mührü olarak mı düşünmeliyim?"

"Hayır." Ezel başını usulca iki yana salladı, yeşil gözlerinde sıvı bir ateş vardı. "Boktan bahanelere ihtiyacımız yok, Sevda. Bir isim koymak istersen eğer, buna birbirini arzulayan bir kadın ve erkeğin tutkusu de..."

Sevda bunu inkâr etmeyerek, heyecanla derin bir nefes aldığında Ezel eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bunu yaptığı an, Sevda için dünya kısa bir süreliğine durdu. Ezel Doğan'ın aksine Sevda'nın gönül maceraları yoktu, kimseyle böyle yakınlaşmamış ve kimseyle öpüşmemişti. Toy ve acemiydi, Ezel de bunun farkındaydı ancak Sevda'yı ustaca yönlendiriyor ve ona bir erkeğin, bir kadını nasıl öpeceğini gösterip Sevda'nın ayaklarını adeta yerden kesiyordu.

Sevda'nın kolları Ezel'in beline dolanırken, Ezel'in bir kolu da Sevda'nın beline sarıldı. Diğer eli ise genç kadının atkuyruğu yaptığı saçlarındaydı. O uzun saçları güçlü avucuna dolamıştı ve Sevda'yı kendisine doğru çekiyor, onu zevk dolu bir işkencenin içine sürüklüyordu. Bu sırada kendi de o işkenceden nasibini alıyordu.

Diliyle dudaklarına dokunup, ağzının içini keşfe çıktığında Sevda bu mahrem dokunuşla sarsıldı ve sıkıca adama tutundu. Dudaklarının arasından kaçan inleme Ezel Doğan'ın dudaklarının arasında boğuldu. Ezel usta bir öğretmendi ancak Sevda da yetenekli bir öğrenciydi. Ona tıpkı onun yaptığı gibi karşılık verdiğinde Ezel, Sevda'nın saçlarına asıldı ve onları sıkıca çekti. Sevda'nın dolgun altdudağını dişledi ve boğazının derinliklerinden

kopan boğuk bir hırıltıyla ondan ayrıldı. Dudaklarını Sevda'nın boynuna bastırıp onu sıkıca kendisine çekti. Sevda omzu ve boynu arasındaki o çukura sokulurken, Ezel onun titremelerini hissedebiliyor ve çok daha fazlasını almamak için kendini zor tutuyordu.

Sevda tırnaklarıyla teninde küçük daireler çizmeye başladığında Ezel geri çekildi ve kıstığı gözleriyle onu izlemeye başladı. Sevda'nın çakır gözleri, tıpkı kendi gözleri gibi yeşil rengini almıştı. Yanakları pembeleşmişti ve dudakları az önce öpüldüğünü bağırırcasına kıpkırmızıydı.

Sevda onun bakışlarını yakaladığında, "Beni yeniden öpemezsin," diye fısıldadı. "Bu çok..."

"Bu çok *ne*?"

Sevda itiraf edercesine, "Korkutucu," diye fısıldadı. "Tüm bunlar... çok korkutucu."

"Korkutucu olan bunlar değil, hayır..." Ezel uzanarak usulca Sevda'nın yanağını okşadı. "Seni korkutan bu kadar özgür hissetmen Sevda, seni korkutan bu. Bir şeylere karşı gelmek, sınırları ihlal etmek seni korkutuyor çünkü bugüne kadar hep onların ardında yaşadın. Süslü bir kafesteki o küçük kuştun, hatta bir kelebek... Kanat çırpmak yerine yürüyordun. Şimdiyse uçmayı keşfettin, kanatlarını özgürce çırpabilmeyi..."

Sevda bu sözler üzerine gözlerinin dolduğunu hissederken, "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?" diye fısıldadı. "Ben senin hakkında hiçbir şey bilmezken sen tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Belki de sadece bakmasını biliyorumdur."

Sevda kaşlarını çattığında Ezel uzanarak alnının ortasındaki çizgilere dokundu ve onun çatılan kaşlarını düzeltti. Eğilerek dudaklarının kıyısına bir öpücük bıraktı. "Şimdi git, Sevda," diye fısıldadı. "Ancak geri geleceksin."

"Geleceğim."

Eşyalarını alan ve adamın öpücüğüyle hâlâ titreyen Sevda kapıdan çıkıp, binanın arka girişinde durduğunda tahminlerinde hiç yanılmadığını gördü.

Siyah *Jeep*'inin* yanında üç araç vardı ve biri bile fazlasıyla dikkat çekerken üçünün arka arkaya sıralanması Sevda'ya gerçekten de çok saçma ve anlamsız geliyordu. Binadan çıktığında kendisini fark eden bir adam -onlardan o kadar çok vardı ki Sevda ismini bilmiyordu- kendisine doğru koştu ve bir telefon uzattı. Sevda karşı hatta kimin olduğunu tahmin edebiliyordu. Adam kendi telefonunu da aramış olmalıydı ancak Sevda tüm o aramaları duymamak için telefonunu sessize almış ve arabasının arka koltuğunda bırakmıştı.

* Tescilli bir arazi aracı markasıdır.

Yavuz, "Sevda!" diye gürlediğinde Sevda onun kızdığını anlayarak gülümsedi. Bal kadar tatlı bir sesle, "Efendim," diye yanıt verdi. "Seni duyabiliyorum, Yavuz. Neden bağırıp duruyorsun?"

"Neden mi bağırıyorum? Sen beni deli mi edeceksin, Sevda?"

"Hayır, böyle bir niyetim yok. Bunu ancak annen ister ki o da seni değil, beni delirtmeyi tercih eder."

"Benimle dalga geçme, Sevda! Hemen o kahrolası arabaya bin ve..."

"Ve ne? Sana mı geleyim? Eve, *pardon*, hapishaneme geri mi döneyim?"

"Hayır, olduğun yerden tek bir adım bile atma! Çünkü ben oraya geliyorum!"

"Bunu sakın..."

Sevda sözlerini tamamlayamadan Yavuz telefonu kapattığında genç kadın, "Harika," diye homurdandı. Onun yerinde olan birinin şimdi kendini pembe bulutların üstünde hissetmesi gerekirdi ancak o kendini dikenlerle dolu bir çalının tam üstüne oturmuş gibi hissediyordu. Yavuz neden güzel olan her şeyi berbat etmek için bu kadar uğraşıyordu? Neden Sevda'ya biraz olsun nefes aldırmıyordu?

Sevda onun sözlerini dinlemeyi reddederek arabasına binmek istediğinde, arabasının arkasına sıralanan üç araçtan en sonuncusu hareket etti ve Sevda'nın aracının önüne park etti. Arabaları birbirine öylesine yakındı ki Sevda'nın, kendi aracının kaportasını dağıtmadan trafiğe çıkabilmesi imkânsızdı. Sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir halde, Yavuz'un zincirleme bir kazada ölmesini ve Ezel Doğan'ın tüm bunları görmemesini diledi. Duvara yaslanarak arabada beklemeyi reddetti. Soğuk nefes kesiciydi, insanın tenine batıyordu ancak Sevda soğuktan, atkısı ve takmaktan hoşlandığı o büyük eldivenler sayesinde biraz olsun korunabiliyordu.

Yalnızca birkaç dakika sonra üç araba daha park ettiğinde Sevda tüm bu gösteriş karşısında gözlerini devirdi. Babası da düşmanları olabileceğini, korunmaları gerektiğini söylerdi ancak Sevda onu hiçbir zaman yarım düzine arabayla gezerken görmemişti. Yavuz arabadan indiğinde ve kendisine sert bir bakış atarak şoför koltuğuna geçtiğinde Sevda da ikiletmeyerek onun yanındaki koltuğa oturdu. Kahrolası bir konvoy oluşturarak hareket ederlerken, Yavuz sinirden direksiyonu sıkıyor ve Sevda öfkeyle ayaklarını sallıyordu.

Eve gidene kadar arabada adeta ölüm sessizliği vardı. Yavuz park ettiğinde, Sevda oylanmadan kemerini açtı ve kaçarcasına arabadan indi. Hızlı adımlarla karların arasında koşarak ilerlerken genç kadın hızla açılan kapıdan içeri girdi ve abartılı bir tavırla, "Neler oluyor burada?" diye soran Handan Hanım'ı umursamadan merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Sevda! Buraya gel dedim sana, Sevda!"

Yavuz arkasından kükrerken Sevda merdivenlere takılan topuğuyla neredeyse düşecekti ancak genç kadın kendini çabucak topladı ve hızla odasına girdi. Kilidi arkadan çevirdi ve sırtını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. Yavuz kükreyerek kapıyı yumruklarken, Handan Hanım bağırarak neler olduğunu soruyordu. Sevda heyecan dolu bir kahkaha atıp üzerindekileri çıkardı. Çizmelerinden de kurtulduğunda, yarım kalan kitabını alarak kendini yatağına attı.

Bunu yapmadan önce odasındaki müzik setini de çalıştırmış, müziği de son ses açmıştı. Handan Hanım'ın yeniden güçlü bir çığlık savurduğunu duydu. Daha çok dehşete kapılmış gibiydi ve birkaç saniye sonra tüm sesler kesildi. Sadece odasının içindeki *Pink Floyd*'un *Wish You Were Here* diyen sesi kaldı. Sevda kitabının birkaç sayfasını çevirmişti ki odasının kapısı, kelimenin tam anlamıyla *yıkıldı*. Dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte yerinde sıçrayan Sevda, "Sen nasıl bir psikopatsın!" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun, Sevda? *Sen ne yaptığını sanıyorsun?*"

Üzerindeki ceketi çıkaran ve gömleğinin düğmelerinin yarısını açarak tam anlamıyla delirmiş gibi görünen Yavuz, müzik setini devirerek tekmelediğinde Sevda irkilerek titremeye başladı. Ona ne kadar baş kaldırsa da o yalnızca bir kadındı, Yavuz'un erkeksi gücü karşısında hiçbir şansı olamazdı. "Sen aklını kaçırmışsın," diye fısıldadı. Ardından o da adam gibi bağırmaya başladı. "Tüm bunlar ne için, söyler misin? Korumaları atlattığım için mi? Senden izin almadığım için mi? *Söylesene kahrolası!* Tüm bunlar ne için?"

"O adama gittiğin için! Beni duydun mu? *Ona gittiğin için!*"

Yavuz öfkeyle üstüne yürüdüğünde, Sevda doğrularak dizlerinin üstünde oturdu ve elindeki kitabı bir kenara bıraktı. Çakır gözleri onunkilere inat parıldarken, "Hazmedemiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Dudaklarını tıpkı onun kendisine sunduğu gibi kibirli bir gülüş kapladı. "Ezel o gece benimle dans ettiği için böylesin. Senin kurallarını ve otoriteni umursamadığı, planlarını bozduğu için, değil mi?"

Yavuz'un şakaklarındaki bir damar öfkeyle attığında Sevda onu doğru yerden vurduğunu anladı. "Her istediğini yaptıramayacağını, her şeyi elde edemeyeceğini anladın, değil mi Yavuz? Bunu anladın, değil mi?"

"Sus Sevda, beni duydun mu, sus!"

Yavuz üzerine doğru yürüyüp bir anda onu kollarından tutarak kapana kıstırdığında, Sevda yatağa düşerek bir çığlık attı. Aynı anda Handan Hanım da güçlü bir çığlık savurdu. "Ne yapıyorsun, Yavuz? Bırak şunu!"

"Bizi yalnız bırak anne!"

"Yavuz..."

"Sana *git* dedim!"

Handan Hanım gözden kaybolduğunda Sevda korkudan titrese de bunu belli etmemek için var gücüyle uğraştı. Yavuz o keskin gri bakışlarıyla onun yüzünün her bir milimini uzun uzun incelerken kaskatı kesildi. "Amacın ne senin?" dedi. Artık bıktığı ve tüm bunlardan sıkıldığı sesinden belli değilse bile gözleri bir isyan içindeydi. "Benden daha ne istiyorsun, Yavuz? Yaptıkların yetmedi mi? Beni sürekli takip etmen yetmezmiş gibi peşime o adamları da takman yetmedi mi?"

"Buna artık gerek olmayacak Sevda çünkü bir daha oraya gitmeyeceksin!"

Yavuz ateş saçan gözlerle kükrediğinde Sevda'nın dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. "*Gitmeyeceğim*, öyle mi?"

"Evet, gitmeyeceksin!"

Öylesine net bir sesle, o kadar keskin bir sınır çizmişti ki Sevda bunun ihtimaliyle bile öfkeden deliye döndüğünü hissetti. "Neden benim senin hayatın hakkında hiçbir söz hakkım yokken, sen bana dilediğince karışabiliyorsun?"

"Çünkü-"

Sevda onun sözlerini keserek, "Biliyor musun, Yavuz?" dedi. "Bir şeyi merak ediyorum. Tüm bunların nedeni sarsılmaz zannettiğin otoritenin sarsılması mı, yoksa-"

"Yoksa *ne*?"

"Yoksa nefret ettiğini söylediğin üvey kardeşine âşık olman mı?"

Bölüm 7

O ana dek gözünü kırpmadan Sevda'yı seyreden Yavuz'un gri gözlerine karanlık bir gölge çöktü. Sevda'nın yastığa dağılan saçlarını, mavimsi yeşil gözlerini ve hızla inip kalkan göğüslerini seyrederken, dudaklarına ağır bir tebessüm kondu. Alnına dökülen koyu kahve saçları ve yakışıklı yüzüyle, Sevda birçok kadının onu çekici bulacağını biliyordu ancak Yavuz Kılınçer onu sadece ürkütüyordu. O tehlikeli bir adamdı, etrafında olanlar da bundan nasibini fazlasıyla alıyordu ve onunla böyle bir pozisyonda, gereksiz bir yakınlıkta bulunmak Sevda'nın hiç hoşuna gitmiyordu.

"Sana âşık olmak mı?"

Ses tonunda öyle bir hayret ve aşağılayıcı bir ton vardı ki Sevda bir an için bu küçük düşürmeyle gözlerinin dolacağını ve dudaklarının titreyeceğini sandı. Ancak derin bir nefes alarak buna engel oldu. "Evet!" diye cevap verirken sesi kararlıydı. Adamın yüzündeki gülüş daha da büyürken Sevda ürkse bile bunu belli etmemek için var gücüyle çabaladı. Konuşmaya devam ederken deli cesaretine tutulmuş olmalıydı. "Başka türlü bu aptal tavırlarını anlamlandıramıyorum! Dediğin her şeyi yapıyorken buna da karışmanı... bunu hazmedemiyorum!"

"Demek hazmedemiyorsun?"

Yavuz gereğinden fazla sakin bir bakışla eğildi ve burunları neredeyse birbirlerine değecek kadar ona yaklaştı. Nefesleri birbirine karışırken Sevda her bir hücresinin korkuyla titrediğini hissetti. Elinde değildi, adamın keskin bakışları ve sert yüz hatları onu korkutuyordu. Yavuz onun neler hissettiğini, neler düşündüğünü biliyor gibiydi. O sakin halini yalanlayan hırıltılı bir sesle güldü. Sevda'ya korku saçan alçak bir sesle, "Sana *âşık değilim,* Sevda," diye fısıldadı. Bir fısıltıdan çok tıslamaydı. "Kendini bu kadar-"

"O halde bunu kanıtla!"

"Ne?"

Sevda bugünkü cesaret kotasını doldurmak üzereydi ancak umursamadı ve inceldiği yerden kopmasının uygun olduğuna karar verdi. Meydan okuyan bir gülüşle, Ezel Doğan'la o gece yaptığı konuşmayı hatırlarken başını hafifçe yana eğdi. "Madem umurunda değilim, o zaman öyle davran Yavuz. Umursama. Bunu neden yapamıyorsun? Neden sürekli beni kontrol ediyorsun?"

"Sevda..."

Bu, Sevda için bir uyarıydı, Yavuz kararlıydı ancak Sevda ondan da kararlıydı. "Bugün neden o adamlarla gelmeme izin vermedin de onca işinin arasında yanıma geldin? Bunu neden-"

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Sevda?" Bir eliyle Sevda'nın bileklerini başının üstünde tutan Yavuz uzanarak diğer eliyle de Sevda'nın çenesini kavradı. Tıpkı bakışları kadar hareketleri de sertti ve tutuşu Sevda'nın canını acıtmıştı. *"İstediğin bu mu?"*

Sevda onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı ve bunu beceremeyince de kapana kısılmaktan nefret ederek bağırdı. "Hayır, sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum! Tek istediğim bu ve sen daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaçıyorsun, Yavuz! Yoksa haklı mıyım?"

Sevda sinir bozucu bir gülümsemeyle ona baktığında Yavuz öfkeyle soludu. Birkaç saniye boyunca Sevda'yı uzun uzun izledi. Sevda'nın sorularının onu kızdırdığı açıktı ve genç kadın da zaten tam olarak bunu hedefliyordu. Yavuz Kılınçer o an, çatılan kaşları ve kıstığı gri gözleriyle öfkenin ve gerginliğin vücut bulmuş hali gibiydi.

"İstediğin özgürlük mü, Sevda? Bunu mu istiyorsun?"

"Evet! Tıpkı her insan gibi!"

"Tamam... Onu sana vereceğim!"

Adamdan bu kadar çabuk bir kabulleniş duymayı beklemiyordu. Bu sebeple birkaç saniye boyunca onun ne dediğini anlayamadı ve anladığındaysa dudakları şaşkınca aralandı. Göğsü heyecanla şişerek mavi ve yeşilin enfes bir karışımı olan o gözleri memnuniyetle kısıldı.

Sevda kendinden emin gözlerle onu izlerken Yavuz'un dudaklarında alaycı bir gülüş şekillendi. Sevda'yı rahatsız etmesi gereken kendinden emin bir gülüştü. Aslında onu zaten rahatsız ediyordu ancak Sevda duyduğu kelimelerden öylesine hoşnut olmuştu ki bunu göz ardı edebiliyordu.

"Madem bunu istiyorsun, o halde özgürsün Sevda! Ancak şunu unutma... Yalnızca benim izin verdiğim kadar özgür olabilirsin! *Yalnızca o kadar!*"

Adam tıslarcasına son sözlerini söyleyip üzerinden kalktığında, Sevda rahatlayarak derin bir nefes verdi. Uyuşan kollarıyla güçbela yatağa tutundu ve sırtını yatak başlığına yaslarken gözlerini adamın gözlerinden çekmedi zira Yavuz Kılınçer de aynısını yapıyordu. Bakışlarıyla Sevda'yı sindirmeye çalışıyor ve ona adeta bunun için pişman olacağını haykırıyordu.

Oysa Sevda hiçbir şeyden pişman değildi. Nihayet bileklerine ve boynuna dolanan o kalın zincirlerden kurtulacağı düşüncesi onun için hiç olmadığı kadar güzeldi. Adam hâlâ olduğu yerde dikilirken Sevda alayla soludu. "Giderken kapıyı çek derdim ancak artık bir kapım yok. Herhalde yenisi için birilerini gönderirsin."

Yavuz tek kelime etmeden, ona son bir bakış atarak odadan ayrıldığında Sevda gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Kalbi hâlâ delice çarpıyordu, Yavuz'un bahsettiği o özgürlüğü düşünüyordu. Adamın ona gerçekten istediği şeyi vermeyeceğini biliyordu. Yavuz sadece birkaç konuda daha esnek davranacaktı ancak Sevda bir süre bununla da idare edebilirdi. Dışarı çıkarken bir orduyla gitmemek ya da nereye gittiğinin hesabını vermemek de onun için şimdilik yeterliydi.

Tutulan kollarını ovan Sevda kendi kendine gülümsedi ve ardından, "Aptal," diye fısıldadı. "Aptalsın Sevda, koca bir aptal..."

Yavuz'a kafa tuttuğuna ve ona, onun kendisine âşık olduğunu söylediğine inanamıyordu! Bu aklına nereden gelmişti onu bile bilmiyordu ki! Yavuz'un bugüne kadar Sevda'ya bu konuda tek bir iması bile olmamıştı. Ne bir göz süzüş ne de tek kelime... O yalnızca kıskanç bir çocuk gibi Sevda'yı çekiştirip durmuştu ve görünen o ki artık canına tak etmiş, bunu ona söyleyebilmişti. Sabrina bunu duysa şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle ona bakıp, "Şaka yapıyorsun?" diye sorar, ardından da dakikalarca gülerdi. Bu kelimelerin Sevda gibi biri için bile fazlasıyla cüretkâr olduğu bir gerçekti. O, Sevda'nın bunları nasıl söyleyebildiğini anlayamazdı ancak Sevda bunun nedenini biliyordu.

Ezel Doğan yüzündendi.

Onun bugünkü sözleri yüzündendi. Sevda'nın bamteline basmış, onu gözyaşları içerisinde bırakarak sarsmış ve Sevda'ya uçabilmesi için güven vermişti. Adam her kelimesinde haklıydı. Sanki kendini hiç olmadığı kadar özgür hissetmişti. Bu, onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Sevda çok daha fazlasını keşfedebilmek için sabırsızlanıyordu.

Düşünceleri arasında gülümseyip, saçlarını düzeltirken izlendiği hissine kapıldı ve kapıya döndüğünde Handan Hanım'ı tam karşısında buldu. Kadının onu nefretle süzen gözlerine aynı şekilde karşılık verdi zira o, bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Sonunda oğlumu çıldırtmayı başardın! Seni nankör!"

"Nankör mü?"

"Nankör!" diye tıslayan kadın yeni manikür yaptırdığı belli olan tırnaklarını öfkeyle sallarken Sevda'ya doğru yaklaştı. "Sen bu dünyada gördüğüm en büyük nankörsün, Sevda! Seni kapının önüne koymadığımıza dua edeceğine bir de bize hesap soruyorsun!"

Sevda alaycı bir gülüşle doğruldu ve oturduğu yataktan kalkarak kadına doğru yürüdü. İçinde delice bir öfke çağlıyordu ancak buna rağmen konuşurken sesi hiç olmadığı kadar sakindi. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim... Bunu sırf senin seviyene düşmemek için yapacağım! Zira ben asalaklardan ve sülüklerden nefret ederim!"

Kadına omuz atarak odadan çıkan Sevda, dedesinin odasına doğru yürürken onun dehşetle soluduğunu ve bağırdığını duydu ancak geri dönmedi. Onun abartılı trajedileriyle uğraşmak, istediği en son şeydi. Bunun yerine dedesinin yanına gitmek ve onunla sakince oturmak istiyordu.

"Yine neler oluyor burada?"

Yavuz öfkeyle gürlediğinde Sevda'nın eli kapı tokmağının üzerindeydi ve dedesinin odasına girmeye hazırlanıyordu. Sevda yavaşça arkasını döndü, dakikalar öncesinden çok daha öfkeli görünen Yavuz'a bakarken hafifçe omuz silkti. "Her zamanki şeyler," dedi. "Çatlak annen işte... Ne yapacağını kestiremiyorsun."

Kadın bir kez daha dehşetle ve şokla bağırdığında Sevda adama *gördün mü*, dercesine bir bakış attı ve onları daha fazla umursamayarak dedesinin odasına girdi. Ne halleri varsa görebilirlerdi. Sevda'dan uzak olmaları yeterdi.

Dedesinin çakır gözleri kendisine döndüğünde Sevda onun bakışlarındaki endişe ve üzüntüyü görerek adamın her şeyi duyduğunu anladı ve onu rahatlatmak istercesine kocaman gülümsedi. Adamın yatağının etrafını dolandı ve uzanıp bir sandalyeyi yatağın yakınına doğru çekti. Oturdu ve dedesinin ellerini avuçları arasına aldı. Ardından eğilerek dudaklarını dedesinin yanağına bastırdı. Adamın kısa bir anlığına kapanan gözleri ve yavaşça kıvrılan dudakları Sevda'yı hiç olmadığı kadar mutlu etti.

"Dünyanın en yakışıklı dedesi nasılmış acaba?"

Adamın yüzündeki gülüş büyüdüğünde Sevda da onu taklit etti ve dedesinin ellerini o hissedemese de hafifçe sıktı. Onun gözlerindeki soru işaretlerine bakarak, "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Her zamanki Yavuz işte. Patronluk taslamaktan hiç bıkmıyor ama merak etme, ona haddini bildirdim."

Dedesi kaşlarını endişeyle çattığında Sevda uzandı ve adamın alnının ortasındaki çizgilere dokunarak kaşlarının eski haline gelmesini sağladı. "Gerçekten dede, endişelenme... Bugün biraz fazla ileri gitti o kadar. Büyütülecek bir şey değil. Onunla küçük bir anlaşma yaptık."

Adamın ilgiyle kendisini dinlediğini gören Sevda, onun sesini duymayı ne kadar özlediğini düşünerek burukça güldü. "Boş ver onları," dedi. "Birazdan hemşiren gelir dede, bırak başka şeylerden konuşalım."

Dedesi hafifçe gülümsediğinde ve adamın gözlerindeki bakışta parlak bir ışık belirdiğinde, Sevda onun neyi sorduğunu anlayarak sessizce güldü. Kızaran yanaklarıyla yüzünün önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı ve Ezel Doğan'ı düşünürken hafifçe iç çekti. "Nereden başlasam bilemiyorum," dedi. "O... öyle bir adam ki..."

Kadının gidişinin ardından bir süre daha stüdyoda oyalanan Ezel, dudaklarında keyifli bir ıslıkla evden içeri girdiğinde Belen'in ve Süha'nın neşeli sesleri kulaklarına doluyordu. Üzerindeki paltoyu çıkarıp salona doğru yürümeye başladı. Süha ve günler önce bir başka kadınla yemek yediğini duyup onu öldürmeye fazlasıyla hevesli olan Belen, üçlü bir koltuğa oturmuşlardı. Önlerindeki sehpayı olanca abur cuburla doldurmuş gibi görünüyorlardı. Dergilerin, bir tabletin ve öteye itilmiş bir kumandanın hemen yanında iki pizza kutusu, büyük boy birkaç içecek, birkaç çeşit cips ve çerezin sıralandığı devasa kâseler, biraz şekerleme ve biraz da dondurma vardı. Buz Devri serisinin ilk filmini izliyor ve bu sırada, bir aptal gibi görünmelerine neden olan gür kahkahalar atıyorlardı.

Filme öylesine dalmışlardı ki Ezel'in kumandaya uzandığını fark etmediler ve genç adam filmi oynatmayı durduğunda hüsranla inleyip kaşlarını çattılar. Belen ağzından taşmak üzere olan patlamış mısırlardan dolayı konuşamayıp Süha'yı dürttüğünde, Süha gözlerini devirdi ve elini uzattı. Ezel'den kumandayı almak istiyordu ancak Ezel bunu istemiyordu, en azından şimdilik...

Uzanıp bir parça çikolatayı ağzına atarken gözlerini kıstı, ardından Süha'ya açılmamış bir kutu kolayı işaret etti. Süha ikinci kez gözlerini devirip kolayı açarak kendisine uzattığında, Ezel memnuniyetle gülümsedi. Bir yudum aldı, boğulacakmış gibi görünen kuzenine bakıp bezgince iç çekti ve yeniden Süha'ya döndü. "Senin bir evin yok mu?" diye sorarken sesinde alaycı ve eğlendiğini belli eden bir tını vardı. "Yakında buraya taşınacağından korkuyorum."

Belen bu sözlerle bir öksürük krizine girdiğinde Süha kısık sesli bir küfür mırıldandı ve az önce Ezel için açtığı kolayı adamın elinden alarak Belen'e uzattı. Belen kıstığı gözleriyle tıpkı bir düşmana bakar gibi Ezel'i izliyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Nihayet derin bir nefes alabildiğinde kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ya sen?" diye sordu. "Demek bir evin olduğunu hatırlayabildin?"

Kolundaki saate şaşkın bir bakış atan Ezel, kendisini annesine hesap veren bir ergen gibi hissederek, "Saat daha sekiz bile olmadı," diye homurdandı.

"Bu neredeyse altı saattir nerede olduğunu bilmediğimiz gerçeğini değiştirmez."

Belen tek kaşını kaldırdığında Ezel resmen ava giderken avlandığını düşündü ve sessizce iç geçirip başını iki yana salladı. Uzanıp bir parça pizza aldı ve mantarlarını üstünden seçip ayırarak, pizzasını ısırmadan önce Süha'ya döndü. "Ona nasıl tahammül ediyorsun?"

"Ah," diyen Süha'nın yakışıklı yüzüne küstah bir gülümseme yayıldı. "Bu sabır isteyen bir iş, dostum. Her erkek..."

Belen kendisine bir dirsek attığında cümlesine daha fazla devam edemeyen Süha güldü ve kıza çapkınca göz kırptı. Belen kızararak gülümserken Ezel onların, karşısında açık açık flört etmelerine karşın gözlerini devirdi ve uzanıp pizza kutusunu kucakladı. Filmi oynatmaya devam etti ve kolayı da alarak odasına çıktı. O ikisinin garip bir ilişkisi vardı ancak Ezel bundan hiç şikâyetçi değildi. Beraberken oldukça mutlu görünüyorlardı. Onların mutlu olması Ezel için yeterliydi.

Mutlu olmasını istediği bir kişi daha vardı.

Bu kişi Sevda Altınbaşak'tan başkası değildi. Ezel'e göre kadın henüz keşfedilmemiş bir cevher gibiydi. Sevda, kendini ve yapabileceklerini henüz keşfediyordu ve Ezel de bunu yaparken onun yanında olmayı diliyordu. Beraber onun sınırlarını zorlamayı, onun ne kadarına cesaret edebileceğini görmek istiyordu.

Bu garipti. Ezel Doğan daha önce hiçbir kadınla böylesine ilgilendiğini hatırlamıyordu. Sevda da onu kendisine çeken görünmez bir mıknatıs var gibiydi. Kadının etki alanından çıkamıyor, onu da kendi etki alanından uzaklaştıramıyordu. Şu an için yalnızca birbirlerinin etrafında dönen iki gezegen gibilerdi, Ezel birbirlerine tutulacakları o günü merakla ve büyük bir hevesle bekliyordu.

Pizza kutusunu alan ve kolasıyla birlikte pencerenin önüne geçen Ezel, telefonunu çıkarıp rehberde Sevda'nın adını bularak kadının profiline tıkladı. Onu aramak istiyordu. Onu merak etmesinin sebebi, o sokakta yaşanan her şeye şahit olmuş olmasıydı. Kadının bir orduyla gidişinin ardından neler yaşandığını, onun iyi olup olmadığını merak ediyordu.

Sonunda derin bir nefes alarak onu aradı. Telefon çalarken kalp atışlarının da yükseldiğini hissetmek onun için rahatsız ediciydi ve kadın hayatındayken böyle heyecanlara alışmasının iyi bir fikir olacağı kanaatindeydi.

"Merhaba... Bu aramayı neye borçluyum acaba? Birileri beni özlemiş olabilir mi?"

Kadının bir tüy kadar yumuşak, alçak sesini duyan ve ses tonundan onun gülümsediğini tahmin eden Ezel'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Artık eskisi kadar çekici gelmeyen yemeğini bir kenara itti ve kararan gökyüzünü seyrederken hafifçe güldü. Yalnızca saatler geçmesine rağmen onu özlemişti ancak bunu dile getirmeyecekti çünkü onun bu gerçeği bildiğine emindi.

"Nasılsın?"

"İyiyim, ya sen?"

"Sanırım ben de iyiyim," diyen Ezel birkaç saniye için duraksadı. Aynı anda Sevda'nın da hafifçe iç çektiğini duydu. Genç kadın yeniden

konuşmaya başladığında, sesindeki neşe ve muziplik duyuluyordu. "Burası bana iltifatlar yağdıracağın ve üzerimde ne olduğunu soracağın kısım mı?"

Ezel gür bir kahkaha patlattı ve bu sırada Sevda'nın neşeli gülüşünü dinlerken ağzı açık kola kutusunu yere devirdi ancak bu umurunda olan son şey bile değildi. "Aslında bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Fakat şu an bu sorunun cevabını merak etmediğimi söylesem bu koca bir yalan olur."

Boğuk ve neredeyse bir hırıltıyı andıran sesinin ardından Sevda birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Üzerimde geceliğim var..."

Ezel'in hayal gücü şimdiden çalışmaya başlamıştı fakat bunun için daha çok bilgiye ihtiyacı olduğu gibi bu konuşmayı onu ürkütmeden sürdürebilmek için de zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden konuyu çok daha güvenli bir noktaya çekmeyi denedi. "Neden bu saatte bir gecelik giyiyorsun? Henüz uyumak için çok erken değil mi?"

"Aslında hemen uyumayı planlamıyordum. Yatağıma geçerim, biraz kitap okurum ya da film izlerim diye düşünüyordum, bir de mısır gevreği tabii... Akşam yemeğini unutmayalım." Sevda'nın ses tonundan onun bu durumdan hoşnut olmadığını ve gözlerini devirdiğini anlayan Ezel hafifçe güldü. Sevda'nın derin bir nefes aldığını duydu. "Peki ya sen ne yapıyorsun?"

Devrilmiş kolasına ve az ötedeki pizza kutusuna bakan Ezel, "Benim planım da seninkinden çok farklı sayılmaz," diye mırıldandı. "Ben de buz gibi olmuş bir pizzanın üstündeki mantarları seçerek film izlemeyi düşünüyordum."

"Ah, mantar sevmez misin? Ben bayılırım!"

Sevda'nın sesi öylesine coşkulu ve gülümsediğini belli eden bir tınıdaydı ki Ezel her hücresinin onu görebilmek için çıldırdığını hissetti. Bu daha öncekiler gibi bir istek değildi. Bu kez genç kadının tadını da almışken tam olarak neye sahip olacağını ve bunun nasıl hissettireceğini biliyordu.

"Neden beraber düzgün bir şeyler yemiyoruz?"

Ezel bir saniye bile düşünmeden bu soruyu yönelttiğinde karşı taraf birkaç saniye sessiz kaldı. "Şimdi mi?"

"Evet." Ezel gergin bir bekleyiş içinde ayağa kalkarak odasında dolanmaya başladı. "Bir pizzacıya gidebiliriz."

"Sonra sen mantarlı bir pizza söylersin ve mantarlarını da bana verirsin, öyle mi?"

Yeniden kadının neşeli sesini duyan Ezel, boğuk bir sesle güldü. "Senin payın bundan çok daha fazlası olur," diye fısıldadı. Bunları söylerken yalnızca akşam yemeğini kastetmiyordu, Sevda da bunun farkındaydı.

Ezel birkaç saniye için duyduğu hışırtı seslerinden Sevda'nın toparlandığını anladı. Kadın, "Ben varım," diye mırıldandı. "Şüphesiz, yiyeceğim her şey mısır gevreğinden daha iyidir..."

Sevda boynuna sıkıca doladığı atkısına tutunarak elindeki küçük çantayla birlikte içeri girdiğinde, Ezel Doğan'ı gözden uzak bir köşede oturup kendisini seyrederken buldu. Sevda o delici yeşil bakışların ağırlığı eşliğinde masaya yürürken adamı tıpkı onun yaptığı gibi incelemeye başladı. Üzerinde krem rengi, boğazlı bir kazak ve lacivert bir ceket vardı. Saçları bu düzgün görüntüsünün aksine darmadağındı ve bu haliyle, bir pizzacıya gelen biri için fazlasıyla şık olduğu aşikârdı.

Aynı saniyelerde Ezel de Sevda için aynısını düşünüyordu. Kadının üzerinde kırmızı, yün bir elbise vardı. Dizlerinin biraz altında bitiyordu ve ölümcül derece yüksek topuklu çizmeleriyle yürürken, hemen her bakışı üstüne topluyordu. Saçları saatler öncesine nazaran daha dağınıktı, özgür bir şekilde omuzlarına ve sırtına dağılmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, yanakları ve burnunun ucu soğuğun etkisiyle kızarmıştı. Ezel'in kalbini ağrıtacak kadar güzel ve savaşçı ruhunun aksine bir o kadar kırılgandı.

Sevda kendisine yaklaştığında Ezel ayağa kalktı ve insanları ya da bakışları umursamadan Sevda'nın atkısının iki ucunu tutarak onu kendisine çekti. Sevda derin bir nefesle ona yaslandığında Ezel neredeyse soluk soluğa, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Uzanıp Sevda'nın dudaklarının kıyısına bir öpücük bıraktı ve bu hareketle Sevda'nın elleri göğsüne tırmandığında derin bir nefes aldı. Onun neredeyse kapanan gözlerini izleyip, ağırlaşan soluklarını dinlerken çok daha fazlasını yapmak için yanıp tutuşuyor ancak bunun yeri olmadığını biliyordu.

Kadın, "Merhaba," diye fısıldadığında Ezel'in dudaklarında şefkat dolu bir gülüş belirdi. "Hoş geldin."

Uzanıp kadının atkısını çıkardı ve paltosunu da alarak kendi paltosunun yanına bıraktı. Sevda kızaran yanaklarıyla teşekkür edip, karşısına geçtiğinde aralarında hâlâ cızırdayan bir elektrik vardı. Hava birbirlerine karşı duydukları o çekimle ağırlaşmış, neredeyse boğucu bir hal almıştı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum..."

Sevda kendi kendine konuşur gibi mırıldanıp, güldüğünde Ezel de güldü. "İlk randevu için daha romantik bir yer mi beklemiştin?"

"Ah, hayır..." Sevda küçük bir kahkahayla karşılık vererek başını iki yana salladı. "Demek istediğim... bu çok çılgınca ve..."

"Neden sadece yemeklerimizi yemiyoruz? Derin düşünceler ya da konuşmalar olmadan, sadece Ezel ve Sevda olarak?"

"Pekâlâ." Sevda bu atmosferi ve adamın keyfini bozmaktan kaçınarak başını salladı, masada herhangi bir menü göremeyince biçimli kaşlarını

hafifçe çattı. Ancak bu soruyu soramadan iki garson ellerinde tepsilerle yanlarına gelip, dakikalar içinde masayı resmen donattılar.

Masada her çeşit pizza vardı. Ayrıca ortada mini burgerlerden oluşan bir tabak da vardı ve bu, Sevda'nın çok hoşuna gitmişti. Birkaç farklı içecek ve tatlı da bir köşede duruyordu. Masanın iki yanında küçük mumlar yanıyordu. Sevda oturdukları yerin diğer yerlere nazaran biraz daha loş olduğunu işte o zaman fark etti. "Tüm bunları hazırlattığına inanamıyorum," dedi. "Üstelik sadece bir saatte."

Ezel'in yüzündeki gülüş, mükemmel beyazlıktaki dişlerini gösterecek kadar büyüktü. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Ah, buna bayıldım," diyen Sevda en son ne zaman sıradan bir yere, biriyle yemek yemeye geldiğini hatırlayamadı. En yakın anısı bir yıl kadar önceydi, İsviçre'de Sabrina ile birlikteyken emekli bir çiftin işlettiği küçük bir dükkâna dairdi. Yediği en güzel pizza değildi ancak Sevda arkadaşıyla bir şeyler yapabilmenin verdiği o özgürlükle bundan büyük bir keyif almıştı.

Ezel Doğan'a kaçamak bir bakış atarak gülümsedi ve bunu şimdiden sevdiğini düşündü. Adamın sıcak bakışları eşliğinde bir dilim mantarlı pizza alıp ısırdı. İçinde taşmak için bekleyen kocaman bir mutluluk vardı. Sevda her an bunun daha da arttığını ve bir aptal gibi sırıtmasına sebep olduğunu biliyordu ancak gülüşlerini bastıramıyordu.

Ezel onun sevincini gözlerinde görüyordu, sırf bu bakış için bile burayı satın alabilirdi. O çatıda intihar etmek üzere olan kadından ve onun kederli bakışlarından öylesine uzaktı ki... Gülüyor ve Ezel'in kalbinde neşeyle kanat çırpan kahrolası kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Sevda ısırdığı pizzanın üzerindeki mantarı aldıktan sonra dudakları arasına atıp, dilimi kendisine uzattığında Ezel onun bu muzip tavrı karşısında alçak bir sesle güldü. Uzanıp pizza dilimini ısırdı ve Sevda'nın geri kalanını yemesini izlerken kadına göz kırptı. Sevda kızaran yanaklarıyla bakışlarını kaçırdığında Ezel onu daha fazla utandırmamak adına, üzerinde bolca zeytin bulunan peynirli bir dilime uzandı. Sevda ısırdığı zaman uzayan peynire bakarak güldüğü sırada, dilimindeki mantarlardan birini kucağına düşürerek dudaklarını büzdü. Ezel kendini tutamadan bir kahkaha attı.

Bu kadınlayken neden ilk sevgilisinin elini tutan kahrolası bir ergen gibi heyecanlı ve neşeliydi ki? Neden onunla bir pizzacıda oturmak ve sadece yemek yemek bile onu böylesine mutlu ediyordu? Ezel romantik bir adam sayılmazdı ancak Sevda etrafındayken onun için durmadan çabalamak ve ona sürprizler yapmak istiyordu. Biri aylar önce ona bir kadınla sadece pizza yerken bile mutlu olacağını söylese güler geçerdi. Ancak şimdi durum öyle farklıydı ki...

Dakikalar, birbirlerine küçük jestlerde bulunarak ve gülerek geçti. Sevda içeceğini pipetinden garip sesler çıkararak bitirdiğinde ve arkasına yaslandığında aradan yarım saat geçmişti. Ezel çoktan arkasına yaslanmış, Sevda'nın içini sıcacık yapan bir bakışla onu seyrediyordu.

"Beğendin mi?"

"Evet." Sevda kıkırdayarak güldü ve tatlılara bakarken umutsuzca iç çekti. "Daha önce hiç bu kadar çok yememiştim. Korkarım daha fazlası için yerim kalmadı."

Sevda'nın tatlılara bakışında öyle bir istek vardı ki Ezel, "İstersen onları paket yaptırabiliriz," diye sordu. "Ne dersin? Belki yarın yersin."

"Ya da eve gidip bir soda içtikten hemen sonra..."

"Sen de tatlılara dayanamayan o kadınlardansın, değil mi?"

"Evet," diyerek gülümseyen Sevda dirseklerini masaya yasladı ve Ezel'e doğru eğildi. "Yoksa bununla ilgili yeni bir planın mı var?"

Sevda'nın kastettiği, bu küçük sürprizlerin son olup olmayacağıydı ancak Ezel'in aklında çok daha farklı düşünceler vardı. Tıpkı Sevda gibi dirseklerini masaya yaslayıp ona yaklaştı. Onun parıldayan ve bu loş ışıkta yeşile dönen gözlerini süzerken, "Var," diye fısıldadı. Sesindeki o boğuk, güzel ton Sevda'nın yutkunmasına ve kirpiklerini ağırca kırpmasına sebep oldu. "Duymak ister misin?"

Sevda, "Lütfen," diye fısıldayarak başını salladığında Ezel yanan bakışlarıyla birlikte derin bir nefes aldı. "Aklımda sen ve tatlılarla ilgili çok ilginç fikirler var," diye fısıldadı. "O büyük yatakta uzandığını, teninin çikolata ve krema izleriyle kaplı olduğunu hayal ediyorum. Dudaklarının beklentiyle aralandığını, bakışlarının tıpkı öpüştüğümüz zaman olduğu gibi kardığını ve kısıldığını... Göğüslerinin hızla inip kalktığını ve ellerinin saçlarımda dolandığını..."

"Saçların mı?" diye fısıldayan Sevda bu kelimelerle soluk soluğaydı. "Eğer benim yanımda olacaksan... tüm bunları bir başkası mı çekecek? Demek istediğim..."

"Bir başkasının seni öyle görmesine izin vereceğimi zannediyorsan yanılıyorsun, Sevda," diyen Ezel'in gözlerinde tehlikeli bir ışık çaktı. "Başkasından ya da fotoğraflardan bahsetmiyorum." Ezel uzandı ve Sevda'nın bir tutam saçını parmaklarına doladı. "Seninle sevişmekten bahsediyorum. Yakmaktan, yanmaktan, *her yeri kasıp kavurmaktan...*"

Zihnine acımasızca dolan imgeler karşısında sarsılan Sevda'nın dudaklarından yalnızca Ezel'in duyabileceği cılız bir inilti döküldü. "Kendinden çok eminsin."

"Öyle mi?"

Sevda titreyen bir soluğu içine çekip gözlerini yumduğunda Ezel de aynısını yaptı. Dudaklarını parmaklarına dolanmış saç tellerine bastırdı. Yalnızca tutkulu değil, Sevda'nın kalbini titreten şefkatli bir yanı da vardı. Kendinden emin, karanlık bir tonla, "Senin kaderinde benim olmak var, Sevda," diye fısıldadı. "Bunu sen de biliyorsun. İstiyorsun, *hissediyorsun*..."

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu... bu delilik Ezel..."

Ezel bunu onu gördüğü andan beri biliyordu. Bu, kör bir tutkunun çok daha ötesindeydi.

"Ah, Sevda," dedi.

Genç kadın yumduğu gözlerini aralayıp ona bakarken, o gözlerdeki mutluluğun ve arzunun yanında gördüğü korku ise Ezel'in içinden taşacakmış gibi hissettiği bir şefkat duymasına yol açtı. Uzanıp kadının güzel yüzünü avuçlarıyla sardı ve başparmaklarıyla tenini yavaşça okşadı. "Korkulara yer verme," diye fısıldadı. "İzin ver onu bakışlarından sileyim Sevda, izin ver sana onun ne demek olduğunu unutturayım..."

İçinde bulunduğu an öyle güzeldi ki Sevda kalbine dokunan o kelimelerle gözlerinin dolduğunu hissetti. Yaşlar akmak için orada bekliyordu ve Sevda tıpkı küçük bir çocuk gibi Ezel'den güven istiyordu. Bakışlarında gizli bir yakarış vardı. Ezel bunu ona verebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı, yapacaktı da...

Şayet Sevda'nın telefonu çalmak için o anı bulmasaydı.

Sevda telefonun çalması kendi suçuymuş gibi özür dileyerek geri çekilip, çantasına uzanırken Ezel kadına izin verdi ancak tamamen geri çekilmedi ve Yavuz'un aradığını gördüğünde tıpkı Sevda gibi kaşlarını çattı. Yeşil gözlerinde bundan hoşlanmadığını belli eden bir parıltı vardı.

Sevda böyle bir ânı mahvettiği için Yavuz'a karşı hiç olmadığı kadar büyük bir öfkeyle dolarken aramayı meşgule attı ve yalnızca saniyeler sonra telefon yeniden çaldığında, "Ne?" diye patladı. "Ne istiyorsun, Yavuz?"

"Her neredeysen çık ve-"

"Gelmiyorum! Ne zaman geleceğime ben-"

Yavuz'un öfkeli sesi sözlerini yarıda kesti. Adam sert, acımasız bir sesle, "Deden, Sevda..." dedi. "Deden kalp krizi geçirdi."

Ve bugün ilk kez mutlu olabileceğine inanmak isteyen Sevda'nın her ümidini acımasızca katletti.

Bölüm 8

Günümüz

Sevda gözlerini araladığında odasında olduğunu fark etti. Bahçede yaşanan her şey, ani bir farkındalıkla zihnine çöktü ve genç kadın öksürerek doğrulmaya çalıştı. Sırtını güçbela yatak başlığına yasladı ve yeniden gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarını ısırırken kuruyan boğazını ıslatmak adına yanı başındaki sürahiye uzanmayı denedi. Fakat iki parmağı kırıkken ve parmakları alçıya alınmışken bu imkânsız gibiydi. Sol koluyla uzanıp titreyen parmaklarla sürahiyi kavradı ve kolu sürahinin ağırlığıyla titrerken bardağı doldurmaya çalıştı. Aynı anda odasının kapısı açıldı ve Yavuz içeriye girdi.

Sevda onun kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde elindeki suyu döke saça, "Bırak!" diye tısladı. Ondan gelecek yardımı istemiyordu. Bardağını güçbela doldurdu ve onun bakışlarına daha fazla katlanamayarak, arkasını dönüp suyunu içti. Yavuz'un bu odadan o istemeden çıkmayacağını biliyordu. Bu yüzden ısrar etmek yerine onu görmezden gelmeyi seçti.

Usul usul atıştıran karı seyrederken sessizdi, arada bir hafifçe iç çekiyor ve sızlayan parmaklarına karşın dudaklarını dişliyordu. Canı tahmin ettiği kadar çok yanmıyordu. Yaptığından ötürü pişman değildi, o fotoğraflar için değil parmaklarını, kolunu bile kırabilirdi ancak her şeye rağmen yaptıklarının boşa olduğunu biliyordu. Yavuz ona ustaca yem atıyor ve ardından boşa kürek çektiğini acımasızca anlatıyordu.

Sonunda daha fazla sessiz kalmaya dayanamayarak, "Onları yaktın, değil mi?" diye sordu.

"Yaktım."

Konuşurken sesi titredi. "Hepsini mi?"

"Hem de hepsini..."

Yavuz acımasızca karşılık verdiğinde Sevda gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti. "Sen taş kalpli bir canavarsın," diye fısıldadı. "Canavarsın..."

"Öyle mi?"

Sevda duygusuzca başını sallarken Yavuz ayağa kalktı. Sevda yatağın sol tarafında uzanıp dışarıyı seyrederken, o da sağ tarafa oturdu ve hafifçe iç çekti. Uzanıp Sevda'nın yastığına dağılan siyah saçlarının bir kısmını kavradı ve onları birden avuçlarına dolayarak çekti. Sevda acıyla inleyip ellerine yapıştı. Arkasını dönmek istediğinde Yavuz ona engel oldu. Başını geriye

doğru çektiği Sevda'ya doğru eğilerek, "Midemi bulandırıyorsun," diye fısıldadı. "Öylesine yaralı, öylesine çaresiz, öylesine acizsin ki Sevda..."

Sevda bu sözlerle ağlamaya başlarken alaycı bir ses çıkardı. "Mutlu ol!" diye bağırdı. "Mutlu ol! Sonunda başardın! Sonunda beni kırmayı, paramparça etmeyi başardın! Neden sevinmiyorsun? Neden tatmin olmuyorsun?"

Yavuz saçlarına biraz daha asılarak, "Oluyorum!" diye hırladı. Onun gibi zalim birinin sevinmesi gerekirdi ancak sesinde neşe yerine, Sevda'nın anlayamadığı garip bir ton vardı. Yavuz ona doğru biraz daha eğildi ve sıcak nefesi Sevda'nın kulağına çarparken, "Oluyorum," diye yineledi. "Nihayet beni anlıyorsun Sevda, nihayet acı çekmenin ne demek olduğunu anlıyorsun!"

"Tam üç yıl, seni pislik herif! Tam üç yıl!"

Sevda haykırarak yerinde debelendiğinde, Yavuz onu bıraktı ve uzanıp yattığı yerden kaldırdı. Kolunu bir mengene gibi sıkıp fırtına bulutlarının kol gezdiği gri gözlerini onun yaşlı gözlerine dikerken, "Ben kaç üç yıl geçirdim, haberin var mı?" diye tısladı. "Kaç üç yılı doldurdum haberin var mı?"

Sevda konuşamayarak hıçkırdığında, Yavuz alayla güldü. "Aslında seni canlı tutarak sana iyilik yapıyorum. Bunu biliyorsun, Sevda! Yerinin neresi olması gerektiğini biliyorsun!"

"Benim yerim kocamın yanı! Kızımın yanı!"

Sevda bağırdığında Yavuz onu bir çöp gibi itti ve yatağa düşüp saçları yüzünü kapatan kadına, o göremese de zalim bir gülüşle karşılık verdi. "Bu asla olmayacak, Sevda! Ben ölmeden asla!"

Nefret dolu bir sesle son sözlerini söyledi. Ardından Sevda'yı gözyaşları içerisinde bırakarak gitti.

Geçmiş

Sevda titreyen ellerle telefonunu kapatıp ayağa kalkarken, Ezel'in yeşil gözleri endişe ve korkuyla kısılmıştı. Kadının dolan gözlerini gördükçe yüreğinin sıkıştığını hissediyor, onun aceleyle eşyalarını koluna almasını ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak, kaçarcasına çıkmasını anlayamıyordu. Bir şeyler olduğu kesindi ve Ezel'in Sevda'yı gözyaşları içerisinde, yapayalnız bir halde bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Paltosunu aldı ve hızlıca üzerine geçirirken Sevda'yı takip etti. Sevda onun aksine paltosunu giymemişti. Kışın ayazında yalnızca elbisesiyle beraber titreyerek duruyor, ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafa bakıyordu. Gözlerinde durmadan akan yaşlar vardı ve bu az önce neşeyle konuşan kadından öyle uzak bir görüntüydü ki Ezel'in canını yakıyordu.

Ona doğru yürüyerek uzanıp kolunu tuttuğunda, Sevda irkilerek geri çekildi. "Dokunma bana!" diye bağırırken sesinde öylesine derin bir pişmanlık ve hayal kırıklığı vardı ki Ezel kısa bir an için afalladı.

"Neler oluyor, Sevda? Artık bana da anlatacak mısın?"

Ezel elinden geldiğince yumuşak ve sabırlı davranmaya çalışıyordu ancak kadının her geçen saniye daha da çöken omuzları ve ürkek bir kuşmuş gibi titreyen bedeni işleri zorlaştırıyordu. Sevda yüzünün önüne düşen saçlarını hırsla iterken insanlar onlara bakıyordu ancak bu, ne Sevda'nın ne de Ezel'in umurundaydı. Sevda gözyaşları içinde, gözlerinde yalvaran bir bakışla ona bakıyor ve Ezel her geçen saniye ona sarılmayı daha çok istiyordu.

"Dedem kalp krizi geçirmiş! Beni duydun mu? İkinci kez... ikinci kez kalp krizi geçirmiş ve bunu... bunu atlatamaz!" Ezel bu sözlerle donakalırken Sevda acı dolu bir sesle, "Hepsi benim yüzümden!" diye haykırdı. "Eğer buraya gelmeseydim, eğer onun yanında olsaydım... dedem iyi olurdu! Onun zarar görmesine izin vermezdim! Eğer ben..."

Kahrolası kadın, dedesi kalp krizi geçirdi diye kendini mi suçluyordu?

Ezel uzandı ve omuzlarını tutup kadını sertçe sarsarken, "Bu senin suçun değil!" diye hırladı. Onun kendini böylesine suçlamasına, omuzlarına bir de bunun yükünü almasına dayanamıyordu. "Bunlar senin suçun değil, Sevda!"

"Benim yüzümden oldu! Eğer ben..."

"Birini mi suçlamak istiyorsun? O halde *beni* suçla! Seni buraya ben çağırdım çünkü! Ama kendini sakın suçlama! *Sakın!*"

Kadın titrek bir hıçkırıkla yüzünü ona doğru kaldırdığında Ezel bir eliyle onun narin vücudunu bedenine yasladı ve uzanıp bir eliyle de güzel yüzündeki yaşları kuruladı. Konuşurken sesinde en az Sevda'nın bakışlarındaki kadar büyük bir acı vardı. "Kendine işkence etmeyi bırak, Sevda. Kendini suçlamayı bırak."

"Gerçekler bunlar değil mi? Eğer ben... Eğer ben..."

Kadın konuşamayarak hıçkırmaya başladığında, Ezel onun başını göğsüne yasladı ve paltosunun iki tarafını da açarak genç kadını elinden geldiğince sardı. Onun saçlarını okşayıp, sakinleştirici sözler mırıldanırken kendini aynı o gecenin içine hapsedilmiş, o otelin çatı katındaymış gibi hissediyordu. O zaman da kadın böyle hıçkırarak göğsüne gömülmüştü. Ezel üşümesine kıyamadığı bu kadını sımsıkı sarmıştı ve bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Kadının hıçkırıkları iç acıtacak kadar arttığında, Ezel ne yapacağını bilemeyerek derin bir nefes aldı ve geri çekilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda'nın birkaç saniye için kaskatı kesildiğini ve şaşkınlıkla

kalakaldığını hissetti. Ardından kadın tıpkı Ezel'in yaptığı gibi dudaklarını usulca araladı ve ellerini, yanaklarındaki ellerin üstüne sardı. Titreyen bedenini Ezel Doğan'ın güçlü ve sıcak bedenine yasladı. Sevda'nın bu teslimiyeti karşısında Ezel'in içi derin bir şefkatle doldu. Yumuşacık dokunuşlarla onun dudaklarında gezinip Sevda'yı usul usul sararken, kadının gevşediğini ve gözyaşlarının dindiğini hissetti. Yine de kolları arasında öylesine kırılgan ve narindi ki Ezel o meydan okumaları seven, dişli kadını özledi.

Geri çekilerek Sevda'yı göğsüne çekti ve çenesini onun başının üstüne yaslarken, "Ağlamana dayanamıyorum," diye fısıldadı. "Üzülmene, kendini harap etmene dayanamıyorum, Sevda. Bunu yapma."

"O halde bana söz ver." Sevda'nın sesinde öyle bir yakarış vardı ki öylesine çaresizdi ki Ezel dişlerini sıktı. "Sana bir söz veremem," diye fısıldadı. "En azından bunun sözünü veremem, Sevda ancak... her ne olursa olsun yanında olacağıma söz veriyorum."

Sevda, Ezel'in paltosunu avuçları arasında sıkarak, "Ölmesini istemiyorum!" diye hıçkırdı. "Ölmesini istemiyorum, Ezel! İstemiyorum!"

Ezel ona güven verecek kelimeler söylemeyi istiyordu ancak bunu yapamaz, onu boşuna avutamazdı. Bunun yerine geri çekildi ve genç kadının yere düşürdüğü eşyalarını aldı. Paltosunu ona giydirdi ve atkısını sıkıca boynuna sardı. Sevda'nın bir taksiyle geldiğini biliyordu, bu yüzden güçlü avuçlarıyla onun buz gibi olmuş parmaklarını tuttu ve sessizce gözyaşı döken Sevda'yı arabasına doğru götürdü. Sürücü koltuğunun yanındaki yolcu kapısını onun için açarak binmesine yardım etti. Uzanıp emniyet kemerini taktı ve geri çekilirken kadının şakaklarına bir öpücük bıraktı. Kendi de yerine geçtiğinde Sevda hastanenin adını söyledi. Trafiğe karıştıklarında arabanın içinde yalnızca iç çekişler vardı.

Sevda oturduğu yerde büzülerek cama doğru dönmüştü. Ezel ne derse desin, onun kendisini suçlamaya devam ettiğini biliyordu. Dahası Sevda kendisinden de uzaklaşmak istiyordu ancak Ezel buna izin verecek değildi. Bu yüzden sağ eliyle Sevda'nın sol elini tutmuş ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirerek, Sevda'ya tek olmadığını hatırlatmak istemişti. Parmak uçlarıyla kadının tenini usulca okşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Hastanenin önüne geldiklerinde etrafın gazetecilerle çevrili olduğunu gördüler ancak bu, Sevda'nın şu an umursayacağı en son şey bile değildi. Durduklarında öyle aceleciydi ki emniyet kemerinin tokasını bir türlü çözemiyor, bu yüzden daha çok ağlıyordu. Ezel inip onun yanına geldi. Ellerini kavradığında Sevda çığlık atarcasına, "Çöz!" diye bağırdı. "Artık çöz şu lanet kemeri! Çöz!"

"Tamam. Tamam, Sevda. Çözeceğim. Sakin ol..."

Ezel onun uğraşıp da bir türlü çözemediği kemeri birkaç saniye içinde çözdü ve elinden tutarak çıkmasına yardımcı oldu. Etrafları bir anda gazetecilerle doldu ancak çok değil, sadece birkaç saniye sonra hepsi Yavuz Kılınçer'in korumaları sayesinde uzaklaştırıldı. Davetin verildiği o gece, ikisi hakkında hiçbir haber çıkmamıştı çünkü Yavuz buna engel olmuştu ancak Sevda onun bu kez bunu yapabileceğinden emin değildi.

Elini adamın elinden çekmeye çalıştığında, Ezel kendisine buz gibi bir bakış atarak bundan hoşlanmadığını belirtti ve Sevda iç çekerek yeniden önüne döndü. Korumaları takip etmeye başladı ve Ezel Doğan'la birlikte asansöre bindi. İndikleri ameliyatın yapıldığı kat boşaltılmış gibiydi. Yalnızca korumalar ve birkaç hemşire vardı. Bir de fönlü saçları, tıpkı makyajı gibi hiç bozulmamış olan Handan Altınbaşak ve bir köşede, telefon konuşması yapan Yavuz Kılınçer... Her ikisi de gezmeye gelmişçesine rahattı. Sevda, dedesi içeride canıyla cebelleşirken bu görüntüyü hazmedemiyordu.

"Dedeme ne yaptınız?"

Elini Ezel'inkinden kurtarır kurtarmaz Yavuz'un üstüne doğru yürümeye başladı. Ona bir zarar veremeyeceğini biliyordu ancak öfkeden gözü öyle bir dönmüştü ki kendini o anda her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyordu.

Yavuz telefonu kapatıp kendisine doğru döndüğünde, Sevda adama bir tokat atmak üzereydi çünkü bu krizin sorumlusunun onlar olduğunu adı gibi biliyordu. O evden çıkarken dedesi gayet keyifli ve iyiydi, gözlerinin içi gülüyordu. Sevda onun durup dururken bir kalp krizi geçirdiğine inanmak istemiyordu.

Yavuz, "Sevda!" diye kükreyerek havadaki elini yakaladığında, Sevda diğer elini kaldırdı ve Yavuz onu da yakalayıp, kollarını acımasızca sıktığında gözyaşları hızlandı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Adamın gri gözlerindeki öfkenin, bir benzine kibrit çakmak gibi aniden harlandığını görse bile ona bağırmaya devam etti. Ta ki Ezel Doğan onu kendine çekene ve Yavuz'un az önce tuttuğu kollarını sevgiyle okşayana dek. Sevda yüzünü göğsüne gömüp ağlamaya devam ederken, Ezel karşısındaki adama en az onun gözlerindeki kadar öfke dolu bakışlarla karşılık verdi. Sevda'ya bağırırken ve onun canını yakarken aklından geçen tek şey adamın o sinir bozucu, küstah suratına bir yumruk atmak olmuştu ancak bunu yaptığı takdirde Sevda'yı daha çok üzmekten korkmuştu. Ve şimdi bunu yapmadığı için deli gibi pişmandı zira o bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Sevda'nın saçlarını okşarken ve kendini onu her şeyden ve herkesten koruyabilecek kadar güçlü hissederken, "Hareketlerine dikkat et!" diye tısladı.

Bu açık gözdağının ardından Yavuz Kılınçer'in tek kaşı tehditkâr bir edayla havaya kalktı ancak Ezel ondan, bir tavşan havuçtan ne kadar korkabilirse ancak o kadar korkuyordu. "Ne hakla onu incitirsin? Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?"

"Asıl sen ne hakla beni sorgulayabiliyorsun? Sen kim oluyorsun da bana bunları söyleyebiliyorsun?"

Yavuz ona doğru bir adım attığında Ezel hafifçe güldü, alaycı ve umursamaz bir gülüştü. "Kim olduğumu bildiğine eminim ama yine de merak ediyorsan söyleyeyim. Ben senin olamayacağın her şeyim ve eğer bir daha Sevda'ya zarar verdiğini görürsem... seni mahvederim!"

Sevda inleyerek yüzünü göğsüne biraz daha gömdüğünde, Ezel onu sakinleştirmek ister gibi bedenini okşadı ve adama son bir bakış atarak Sevda'yı kucağına aldı. Yavuz'dan ve annesinden en uzak köşeye doğru yürüyüp bir koltuğa oturdu. Sevda'yı sıkıca sardıktan sonra dudaklarını onun saçlarına bastırarak derin bir nefes aldı.

Ezel aralarında bir sorun olduğunu o davet gecesinde anlamıştı. Şimdi Sevda'nın onları suçlayışına bakarak kadının dışarıda, onların yanındaki o hallerinin bir numara olduğunu anlayabiliyordu. Şayet ona her zaman böyle davranıyorlarsa Sevda onlardan nefret etmekte çok haklıydı çünkü Ezel bile adamı henüz tanımamasına rağmen ondan nefret ediyordu. Öylesine kendinden emin bir havası vardı ve Sevda'ya onu öylesine küçümseyen gözlerle bakmıştı ki Ezel düşündükçe delirecekmiş gibi oluyordu.

Aşağılık herif kendini ne sanıyordu?

Uzanıp Sevda'nın gözyaşlarını silerek, "Artık ağlama," diye fısıldadı. "Lütfen, Sevda... Eğer ağlamayı kesmezsen hemşireden sana bir sakinleştirici yapmasını ya da seni birkaç saatliğine uyutmasını isteyeceğim."

Sevda bu sözlerle burnunu çekerek yüzünü yüzüne doğru kaldırdığında, Ezel eğildi ve onun burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı. İlerleyen saatler sessiz geçti. Sevda gözlerini yumarak göğsüne yaslanmıştı ve neredeyse uyukluyordu. Ezel ise hiç sıkılmadan usulca onun saçlarını okşuyor, o kahrolası adamla her göz göze geldiğinde ona meydan okuyan bakışlarla karşılık verip, dikkatini yeniden Sevda'ya veriyordu. Ezel bu gece onun gözyaşı kotasını fazlaca doldurduğunu düşünüyordu ve kendini, bir daha onun ağladığını görebilecek kadar güçlü hissetmiyordu. O dudaklar üzgünce aşağı kıvrılırken sanki Ezel'in içinden bir şeyler kopuyordu. Oysa ona gülmek öyle çok yakışıyordu ve fark etmeden Ezel'in kalbini öyle bir çalıyordu ki...

Dudaklarını onun saçlarına bastırdığında ve teninden yükselen kokuyu içine çektiğinde ameliyathanenin kapısı açıldı. Ellerindeki su damlalarını küçük bir havluya kurulayan cerrah ile ekibinden birkaç kişi dışarı çıktı.

Ezel, Sevda'nın kalkmasına yardımcı oldu. Hiç istifini bozmadan telefonuyla ilgilenen kadına ve ağır ağır kendilerine doğru yürüyen Yavuz'a ölümcül bir bakış atarak Sevda'nın peşine takıldı. Elini destek olmak istercesine onun beline sardı.

Doktor daha önce stent takılan Haldun Altınbaşak'a önce acilen balon yapıldığını, ardından durumunun kötüleşmesi üzerine operasyona alındığını söyledi. Sevda dedesinin kalbinin hasarlı ve sağ tarafının işlevlerinin kötü olduğunun belirlendiğini, bu nedenle üç damarına *bypass* yapıldığını yaşlı gözlerle dinledi. Beş saat süren ve oldukça riskli bir operasyondu. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Sevda'ya artık oturup dedesinin yoğun bakımdan çıkabilmesi için dua etmekten başka bir şey kalmıyordu...

"Sana demiştim, gördün mü? O bunağa hiçbir şey olmaz."

Handan Altınbaşak, dinlenmeleri için ayrılan odada televizyon kanallarını gezerken bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan da Yavuz'la konuşuyordu. "Operasyonu başarılı geçmiş işte, geriye-"

Yavuz aniden uzanıp elindeki kumandayı aldığında ve televizyonu kapattığında Handan Altınbaşak, oğluna onaylamaz bir bakış attı. "O benim en sevdiğim magazin programıydı, Yavuz."

"Bırak magazini! Asıl adam ölseydi hakkımızda neler yazarlardı hiç düşündün mü? Bir kez olsun aklını kullanabildin mi?"

"Eğer aklımı kullanmasaydım şu an burada olmak yerine, o sefil babanın evinde çürüyor olurduk!"

"Sen aklını değil, bedenini kullandın anne! Eğer buradaysan bacaklarını hiç düşünmeden açtığın için!"

Yavuz annesinin sinirden kıpkırmızı kesildiğini gördü ancak onun kendisine cevap vermeye cesaret edemeyeceğini bildiğinden konuşmaya devam etti. Gri gözlerinde bir fırtına gizliydi ve yüzü hiç olmadığı kadar sertti. "Sana Haldun Altınbaşak'tan uzak durmanı söylemiştim! Nasıl olur da onun odasına girersin? Adama kim bilir neler söyledin de ikinci kez kalp krizi geçirttin!"

"Daha önce söylemediğim hiçbir şey söylemedim!" diyen Handan Hanım, oğlunun ona tepeden bakışlar atmasından rahatsız olarak kahvesini bir kenara bıraktı. Ayağa kalktı ve ona alaycı bir gülüş attı. "Karşıma geçip de bana onu çok düşünüyormuşsun gibi yapma, Yavuz! Komik oluyorsun!"

"Benim düşündüğüm *o* mu sanıyorsun? Onu mu düşünüyorum sanıyorsun?"

Yavuz annesinin üstüne yürüdü ve kadının çenesini sert bir hamleyle tutarak onu duvara yasladı. "Dua et ona bir şey olmasın," diye tısladı. "Eğer o adam ölürse artık Sevda'yı bu evde tutacak hiçbir neden kalmaz ve o zaman... inan bana seni buna pişman ederim!"

Yavuz öfkeyle geri çekildiğinde Handan Hanım acıdan dolan gözleriyle birlikte, "O aptaldan nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin, Yavuz? Dedesi ölmese, o burada kalmaya devam etse bile onu elinde daha ne kadar tutabilirsin ki?"

"Yapabildiğim kadar!"

Kadının dudaklarından bunun mümkün olmadığını düşündüğünü ima eden alçak sesli bir gülüş döküldü. "Yanındaki adamı görmedin mi? Onu nasıl sahiplendiğini, onun Sevda'ya nasıl baktığını görmedin mi?"

"O ve aptal bakışları hiçbir şeyi değiştirmez! Beni duydun mu, *değiştirmez*! Sevda özgür olduğuna, istediğini yapabileceğine inanabilir ama yapamaz! Neden biliyor musun?" Kadın başını iki yana salladığında Yavuz'un yüzünde beyaz dişlerini ortaya çıkaran, büyük bir gülüş şekillendi. Acımasızca, "Çünkü onun kanatlarını kıracağım!" diye cevap verdi. "Ruhu paramparça ve ben onu daha da parçalayacağım! Mutlu olduğuna inanacak, sevildiğine inanacak ve ben en beklemediği anda onu o mutluluğunda boğacağım! Elini sıkı sıkı tuttuğu, göğsüne saklandığı o adam var ya? Bir daha değil ona dokunmak, ona bakmayacak!"

Handan Hanım bu hırs dolu sözlerle birlikte titreyen bakışlarını oğluna çevirirken, "Nefretin hiç soğumadı, değil mi?" diye sordu. "Kalbin bir an için bile yumuşamadı?"

Yavuz cevap vermek yerine öfkeyle soluyarak arkasını döndü. Cama doğru yürüdü ve ellerini ceplerine sokarak, neredeyse doğmak üzere olan güneşin şehri kızıllığa boyamasını seyretti. Nefretinin dindiğine ancak bir aptal inanabilirdi.

Bölüm 9

Parmaklarının sıkı sıkı sardığı fincanı dalgınca dudaklarına götüren Sevda, kahvesinin buz gibi olduğunu fark etse de buna aldırmadı. Bunu umursayamayacak kadar düşünceliydi. Üstündeki yeşil kazakla aynı rengi alan gözleri kederliydi. İçleri düşüncelerle, cüretkâr hayallerle ve kırılan umutlarla doluydu. Yine de solgun yüzünde bir çift zümrüt gibi parıldıyor ve Sevda'ya, bakanın yeniden bakmak isteyeceği hüzünlü bir güzellik katıyordu. Dudakları, son günlerde olduğu gibi yine mutsuzca aşağı doğru sarkıyordu ve beyaz tenini çepeçevre saran siyah saçları, tıpkı ruh hali gibi dalgalar şeklinde omuzlarına dağılıyordu. Pencerenin önünde oturmuş, ürkek bakışlarla sessizce dışarıyı seyrediyordu.

Dedesinin ameliyatının ardından dört gün geçmişti ve yaşlı adam dün sabah yoğun bakımdan çıkmıştı ancak bu, Sevda'yı rahatlatmaya yetmemişti. Onun gözlerini yorgunca araladığını ve kederli bakışlarını üstüne diktiğini gördüğü an gözyaşlarına boğulmuştu. O saniyeler aklına her düştüğünde içinden ağlamak geliyordu. Başını Ezel Doğan'ın güçlü omzuna yaslamayı ve adamın kollarını beline dolayarak ona destek olmasını istiyordu.

Ancak bu imkânsızdı.

Sevda yanında olan tek insanı, onu bir daha görmek istemediğini söyleyerek kovmuştu. Çünkü Ezel Doğan ne söylerse söylesin Sevda kendini suçlayan o yanını bastıramıyor, buna bir türlü engel olamıyordu. Nasıl olmuştu da böylesine pervasız davranabilmişti, anlamıyordu. Kendini, başrolünü Ezel Doğan'ın üstlendiği süslü hayallere öylesine çabuk kaptırmış ve üzerinde uzandığı pembe bulutlardan gerçek dünyaya öylesine hızlı düşmüştü ki afallamıştı. Üzgündü, pişmandı ancak en çok da kırgındı. Bir an için mutlu olabileceğini, özgür olabileceğini düşünmüştü. Bu düşünceler ona çok ama çok pahalıya patlamıştı. Şimdi Sevda o düşünceleri yeniden kurmaktan ve bu kez çok daha ağır bedeller ödemekten deli gibi korkuyordu.

"Mo féileacán!"

Kahvesinden yeni bir yudum alırken ***kelebeğim*** diyen sesi duyan Sevda, neredeyse ağzındaki yudumu püskürtecekti. Kocaman açılan gözlerle sese doğru döndüğünde, Sabrina O'Neill turuncu saçlarını savurarak yüksek topuklularının üzerinde mükemmel bir şekilde ona doğru yürüyordu. Sevda o kadar özlemişti ki dolan gözleriyle beraber ayağa kalktı ve kafeteryadakilerin bakışlarını umursamadan kadına doğru yürüdü. Arkadaşı bir mankendi ancak Sevda da gazetecilere karşı olan imajı için giydiği topuklularla en az onun kadar uzundu.

Uzanıp kollarını kadına doladı ve gözlerini yumup, onun saçlarından yükselen tanıdık kokuyu içine çekerken, "Burada ne arıyorsun?" diye mırıldandı. İngilizce değil, Türkçe konuşmuştu ancak Türkçe kelime haznesi sınırlı olan Sabrina, onu yine de anlamıştı.

"Bu, beni özlediğini söylemenin bir başka yolu mu?"

Sevda boğuk bir sesle gülerek geri çekildi ve İngilizceye dönerek, "Elbette özledim!" diye konuştu. "Ama bunu beklemiyordum!"

"Büyükbabanın kalp krizi geçirdiğini haberlerde gördüm. Adının geçtiği öyle çok haber vardı ki Sevda! İşlerimi yapabildiğim kadar erteleyip gelmeye çalıştım. O nasıl? Yoğun bakımdan çıktığını duydum."

"Evet, dün sabah çıktı. Onunla öğle yemeğinde biraz görüştüm, ardından uyuyakalınca kahve içmeye inmiştim. Haydi gel, otursana."

Yeniden masasına dönüp kadın karşına geçip oturduğunda, Sevda gülümseyerek arkadaşının ellerine uzandı ve onları sıkıca kavrayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "İyi ki buradasın, Sabrina. Ben... buna daha fazla nasıl katlanacağımı bilmiyordum."

"Ah, elbette burada olacaktım, Sevda. Sana öyle kızgınım ki..." Sabrina bu sözlerine rağmen genç kadına yumuşacık bir gülüşle baktı. "Eğer beni daha önce arasaydın daha erken gelebilirdim. O zaman seni bu kadar yalnız bırakmış olmazdım."

Sevda bir anlık dalgınlıkla, "Yalnız değildim," dedi. Ardından ne söylediğini fark ederek sustu ancak artık çok geçti. Sabrina çoktan kaşlarını havaya kaldırmış, yeşil gözlerini kocaman açarak ona dönmüştü. "Ah, o adamdan bahsediyorsun, değil mi? Haberlerde, hastanenin girişindeki birkaç fotoğrafınız vardı. Adı... Ezel Doğan?"

Sevda onun kırık Türkçesine karşın hafifçe gülümseyerek doğru bir telaffuzla düzeltti. *"Ezel Doğan."*

"Ah, evet, *Ezel*. Peki şimdi nerede? Dışarıda falan mı?"

Sevda başını iki yana sallarken gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti ve bunu fark eden Sabrina da sustu. Eğilerek onun ellerine sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Ağlama Sevda, lütfen. Ben yanındayım, *mo féileacán*..."

"Sabrina ben... Ah, sana anlatmadığım öyle çok şey var ki! O adam benim arkadaşım değil, yazıldığı gibi sevgilim de değil ama..."

"Ama?"

"Bilmiyorum!" Sevda geri çekildi ve kollarını kendine dolayarak ağlamaya başladı. Öylesine kırılgan ve üzgündü ki Sabrina ona bakarken yıllar önce o klinikte karşılaştığı kızı gördü. Yerinden kalkıp, onun yanına oturarak kadını kendisine çekti. Sevda omzuna yaslanıp ağlarken, Sabrina onun saçlarını okşuyor ve Sevda mırıl mırıl bir sesle, intihar etmeye kalkıştığı o dakikaları es geçerek Ezel Doğan'ı anlatırken onu dinliyordu. Arkadaşının

ilk kez birinden böylesine etkilendiğini ve kalbini ona çoktan kaptırdığını fakat bunu inkâr etmeye çalıştığını anlamıştı.

Sevda adamı nasıl kovduğunu ve onun da bir daha kendisini aramadığını, bunun yerine ona iki kuru çiçek gönderdiğini anlatırken Sabrina kadının gözyaşlarını kurulayarak derin bir iç çekti. "Öyle inatçısın ki Sevda," dedi onun gözlerine bakarak. "Bazen öyle bildiğini okuyorsun ki... Kendini kötü hissetmeni anlıyorum ancak... bu senin suçun değil, bunu biliyorsun. Onunla olmak yerine evde olsaydın bile bunu engelleme şansı bulamayabilirdin. Sürekli büyükbabanın yanında değilsin ki... O, sen odanda uyurken de kalp krizi geçirebilirdi ve sen buna engel olamayabilirdin. O zaman da kendini *neden uyuyordum,* diye mi suçlayacaktın?"

"Evet!"

Sevda inatla burnunu havaya diktiğinde Sabrina gözlerini devirdi. "Hayat böyle geçmez, Sevda böyle yaşayamazsın. O adam hiç korkmadan elini tutmuş, Yavuz pisliğine kafa tutmuş ve sen... onu kovmuşsun."

Sevda bu sözlerle daha çok ağlamaya başlayarak kadına sarıldı. "Belki de en iyisi buydu, Sabrina belki de ona daha fazla kapılmadan geri çekilmem gerekiyordu. Belki de... Ezel Doğan benim için uygun biri değildi." Ama öyle olduğunu tüm kalbinde hissediyordu. "Belki de ben... bunun için yeterince cesur değilimdir. Sadece bakışlarına ve sözlerine kapılmışımdır."

Sevda'nın kendi kendini avutmaya çalıştığını anlayan Sabrina usulca, "Belki," diye fısıldadı. Bunların bir yalan olduğunu haykırmak ve onu cesaretlendirmek istiyordu ancak Sevda öylesine kötüydü ki buna cesaret edemedi. Bunun yerine, "Her şey düzelecek," diyebildi. "Her şey düzelecek Sevda, düzelecek..."

Haldun Altınbaşak, iki gün sonra yeniden evine dönebildiğinde daha iyiydi. Sevda'nın da öyle olması gerekiyordu ancak Sevda iyi olmaktan çok uzaktı. Her şey yine eski haline dönmüş gibiydi. Yavuz yine bildiğini okuyor, Handan Hanım yine umursamazca hayata devam ediyordu. Sevda'nın tek dayanağı Sabrina'ydı ki o da ertesi sabah yeniden İsviçre'ye dönmek zorundaydı. Sevda onun bu kadar erken gitmesini beklemiyordu ancak kadının öylesine yoğun bir programı vardı ve sırf buraya gelebilmek için öyle önemli bir işi reddetmişti ki Sevda daha fazlası için ısrar edememişti. Bunun kötü olduğu kadar iyi olduğunu da düşünüyordu. Sevda ona fazla alışmak zorunda kalmayacak ve her şeye daha kolay uyum sağlayabilecekti. Ezel Doğan'ın da günler süren yokluğu ve sessizliği düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi.

Sevda, Sabrina için hazırlanan misafir odasında, kadının yatağının üzerinde uzanıp saçlarıyla oynarken sessizce iç çekti. "Sana şehri gezdiremedim. Burayı ne kadar görmek istediğini biliyordum."

Sabrina kot pantolonlarından birini katlarken Sevda'ya kısa bir bakış attı. "Böyle bir durumda ne gezmesi Sevda?" diye azarladı kadını. "Yine de için rahat edecekse söyleyeyim, hastaneye gelirken Boğaz Köprüsü'nden geçtim ve şehre resmen bayıldım. Anlattığın kadar varmış."

"Sen bir de gece gör, eminim bayılacaksın."

"Umarım *mo féileacán*, İstanbul defterinin benim için kapandığını sanmıyorum. İçimde burayla ilgili çok güzel bir his var."

"Ah, belki de bir sonraki ziyaretinde âşık olur ve burada yaşamaya başlarsın, ha? O zaman birbirimizi sık sık görürüz."

Sabrina koca bir kahkaha patlatarak yüzünün önüne düşen saçları geriye itti. "Aşk mı? Son çıktığım adamdan sonra bu kelimeyi her duyduğumda korkuyorum."

Sevda da günler sonra ilk kez içten bir gülüşle ona eşlik etti. "Ah, bunun için üzülme. Alfred ve sen zaten çok farklıydınız. İsimleriniz bile uymuyor; Alfred ve Sabrina."

"Tanrım, evet! Kim oğluna Alfred ismini koyar ki? Bu bir uşak ismi gibi!" Sabrina bu sözlerin ardından muzipçe güldü. "Gerçi bazen bundan hoşlandığım anlar olmadı değil..."

Sevda gülerek kaz tüyü yastıklardan birini kadına doğru fırlattı. "Sen iflah olmazsın, Sabrina. Benim de içimden bir ses, öyle bir adama vurulacaksın ki sonrasında durulacaksın diyor!"

"Ah, göreceğiz tatlım. Bakalım önce kimin ayakları yerden kesilecek..."

Sabrina meydan okuyan bir bakışla tekrar kıyafetlerini katlamaya dönerken Sevda bu cümleyle beraber kendini yeniden sırtüstü yatağa bıraktı ve düşünceli bakışlarını tavana dikti. Neden bilmiyordu ancak Ezel Doğan'ı aklından çıkaramıyordu. Sevda adama dediklerinden sonra hiçbir şey hissetmemeliydi fakat garip bir şekilde kırgındı ve bu öyle saçma bir şeydi ki! Asıl kırgın olması gereken karşı tarafken o üzülüyordu ve aynı zamanda da öfkeleniyordu. Ezel Doğan'ın hâlâ sessiz kalması, o sözlerin umurunda olmadığına işaret ediyordu. Sevda'yı artık umursamadığı anlamına geliyordu.

Genç kadın buna şaşırmamalıydı. Ezel Doğan o güçlü kollarıyla onu sarmış, öpmüş ve çok daha fazlasını istemişti. Sevda'ya karşı cinsel bir çekim hissetmiş ve Sevda onu reddettiğinde de pes etmişti. Hepsi bu kadardı.

Sevda onun etrafının güzel kadınlarla çevrili olduğundan emindi. Öylesine yakışıklı bir erkekti ki! Simsiyah dalgalı saçlarına bakarken onlara dokunmak istemediği tek bir an bile hatırlamıyordu. Adamın kendi bakışlarını kıskandıracak kadar güzel yeşil gözleri vardı ve Sevda çoğu zaman o bakışların derinliğinde boğuluyor, adeta nefessiz kalıyordu. Onu sımsıkı

saran kolları, yaslanmaktan hoşlandığı güçlü bir bedeni vardı. Vücudunda ve saçlarında dolaşmasını sevdiği nasırlı, sıcak elleri ve onu cayır cayır yakan güzel dudakları...

Kim ona karşı koyabilirdi ki?

Sevda'dan başka...

Sevda derin bir iç çekti ve kadına doğru döndüğünde onun kendisini izlediğini fark etti. Ne kadar süredir adamı düşündüğünü bilmiyordu ancak Sabrina'nın yüz ifadesine bakılacak olursa oldukça uzun bir süreydi.

Sabrina valizini çoktan kapatmıştı. Kalktı ve Sevda'nın yanına uzandı. Sevda tereddüt etmeden başını kadının göğsüne yasladı ve bir süre arkadaşıyla sessizliğin tadını çıkardı. Bu sessizlik, boğazında rahatsız edici bir ilmek haline gelince de onunla eskilerden konuşmaya başladı. Sevda'nın pek güzel anısı yoktu ancak Sabrina ile birlikteyken her şey çok güzeldi...

Sevda yalnız değilken her şey çok güzeldi...

"Atkım nerede, Belen? Kahrolası atkımı bulamıyorum!"

Ezel tüm evi inletecek bir şekilde bağırınca Belen gözlerini devirdi ve kucağındaki *marshmallow* kâsesini bir kenara bırakarak ayağa kalktı. Ezel son birkaç gündür öyle öfkeli ve aksiydi ki bundan yirmi sekiz yıllık çalışanları Hafize Hanım da nasibini alınca Belen kadına birkaç günlüğüne izin vermişti. Ev işleri ya da mutfak onun olayı değildi ancak bu kararı alırken Ezel'in onu bu kadar zorlayacağını da tahmin etmemişti. O atkıdan Belen'e neydi ki? Dolabında onun gibi onlarcası olduğuna emindi!

Homurdanarak ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Ezel Doğan bu kez de deri eldivenlerinin nerede olduğunu soruyor, bunu yaparken de esip gürlüyordu. Belen'i odasının önünde gördüğünde gözlerinde öyle huysuz bir bakış belirdi ki genç kız içten içe rahatsız oldu. Yine de onun karşısında sinecek değildi.

"Nereden bileyim ben?" dedi. "Nereye bıraktıysan oradadır!"

"Dolabıma bıraktım, Belen! Kahrolası dolabıma bıraktım ve şimdi eldivenlerimi de bulamıyorum!"

"Belki arabada kalmıştır, Ezel." Belen umursamazca omuz silkti. "Ya da kaybetmişsindir. Alt tarafı bir eldiven, hem..."

Belen, Ezel'in yüz ifadesini gördüğünde sustu. O eldivenlerinden bahsederken Ezel Doğan'ın bakışları bir an için kayboldu, bulutlandı ve genç adamın tüm çehresi kasıldı. Sessizce, "Onları vermiştim," diye mırıldandı. Öfkesi bir sabun köpüğü gibi dağıldığında Belen ona doğru yürüdü ve kollarını Ezel'in beline sardı. "Bazen tam bir pislik gibi davranabiliyorsun, Ezel ama seni yine de seviyorum."

Ezel sessiz kaldığında Belen derin bir iç çekti. Bu halinin sebebini tahmin edebiliyordu ve bunu ona itiraf etmeyeceğini de biliyordu. "İyi misin? Son günlerde çok... çok huysuzsun, herkesi durmadan azarlıyor ve hiç gülmüyorsun. Bu halin beni korkutuyor! O haberlerden sonra... Sevda'dan sonra böylesin, Ezel. Bunu yapma!"

"Beni yanından kovdu, istemediğini söyledi."

"Ne olmuş yani? Ben Süha'yı neredeyse her gün kovuyorum ama ertesi gün yine kapımda buluyorum." Belen yavaşça kıkırdayıp, "Bana Ezel Doğan'ın vazgeçtiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Ezel onu bedenine yapışan bir sülükmüş gibi iterek geri çekildi ve Belen'e dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi kaşlarını çattı. "Elbette hayır," diye homurdandı. "Tam da şu an onunla buluşmaya gidiyordum."

"Ah, demek o yüzden bu kadar süslendin."

Belen kaşlarını kaldırarak bir ıslık çaldığında, Ezel uzanarak onun saçlarını karıştırdı ve kuzeninin çığlıkları eşliğinde odadan çıkarak merdivenleri inmeye başladı.

Ezel Doğan çabalamadan vazgeçen, pes eden bir adam olmamıştı. Sevda ne söylerse söylesin, Ezel'in geri adım atmaya niyeti yoktu. Ona yalnızca biraz zaman vermek istemişti, hepsi buydu. Ve genç kadının zamanı bir haftanın ardından, bu sabah dolmuştu. Ezel ona bir mesaj atarak buluşmak istediğini ve Sevda'yı aynı saatte stüdyosunda, *Dark & Blue'da* bekleyeceğini yazmıştı. Bir cevap gelmemişti ancak Ezel de zaten bir yanıt beklemiyordu çünkü Sevda'nın geleceğinden emindi.

Aralarındaki bu şey, adı her neyse Sevda'nın bir sözüyle bitecek kadar küçük değildi. *Ezel için değildi...*

Stüdyoya vardığında üzerindekileri çıkararak bir kenara bırakan Ezel, iki gece önce kuruması için bıraktığı tablolarına doğru yürüdü. Onların her birinde Sevda vardı. Ezel kadının tertemiz profiline odaklanmıştı ve o gözlerin, bakışların aynısı olması için saatlerce uğraşmış fakat yine de beceremeyişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın bir şeyler eksikti ve Ezel bugün buna, bu eksikliğe bir son verecekti.

Tabloları Sevda'nın daha önce fark etmediği sürgülü bir dolabın içine koyan Ezel, mutfağa ilerleyerek bir kahve yaptı ve camın önüne geçerek Sevda'yı beklemeye başladı. Genç kadın on dakika geç kalmıştı ancak trafik düşünüldüğünde bu, Ezel'in tolerans gösterebileceği bir süreydi. Kahretsin, kadın isterse saatlerce geciksin Ezel yine de onu beklerdi. Kimseye vermediği şansı ona verir ve onu yine de beklerdi.

Yaklaşık bir saat sonra kapı çaldığında Ezel, mavi ve yeşilin enfes bir karşımı olan o çakır gözlerin içindeki parıltıları gördüğünde kadının bilerek geciktiğini anladı. Ezel nasıl kadının geleceğinden eminse, Sevda da onun bekleyeceğinden emindi. Ezel bir kenara çekilerek ağır bir gülüşle

içerisini işaret ettiğinde, Sevda saçlarını savurarak yanından geçti ve geride soğuk havanın bastıramadığı o yoğun, yumuşak çiçek kokusunu bıraktı. Ezel bir süre için gözlerini yumdu ve kokuyu soluyarak bekledi. Ardından kapıyı kapatıp kadına doğru yürüdü.

Sevda kıyafetlerini çıkarmamıştı. Üzerinde hâlâ kırmızı, kaşmir paltosu vardı ve yüksek topuklu çizmelerinin üstünde kusursuzca dikilerek kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona bakıyordu. Bu kez saçları kıvır kıvırdı ve aralarında erimeye başlayan karların bıraktığı küçük su damlaları vardı. O güzel siyah saçları, bembeyaz tenini çepeçevre sarıyor ve bakışlarının keskinliğiyle birleştiğinde Ezel'in kalbini ağrıtıyordu. Kadın öyle güzeldi ki ona bakarken Ezel'in canı yanıyordu.

"Beni yeterince süzmedin mi?"

Sevda hoşnutsuzlukla kaşlarını çattığında Ezel ona doğru yaklaştı, attığı her adımın ardından Sevda'nın usulca titremeye başladığını ve soluklarının hızlandığını fark ettiğinde içten içe tatmin oldu. Kadının gözkapakları ağırlaşmış gibi yarıya düşüp, dudakları aralandığında oluşan görüntü öylesine güzel ve tahrik ediciydi ki Ezel kadını o saniye arkasındaki büyük yatağa atabilir, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek onu sıkıca sarabilir ve kadına sevilmenin, sevişmenin ne demek olduğunu gösterebilirdi.

Sevda geriye doğru titrek bir adım attığında ayağı yatağın kenarına çarptı ve saniyeler önce Ezel Doğan'ın düşlediği bir şekilde yatağın üstüne düştü. Ellerini yatağın her iki yanına koyup destek alırken kalkmak istedi ancak Ezel onun tam önünde durup, ona nefesini kesen üstten bakışlar attığında bunu yapamadı. Adamın gözlerindeki tutku ve yoğunluk karşısında Sevda'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yanaklarına bariz bir şekilde kızarıklık çöktü. Bu haliyle Ezel'in saatlerce izleyebileceği ve resmetmekten hiç sıkılmayacağı bir tablo gibi görünüyordu.

"Benimle oynamaktan vazgeç!"

Sevda hırçınca diklendiğinde Ezel hafifçe gülümsedi. Kesinlikle küstah bir gülüştü ve bu; Sevda'nın daha da kızarmasına, bakışlarının öfkeyle yanmasına neden oluyordu. "Seninle oynamıyorum, Sevda. Seninle hiç oynamadım."

"O halde beni buraya neden çağırdın? Sana, seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim!"

"Seninle bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu Sevda?"

Ezel üstüne doğru eğilmeye başladığında Sevda geriye doğru kaçmaya çalıştı ancak bu yalnızca dengesini kaybederek sırtüstü yatağa uzanmasına neden oldu. Ezel yeşil gözlerinde memnun ve Sevda'nın her bir hücresini sarsan bir parıltıyla ona doğru eğildi. Kadının bacaklarını bacakları arasına aldı ve ellerini onun ellerinin her iki yanına bastırdı. Sevda'yı yarı yarıya bir kapana kıstırdığında halinden oldukça hoşnuttu. Yatağının üstüne yayılan

o siyah saçlar ve kadından yükselen koku, Ezel'i çok daha fazlasını yapması için dürtükler olmuştu. Sevda onun bu düşüncelerini gözlerinde görmüş olmalıydı, başını iki yana sallayıp, "Üstümden çekil," diye bağırdı. Ancak bu düşündüğünün aksine bir haykırış değil, yalnızca çaresiz titrek bir fısıltıydı.

Ezel başını iki yana salladığında Sevda onun ne kadar kararlı göründüğünü fark etti ve o minik, güzel burnunu havaya dikerek, "Kahrolası anlaşmanı istemiyorum!" dedi. "O, önceydi!"

"Neyden önceydi?" Ezel'in yeşilleri hiddetle kararadı. "Sen sırf kendini suçladığın için beni senden uzaklaştırmaya çalışmadan önce mi?"

"Evet! Bundan önce!"

Ezel kadının gözlerinin yavaşça dolduğunu fark ettiğinde, derin bir nefes alıp bakışlarını onunkilere dikerek bekledi. Sevda kendini suçlamaya devam ediyordu, Ezel buna izin veremezdi. Kadının zaten öyle çok yarası vardı ki bunlara bir yenisini daha eklemesine dayanamazdı. Bunu yapamazdı. Ondan uzaklaşmak, kopmak istemiyordu ve elindeki tek bahane o aptal anlaşmaydı. Sevda'yı ancak bu şekilde yanında tutabilirdi. Kadının öfkeleneceği, hırçınlaşacağı belliydi ancak Ezel buna bile razıydı. Onun kendisini üzmesindense, sinirlenmesini tercih ederdi. İsterse kadın ondan nefret bile edebilirdi, Ezel o kabuğun altına bir kez sızarak kadının hem kalbine hem de ruhuna dokunmuştu ve bunu yeniden yapabilirdi.

Onu kışkırtmayı hedefleyerek, "Kaçıyor musun?" diye sordu. "Yavuz'un ve o kadının karşısında yaptığın gibi şimdi de benden mi kaçıyorsun?"

Sevda'nın gözlerinde vahşi bir bakış belirdiğinde Ezel onu tam da doğru yerden vurduğunu anladı. Yavaşça geri çekildi ve kadına tepeden bakışlar attı. "Öyleyse kaç! Git Sevda, bir kez daha bir köşeye sin!"

Ezel arkasını dönerek odada adımlar atmaya başladığında, Sevda hâlâ yatağın üstündeydi ve öfkeyle soluyordu. Ezel Doğan'ın sırtına değen gözlerini kara bir öfke bürümüştü. Her ne olursa olsun, Sevda onların karşısında asla direnmeden, savaşmadan durmamıştı ve şimdi de kolayca pes etmeyecekti. Ezel Doğan yarasına öyle bir dokunmuş, orayı öyle bir sızlatmıştı ki Sevda artık bunu yapamazdı.

Ayağa kalkarak üstünü düzeltti ve çizmelerinin çivi topuklarının çıkardığı o sesle birlikte, dimdik bir şekilde Ezel Doğan'a doğru yürüdü. Adamın sırtı hâlâ kendisine dönüktü, camın önünde durarak dışarıyı seyrediyordu. Sevda adamın omzuna dokunmak için uzandığında Ezel ansızın arkasını döndü ve genç kadın kendini birdenbire cama yaslanmış bir halde buldu. Çantası yere düşmüştü ve kahrolası adam parmaklarını, parmaklarının arasından geçirmiş ve kollarını başının üstünde sabitleyerek ona doğru eğilmişti.

Yine de Sevda öylesine sinir ve hırsla dolmuştu ki adamın onu bırakması için tek kelime bile etmedi. Meydan okuyan bakışlarını onunkilere

dikerek, "Kabul ediyorum," dedi. Sesi zehirle dolu bir çikolata kadar yoğun ve keskindi.

Ezel Doğan tek kaşını yukarı kaldırdığında Sevda ona aynı küstah ve kibirli gülüşle karşılık verdi. O an ne kadar güzel ve karşı konulmaz göründüğünün kesinlikle farkında değildi. Kendini şayet Ezel Doğan'ın gözlerinden görebilseydi, onun hisleri karşısında afallar ve burayı hiç düşünmeden terk ederdi.

Ezel üzerine doğru eğildiğinde Sevda'nın o direnci kırıldı. Kahrolası adamın üstünde öyle bir etkisi vardı ki Sevda, bedeninin hiçbir adama vermediği tepkileri ona karşı veriyordu. Adamın ellerinin arasındaki bir oyun hamuru gibiydi. O ne yaparsa onun şeklini alıyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Elinde değildi, adam nefesleri birbirine karışacak kadar yakınına geldiğinde ve vücutlarını acımasızca birleştirdiğinde Sevda nefessiz kaldı. Gözkapakları ağırlaştı. Dudakları arasında yalnızca santimler kaldığında, kendinde direnmek için yeterli gücü bulamayarak dudaklarını araladı. Adamın onu öpeceğini anlamıştı. Yine de, "Beni öpecek misin?" diye fısıldadı. "Yeni anlaşmamızı mı mühürlüyorsun?"

Ezel Doğan ellerini daha sıkı kavrayarak başını yana eğdi. Ona çapkın, erkeksi bir gülüşle karşılık verdi. O gün söylediklerini hatırlatırcasına, "İhtiyaç duymadığımız boktan bahaneler, Sevda," diye fısıldadı. Ardından acımasızca dudaklarına kapandı.

Sevda kendini ondan kurtarabilmeyi ve geri çekilmeyi istedi. Bunu gerçekten istedi ancak bu itiraz öylesine küçük ve cılızdı ki adamın ona hissettirdiklerinin yanında solup gitti. Kokusu Sevda'nın etrafını sardı, tutkusu her bir hücresine karıştı. Sevda daha fazlasını isteyen ve kendini adamınkine bastıran bedenine söz geçiremiyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir yoğunlukla kavrulup duruyordu. Yanıyordu ancak kül de olmuyordu ve bu her geçen saniye onu delirtiyordu.

Adam baskın pozisyonunu birkaç saniyeliğine bırakıp kolları serbest kaldığında, Sevda parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve o saç tellerini sıkıca kavradı. Ezel Doğan da bir elini beline sarmış, diğer elini de ensesine bastırmıştı. Sevda parmak uçlarında yükselirken onu tutuyor, sanki ondan her şeyini alıyordu.

Genç kadın ona verebildikleri için memnundu. Dudaklarını hiç çekinmeden aralıyor, adamın dili ağzında en mahrem dokunuşlarla gezinip dişleri dudaklarını berelerken verdiği kadarını almaya çalışıyordu. Ez az onun kadar aç ve aceleciydi. Birbirlerini yok etmek ister gibi öpüşüyorlardı ve bu, Sevda'nın başını döndürüyordu.

Çıplak teninde adamın parmaklarını hissettiğinde onun, paltosunun önünü açtığını ve ellerini beyaz kazağının altına soktuğunu fark etse de itiraz edemedi. Bir an için geri çekildi ve nefes alabildiği o birkaç saniyenin

ardından Ezel Doğan'ın dudakları yine onunkileri esir aldı. Adamın elleri teninde gezinip belinin kavisini okşarken, Sevda mümkünmüş gibi adamı kendine daha çok çekmeye çalışıyor ve titriyordu.

Bu delilikti. Dibini görmediği bir suya dalmak gibiydi ve Sevda sadece dalmakla kalmamış, akıntıda sürüklenip gider olmuştu.

Ne zaman yumduğunu bilmediği gözlerini açtığında, Ezel Doğan'ın onu yaslandığı camdan ayırdığını ve bir kolona yasladığı fark etti. Aynı anda adamın yanan, kararan yeşillerini gördü. Onlar bir başkası için yalnızca bir çift göz olabilirdi ancak Sevda için bundan daha fazlası olduğu kesindi. O gözler ruhunun derinliklerini görüyor ve onu acımasızca sarsarak ayaklarını yerden kesiyordu. Sevda'nın kalbini hoplatıyordu ve genç kadın onlara bir tutulduğunda, onlardan ayrılamıyordu.

Adamın sıcak elleri teninden çekilip de yanaklarında gezinmeye başladığında, Sevda hâlâ nefes nefeseydi. Bu buluşmaların ve öpüşmelerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı. Çok az bir çabayla, sadece tek bir bakışla adamın yatağına yürüyebilir ve ona teslim olabilirdi. Hali içler acısıydı, aslında arzuyla kalakalan Ezel Doğan'ın durumu da ondan farklı değildi.

Sevda bir çocuk değildi ve bedenine yaslanan o *şeyin* ne olduğunu biliyor, bunu düşündükçe teninin utançla ve heyecanla kızardığını hissediyordu. Adamla göz göze geldiğinde yavaşça, "Bu sondu," diye fısıldadı.

Ezel Doğan sadece çakmak çakmak olan gözleriyle ona baktı.

Sevda titreyen sesiyle, "Bir daha seninle öpüşmeyeceğim," dedi. *Beni öpmene izin vermeyeceğim,* dememişti çünkü bu yalnızca Ezel'in değil, ikisinin öpücüğüydü. Bunu Sevda da istemişti ve adamı suçlayamayacağının bilincindeydi.

Genç kadın, "Bir daha birbirimize gerekmedikçe dokunmayacağız," diye devam etti. Sözleri öylesine kırık ve cılızdı ki sanki kendini kandırmaya çalışıyormuş gibiydi. "İstediğin zaman geleceğim ve anlaşmamıza uyacağım ancak sen de... sen de buna uyacaksın. Tamam mı?"

Sevda dağılan üstü ve saçlarıyla birlikte, parıl parıl gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona bakarken Ezel'in tek istediği onu daha çok öpmekti ancak kadın karşısında böyle titrek ve güvensiz dururken bunu yapamazdı. Ezel onu bunları kabul ettiğine inandırmalı, güvenini kazanmalı ve ardından onun sert kabuğunu kırmaya çalışmalıydı.

"Tamam," diye onayladığında Sevda'nın bakışlarında bir şey kırıldı. Duyduğu cevaptan ötürü bir yanı hayal kırıklığına uğramıştı. Ezel bunun farkındaydı ancak o *henüz* bunun farkında değildi ve Ezel, o bunu fark edene dek bekleyecekti.

Her zaman sabırlı bir adam olmuştu ve söz konusu Sevda'ysa onu yıllarca bekleyebilirdi.

Bölüm 10

Sevda, hayal kırıklığıyla parıldayan gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve yutkunarak derin bir nefes aldı. Bakışlarını adamdan çekebilmek ve onun etki alanından çıkabilmek çok zordu ancak her nasılsa bunu başararak arkasını döndü. Yatağın üzerindeki çantasına doğru yürüdü ve titrek parmaklarla çantasını kavradı. Yeniden ona doğru döndüğünde adamın hâlâ bıraktığı yerde olduğunu gördü. Arkasındaki kolona yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adam tamamen siyahlara bürünmüştü, bu haliyle çok yakışıklı görünüyordu. Güzel yüzündeki gözleri yumuşacık ancak keskin bakıyordu ve dudaklarında yarım bir gülüş vardı.

Sevda buna karşın kaşlarından birini kusursuzca havaya kaldırdığında Ezel de aynısını yaptı. Adamın eğlendiği açıktı fakat Sevda hiç eğlenmiyordu. Hâlâ az önce olanların etkisindeydi ve o titrememek için kendini zor tutarken adamın böylesine rahat ve kendinden emin olması sinir bozucuydu.

"Ne?" diye sorduğunda adamın yüzündeki gülüş büyüdü. Şimdi bir aslan avına nasıl bakıyorsa aynen öyle bakıyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Bir sakıncası mı var?"

"Ah, sana anlaşmamızın *bugün* başladığını söylemeyi unuttum sanırım. Birkaç saat daha hiçbir yere gidemezsin."

Sevda'nın çakır gözleri öfkeyle parıldamaya başladı ve yanakları sinirden kıpkırmızı oldu. İleri doğru bir adım atarak korkusuzca Ezel'in karşısında durdu. Tüm o kırgınlığına rağmen Ezel kadının kendisine böylesine meydan okumasına bayılıyordu. "Beni burada zorla mı tutacaksın?"

"Hayır. Bugüne kadar hiçbir kadını yanımda zorla tutmadım, seni de tutmayacağım Sevda. Bence sen *zaten* kalacaksın."

"Öyle mi?"

Ezel onu belinden tutup kendisine doğru çekmemek için büyük bir gayret gösterirken, "Evet," diye fısıldadı. "Kalacaksın, değil mi Sevda?"

Ezel cevabı Sevda'nın gözlerinde görebiliyordu ancak genç kadın bunu sesli dile getirmeyecek kadar gururluydu. Bunun yerine bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturarak etrafa kısaca göz gezdirdi. Bu haliyle aksi ve huysuz bir çocuğa benziyordu. "Ee," diye sordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Ezel'in ondan istedikleri koca bir ansiklopediyi doldurabilirdi. Haftalardır kadının öyle çok hayalini kurmuştu ki... Her yeni fikrin ardından bir başkası geliyordu ve Ezel buna bir son vermeyi kesinlikle istemiyordu.

Ona doğru yaklaşarak kadının çantasını kavradı ve bir köşeye bıraktı. Onu tepeden bakışlarla süzerken dudaklarında Sevda'yı içten içe titreten, ateşli, küstah bir gülüş vardı. Ona doğru eğildi, nefesleri birbirine değecek kadar yakınlardı ancak Ezel kadına dokunmadı. Onun gözkapaklarının titreşerek kapandığını gördüğünde boğuk bir sesle, "Soyun," diye fısıldadı.

Bu fısıltının ardından Sevda, tıpkı geçen sefer olduğu gibi nefes almayı bıraktı. Gözlerini yeniden açtığında içlerinde koca bir yangın vardı. Ancak kadının bilmediği şey, Ezel'in çoktan yandığıydı.

"*Soyunayım*, öyle mi?"

"Evet, sana neler yapmak istediğimden bahsetmiştim."

Sevda adamın günler önceki sözlerini hatırlayarak yutkundu. Bir yanı buradan hiç düşünmeden kaçmayı ancak diğer yanı da kalmayı ve neler olacağını görmeyi istiyordu. Fakat ikinci şıkkı seçecekse adamın daha açık olmasına ihtiyacı vardı.

"Aklında tam olarak ne var?"

Ezel ona güven veren kelimeler seçebilir, onun üzerindeki bu gerginliği biraz olsun atmasına yardımcı olabilirdi ancak içinde vahşi, ilkel bir taraf vardı. Hissettiklerini Sevda'nın da bilmesini, ona karşı duyduğu o kör tutkuyu tatmasını ve onu anlamasını istiyordu. Kelimeleri onun kulaklarına fısıldamayı, onu kızartmayı ve güzel yüzünün aldığı hali seyretmek istiyordu.

"Bir tablo," diye mırıldandı o gelmeden önce dolaba kaldırdığı başarısız çalışmalarını düşünerek. "Başlangıç için bir tablo..."

"Tablo mu?"

Ezel başını sallayarak ona yaklaştı ve kulağına doğru eğilerek, "O yatağa uzanacaksın, Sevda," diye fısıldadı. "Çırılçıplak." Sözleri Sevda'yı sarstı. "Ve sadece izin verdiğim kadar örtüneceksin. Siyah saçların çarşaflarıma dağılacak ve baygın gözlerle, yüzünü aydınlatan bir gülüşle bana bakacaksın. Arzularını tatmin etmiş, gevşemiş bir kadın gibi... Mutlu bir kadın gibi..."

Sevda bu sözlerden dolayı korkmalı ve geri adım atmalıydı. Adamdan kaçmalıydı ancak bunun yerine derin bir heyecan duyuyordu. Daha önce hiç hissetmediği bu heyecan damarlarında bir kor gibi geziniyor, onu yakıyordu. Sevda yanmayı hiç bu kadar istememişti.

Ezel'in gözlerine bakarken kadının bakışlarında öylesine derin bir istek ve arzu gizliydi ki Ezel boğuk bir sesle inledi. Hırıltıya benzer bir sesle, "Eğer," dedi. "Sana verdiğim o boktan söz olmasaydı, seni çoktan o yatağa atardım, Sevda. Bir saniye bile düşünmeden seni soyar ve *alırdım*..."

Sevda bu çılgın sözlerin zihnine doldurduğu imgelerle birlikte titreyerek derin bir nefes aldı ve geriye doğru sendeledi. "Böyle şeyler söyleme," dedi. *"Lütfen..."*

"Utanıyor musun?"

Sevda cevap vermek yerine arkasını döndü ve bir cama doğru ilerleyip pencereyi açtı. Birkaç saniye için soluklandıktan sonra yeniden genç adama döndü. "Sana bir söz verdim, sözümü tutacağım ancak... bana biraz izin verir misin? Ben... soyunurken?"

"Nasıl istersen."

Ezel tatmin olmuş bakışlarla arkasını döndü. Dairede hiç duvar yoktu ve tek kapı banyoydu ancak Ezel'in orada beklemeye niyeti yoktu. Küçük, açık mutfağa ilerleyip kendisi için bir şişe viski ve Sevda içinse yumuşak, meyve aromalı bir şarap seçti. Gündüz vakti içmek pek mantıklı sayılmazdı ancak Ezel'de zaten dakikalardır mantık namına hiçbir şey kalmamıştı. Onun soyunarak yatağında bekleyeceğinin düşüncesi ve bu kelimeleri ondan duymak, bedeninin vahşi bir tatminle gerilmesine sebep oluyordu. Arkasına dönerek odadaki sayısız aynadan kadının soyunmasını seyretmemek için kendini zor tutuyordu, biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Bardağını neredeyse tek seferde bitirdi ve ikinciyi doldurdu. Sevda'nın kadehini de alarak mutfaktan çıktı. Kadını gördüğünde öylesine büyük bir heyecanla sarsıldı ki inlememek için dudaklarını ısırdı. Daha önce hiçbir kadının böylesine zorlamadığı iradesini güçlükle koruyarak ona doğru yürüdü. Yatağın bir köşesine oturdu ve elindekileri komodinin üzerine bırakarak onu seyretmeye başladı.

Kadın tam bir güzellik abidesiydi ve bu yatağa Ezel'in hayallerinden bile daha çok yakışmıştı.

Üzerindeki çarşafı utangaç bir edayla göğsüne kadar çeken Sevda'nın teni düşündüğünden de beyazdı ve siyah çarşaflarının arasında muhteşem bir kontrast yaratıyordu. Kıvırcık, en az çarşafları kadar kara olan saçları yüzünün iki yanına ve omuzlarına akıyordu. Güzel yüzü, tenine nazaran parlak ve pespembeydi. Utançla ışıldıyordu ve gözlerinde de ne kadar utandığını anlatan parıltılar vardı. Ezel onu *neredeyse* kırılgan olarak tanımlayacaktı. Ancak çakır bakışlarının gerisinde o dik, meydan okuyan kadın vardı. İşte bu yüzden bakışlarını Ezel'inkilerden çekmiyor, ona bakmaya devam ediyordu.

Ezel kendine engel olamadan, "Çok güzelsin," diye fısıldadığında Sevda'nın teninden bir ürperti geçti. Bunun az önce kapatılan pencereyle bir alakası olmadığını biliyordu ve onun da en az kendisi kadar rahatlamasını ve gevşemesini istiyordu.

Sevda'ya kadehi uzattığında, bir eliyle hâlâ göğsündeki çarşafı tutan Sevda sessiz bir teşekkür mırıldandı. Kadehi dudaklarına götürdü ve bakışlarını Ezel'den çekmeden bir yudum aldı, ardından bir yudum daha... Ezel de kendi bardağını dudaklarına götürürken Sevda alay dolu bir ses çıkardı.

"Ben de gergin olanın kendim olduğunu sanırdım. Sonuçta bu örtülerin altında çıplak olan benim, değil mi?"

Bu cümlelerle beraber Ezel'in gözlerinde tehlikeli bir ışık çaktı ve genç adam hiç çekinmeden Sevda'yı izlemeye başladı. Onun bakışlarının altında Sevda'nın kızarmaması ve çarşafı göğsüne daha çok çekmemesi imkânsızdı.

Ezel bardağını kafasına dikip de tok bir sesle komodine bıraktığında Sevda yutkundu ve gözlerini üzerine doğru eğilen adamdan çekmemek için büyük bir gayret gösterdi. Ezel onun kadehini aldı, kendininkinin yanına bıraktı. Ardından ansızın çarşafı tuttu ve çekti. Bu hamleyle beraber küçük bir çığlık atan Sevda, çarşafı yakalamak için direnirken öne doğru sendeledi ve aynı anda Ezel Doğan'la burun buruna geldi.

Başını kaldırıp o yeşil gözleri görmek, hızla atan kalbi için hiç iyi değildi. Ezel bakışlarını onunkilerden çekmeden aşağılara uzandı ve çarşafı bir kenara toplamaya başladı. Bacakları açıkta kalan Sevda, üzerinden anbean kayan kumaşla titredi. Çarşaf belinde, bacaklarının arasında kocaman bir yumak haline geldi ve Ezel, "Uzan," diye fısıldadığında hipnotize olmuş gibi onu dinledi. Uzandı ve tıpkı adamın istediği gibi yan döndü.

Bacaklarının arasında toplanan kumaş, kalçalarını ve göğüslerinin bir kısmını örtüyordu ancak belinin ve kalçasının arasındaki o kıvrım ile dolgun göğüslerinin hatları ağız sulandırıcı bir şekilde ortadaydı. Sırtı ve bacakları ise çırılçıplak kalmıştı. O an sanki sadece bedeni değil, ruhu da açıkta kalmış gibi hissediyordu.

Sevda avuçlarını yüzüne kapatıp, utançla inlememek için kendini zor tuttu. O bakışlar altında tüm bedeni ısınmıştı ve titriyordu. Adam bunu ona sadece bakışlarıyla yapmıştı. Sevda onun bakışlarıyla bile bu hale geliyorsa adam ona dokunduğu takdirde nasıl olurdu, hayal bile edemiyordu.

Ezel onun çıplak sırtının kavisinde parmaklarını gezdirmek ve kadının tenini öpücüklere boğmak istiyordu ancak kahretsin ki bunu yapamazdı. Sevda'ya bir söz vermişti ve o geri adım atmadan, Ezel de atmayacaktı. Yataktan kalktı ve şövalesine doğru yürüdü. Şaseyi* ve tuvalin gerginliğini kontrol etti. Ardından çizim için kullanacağı kurşun kalemleri dizip paletlerini bir kenara bıraktı. Resmi en son renklendirecekti.

* Tuval şasesi, tuvali germek için hazırlanan kasnak çerçeveye verilen isimdir.

Şayet Sevda itiraz eder ve sıkılıp da gitmek isterse resmin yarım kalmasını ve bir başka gün yeniden denediklerinde kadının aynı pozu koruyamamasını istemezdi.

Havadaki boğucu gerginliğin boynuna bir ilmek gibi dolandığını hisseden Ezel, tek bir hamleyle kazağını başından çekip çıkardığında Sevda titrek bir soluk aldı. Onun karşısında çıplak kalması yetmiyormuş gibi bir de adamın çıplak tenine mi bakacaktı? Hoşnutsuz bakışlarını adama yöneltiğinde, Ezel ona göz kırparak yürüdü ve duvardaki gömme dolaplardan birine ilerledi. Kazağını bıraktı ve içinden beyaz, lekelerle dolu bir tişört çıkararak giydi. Yeniden şövalesinin başına geçtiğinde Sevda gözlerini kısarak adamı süzdü. Onun kalemleriyle ilgilenmesini seyrederken, "Hep böyle mi duracağım?" diye sordu.

Ezel kalemleriyle ilgilenmekten bir an bile vazgeçmeyerek, "Evet," dedi.

"Ama sırtım ağrır! Ayrıca... ayrıca ben çabuk sıkılırım. Burası... çok sessiz. Resim yaparken hiç müzik dinlemez misin?"

Ezel, Sevda'nın türlü bahaneler ürettiğini duyduğunda hafifçe güldü. "Müzikle çalışmak bana göre değil," diye cevap verdi. "Ancak Erez çok sever."

"Erez mi?" Şaşkınca kaşlarını kaldıran ve ilgisi uyanan Sevda, ona doğru biraz daha döndüğünde üzerindeki çarşafın göğüslerinin üstünden kaydığını fark edemedi. Şimdi teni, Ezel Doğan'ın aç bakışları altında biraz daha savunmasızdı. "O kim?"

"Bir dost," diye karşılık veren Ezel zihninde kadını tuvalde en uygun yere konumlandırırken, "O da benim gibi bir ressam," diye devam etti. "Ancak fotoğrafçılık da yapıyor."

"O ne çizer peki? Eğer senin dostunsa bana hiç de meyve tabağı çizen biri gibi gelmedi."

Sevda kaşlarını kaldırarak homurdandığında, Ezel kahkahalarla güldü. Erez'i ve natürmordu* bir arada düşünemiyordu. "Hayır," dedi gülen bakışlarını onun kıvrılan dudaklarına dikerek. "Erez daha çok boktan soyutlar üstünde çalışmayı sever."

"Boktan mı? Demek istediğin... o kadar da yetenekli olmadığı mı?"

"Ah, hayır. Tam tersine, o da en az benim kadar iyidir. Sadece benim soyutları sevdiğim pek söylenemez."

"Peki ya fotoğraf? O neler çeker?"

"Benim sevmediğim her şeyi. Börtü böcek tam da onun işi. Çöller, şelaleler, yağmur ormanları..."

* Natürmort, konusu cansız varlıklar veya nesneler olan sanat eseri.

Gezmeyi ve doğayı seven Sevda, "Kulağa oldukça eğlenceli geliyor," diye mırıldandı.

Bunun üstüne Ezel alaycı bir ses çıkararak güldü. "Kendisinin de eğlenceli bir adam olduğuna emin olabilirsin."

"O nerede? Onunla tanışacak mıyım?"

Ezel, Erez'in Sevda'yla tanıştığını ve onun bu tanışmadan ne kadar hoşlanabileceği ihtimalini düşünürken daha önce kimseye karşı hissetmediği bir kıskançlık duydu. Yeşil gözleri bu kıskançlığın karasına boyanırken tıslar gibi, "Hayır," dedi. Kadın karşısında, o çarşafların arasında savunmasız duruyordu. Ezel hep düşlediği gibi onun resmini çizmek üzereydi ve şimdi istediği en son şey Erez'den bahsetmekti.

Eline aldığı kalemi çenesine dayayarak genç kadını süzmeye başladı. "Sağ bacağını biraz daha öne çıkarmanı istiyorum."

Sevda bunu yaptığı an, saten çarşaf kalçalarından su gibi kayıp gitti ve genç kadın kıpkırmızı kesilerek örtülere uzandı ancak bunu yaptığı anda Ezel kati bir sesle, "Hayır!" dedi. "Kımıldama. Böyle kalmanı istiyorum."

"Böyle rahat edebileceğimi zannediyorsan, yanılıyorsun!" Tıslarcasına konuşan Sevda uzanıp çarşafı yeniden üstüne çekti ve adama bakarken kaşlarından birini havaya kaldırdı. Ezel'e adeta *kolaysa gel ve o çarşafı oradan çek*, diyordu. Ezel bunu yapabilirdi ancak kadını fazlasıyla zorladığının farkındaydı. En azından ilk seferinde biraz daha tolerans gösterebilirdi.

Kadının dişli bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve tuvale döndü. Çizmek onun için her zaman çocuk oyuncağı olmuştu ancak kadının karşısında elleri titriyordu. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Küfrederek derin bir nefes aldığı sırada Sevda alayla gülümsedi.

"Ah, büyük ressam ve fotoğraf sanatçısı Ezel Doğan, beni çizemiyor mu? Belki de düşündüğün kadar yetenekli değilsindir?"

Kadın kesinlikle onu nereden vurması gerektiğini çok iyi biliyordu ancak bu, Ezel'in de iyi olduğu bir konuydu. "Öfkeni ve utancını böyle mi gizlemeye çalışıyorsun? Bana meydan okuyarak mı?"

Sevda kısılan gözleriyle onu süzerken sessiz kaldı, Ezel de memnun bir ifadeyle yeniden tablosuna döndü. Ancak hissettiği hiçbir şey dışarıdan belli olmuyordu. Yeşil gözleri tamamen avına odaklanmış bir yırtıcı gibiydi, dakikalar önce Sevda'yı öpen dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve yakışıklı çehresi kasılmıştı. Çizerken her zaman rahat olmuştu ancak bu kez bedeni beklentiyle gerilmişti ve tuvale attığı her bir çizgide içindeki o ilkel taraf tatmin oluyor, çok daha fazlasını yapma arzusuyla dolup taşıyordu.

Yapacaktı da. Bu, Ezel için bir son olmayacaktı; kadın kendinden neler verdiğinin, Ezel'in ondan neler istediğinin farkında olmadan o anlaşmayı

kabul etmişti. İyi ve centilmen bir adam, kadını daha fazla zorlamanın uygun olmayacağını düşünebilirdi ancak Ezel hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı.

Tanrı'ya şükür...

Sessizlikle gelip geçen dakikalar saatleri kovalarken Ezel kendini çoktan kaptırmıştı, öyle ki Sevda'nın uyuyakaldığını bile fark edememişti. Onun uyuduğunu gördüğünde, elindeki kalemi bir kenara bırakıp onu seyretmeye başladı. Kadının yüzünde görmek istediği o mutlu kadın ifadesi yoktu. Bundan çok daha iyisi vardı. Sevda uyurken öylesine güzel görünüyordu ki Ezel, onun gardını indirdiği şu kısacık dakikalarda bakışlarını ondan çekmekte zorlandı.

Kadının tüm yüzü gevşemişti. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu ve dudaklarında tembel, huzur dolu bir gülümseme vardı. İçerisi sıcacıktı, o koca yatak oldukça rahattı ve kadının içtiği şarap da düşünüldüğünde aslında uyuyakalması o kadar da şaşırtıcı sayılmazdı.

Ezel'in dudaklarına şefkat dolu bir gülüş kondu. Kadın hasta olsun istemiyordu ancak yine de onun üstünü örtecek değildi. Bu manzaranın bozulmasına izin veremezdi. Bu yüzden kalkarak içerisinin derecesini biraz daha yükseltti. Yeniden yerine geçip de her saniye kadını biraz daha ölümsüzleştirirken, *işte bu*, dedi.

Dünyanın en güzel tablosu bu olsa gerekti...

Günümüz

Sevda'dan ayrı bir yeni yıla uyanan Ezel, saati kontrol etti. Vaktin hâlâ erken olduğunu gördüğünde, Sevda'nın tişörtlerinden birini geçirdiği yastığı kendine doğru çekerek derince soludu. Kıyafet artık yıpranmış ve neredeyse yırtılacak kadar ezilmişti. Üzerinden kadının kokusunu alabilmek oldukça güçtü ancak Ezel bazı zamanlar gözlerini yumduğunda ve yeterince derinlere daldığında, o kokuyu hâlâ kadın yanı başındaymış gibi alabiliyordu.

Sevda'nın kokusunu hiç unutmamıştı. Kadının o lanet çiçekler gibi koktuğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. *Sevda çiçekleri gibi koktuğunu...*

Ezel, Sevda'dan beri o çiçekleri görmeye tahammül edemiyordu. Öylesine kırgın, öylesine öfkeli ve öylesine acımasızdı ki onun ölümünden birkaç ay sonra bir çiçekçinin önünde demet demet sevda çiçeği olduğunu görünce, tüm çiçekleri satın almış ve her birinin başını tek tek koparark çiçekleri denize atmıştı. Sevda'ya veda eder gibi...

Ancak veda etmemişti.

Ezel'in ondan kopabilmesi mümkün değildi. Onun öldüğünü biliyordu fakat aradan geçen üç koca yıla rağmen buna hâlâ inanmak istemiyordu. Bir pastanenin önünden geçtiğinde elmalı kurabiyeler almaktan, markete

her gittiğinde çikolatalara uzanmaktan ya da Sevda'nın seveceğini düşündüğü minik hediyeler satın almaktan vazgeçmiyordu. Onların günlerce beklemesi ve en sonunda çöpe gitmesi umurunda değildi. Belki hastalıklı bir düşünceydi ancak Ezel dolabı her açtığında onları orada görmekten hoşlanıyordu. Sanki Sevda gerçekten de gelecek ve onları yiyecekmiş gibi düşünmeyi seviyordu.

Ancak böyle avunabiliyordu. Elinde yalnızca kırılan ümitleri ve yıkılan hayalleri kalmıştı. Bir de küçük kızı...

Ezel iç çekerek yataktan kalkıp üstüne bir tişört ve eşofman altı geçirerek mutfağa indi. Kendine sert bir kahve hazırladı. Geceden beri hiç durmadan yağan karı seyrederken, göğsünün daraldığını hissetti. Kahvesini aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı, kendisini odasının olduğu koridorun sonundaki o küçük kapının önünde dikilirken buldu. Ezel uzun bir süredir bu odaya girmemişti. Sevda'nın anılarıyla dolu olan bu yer, ona huzur verdiği kadar rahatsız da ediyordu. Ezel o anların etkisini üzerinden uzun bir süre atamıyordu.

Fakat şimdi buna ihtiyacı vardı. Özlem göğsünde öyle bir boşluk yaratmıştı ki Ezel canının yanacağını bile bile orayı doldurmalı, gerekirse kalbini un ufak etmeli ve her şeyi sığdırmalıydı.

Odanın kapısını aralayıp içeri geçti. Burnuna o acımasız kokunun dolması Ezel'in tüylerini diken diken etti. Genç adam ürpererek ilerledi ve kendini duvara astığı o tabloya doğru yürürken buldu. Kadın uyurken çizdiği bu tablo, *onun* süslediği sayısız çalışmalardan biriydi. Ezel çok daha güzellerini yapmıştı fakat bu, Ezel'in en sevdiğiydi. Sevda öylesine huzurlu ve mutlu görünüyordu ki Ezel sanki uzansa ve tabloya dokunsa bunu hissedebilecekmiş gibiydi.

Derin bir nefes alarak tabloya biraz daha yaklaştı. O güne yeniden dönebilmek için her şeyini verebilirdi. Kadınla güldüğü, onunla konuştuğu ve ona dokunduğu günü yeniden yaşamak için her şeyden vazgeçebilirdi. Ezel Doğan hissettiklerinin aşk olduğunu geç anlamıştı ancak ona ne zaman âşık olduğunu çok iyi biliyordu.

O geceydi. Kadın huzurla uyurken Ezel dakikalarca onu seyretmiş ve kalbini çoktan kadının ellerine teslim etmişi. Bu dünyaya bin kez daha gelse ve sonunda onsuz kalacağını bilse bile bundan yine de vazgeçmezdi.

Elindeki kahveyi köşede bulunan sehpanın üstüne bıraktı ve uzanıp Sevda'nın yüzüne dokundu. Onu fotoğraflarıyla sevebilmek, ona gerçekten dokunamamak çok zordu. Bu, Ezel'in ağırına gidiyordu. Onun saçlarını koklayamamak, sesinin o güzel tınısını unutmamak için boktan videolara bel bağlamak ve onun kıyafetlerine sarılmak çok zordu. Bu, hiç kimsenin taşıyamayacağı kadar zordu.

"Anne..."

Melek'in ağlamaklı sesini duyduğunda arkasını dönen Ezel, onun paytak adımlarla kendisine yürümesini seyretti. Kızının üstünde fırfırlı, sarı bir gecelik vardı ve her zaman gülücükler saçan dudakları bu kez aşağıya doğru kıvrılmıştı. Sevda'nın bir kopyası olan o çakır gözleri de yaşlarla dolmuştu. Annesinin resmine bakarken her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

Melek eşofmanının paçalarına sarıldığında, Ezel eğilerek onu kucağına aldı ve başını omzuna yaslayan kızını sıkıca sardı. Melek'in hayatında bir anne figürünün olmayışı Ezel'in acısını daha da katlıyordu, yine de bu boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Yapamazdı çünkü hiç kimse Sevda'dan kalan o boşluğu dolduramazdı.

"Baba, anne..."

Melek huysuzca Sevda'nın tablosunu işaret ettiğinde, Ezel uzanarak kızının minik parmağını yakaladı ve dudaklarına götürdü. Dolan gözleri ve acı dolu sesiyle, "Evet, kızım," dedi. "Anne..."

Ezel'in hayatından yalnızca tek bir kadın geçmişti. O kadın rüzgârında Ezel'i de savurmuş, onu darmaduman etmişti ve yokluğunda, Ezel kadını sevmekten bir an bile vazgeçmemişti.

Acı veriyordu.

Buna rağmen onu her zaman sevecekti...

Bölüm 11

Geçmiş

Ezel Doğan, akşamın sessizliği içinde elinde paletiyle birlikte tuvalinin üstünde çalışıyordu. Dudaklarında büyük bir gülümseme vardı ve yeşil gözleri hiç olmadığı kadar dingindi. Saatler önceki o yırtıcı tavrı kaybolmuş ve yerini çok daha yumuşak, şefkatli bir tavra bırakmıştı. Kadına her baktığında yalnızca bakışları değil, ruhu da huzurla sarınıp sarmalanıyordu. Ezel'in yıllardır hissetmediği bir duyguydu, Sevda ile birlikteyken bunları hissetmek... onu gülümsetiyor ve korkutuyordu.

Ezel Doğan hiçbir zaman bağlanma sorunları yaşamamıştı, ilişkileri olmuştu fakat hiçbir kadına da Sevda gibi bağlanmamıştı. Aralarında isimsiz, farklı bir ilişki vardı. Bağlanmak için çok erkendi ancak Ezel, kadın karşısında öyle masum ve güzel bir şekilde uyurken her geçen saniye ona daha da bağlandığını hissediyordu. Sevda'yı bırakmak ya da onun kendisini bırakması düşüncesi nefesini kesiyordu. Buna hazır değildi, bunu kesinlikle istemiyordu ve kadının da istemeyeceğini biliyordu.

Sevda Altınbaşak tüm o kırgınlığının, utancının, öfkesinin ve duyduğu suçluluğun ardında hâlâ akıllı bir kadındı. Biraz inatçıydı ancak o da her şeyin farkındaydı. Adım attığı bu yolun çiçeklerle değil, kor alevlerle kaplı olduğunu başından beri biliyordu ve buna rağmen geri adım atmamıştı. Ezel'le birlikte yanmaya gönüllü olmuştu ve Ezel, birlikte yanmadan onu bırakmayacaktı. *Hem de asla...* Kadın tatlı bir homurtu çıkarıp, yüzüstü döndüğünde Ezel başını kaldırdı ve o an kelimenin tam anlamıyla nefesi kesildi. Kadının kalçasının o nefis kıvrımına kadar kayan çarşaf öyle az bir yeri kapatıyor ve kadını öyle güzel sunuyordu ki... Tıpkı pastanın üstündeki çilek gibi karşı konulmaz duruyordu ve Ezel Doğan tatlıyı her zaman sevmişti...

Fırçasını ve paletini bir kenara bıraktı. Ellerini saatler önce başından çekip çıkardığı tişörtüne silerek boya damlalarından kurtuldu ve fotoğraf makinesini boynuna taktı. Sevda'ya onu yalnızca çizeceğini söylemişti ancak bu yeterli değildi. Yeterli olamazdı. Ezel mümkün olan her şekilde kadını ölümsüzleştirmeli ve o zarif güzelliğini yalnızca kendine saklamalıydı.

Fotoğraf makinesinin ayarlarıyla oynarken odadaki ışığı kaşlarını çatarak süzdü. Etraf aydınlıktı ancak sadece Ezel'in çizim yapabileceği kadar aydınlanıyordu çünkü Ezel, kadının uyanmasını istememişti. Kadın günlerdir gözlerini kırpmamış gibi öyle derinden uyuyordu ki Ezel onun gerçekten de yorgun olduğunu anlamıştı. Tek istediği kadının biraz daha uyuması ve dinlenmesiydi. Ayaklı spot lambaları yatağın etrafına taşıyıp, mükemmel

ışığı bulana kadar ayarlamalar yapmak istese de kendine engel oldu ve derin bir nefes alarak içindeki heyecanı bastırmaya çalıştı.

Kadın, kollarını yastığın altında birleştirmiş ve yanağını yastığa bırakmıştı. Çıplak kolları, narin omuzları, yatak ve vücudu arasında ezilen çıplak göğüslerinin hatları ile Ezel'e hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun, ince bacaklarıyla her erkeğin kalbini titretecek kadar güzeldi ancak o an, sadece Ezel Doğan'ın kalbini titretiyordu.

Ezel uzandı ve kadının yüzünün önüne düşen saçlarını nazikçe yastığa yaydı. Siyah, kıvırcık saçları o güzel yüzünü açığa çıkardığında manzara da can yakar olmuştu. Ezel sanki nefes alamıyordu. Sevda'da öyle bir büyü vardı ki ne ellerini kadının üstünden çekmek ne de bakışlarını ondan kaçırmak istiyordu. Öylesine heyecanlanmıştı ki ağzının içi kurumuştu, düzensiz nefesler alıp veriyordu ve ensesinden sırtına bir damla ter akmıştı.

"Sakin ol, adamım. Sakin ol..."

Ezel işe yaramayacağını bilse de kendini sakin olmaya zorladı ve en sonunda mutfağa giderek saatler önce çıkardığı içki şişesini kafasına dikti. Çenesinden aşağı süzülen birkaç damlayı elinin tersiyle silerken hâlâ heyecanını atabilmiş değildi ancak kendini çok daha iyi hissettiği kesindi.

Yeniden odaya döndüğünde kadını aynı şekilde, mışıl mışıl uyurken buldu. Onun arada bir çıkardığı yumuşak homurtuları dinlerken şefkatle doldu. Az önce o güzel bedene tapınmak ve onu tutkuyla arşınlamak isteyen Ezel, bu kez kadının saçlarını okşamayı ve onları öpmeyi istiyordu. Bu sinir bozucuydu ancak Sevda'yla birlikteyken bunu umursamıyordu. Elinde sadece şu an vardı ve Ezel bunun tadını çıkaracaktı.

Önce kadının yüzünü döndüğü tarafa geçti. Tek dizini yere koydu ve onun yüzünün mükemmel hatlarını çekti. Ezel ona bakmayı seviyordu, alnının kıyısındaki o küçük izi bile seviyordu çünkü bu iz ona Sevda'nın savaşçı ruhunu hatırlatıyordu. *Kırılgan ancak savaşçı ruhunu...*

Sonraki dakikalarda yalnızca deklanşör sesi duyuldu. Ezel yeterli sayıda resim çektiğine kanaat getirdiğinde birkaç düzine kadar fotoğraf çekmişti ve hepsini incelemek için sabırsızlanıyordu. Ancak önce tablosunu bitirmeliydi.

Tatmin olmuş bir bakışla makineyi bir kenara bırakan Ezel, yeniden şövalesinin başına yürümeden önce odada yankılanan ince sesle kaşlarını çattı. Ardından bu sesin Sevda'nın telefonundan geldiğini anladı ve kadının çantasına yürüdü. Aramayı sessize alarak bir süre elindeki telefonun ekranına baktı. Yavuz Kılınçer arıyordu. Ezel'in istediği en son şey, adamın sesini duymaktı fakat telefonu açmadığı takdirde Sevda'nın başının belaya girmesini de istemezdi. Kadın anlatmaktan çekinse de Ezel neler olduğunu görebiliyordu ve bunları elbette öğrenecekti.

Derin bir nefes alarak aramayı yanıtlarken adamın, "Neredesin sen!" diye tıslayan sesini duydu. Kaşları anında çatıldı ve yeşil gözlerine öfkeli bir bakış oturdu. "Birini ararken söylemen gereken ilk şeyin bu olmayacağını bilmiyor musun, Yavuz Kılınçer?"

Karşı tarafta kısa süreli bir sessizlik olduğunda Ezel boştaki ellerinden birini pantolonunun cebine soktu ve beklemeye başladı. Nihayet adamın sesi yeniden duyuldu. "Sevda'nın telefonu neden sende?"

Kadının adı, ağzına öyle yakışmıyordu ki Ezel birden artan öfkesini güçbela dizginleyebildi. Sıktığı dişlerinin arasından, "Sevda benimle," dedi. "Şu an konuşamaz."

"Umurumda değil. Her ne yapıyorsa ona buraya gelmesini ve-"

"Senin aksine ben kadınlara emir vermekten hoşlanmam, o ses tonunu ise hiç sevmem! Sevda uyuyor, her ne söyleyeceksen bana söyle ya da onun uyanmasını bekle!"

"Uyuyor da ne demek? Siz..."

Ezel, Yavuz Kılınçer'in aklına birlikte olduklarının geldiğinin farkındaydı. Bunu yalanlamanın en doğrusu olacağını biliyordu, üstelik aralarında öyle bir durum söz konusu değilken. Ancak bunu yapamazdı. Yavuz Kılınçer hesap sormaya alışkın olabilirdi ama bundan sonra da hesap sorabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Seni ilgilendirmez!" diye karşılık verdi. "Ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez. Bir daha bana hesap sormaya kalkma!"

Ezel karşı taraftan gelen öfkeli homurdanmaya alayla gülümseyerek karşılık verdi. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki o an kimse, Sevda bile onun yanında olmayı istemezdi.

"Bana ne yapıp yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Söz konusu Sevda'ysa, evet! Seni uyarıyorum, Yavuz! Dikkat et!"

Her iki tarafta da kısa süreli bir sessizlik yaşandı ancak Ezel bu sessizliğin ardından Yavuz Kılınçer'in, sözlerini kabul ettiğini düşünme hatasına düşmedi. Sessizliği bozarak ve Sevda'nın da bunu merak edeceğini bilerek, "Haldun Bey nasıl?" diye sordu.

Adam düz bir sesle, "İyi, uyuyor," diye karşılık verdiğinde Ezel konuşmanın bittiğini anladı. Adam sırf daha fazla tatsızlık çıkarmasın diye, "*Kardeşin* için endişelenme, birkaç saate evde olur," diye karşılık verdi. Ardından telefonu kapadı ve sessize alarak bir kenara bıraktı.

Yaptığı bu telefon konuşması onu çok germişti. Yine de Ezel keyfinin kaçmasına izin vermeyecekti. Kadının hafifçe ürperdiğini gördüğünde sıcaklığı biraz daha artırdı ve içerisi bir yaz günü kadar ısındığında, üzerindeki pantolonu çıkararak basit bir şort giydi. Yeniden şövalesinin karşısına geçti

ve tabloya son dokunuşlarını katmaya başladı. Öylesine eşsiz ve güzeldi ki Ezel bu resmi ömrü boyunca saklayacak, onu kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Hatta Sevda'nın bile... Ezel'in bu bencil düşüncelerini hiç bilmeyecek, onun için pozlar vermeye devam edecek ve Ezel de kendine eşi benzeri olmayan bir seri yapacaktı.

Kadın kıpırdanmaya başladığında onun uyanmak üzere olduğunu anlayan Ezel'in işi neredeyse bitmişti. Ayağa kalktı ve banyoya girdi. Ellerindeki ve çıplak göğsündeki boya lekelerinden elinden geldiğince kurtuldu ve pizzacıyı aradı. Sevda'nın neler sevdiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden onun yemek isteyeceğini düşündüğü her şeyden söyledi. Ortalığı toparladı ve yürüyerek yatağın bir kenarına oturdu. Sevda kirpiklerini kırpıştırırken uzandı ve elinin tersini tüy kadar yumuşak hareketlerle genç kadının yanağında gezdirmeye başladı.

Sevda gözlerini açmadan gülümsedi ve Ezel çenesini okşamaya başladığında yanağını genç adamın avucuna sürttü. Bu samimi temasla birlikte Ezel nefes almayı bıraktı. Sanki ruhu kadının ruhuna akarak ona karıştı. Şu dokunmama kuralını siktir etmeyi ve ellerini onun üstünde dolaştırmayı her şeyden çok istiyordu ancak verdiği sözü hatırlayarak elini geri çekti. Yumruk yaptığı elini yatağa yasladı ve kadının tam anlamıyla uyanmasını, kendine gelmesini bekledi.

Ezel elini çektiğinde Sevda huysuzca homurdandı. Bir an için kaşlarını çattı ve kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini araladı. Çakır rengi gözleri uykunun vermiş olduğu o tatlı mahmurlukla yeşil denizler gibiydi. Bakışları anında Ezel'inkilere saplandığında Ezel bir an için yutkunamadı. Bu manzara, Ezel Doğan'ın her sabah görmek isteyeceği bir manzaraydı.

Boğuk bir sesle, "Merhaba," diye mırıldandı. Kadın ürpererek olduğu yerde küçülürken uzandı ve ona değmemeye çalışarak çarşafı Sevda'nın üstüne çekti. Sevda sıkıca sarınıp yan döndü. Ezel'in yatağında, öylesine pervasız ve rahattı ki sanki her gün burada uyanıyormuş gibiydi.

"Merhaba... Çok uyudum mu?"

Kadın gözlerini kırpıştırarak saçlarını ittelediğinde Ezel hafifçe güldü. "Neredeyse beş saat..."

Sevda irice açılan gözleriyle, "Ne?" diye mırıldandı. Ezel hafifçe geri çekildiğinde kararan havayı fark etti ve genç kadın o an tam olarak ayıldı. Öylesine büyük bir telaşla kalktı ki üzerindeki çarşaf omuzlarından, sanki ağır çekimdeymiş gibi kaymaya başladı. Ezel tam kadının o mükemmel göğüslerini göreceği zaman tıpkı erdemli bir adam gibi uzanarak çarşafı tuttu. Ancak bir yanı çoktan onunla dalga geçmeye başlamıştı. Nihayetinde *Ezel* ve *erdem* kavramı birbirlerine epey zıttı.

Yumuşak bir sesle, "Sakin ol, Sevda," diye mırıldandı. "Yavuz aradı ve..."

"Yavuz mu aradı? Onunla konuştun mu? Ona ne söyledin?"

Sevda ardı ardına cümlelerini sıralayıp, tedirgince gözlerine baktığında Ezel ona bu tedirginliği yaşatan adamı çıplak elleriyle boğmak istedi. Elinde olmadan kararan yeşil gözleri ve sertleşen sesiyle, "Benimle olduğunu biliyor," dedi. "Merak etme, ayrıca deden de iyiymiş. Uyuyormuş."

"Gerçekten iyi miymiş?"

"Evet, iyiymiş..."

Kadın derin bir nefes verdiğinde Ezel şefkatle gülümsedi ve Sevda'nın sırtını yatak başlığına yaslayıp çarşafa sıkıca sarınmasını izlerken, "Üşüyor musun?" diye sordu. Sevda sessizce başını sallayarak yanıt verdiğinde, Ezel onun bu mahzun hallerini yeni uyanmasına yorarak ayağa kalktı ve bir köşedeki dolaba doğru yürüdü. İçinden Sevda'nın dizlerinde bitecek uzunlukta beyaz bir tişört çıkarıp genç kadına uzattı. Sevda bu kadar çıplaklığın yeterli olduğunu düşünüyor gibiydi. Teşekkür ederek uzandı ve aynı anda kapı çaldı. Ezel onu bırakarak kapıya yürüdü ve kadının, bir zamanlar çok severek dekore ettiği o aynalardan görünmemesi için dikkatle kapıyı açtı. Elinde kutular ve poşetlerle birlikte yeniden Sevda'ya döndüğünde ise Sevda siyah çarşafı bir kenara itelemiş, sessizce oturmaya devam ediyordu.

"Acıkmış olmalısın, bizim için bir şeyler söyledim."

"Önce banyoyu kullanabilir miyim?"

"Elbette, ben de şunları açayım."

Ezel'i paketlerle baş başa bırakan Sevda, aceleyle banyoya geçti ve kapıyı kapatarak aynaya doğru yürüdü. Günlerdir doğru düzgün uyuyamıyordu ve vücudu en sonunda pes etmiş gibi görünüyordu. Ezel Doğan'ın yatağında huzur içinde uyumuştu ve itiraf etmeliydi ki kendini çok iyi hissediyordu. Adamın o uyandığından beri gösterdiği ilgi ve şefkat de ona çok iyi gelmişti. Daha önce dedesi hariç, hiçbir adam onu böyle düşünmemişti. Oysa Ezel Doğan onun üşüyüp üşümediğini, acıkıp acıkmadığını ve dedesini merak edip etmediğine kadar her şeyi düşünmüştü. Sevda'nın saatler önceki o inadını kırmayı başarmış görünüyordu. Bunlar öyle güzel hareketlerdi ki genç kadın hep kuşandığı o gardını almaya fırsat bile bulamamıştı.

Karnı guruldadığında yüzünü yıkadı ve yemekleri soğutmak istemeyerek yeniden içeri geçti. Ezel'in yatağın kenarına uzandığını ve yaylı bir sistemle, yatağın ortasına küçük bir masa çıkardığını gördü. Adam kutuları masaya yerleştirirken Sevda'nın kaşları ilgiyle havaya kalkmıştı. Yatakta tembellik yapmayı seven biri sayılmazdı ancak böyle bir yatağı ve fonksiyonel bir masası olsa yataktan çıkmak için acele edeceğini hiç sanmıyordu.

Pizzanın kokusuyla acıktığını bir kez daha fark eden Sevda, eski yerine oturup dikkatli bir şekilde bağdaş kurdu. Üzerindeki tişörtün eteklerini düzeltirken Ezel Doğan'ın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

"Birine öyle gözünü dikip bakmak kabalıktır."

"Baktığın kişi bu kadar güzelse, hayır. Kabalık değildir."

Sevda bu iltifatla kızardığında Ezel ona daha da kızarmasına sebep olan bir göz kırpışla karşılık verdi ve mantarlı bir dilim pizzayı kadına uzattı. Sevda dilimi alırken adam ona hiç dokunmadığında, koyduğu o kuralı hatırladı. Bir an için duraksadı, adamın buna uyduğunu görerek hamuru ısırdı. Masada Sevda'nın sevdiği her şey vardı. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?"

Ezel, cevap vermek yerine hınzır bir gülüşle karşılık verip lokmasını çiğnemeye başladı. O an içinde bulundukları durum çok normalmiş gibi rahatlardı. Sevda üzerinde sadece bir tişörtle adamın yatağında karnını doyuruyor ve Ezel, giydiği kısa bir şortla yarı çıplak bir şekilde ona eşlik ediyordu. Sevda normalde buna itiraz ederdi ancak adamla çok daha *samimi* bir halde bulunduğu düşünüldüğünde bu gereksizdi.

Lokmasını çiğneyip içeceğinden bir yudum aldı ve şimdi dalgalı bir mavi gibi görünen gözlerini adamınkilere dikti. "Eee," dedi. "Tabloyu bitirebildin mi?"

Ezel bir süre Sevda'yı seyretmekten istediği kadar çabuk çalışamamıştı ancak tablosu yine de bitmişti. "Evet, kuruması için bıraktım."

"Gitmeden önce görebilir miyim peki?"

Ezel sakince, "Hayır," dediğinde Sevda diliminden düşmek ve tişörtüne yapışmak üzere olan bir salamı son anda yakaladı. "Hayır mı? Sen ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim." Ezel kararlılıkla yanan bakışlarını ona dikti. Konuşurken sesindeki o ton hiç olmadığı kadar karanlık ve derindi. "Daha önce hiç sanatçıların, sadece kendilerine ayırdıkları bir parça duymadın mı?"

"Yaptığın bu mu? *Beni kendine mi ayırdın?*"

Ezel kısık bir sesle, "Evet," diye mırıldandı. Kadını baştan aşağı süzdü ve manzara o kadar hoşuna gitti ki dudaklarından kopacak inlemeyi güçlükle bastırdı. "İnan bana, Sevda," diye fısıldadı. "Bundan daha doğru bir cümle kuramazdın..."

Sevda bunun üstüne biraz daha kızardı, bakışlarını adamın yanan bakışlarından kaçırarak, "Küstah," diye fısıldadı. Huysuz bir çocuk gibiydi ancak dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. İtiraf etmek utanç verici olsa da adamın bu cüretkâr hallerinden hoşlandığı ortadaydı.

Bir başka dilime uzanırken, "Bu bir rüşvet mi?" diye sordu. Sesindeki muziplik karşısında Ezel kadına göz kırparak güldü. "İşe yarıyor mu?"

"Ah, evet..." Sevda lokmasını çiğnedi ve kendinden geçmiş gibi gözlerini yumdu. "Kesinlikle işe yarıyor..."

Ezel onun bu hali karşısında içinin sıcacık olduğunu hissederek, "Tatlı da var," dedi. Sevda'nın henüz görmediği, yatağın bir kenarındaki poşete uzandı ve içinden tatlıları çıkardı. Her biri o akşam Sevda'nın paketlettirip eve götürmek istediği tatlılardı. Sevda o günü hatırlayınca hafifçe duruldu. Bir kez olsun düşünmeyerek kendini adama ve birlikte çizecekleri o yola bırakmak istemişti ancak her şey yine mahvolmuştu.

Dudaklarındaki gülüş silinip de kadın düşünceli gözlerle başını eğdiğinde, Ezel uzandı ve kadının yüzünün önüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının tersi yumuşacık tenine sürttüğünde Sevda hafifçe sıçradı. Geri çekilerek, "Dokunmak yok," diye fısıldadı. Titrediğini hissettiğinde ise kollarını kendine doladı. Öyle korumacı bir hali vardı ki az önceki gülen kadından bir iz bulamayan Ezel'in kaşları çatıldı.

İlk duyduğunda bu kural ona eğlenceli gelmişti, Sevda'nın direnişlerini izlemenin eğlenceli olacağını düşünüyordu ancak şu an hiç de eğlenmiyordu. Sesine karışan öfkesiyle, "Kendini benden mi koruyorsun?" diye sordu.

Birkaç saniye için Sevda'nın gardı düşer gibi oldu. Kadın afalladı ancak bu o kadar kısa sürdü ki Ezel dikkatle ona bakmasa bunu fark edemezdi. Yeniden meydan okur bir tavırla çenesini havaya dikti ve o eşsiz gözlerini adamınkilere çevirdi. "Elbette hayır, sadece..."

"Sadece ne?"

Ezel hırlar gibi konuştuğunda, Sevda yutkunarak geri çekildi. Bir panter gibi kadını izleyen Ezel, bu hareket üstüne daha da sinirlenmişti.

"Bana bir söz verdin ve... ve bunu tutmak zorundasın!"

"Bunu, onu okşadığımda yanağını avucuma bastıran kadın mı söylüyor!"

Sevda bir anda öfke ve utançla kızardı. "Öyle bir şey yapmadım!"

"Hafızanı tazelememi ister misin?"

Ezel oturduğu yerden yana kayarak, dizleri üstünde ona doğru vahşi bir yırtıcı gibi ilerlemeye başladığında Sevda ondan kaçmak istedi ancak kahrolası masa yüzünden yana doğru ilerlemek zorunda kaldı. Amacı yataktan çıkmaktı ancak adam bir anda ayak bileğini kavradığında ve onu kendine doğru çektiğinde sırtüstü yatağa düştü. Saçları yeniden yastığa yayıldı, elleri başının iki yanında yatağa bastırıldı.

Adam onu köşeye sıkıştırmıştı.

Bileklerini kavramış, bacaklarını bacaklarının arasında kıstırmıştı ve ona bunun haricinde hiç dokunmuyordu. O sözler gerçekten de canını sıkmış olmalıydı.

Ezel üstüne doğru eğildiğinde Sevda bir an heyecanlandı ve bunun için kendine lanetler yağdırırken, başını yana çevirerek bakışlarını kaçırdı. Ezel

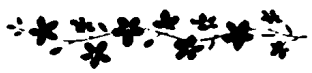
o gözlerin kendininkilerden ayrılmasına katlanamıyormuş gibi, "Gözlerime bak," diye hırladı. "Kahretsin, Sevda! *Gözlerime bak!*"

Sevda titreyerek bakışlarını onunkilere diktiğinde korktu. Ezel Doğan'ın onu hiç bu kadar korkuttuğunu hatırlamıyordu. Bu kez adamı gerçekten sinirlendirmiş olmalıydı. Ezel'in yeşil gözlerinde koca bir yangın vardı ve yakışıklı yüzü kaskatıydı. "İstediğin bu mu, Sevda? Sana *gerçekten* dokunmamam mı?"

Sevda'nın o an tek istediği korktuğu adam tarafından sıkıca sarmalanmaktı ancak genç kadın gururunu ayaklar altına alamaz ve sözünden geri dönemezdi. Aralarındaki bu şey, öyle bir boyuta ulaşmıştı ki artık geri adım atamazdı. Sessizce kafasını salladığında Ezel, "Tamam," diye hırladı. "İstediğini yapacağım, Sevda..."

Sevda, adamın ses tonu karşısında titreyerek gözlerini yumduğunda adam eğildi ve dudaklarını Sevda'nın kulağına yaklaştırdı. Adamın sıcak nefesleri genç kadının boynunu yalarken odaklanması ve onu dinleyebilmesi imkânsızdı. Ezel onun ne kadar etkilendiğini görerek yeniden, "Tamam," diye fısıldadı. "Ancak şunu unutma Sevda, bu sözden dönen ben olmayacağım. *Sözünü bozan sen olacaksın!*"

Sevda sesli bir nefes çektiğinde Ezel hafifçe geri çekildi ve bakışlarını önce dudaklarına, ardından gözlerine dikti. "Bana geleceksin, Sevda," dedi. "Kollarını bana dolayacak, benden seni öpmemi isteyeceksin..." Sevda'nın hızla inip kalkan göğsünü ve tişörtünden belli olan göğüs uçlarını ahlaksızca süzdü. "Ve ben de seni öpeceğim," diye mırıldandı ancak daha çok boğuk bir tıslamaydı. "İşte o zaman benden artık gidemeyeceksin, Sevda. Artık kaçmana izin vermeyeceğim. Çünkü o inadın kırıldığında artık hiçbir şey kalmayacak. *Benim olman için önümde hiçbir engel kalmayacak...*"

"Dilek tuttun mu?"

"Evet, hem de en güzelinden! Ama sana söyleyemem, boşuna ısrar etme!"

Genç kız neşeyle gülümsediğinde, Yavuz gülerek onu kollarına çekti ve dudaklarını onun gülen dudaklarına bastırdı. Selen kollarını ona dolamakta bir saniye bile tereddüt etmedi, genç adama yaslandı ve kendini onun sevgi dolu öpücüğünde kaybetti. Geri çekildiklerinde nefes nefeseydi ve yüzündeki gülümseme, Yavuz'un bugüne kadar gördüğü en güzel şeydi. Genç kız gözlerini yumarak pastasının üzerindeki mumu üfledi ve uzanarak avucunu Yavuz'un kirli sakalla kaplı yanağına bastırdı.

"Teşekkürler sevgilim," diye fısıldarken bal rengi bakışlarında neşe dolu parıltılar vardı. "Her şey için teşekkürler..."

"Asıl ben teşekkür ederim, benim *olduğunuz* için..." Selen utangaç bir bakışla gözlerine baktığında Yavuz kendine engel olamadan uzandı ve dudaklarını yeniden onunkilere bastırdı. Kısacık bir öpüşün ardından geri çekilerek oturdukları örtünün üstündeki bıçağı genç kıza uzattı. "Haydi kes bakalım."

"Birlikte keselim!"

Yavuz gülümseyerek onun bu teklifini kabul etti ve parmaklarını onun parmaklarına sararak kızın pastayı kesmesine ve plastik tabaklardan birine koymasına yardım etti. Meyve sularını da doldurduktan sonra her şey tamamdı. Yalnızca genç kıza hediyesini vermek kalmıştı. Bunu unutmayan Selen genç adama muzip bir bakış attı ve çatalını pastasına batırırken, "Unuttuğun bir şey var mı?" diye sordu.

Gözlerinde oyunbaz bir bakış vardı ve Yavuz da bu oyuna ortak olmuştu. Genç adamın gri gözlerinde kızın kalbini hoplatan neşeli gülücükler vardı. "Bir şeyi unutmak mı? Neyi unutmuş olabilirim ki?"

Yavuz hiç bozuntuya vermeden pastasını yemeye başladığında Selen adama ufak bir omuz attı. Yalandan çattığı kaşlarıyla öyle tatlı ve güzel görünüyordu ki Yavuz uzanıp onun saçlarına bir öpücük bıraktı. Kızın kulağına doğru eğildiğinde, "Hediyeni gece yarısı vereceğim," dedi. Selen parlayan gözleriyle geri çekildi ve neşe içinde pastasını yemeye devam etti.

Henüz yirmi bir yaşında iki gençlerdi ancak hissettikleri yaşlarından çok daha büyüktü. Tanışalı neredeyse dört sene oluyordu. Bu dört yıl, Yavuz'un hayatının en güzel yıllarıydı ve genç adam kalan yıllarını da onunla, *onlarla* geçirmek istiyor, bir gününü bile Selen olmadan düşleyemiyordu.

Telefonu çalana kadar iki kişilik pastanın yarısını bitirmişlerdi ve Selen durumdan oldukça hoşnut bir şekilde gülücükler saçıyordu ancak Yavuz gülmekten çok uzaktı. Homurdanarak telefonunu çıkardı ve annesinin aradığını görünce yüzünü buruşturdu. Annesinin bir başkasıyla evlenmesi, Yavuz'un hayatındaki pek çok şeyi değiştirmişti. Artık hesap vermesi gereken bir değil, iki kişi vardı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Telefonu kapattı ve bir kenara koydu. Yeniden sevgilisine döndüğünde, genç kız ona gülümseyerek bakıyordu.

"Neden telefonu açmadın?"

"Bu anı bozmak istemedim. Şimdi açsam bir ton laf söyleyecekler."

"Sanırım onları ektiğini anladılar."

Sevda'nın bale gösterisi yerine sevgilisinin yanına gelmeyi tercih eden Yavuz homurdandı. "O küçük baş belasından bir türlü kurtulamıyorum."

Selen kıkırdayarak başını onun omzuna yasladı. "Küçük kız kardeşler her zaman baş belası olurlar."

"Ama sen öyle değilsin."

"Bunu bir de ablalarıma söyle!"

Yavuz sırıtarak kolunu kızın omzuna doladı ve eğilerek saçlarına bir öpücük bıraktı, bu sırada ellerinden birini de Selen'in düz karnının üstüne yasladı. "Keşke her baş belası senin gibi olsa..."

"O sadece on üç yaşında, Yavuz. Tek başına büyümüş bir çocuk, bir abisi olacak diye heyecanlanıyor, hepsi bu..."

"Tüm gün peşimde geziyor. Tıpkı... annesini takip eden yavru bir ördek gibi!"

Selen bu benzetmeye karşın kıkır kıkır güldü. Geri çekildi ve yüzünün önüne düşen birkaç saç tutamını omzunun arkasına itti. "Onu seviyorsun Yavuz, itiraf et!" dedi. "Yeni bir baba figüründen nefret ettiğini biliyorum ama bence sen de bir kardeş fikrini seviyorsun!"

Yavuz utanır gibi bakışlarını kaçırdığında Selen uzandı ve genç adamın çenesini nazikçe kavrayarak onu kendine çevirdi. Yüzünde koca bir gülümseme ve gözlerinde şefkat dolu bir bakış vardı. Genç kız iç çekerek, "Seninle ne yapacağım ben?" dediğinde Yavuz kızı ansızın kucağına çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Selen neşeli bir gülüşle onu öptü. Ayrıldıklarında Yavuz da tıpkı Selen gibi gülüyordu.

"Beni çok seveceksin!"

"Ah, kesinlikle seveceğim..."

Telefon bir kez daha çalarak bu anı bozduğunda Selen, "Haydi aç," dedi. "Onları meraklandırma, yoksa tekrar arayacaklar."

Kızı dinleyen Yavuz telefonu açtığında annesi Handan Hanım, Sevda'nın babası Ufuk Bey'in garajdaki arabalardan birini aldığını öğrendiğini ve adamın, ehliyetine geçen hafta el konulmuşken yeniden trafiğe çıktığı için ona çok sinirlendiğini, derhal eve gelmesi gerektiğini söylerken Yavuz dişlerini sıktı. O ilgi budalası olmayı seven, baş belasının kendisini ispiyonlayacağını düşünmesi gerekirdi. Huysuz bir tavırla telefonu kapattığında Selen onu anlıyormuş gibi yanağına bir öpücük bıraktı ve ayağa kalktı. "Haydi gel, bizi eve bırak. Birlikte yeterince zaman..."

"Geçirmedik, Selen! Hâlâ o kızın baş belası olmadığını düşünüyor musun? Onun yüzünden sanki çocukmuşum gibi ceza alacağım! Yiyeceğim onca lafı saymıyorum bile!"

Selen onu biraz olsun gülümsetmek ister gibi kollarını sevdiği adamın boynuna doladı ve tatlı bir gülüşle başını yana eğdi. "Bizim için değmez mi?"

"Siz her şeye değersiniz," diye mırıldanan Yavuz onu uzun uzun öptü.

Cebindeki yüzük kutusuyla birlikte küçük piknik sepetini toplayarak arabaya koyup, yola çıkarlarken her şeye rağmen gülümsüyordu ancak bir

yanı gergin bir bekleyiş içindeydi. Ufuk Altınbaşak ona karşı kötü davranmıyordu, işin aslı onunla çok fazla vakit geçirdiğini söyleyemezdi ancak adam, Yavuz'u garip bir şekilde geriyordu. Katı ve disiplinli bir adamdı, kızına davranış şekline bakılacak olursa biraz duygusuz biri bile denebilirdi. İlgilendiği tek şey yeni karısı ve işiydi. Ara ara Yavuz'u da küçük çaplı toplantılara götürüyor ve sanki kendine yetiştirebileceği bir vâris bulmuş gibi davranıyordu. Adamın ondan yana beklentileri olduğu çok açıktı ve hiç şüphesiz annesi bu gece Selen'e evlenme teklif edeceğini bile bile onu ararken, adamın hayal kırıklığına uğramasından ve bundan vazgeçmesinden korkuyordu.

Oysa hayal kırıklığına uğrayan tek bir kişi vardı, o da Yavuz'du. Çocuğuna hamile olan ve deliler gibi sevdiği kadına istediği gibi evlenme teklifi bile edemiyordu. Planlarının aksine her şey mahvolmuş gibi hissediyor, dahası bundan ötürü Selen'e karşı derin bir mahcubiyet ve suçluluk duyuyordu.

Her şey o baş belasının yüzündendi. Onunla yüz yüze geldiğinde güzel bir konuşma yapacak ve bu davranışından dolayı onu pişman edecekti.

Gösteriye yetişebilmek için gaza biraz daha bastığında Selen müziğin sesini kısarak, "Yavaş ol lütfen," diye mırıldandı. Geldikleri bu yolun sonu ne kadar güzel olursa olsun yollar her zaman biraz tehlikeli ve sapaydı. Çıktıkları bu tepenin yollarında dar virajlar vardı ve etraf gecenin karanlığına boyanmıştı. Önlerini aydınlatan tek şey farlardı ve açıkçası bunun biraz ürkütücü bir tarafı vardı.

Yavuz onu dinlemek şöyle dursun, hızını biraz daha artırdığında Selen öfkeyle ona doğru döndü. "Kes şunu, Yavuz! Senin derdin ne? Hıncını böyle mi çıkarıyorsun? Senin yüzünden kaza yapacağız!"

"Kaza yapmayacağız sadece..." Kısa bir an duraksayan Yavuz cebindeki yüzük kutusunun ağırlığını anbean hissederken direksiyona öfke dolu bir yumruk vurdu. "O kızı öldüreceğim! Onu kesinlikle öldüreceğim! Her şeyi mahvetti!"

"O daha çocuk, Yavuz! Hiçbir şeyi mahvettiği yok, lütfen biraz sakin olur musun?"

"Sen nasıl bu kadar sakinsin peki?" Öfkeyle sesini yükselten Yavuz, ses tonunun müziği bastırdığının farkında bile değildi. "Senin doğum günündü bugün, planlarımız vardı ve her şey mahvoldu!"

"Yavaşlamazsan asıl sen her şeyi mahvedeceksin!"

Yavuz virajın birini daha hızla döndüğünde Selen emniyet kemerine rağmen arabanın içinde savruldu ve başını cama çarparak küçük bir çığlık attı. Ona doğru dönen Yavuz endişeyle, "Selen!" diye bağırdı. Tek eliyle direksiyonu tutup, aynı anda uzanmaya çalışırken ardı ardına özürler sıralıyordu ancak çok geç kalmıştı. Bir anlık dikkatsizlik sonucu karşıdan gelen tırı fark

edemedi. Can havliyle direksiyona sarılırken yapabildiği kadarıyla neredeyse burun buruna geldiği tırdan kaçınmaya çalıştı. Ancak her şey bir anlıktı.

Kulaklarında sevgilisinin çığlıkları, gözlerinde kapkara bir perde ve önlerinde onları bekleyen mutsuz bir son vardı.

O perde birden araladığında, gözlerine ışık dolduğunda ve her şey parçalandığında sıçrayarak uyanan Yavuz, yine o berbat kâbuslardan birini gördüğünü anladı. Bunun farkındaydı ancak dehşet her bir hücresine öyle sinmişti ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Buna, onu uyurken gören ve üzerine bir battaniye örtmek için eğilen Sevda da dahildi.

Yavuz ani bir refleksle kadını altına aldı ve derin derin solumaya başladı. Saniyelerin ardından, gerçeklik zihnine dolduğunda her şeyin suçlusunu, *onu* gördü.

Yavuz'un gri gözlerinde nefret, kadının çakır gözlerinde korku vardı ve Sevda Altınbaşak korkmakta çok ama çok haklıydı.

Bölüm 12

Sevda aptallığına gülmek istiyordu.

Ne demeye adamın üstünü örtmeye kalkmıştı ki? Soğuktan donacak olsa bile Yavuz Kılınçer gibi birini umursamaması gerekirdi ancak o vicdanını susturmak istememişti. *Onların aksine*, her şeye rağmen içinde kalan insaniyetin sesini dinlemeye karar vermişti ve görünen o ki çok yanlış bir karar almıştı.

Sevda böyle bir muameleyle karşılaşacağını bilse adamın beş metre yakınına bile yaklaşmazdı.

Bileklerini başının üstünde tutan Yavuz Kılınçer'in gri gözlerinde fırtınalar değil, ölümün soğuk rüzgârı vardı. Bakışları Sevda'nın bugüne kadar gördüğü en katı, en yoğun bakışlardı ve ona üstü kanla kaplı bir buzdağını anımsatıyordu. Öyle soğuk ve dehşet vericiydi... Adamın dudakları, gülmek ne demek bilmiyormuş gibi dümdüzdü ve biçimli kaşları o kadar çok çatılmıştı ki Sevda, adam biraz daha zorlasa onların birbirine değeceğine yemin edebilirdi. Yakışıklı yüzüne de gözlerindeki gibi katı bir ifade çökmüştü. Çehresi kasılmıştı ve derin derin soluyor, o keskin bakışlarıyla Sevda'yı izlemekten bir an olsun vazgeçmiyordu. Bu haliyle avına kilitlenen ve onu paramparça etmenin hayalini kuran bir yırtıcı gibiydi ancak Sevda'nın ona av olmak gibi bir niyeti yoktu.

Ürktüğünü gizleyemese de çenesini meydan okurcasına havaya kaldırıp, "Kalk üstümden!" diye tısladı. Yavuz'un ifadesi değişmedi, aksine tutuşu sıklaştı ve gözleri mümkünmüş gibi daha da kararardı. Sevda adamın çenesini sıktığını, şakaklarındaki bir damarın attığını görebiliyordu. İlk kez Yavuz'un bu kadar öfkeli olduğuna şahit oluyordu.

İyi ama neye kızmıştı? Ve neden acısını Sevda'dan çıkarmak istiyormuş gibi görünüyordu? Yoksa kötü bir kâbus mu görmüştü?

Sevda adamın bedeninin ağırlığı altında her geçen saniye biraz daha ezilirken debelenmekten vazgeçti ve onunki kadar olmasa da öfkeyle yanan gözlerini adamın gözlerine dikti. Yanakları sinirden kızarmış, saçları dağılmış bir halde adama diklenirken Yavuz'un bile inkâr edemeyeceği kadar güzeldi.

"Canımı yakıyorsun, Yavuz! Kalk üstümden!"

"Sen..." Yavuz bir an için konuşamıyormuş gibi sustu ve başını yana eğerek Sevda'ya buz gibi bir bakış attı. *"Sen ne yaptığını biliyor musun, Sevda?"*

Bu ne saçma bir soruydu? Sevda'nın yaptığı tek şey, ona acıyarak üstüne bir battaniye örtmek olmuştu ve genç kadın şu an içinden kendine

lanetler yağdırıyordu. İçinde olduğu durum, bu pozisyon berbattı. Böylesine bir yakınlık Ezel Doğan'la birlikteyken o kadar da berbat sayılmazdı ancak Yavuz Kılınçer'leyken berbat kelimesi bile az kalıyordu.

"Saçma sorularınla vaktimi harcama, Yavuz! Sadece üstünü örttüm ve..."

Adam ellerini bırakarak sert denecek bir hamleyle çenesini kavradığında, Sevda sözlerine daha fazla devam edemedi ve adamın gözlerindeki o nefret dolu bakışlardan öylesine ürktü ki kurtulmak için bacaklarını savurmaya, tırnaklarını adamın kollarına geçirmeye çalıştı. Ne kadar istemese de köşeye sıkışmıştı.

Dudaklarından cılız bir çığlık kaçtı. "Bırak beni!"

"*Seni bırakmak mı?* Sen..."

"Yavuz! Neler oluyor burada?"

Sevda, Handan Altınbaşak'ı gördüğüne hiç bu kadar sevineceğini düşünmezdi. Yavuz annesinin sesiyle bir transtan çıkmış gibi başını çevirdiğinde Sevda onu itebildi ve adamdan kurtuldu. Yere düştü ancak kalçasındaki acıyı fark edemeyecek kadar korkmuştu. Geriye doğru emekledi ve arkasındaki orta sehpadan destek alarak ayağa kalktı. El yordamıyla oraya bıraktığı çantasını da aldı ve korkuyla irileşen gözlerini adamın gözlerine dikerek, "Ruh hastası!" diye bağırdı. Ardından koşar adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Bunu yaparken adamın bakışları hâlâ aklındaydı. Çenesini sıkıca kavramıştı ancak Sevda, Handan Altınbaşak gelmese Yavuz'un parmaklarını boğazına saracağından emindi. Bunu gerçekten yapacağını anlamıştı. Adam hiç zorlanmadan boğazını sıkabilir, istese nefesini kesebilirdi.

Sevda titreyerek odasına girerken, Handan Altınbaşak endişeli bir yüzle oğlunun koluna dokundu ve genç adam, "Bırak!" diye kükrerken geri çekildi. Gözlerindeki o karanlık biraz dinmişti ama hâlâ yerinde, çok diplerdeydi. Kadın bunu fark edebiliyor, onun yine bir kâbus gördüğünü anlayabiliyordu.

Yavuz antika sehpanın bacağını öfkeyle tekmelerken kadın sıçrayarak birkaç adım geriledi ve dudaklarından kopmak üzere olan çığlığı engellemek adına, elini ağzına kapattı. Sesler üst kattan duyulamazdı fakat yine de Handan Altınbaşak evdeki çalışanların bunları duyduğunu ancak onların neler olduğunu görmeye cesaret edemeyeceklerini biliyordu.

Korkusunu bir kenara iterek yumuşak bir sesle, "Yavuz," diye seslendiğinde oğlu ona döndü ve o gözlerdeki acı ve kin, kadını bir kez daha sarstı. O sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu, nihayetinde en sevdiği kişi kendisiydi ancak oğlunun gözlerine bakarken onu anlayabilmeyi diliyordu.

Yavuz hırsla saçlarını karıştırırken yemin edercesine, "Ödeyecek," diye hırladı. Gözlerinde nefretinin giderek harladığı kor alevler vardı. "Bilerek

ya da bilmeyerek yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek! Hayatının zindana dönmesi ne demek bilecek... Ona göstereceğim, *o da bilecek...*"

Ertesi gün Sevda dedesiyle birlikte kahvaltı yaptıktan, ona biraz şiir okuduktan ve dedesi ilaçlarını alarak uyuduktan sonra odasına giderek hazırlandı. Ezel'in onu zaten soyacağını bildiğinden minicik külotuyla birlikte dolabın karşısına doğru yürüdü ve dolaptan çıkarması kolay olacak, kolsuz, yeşil bir elbise seçti. Atölye zaten gereğinden fazla sıcak oluyordu ve Sevda da zaten arabasıyla gittiğinden fazla üşümeyeceğini düşünüyordu.

Giyinerek, kıvırcık saçlarını taradı ve aynanın önüne geçerek biraz makyaj yaptı. Hoşlandığından değildi, sadece çenesindeki o küçük morluğu dedesi bile fark ettiyse Ezel Doğan'ın da fark edeceğini biliyor ve ona herhangi bir açıklama yapmak istemiyordu. Ne diyebilirdi ki? *Üvey abim az daha beni boğacaktı,* mı?

Ayak bileklerine kadar uzanan paltosunu da üzerine geçirip, çantasını da aldıktan sonra merdivenlerden inmeye başladı. Bu sırada kulaklarına Handan Altınbaşak'ın çirkin ve yüksek kahkahaları doldu. Sevda duraksayarak salona gözucuyla baktığında kadının önünde bir düzine elbise ve ayakkabı sıralandığını, şık giyimli iki kişinin de kadınla konuşarak ona iltifatlar yağdırdığını gördü. Babasının ve dedesinin parasının böyle savrulduğunu görmeye daha fazla katlanamayacaktı. Hemen bakışlarını kaçırdı ve kendini öfkeyle dışarı attı. Soğuk hava yüzüne çarpıp, onu küçük böcekler gibi ısırdığında bir nebze olsun rahatlayabilmişti, en azından gözlerinde artık gözyaşları yoktu.

Sevda arabasının garajdan getirilmesini beklerken kollarını göğsünde bağladı ve o sırada büyük demir kapılar açılmaya, Yavuz'un göz korkutucu siyah arabası içeri giriş yapmaya başladı. Araba tam önünde durduğunda içinden lanetler yağdırdı ve şoförü beklemeden kendi arabasına doğru yürümeye başladı. Sevda inatçıydı ancak Yavuz ondan da inatçıydı.

Uzanarak Sevda'nın kolunu tutup, onu durdurdu. Sevda kolunu ondan çekerek birkaç adım geriledi ve adama buz gibi bir bakış atarak arabasının şoför koltuğuna doğru yürüdü. Bunu yaparken arkasındaki adamın öfkeden kudurduğunu biliyor ve bununla içten içe eğleniyordu.

Yavuz kaşlarını çatarak öfkeyle bağırdı. "Yine nereye gittiğini sanıyorsun, Sevda?"

"Cehennemin dibine!"

Sevda onu umursamadan arabayı çalıştırdı ve evden çıktı. Adamın ondan özür dileyeceğini sanması dünden sonraki en büyük aptallığı olmalıydı. Yaptığı bir hiçmiş gibi Sevda'ya kaşlarını çatabiliyor, ondan hesap sorabiliyordu. İşte Sevda'yı tam da bu delirtiyordu. Tam kurtuldum derken

aslında ondan hiç kurtulamayacağını fark ediyor ve bunu nasıl yapabileceğini bilemiyordu.

Ezel Doğan'ın Bebek'teki stüdyo dairesine gelip de zili çaldığında gergindi. Ancak gerginliği karşısındaki adamı görünce geçti. Üzerinde siyah bir pantolon ve gözlerinin yeşilinde bir kazak olan Ezel Doğan, yüzündeki o koca gülümsemeyle değil Sevda'nın kalbini, dünyayı bile ısıtabilirdi. Öylesine içten ve güzeldi ki Sevda da kendini ona bakıp, gülümserken buldu.

"Merhaba."

"Merhaba, haydi gel, içeri gir."

Sevda bir teşekkür mırıldanarak içeri geçti ve üzerindeki paltoyu çıkararak çantasıyla birlikte bir kenara koydu. Ardından pencerenin önündeki dumanı tüten fincanı gördüğünde oraya doğru yürüdü ve koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne atarken, fincanı dudaklarına götürdü. İçerisi sıcaktı ancak dışarıda epey üşümüştü ve bu bir fincan kahve ona çok iyi gelmişti.

Ezel gülen gözlerle karşısına otururken Sevda fincanından bir yudum daha alıp, "Senin miydi?" diye sordu. Cevabı zaten bildiği ve fincanı geri vermeyeceği belliydi.

Ezel muzip bir bakışla başını yana doğru eğdi. "Artık bir önemi var mı?"

"Hayır, yok. Çünkü bu *benim* kahvem..."

"Öyle olsun." Ezel geri çekilerek koltuğuna yaslandı ve şefkatli bir bakışla genç kadını izlerken, "Üşüdün mü?" diye sordu. Ardından genç kadının çıplak kollarına bakarak, "Dışarısı çok soğuk," diye ekledi.

Sevda onun bu düşünceli, endişeli hallerini seviyordu. Birinin onu merak etmesi ve ona değer vermesi güzel bir duyguydu. Böyle anlarda içindeki kırgınlığı bir nebze olsun atabiliyor, unutabiliyordu.

"Çok az," diyerek güldü. Parmaklarını fincana sardı ve fincanın teninde bıraktığı sıcaklıktan hoşlanarak iç geçirdi. "Bugünkü planımız nedir? Öğrenebilir miyim?"

Ezel'in bakışları arkasındaki yatağa kaydı. Genç adam ***biliyorsun***, dercesine gülümsediğinde Sevda'nın nefesi kesildi. Adamın dünkü halini ve tüm o sözlerini hatırlarken titrememesi işten bile değildi. Ezel Doğan onu sarsmakla kalmıyor, onu parçalıyor ve sonra yeniden birleştirerek tekrar parçalıyordu. Bu sonsuz bir döngü gibiydi. Sevda buna karşı koyamayacağını biliyordu.

"Yeni bir tablo mu?" diye sorduğunda adam usulca başını salladı. Artık çok daha koyu görünen yeşil gözlerini üzerine dikerek, "Ancak seni uyarmalıyım," dedi. "Aklımda çok daha cesur bir poz var..."

Sevda dünkünden daha cesur bir pozu hayal etmeye çalışırken az kalsın boğuluyordu. Kısa bir öksürük krizine tutuldu ve Ezel'in telaşla -aslında Sevda'ya gülüyormuş gibi gelmişti- mutfaktan getirdiği bir bardak suyu memnuniyetle içti.

"Sınırları her zaman bu kadar zorlar mısın?"

"Hayır, zorlamam... Ancak söz konusu sen olduğunda bunu istiyorum." Ezel öne doğru eğildi ve aralarındaki o küçük sehpayı umursamadan Sevda'nın göğüslerinin üstüne düşen bir tutam saçı okşadı. "Merak ediyorum," diye mırıldandı. "Ne kadar ileri gidebilirsin? Daha ne kadar direnebilirsin?"

"Neye karşı?"

"Bana..." Ezel geri çekildi ve yeniden koltuğuna yaslandı. Sevda az önce ona dokunduğunun farkında bile değildi. "Bu küçük, *temas yok, çekim yok* oyununa..."

Sevda kızararak fincanı bir kenara bıraktığında, "Ben oyun oynamıyorum," diye fısıldadı. Sessizlikle dolu birkaç saniye geçti, ısı gitgide arttı, ortamdaki gerginlik elle tutunur hale geldi. Sonra Ezel ansızın gülümseyerek, "Nasıl istersen, Sevda," dedi. Ses tonundaki o karanlık eğlence, onu ürkütmeliydi ancak Sevda içinin heyecanla dolduğunu hissetti.

Ezel ayağa kalktı ve üzerindeki kazağı aniden çıkardığında Sevda heyecandan bayılacağını düşündü. Tüm o gerginlikle, "Senin derdin ne?" diye sordu. "Neden sürekli yarı çıplaksın?"

"Neden umursuyorsun ki?" Ezel kazağı bir kenara fırlatırken alayla gülümsedi. "Yoksa dikkatini mi dağıtıyorum?"

"Ne münasebet!" Sevda kızararak ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirerek adama tıpkı onunkiler gibi alaycı bir bakış attı. "Dikkatimi dağıtamazsın."

Ancak o, Ezel'in dikkatini rahatlıkla dağıtabilirdi ve bunun için soyunmasına, tenini göstermesine gerek yoktu. O güzel gözleriyle Ezel'e bir bakış atsa ya da o dolgun dudaklarıyla bir gülümsese Ezel'in aklını başından alırdı. Ezel bunları Sevda'ya söylemedi çünkü genç kadının bunları keşfetmesini bekleyecekti.

"Soyun," diye buyurduğunda Sevda biraz daha kızardı ancak Ezel, bu seferkinin sadece öfkeden olmadığını biliyordu, utanç da vardı. Ancak o anda Sevda hiç de utanıyor gibi görünmüyordu. Elbisesiyle aynı renk görünen gözlerinin içinde meydan okuyan bir bakış vardı. Genç kadın elbisesinin yandaki fermuarına uzandı ve gözlerini Ezel'inkilerden çekmeden fermuarı aşağı indirdi. Ardından arkasını döndü, saçlarını toplayarak omzunun üstüne aldı ve narince omzunu silktiğinde elbise ayaklarının dibine düştü. Saçlarını yeniden arkaya attı. Sevda siyah, deri çizmeleri ve aynı renk, küçük külotuyla kalakaldı. Karşısındaki görüntü Ezel'in hayallerinden bile daha güzeldi. O pürüzsüz, bembeyaz teniyle yatağa doğru yürürken Ezel zevkle, hiç sıkılmadan onu izleyebilirdi eğer kadının kalçasındaki o çirkin morluğu görmeseydi...

Gözlerine aniden çöken öfkeyle birlikte hırsla soluyarak kadına doğru yürüdü ve o lanet kuralı hiçe sayarak, Sevda'yı çıplak göğsüne yasladı. Ellerinden birini, Sevda'nın saçlarına dolayarak onun başını omzuna yatırmasını sağladı ve birini de karnına doladı. Bir mengene gibi kadını sardığında Sevda neler olduğunu anlayamıyordu. Ezel de ona açıklama yapabilecek kadar sakin değildi.

Dudaklarından Sevda'yı titreten bir hırıltı döküldü. Aynı pürüzlü sesle, "Söyle," diye tısladı. "Kalçandaki o morluğun sebebini söyle..."

Günümüz

Üzerindeki hırkaya sarınarak dikkatli adımlarla merdivenleri inen Sevda'yı her zamanki sessizlik karşıladı. İlk zamanlar bundan oldukça rahatsızdı ancak artık alışmıştı. Sevda, tüm bu olanlara bile isteye göz yuman hiç kimseyle mecbur kalmadıkça konuşmak istemiyor ve en azından bu şekilde biraz olsun huzur bulabiliyordu. Bazen saatlerce bir köşeye çekilerek oturuyor, sadece geçmişi düşünüyordu. Tutunabileceği her güzel anıya tutunuyordu, şimdi de buna ihtiyacı vardı. Üzerine gelen bu dört duvardan kurtulmalı ve biraz hava almalıydı.

Sevda hırkasının altında kalan saçlarını tek eliyle yapabildiği kadar düzeltirken, o kahrolası alçılara aldırmamaya çalıştı. Son basamağı inerken delici çakır bakışları kendisine doğru yürüyen adama takıldı. Uzun boylu sarışının adı Melih Erdem'di ve kendisi Yavuz'un sağ koluydu. Sevda onu pek ortalarda görmezdi, doğrusu görmekten de hoşlanmazdı ancak adam eğer ortalardaysa mutlaka bir sorun var demekti. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bu, Sevda'nın hiç ama hiç umurunda değildi.

Onu görmezden gelerek adamın yanından geçmeye çalıştığında adam, "Mehmet!" diye bağırarak Sevda'nın yerinde sıçramasına sebep oldu. Genç kadının korku ve şaşkınlık dolu bakışları adamın kara gözlerine çarptı, daha sonra ise bahçeye açılan sürgülü kapıdan koşa koşa kendilerine doğru ilerleyen Mehmet'e; Sevda'ya o gün battaniye getiren ve belki de onu anlayabilecek tek adama...

Adam Melih'ten on yaş daha büyüktü ancak onun karşısında süklüm püklüm duruyor ve adamın söyleyeceği şeyi bekliyordu. Sevda sessizce gözlerini devirdi ve ilerlemeye başladı, henüz birkaç adım atmıştı ki, "Sevda'ya bahçeye kadar eşlik et," diyen sesi duydu. Duraksadı ve öfkeyle arkasını dönerek adama keskin bir bakış attı. Bakışlarında derin bir nefret vardı ancak adam onu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta Sevda'nın buna uyacağından öyle emindi ki arkasına bakmadan yürümeye başladı. Başka bir zaman, bu kadar üzgün ve kırılgan bir ruh halinde olmasa buna şiddetle karşı çıkar ve adama cevabını verirdi ancak Sevda kendisini öyle güçsüz ve

yenilmiş hissediyordu ki itiraz edemedi. Sessizce bekleyip, Mehmet'in kapıyı onun için açmasına ve adamın bir kenara çekilerek ona yol vermesine izin verdi.

O günden sonra yeni bir kazaya mahal vermemek için ciddi bir uğraş içine girdiler. Bahçe iki saatte bir süpürülüyor, buzlara tuz atılıyordu ve Sevda bundan memnundu. Yavuz'un tüm o nefreti ve öfkesi düşünüldüğünde adamın bunları düşünmesi oldukça garipti ancak genç kadın üstünde durmuyordu. En azından bu kadarcık bir değer görmeyi hak ediyordu.

Adam hemen arkasında yürüyerek Sevda'ya eşlik ederken, genç kadın sessizce iç geçirip, "Gidebilirsin," diye mırıldandı. Ardından adamın onu dinleyip dinlememesini umursamadan, hoşnutsuzca mimoza ağacının altındaki salıncağa doğru yürüdü. Yavuz o günden sonra salıncağın etrafını camlarla çevrelemişti. Salıncak, camdan bir kulübenin ortasında gibi duruyordu. Bu özel camlar buğulanmıyordu, ayrıca ne soğuğu ne de sesi geçiriyordu. Sevda orada saatlerce oturabilir ve kendini dinleyerek geçmişin tozlu hatıralarında istediği kadar kaybolabilirdi.

Sürgülü kapıyı açtı ve içeri geçti. Yerdeki kalın ahşap, çizmelerinin topukları altında gıcırdadı ve Sevda salıncağa yerleştiğinde her şey ansızın sustu. Genç kadın başını salıncağın demirine yaslayıp, üzerindeki battaniyeye sarılarak gözlerini yumdu. Omuzlarına dağılan kıvırcık saçları, yüzündeki buruk tebessüm ve gözlerinden akan bir damla yaşla o, hiç olmadığı kadar kayıp bir ruhtu.

Yavuz sözünü tutmuştu.

Sevda hayatının zindana dönmesi ne demek, öğrenmişti ve tüm bunlar... öylesine acıydı ki... Sevda acı çekmeye öyle alışmış ve bundan öyle nefret etmişti ki artık bunu tarif bile edemiyordu. Acı önce parmağına batan bir diken gibiydi. Zaman geçtikçe ve Yavuz o zalim yüzünü gösterdikçe, acısı giderek katlanmaya başlamıştı. O diken etine saplanan bir bıçağa, ardından kalbini paramparça eden bir hançere dönmüştü. Şimdi ise iki yanı keskin bir kılıçtı, ruhunu da mahvetmek üzere bekliyordu. Oysa bu öyle gereksizdi ki ruhu zaten mahvolmuştu.

Sevda Doğan mahvolmuştu.

Bir kez bile sarılamadığı kızı kucağından alındığında ve sevdiği adamı son kez göremeden, bir kâbusa uyandığında mahvolmuştu...

Sıcak gözyaşları teninde izler bırakırken ve çenesine doğru süzülürken Sevda el yordamıyla cebindeki mendile uzandı ve yüzünü sildi. Ancak nafileydi. Bedeninin titreyişlerini ve o saniyeden sonra gözyaşlarını dindirebilmesi imkânsızdı. Sevda öyle bir sınırdaydı ki bu saatten sonra kimse ona yardım edemez, kimse onu avutamazdı.

Umutları ve hayalleri, çektiği ıstırap ile özlemin altında öylesine kırılmış ve dağılmıştı ki kimse onları yeniden birleştiremez, buna cesaret edemezdi.

O bile hakikati kabullenmişti. Sevda Doğan mahvolmuştu, *artık tükenmişti...*

Uzun bir süre ağladı. Elinde bir buket çiçekle birlikte kendisine doğru yürüyen adamı gördüğünde gözleri kıpkırmızı ve şişti. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Birini, özellikle de Yavuz'un *arkadaşını* beklemediği kesindi.

Kenan Asan, uzun yıllardır Yavuz'un yakın arkadaşıydı ve olayların iç yüzünü bilen ender kişilerden biriydi. Yine de bu konu hakkında hiçbir şey yapmamıştı. Hoş, günler önce Yavuz sırf Sevda'ya çirkin imalarda bulunduğu için büyük bir soğukkanlılıkla gözlerinin önünde bir arkadaşlarını öldürmüştü ve o, *buna rağmen* hiçbir şey yapmamıştı.

Sürgülü kapıyı açıp, hoş bir tebessümle içeri girerken oldukça rahattı. Gözlerinde samimi bir ilgi ve neredeyse şefkat vardı. Kibardı ancak buna rağmen Sevda'nın kendisini davet etmesini beklemek yerine salıncağın bir köşesine davetsizce oturmuştu çünkü genç kadının bunu kabul etmeyeceğini o da biliyordu.

Sevda bundan hoşlanmadığını anlatmak ister gibi dizlerini göğsüne çekti ve kollarını da dizlerine sardı. Adam onun bu hareketi karşısında sessizce iç çekti, yine de pes etmeyerek gülümsedi. Gözleri büyük bir dikkatle Sevda'nın gözlerinde, çatlamış dudaklarında ve kırık parmaklarında gezindi. Yeniden gözlerine dönerken, "Merhaba," dedi. Sevda sessiz kalmayı seçtiğinde de çiçekleri ona doğru uzattı. Zarif bir lilyum ve beyaz gül aranjmanıydı fakat Sevda'nın ilgisini çekmiyordu. Aslında genç kadın buradan gitmek için can atıyordu.

Sevda yine sessiz kaldığında Kenan sabırla buketi ortalarına bırakıp, "Geçmiş olsun," dedi. "Bir... kaza geçirmişsin sanırım. Umarım şimdi iyisindir."

Oysa hiç iyi görünmüyordu, her ikisi de bunu biliyordu. Dudaklarından dökülecek *iyiyim* kelimesi koca bir yalan olurdu.

Sevda adamın bu hallerinden sıkılarak, "Neden buradasın?" diye sordu. Bir yandan da sessizce onun Yavuz'un haberi olmadan nasıl buraya gelebildiğini sorguluyordu.

"Seni görmek için, seni merak ettim. Bir kaza-"

Sevda adamın sözlerini bölen, öfkeli ve alaycı bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim, çok kibarsın," derken sesinde bal kadar tatlı bir zehir vardı. Uzandı ve çiçekleri aldı. Koku anında etrafını sardı ancak Sevda bu kokudan nefret ediyordu. Yanan ve neredeyse sulu bir okyanus gibi görünen gözlerini adamınkilere dikti ve çiçeklerin başlarını tek tek kopardı.

Bu alaycı hareket karşısında Kenan'ın çenesi kasıldı. Kara gözlerine adeta bulutlar çöktü ancak Sevda umursamadı. Başları yolunmuş çiçeklerle dolu buketi yere fırlatarak ayağa kalktı. Üzerindeki battaniyeyi düzeltti ve sahte bir gülüşle adama döndü. "Çiçekler çok güzelmiş," diye mırıldandı. "Artık daha iyiyim."

Ardından bir kez bile arkasına bakmadan kulübeden çıkarak, onu bekleyen korumayla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

Kenan sessizce onun gidişini izlerken yumruklarını sıktı. Kahrolası kadın onunla nasıl dalga geçmiş ve Kenan bundan nasıl da hoşlanmıştı. Tüm o çaresiz, yıkık haline rağmen kabul etmek istemese de hâlâ bir savaşçının ruhunu taşıyordu ve onun bu isyankâr, öfkeli hallerini görmek Kenan'ın damarlarındaki kanı tutuşturmaya yetiyordu.

Sadece bu da değildi, kadın çok ama çok güzeldi. Uzun, kıvrımlı ve incecikti. Kara, kıvırcık saçlara, kusursuz yüz hatlarına ve yüzünde iki safir gibi ışıldayan parlak gözlere sahipti. Bakışlarında acılar ve derin sırlar vardı. Kenan onları öğrenebilmek, kadını keşfedebilmek için can atıyordu.

Kapının sesini duyduğunda, bir boşluğu seyrettiğini fark ederek arkasını döndü. Yavuz'un kollarını göğsünde birleştirdiğini ve kaşlarını çattığını gördü. Gri gözlerindeki boş bakışlarla her zamankinden bile daha aksi görünüyordu.

"Çalışma odamın burası olduğunu sanmıyorum."

"Sevda'yı da görmek istemiştim. Geçmiş olsun demek için..."

Yavuz kaşlarından birini alayla kaldırdı ve yerdeki buket ile bir kenara fırlatılan çiçeklerin başlarına baktı. "Sanırım Sevda bu görüşmeden pek hoşnut kalmadı."

Bozulsa da belli etmek istemeyen Kenan, adama tıpkı onunki gibi alaycı bir bakış attı ancak o konuşamadan Yavuz aniden ciddileşen çelik gibi bakışlarını üzerine dikti. "Ondan uzak dur," derken sesi gereğinden fazla sahipleniciydi.

"Ah, bunu yapacağımı hiç sanmıyorum."

"*Sakın*... Sakın bana ondan hoşlandığını söyleme, Kenan."

"Evet, hoşlanıyorum. Hatta onu istiyorum."

Bu sözlerle beraber Yavuz'un çehresi kasıldı, gri gözlerini bulutlar sardı ve kaşları derince çatıldı. "O evli birkadın," dediğinde, kaş çatma sırası Kenan'daydı.

Adam yavaşça, "Biliyorum," diye mırıldandı. Ardından rahatça omuz silkti. "Ama bu daha önce seni durdurmamıştı. Hatta sevdiğin kadının ölümü için onu suçlaman bile... Beni neden durdursun ki? *Sen bile onu istemişken, ben neden istemeyeyim ki?*"

Bölüm 13

Geçmiş

"Kalçandaki o morluğun sebebini söyle..."

Sevda bu sözler üzerine titrek bir nefes verdi. Bacakları neredeyse yumuşar gibi olduğunda hiç çekinmeden arkasındaki adama yaslandı ve ellerinden birini, karnının üstündeki o güçlü elin üzerine koyarak adamdan destek almaya çalıştı. O öfkeli haliyle bile Ezel Doğan olanların, kadının halinin farkındaydı. Sevda'yı mümkünmüş gibi daha sıkı sardı ve genç kadının sırtını tamamen göğsüne yasladı. Çıplak tenlerinin teması nefes kesiciydi. Bir başka zaman, bu kadar öfkeli olmasa Ezel bunun tadını çıkarabilirdi ama tek düşünebildiği Sevda'ydı.

Kadının o kusursuz, güzelim tenine neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bir yanıt beklediğini hatırlatırcasına kollarından birini hafifçe sıktığında, Sevda titreyerek soluklandı. "Hiçbir şey," diye fısıldarken sesindeki utanç duygusu hissediliyordu. Ezel o utancın kaynağını tahmin edebiliyordu ve bu, buna sebep olan adama karşı duyduğu öfke ve nefreti daha da perçinliyordu.

Sevda'nın geri adım atmasına ve gerçeği söylememesine sinirlenerek başını yana eğdi. Dudaklarını genç kadının kulağına yasladı. Ölüm gibi bir sesle, "Bana gerçeği söyle, Sevda," diye fısıldadı. "O morluğun sebebi ne?"

"Be-ben..." Sevda konuşurken kekelediğini fark ettiğinde, derin bir nefes aldı ve giyinirken o morluğu nasıl da görmediğini düşünerek kendi kendine kızdı. "Bilmiyorum. Bir yere çarpmış olmalıyım," diyerek toparlamaya çalıştı. Ancak titrek ses tonu onu ele vermek için yeter de artardı. "Abartılacak bir şey yok, sadece-"

"Bana. Yalan. Söyleme."

Daha önce bu ses tonunu hiç duymayan Sevda'nın gözlerine yaşlar doldu ve genç kadın kendini hiç olmadığı kadar kırgın hissederken, onu böyle bir duruma düşürdüğü için Yavuz Kılınçer'e bir kez daha lanetler savurdu. Ezel, Sevda'nın ne söylemesini bekliyordu? Yavuz'un kıskacından kaçmaya çalıştığını ve bu sırada da yere düştüğünü mü söylemeliydi? Bunun önemsiz olduğunu, canının o kadar da yanmadığını mı söylemeliydi?

Gözlerindeki yaşları itelemeye çalışarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Bağırmak istemişti ancak sesi bir fısıltıdan bile inceydi. "Neden beni böylesine... kırıyorsun?"

Ezel'in o güçlü bedeni bu sözlerle gerildi ve genç adam sıktığı dişlerinin arasından adeta tısladı. "Seni kırmıyorum! Kahretsin Sevda, istediğim bu mu sanıyorsun? Seni kırmak mı?"

"Bilmiyorum! Sana üstelememeni söylüyorum ama sen-"

"Sadece itiraf etmeni istiyorum! Söylemeni istiyorum!"

Sevda adamın kollarında hırçınca debelenerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ve bunu başaramayınca da, "Neden?" diye bağırdı. "Bunu neden istiyorsun? Beni utandırmak için mi? Ne kadar güçsüz olduğumu görmek için mi?"

Onu utandırmak mı?

Ezel öfkeyle geri çekildi ve Sevda'yı da kolundan yakalayarak ansızın kendine doğru çekti. Genç kadın romantik, tutkulu bir dansın ortasındaymış gibi dönerek adama çarptı. Avuçları adamın çıplak teni ve kendi göğüsleri arasında ezildi. Saçlarının birazı sırtına, birazı omzuna ve kalanı da Ezel Doğan'ın çıplak tenine çarptı. Adamın kollarından biri sahiplenici bir tavırla belini sardı. Ezel diğer eliyle uzanıp çenesini kavradığında, Sevda nefes nefese kaldı.

Anın verdiği o gergin hava saf cinsellikle kaplandı ve genç kadın, adamın yeşil gözlerine bakarken adeta boğuldu. Adamın gözlerindeki o bakış kalbinin titremesine, aklındaki her şeyin kaybolmasına sebep oldu. Sevda'ya yıllar geçmiş gibi gelen bir dakikanın ardından, o gözler arzudan sıyrılarak şefkatle doldu. İşte, Sevda'nın canını yakan da buydu.

Ezel hızlı nefeslerle solurken yavaşça Sevda'nın çenesini ve yanağını okşadı. Başını iki yana sallayarak, "İstediğim bu değil," diye fısıldadı. "O gözlerin utançla dolmasını istemem, en azından yatak odasında değilken. Ben sadece..." Ezel bir an için sözlerini toparlayamıyormuş gibi gözlerini yumdu. Onları yeniden araladığında içleri, yeşillerinden gözbebeklerine kadar yanıyordu. "Bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda olmana katlanamıyorum. Buna katlanamıyorum, Sevda! İncinmene, zarar görmene katlanamıyorum!"

Sevda ağlamamak için dudaklarını ısırırken Ezel uzandı ve dudaklarını genç kadının çıplak omzuna bastırdı. Bir süre öylece bekledi, ardından hafifçe yana döndü ve kirli sakallarla kaplı yanağını genç kadının tenine yaslayarak, "O morluktan nefret ettim!" diye tısladı. Kadının beline sardığı parmakları, teninde tüy gibi hafif dokunuşlarla kaydı. "Buna bir daha izin vermeyeceğim," derken sesinde öyle güçlü bir yemin vardı ki Sevda o an anladı.

Onu sımsıkı saran bu adam sıradan biri değildi; *o, Sevda'nın hep beklediği savaşçıydı* ve şayet Sevda izin verirse onun için savaşmaya hazırdı.

Bu gerçek onu hazırlıksız yakaladı. Sevda dolan gözlerine, gözlerinden kayıp giden bir damla yaşa engel olamadı. Daha önce hiç kimse onu böylesine sahiplenmemiş, onu böyle korumamıştı. Ezel Doğan'ın bunları yapması

ve genç kadına karşı olan şefkatli tavırları Sevda'nın direncini kırıyor ve genç kadını sarsıyordu.

Adamın tüm bunları neden söylediğini bilmiyordu. Nedeni aralarındaki o cinsel çekim miydi, yoksa daha fazlası mıydı, emin değildi. Emin olduğu tek şey, sebebi ne olursa olsun bundan hoşlandığıydı. Bu ilgi hoşuna gidiyordu çünkü derinlerde bir yerlerde, buna ihtiyaç duyan yaralı bir kadın vardı.

Sevda teslim olurcasına iç çektiğinde ve neredeyse çıplak bedenini ona yasladığında Ezel onu sıkıca sardı. Belindeki eli aşağılara inerek o morluğu okşarken daha ileri gidebilmeyi, sözleriyle Sevda'yı cesaretlendirmeyi ve kadının ona her şeyi anlatmasını istedi. Onu biraz daha zorlasa yeterdi, o kırgın bakışlarıyla Sevda dökülmeye hazırdı. Ancak kolları arasında öylesine kırılgandı ki o tüm bunları anlatırken, Ezel yenilerini açmadan onun yaralarını nasıl sarabilirdi, bilmiyordu.

Öfkesinin yeniden alevlendiğini hissetti. Ona, böylesine güçlü bir kadını kırabilecek ne yaşatmışlardı? Kadını susturmayı nasıl başarıyorlardı ve bunu neden yapıyorlardı? Ezel onun gözünden akan bir damla yaş için dünyayı yakabilecekken, onlar nasıl bu kadar merhametsiz olabiliyorlardı?

Sevda titrekçe içini çektiğinde Ezel sakinleşmesini ister gibi kadının belini okşadı ve alnını onunkine yaslayarak, genç kadının şakaklarına bir öpücük bıraktı. Ezel Doğan, tutkulu ve belki biraz da hoyrat bir adamdı. Ancak Sevda'ya karşı apayrı bir tutumu vardı. Öylesine içten ve yumuşaktı ki buna sadece Sevda değil, Ezel bile şaşırıyordu.

Kadın, kollarında küskün bir çocuk gibi sessizliğe büründüğünde Ezel bundan nefret etti ve geri çekilerek gözlerini kadının dolan gözlerine dikti. Islak gözleri taşmak üzere olan bir okyanus gibiydi. Burnunun ucu ve yanakları kızarmıştı, dudakları hafifçe titriyordu. Aynı o günkü gibiydi. O otoparkta olduğu kadar kırgın ve hüzünlü görünüyordu.

Ezel kendine engel olamadan genç kadının yanağını okşamaya, yüzündeki o mutsuz çizgileri yok etmeye çalıştı. "Böyle bakma," diye fısıldadı. "Lütfen Sevda, böyle bakma..."

Ses tonunda genç kadının içini titreten ve onun, gözyaşlarına boğulmak istemesine sebep olan bir tını vardı. Adam, ağlasa onu kollarıyla sarmaya ve avutmaya hazır görünüyordu ancak Sevda, Yavuz yüzünden fazlasıyla küçük düşmüştü, daha fazlasına katlanamayacaktı. Derin bir nefes alarak gözyaşlarını kovaladı ve yeniden o hırçın haline bürünerek adamı itmeye çalıştı. Gülünç bir çabaydı çünkü Ezel istemeden onu hareket ettirebilmesi, adamın güçlü kollarından kopabilmesi imkânsızdı.

"Bırak beni! Bırak beni diyorum, Ezel bırak!"

"Seni bırakmak mı?" Aynı kadınınki gibi hırçın bir bakışla kaşlarını çatan Ezel onu daha sıkı sardı. "Seni bırakmayacağım!" diyerek adeta tısladığında Sevda'nın gözleri kocaman açıldı, hemen ardından öfkeyle kısıldı ve genç kadın sığınabileceği tek bahaneye, denizin ortasına atılan bir can simidi gibi dört elle sarıldı.

"Sana *dokunmak yok* demiştim!"

"Dokunmanın yasak olduğunu söylememiştin." Sevda kaşlarından birini havaya kaldırdığında Ezel kibirle güldü. "Bir daha birbirimize *gerekmedikçe* dokunmayacağız, demiştin."

Sevda'nın çakır rengi gözleri, o kalp burkan duygulardan sıyrıldı ve yeniden Ezel'in sevdiği, tanıdığı o savaşçının bakışlarını aldı. "Şimdi bunu *gerektiren* neydi peki?"

"Sendin..."

Yumuşacık bir sesle fısıldayan Ezel, eğilerek dudaklarını yeniden genç kadının omzuna bastırdı ve teninden yükselen o çiçek kokusunu derince soludu. Sevda farkında olmadan başını yana doğru eğdiğinde ve ona daha fazla yer açtığında, dudaklarıyla kadının boynuna doğru ıslak bir hat çizdi. Göğsündeki o narin eller sivrildi ve kadının tırnakları Ezel'in göğsüne battı.

Sevda her şeye rağmen adama ve onun dokunuşlarına karşı çok duyarlıydı. Teni beklentiyle gerilmiş, enfes bir pembeye bürünmüştü, solukları hızlanmıştı ve nefesleri genç adamın boynuna ve saçlarına çarpıyor, her geçen saniye Ezel'in sınırlarını biraz daha zorluyordu.

Ezel, genç kadının boynuna bir başka öpücük bıraktığında Sevda titredi ve tırnaklarını adamın teninde daha derinlere batırdı. Baskı canını acıtacak kadar fazdaydı ancak Ezel, o tırnakların bırakacağı her izi memnuniyetle taşırdı ve o izlerin aynısını sırtında da görmek istiyor, o günün gelmesini dört gözle bekliyordu.

Sevda az önceki halinin aksine titrek bir sesle, "Yapma," diye mırıldandığında Ezel geri çekildi ve onun pes etmeye ne kadar yakın olduğunu gördüğünde, uzanarak Sevda'nın dudaklarını okşadı. Başparmağını öpmek için çıldırdığı o dudaklarda gezdirmeye başladığında Sevda sanki aksi mümkün değilmiş gibi dudaklarını araladı ve adamın dudaklarına daha derinden dokunmasına, parmaklarına bulaşan ıslaklığın çenesine, boynuna ve göğüslerinin arasına sürerek aşağı inmesine karşın hiçbir şey yapamadı.

Ezel Doğan'ın güzel, becerikli parmakları iki göğsünün arasında dolanıp durdu, ardından sol yanında bir durak buldu ve Sevda onun gözlerine bakarken her şeyi unuttu. Tehlikeli, tutkulu bir adamın kollarında olduğunu en başından beri biliyordu ancak adamın bu bakışlarına hiç hazır değildi. Gözlerinde arzu vardı fakat bunlar aç bakışlar değildi. *İhtiyaç duyan*

bakışlardı. Sevda'ya ne kadar ihtiyaç duyduğunu adeta haykırıyor, genç kadının ayaklarını yerden kesip her bir hücresinin titremesine sebep oluyordu.

Sevda neredeyse çözülmek üzereydi ve adamın *pes eden sen olacaksın,* konuşmasının üzerinden bir gün bile geçmemişken bu hale gelmesi utanç veriydi.

Geri çekilmek istediğinde Ezel başını iki yana salladı ve onu sıkıca tuttu. Bir eli beli ile kalçasının arasındaki o çukurdaydı, bir diğeri ise hâlâ Sevda'nın sol yanındaydı. Yeşil gözlerini kısarak, "Kaçmaya öyle meraklısın ki Sevda," diye fısıldadı. Genç kadın gözlerini kırpıştırarak ona bakarken Ezel parmaklarını onun kalbinin üstüne bastırdı. Yumuşak fakat haşin bir gülüşle, "Ancak bunu yapamazsın, *artık değil,*" diye fısıldadı. Ses tonundaki o karanlık, Sevda'yı çepeçevre sardı. "Kaçmak için çok geç kaldın, Sevda... Sana o gün, o pizzacıda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Adama dair her şey, en küçük bir detay bile aklındaydı. Ezel Doğan alev alev bakan gözlerini üstüne dikmiş ve ona, *"Senin kaderinde benim olmak var, bunu biliyorsun,"* diye fısıldamıştı.

Sevda o an yeteri kadar cesaretli değildi ancak bu kez öyleydi. İnkâr etmenin kimseye bir faydası yoktu. Aralarındaki şey eşsizdi. Bu gerçeği yalnızca bilmekle kalmıyor, iliklerine kadar hissediyordu.

Sevda o anları zihninin gerisine atarak ana odaklandı ve başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. Parmak uçlarını adamın teninde gezdirirken, "Hatırlıyorum," dedi. Yeşile çalan cüretkâr bakışlarıyla Ezel'in kalbini titretecek kadar güzeldi. "Bana kaderden bahsetmiştin, senin kaderinde benim olmak var demiştin... Ancak ne var, biliyor musun, Ezel? *Ben seninsem, sen de benimsin...*"

Günümüz

"Baba! Baba!"

Ezel kucakladığı kızının uzanmasını ve montunun fermuarıyla oynamasını izlerken gülerek eğildi ve onun alnına bir öpücük bıraktı. Ardından onu daha fazla üşütmemek için adımlarını hızlandırdı. Hem kendi çantasını hem de kızı için hazırladığı çantayı arabasının arka koltuğundan alarak otoparktan çıktı ve binaya, *Renkli Düşler'e* doğru yürümeye başladı.

Yıllar önce *Dark & Blue* isminin çok sıkıcı olduğunu söyleyen Sevda, yataklarında gevşemiş ve çıplak bir halde tembellik yaparken dudaklarını sevimli bir ifadeyle büzerek, Ezel'in açacağı galeriye bu ismi koymuştu. Şımarık bir gülüşle, *"Hayatında artık karanlığa yer yok,"* demişti. *"Ben varım, ben ve birlikte kuracağımız renkli düşlerimiz..."*

O düşlerin hepsi yarım kalmıştı ve adamın dünyasındaki her bir renk solup gitmişti fakat Ezel, yine de bu ismi değiştirmeyi bir an bile düşünmemişti. Onun geride bıraktığı her şey ona acı veriyordu ancak Ezel bunu bile seviyordu. Galeriden içeri her girişinde o yazıyı okumak ona kadını hatırlatıyordu. Kemiklerini sızlatan bir özlemin yanı sıra, içinin huzurla dolduğunu ve güvende olduğunu da hissediyordu. Galerinin dört bir yanı kadının hatıralarıyla doluydu ve Ezel ne kadar acıtsa da bundan, burada olmaktan hoşlanıyordu.

Melek de öyleydi.

Burada olmayı seviyordu. Annesinin bıraktığı izleri hissediyormuş gibi paytak adımlarla galeride dolanmaktan, bir kenara çekilerek tombul parmaklarıyla resimler çizmekten ve babasını peşinde koşturarak oyunlar oynamaktan hoşlanıyordu. En sevdiği oyun arkadaşları ise danışmada görevli olan Gülden ve galerinin müdürü Ömür'dü. Küçük bir diva gibi onlara her istediğini yaptırıyordu. Ezel meşgulken kadınlarla kalmayı sıkıntı yapmıyordu. Ezel de dost dediği o iki insana sorgusuzca güvendiği için gözü arkada kalmıyordu.

Elindeki çantalarla kapıyı itmek için uzandığında, onun gelişini gören Gülden masasından kalktı ve yüksek topuklularının üzerinde koşmaya başladı. O koştukça turuncu-kızıl saçları arkasında dalgalanmaya, uzun inci küpeleri sallanmaya ve siyah, kabarık eteğinin altındaki mavi tüller de uçuşmaya başladı. Melek kadının gelişini görüp neşeyle el çırparken Ezel gözlerini devirdi. Nihayetinde o, bu haliyle her zamanki Gülden'di.

Kapı açıldığında, Ezel gülümseyerek içeri geçti ve bu sırada kendini kadının kollarına atmak için can atan Melek'i Gülden'e uzattı. Genç kadın siyah, kemik çerçeveli gözlüklerini iterek kızının şapkasını çıkarıp yanaklarına öpücükler kondururken, Ezel şefkat dolu gözlerle onları seyretti. Ardından duvardaki saate bir bakış atarak galerinin bu kadar sessiz olmasına karşın kaşlarını çattı.

"Ömür nerede? Daha gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi." Gülden saçlarını Melek'in avuçlarından kurtarmaya çalışırken Ezel'e döndü. "Yarım saat önce aramıştı, trafiğe..."

"Yarım saat önce mi? Bir ajansla görüşmesi olduğunu sanıyordum. Hem de tam bir saat önce!"

Ezel huysuzca kaşlarını çattığında Gülden adama şirin bir gülüşle karşılık verdi ve kızı yeniden babasının kollarına uzatarak masasına doğru koştu. Koşarken ellerini iki yana sallayıp, "Her şeyden Gülden sorumlu oluyor zaten!" diye homurdanıyordu.

Renkli Düşler'de tipik bir sabah oluyordu.

Ezel mermer döşemeleri botlarının altında ezerek çift kanatlı merdivenlere doğru yürüdü ve basamakları tırmanmaya başladı. İki katlı galeri kocamandı. Alt katta bir danışma, Ömür ile birkaç çalışanın odası ve eserlerin sergilendiği koskoca bir salon vardı. Üst kat ise ikiye ayrılıyordu. Bir taraf ortağı Erez'in, diğer taraf ise Ezel'indi. Genç adamın tarafında küçük bir çalışma odası, özel bir stüdyo, çizim yapmaktan hoşlandığı aydınlık bir yer ve Melek ile kendisi için hazırlanmış bir oda vardı.

Ezel oraya doğru yürüdü ve içeri girdi. Kızı için hazırladığı çantayı yere, Sevda'nın bir tablosunun asılı olduğu duvarın hemen kenarına bıraktı. Ardından pembe örtüler ve pelüş hayvanlarla süslü yatağa doğru yürüdü. Kızını oturtup boynundaki atkıyı ve üstündeki montu çıkardı. Beyaz boğazlı kazağı, kot jilesi, beyaz külotlu çorabı ve lacivert çizmeleriyle kızı her zamanki gibi çok tatlı görünüyordu. Ezel yatağın yanındaki komodine uzanarak, çekmeceden pembe bir bandana alıp kızının saçlarına taktı.

Kendi kendine anlamsız kelimeler mırıldanan kızının kucakladığı pembe bir unicornla yeniden odadan çıktıklarında, genç adam kapıdan giren kadını fark etti ve sessiz adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Ömür onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Elindeki kabarık evrak dosyasını kapatmak için uğraşıyor ve bu sırada homurdanıp duruyordu.

"Duyduğuma göre birileri fazla mesai yapmak istiyormuş."

Sessiz adımlarla kimseye görünmeden odasına kaçmayı planlayan Ömür, duyduğu sesle duraksadı. Ezel kucağındaki şirin şeye rağmen otoriter bir tavırla, tek kaşı havada kendisini süzüyordu. Her zamanki rahat, şık kıyafetlerinin içindeydi. Üzerinde kolları dirseklerine doğru katlanmış açık mavi bir gömlek, sütlü kahve tonlarında bir pantolon ve pantolonunun renginden birkaç ton koyu pahalı botlar vardı. Uzun siyah saçları ve kendisine diktiği öldürücü nitelikteki keskin, yeşil gözleriyle her zamanki kusursuz Ezel Doğan'dı.

Genç kadın bir an yakalandığı için utanır gibi oldu. Hemen ardından, "Trafiğe takıldım," diyerek gülümsemeye çalıştı. Galeride çalışmaya başlayalı birkaç ay oluyordu ancak Ezel'le aralarında patron-çalışan ilişkisinden ziyade seviyeli bir dostluk vardı. Onun, bunu kötüye kullandığını düşünmesini istemiyordu, bu yüzden özür dilemek için dudaklarını aralamıştı ki tiz bir ses ondan önce davrandı.

"Ömü! Ömü!"

Genç kadının düz bir çizgi halindeki dudakları olabilecek en büyük gülüşle şekillendi. Ezel, Melek'i yere bıraktığında eğilerek kollarını açtı ve üç yaşına girmek üzere olan küçük kızın kendini kollarına atmasını bekledi. Melek neşeyle kendini onun kollarına bıraktığında kızın yanaklarına

öpücükler kondurdu. Ardından küçük, minik dudaklar onu taklit ederek yanaklarına sulu öpücükler bıraktığında güldü.

"Günaydın tatlım, baban seni de mi getirdi bugün?"

Melek babasını beklemeden sınırlı kelime haznesini kullanıp, "Effet!" diye şakıdı. "Effet! Effet!"

Ömür gülerek onun saçlarını okşarken, ona bugün Belen'in bakması gerektiğini bildiği için Ezel'e doğru bir bakış attı. "Belen yok mu?"

"Hayır. Süha hastalanmış, ben de Melek'i göndermek istemedim. Sonra aklıma gün boyu masa başında oturup, evraklar ve dosyalarla ilgilendiği için sıkıldığından yakınan galeri müdürümüz geldi. Ve ben de Melek'e onun bakabileceğini düşündüm."

"Ah, ona ben mi bakacağım?"

"Effet Ömü, effet!"

Ezel kızına yumuşacık bir bakış atarak başını salladığında, Ömür de başını salladı. "Tamam, sanırım bunu yapabilirim. Gerçi ona hiç tüm gün boyunca ben bakmamıştım ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece üç yaşında, bakıma muhtaç, küçük bir bebek?" Genç kadın gergince güldü. "Bana beş dakika ver. Odamdan almam gereken dosyalar var, ardından çıkarız."

"Nereye çıkıyorsun?"

"Eve gideceğim tabii ki? Hem Melek ile ilgilenip hem de müşterilerle ilgilenemem, değil mi?"

Ezel Doğan, beklediğinin aksine sözlerini onaylamak yerine gözlerindeki o hınzır bakışlarla güldü. Melek de babası gibi gamzelerini göstere göstere gülerken, Ömür bu işte bir terslik olduğunu anlayıp inledi ve Ezel onun düşüncelerini duymuşçasına sırıttı.

"Randevuların olduğunda ona Gülden bakacak fakat diğer zamanlar senin sorumluluğunda. Onu öğle uykusuna yatırmayı unutma. Çantası odamda. Bezi, yedek kıyafetleri, battaniyesi ve bebek telsizi çantada. Ayrıca bir başka çantada yemekleri var, ısıtman yeterli. Karnını doyurmadan uyutma, aksi takdirde huysuzlanacaktır. Onu oraya yatır, muhtemelen kesintisiz iki saat uyur. Ben de akşama doğru gelirim, Bebek'teki stüdyoda olacağım. Sormak istediklerin olursa Belen'i ara."

Dudakları şokla aralanan Ömür, kucağındaki kızı kendinden birkaç santim uzaklaştırıp ona saatli bir bomba gibi bakarken, "Hadi ama," diye inledi. "Sen tüm gününü yarı çıplak mankenlerle geçirirken ben burada bebek mi bakacağım? Bu hiç adil değil!"

Bu sözleri umursamayan Ezel, bebeğine doğru yürüdü ve kızının saçlarına bir öpücük bırakarak kokusunu içine çekti. Melek de babasının

sakallarıyla oynayıp gülerken, karşısındaki görüntü öylesine güzeldi ki Ömür'ün boğazı düğümlendi.

Ezel kızını son kez öpüp, "Ona iyi bak," diye fısıldadı.

Adam gözden kaybolurken Ömür, Melek'i sıkıca tutarak birkaç saniye onu süzdü. Annesinden aldığı parlak çakır gözleri, tombul pembe yanakları ve minicik pembe dudaklarıyla çok güzeldi. Üstelik annesinden, Sevda'dan yalnızca gözlerini değil, onun kar gibi beyaz tenini ve kuzguni dalgalı saçlarını da almıştı.

Ömür ona bakarken bir kez daha hüzünlendiğini ve gözlerinin dolduğunu fark etti. Bu küçük kızın annesiyle hiç tanışamamış olması ne acıydı. Sevda'nın doğumda öldüğü ve Ezel'in aşkıyla yalnızca bir yıl evli kalabildiği gerçeği onu her defasında üzüyordu. Ezel Doğan şu hayatta sevdiği, dost dediği nadir insanlardan biriydi ve onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Gülüyordu ancak gülüşleri buruktu, Sevda'dan sonraki her gülüşü gibiydi.

Adam karısını sevmekten asla vazgeçmemişti. Alışveriş yaptığında mutlaka Sevda için de bir şeyler alır, yemeğe çıktıklarında fazladan bir servis daha açtırırdı. Adam, karısı hâlâ hayatta ve yanındaymış gibi davranmaktan, onu hatırlamaktan hoşlanıyordu.

Ömür böylesine bir bağlığa hayret etmişti. Bir gün Ezel sarhoş olup, uzaklara daldığında ona bunu neden yaptığını sormuştu.

Aldığı cevap ise genç kadının dakikalarca ağlamasına sebep olmuştu.

Ezel, *"Onu göremesem de kalbimde benimle,"* demişti. *"Orası hâlâ ona ait ve her zaman öyle kalacak. Tıpkı karşımdaki sandalyenin, yatağımın diğer yarısının, evimin, ruhumun ve bedenimin ona ait olduğu gibi... O benimle Ömür, hep benimle..."*

Bölüm 14

Geçmiş

Ezel, Sevda'nın bu cüretkâr sözleriyle donakalmışken Sevda bunu fırsat bilip, adamın kıskacından kurtuldu ve geriye doğru iki adım atıp arkasını döndü. Adamın kısık bir sesle homurdandığını ve derince soluklandığını duysa da yeniden ona bakmadı çünkü görebileceklerinin düşüncesi bile Sevda'yı deli gibi heyecanlandırıyor, aynı zamanda korkutuyordu.

Yatağın bir ucuna oturdu ve saçlarını öne alarak bacak bacak üstüne attı. Neredeyse çıplaktı fakat bu, adama daha fazla malzeme vereceği anlamına gelmiyordu. Sıkılmış bakışlarıyla gergin bir bekleyiş içerisine girerken Ezel nihayet hareket etti ve tam önünde durdu. Sevda başını kaldırıp da bakışlarını adamın kaslı göğsünden ayırıp gözlerine diktiğinde, Ezel Doğan'ın yeşillerinin harlandığını ve içlerinin adeta yandığını gördü. Her ikisinin bildiği üzere, Sevda da onunla yanmaya gönüllüydü. Fakat sadece meydan okuyan bakışlarla birbirlerinin gözlerine bakıyor ve o anı bekliyorlardı.

Ezel, kendisine tepeden bakışlar atarken kollarını göğsünde kavuşturdu ve çapkınca sırıttı. "Bu halinle gerdek gecesinde kocasını bekleyen bir kadın kadar *uslu* duruyorsun."

"Ah, görüntüye aldanma derim," diyen Sevda kaşlarından birini ustaca yukarı kaldırdı. "Hiçbir zaman o kadar uslu duracağımı sanmıyorum."

"Özellikle de yatakta, değil mi Sevda?"

Sevda adamın bu sözleriyle boğazının düğümlendiğini hissederken zorlukla nefes aldı. "Bunu bilmeyi çok isterdin, öyle değil mi?"

"Ah, bunu bileceğim. Bunu bileceğim, Sevda..." Ezel kendisine ateşli bir bakış attı ve neredeyse çıplak vücudunu uzun uzun süzdü. Göğüslerinde çokça oyalandı. Sevda birdenbire kıpkırmızı kesilmeye, teni bu kadar beyaz olduğu ve lanet adam onu bu kadar çabuk utandırabildiği için kendine kızmaya başladı.

"Küstah," diye fısıldarken Ezel tatlı bir gülüşle göz kırptı. "Ben *öngörü sahibi* demeyi tercih ederim."

Sevda gözlerini kısarak karşılık verdiğinde, Ezel hafifçe güldü ve geri çekilerek Sevda'ya yataktaki boşluğu işaret etti. "Oraya doğru uzanmanı istiyorum. Çaprazlamasına. Ayakların yatağın sol üst tarafında kalacak ve dirseklerini sağ alt tarafa yaslayacaksın. Çeneni de avuçlarına..."

Sevda adamın söylediği pozu zihninde canlandırmaya çalışırken derin bir nefes aldı ve Ezel'in ona birkaç saniye tanımak için arkasını döndüğünü gördüğünde, onun en azından kendisini izlemediğini düşünüp rahatlamaya çalıştı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde adamın dediğini yaptı ancak çenesini avuçlarına yaslamak yerine, avuçlarıyla kendini sardı ve soğuk çarşafa değen göğüslerini gizlemeye çalıştı.

Ezel yeniden arkasına döndüğünde dudaklarında Sevda'nın onu dinlemeyeceğini zaten biliyormuş gibi kocaman bir gülüş vardı. Genç kadına doğru yürüdü ve yatağın bir köşesine oturarak kadının sağ tarafa yığılmış saçlarını sırtına doğru attı. Yeşillerini onunkilere dikti ve kendi kendine konuşurmuş gibi, "Ah, evet," diye fısıldadı. "Sen kesinlikle uslu olmazdın..."

Sevda adama *demiştim,* der gibi bir bakış atarak utancını gizlemeye çalışırken, Ezel oturduğu yerden kalktı ve yatağın çevresinde yürümeye başladı. Adamın adım sesleri odada yankılanırken ve o yeşil bakışları her bir santiminde hissederken, hava Sevda için giderek yoğunlaştı. Onun ne yapacağını büyük bir merak ve gerginlikle bekliyor, heyecanla atan kalbinin sesini biraz olsun bastırabilmeyi umuyordu. Ancak bunun boş bir çaba olduğunun farkındaydı çünkü bu adamla birlikteyken hep böyle olacaktı.

Ezel ayaklarının yanında bir yere oturup, onları birden kucağına çektiğinde Sevda omzunun üstünden adama bir bakış attı. Yanakları kıpkırmızıydı, dudakları burnundan yeterince nefes alamıyormuş gibi aralanmıştı ve gözlerinin içinde çekingen fakat aynı zamanda da cüretkâr bir bakış vardı.

Bakışları buluştuğunda, Sevda'nın bedeninden adamın yalnızca görmekle kalmayıp hissettiği lanet bir ürperti geçti. Ezel hafifçe gülümseyerek Sevda'nın sağ bacağına, ölümcül derecede yüksek topuklu çizmesinin fermuarına uzandı. Fermuarı yavaşça aşağı indirirken bakışlarını gözlerinden biraz olsun çekmedi. Havada öyle yoğun bir elektrik vardı ki Sevda gerilimi her bir hücresinde hissedebiliyordu.

Ezel de ondan farksız sayılmazdı ve böyle yaparak hem ona hem de kendisine işkence ettiğinin farkındaydı. Fakat bu, bugüne kadarki en güzel işkenceydi. Onun tepkilerini seyretmek ve sıcak, yumuşak tenini duyumsamak Ezel için hiç olmadığı kadar tatmin ediciydi.

Çizmeyi sonunda çıkardığında, "Louboutin,"* diye mırıldandı. Kadının onları sevdiğini fark etmişti ve bu; Ezel'in aklını, başrolünü Sevda'nın ve yüksek topuklu ayakkabıların süslediği imgelerle doldurmaya yetmişti.

Ezel, aynı yavaş hareketlerle diğer çizmeyi de çıkardı ve ilkine gösterdiği gibi bir özenle kenara koydu. Sevda'nın ayak bileğinden başlayarak işaretparmağının tersini kadının teninde, yukarıya doğru gezdirmeye başladı.

* Christian Louboutin, Fransız ayakkabı tasarımcısı. İmzası haline gelen parlak, kırmızı lake taban tasarımları ile bilinmektedir.

Dokunuşları öylesine hafif ve hassastı ki Sevda adamın kendisine dokunmamasını ona bir türlü söyleyemiyor, dudaklarını ne zaman aralasa susmak ve sadece hissetmek zorunda kalıyordu.

Adamın parmağı, kalçasındaki o morluğun üzerinden geçip küçük külotunun kenarına takılı kaldığında, Sevda ne zaman yumduğunu fark etmediği gözlerini araladı ve adamla göz göze geldi. Adam oyunbaz bir gülüşle ipek kumaşın lastiğini çekiştirdiğinde kumaşın bir kısmı aşağı kaydı. Sevda onun ne yapacağını anladı. Ezel, aklında çok daha cüretkâr bir poz olduğunu söylerken bunu kastediyor olmalıydı.

"Hayır..." Sevda titrekçe fısıldayarak başını iki yana sallarken saçları yeniden omuzlarından aşağı kaydı ve bembeyaz, çıplak sırtını açığa çıkardı. "Bunu... bunu yapma..."

"Yapacağım ve bunun için üzgün değilim."

Ezel arzuyla koyulaşan gözlerini onunkilere dikerek gülümsedi ve bu kez, diğer parmağını da lastiğin bir köşesine taktı. Hırıltılı bir sesle, "Buraya geldin, Sevda," diye fısıldadı. "Bana *evet* dedin, bana çok önce evet dedin ve bunu senden neler isteyeceğimi, neleri kabul ettiğini umursamadan yaptın. *Bir kumar oynadın, Sevda ve kazanamayacağının farkındaydın...*"

Ezel yumuşak, çıplak tenine değmeden kumaşı indirmeye başladığında Sevda onun kararlı bakışları karşısında hiçbir şansı olmadığını anladı. Adam, "Kalçalarını kaldır," dediğinde onun söylediğini yaptı. Sıcak hava ansızın çıplak tenine çarptığında ürperdi ve bakışları tıpkı adamınkiler gibi arzuyla doldu. Savunmasız ve fazla açık bir pozisyondu. Şu an çığlık çığlığa adama karşı gelmesi, bir şeylere sarınması gerekiyordu. Ancak gözlerinden bir an olsun ayrılmadan onu soyan o bakışlarda öyle bir büyü vardı ki Sevda bunu yapamıyordu.

Külotunun yalnızca saniyeler sonra adamın parmağının ucunda kalmasıyla Ezel genişçe sırıttığında, Sevda onun kendisiyle oynadığı bu tehlikeli oyundan ne kadar zevk aldığını görebiliyordu. Ve şayet Ezel oyun oynamayı seviyorsa bilmesi gereken bir şey vardı; bazı oyunlar tek oyuncuyla oynanmazdı ve Sevda ona ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu göstermeye hazırdı.

Adam siyah, dantel külotunu hâlâ tutmaya devam ederken Sevda yavaşça gülümsedi. Bu öylesine güzel ve yumuşak bir gülümsemeydi ki o an değil Ezel'i, kalbi olmadığını iddia eden Yavuz'u bile kalbinden vurabilirdi. Genç kadın başını hafifçe omzuna yaslayarak meydan okur gibi, "Onu çok sevmişe benziyorsun," dedi. "İstiyorsan sende kalabilir..."

Beklediğinin aksine Ezel Doğan şaşırmadı, adamın o güzel dudakları geniş bir gülümsemeyle şekillenerek yakışıklı yüzünü aydınlattı. *"Hiç demeyeceksin sanmıştım."*

Adam onu kasıp kavuran bir bakışla gözlerine bakmaya devam edip, ahlaksız bir gülüşle külotunu cebine atarken Sevda kiminle aşık atmaya çalıştığını daha iyi anladı.

Ezel Doğan iflah olmaz bir utanmazdı.

Adam ayağa kalktığında ve şövalesine doğru yürümeye başladığında, onun gidişini seyreden Sevda nihayet derin bir nefes aldı. Bu cesareti nereden bulabildiğini sorgulayarak kendine kızarken, ayaklarını havada çapraz yaptı. Saçlarını sol tarafına attı ve avuçlarını çenesine yaslayarak Ezel Doğan'ı seyretmeye başladı. Çırılçıplak oluşunun onu her geçen saniye germesi lazımdı ancak Sevda kendini yaramaz bir kız çocuğu kadar heyecanlı hissediyordu.

Oynadıkları bu tutkulu oyun, kesinlikle çok tehlikeliydi ve Sevda'yı çeken şey de tam olarak buydu. Her şeye rağmen sonunda kendini adamın kollarında, güvende bulacağını biliyor ve buna sarılıyordu.

Ezel üzerinde gezinen bakışların kesinlikle farkındaydı ve dudaklarındaki o gülüşe rağmen oldukça gergindi. Kahretsin, kadın sadece birkaç adım ötesindeydi ve *çırılçıplaktı.* Hep düşlediği gibi yatağında öylece uzanıyor ve onun vereceği emirleri bekliyordu. Ezel ona emirler vermekten kesinlikle zevk alırdı fakat aklındaki sözler, sanat için değildi.

Tamamen arzuyla ilgiliydi.

Sevda o çakır gözleriyle, gözlerinin içine bakarken kadına dizleri üzerinde doğrulmasını söylemek isterdi. Yavaşça Sevda'ya doğru yürür, kadının eşsiz güzelliğini bir su gibi yudumlar ve parlak, yumuşak omuzlarını okşardı. Ardından kadının ellerini kavrar ve onları pantolonunun beline yerleştirerek, Sevda'nın düğmelerini açmasını ve fermuarını indirmesini izlerdi. Muhtemelen Sevda bu dediklerini yaparken de Ezel kaskatı kesilir, heyecanla nefessiz kalarak bir kaya gibi sertleşirdi.

Kahretsin...

Düşüncesi bile canını yakıyordu ve kadının hemen orada savunmasız, teslim olmuş bir halde durması da işini hiç kolaylaştırmıyordu. Gözucuyla Sevda'nın saçlarıyla oynadığını gördü ve o ipek kadar yumuşak saçlara dokunmak isteyen parmaklarını, bir gün istediğini elde edeceğini düşünerek tuvale değdirdi. Çerçevenin ve kumaşın gerginliğini mükemmel olduğunu bilmesine rağmen kontrol etti. Kalemlerini alarak şövalenin önüne oturup onların uçlarıyla oyalanırken Sevda, Ezel'i görebilmek için başını hafifçe yana eğdi. Saçları bir kez daha dağılırken şımarıkça, "Sıkıldım," diye seslendi. Oysa sesindeki tek şey, utanç ve endişeydi.

Ezel ona doğru döndüğünde genç kadının yanakları biraz daha kızardı. Buradan öylesine mükemmel görünüyordu ki Ezel bu manzarayı sonsuza dek zihnine hapsetmek ve hatırlamak istedi. Ani bir kararla ayağa kalktı.

Gömme dolaplardan birine ilerleyerek fotoğraf makinesini çıkardı. Makineyi boynuna asıp ayarlarıyla oynamaya başlarken çıplak gövdesi ve o güzel gözleriyle Sevda'yı titretiyor, genç kadının sınırlarını her geçen saniye biraz daha zorluyordu.

Ezel ondan yalnızca iki adım uzaklıkta yere diz çöktüğünde Sevda'nın nefes alış verişleri hızlandı. Genç kadın, gergin bir bekleyişle saçlarını kulağının arkasına attı ve başını eğip gözlerini yumduğu an deklanşörün sesini duydu. Bakışları yeniden adama değdiğinde Ezel tıslarcasına bir nefes verdi. "Saçlarını sırtına at."

Sevda adamın dediğini yaparak ona uydu. Sonraki dakikalar zevkli işkencelerle doluydu. Her ikisi de bunun farkındaydı ve bundan gizli bir zevk alıyordu. Ancak altıncı pozdan sonra Sevda sıkılarak kollarını öne doğru uzattı ve yana yatırdığı başını da kollarına yasladı. "İş yaparken hep bu kadar katı mısındır?"

"Bozma, sakın bozma..." Ezel deklanşöre bastıktan sonra doğruldu ve ellerini saçlarının arasından geçirerek onları darmadağın yaptı. "Ya sen? Hep çabuk sıkılan biri misindir?"

"Hayır, sadece sırtım ağrıdı. Karnımın altına bir yastık koyman gerekirdi."

Huysuzca homurdanan Sevda, Ezel'in kısık bakışlarla kendisini seyrettiğini gördüğünde utandı ve genç adam gözlerini açıp kapayıncaya dek pozisyonunu değiştirdi. Yan yattı ve bir koluyla göğüslerini sardı. Bir bacağını da karnına doğru çekti ve çıplaklığını elinden geldiğince gizlemeye çalıştı. Fakat Ezel Doğan'ın ateşli, tecrübeli bakışları altında bu imkânsızdı. Ezel, Sevda'nın yeni pozisyonunu süzerken genç kadına öyle bir bakış attı ki Sevda'nın boğazı kurudu. Bu meydan okumaları eğlenceli buluyordu ancak ilk kez korktu. Bedenini ipekten iplikler gibi saran o arzu, karnının altında toplanarak kocaman bir yumak oldu ve hava cinselliğin verdiği o gerilimle doldu.

Ezel sadece tek bir adım atsa, ayağa kalksa ve kadına baksa onun sakladığı ya da *saklayamadığı* her şeyi göreceğini biliyordu. Genç kadının bu kadar yakınında olup da dokunamamak onu delirtiyordu. Lanet kadın çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Ezel'in aklını başından alıyor, geriye beyninin içinde durmadan *Sevda* diye göğsünü yumruklayan bir mağara adamı bırakıyordu.

Kendine engel olamadan uzandı ve kadının saçlarını okşayarak onları omzunun üstüne, serin çarşaflara bıraktı. Teninde gezinmek ve onu keşfetmek için delice bir istek duyuyordu fakat kendine güçbela engel olarak geri çekildi. Kadın saklı bir güzellikti ancak bu hali, Ezel'in karşısında her şeyiyle durmasından çok daha tahrik ediciydi.

Sevda gözlerini kırpıştırarak, o gür kirpiklerinin altından kendisine baygın bir bakış attığında ve dişlerini dudaklarına geçirdiğinde Ezel uzanıp

Sevda'nın dudaklarını okşadı. Boğuk bir sesle, "Sana sahip olduğum an..." diyerek adeta tısladı. "Sana sahip olduğum an sana beni çıldırtmanın hesabını soracağım, Sevda. Kollarımda zevkle kıvranacak ve yine de devam etmem için bana yalvaracaksın..."

Sevda bacaklarını sıkıca birbirine bastırırken adeta soluk soluğaydı. "Beni soyan sendin, unuttun mu? Çıplak kalmamı söyledin."

"Söyledim... söyledim ama bu kadar mükemmel olmaman gerekiyordu!"

Ezel kendi kendine homurdandığında Sevda yüzünü koluna bastırarak, "Sus," diye fısıldadı. "Lütfen..."

Ancak Ezel'in susmaya niyeti yoktu. Uzanıp bir eliyle genç kadının saçlarını kavradı ve onları parmaklarına dolayarak Sevda'nın başını geriye doğru çekti. Bir diğer eliyle uzanarak genç kadının çenesini tuttu ve onu gözlerine hapsetti. Kadının arzuyla koyulaşan bakışları bu kez koyu bir maviye çalıyordu. İçlerindeki o arzunun getirdiği belirsizlik, Ezel'i en derinlerden vuruyordu.

"Susmayacağım," diye fısıldadı. "Kahretsin Sevda, her şeyin farkındaydın. İkimizin de yanacağının, kül olacağının farkındaydın."

"Sen de öyle, bunu sen de biliyordun, Ezel... Yalnızca bunun sadece bir bakışla olacağını bilemedin. Bir çift sözle, yalnızca bir dokunuşla..."

Sevda'nın ürkek fısıltılarını dinleyen Ezel eğildi ve dudaklarını genç kadının tenine, boynuna bastırdı. Oraya ıslak bir öpücük bırakırken zamanın neler getireceğini ve sözlerinin ne kadar doğru olacağını bilmeden, "Beni mahvedeceksin, Sevda *mahvolacağız*," diye fısıldadı.

Ardından hiçbir şey olmamış gibi hırsla avuçladığı o saçları bıraktı ve yeniden şövalesine doğru yürüdü. Çelik gibi sert, katı bir sesle öyle kalmasını söylerken Sevda adamı dinledi. Bu sırada deli gibi atan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler almaya başladı. Ezel de ondan farksız sayılmazdı. Derin derin soluyordu ve çıplak bedenini süzen gözlerinde tekinsiz bir ışık vardı. Birlikteyken pimi çekilmiş bir bomba gibilerdi. Patlamaları an meselesiydi ve bu olduğunda Sevda artık bunun geri dönüşü olmayacağının, her bir parçasının savrulacağının farkındaydı.

Derin bir nefes alıp kaşlarını çatarak, tuvale çizgiler bırakan adama odaklandı. Adamın uzun, gece karası saçları darmadağındı ve bir kısmı alnına doğru dökülmüştü. Sevda'nın uzanmak ve onlara dokunmak isteyeceği kadar güzel görünüyordu. Yeşil gözleri, bir erkeğe göre uzun ve gür olan kirpiklerinin gölgesinde saklanmıştı. Daha önce defalarca kez kendisini öpen o dolgun dudaklar ise düz bir çizgi halini almıştı ve Sevda, aslında adamın bunu hep yaptığını fark etmişti. Çalışırken ya da bir şeye odaklanırken hep böyleydi.

Sevda sessizliğe daha fazla dayanamayarak konuşmaya karar verdi. "Bana biraz kendinden bahsetsene."

"Ressamım ve resim yapmayı severim."

Ezel başını hiç kaldırmadan dalga geçercesine homurdandığında, Sevda surat asarak kaşlarını çattı. "İyi ki söyledin, Ezel bildiğim iyi oldu..."

"Benim için zevkti." Ezel *bir şey değil*, dercesine omuz silkip yeniden resmine döndüğünde Sevda homurdandı fakat sorular sormayı bırakmadı. "Bir ailen var mı?"

"Aile dediğin şey yalnızca anne ve babadan oluşmuyorsa evet, o halde bir ailem var." Ezel boş bir sesle konuşup, gözlerini gözlerine diktiğinde Sevda irkildi çünkü kaybı yaşayan ve buna şahit olan bakışlar, kendininkilerin aynası gibiydi. İçleri hüzünle ve aradan geçen yıllara rağmen sonsuza dek sürecek bir matemle doluydu. Giderek koyulaşmıştı ve Sevda'ya kendi kayıplarını hatırlatıyordu.

Sevda ne kadar hassas bir soru sorduğunun farkına vararak susup bakışlarını kaçırdığında, Ezel ona kaçamak bir bakış attı ve kadının çatılan kaşlarından, somurtan dudaklarından nefret ederek onu yeniden başlatmaya çalıştığı sohbetin içine çekti. "Tek ailem halam," dedi yeniden resme odaklanarak. "Bir de baş belası bir kuzenim var. Hobileri arasında beni ve Süha'yı çıldırtmak bulunur."

Sevda düşünceli gözlerle, "Belen," diye mırıldandığında Ezel alaycı bir homurtu çıkardı. "Ta kendisi..."

"Süha kim peki?"

"Benim için bir dost, Belen için ise duygularını kabullenerek açılmak yerine, flört etmeyi sevdiği adam."

"Ah, seviyorsa neden söylemiyor ki? Kabullenmek-"

"Sen her şeyi kabulleniyor musun, Sevda?"

Ezel kendisine imalarla dolu, ateşten bir bakış attığında Sevda kızararak sessiz kaldı. Ezel Doğan hakkında kabullenemediği, kabullense bile adama asla itiraf edemeyeceği pek çok şey vardı. Yeniden konuya dönerek, "Bir de Erez vardı, değil mi?" diye sordu. "Dostun olduğunu-"

"Kahrolası herife neden bu kadar taktın?"

Ezel çizmeye bir ara vererek kaşlarını çattığında Sevda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da bundan vazgeçerek adamı kışkırtan bir gülüş kuşandı. "Sadece merak ettim," derken adamın öfkelendiğinin farkındaydı. "Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamıyorum, Ezel. Kıskanmış olabilir misin?"

"Senin Belen'i sevgilim zannedip kıskandığın gibi mi, Sevda?"

Pekâlâ, bu iyiydi. Sevda adama vereceği bir cevabı olmadığını anladığında huysuzca kaşlarını çattı ve Ezel onun bu hali karşısında gizli bir gülümsemeyle yeniden resmine döndü. Kadın onu nereden vuracağını nasıl da iyi biliyordu. Farkında olmadan Ezel'in aklına bir başkasının düşüncesini sokuyor ve Ezel bundan nefret ediyordu.

Sevda'nın önceki hayatına karışamazdı, bunu biliyordu ancak şimdiki hayatı, bundan sonrası Ezel'i ilgilendirirdi. Her ikisi de birbirlerinden bu kadar hoşlanıyor ve birbirlerini istiyorken buna hakkı vardı. Bakışları buluştuğunda ve kadının o güzel, çakır gözleriyle kendisini izlediğini gördüğünde hafifçe gülümsedi. Sevda'nın kalbinin hızla çarpmasına sebep olan bir gülümsemeydi. "Ya sen? Senin arkadaşların var mı?"

Birdenbire tüm yüzü aydınlanan Sevda, "Evet," diye şakıyınca Ezel'in kaşları ilgiyle havaya kalktı. Neticede kadını bu kadar mutlu eden çok az şey vardı. "İsmi Sabrina, İrlandalı bir manken ve Zürih'de yaşıyor. Benim en iyi ve tek arkadaşımdır. Dedem... dedem kalp krizi geçirdiğinde buradaydı ancak yeniden dönmesi gerekti."

Kadının sesi sonlara doğru hüzünle alçaldığında Ezel, onun kadına ne kadar değer verdiğini anladı. "Sana sahip olduğu için çok şanslı olmalı."

Sevda bu sözler üzerine alayı bir ses çıkararak, "Asıl ben, ona sahip olduğum için çok şanslıyım," diye mırıldandı. Ses tonundaki o ruhsuz hava, Ezel'in çok daha fazla şey sormak istemesine neden oldu fakat kadının gözlerinde dolaşan gölgeler ona engel oluyordu. Ezel onun kadınla İsviçre'de tanıştığını tahmin ediyordu. Sevda hakkında anlamlandıramadığı şeylerden biri de buydu. Yavuz kadar kontrolcü biri nasıl olmuştu da Sevda'nın İsviçre'ye gitmesine ve orada uzun yıllarca yaşamasına izin vermişti? Neden başka bir yer değil de İsviçre'ydi?

Sevda'nın dalgınca camdan dışarı baktığını gördüğünde, onun dikkatini yeniden çekmek adına kadının yüzünün önüne düşen saçlara bir bakış atarak, "Saçlarını sırtına at," diye seslendi. Sevda bu söylediğini yapıp göğüslerinde gevşeyen kolunu yeniden sıklaştırdığında, Ezel bakışlarını bir an olsun kaçırmadan onu seyrediyordu.

Sevda, "Bu çok utanç verici," diye inledi. Gözlerinde sessiz bir yakarış gizliydi. "Bana öyle bakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Nasıl bakmaktan?"

"Sanki beni zaten soymamış, çok daha fazlasını istermiş gibi..."

"Ah, bunu zaten istiyorum, Sevda..." Ezel kollarını göğsünde kavuşturdu ve keskin yüz hatlarını çok daha tehlikeli kılan bir gülüşle karşılık verdi. "Buradan ne kadar güzel göründüğünü ve sana neler yapmak istediğimi bilsen korkup kaçardın..."

Belki de kaçmazdı.

Sevda olduğu yerde kıpırdandı. Heyecanla nefes alıp vermeye başladığında, Ezel ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Sevda'nın önünde diz çöktü ve o keskin yeşilleriyle genç kadının dudaklarına bakarken, "O siktiğimin kuralından nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sevda'ya uzandı ancak son anda kendine engel olarak elini indirdi ve genç kadının sere serpe uzandığı çarşafı parmaklarının arasında sıkmaya başladı. Yüzleri birbirlerine öylesine yakındı ki Sevda adamın sıcak nefeslerini teninde hissedebiliyor, ona bu kadar yakınken Ezel Doğan'ın kendisini öptüğü o büyülü dakikaları düşünmeden yapamıyordu.

Sevda adamın onu hâlâ öpmemesine şaşırarak bakışlarını gözlerine diktiğinde, Ezel inlememek için kendini zor tuttu. Arzunun bir sis gibi genç kadının gözlerinde dolandığını, kadının çıplak teninin enfes bir pembeye büründüğünü ve ıslak dudaklarının ne kadar davetkâr olduğunu görmek aklını fazlasıyla başından almıştı.

Ezel üzerine doğru biraz daha eğildiğinde Sevda titrek bir nefes aldı. "Belki... sadece bu an için bir istisna yapabiliriz," diye fısıldadı.

Ancak Ezel'in boktan istisnalara sabrı yoktu. Artık kalmamıştı. *Ya hep ya hiç*, diye düşünüyordu ve Sevda da bunu adamın gözlerinde görebiliyordu.

Adam boğuk, hırıltılı bir sesle, "Pes ediyor musun?" diye sorduğunda Sevda birkaç saniye için sessiz kaldı. "Sana pes ettiğinde neler olacağını söylemiştim... Hatırlıyor musun?"

Sevda yavaşça başını salladı. Kendini kurdun kollarındaki bir kuzu gibi hissediyordu ancak avlanmayı hiç bu kadar istememişti. Yüzüstü dönerek dirseklerinin üzerine yaslanıp, "Evet," diye fısıldadığında Ezel dudaklarını onunkilere dokundurdu ancak onu öpmedi. "*Neye* evet?"

Daha cevap veremeden adam geri çekildiğinde Sevda öfkeli bir nefes verdi, bu saatten sonra daha fazla utanmasının bir anlamı olmadığını düşünerek dizlerinin üstünde doğruldu. Çıplak bedenini, dizlerinin üzerindeki Ezel'in yarı çıplak gövdesine yasladı. Ellerini adamın saçlarına geçirdi ve onun o yoğun, yeşil gözlerini kısmasını zevkle izledi. "Pes edi-"

Ezel sözlerinin devamını duymak için beklemedi, dudaklarını aceleyle onunkilere bastırdı ve saçlarındaki parmakların hesabını sormak ister gibi çıplak kalçasını sıktı. Orada yeni bir iz bırakacağı kesindi ancak bu seferkinin acıdan değil, zevkten olacağı düşüncesi Ezel'i hiç olmadığı kadar tatmin ediyordu. Kadının her bir santimini keşfetmeyi ve o güzel tenini, ona ait izlerle doldurmayı planlıyordu.

Sevda inleyerek adama tutunurken, sertleşen göğüs uçları adamın sert göğsüne sürtünüp ona canını acıtan bir zevk verirken, Ezel'den başka hiçbir şey düşünemiyordu. Dudaklarını araladı ve adamın onu talan etmesine, dilini onunkiyle birleştirip onları mahrem bir dokunuşla sarmasına izin verdi.

Adamın saçlarına asıldı ve Ezel göğüslerinin çıldırtıcı ağırlığını avuçlayıp, onları hoyrat dokunuşlarla keşfederken inledi.

Yaşadıklarının onun için çok fazla olduğu bir gerçekti. Bedenini istila eden bu hislere ve dokunuşlara karşı hâlâ acemiydi ancak bu onu durdurmuyor, Sevda adama sürtünmeye ve tıpkı onun kendisine yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya devam ediyordu.

İp madem incelmişti, o halde inceldiği yerden kopmasında bir sorun yoktu.

Yalnızca saniyeler içinde kendini o serin çarşafların üstünde, sırtüstü uzanırken buldu. Ezel geri çekilip kendisini seyretmeye başladığında, Sevda teninin açıkta kalan her santiminin kızardığını hissetti. Örtünmek ve kolunu kendine sarmak istedi ancak onun neler düşündüğünü tahmin eden Ezel buna izin vermedi. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi ve ellerini başının üstüne sabitleyerek üzerine uzandı. Tıpkı dünkü gibi onu kolları arasında hapsetti.

Erkeksi bir gururla dolan gözlerini bir ziyafete bakıyormuş gibi üzerinde gezdirerek, "Pes edeceğini biliyordum," diye fısıldadı. Yeşilleri daha önce Sevda'ya hiç böyle bakmamıştı. "Ancak bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

"Bunu ben de düşünmemiştim," diye itiraf eden Sevda utançla kızardı. "Daha bir gün bile olmadı! Aradan sadece saatler geçti ve ben... senin kollarında, senin yatağındayım..."

Ezel sözlerinin gerçekliğiyle inlememek için derin bir nefes alarak, "Sana demiştim," dedi. *"Biz birbirimize aitiz, demiştim..."*

Sevda bunu inkâr etmeyerek gülümsediğinde, öyle güzel görünüyordu ki o dakikadan sonra Ezel'in kendini daha fazla tutabilmesi imkânsızdı. Eğilerek dudaklarını yeniden onunkilere kattı. Sevda'nın kendisine dokunmasını istiyordu, bu yüzden onun ellerini serbest bıraktı ve genç kadın çekingen ancak istikrarlı dokunuşlarla avuçlarını sırtında gezdirirken kendi de söz verdiği gibi kadının vücudunu keşfetmeye başladı. Omuzlarının narin kıvrımlarını, kürekkemiklerini gezindi. Göğüslerini kavradı ve onları hoyratça şekillendirmeye başladığında Sevda dişlerini Ezel'in altdudağına geçirdi. Kendini genç adamın sertliğine doğru itti ve Ezel, kadının bacaklarını bir kenara çekip vücudunu onunkine bastırdı. Aralarındaki o aptal kumaşlara rağmen öyle güzel hissettiriyordu ki Ezel ön sevişmeyi atlamaktan ve ona o an sahip olmaktan korktu.

Öpüşmelerinin temposuna uyarak ritmik hareketlerle kendini Sevda'ya bastırıp ona sürtünürken, her ikisi de daha fazla direnemeyecekleri kör bir tutkunun pençesinde kaybolmuştu. Bu yüzden kilitte dönen anahtarın, açılan kapının ve onlara bakarak genişçe sırıtan adamın farkında değillerdi.

"Ah, Ezel! Seni şanslı piç! Ağzının tadını hep bilmişsindir!"

Bölüm 15

"Bir sâniye içinde o siktiğimin gözlerini üstümüzden çekmezsen seni mahvederim, Erez!"

"Sakin ol şampiyon, sakin!"

Erez ellerini havaya kaldırarak sırıttı. Belen, Ezel'in stüdyoda olduğunu söylerken adama sürpriz yapmak istemişti ancak asıl sürpriz kendisine olmuştu. Kadını ve onu, o halde görür görmez zaten arkasını dönmüştü ve gözlerini üzerlerine dikip onları daha da utandıracak değildi. Şey, aslında Ezel'in utandığını sanmıyordu, içinden bir ses bunu yapmasını söylemişti ama sadece siyah saçlarını görebildiği kadın utançtan öyle bir çığlık atmıştı ki Erez kadına üzülmüş ve bu fikirden vazgeçmişti.

Sevda utançla örtüleri çekiştirmeye çalışırken Ezel'in bedeni ona siper olmuştu ve yakınlıkları can yakıyordu. Sevda önce Ezel'i üstünden itmeyi sonra da kendini banyoya atmayı ve saatlerce orada kalmayı istiyordu. Saniyeler önce hissettiği o şiddetli duygular onu öyle sarsmıştı ki utançtan ne tek kelime edebiliyor ne de kıpırdayabiliyordu.

Ezel bulundukları duruma içinden küfürler yağdırdı, saniyeler önce arzuyla dolu o gözlerin yaşlarla ve utançla taştığını gördüğünde daha da öfkelendi. Zamanlaması bu kadar boktan olan bir adam daha tanımıyordu. Omzunun gerisinden Erez'e bıçak kadar keskin bir bakış atarak, "Dışarı!" diye kükredi.

Adam bu sözlerin üstüne, "Çok soğuk!" diye homurdandı ama yine de sigara paketini ve çakmağını alarak dışarı çıktı. Dairede yeniden baş başa kaldıklarında Ezel, Sevda'ya döndü ve onun o sarsılmış, kırılgan haline bakarken hissettiği öfke sabun köpüğü gibi dağıldı. Genç kadını kollarına çekmek ve onu sıkıca sarmak arzusuyla boğuşmaya çalıştı. Ardından uzanarak her ikisinin de içini titreten tüy kadar hafif ve ateş kadar sıcak dokunuşlarla genç kadının yanaklarını okşadı.

"Sakin ol, Sevda... Bir elmadan daha kırmızısın. Her ne kadar bu halinden hoşlansam da... yeniden basılmamak için toparlanmamız gerekiyor."

Aslında toparlanması gereken tek kişi Sevda'ydı zira genç adamın kıyafetleri -en azından çoğu- hâlâ üstünde duruyordu fakat genç kadının bacaklarının arasına yaslanan o sertlik, Ezel'in de en az Sevda kadar kötü bir durumda olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Sevda utançla inleyerek avuçlarını yüzüne bastırıp, "Rezil olduk!" diye fısıldadı. "Buna... buna inanamıyorum..."

"Bir de şu açıdan düşün," diyen Ezel gergin bir sesle güldü. "Durmadan sorup durduğun Erez'le tanıştın."

"Tanrım, beni... gördü mü?"

Sevda avuçlarını aralayarak adama kaçamak bir bakış attığında, o yeşillerin karardığını ve öfkenin genç adamın gözlerine çöktüğünü gördü. Ezel bu fikirden nefret ediyormuşçasına tısladı. "Elbette hayır!"

Erez gelmeden önce bile Ezel, Sevda'yı öyle bir sarmıştı ki adamın görebildiği tek şey kendi bedeninin altında ezilen siyah saçlı bir kadın olmalıydı.

Sevda rahatlayarak derin bir nefes verdiğinde ve ürkekçe gözlerine baktığında Ezel eğilip, ellerini genç kadının saçlarına dolayarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda'yı talan etmek, ona sahip olmak o an mümkün olsaydı, ona pes edişinin getirdiklerini zevkle gösterir ve bunu hiç düşünmeden yapardı.

Sevda neler olduğunu anlayamadan, Ezel öpücüğü keserek geri çekildi ve başparmağıyla genç kadının dudaklarındaki ıslaklığı okşarken, "Evren bizimle dalga geçiyor olmalı," diye fısıldadı. Sesinde tehlikeli bir alay vardı. "Hikâyemizi kim yazıyorsa boktan bir mizah anlayışı var."

"Ah, sanırım öyle."

Sevda bir kez daha arzu dolu gözlerle ona bakmaya başlayınca Ezel acı çekercesine derin bir nefes aldı ve eğilerek kadının dudaklarına yeniden sert bir öpücük bıraktı. "Artık giyinsen iyi olur, buna başka bir zaman devam edebiliriz."

"Tabloya mı?"

Sevda safça sorduğunda Ezel'in dudaklarında alay dolu bir gülüş belirdi ve genç adam, sertliğini kadının bacaklarının arasına yaslayarak, "Buna," diye mırıldandı. Sevda yeniden kızardığında o parlak gözleri, yastığına dağılan siyah, kıvırcık saçları ve ışıldayan teniyle öyle güzeldi ki Ezel kendini tutamadan onu öpmeye başladı. Bu kez Sevda dudaklarının üstündeki o dudakları karşılamakta hiç gecikmedi. Kollarını adamın boynuna sararak dudaklarını araladı. Ezel dilini onunkine katarak, dudaklarını dişleriyle çekiştirip onu hoyratça öperken, yakıcı bir ateş bir kez daha hücrelerine karıştı. Bu zevk dolu bir yangındı.

Tıpkı adamın yaptığı gibi onun altdudağını çekiştirerek emdiğinde, Ezel hırlarcasına bir nefes verdi. Boynunda ve omuzlarında gezinen o elleri Sevda'nın başının üstünde kenetledi. Geri çekilip, "Şimdi anladın mı?" diye sorarken nefes nefeseydi ve yeşil gözleri alev alevdi.

Sevda sessiz kaldığında Ezel bedenini biraz daha onunkine bastırdı ve çıplak göğüsleri acıtan bir zevkle birbirlerine değdiğinde her ikisinin dudaklarından da bir inleme döküldü. Ezel yeniden Sevda'nın dudaklarına eğildi ve kapı o gün ikinci sefer açıldı. Sevda yeni bir utanç çığlığı atarken,

Ezel küfürler savurarak bakışlarını adama dikti. Yeşilleriyle birini öldürmesi mümkün olsaydı, Erez Gündoğdu şu an ölü bir adam olabilirdi.

"Siktir! Kahrolası gözlerini oyacağım, Erez! Onları bu defa oyacağım!"

Erez bir kez daha homurdanarak çıkarken, Ezel artık evrenin onunla dalga geçtiğinden emindi.

Sevda kıpkırmızı bir halde avuçlarını bir kez daha yüzüne kapadığında, Ezel içinden küfürler yağdırarak ayağa kalktı ve sakinleşmek için banyoya girdi. Kendini serin suyun altına atarak biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Öfkeliydi fakat kabul etmek istemese de adamın gelişinin iyi bir tarafı da vardı.

Sevda sıradan bir kadın değildi. Ezel'in o an ona sahip olması her şeyi fazla oldu bittiye getirirdi. En azından öncesinde Sevda'yı bir yemeğe çıkarabilir, ona biraz daha kur yapabilir ve gece onu istediği kadar şımartabilirdi. Her ne kadar kadın hoyrat dokunuşlarından hoşlansa ve Ezel kadının o bembeyaz teninde kendine ait izler görmek düşüncesinden deli gibi zevk alsa da ona daha yumuşak davranmalıydı. Kimsenin bugüne kadar yapmadığı bir şekilde ona dokunmalı, kadının yalnızca bedenini değil, kalbini ve ruhunu da çalarak onu tamamen kendine katmalıydı.

Sevda'yı *onun* yapmalıydı.

Ezel bu düşüncelerle boğuşurken Sevda çarşafı vücuduna dolayarak sarındı ve yanındaki yastığı kolları arasına çekerek yüzüne bastırdı. Sessiz ve boğuk bir çığlık atarak öfkesinden kurtulduktan sonra çok daha rahattı ancak bir kez daha çıplak bir halde basılırsa o kadar rahat olabileceğini sanmıyordu.

Örtüyü göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve kıyafetlerini aramaya başladı. Dizlerinin üstünde biten elbisesinin altına, arabasıyla geldiğinden üşümeyeceğini düşündüğü ve çizmeleri de uzun olduğu için çorap giymemişti. Aynı şekilde sutyeni de yoktu. Sadece külotu vardı ve o da...

Lanet olsun ki Ezel'deydi.

Sevda adama meydan okumuş ve onu resmen külotunu alması için cesaretlendirmişti.

Öfkeyle inleyip sandalyenin üstündeki elbisesini hızla üstüne geçirdi. Yatağın bir köşesine otururak Ezel'in büyük bir zevkle çıkardığı çizmelerini giydi ve saçlarını el yordamıyla düzelterek kolonlardaki aynalardan birine doğru ilerdi. *Dağılmış* kelimesi şu hali için oldukça... yetersizdi. Bir tsunaminin tam ortasında kalmış gibi görünüyordu. Sevda, adamın çekiştirmekten hoşlandığı saçlarını düzeltemeyeceğini anladığında onların bir koyun kadar kabarık durmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacağını anladı. Görüntüsünü biraz olsun düzeltmek istercesine çantasındaki makyaj malzemelerine sarıldı.

İşi bittiğinde daha iyi görünüyordu ve kendine bir kadeh doldurduktan sonra çok daha iyi olacaktı. Banyodaki su sesinin kesilmesini dinlerken, bir kadeh şarap alarak camın önüne doğru yürüdü. Bir yudum alıp, dışarı bakarken ise adamı fark etti. Erez Gündoğdu, kendi beyaz arabasını yanında oyuncak araba gibi bırakan siyah, devasa bir *Jeep*'e yaslanmıştı ve umarsızca sigara içiyordu.

En az Ezel kadar uzundu. Upuzun siyah, deri bir trençkot giymişti ve tıpkı Ezel'inkiler gibi koyu ve dağınık olan saçları omuzlarının üstüne dökülüyordu. Onunla hemen hemen aynı kiloya ve ten rengine sahipti. Aralarındaki tek benzerliğin isimleri ve meslekleri olmadığı su götürmez bir gerçekti.

Sevda kaşlarını çatarak adamı incelemeye devam ederken, adam üstündeki bakışları hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde Sevda nefesinin tıkandığını hissetti. Ezel Doğan'ın çarpıcı, delici bakışları, bu adamın bakışlarının yanında Pollyanna'nınkiler kadar tatlı ve sevimli duruyordu. Adamın gözlerinin rengi, uzaktan bile seçebildiği bir maviydi. Elektrik mavisiydi ve adam sanki gözlerinde kobalt şimşekler çakıyor gibi bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı, dudakları sanki gülümsemek nedir bilmiyormuş gibi dümdüzdü.

Sevda irkilerek bir adım gerilediğinde, Ezel Doğan'ın göğsüne çarptı. Erez elindeki sigarayı son kez içine çekerek yere attıktan sonra büyük postallarının altında ezdi ve Sevda'ya çarpık bir gülüşle baktı. Ardından bakışları Sevda'nın arkasındaki adama kaydı. Sevda, Ezel'in nasıl baktığını bilmiyordu ama her nasıl bakıyorsa aşağıdaki adamın gülüşü daha da büyüdü ve adam en sonunda ortaparmağını havaya kaldırarak genişçe sırıttı. Bu haliyle çok... tehlikeli bir havası vardı. Kesinlikle alnının ortasında bir *dangerous** tabelası taşımalıydı.

Erez Gündoğdu büyük arabasının kaputundan uzaklaşarak binaya doğru yürümeye başladığında, Sevda bir hanımefendiden beklenmeyecek şekilde elindeki kadehi başına dikerek içti. Dudaklarından süzülmek üzere olan bir damlayı diliyle yakalayarak arkasını döndü. Hâlâ utanıyordu ve Erez'le birazdan yüz yüze geleceği gerçeği utancını gittikçe katlıyordu. Belki de biraz daha içmeliydi. Keşke kadeh yerine şişeyi alsaydı.

Gözlerini kısarak küçük mutfağa baktığında, Ezel elindeki kadehi alarak bir kenara bıraktı ve dikkatini yeniden ona vermesini sağladı. Adamın yeşil gözlerinde oyunbaz, muzip bir bakış vardı. "Biraz fazla gerginsin Sevda, sence de öyle değil mi?"

* İngilizce'de *tehlikeli* anlamına gelir.

"Hiç tanımadığım bir adamın önünde seninle neredeyse sevişirken basıldım, *hem de iki kere.* Ve o adam şimdi buraya geliyor. Eğer biraz gerildiysem kusura bakma."

Sevda işaretparmağını göğsüne doğrultup tıslarcasına konuşarak kaşlarını çattığında, öylesine huysuz ve güzel görünüyordu ki Ezel dudaklarındaki gülüşü bastırmakta zorlandı. "Utanmana gerek yok, rahatla," diye mırıldandı. Sevda'nın aksine o oldukça rahattı.

"Rahatlamak mı? Hah! Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum! Üstelik..."

Sevda ansızın ne söylemek üzere olduğunun farkına vararak sustuğunda, Ezel tek kaşını havaya kaldırdı. "Üstelik ne?"

"Üstelik külotum yokken! Şimdi yalnızca ne kadar utandığımı değil, her adım atışımda eteğimin yırtmacını ve bir yerimin gözüküp gözükmeyeceğini de düşüneceğim!"

Ezel bu gerçeği yeni hatırlamış gibi tıslayarak küfretti. Yeşil gözleriyle cömert yırtmacını süzmeye başladığında Sevda bir başka kadehi içmeyi daha çok istiyordu. Ezel eğildi ve genç kadının yırtmacının iki ucunu birbirine yaklaştırmaya, kumaş kavuşmayınca da yeniden küfretmeye başladı. O yırtmaç ayaktayken böyle duruyorsa otururken nasıl olurdu, düşünmek bile istemiyordu.

"Ayakta kalacaksın! Oturma sakın!" diyerek talimat verdiğinde Sevda'nın kaşları çatıldı ve dudaklarından alay dolu bir gülüş fırladı. "Beni buraya çivilemeye ne dersin? İstersen yerimden hiç kıpırdamayayım?"

"İyi olur!"

Ezel tıslayarak, sanki rahat nefes alamıyormuş gibi gömleğinin birkaç düğmesini açmaya başladığında dairenin kapısı da açıldı ve odadaki o gergin hava biraz daha arttı. Artık Ezel bile oldukça gergin görünüyordu ve neredeyse Sevda'nın sağ tarafına, eteğinin yırtmacına yapışık vaziyetteydi. Sevda gözlerini devirdiğinde, Erez kaşlarını kaldırarak onları süzdü ve her nasıl görünüyorlarsa genişçe sırıttı, gülmek bu adama yakışıyordu ancak o güldüğünde... Sevda garip bir şekilde ürperdi. Adamın gülüşü o keskin gözlerini daha çok vurguladığında o gözlerin içinde saklı kalan birçok şey gördü. İçlerinde derin bir şeyler gizliydi ve adamın hep böyle mi baktığını merak etti. Erez gözlerini Ezel'inkine çevirerek kollarını iki yana açtı. "Bir kucak yok mu? Bir tebessüm, bir hoş geldin?"

"Hoş geldin mi? Ah, evet, işte burada."

Ezel yanından rüzgâr gibi geçtiğinde ve yumruğunu kaldırarak Erez'e doğru atıldığında, Sevda korkuyla çığlık attı ve bir an için gözlerini yumdu. Saniyeler sonra kahkaha sesleriyle yeniden adamlara döndüğünde şaşkındı, kimse yerde değildi. Onların küçük çocuklar gibi yumruk tokuşturduğunu ve ardından birbirlerine sarıldıklarını gördü. *Pekâlâ, işte bu ilginçti.*

Sevda bu kadar çabuk unutulmayı beklemiyordu.

Ezel adama dostane bir kucakla karşılık verirken, "Seni aşağılık herif!" diye tısladı. "En son bir buçuk ay önce konuştuk! Bir daha da bana yazmadın! Seni deli gibi merak ettim! Nerelerdeydin?"

"Ah, biraz orada biraz burada."

Erez çarpıkça sırıttı ve Sevda'yla göz göze geldiğinde genç kadın kıpkırmızı yanaklarla ve bir tebessümle karşılık verdi. Yaslandığı cam kenarından ayrılarak ileri doğru bir adım attı ve aynı anda Ezel'in kısık gözleri yırtmacına takıldı. Sevda bunu fark ettiğinde ve Ezel tıslarcasına bir nefes verdiğinde, olduğu yerde kalarak gergince güldü. Oysa beş yaşındaki bir çocuk gibi surat asmak ve ayağını yere vurarak itiraz etmek istiyordu.

Erez, Ezel'den ayrıldı ve Sevda'ya doğru yürüyerek genç kadının elini teklifsizce kavradı. Ardından onu beklenmedik bir hamleyle kolunun etrafında döndürerek Sevda'nın dudakların şaşkın ancak keyifli bir kıkırtının dökülmesine neden oldu. Ona bakan adamın gözlerinde öylesine eğlenceli ve renkli parıltılar vardı ki Sevda'nın onun hakkındaki tüm düşünceleri yerle bir oldu.

"Ben Erez Gündoğdu, peki ya siz?"

Dudaklarında hâlâ bir gülümseme asılı olan Sevda, boştaki eliyle kıvırcık saçlarını yüzünün önünden itelerken, "Sevda," dedi. "Sevda Altınbaşak."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sevda. Sana Sevda diyebilirim, değil mi?"

Ezel çatık kaşlarla onları seyrederken, "O eli biraz daha tutarsan bu tanışmadan o kadar da memnun olmayacağını garanti ederim," diye mırıldandı. Ardından sanki sınırlarını çoktan belirlememiş gibi uzanıp Sevda'yı kendi bedenine yasladı. Erez mesajı en başında almıştı. Sadece onlarla biraz eğlenmek istemişti, doğrusu Ezel'in bir kadınla bu kadar ilgili olduğunu ilk kez keşfediyordu. Yavaşça doğrulurken ikisi arasından anlamlı bir bakışma geçti.

Erez sessizce kadının sıradan biri olup olmadığını sorduğunda, Ezel kadının belindeki elini sıktı ve kaşlarını çattı. Ancak kısa bir an için Sevda'ya döndüğünde bakışları yumuşadı. Kadının güzel yüzünü izlerken bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü bakışları her şeyi anlatıyordu.

Erez o an anladı. Kadın denen varlıktan sadece yatakta hoşlanırdı zira bir kadının hem felaket hem de bir mucize olabileceğini ilk elden tatmıştı. Onun için bir felaket olmuştu, Akın için bir felaket olmuştu ve şimdi tek dileği Ezel için de öyle olmamasıydı.

Ancak çok geçti.

Zira Sevda Altınbaşak, Ezel Doğan'ın en büyük felaketi ve yangınıydı...

Günümüz

"Ne düşünüyorsun? Aklın hâlâ orada, konuştuklarımızda mı yoksa?"

Kenan Asan kara kaşlarını kaldırarak kendisine bakıp rahatça bacak bacak üstüne attığında, Yavuz da aynısını yaptı. Kaşlarından birini kusursuzca havaya kaldırdı ve gri gözlerini kıstı. Siyah saçlarının bir kısmı alnına dökülen Kenan, halinden oldukça memnun görünüyordu ancak Yavuz öyle değildi. Dolma kalemlerinden birini parmakları arasında çeviriyor, bir diğeriyle de masada ritim tutarken oldukça gergin görünüyordu. Kenan onu sorgulamakta oldukça haklıydı.

Ve haklı olduğu bir diğer şey de *o* konuydu.

"Sen bile onu istemişken, ben neden istemeyeyim ki?"

Yavuz'un aklı hâlâ bu söylenenlerdeydi. Sevda'ya olan nefretinin bir başka nedeni de buydu. Yıllarca ona bilenmiş, öfkeyle taşmış, hatta bu öfke ve nefrete dayanamayarak onu iki yıl boyunca yurtdışına, bir kliniğe göndermişti. Yıllar geçtikçe bu duyguların hafifleyeceğini ve bunların yükünden artık kurtulacağını düşünmüştü. Ama Sevda geri geldiğinde hiçbir şey değişmemişti, hatta o duygular daha da şiddetlenmişti.

Yavuz gelip geçen yılların ardından merak edip durmuştu. Acaba Sevda, Ufuk Altınbaşak'ın arabalarından birini aldığını ispiyonlamasa ve Yavuz geri dönmek zorunda kalmasa her şey nasıl olurdu? Yine de o kazayı yapmış olur muydu? Yoksa şu an Selen'le ve bebekleriyle bambaşka bir hayat mı yaşıyor olurdu?

Bunu asla bilemeyecekti ve tek sebebi de... Sevda'ydı. Başına gelen kahrolası her şeyin tek sebebi Sevda'ydı.

Yavuz ondan nefret ediyordu ancak nefret ettiği tek kişi kadın değildi. *Kendinden de nefret ediyordu.* Nasıl oluyordu da başka hiçbir kadın yokmuş gibi Sevda'yı arzulayabiliyordu? O... o aptal kadında ne vardı ki? Nasıl oluyordu da onu isteyebiliyordu?

Yavuz'un yaptığı her şeye rağmen yıllar bu kadına cömert davranmıştı. Ruhu kırk yaş birden almış olabilirdi ancak yüzü hâlâ çok gençti ve onun farkında bile olmadığı bu güzelliği kimi zaman Yavuz'un sinirini bozuyor, bir çocuk gibi hırslanmasına ve düzgün düşünememesine sebep oluyordu. Günler önce o yılbaşı gecesi, yakın arkadaş grubundaki Emir Seyhan'ı hiç düşünmeden öldürmesi de bu yüzdendi. Adamın sözlerine takılmaması gerekirdi ancak Sevda öyle bir ürkmüş ve gerilemişti ki Yavuz kadının o halinden, onun sinirle dopdolu olan o gözlerinden hiç hoşlanmamıştı.

Sevda sinirle adama atılmak istediğinde, onun için bir dosttan çok daha öte olan sağ kolu Melih Erdem onu tutmuştu. Yavuz elini uzatarak ondan silahını almış, gözünü bile kırpmadan adamı tek kurşunla öldürmüştü.

Karşısındaki adam da tıpkı onun gibi Sevda'yı istediğini söylüyordu ancak Yavuz onu da vuramazdı, bunu her ikisi de biliyordu çünkü Kenan Asan, Emir Seyhan gibi gözden çıkarmak isteyeceği türden bir adam değildi. Güçlü bir yatırımcıydı. Köklü bir aile geçmişleri vardı ve işlerinin baltalanması demek, sahip olduğu her şeyin çöküşünü hızlandırmak demekti.

Adamın hâlâ kendisine baktığını gördüğünde başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Yalan olduğu ortadaydı, bakışları hâlâ o konuşmalarının gölgelerini taşıyordu ancak sesi oldukça netti. "Düşünmüyorum. Aklım hâlâ şu belgelerde..."

Kenan onun dolmakalemini sertçe üstüne bıraktığı kâğıtlara bakarken gözlerini devirdi ve önündeki bardağı umursamazca başına dikti. "Merak etme, hiçbir şey olmayacak. Her şey kusursuzca işleyecek. İnan bana, adam neye imza attığını bile anlayamayacak kadar aptal ve çok sevgili aile avukatlarına soramayacak kadar da gururlu. Tek istediği bir an önce babasının paralarını yemek. Ama..."

"Ama?"

"Buna fırsatı bile olmadan her şeyi kendi elleriyle bize verecek..."

Kenan'ın yüzünde öyle kendinden emin bir gülüş vardı ki onun yine kazanacağına dair hiçbir şüphesi olmayan Yavuz dosyayı sertçe kapatarak ayağa kalktı. Saat yediye geliyordu. Büyük salondaki yemek masası çoktan hazırlanmış olmalıydı.

"Yemeğe kalacak mısın?"

"Sevda'yı görebileceksem neden olmasın?"

Kenan kıvrılan dudaklarıyla karşılık verdiğinde, Yavuz gözlerini kısarak adamın yakasına yapışma isteğini bastırmaya çalıştı. "Sevda akşam yemeklerine katılmayı tercih etmiyor."

"Ah, hadi ama. O içinde *senin* olduğun hiçbir şeye katılmayı tercih etmiyor, Yavuz. Ancak ısrar edersen... eminim ki gelecektir."

Yavuz başından beri odanın bir köşesinde hem içen hem de kendilerini dinleyen Melih'e bir işaret vererek Sevda'yı çağırmasını istediğini anlattı. "Israrcı ol," derken dudaklarında zorlama bir gülüş vardı.

Tüm bunlardan habersiz olan Sevda, Melih hiç umursamadan odasına daldığında pencerenin önündeki sallanan koltukta oturuyor ve yağan karı seyrediyordu. Kucağında bir müzik kutusu vardı ve sol eliyle anahtarı her çevirdiğinde odaya hoş bir müzik yayılıyordu. Müzik kutusunun üstünde küçük bir kar küresi vardı, kürenin içindeki iki sevgili birbirlerinin etrafında dönüyor ve müzik ilerlemeye başladığında yaklaşarak birbirlerine sarılıyordu.

Sevda'nın üç yıldır bu yerde hapsolduğu doğruydu ancak yılda bir defa dışarı çıkabiliyor ve uzaktan bile olsa kızını ve sevdiği adamı seyredebiliyordu.

Geçen sene yılbaşından sadece birkaç hafta sonra yine onları seyretmişi. Elbette kimsenin içini göremeyeceği simsiyah bir arabada, kapalı kapıların ardında oturmuştu.

Onları görebilmek için neredeyse arabanın camlarına yapışmış ve kızının küçücük parmaklarıyla bir kar küresini işaret ettiğini, Ezel'in de gülerek küreyi kızının kucağına bıraktığını gördüğünde hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Mağazadan baktıklarının aynısı olan yeni bir küre ve paketlerle çıktıklarında Sevda, Yavuz'a yalvarmıştı. Kızının dokunduğu, vitrin camını süsleyen o küreyi almak için dakikalarca ağlamıştı ve Yavuz onun gözyaşlarından sıkılmış olacak ki küreyi almış, kucağına fırlatarak artık susmasını söylemişti.

O günden beri küre Sevda'nın yanı başında duruyordu. O anahtarı çevirerek müziği dinlemeyi seviyor ve bazen bunu saatler boyunca yapıyordu. O anlarda kendisini kızına daha yakın hissediyor ve kimsenin küreye dokunmasına izin vermiyordu.

Müzik bir kez daha sustuğunda anahtarı yeniden çevirmek üzereydi ancak kapı sesini duyduğunda, duraksayarak gelene baktı ve Melih'i bir duvar kadar yıkılmaz bir şekilde karşısında gördüğünde kaşlarını derince çattı. Sevda onları görmek istemedikçe adamlar yoktan var oluyormuş gibi etrafında bitiyorlardı.

"Kapıyı çalman gerektiğini hâlâ öğrenemedin mi?"

"Akşam yemeğine bekleniyorsunuz, Sevda Hanım."

"Ne zaman o adamla aynı masaya oturduğumu gördün?" Sevda tiksiniyormuş gibi daha fazla dayanamayarak bakışlarını adamdan çekti ve yeniden dışarıda yağan kara döndü. "Gelmeyeceğim. Bir şey de yemeyeceğim. Beni bir daha rahatsız..."

"Bir rica *değildi.*"

Melih tıslarcasına konuşup kendisine doğru bir adım attığında, Sevda ağlamaktan şişen gözlerinde öfke dolu bakışlarla adama döndü. "Ya gelmezsem?"

"Zorla götürmek zorunda kalırım."

"Kalan diğer parmaklarımı da kırarak mı?"

Sevda alayla gülümsediğinde adam bundan rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. "Size zarar vermek istemediğimizi biliyorsunuz. Parmaklarınızın kırılması sizin suçunuz."

"Ah, tabii tabii benim suçum." Sevda elindeki kar küresini pencerenin önüne bıraktı ve ayağa kalkarken alay dolu bir kahkaha attı. "Nasıl da unutmuşum? Elbette her şey benim suçum. Tüm bunların sorumlusu benim, değil mi? İşlemediğim o cinayetin bile suçlusu benim! *On üç yaşında bir suçlu...*"

Melih bu konuşmaya daha fazla izin vermeyeceğini anlatmak ister gibi kaşlarını çattı ve uzanarak Sevda'nın kolunu sertçe kavradı. Genç kadın bir daha aşağı inmeyi ve kimseyi görmeyi beklemediği için her zamanki gibi kalın askılı bir gecelik ve sabahlık giymişti. Üzerindeki kumaşlar incecikti ve Sevda, adamın tuttuğu yerin moraracağından adı kadar emindi.

"Bırak beni!" diye debelendiğinde Melih uzanıp bir diğer kolunu da tuttu ve onu sertçe sarsarak "Sesini kes!" diye tısladı. Sevda'ya ilk kez *sen* diye hitap ediyordu ve gözlerinde Yavuz'un öfkeli grilerini aratmayacak bir bakış vardı. "Benimle gelecek, o masaya oturacaksın! Beni anladın mı, Sevda?"

Sevda sessiz kaldığında, adam kollarını biraz daha sıktı ve tırnakların tenine geçtiğini hisseden Sevda kıvranarak bir çığlık atarken, "Tamam!" diye bağırdı. "Tamam! Bırak beni!"

Melih onu bıraktı ancak toparlanmasına fırsat vermeden yeniden sürüklemeye başladı. Öyle aceleciydi ki aptal herif değil Sevda'nın üstünü değiştirmesine, sabahlığının kuşağını bağlamasına bile izin vermemişti. "Ben yürürüm! Bırak artık beni!"

Sevda bağırarak adamdan kurtuldu ve adam bir kenara çekildiğinde, onu arkada bırakarak merdivenlerden hızla inmeye başladı. Öfkeliydi ve Yavuz'a söyleyeceği bir çift lafı da vardı. Salona girdiğinde ve masada her zamanki yerinde oturan adamın tek olmadığını gördüğünde şaşkınlıkla kalakaldı. Yeniden Yavuz'a dönerken gözlerinde alay dolu bir bakış vardı.

"Ben o eski Sevda değilim, hatırladın mı? Ne istiyorsun? Misafirlerine hoş geldin dememi ve yeniden o sevgi dolu üvey kardeş rolünü yapmamı mı?"

"Otur, Sevda."

"Hayır!"

Sevda yeniden arkasını dönmek istediğinde Melih'e çarptı ve genç adam Sevda'ya öyle bir bakış attı ki sinirden gözleri dolan Sevda istemese de masaya doğru yürüdü. Ona kalsa masanın en uzak köşesine otururdu ancak baş köşeye oturan Yavuz'un çaprazına ve Kenan'ın ise tam karşısına düşen yere bir servis açılmıştı. Oraya oturması beklendiği açıktı. Ayaklarını adeta sürüyerek sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

Yavuz da tıpkı Kenan gibi Sevda'yı seyrediyordu. Kadının üzerinde tam da tahmin ettiği gibi bir gecelik vardı. Açık seçik bir şey olduğu ya da hatlarını teşhir ettiği söylenemezdi. Ancak siyah kumaş beyaz tenine öyle güzel uymuştu ki bunların bir önemi kalmamıştı. Saçları kıvır kıvırdı ve birazı yüzünün önüne birazı da göğüslerinin üstüne dökülüyordu. Burnunun ucu kıpkırmızıydı, gözlerinin etrafında halkalar vardı ve akları kızarmıştı. Yanakları sinirden pembenin güzel bir tonuna boyanmıştı, kurumuş dudaklarıyla aynı renkteydi. Sevda Doğan bitik bir haldeydi. Buna rağmen

o kahrolası çakır gözlerini üstüne dikmekte ve ona meydan okumakta bir saniye bile tereddüt etmiyor, Yavuz'u ne kadar kışkırttığından habersiz sessizce oturuyordu.

"İyi akşamlar, Sevda. Nasılsın?"

Kenan yumuşak bir sesle konuştuğunda Sevda'nın bakışları adama takıldı ve genç kadın alaycı bir homurtu çıkararak dirseklerini masaya yasladı. Kenan'a doğru eğilirken dudaklarında insanının sinirlerini bozacak kadar güzel bir gülüş vardı. "Çok iyiyim, ya sen? Umarım sevgili üvey abimin arkadaşlığından memnunsundur. Yemeklerden de memnun kalacağını umuyorum, her şey özenle hazırlanmış. Eminim masada bir eksik olduğunda Yavuz'un onları vurmaktan çekinmeyeceğini bildiklerindendir."

Yavuz gergince kadehine uzanırken Kenan'ın çenesi sinirle kasıldı. "Ben sadece-"

Sevda adamın cümlesini aynı ipek kadar yumuşak sesle, "Aptalı oynuyorsun," diye tamamladı. Ardından yüzünün önündeki saçları itti ve kaşlarını olabildiğince çattı. Avuçlarını masanın iki yanına yaslayarak, "Ne yaptığının farkındayım," diye tısladı. "İnan bana farkındayım ve hiç ama *hiç* hoşuma gitmiyor."

"Ben..."

"*Benden. Uzak. Dur*... Hepiniz artık benden uzak durun! Hem de hepiniz!"

Sevda sandalyesini yere düşürerek ayağa kalktığında Melih hareketlendi ancak Yavuz elini havaya kaldırarak ona engel oldu ve Sevda'nın yukarı çıkmasına izin verdi. Kadehinin kalanını da bitirdiğinde, şişeye uzanıp bu sefer şişeyi başına dikti. Çenesinden akan birkaç damlayı gömleğinin tersiyle sildi ve gri gözlerini alay edercesine adamın üstüne dikti.

"Sanırım cevabını aldın."

Kenan öfkeyle gürledi ve elindeki ince kadehi parmakları arasında sıkarak parçaladı. Cam tenine batıp da içki ve kanın o metalik kokusu havaya dolduğunda onun bakışlarında da en az Sevda'nınkiler kadar büyük bir kararlılık vardı. Sinirle gülerek, "Henüz değil," diye mırıldandı.

Cevabını henüz almamıştı. Sevda inatçıysa Kenan ondan da inatçıydı ve Sevda'ya sonunda pes etmek zorunda kalacağını anlatacaktı. Etrafı kurtlarla çevrili bir kuzudan farksızdı ve Yavuz'a bile direnemediyse kendisine karşı koyması *imkânsızdı*...

Bölüm 16

Geçmiş

Ezel'in kolu belini sıkıca sardığında ve genç adam, Erez'in gözlerine meydan okurcasına bakmaya başladığında Sevda kızardı ve gözlerini devirerek adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Bunun karşılığında da ondan kızgın bir bakış kazandı ancak Sevda da kızgındı. Ezel, Sevda'yı iliklerine kadar titreten ve onun kıpkırmızı kesilmesine neden olan bir bakışla külotunu cebine koyarken oldukça rahattı ve adama yaptıklarının getirebileceği sonuçları öğretmesi lazımdı.

Çevik bir hamleyle adamdan sıyrıldı ve tatlı bir gülüşle Erez'e dönerek, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu. Bu sırada Ezel'in, avını elinden kaçıran bir avcı gibi homurdandığını duyabiliyordu.

Erez elektrik mavisi gözlerini kısarak başını iki yana sallayıp, "Aslında... bunun için pek vaktim yok," diye açıkladı. "Sadece Ezel'e küçük bir sürpriz yapmak istemiştim. Tabii... kimin kime sürpriz yaptığı tartışılır..." Erez ahlaksız bir gülüşle bakışlarını ikisi arasında gezdirmeye başladığında Sevda saniyeler öncesinde neredeyse tatlı görünen adamın bu değişken, oyunbaz hali ve utanmaz imasıyla kızardı. Utangaç bir insan sayılmazdı ancak Ezel hakkındaki en ufak şey bile onun bir domatesten daha kırmızı olmasını sağlıyordu.

Ezel sahte bir öksürükle dikkati üstüne çekerek, "Ne işin var?" dediğinde Sevda'yı yaşadığı utançtan kurtardı. Sesinde sorgulayan bir ton vardı ve kaşları çatıktı.

"*Özel* işler..."

Erez huysuzca kaşlarını çatarken o oyunbaz halinden çoktan sıyrılmıştı ve bakışlarında, Ezel'in ısrar etmemesinin iyi olacağını anlatan bir meydan okuma vardı. Adamın bu hali Sevda'ya birkaç dakika öncesini, adamın sigara içerkenki halini hatırlattı. Soğuk, mesafeli, küstah ve alaycıydı. Yanına yaklaşmadan önce iki kez düşünmeniz gereken adamlardandı fakat onun bu hali Ezel'i etkiliyormuş gibi görünmüyordu.

Ezel öne doğru bir adım atarak adamın tam önünde durdu. Onun kaslı sırtının hemen arkasında duran Sevda, adamın yüz ifadesini göremiyordu ancak birkaç saniye sonra Erez kaşlarını daha derin çattığına ve bakışlarını hiddetle kıstığına göre ikisinin arasında bir şeyler dönüyor olmalıydı. Sevda başını merakla yana eğdiğinde Erez'in bakışları gözlerine saplandı ve genç

kadın olduğu yerde kalakaldı. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibiydi ancak hissettiği utanç değil, korku ve dehşetti.

Bunun farkında olan Erez yeniden Ezel'e dönerken bu kez sadece öfkeli değil, aynı zamanda da alaycıydı. Sessizce, "Akşam görüşürüz, onu da getir," diye mırıldandı ve Sevda'ya bir kez bile bakmadan arkasını dönerek daireden çıktı.

O çıktığı anda Sevda bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi arkasındaki cama yaslandı. "Bu da neydi böyle?" diye sorarken gözlerinde tedirgin ve meraklı bir bakış vardı. "O..."

"Endişelenmen gereken bir şey değil. Sadece... her zamanki Erez işte. Aptal herif!"

Ezel homurdanarak küfürler savurmaya devam etti ve bu sırada mutfağa yürüyüp Sevda'nın dakikalar önce çıkardığı içki şişesini başına dikti. Sevda'ya döndüğünde yeşil gözlerinin içinde garip bir ifade gizliydi ve bu, genç kadını tedirgin ediyordu.

Her ne olup bitiyorsa bunlarla ilgilenemeyecekti çünkü kendini son derece bitkin hissediyordu. Buraya büyük bir cesaretle gelmiş, adama küstah bir şov yaparak soyunmuş, Yavuz'un vücudunda bıraktığı izler yüzünden hesap vermek zorunda kalmış, adamın ilgisiyle allak bullak olmuştu. Sonrasında o geniş yatağa uzanarak ona cüretkâr bir poz sunmuş, külotunu çıkarmasına izin vermiş, adamla neredeyse sevişmiş, basılmış ve ondan sonra da yeniden basılmıştı. Daha fazla gerginliği kaldıramayacağını düşünüyorsa kimse onu suçlayamazdı.

"Her neyse," diye mırıldanan Sevda saçlarını şöyle bir geriye attı ve paltosunun yanına gitmek için ayaklandı. Ancak onun nereye yürüdüğünü gören Ezel buna izin vermeyerek uzandı ve Sevda'yı bir anda kendine doğru çekti. Sevda yatakta oturan adamın kucağına doğru düşerken, bunu beklemediği için şaşkın bir çığlık atarak adamı azarladı. "Ezel! Ne yapıyorsun?"

"Bana veda etmeden gitmene engel oluyorum."

"Sana kapıdan da *hoşça kal* diyebilirdim!"

"Ama beni öpemezdin. Aptal sözler istemiyorum, bir öpücük istiyorum."

"Onlardan bugün fazlasıyla aldığını sanıyorum."

Sevda kaşlarını çatarak kalkmak istediğinde, Ezel onu sıkıca sararak başını iki yana salladı ve elindeki içki şişesini yere bırakarak ona doğru eğildi. Yüzleri arasında yalnızca santimler vardı ve onunla böyle yakın olmak Sevda'yı her seferinde afallatıyordu. Adam yalnızca kalbine değil, aklına da iyi gelmiyordu ve Sevda, kendini kaçamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Adamın tutkulu, için için yanan gözlerine bakarken kendine engel olamayarak uzandı ve ellerinden birini onun saçlarının arasından geçirmeye,

bugün sıkça yaptığı gibi onları okşamaya başladı. Nasıl olduğunu anlamadan, "Bunu her gün yapabilirim," diye mırıldandı.

Ezel derinden gelen bir sesle, "Buna alışabilirim," diye fısıldadı.

Kelimeleri... öylesine içten ve doğru hissettiriyordu ki Sevda bunların boş vaatler olmadığını bir kez daha anladı.

Aralarındaki bu şey, artık Sevda'nın inkâr edemeyeceği bir hal almıştı. Sevda kafasındaki inkârlardan kurtulsa da korkularından kurtulabilmiş sayılmazdı. Ürkekçe, "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. Mavilerinde hissettiklerinin yoğunluğundan ötürü şaşkın bir isyan gizliydi ve gevşeyen yüzü neredeyse ağlamak üzere olan bir çocuğun masumiyetine bürünmüştü. "Korkuyorum..."

"Biliyorum... Korktuğunu biliyorum..."

"Bana *korkma* demeyecek misin?"

"Demeyeceğim." Ezel başını iki yana sallayarak uzanıp, Sevda'nın güzel yüzünü avuçları arasına aldı. "Demeyeceğim çünkü... korkmalısın, Sevda. Ben bile korkuyorsam sen deli gibi korkmalısın."

Bu sözlerin ardından ise dudaklarını Sevda'nın dudaklarına bastırdı. Onu sıcak, yumuşak ve tutkulu bir öpücüğün içine çekti ancak o an Sevda korkmaktan çok uzaktı. Ve hisleri bu güzel dokunuşların gölgesi ardında kalsa bile acımasız mantığı hâlâ ondan yanaydı. Zihninin içinde bir yılan gibi tıslıyor, ona bu işin sonunda kalbinin bin bir parçaya bölüneceğini söylüyordu.

Sevda bundan nefret ederek, dolan gözleriyle geri çekildiğinde Ezel alnını onunkine yasladı ve gözlerini derince yumarken, Sevda'yı gitmesinden korkarmışçasına sıkıca sardı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "Seni kimler böyle korkuttu?" diye fısıldadı. Parmaklarının ucuyla kadının yanağını nazikçe okşadı. "Kimler böyle kırdı? Kimler sana inanmayı, güveni unutturdu? Söylesene Sevda, sana kimler *seni* unutturdu?"

Sevda'nın söyleyebilecek pek çok şeyi vardı ancak dudaklarının arasından sadece, "Lütfen," kelimesi çıktı.

Bırak gideyim, demiyordu. *Artık sus*, demiyordu. Sesinde derin bir ihtiyaç gizliydi ve o her şeyiyle Ezel'e tutunmaya çalışıyordu.

Ezel daha önce hissetmediği bir şefkat duygusuyla dudaklarını onun saçlarının çizgisinde ve şakaklarında gezdirirken, "Sana öğreteceğim," diye fısıldadı. "Korkularını almayacağım, belki sana yenilerini vereceğim... Ama bunu yaparken güven duymayı ve birine inanmayı yeniden öğreteceğim. Yemin ederim, öğreteceğim..."

Sevda başını ona yaslarken derin bir iç çekti.

Bunun için yapması gereken tek şey, kalbinin paramparça olacağını bilse bile kendini ona teslim etmekti.

Dedesinin odasından çıkan Sevda, kolu sertçe kavrandığında acı bir inlemeyle kurtulmaya çalıştı ancak adamın parmakları demirden bir pençe gibi etine geçmişken bu imkânsızdı. Sevda, dedesi uyuyalı birkaç dakika olmuşken onu yeniden uyandırmamak adına sesini bile çıkaramıyordu. Yavuz'un onu peşinden sürüklemesine izin verdi ve adam salona geçerek, onu bir çöp gibi savurduğunda öfke dolu bir nefes aldı. Vücudunun birkaç yerinde onun bıraktığı çirkin morlukları taşırken, kolunda da bir iz kalmaması için dua ediyordu ancak bu, lapa lapa yağan karların arasından güneş açmasını dilemek kadar imkânsızdı.

"Derdin ne senin? Her istediğinde beni kolumdan tutup sürükleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, tam olarak öyle düşünüyorum."

Yavuz küstah bir sırıtışla camın önündeki bara doğru yürüdüğünde Sevda, "Ne istiyorsun?" diye tısladı. "Beni buraya bir alkolik gibi içmeni izlemek için mi çağırdın?"

"Hayır..."

Yavuz ona aldırmadan bardağını doldurmaya başladığında, Sevda kollarını göğsünde birleştirerek alaycı bir bakış takındı. "Yoksa benden özür mü dileyeceksin?"

Adam gür bir kahkaha patlattı ve doldurduğu bardağın tamamını kafasına diktikten sonra sertçe masaya çaptı. Gri gözlerinin içlerinde her zamanki gölgeler vardı ancak bu seferkiler çok daha koyu ve neredeyse saldırgandı. "Birbirimizi kandırmayalım. Buna sen bile inanmıyorsun, öyle değil mi Sevda?"

"Haklısın! İnanmıyorum. Senin gibi bir adamdan bir özür beklemek aptallık! Kalpsiz bir canavarsın sen! Bencil bir adamsın! Yıllardır hayatımızı mahveden bir asalaksın! Senin tek yaptığın-"

Yavuz elindeki bardağı sıkarak kırdığında, kanlı avucuna ve kırılan cam parçalarına rağmen gülmeye başladığında Sevda dehşetle sustu. Çünkü kırdığı sıradan bir bardak değildi, oldukça sağlam ve kalın bir camdı, bir kristaldi ve Yavuz'un yüz ifadesine bakılacak olursa bu onun için hiçbir şeydi.

"Sen... sen nasıl bir psikopatsın böyle?"

Yavuz ellerindeki parçaları sakince masaya silkeleyip, avucunu sıkarak ona doğru yürümeye başladı. Yüzünde öylesine ürkütücü, korkunç bir ifade vardı ki Sevda olduğu yerden bir adım bile kıpırdayamıyordu. Yavuz tam

önünde durdu ve aralarındaki birkaç santimi hiçe sayarak başını ona doğru eğdi. "Kalpsiz bir canavarım, öyle mi?"

Sevda bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ancak hiçbir şey söyleyemedi. Maviye çalan iri gözleri dehşetle büyümüştü ve teni bembeyaz kesilmişti. Kanın kokusu adamın parfümüyle karışarak burnuna doluyor, her geçen saniye midesini bulandırıyordu.

Yavuz onun tepkisizliği üzerine uzanarak kollarını kavradı ve onu kendine gelmesini istermiş gibi sertçe sarstı. "Kalpsiz bir canavarım, öyle mi?" diye bağırdı. Sesi öylesine gürdü ki birkaç çalışan bağırışları üstüne çıkageldi ancak Yavuz, onları bir bakışıyla geri gönderdi. Yeniden Sevda'ya döndü ve nefretle tıslayarak, "Bir canavar olan sensin!" dedi. Ses tonunda öylesine bir anlam gizliydi ki Sevda bu hakaretin derinliği karşısında sarsıldı. Yavuz onunla adeta dalga geçercesine gülerek, "Kalpsiz olan sensin!" diye fısıldadı. "Günahkâr olan sensin, Sevda! Buna rağmen... buna rağmen yaşamaya devam edebilen de sensin!"

"Sen... neler saçmalıyor-"

"Öğreneceksin. Yakında neler *saçmaladığımı* öğreneceksin."

Yavuz uzandı ve kanlı parmaklarıyla yanağına dokundu. Adamın avucu hâlâ kanıyordu ve yüzündeki o parmaklar Sevda'nın ağlamak istemesine neden oluyordu. Kan kokusu yıllardır tahammül edemediği tek şeydi, adam bunu çok iyi biliyordu. Yavuz gerilen yüzü ve kaskatı kesilen çehresiyle birlikte onu seyrederken, "Git ve hazırlan," diye fısıldadı. Ucu açık bir cümle gibiydi öyle ki Sevda, "Neye?" diye sordu. Yavuz *hayatını mahvedeceğim*, dercesine gülümsedi ama bunları söylemek yerine kanlı parmaklarını yumuşakça yüzünde gezdirerek, "Akşam katılmamız gereken bir yemek var," dedi. "Ailecek gideceğiz. Bir saat içinde de çıkacağız."

Kan kokusundan başı dönmeye başlayan Sevda zorlukla, "Planlarım..." diye konuşmaya başladı ancak Yavuz çenesini sertçe kavradığında ve kesikten akan ıslak, yapış yapış kan yüzüne bulaştığında daha fazla konuşamadı. Tek düşünebildiği annesinin bedenindeki kan ve kaza alanındaki o korkunç manzaraydı.

Yavuz onu yeniden şimdiye çekmek ister gibi sertçe sarstı. "Sana *hazırlan* dedim!"

Ardından Sevda'yı bırakıp salondan çıktı. O çıktıktan sonra Sevda elini yüzüne doğru götürdü ve parmaklarına bulaşan kanı gördüğünde, elini ağzına kapatarak odasına doğru koştu. Banyoya girdi ve klozetin kapağını açtıktan sonra midesindeki her şeyi çıkardı. Dakikalar sonra güçlükle ayağa kalktı ve eve geldiğinde zaten banyo yapmasına rağmen kendini yeniden suyun altına attı. Islanan kıyafetlerini tek tek çıkarırken ağlıyor ve geçmişini

düşünüyordu. Bu, uzun zaman öncede bıraktığı bir şeydi ve şimdi yeniden o zamanlara dönmek dehşet vericiydi.

Sevda yüzünü durmadan ovalarken öfke dolu, boğuk bir ses çıkardı. Annesini kaybettiğinde on iki yaşındaydı ve Sevda sadece dedesinin ve babasının anlattıklarını biliyordu. Annesinin bir trafik kazasında hayatını kaybettiğini söylemişlerdi. Sevda'nın annesine dair en son anısı da o korkunç akşamın sabahına dairdi. Annesinin kahvaltı sofrasında neşeyle planlarından bahsedişini ve onun güzel yüzünü hatırlıyordu.

Sevda biraz daha büyüdüğünde ve ergenlik dönemine girdiğinde bir şeyleri sorgulamaya, annesinin ölümünden dolayı isyan etmeye başlamıştı. Babasının kaçamak cevaplarından, adamın ondan bir şeyler sakladığını düşünerek bir öğleden sonra gizlice onun çalışma odasına girmişti ve kilitli çekmecelerden birini açtığında annesinin dosyasını görmüştü. Handan Hanım'ın gelişinden sonra evde annesine dair her şey gittiğinden, Sevda bunu hevesle karşılamıştı ancak o dosyadaki fotoğrafları göreceğini bilse o çekmeceyi hiç açmazdı.

Sigorta şirketinin ve bilirkişi raporlarının yanında, açılan dava kayıtları ve annesinin kaza anında çekilen fotoğrafları vardı. Kadın arabanın tuzla buz olan ön camına sertçe çarpmıştı. Emniyet kemeri arabadan fırlamasına engel olmuştu ancak boynunu kırmasına engel olamamıştı. Kadının ince boynu tıpkı bir bez bebek gibi yana düşmüştü ve ten rengi bembeyazdı. Siyah, kıvırcık saçları tokalarından kurtularak yüzünün önüne düşmüş, kanla ıslanarak suratına yapışmıştı. Çakır gözlerinin feri gitmişti ve gözleri dehşet uyandıran bir şekilde açıktı. Göğsünün ortasına büyük bir cam parçası saplıydı, vücudunun geri kalanı tıpkı bir kan banyosuna girmiş gibi kıpkırmızıydı.

Sevda o resmi gördüğünde şok olmuş, ardından dakikalar boyunca dinmeyen çığlıklar atarak bir sinir krizi geçirmişti. Onu o halde bulan kişi Yavuz ve birkaç çalışandı. Sevda sadece annesinin açık gözlerini ve o kanlı halini hatırlayabiliyordu. Sonrasıysa tamamen karanlıktı. Beyni sanki bu hatıraları zihninin en gerilerine gömmüş gibiydi ancak ne zaman bir kan görse ya da kan kokusu alsa bir hortlak gibi yeniden uyanıyor, Sevda'ya derin bir acı ve dehşet yaşatıyordu.

Genç kadın yorgunca kabinin içinde dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü tepesinden akan suya doğru çevirdi. Daha bugün Ezel ona, onu kimlerin kırdığını sormuştu. Sevda ona ne söyleyebilirdi ki? Adam tüm bunları, bu acınası hayatını bilse hâlâ onun yanında olmak ister miydi ki?

Sevda bu düşüncelerle o son sınırı da aştı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dizlerini karnına çekip, çenesini dizlerine yaslarken uzun boylu bir

kadın olmasına rağmen küçücük görünüyordu. Korku tüm yüzünü kaplamıştı ve ovaladığı, yer yer soyulan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ezel Doğan ona cenneti vaat ediyordu ancak Sevda daha bu cehennemden nasıl çıkacağını bile bilmiyordu.

Uzun bir süre ağladı. Nihayet boğazı acımaya ve gözleri yanmaya başladığında suyu kapattı ve bornozuna sarınarak odasına geçti. Hazırlanmak için sadece on beş dakikası vardı ve bu, Sevda'nın istediği en son şeydi. Yine de kendini zorlayarak iç çamaşırlarını giydi ve saçlarını kuruttu. İnce bir çorabın ardından, siyah bir pantolon ve şarap kızılı saten bir gömlek giyerek, mahvolan yüzünü düzeltmeye çalıştı. Kapısı sabırsızca açıldığında siyah paltosunu ve gömleğiyle aynı renkteki stilettolarını giymiş, çantasını alıyordu.

Sevda gerçekten kötü bir ruh halindeydi, bu yüzden üstündeki siyah, payetli elbiseyle ve dibi gelmiş sarı saçlarıyla bir disko topu gibi ışıldayan Handan Altınbaşak'ın memnuniyetsiz bakışlarını ve iğneleyici sözlerini umursayamayacaktı. Tek istediği rüya gibi başlayan ancak bir kâbus gibi biten bugünün bir an önce son bulmasıydı.

"Bırak beni! Hey! Sana bırak beni diyorum, Süha! Bırak beni!"

Ezel baş belası kuzenini Süha'nın sırtında gördüğünde ve o ikisi koşar adımlarla salonun ortasında bir o yana bir bu yana gitmeye başladığında gözlerini devirdi. İkisinin arasında garip bir ilişki vardı ve eğer flörtten anladıkları buysa öğrenmeleri gereken çok şey olduğu kesindi.

"Evimde gürültü istemiyorum! Bağırmadan koşun!" diye homurdandıktan sonra kaşlarını çatarak -tıpkı otuz saniyede bir yaptığı gibi- telefonunu eline aldı. Belen'in Erez için hazırladığı yemekte buluşmak üzere Sevda'yla sözleşmişlerdi ancak kadına bir türlü ulaşamıyordu. Önceleri telefonu çalıyor, bir cevap veren çıkmıyordu. Şimdi ise telefonu kapalıydı ve Ezel her geçen saniye geriliyor, onu öyle büyük bir hevesle bekliyordu ki kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Süha nihayet yorulmuş gibi Belen'i karşısındaki kanepeye attı ve başını kızın dizlerine yaslayarak uzandı. Hâlâ kıkır kıkır gülüyorlardı ve suratlarında şapşal bir gülümseme vardı. Ezel onların bu hallerine alay dolu bir gülüşle karşılık vererek, "Nihayet buranın bir çocuk park olmadığını anladınız!" dedi.

Bu cevap üzerine Belen biraz daha kıkırdarken, Süha kapalı gözlerini açmadan ağır ağır, "Bir gün," diye mırıldandı. "Bir gün sen de başının üstünde taşımaktan zevk alacağın bir kadın bulacaksın..."

"Kalbimde taşımayı tercih ederim," diye homurdanan Ezel, Belen'in yüzündeki aptal sırıtış karşısında gözlerini devirdi. O gülen gözlerle Süha'yı

izliyor, adam ise az önce neler söylediğinin farkında değilmiş gibi uzanmaya devam ediyordu.

Ezel onları boş vererek yeniden telefonunu eline alıp, çalmayacağını bilse bile Sevda'yı aradığında Belen bakışlarını Süha'dan çekerek kendisine döndü. "Sabahtan beri telefonun elinden hiç düşünmüyor, bir sorun mu var, Ezel? Eğer Erez'e ulaşmaya çalışıyorsan ben yarım saat önce konuştum, yoldaydı. Gelmek üzeredir."

"Erez'i aramıyordum," diyen Ezel kuzeninin gözlerindeki bakışlardan hoşlanmayarak kaşlarını çattı ve ayağa kalktığında kapının ağır tokmağının vurulduğunu duydu. Kapıyı böyle çalan tek bir kişi vardı ve Ezel kimin geldiğini biliyordu.

Belen dizlerine uzanan Süha'yı umursamadan, neşeli bir çığlık attıktan sonra ayağa kalkarak kapıya doğru koştu. Sarsılan ve başı sertçe koltuğa düşen Süha ağız dolusu küfrederken Ezel haince gülüyordu. "Gördün mü? Sen onu başının üstünde taşıyorsun ama o dizlerinin üstüne başını yaslamana bile izin vermiyor."

"Çok komik."

Homurdanarak ayağa kalkan Süha'ya göz kırpan Ezel, içeriye giren adamı görünce gülümsedi. Erez Gündoğdu, onun için bir dosttan daha öteydi. Uzun bir süredir görüşemediklerinden konuşacakları çok şey vardı ve gecenin uzun olacağı şimdiden belliydi. Erez herkesle yeniden merhabalaşırken en son Ezel'e dönerek, "O nerede?" diye sordu.

"Kim nerede?"

Belen ve Süha aynı anda kendisine dönerken Ezel kaşlarını çatarak, "Kimse," diye cevap verdi. Kadının onu ekmesi karşısında sinirliydi. Aslında kızdığı şey, bunu yaparken Ezel'e haber verme zahmetine bile girmemesiydi.

"Sevda... Sevda Altınbaşak," diye mırıldanan Erez oyunbaz bir tavırla, "Yoksa öğlenki durum yüzünden mi?" diye sordu.

"Hangi durum?"

O ikisi yeniden aynı anda konuştuklarında, Erez gülerek kendini koltuklardan birine attı. Ezel sinirle dişlerini sıktı. Sevda'yla yaşadığı tüm o... *şeyler*, aklından bir an olsun çıkmamıştı. Adam bu kadar öfkeliyken bunların hatırlatılması, özellikle de aklının bir köşesinde kadının evine gitmek ve onu kucaklayarak o evden almak varken; ona hiç iyi gelmiyordu.

"Yok bir şey," diye mırıldandıktan sonra Erez'e döndü ve ona sesini kesmesini söyleyen bir bakış attı. Ama kahrolası herif oldukça keyifliydi ve bu hareket üstüne bacak bacak üstüne atmış, genişçe sırıtmıştı. Ezel kaşlarını çattı ve sonraki dakikaları kadını bir süreliğine de olsa unutmaya çalışarak geçirdi.

Yemekleri oldukça keyifliydi. Tüm o imalarına rağmen Erez'i özlemişti ve sonradan çıkıp gelen Baha ile Akın da geceyi çok daha renkli bir hale

getirmişti. Uzun zamandır bir arada olamıyorlardı ve bu konuşkan, neşeli halleriyle yıllar öncesine, çocukluk zamanlarına dönmüş gibilerdi. Ne Ezel'in aklında Sevda'ya duyduğu öfke vardı ne Baha haftalar önce ayrıldığı sevgilisini düşünüyordu ne de Akın kırılan kalbinin acısıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Saatler ilerlerken ve Süha'nın ikizi hakkında anlattığı anıyla gülerlerken duyulan zil sesi, hepsinin bir an için susmasına sebep oldu. Akın kaşlarını kaldırarak, "Birini mi bekliyordunuz?" diye sordu.

Belen şaşkınca başını iki yana sallarken Ezel kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Gelebilecek tek bir kişi vardı, saat oldukça geçti ama bunun ihtimali bile Ezel'i heyecanlandırmaya yetiyordu. Genç adam ayağa kalktı ve aynı anda salonun girişinde çekingen gözlerle kendisine bakan kadını gördü. Elinde büyük bir poşet vardı. "Umarım tatlıyı kaçırmamışımdır," derken gülümsemeye çalışıyordu.

Belen neşeli bir sesle, "Tam zamanında geldin!" diye cıvıldadı. Uzanıp Sevda'ya sarıldı ve kadının elindeki paketi alarak mutfağa doğru yürümeye başladı. Masadaki herkes Sevda'yla tanışıp da genç kadın tam önünde durduğunda, Ezel arkasını döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Sevda'nın ardından geleceğine öyle emindi ki dönüp bir kez bile kadına bakmamıştı.

Sevda gergince onun ardından çıkarken neler söyleyeceğini bilemiyordu. Yavuz'dan güçbela kurtulmuştu, kendini bu kadar mutsuz ve kırılgan hissederken yanında huzur bulabileceği tek kişinin de yüzüne bile bakmaması ağlamak istemesine neden oluyordu.

Ezel koridorun sonundaki odaya girdiğinde Sevda da onu takip etti ve içeri adımını atar atmaz kendini adamın kollarında, dudaklarını onun dudaklarında buldu. İçeri girip girmemek için düşünürken dakikalarca kapının önünde durmuştu ve üşüyen, gerilen bedeni Ezel Doğan'la sarmalandığında gevşeyerek ısınmıştı. Ezel nefes nefese ondan ayrılsa da onu sarmayı bırakmadığında, Sevda başını adama doğru kaldırdı ve küskünce, "Yüzüme bile bakmadın," diye fısıldadı. "Şimdiyse beni öpüyor musun?"

"Eğer o güzel yüzüne, gülümseyen dudaklarına biraz daha baksaydım kimseye aldırmadan seni kollarıma alacak ve herkesin içinde öpecektim. Bunu ister miydin?"

Sevda kızararak başını iki yana salladığında Ezel, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı. Ardından, "Sana çok kızgınım," diye devam etti. "Seni defalarca aradım."

"Telefonum arabada kalmış, en sonunda da şarjı bitmiş, elime aldığımda fark ettim. Ben..."

"Soğuktan donmuşsun."

Ellerini Sevda'nın yüzünde gezdiren Ezel, "Paltonu çıkar," dedi ve kadının ince gömleğini hoşnutsuzca süzerek kendi dolabından beyaz, boğazlı bir kazak çıkardı. Kazağı omzuna attı ve Sevda'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Öylesine nazik ve özenliydi ki Sevda kendini tutamadan o günü düşündü. "Otoparkta karşılaştığımızda gömleğimin düğmelerini iliklemiştin."

"Ve şimdi de o düğmeleri açıyorum."

Ezel çapkınca göz kırptı ve gömleği Sevda'nın üstünden çıkararak onun kollarını kaldırmasını bekledi. Sevda, Yavuz'un bıraktığı o morluğun görünmemesi için kollarını aceleyle kaldırdı, saniyeler sonra da yumuşacık kazak ve adamın kokusuyla sarmalandı. Gözlerini yumup, kazağın yakasını burnuna doğru götürürken öyle güzel ve aynı zamanda da... öyle hüzünlü bir havası vardı ki Ezel aksine tahammül edemiyormuş gibi onu yeniden kendine çekti.

"Yüzündeki bu kırgınlığın sebebi ne?" diye sorarken sesi yumuşacıktı ama gözlerinin içinde Sevda'dan saklamadığı bir fırtına vardı. "Atölyeden çıkarkenki Sevda ve şimdiki Sevda bir değil. Kahretsin, bakışların bile aynı değil."

"Ben..."

"Sen ne, Sevda? Sen ne?"

"Sonra anlatsam olur mu?"

"Ne kadar sonra?"

"Ben... kendimi hazır hissettiğimde."

"Ya hiçbir zaman hazır olmazsan?" Ezel, Sevda'nın yüzünü kendine doğru kaldırdı ve bu sırada eğilip onun nemlenen gözlerinin üstüne dudaklarını bastırdı. "O zaman ne olacak, Sevda?"

"O zaman sen de... sen de ısrar etmezsin. Sadece bana sarılırsın, kendimi her kötü hissettiğimde... Olmaz mı?"

Kadının dudaklarına doğru eğilen Ezel, "Olur..." diye fısıldadı. Bu sözlerin aralarındaki ilişki için nasıl bir ilerleme olduğunun farkındaydı ve Sevda'yı daha fazla zorlamak istemiyordu. O bu kadar incinmişken tek istediği onu kollarına almak ve Sevda'nın hissettiği o kırgınlığı biraz olsun yok etmekti.

Sevda topuklu ayakkabılarının üstünde yükseldi ve uzanıp yanağını nazikçe sardı. Daha sonra da dudaklarını dudaklarına bastırdı. Onu öperken öylesine içten ve öylesine güzeldi ki Ezel'in içinde bir şeyler sarsıldı. Kalbi bin bir parçaya ayrıldı ve ardından her bir parçası yeniden birleşerek Sevda'nın ruhuna aktı. Ezel o dudaklara büyük bir ihtiyaçla karşılık verip, onu sıkıca sararken farkına vardı.

Tüm akşam boyunca hissettiği o öfke ve huzursuzluk, Sevda'yı kollarına aldığı an kaybolmuştu ve bunun cinsel çekimle bir alakası yoktu.

Kollarındaki bu kadını... delicesine seviyordu...

Bölüm 17

O nu seviyordu.

Sevda Altınbaşak'ı tüm kalbiyle seviyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ezel bu gerçeği fark ettiğinde ve düşünceler bir uğultu gibi zihninde yankılanmaya başladığında, dışarıdan belli olmasa da yumuşak, yeşil bakışlarına ve gülümseyen dudaklarına rağmen sarsıldı. Bunu nasıl olmuştu da daha önce anlayamamıştı?

Kadını her gördüğünde kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi atması, onun bir gülüşüyle gününün aydınlanmasının ve bir damla gözyaşıyla dünyasının başına yıkılmasının başka nasıl bir sebebi olabilirdi ki?

Ezel hissettiklerini asla küçümsememişti. Zaten söz konusu Sevda'yken hiçbir şeyi küçümseyemezdi ancak ilk kez hislerine bir isim koyabiliyor ve buna *sevgi* diyebiliyordu. Daha önce bu kelimeyi kimse için kullandığını hatırlamıyordu. Ezel böyle şeyler söylemezdi çünkü onun için bu kelimenin anlamı çok daha derindi.

Annesi ve babası birbirlerinden nefret ederdi. Ezel onların nefret dolu sözlerini ve haykırışlarını duyarak büyümüştü. Ve henüz küçük bir çocukken, annesine neden bağırdıklarını sorduğunda annesi ona bağırmadıklarını, birbirlerini sevdiklerini söylemişti. O çocuk aklıyla bile Ezel sevgiyi ve nefreti birbirinden ayırabilmişti. Onlarınki sevgi değildi, bunu lekelemekti ve Ezel onu içinde kimsenin ulaşamayacağı bir yere koyarak büyümüş, onu saklayarak yıllarını geçirmişti.

Ve kollarındaki kadın sevgisini verebileceği tek kişiydi.

O çakır bakışlarının ardından yüreğine sızan ve sadece kalbini değil, ruhunu da ele geçiren tek kişiydi...

Ezel'in kalbi heyecanla çarptı. Onun işi sözler değil, boyalardı ancak o an Sevda'ya methiyeler dizmeyi ve onu ne kadar sevdiğini anlatmak için çıldırıyordu. Eğer Sevda gözlerine böylesine derin bir ihtiyaçla bakmasa ve bu kadar kırık olmasa ona söylerdi de. Onu yeniden bedenine yaslar, dudaklarını dudaklarıyla örterek bunu defalarca kez fısıldardı.

Uzandı ve kadının saçlarını avuçlayarak onu yeniden öptü. Keşfettiği hislerinin de etkisiyle yumuşak olmaktan çok uzaktı. Sevda'nın canını yakmayan bir hoyratlığı ve telaşı vardı. Kadının dolgun dudaklarını dudakları arasında kıstırıyor, onları dişleyerek çekiştiriyor ve bu yaptığını telafi etmek ister gibi diliyle okşayarak bu öpücüğü çok daha mahrem ve tutkulu bir noktaya taşıyordu.

Sevda topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe yükseldi ve kollarını adamın boynuna dolayarak ona ayak uydurdu. Ezel ne kadar ona ihtiyaç duyuyorsa, Sevda da onu öyle istiyordu. Gündüz yaşadığı o boktan dakikaları unutabilmek için sıkıca adama tutunuyor, onun her bir dokunuşunda benliğindeki o kötü hatıraları en derinlere gömüyordu.

Sevda bacaklarından birini kaldırarak adama dolamak istediğinde, Ezel o bacağı tuttu ve saniyeler sonra onu kucağına alarak kapıya yasladı. Her ikisi de kapıdan gelen şiddetli *güm* sesini umursamadı. İstedikleri ve umursadıkları tek şey, biraz daha birbirlerine karışmaktı.

Belki saniyeler belki de dakikalar sonra geri çekildiklerinde Sevda başını kapıya yasladı ve kapalı gözlerini derince yumarken soluklanmaya çalıştı. Hızla inip kalkan göğüsleri, göğüslerinin üstüne dökülen siyah saçları, arkaya attığı boynu, sivrilen çenesi, kızarmış yanakları ve berelenmiş dudaklarıyla Ezel'in aklını nasıl başından aldığını bilseydi orada daha fazla öyle duramazdı.

Sevda'nınki duru bir güzellik değildi. Eğer onu bir kelimeyle tanımlaması gerekse Ezel, *gösterişli* derdi. Dönüp bir kez daha bakacağınız kadınlardandı. Göğsünde taşıdığı o kırgın kalbi de en az onun kadar güzeldi ve o kalp bundan sonra Ezel'e aitti, *ona emanetti.* Sevda henüz bunu bilmese de Ezel biliyor ve her saniye haykırmak istiyordu.

Genç kadın yumduğu gözlerini açtığında, Ezel ona nasıl baktığını bilmiyordu ama Sevda'nın yüzündeki pembelik giderek arttı ve kadının kırık gülüşü gerçek, utangaç bir gülüşle yer değiştirdi. Bakışlarını ondan kaçırması o kadar sevimliydi ki Ezel dudaklarının kıvrıldığını ve içinin ısındığını hissetti. Sevda'nın saçlarını sıkıca tutan eli gevşedi ve usulca kadının yanağına kayarak tenini nazik dokunuşlarla arşınlarken, "Beni bu kadar özlediğini tahmin etmemiştim," dedi. Sevda'ya arsız bir gülücük atmaktan da çekinmedi. "Eğer fark etseydim o öpücüğü çok daha erken alabilirdin."

"Ah, seni..." Sevda dakikalar öncesindeki ruh haline tezatla güldüğünde, Ezel kadının dudaklarının etrafındaki o gülme çizgilerine dokunmak için yanıp tutuşmaya başladı. "Seni utanmaz, küstah adam. Ben seninle ne yapacağım?"

Ezel başını yana eğerek, "Sanırım bunu zaman gösterecek..." diye fısıldadı. Gülüyordu ancak gözlerinde gülümseyen bir ifade yerine, planlar kuran ve bunlardan emin bir adam vardı. O planların başrolünün de Sevda olduğu çok açıktı.

"Sanırım öyle olacak," diyen Sevda birlikte geçirecekleri zamanı inkâr etmeyerek ona bakmaya devam ettiğinde, Ezel'in gülüşü büyüdü. Kendini sürekli sırıtmak isteyen kahrolası bir ergen gibi hissediyordu ama umurunda değildi.

Bunu Sevda da fark etmişti. Bacakları adamın belinde ve elleri onun vücudunda bir gezintide değilmiş gibi, "Bugün sürekli gülüyorsun," dedi. "Öğlen ayrıldığımızda canın sıkkındı ama şimdi... mutlu gibisin."

"Öyleyim." Ezel omuzlarında dolan narin ellerle biraz daha arzuyla dolarken eğildi, kadının üstündeki boğazlı kazağı -kendi kazağını- çekiştirdi ve dudaklarını Sevda'nın çıplak boynuna bastırdı. "Mutluluktan ölmek üzereyim."

"Bu mutluluğun sebebi ben miyim?"

Ezel hafifçe güldü. Ardından dişleriyle dudaklarının arasındaki tenini çizdiğinde Sevda cılız bir iniltiyle bedenini biraz daha ona bastırdı ve ellerini saçlarının arasına geçirdi. Daha sonra da Ezel'in cevap vermemesinden hoşlanmamış gibi ellerinin arasındaki kara tutamları hafifçe çekiştirdi. Ezel boğuk bir inlemeyle boynunu bırakıp, başını kaldırdığında yüzündeki gülüş... oldukça tehlikeliydi. Kısacık bir anda kolunun biriyle Sevda'nın kalçalarını sararken boştaki eliyle de kadının ellerini yakaladı ve onları kapıya, Sevda'nın başının üstüne kenetledi. İşte şimdi Sevda tam anlamıyla hapsedilmişti.

Genç kadın nefesini tutup, parlak gözlerle ona bakarken Ezel'in bakışları uzun uzun onun yüzünde kaldı. Daha sonra adam ağır ağır, "Sensin," dedi. Ses tonundaki o yumuşak, muhtaç ancak güçlü ton, Sevda'nın kalbini deliye çevirdi. "Bunu bugüne kadar anlamış olmalıydın, Sevda. Sen etrafımdayken aksi mümkün olmuyor."

"Benim için de öyle..."

Sevda utanırcasına itiraf ettiğinde Ezel'in gözlerinin içinde hoşnut bir kıvılcım çaktı. Adam, "Bugüne kadar olan her şey oldukça güzeldi," diye fısıldadı. "O meydan okuyan tavırların, utanmaz dilin, acımasız gözlerin, ateşten dokunuşların ve kimi zaman yaptığın bu utangaç itirafların..."

Sevda adamın *güzeldi* derkenki geçmiş zaman ekine kaşlarını çatarken bunun farkında olmayan Ezel sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Birbirimizi yalnızca iki aydır tanıyoruz, Sevda... Ancak bu iki ayın dolu dolu olduğunu sen de biliyorsun. O otoparkta kollarıma sığındığında sanki içimden bir şeyler koptu ve yerini seninle doldurdu. Senden hoşlanıyorum, senin de benden hoşlandığını biliyorum ve bundan sonrasını oyunlarla, meydan okumalarla geçirmek istemiyorum. *En azından yatakta değilken...*"

Sevda anlamsızca dudaklarını araladığında, Ezel eğilerek dudaklarını onunkilere sürttü. "Sence de aramızdaki bu ilişkiye bir isim koymamızın zamanı gelmedi mi?"

"Ben..."

"Hayatının kontrolünü senden almak istemiyorum, Sevda o kahrolası ipler sende kalabilir. Tek istediğim... o hayata beni de kabul etmen. Ben bunun için çıldırırken... senin de bunu istediğini bilmeliyim..."

"İstiyorum..."

Soluk soluğa kalmış gibi fısıldayan Sevda, alnını onun çenesine yaslayarak gözlerini yumdu. Hayatına daha önce bir adam girmemişti ancak Ezel Doğan'ı delice istiyordu ve geldikleri bu noktada, aptal bir cesaretle Yavuz'u ve onun yapabileceklerini de göze alıyordu.

"Bu kolay olmayacak," diye fısıldadı. "Her istediğinde seninle bulaşamayabilirim, belki... belki sende kalmamı istersin ama ben bunu bile yapamayabilirim. Belki ben..."

"Bırak onları o zaman düşünelim, şimdi değil." Ezel, Sevda'nın ellerini bıraktı ve uzanarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Sevda'nın dudaklarından dökülen cümleler canını sıkmıştı ancak bunu ona -en azından şimdilik- yansıtmamakta kararlıydı. "Bize bir şans ver, Sevda sadece tek bir şans..."

Sevda dolan gözlerindeki yaşları kovaladı ve titrek bir gülüşle başını salladı. Hali öylesine iç yakıyordu ki Ezel, Sevda gibi bir kadını böylesine kıran o insanların her birinin boynunu çıplak elle kırmak istiyordu. Kalbinin bugüne kadar hiç farkında olmadığı bir yanı acıdı. Az önce durmadan gülmek isteyen Ezel, şimdi neden bir anda öfke ve hayal kırıklığıyla dolmuştu? Neden acımasız bir el kalbini avuçları içine almış ve onu durmadan sıkıyormuş gibi hissediyordu?

Kaşlarını öyle çatmış, yüzü öyle gerilmişti ki Sevda'nın gözleri tekrar doldu ve bu adam karşısında kendini hiç olmadığı kadar kırılgan hisseden genç kadın, "Bana kızdın mı?" diye sordu. "Ben... Ben bunları söyle-"

Sevda'nın hüzünle parıldayan o gözlerine bir saniye daha bakamayacağını anlayan Ezel, uzanarak dudaklarını onunkilere bastırdı. İçinde kopan tüm fırtınalara rağmen Sevda'ya karşı hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Saniyeler sonra geri çekildiğinde kadının sorusunu hiç duymamış gibi yaparak, "Söyle," diye mırıldandı.

Ezel onun gözlerine bakarken korkak bir çocuk gibiydi ve kadının sadece *evet* demesini, bunu bir kez olsun ondan duyabilmeyi istiyordu. Gözyaşlarıyla, "Evet," diyen Sevda adama acı bir alayla bakarak, "Başına büyük bela aldın," diye fısıldadı.

Ancak onu bir kez daha öperek susturan Ezel, o an kadının bir bela olduğunu düşünmekten çok ama çok uzaktı.

"Ah, çok romantik değiller miydi? Ezel'in yüzündeki o ifadeyi gördünüz mü?"

Belen hülyalı bir iç çekişle gülümsediğinde, onun çaprazında oturan Erez kadehini başına dikmeden önce gür bir kahkaha attı. "Birileri abayı fena halde yakmış, tam da korktuğum gibi..."

Adamın bu cümleleri üzerine genç kız kızgın bakışlarla ona döndü. "Hey, o da ne demek?"

"Ne demek mi?" Erez bir başka alaycı gülüşle dudaklarını araladı ama ondan önce kadehini sertçe masaya çarpan Akın, "Aşk bu masadaki erkeklere iyi gelmiyor," diye mırıldandı. Boğuk, hırıltılı sesinde öylesine derin bir nefret ve acı vardı ki sadece Belen değil, masadaki herkes sarsıldı. "İyi gelmiyor..."

Akın Soydemir'in neredeyse siyah görünen koyu renk gözlerinde öyle bir ifade belirmişti ve yakışıklı yüzü öylesine keskin hatlara bürünmüştü ki Belen bu görüntüden rahatsız olarak koltuğuna sindi. Az önce her biri gülüyordu ancak şimdi gülmek, akıllarındaki en son şey bile değildi.

Erez sessiz bir bakışla adamı onaylayarak kendine yeni bir kadeh doldurdu. Ardından soğuk bir sesle, "Umarım sonlarınız benzemez..." diye konuştu.

Akın bu kelimelerle birlikte her an öfkeden çıldıracakmış gibi duruyordu ancak garip bir şekilde sakin kalabilmeyi başardı. Üç yılını dolu dolu geçirdiği Narin Özkan'ın o güzel yüzü zihninde bir kez daha canlandı ve genç adama her zamanki gibi nefes aldırtmadı. Onun gidişinin ardından değil nefes almak, gülmek ve kalbine hatta kahrolası yatağına birini almak da haramdı. Akın'ın hayatını koca bir bok çukuruna döndürmüştü. Genç adam her geçen gün biraz daha debelenip duruyor, bunun canına tak ettireceği anı bekliyordu.

Belen, "Çok acımasızsın," diye fısıldadı. Ardından bakışlarını Akın ve Erez arasında gezdirerek sözlerini bir kez daha tekrarladı. "Çok acımasızsınız... Böyle davranmak-"

Akın, Belen'in sözlerini bıçak gibi kesen uğursuz bir kahkaha attığında genç kız sinirden kıpkırmızı kesildi ve bir çıkış arar gibi Süha'ya baktı ancak Akın, Süha'nın araya girmesine izin verecek gibi değildi. Ellerini masanın iki yanına yasladı ve genç kıza doğru eğilerek kaşlarından birini mükemmel bir şekilde havaya kaldırdı. "Üç yılımı verdiğim kadın sadece tek bir gecede hiç olmamış gibi hayatımdan çıkıp gitti ve sen bana mı acımasız diyorsun? *Bana*?"

"Ben..."

"Sen hâlâ hayata tozpembe bakıyorsun, Belen! Aşkın sadece mutluluk getirdiğine inanıyorsun! Ama sana bir şey diyeyim mi?" Belen yutkunarak Akın'a bakarken adam ayağa kalktı ve içki şişesiyle birlikte camın önüne doğru yürümeden önce genç kıza keskin bir bakış attı. "Aşkın bir bok getirdiği yok!" diye mırıldandı. "Acıdan başka bir bok getirdiği yok!"

Akın masadan kalkıp cama doğru yürürken, Belen gözlerindeki yaşları güçbela geri itti. O sırada Süha'nın sandalyesini ona doğru döndürdüğünü gördüğünde, hiç beklemeden adamın o koca gövdesine sarıldı. Kırık bir sesle, "Aptallık ettim, değil mi?" diye fısıldadı. "Akın'la o şekilde konuşmamalıydım..."

"O sadece acı çekiyor, Belen. Aradan yıllar geçmesi bir şeyi değiştirmiyor. Bazı acılar ölene dek seninle kalırlar..."

Belen sessizce bu sözleri sindirmeye çalışırken, Erez ortamdaki ağırlığı dağıtmak istercesine güldü. "Yerinde olsam Süha'ya o kadar yapışmazdım, Belen. Ezel her an gelebilir."

Belen, "Ezel bize karışamaz," diye huysuzca homurdandı ama sözlerini yalanlarcasına Süha'dan ayrıldı ve yeniden arkasına yaslandı. "Sizce nerede kaldılar?"

"Bence biraz *meşgullerdir*..."

"Neyle meşgul olacaklar ki?"

Belen, Erez'in sözlerinden hiçbir şey anlamayarak kaşlarını çattığında Süha, "Bizim yapmadığımız şeylerle," diye homurdandı. Sessiz bir kahkahayla omuzları sarsılan Erez'e kötü kötü baktı ve kardeşi Baha'nın uyarısıyla yeniden önüne döndü.

Etraf bir an için tekrar sessizlikle doldu ve adım sesleri salondaki sessizliği yırtıp geçtiğinde, herkesin bakışları onlara kaydı. Sevda dakikalar öncesindeki o güvensiz kadın olmaktan çok uzaktı. Gülen yüzü ve o çakır gözleriyle resmen ışıldıyordu. Onun elini sıkıca tutan Ezel'in de ondan bir farkı yoktu. Bir köşede sessizce içen Akın'ın, onları gördüğünde her şeye rağmen dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Eğer fırsatını bulsa Ezel'e ondan koşarak uzaklaşmasını söylerdi ama kalp hiçbir zaman mesafeleri sorun etmezdi...

Ezel kısa bir an Akın'la göz göze geldi, sanki adamın neler düşündüğünü biliyormuş gibi birkaç saniyeliğine duraksadı. Yeniden masaya dönüp de Sevda için yanındaki sandalyeyi çektiğinde düşünceliydi ama gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

Sevda yaşanan sessizlikle birlikte ne diyeceğini bilemeyerek yerine geçti. Erez'in bilmiş bir gülüşle üstündeki kazağa baktığını gördüğünde yutkundu. Adamsa onun bu hali üzerine arkasına yaslandı ve onu süzerek genişçe sırıttı. "Sana Ezel'den daha çok yakışmış..."

Aslında sıradan bir sohbetin, sıradan bir cümlesi gibi görünebilirdi ama adamın mavi gözlerindeki o bakış ve ses tonundaki ima tam aksini söylüyordu. Öyle ki Sevda bir an için açıklama yapma gereği hissederek, "Üşümüştüm," diye sızlandı. Geniş kazağın kollarını çekiştirdi ve ellerini içinde kaybederek arkasına yaslandı. Yüzündeki o pembelik sadece Ezel'in kalbini yerinden hoplatıyor olamazdı.

Ezel, Erez'e sert bir bakış atıp saniyeler sonra da hiçbir şey olmamış gibi Sevda'nın sandalyesini kendine doğru çektiğinde masada kıkırtılar yankılandı. Ve o kıkırtılar, Sevda'nın utangaç hali ve Ezel'in miskin gülüşüyle kahkahalara döndü. İşte o an Sevda kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissettiğini fark etti. Yavuz'un ve o sıkıcı insanların arasından kaçarak buraya gelmek kesinlikle doğru bir hamleydi.

Yirmi dört yaşındaydı ve bugüne kadar kendini hiçbir yere ait hissetmemişti. Buna evi de dahildi ancak tam da şu an, adamın kollarının altında, bu masada oturduğu an... Kendini başka bir yerde düşünemiyordu. Birdenbire Ezel Doğan'ın iki ay kadar kısa bir sürede hayatında ne kadar büyük bir rol oynadığını fark ederek şaşırdı.

Ezel ondan, onu hayatına almasını söylemişti ama o zaten Sevda'nın hayatındaydı. Genç kadında tahmin ettiğinden de büyük bir parçası bulunuyordu ve bu... Sevda'yı korkuttuğu kadar da rahatlatıyordu. Çünkü o gün, o terasta adamın söylediği gibi *o, savaşçısını çoktan bulmuştu.*

Sevda dalgın bir gülümsemeyle başını kaldırdığında masadakilerin derin bir sohbete tutuştuğunu gördü. Birbirleriyle çocukluk anılarını paylaşıyorlardı ve Ezel de neşeyle onlara eşlik ediyordu. Bakışları onlardaydı ama neredeyse göğsüne yaslanan Sevda'nın elini masanın altından sıkıca kavramıştı ve parmağıyla tenini hafifçe okşuyordu. Sevda bunu görerek gülümsediğinde, Ezel çenesini Sevda'nın başının üstüne yasladı.

Genç kadın içten içe biliyordu. O, Sevda'nın yalnızca sonu olmayacaktı, aynı zamanda da miladıydı.

"Terbiyesizliği görüyorsun, öyle değil mi? O nankörün ne yaptığını görüyorsun?"

Handan Altınbaşak söylene söylene holü geçip salona doğru yürürken, Yavuz kravatını öfkeyle çekiştirdikten sonra, "Kes sesini artık," diye mırıldandı. Ama kadın onu dinleyemeyecek kadar kızgındı. "Keseyim öyle mi?" diye söylendi. Boynundaki ipek eşarbı çözerek koltuğun bir kenarına fırlattı ve sarı saçlarını savurarak oğluna döndü.

"O sürtük bir bahane uydurma zahmetine bile girmeden yemeğin ortasında kaçıp gitti! Karşı taraf kim bilir hakkımızda neler düşündü? Dedesi yerini sana bırakalı birkaç ay olmuşken bu yaptığı aptallık! İnsanlar aramızda sorunlar olduğunu düşünecekler!"

"Yeter artık!"

"Yetmez! Ona bu kadar taviz vermemeliydin, Yavuz! Farkında değil misin? Sana her istediğini yaptırıyor! Seni kullanı-"

"Sana yeter artık dedim!"

Yavuz öfkeyle gürlediğinde Handan Altınbaşak sustu ve oğlunun bu çıkışlarına alışkın olduğu için hiçbir şey olmamış gibi salonun ortasındaki bara doğru yürüdü. Yine de kendine bir kadeh içki doldururken, "Haklıyım!" diye söylendi. Her şey o baş belasının yüzündendi. Eğer dedesi gibi zamanında ondan da kurtulabilselerdi tüm bunlar hiç olmayacaktı ama Yavuz buna engel olmuş, bunun çok dikkat çekeceğini, her şeyin bir zamanı olduğunu söyleyip durmuştu. Handan Altınbaşak daha ne kadar bekleyeceklerini bilmiyordu.

Yavuz garip bir suskunlukla üstündeki ceketi çıkardı ve gömleğinin kollarını yukarı doğru katlayarak bahçeye açılan sürgülü cam duvarlara doğru yürüdü. O, Handan Altınbaşak'ın aksine Sevda'dan böyle bir hareket bekliyordu. Gündüz onu çok fazla zorladığının farkındaydı. Sevda'nın kandan ne kadar ürktüğünü ve neler yaşadığını bile bile onun üzerine gitmişti ve Sevda... her zamanki yaptığını yapmıştı. Ona yine baş kaldırmış, kurallarına uymayacağını kendince göstermenin bir yolunu bulmuştu.

İtiraf etmek gülünçtü ama bazen onun gözlerindeki o hırs ve azim Yavuz'u etkiliyordu. Yıllar önceki o ürkek, güvensiz kız çocuğunun böylesine büyümesi ve o kırılmış çocuktan dişli bir kadın yaratması hayranlık uyandırıcıydı. Rengini bir türlü seçemediği o gözlerini üstüne dikiyor ve kaşlarını çatmaktan, her şeye rağmen lafını söylemekten çekinmiyordu. Ancak boşa savaşıyordu.

Yavuz da en az Sevda kadar büyük bir savaşçıydı. Annesinin sandığının aksine, Sevda'nın kendisini kullanmasına izin vermiyordu. Hiçbir şeyi unutmamıştı ve aklında bir planı vardı. Sadece onu düşünüyor ve içinin biraz olsun soğuyacağı o günleri bekliyordu...

Arazinin büyük demir kapısının açıldığını fark ettiğinde Sevda'nın geldiğini anladı ve tüm bedeni istemsizce gerildi. Ellerini ceplerine soktu ve kıstığı gri bakışlarıyla içeriye giren siyah Audi'yi izlemeye başladı. Cama yaklaştığının ve kaşlarını derince çattığının farkında değildi. Arabanın durmasını ve Sevda'nın birkaç dakikanın ardından gülümseyerek arabadan inmesini neredeyse soluksuz izlemişti.

Tam da tahmin ettiği gibiydi. Sevda, Ezel Doğan'la birlikteydi ve o adamı düşünmek bile Yavuz'un öfkesinin yeniden kabarmasına yetiyordu. O kendini beğenmiş adamdan gecesini mahvederek Sevda'yı dansa kaldırdığından beri nefret ediyordu. Adamın bakışlarında ve tutuşunda derin bir sahiplenme vardı. Bu öylesine açıktı ki ancak bir aptal anlayamazdı; Yavuz ise bir aptal olmaktan çok uzaktı. Sevda'nın ona koştuğu her gün o kahrolası atölyeyi onların başına yıkmak istiyor ancak kendini bir şekilde frenliyor ve her şeyin bir sırası olduğunu, içten içe intikam ateşiyle yanıp tutuşan o adama hatırlatıyordu.

Kapının açıldığını duyduğunda, salondan çıkarak geniş hole doğru yürüdü ve o an Sevda'yla göz göze geldi. Sevda'nın dudaklarındaki ince gülüş onu fark ettiği an soldu ve en saf ipekler kadar yumuşak bakan gözleri bir çelik gibi soğuyarak sertleşti. Kesinlikle öfkeliydi. Şu noktada çıkıp gittiği için Yavuz'un da öfkeli olacağını bilmeli ve biraz olsun ürkmeliydi ama Sevda karşısında dimdik duruyor, ona yine meydan okuyordu.

Onun bu haline karşın Yavuz'un dudaklarının kıyısında bir gülüş şekillendi. Kollarını göğsünde bağlayarak ona bakarken, geç kaldığı için küçük kardeşini tatlı sert azarlayacak bir abi gibi görünüyordu. Onun bu hali, kabul etmek istemese de Sevda'yı bir parça ürkütüyordu. Yine de genç kadın kendini gülmeye zorlayarak, "Ne o?" diye sordu. "Beni azarlamak için geri dönmemi mi bekledin?"

"Seni azarlayamayacağım Sevda, hayır." Yavuz büyük bir sakinlikle başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Seni sadece uyaracağım."

"Uyaracak mısın?"

"Evet..." Sevda'ya doğru yürüyen Yavuz, attığı her bir adımda onu tedirgin ettiğinin farkında olarak gülümsedi. Yavaşça, "Bu küçük isyanların..." dedi. "Bu gidişle onlar başına bela açacak, Sevda." Sevda'nın dibine kadar sokuldu ancak kadın yine de olduğu yerde duruyor, dimdik ona bakmaya devam ediyordu. Yavuz başını aşağıya doğru eğerek, "Bu son uyarım," diye fısıldadı. "Eğer bir daha beni insanların içinde zor duruma sokarsan, küçük düşürmeye çalışırsan, kurmaya çalıştığın o pembe dünyanı başına yıkarım."

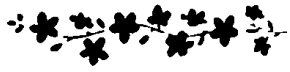
"Yapamazsın!"

"Beni denemek ister misin?"

Sevda sıktığı yumruklarıyla sessiz kaldığında ve çakır gözleriyle kendisine öldürücü bir bakış attığında Yavuz, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Ardından Sevda'nın gözüne sokmak istermiş gibi sargılı avucunu açıp kapadı ve sadist bir gülüşle merdivenlerden çıkmaya başladı.

Arkasına bir kez daha bakmadan ilerlerken kendinden oldukça emin görünüyordu. Ezel Doğan'ın geleceğe dair tüm o güçlü sözlerine rağmen Sevda'yı asıl korkutan da buydu.

Güçbela inşa etmeye çalıştığı o geleceğin içinde, en güzel rüyasından sıçrayarak uyanmaktan ve gözlerini bir kâbusa açmaktan deli gibi korkuyordu...

Günümüz

Kızını Ömür'e emanet eden Ezel dakikalardır Dark & Blue'nun önünde, aracının içinde bekliyor ve cama düşen her bir kar tanesini sileceklerini durmadan çalıştırarak temizlerken, yüksek binanın çatı katını seyrediyordu.

Belen'in söylediği gibi yarı çıplak mankenlerle çalışarak gününü geçirdiği doğru değildi. Onlarla çalışıyordu ancak bu, Ezel için yalnızca işti ve sadece kıramayacağı özel ricaları kabul ederdi. Hiçbir zaman çalışmak zorunda olan bir adam olmamıştı. Ömrünün sonuna kadar çalışmasa bile kızına ve hatta onun torunlarının torunlarına bile yetebilecek kadar parası vardı. Bu yüzden bunu hiçbir zaman dert edinmemiş ancak bunları biriyle de paylaşmamıştı. Ömür çoğu zaman onun çekimlere gittiğini sanıyordu ama Ezel'in soluğu aldığı yer... burasıydı. Ömür'ü kandırarak kızını -birkaç saatliğine de olsa- bırakmaktan hoşlanmıyordu fakat Ezel öyle anlar yaşıyordu ki biraz yalnız kalmasa delirecekmiş gibi hissediyordu.

Yine öyle bir andaydı. Yeni yılın üçüncü haftasıydı ve nedendir bilinmez Ezel'in içinde bu yılın çok daha boktan geçeceğine dair bir his vardı. Sevda yokken her saniye, her dakika boktandı ama bu bir başkaydı. Saatler akmıyor, onsuz geçen her gün boynuna bir ilmek gibi dolanarak Ezel'e nefes aldırmıyordu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bu duruma daha ne kadar katlanabileceğini, kızı için ne kadar ayakta kalabileceğini bilmiyordu çünkü Ezel... artık bocalıyordu.

Sevda'nın başını yaslamaktan hoşlandığı geniş omuzları, dünyanın yükünü sırtlamış gibi çökmüştü ve her şey ama her şey Sevda'dan geçiyordu. Onsuz yapamıyordu ama ondan kalan hatıralara da dayanamıyor, kendini her geçen saniye biraz daha güçsüz hissediyordu. Bu boktan bir durumdu. Bu arabada otururak kadını ve o dairenin içinde biriktirdikleri anıları düşünmek bile Ezel'i sarsıyordu ancak tutunabileceği bir şeyleri olmalıydı. Günün sonunda bin bir parçaya bölünse bile o an onlara tutunmalıydı.

Derin bir iç çekerek uzandı ve sürücü kapısını açarak dışarı çıktı. Onu ilk karşılayan soğuk bir hava ve kar taneleri oldu. Genç adam paltosunun yakalarını yukarı kaldırdı ve ellerini ceplerine koydu. Sevda'dan sonra eldiven takmıyordu. Kadına verdiği o eldivenleri hâlâ saklıyor ve Sevda

metrelerce aşağıda, soğuğun içinde, karla ıslanan donmuş toprakların arasında uyurken bunu kendine yediremiyordu. Boynuna lanet bir atkı bile dolamak istemiyordu. İlk zamanlarda bu düşüncelerle kara kışın ortasında üstüne bir palto bile almıyordu fakat Akın onu sertçe sarstıktan ve kızı için kendine iyi bakması gerektiğini söyledikten sonra giyinir olmuştu. Ancak üzerindeki o palto, tıpkı şimdiki gibi onu ısıtmıyor, adeta alevler içerisinde kalmasını sağlıyordu. Sevda'nın halini düşündükçe kavruluyor, küllerini etrafa saçarak ardında bir enkaz bırakıyordu.

Ezel arabasını kilitledikten sonra adımlarını hızlandırdı ve karın altında daha fazla durmadan binaya girdi. Şansına asansör boştu, beklemek zorunda kalmadan kabinin içine girdi ve en üst katın düğmesine basarak beklemeye başladı. Bakışları kalın botlarının burnunda erimeye başlayan karlardaydı. Ancak aynaya baksa aksini görebilir ve kesinlikle sarsılırdı. Aralarına beyazlar düşen koyu renk saçlarının arasında erimeye başlayan karlar vardı. Kaşları olabildiğince çatıktı, yakışıklı çehresi kaskatıydı ve yeşil gözlerinin içlerinde salt bir acı vardı. Bu bakışlar, Sevda'nın gidişinin ardından Ezel'in gözlerine saplanıp kalmıştı. Bir zamanlar Sevda hüzünle bakardı, o çakır gözleriyle Ezel'in içinde bir yerlere dokunarak onu mahvederdi ve şimdi Ezel öyleydi. Öfkenin, özlemin ve acının saplanıp kaldığı gözleriyle birlikte mahvolmuş bir adam gibiydi.

Asansör durduğunda ve çatı katına geldiğinde bir an için nefes alamayacağını sandı. Ancak yine de kendinde ellerini paltosunun ceplerine atacak ve anahtarı çıkaracak gücü bulabildi. Yılların ardından buraya ilk gelişi değildi fakat son seferin üstünden uzun bir zaman geçmişti. Titreyen parmaklarıyla kapıyı açtı ve içeri geçerek kapattı. İçerisi iki haftada bir, bina yönetiminin anlaşmalı olduğu şirket tarafından temizleniyordu ve bunu yaparken Ezel'in istediği gibi hiçbir yeri karıştırmadıklarından her şey son derece temiz ve yerli yerinde duruyordu. Yıllar öncesinde olduğu gibi sanki Sevda dakikalar sonra kapıyı çalacak, soğuktan donmuş bir halde içeri girecek ve pencerenin önüne doğru yürüyüp Ezel'in kahvesini teklifsizce yudumlayacaktı.

Ezel hatırladığı görüntülerle birlikte nefes almakta zorlanarak paltosunun yakalarını çekiştirdi. Daha sonra da paltosunu çıkarıp bir kenara attı. Ellerini ceplerine sokarak ne yapacağını bilemiyormuş gibi koca dairenin ortasında kalakaldı. Bakışları duvardaki aynalardan dolaplara, mutfağa, banyoya ve o koca yatağa kadar her yerde dolaştı. Yere çivilenmiş gibi duran ayaklarını güçlükle hareket ettirerek yatağa doğru yürüdü ve yıllardır sermekten hiç bıkmadığı saten çarşafların üstüne oturdu. Ellerinden birini satenin soğuk, pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken öylesine dolmuştu ki boğazı düğüm düğümdü ve gözlerinde yaşların birikmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Kadının şimdi okşadığı bu soğuk çarşafların üstüne uzandığı ve onlara dolandığı o anları düşünürken yutkundu. Sevda'nın ona verdiği pozlardan sıkılarak vazgeçmesini, cilveli bir tavırla onu ayartmaya çalışmalarını hatırlarken dudaklarına buruk bir gülüş kondu. Ezel'in hiçbir zaman teşvike ihtiyacı olmamıştı çünkü onu her zaman istiyordu. Neyi yarıda bıraktığının bir önemi olmadan o talepkâr kollara doğru yürümüş ve onu zevkle kollarına almıştı.

Ezel ağlamak üzere olduğunu fark ettiğinde, küfrederek ayağa kalktı ve odanın içinde saçlarını karıştırarak dolandı. Çıldırmak üzereydi. Kadınla olan her bir anı bir anda üzerine hücum etmişti ancak yine de yetmiyordu. O olmadan kahrolası hiçbir şey Ezel'e yetmiyordu!

Delirmiş gibi sürgülü dolaplardan birine yürüdü ve Sevda'nın tablolarını bulana kadar her bir dolabı gürültüyle açıp kapattı. Daha sonra da bulduğu ilk tabloyu çıkardı ve dikkatle taşıyarak yatağın üzerine bıraktı. Tablonun üstündeki paketi açarken öyle aceleciydi ki bir makas almak aklına gelmiyor, kâğıdı elleriyle söküyordu. Sonunda buna daha fazla tahammül edemeyerek mutfağa doğru yürüdü ve bir bıçak alarak geri döndü.

Yere fırlattığı her bir kâğıt parçasının ardından gerilen bezin arkası göründüğünde kalan kâğıt parçalarını hırsla söküp aldı ve tabloyu ters çevirerek yeniden yatağa bıraktı. Elindeki bıçakla nefes nefese soluyordu, alnında ve saç diplerinde ter damlaları birikmişti. Dağılan saçlarını gözlerinin önünden çektiğinde önce neye baktığını anlayamadı. Daha sonra dakikalar önce düşlediği manzarayı gördüğünü fark etti.

Bu kez çarşaflar siyah değil, kırmızıydı ve Sevda o örtülerin altında çırılçıplaktı. Yatak başlığına yaslanmış, başını geriye atmış ve bir dizini de karnına doğru çekmişti. Simsiyah saçları tepeden bir tokayla tutturulmuştu ve küçük tokadan kurtulan birkaç lüle boynuna ve omuzlarına doğru dökülmüştü. Güzel yüzünün her yerini sarmıştı. Işıklarla birlikte neredeyse mavi görünen gözleri ışıl ışıldı, yanakları pespembeydi. Dudakları, adeta öpülmek için yalvarıyorlarmış gibi kıpkırmızıydı. Şuh bir edayla yukarı doğru kıvrılmışlardı ve Ezel'e yürek hoplatan bir görüntü bahşetmişlerdi.

Göğüslerinin üstündeki örtü karnını ve çıplak kadınlığını sarıyor, bacaklarını mükemmel bir şekilde açık bırakarak kadına çok daha cesur ve cüretkâr bir hava katıyordu. Adeta onun ruhunu yansıtıyordu...

Ezel onun güzel sesini, "*Sıkıldım*," diyerek huysuzlanmalarını duyar gibi olduğunda art arda yutkundu ve resme doğru uzanarak elini kadının yüzünde gezdirmek istedi. Ama lanet parmakları öylesine titriyordu ki bu mümkün değildi.

"Sevda," diye sayıkladı. "*Sevda...*"

Ardından yatağın bir köşesine çökerek ağlamaya başladı. Acı ve özlem öylesine fazlaydı ki dahasını taşıyamıyor, artık yüklenemiyordu. Acı dolu bir çığlık attı ve ne yaptığının farkında olmadan bir kenara bıraktığı bıçağı acımasızca tabloya geçirdi. Her bir bıçak darbesinde omuzları sarsıla sarsıla ağlıyor, "*Sevda'm,*" deyişleri sessiz atölyede uğursuz bir çığlık gibi yankılanıyordu.

Ezel Doğan çoktan mahvolmuştu ancak bugün hiç olmadığı kadar yıkılıyordu.

"Sevda'm... *Sevda'm...*"

Sonunda tablodan geriye sallanan kumaş parçaları kaldığında Ezel bıçağı bu kez de üstünde oturduğu o saten çarşaflara geçirdi. Kumaşa hırsla saplıyor ve beraberinde süngeri de delik deşik ederek bir başka noktaya hedef alıyordu. Dayanamıyordu. Sevda'nın acısını dışarıya böyle atıyor ve artık bu lanet yükten kurtulmak istiyordu.

Öfke dolu, çaresiz bir kükremenin ardından elindeki bıçağı mutfağa doğru sertçe fırlattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onları delice çekiştirdi. Derin nefesler almaya çalıştı ve bakışları yarattığı enkaza, kadının tablosuna kaydığında bir rüyadan uyanmışçasına irkildi.

"Hayır, hayır..."

Telaşla fısıldayarak tabloyu yataktan kaldırdı ve yere sererek çömeldi. Delik deşik ettiği kumaş parçalarını bir araya getirmeye çalışırken daha şiddetli ağlıyor, sayısız özür mırıldanıyordu. Ezel tabloyu onarılamaz bir şekilde mahvettiğini anlayıp, kadının güzel yüzünün bir bıçak darbesiyle parçaladığını gördüğünde hıçkırmaya başladı. Tablodan kalanları önce göğsüne bastırdı. Ardından, "Kahretsin!" diye bağırarak her şeyi fırlattı. Tuvalin tutunduğu çerçeveler çatırdadı ve delik deşik ettiği çarşaf odanın bir köşesine savruldu. "Allah kahretsin!" diye bağırmaya devam ederek gözünün görebildiği her şeyi parçalamaya ve dağıtmaya başladı. Daha sonra da yorularak odanın ortasına, dizlerinin üstüne çöktü.

"Neredesin Sevda? Neredesin?" diye hıçkırdı. Ellerini soğuk zemine dayadı ve başını önüne eğerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hali öylesine kötü ve perişandı ki onu o halde kim görse onunla birlikte ağlamaya başlardı. Ezel imkânsız olduğunu bile bile, "Dön," diye yalvardı. Dudaklarından acı dolu, canhıraş bir başka hıçkırık çıktı. "Yalvarırım Sevda, yalvarırım dön... *Yalvarırım...*"

Bölüm 18

Geçmiş

"Hey! İşte yine aynı ifade!"

Sabrina'nın sesiyle son bir dakikadır Ezel'i düşünerek dalan Sevda, yüzündeki aptal gülümsemeyi sildi ve kendini toparlayarak yeniden genç kadına, ekrana döndü. Üzerinde siyah bir sabahlık olan ve turuncu saçlarını sağ omzunda toplayan Sabrina, o güzel yeşil gözlerinde hesap soran bir bakışla Sevda'ya bakıyor ve bu sırada avının kokusunu almış bir yırtıcı gibi gülümsüyordu.

Sevda onun bu haline gözlerini devirdi. "Hangi ifadeden bahsettiğini anlamıyorum."

Oysa genç kadının ne demek istediğinin bal gibi de farkındaydı. O geceki yemeğin ardından dört gün geçmişti ve geçen bu dört gün boyunca adamla hiç konuşmasa da onu düşünmediği tek bir an bile olmamıştı. Adam aklına ne zaman gelse yer ve zaman kavramını kaybediyor, adeta soyutlanıyordu.

Ezel Doğan kalbe zararlı bir adamdı. Sevda'nın aklını başından alıyordu ve itiraf etmek utanç verici olsa da Sevda buna bayılıyordu. Birilerinin yanında hiçbir şeyi düşünmeden, dertsiz tasasız kalabilmeyi, en ufak şeylerle mutlu olabilmeyi özlemişti ve Ezel Doğan ona bunları fazlasıyla veriyordu.

Sevda yeniden onu düşünmeye başladığında, Sabrina neşeli bir çığlık atarak Sevda'nın dikkatini tekrar ona vermesini sağladı. "Biliyordum!" diye bağırdı. "Biliyordum, *mo féileacán*! Hayatına birinin girdiğini biliyordum!"

Sevda kızararak güldüğünde, Sabrina da yatakta zıplayarak güldü ve pembe fiyonklarla süslü saten bir yastığı kucağına doğru çekerek, "Detaylar!" dedi. "Detaylar, *mo féileacán*! Hadi!"

Sevda, kadının heyecanla *kelebeğim* diyen sesine karşı neşeyle güldü. "Aslında... Ah, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Önce adını söylemeye ne dersin?" Sevda bakışlarını kaçırarak dişlerini dudaklarına geçirdiğinde, Sabrina yatakta bir kez daha zıplayıp, "Biliyorum!" diye bağırdı. "*O*, değil mi? Neydi adı, ah, Ezel? Ezel Dogan?"

Sabrina tatlı bir telaffuzla söylendiğinde Sevda başını sallayarak güldü. "Ta kendisi, Ezel Doğan..."

"Onunla o günden beri konuşmuyorsunuz sanıyordum, demek istediğim... Büyükbaban..."

Kadının sesi, sonlara doğru Sevda'yı üzmekten korkarcasına kısıldığında Sevda, "Evet," dedi. Dedesi artık çok daha iyiydi ve Sevda kötü günleri düşünmek istemiyor, dedesi sağlığına yeniden kavuştuğu için seviniyordu.

"Peki nasıl oldu da yeniden konuştunuz? Yani adamı kovmuştun," derken Sabrina, Sevda'ya onaylamaz bir bakış attı. "Onu arayıp özür mi diledin yoksa?"

Özür dilemek mi? Sevda kendini tutamadan güldü. Özür dilememişti, tam aksine Ezel Doğan onu konuşmak için çağırmış, yaptıkları o boktan anlaşmayı öne sürerek Sevda'ya meydan okumuş ve Sevda da ona karşılık vermeden yapamamıştı. Ardından her şey... bir anda karışmıştı. Sevda'nın sıkıcı, acınası hayatı Ezel Doğan'la renklenmişti ve Sevda bunun için minnettardı.

Derin bir iç çekerek o günden bugüne kadar olan her şeyi -Erez tarafından basılmaları da dahil- genç kadına anlattı. O ana dek onu gülümseyerek dinleyen Sabrina kendini tutamadan neşeli bir kahkaha atıp, "O adamla tanışmalıyım!" diye konuştu. "Kulağa utanmaz ve kesinlikle çok eğlenceli geliyor!"

"Ah!" Sabrina'nın gözlerindeki bakışları çok iyi bilen Sevda, onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. "O sana göre bir adam değil, Sabrina. İnan bana o adam sana bir beden büyük gelir."

"Hey! Bugüne kadar büyüklükle ilgili hiçbir sıkıntım olmadı!"

Sabrina utanmazca göz kırptığında Sevda da güldü ama bu yalnızca bir saniye sürdü. "Ciddiyim, Sabrina. Erez çok-"

"Ah, adı Erez mi?"

Kadının kusursuz telaffuzunu dinleyen Sevda başını salladı.

"Ve... Fotoğrafçı mı demiştin?"

"Evet, neden sormuştun?"

"Sanırım öyle birini tanıyorum..." Erez uluslararası fotoğrafçılık yapan biriydi ve kendi ajansı da defalarca kez onunla çalışmıştı. Sevda anlattığında adamın daha çok neşeli ve oyunbaz biri olduğunu düşünmüştü ama hayır, tanıdığı Erez Gündoğdu'nun onunla bir alakası yoktu. Adam bir buzdağı gibiydi. *Belayım* diye bağıran gözleri ve gülüşüyle Sabrina'nın uzak durmayı isteyeceği türden biriydi.

Sevda, Yavuz'la ve Handan Altınbaşak'la katılmak zorunda olduğu o yemeği ve daha fazla katlanamayarak Ezel'in evine gidişini anlatırken, Sabrina derin bir iç çekerek gülümsedi. Arkadaşı belki farkında değildi ama kalbini çoktan kaptırmış gibi görünüyordu. Sabrina onun adına sevindi. Sevda, Ezel'in dostlarından bahsetmeye devam ederken Sabrina heyecanla, "Dur!" diye atıldı. "İçlerinde sevgilisi olmayan, bekâr herhangi biri var mı?"

Süha'nın ve Belen'in arasındakileri bilen Sevda aday sayısını ikiye düşürdü. Ancak Akın Soydemir ve adamın uzak bakışları aklına geldiğinde tek bir kişide karar kılarak, "Baha," dedi. "Anladığım kadarıyla bir süre önce sevgilisinden ayrılmış ve şu an bir ilişkisi yok."

Sabrina, "Yani benim gibi..." diye homurdandı. Ardından yirmi dakika boyunca Sevda'ya onu anlattırarak kafasında adam hakkında bir profil çizdi. Sevda en son Ezel'i dört gün önce gördüğünü söyleyerek bitirdiğinde ise ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Sabrina biçimli kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" diye sordu. "Adamla bir ilişkiye başladınız ama dört gündür hiç konuşmadınız mı?"

Sevda huzursuzca kafasını salladığında Sabrina gözlerini bilmiş bir edayla kıstı. "Adamın işleri olduğunu ve bu boktan sebeplerle sana boktan bir mesaj bile atamayacak kadar meşgul olduğunu varsayalım. Peki ya sen Sevda? Sen neden aramadın?"

"Ben... Bilmiyorum..."

Sabrina kaşlarından birini kaldırdığında Sevda oturduğu sandalyede rahatsızca kıpırdandı ve saçlarını yüzünün önünden çekerek gergince kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım ben hâlâ... ben hâlâ bu fikre alışamıyorum, Sabrina. Hayatıma birinin girmesi ve bir anda... neredeyse *her şey* olması benim için hâlâ garip."

"Çünkü kendine güvenmiyorsun!"

"Ne?"

Sevda kaşlarını çatarak başını kaldırdığında, Sabrina dakikalar önceki gülen yüzüne tezatla büyük bir ciddiyet içindeydi. Tane tane konuşarak, "Çünkü kendine güvenmiyorsun," diye fısıldadı. "Adamdan ne kadar hoşlandığını, bu fikri ne kadar sevdiğini anlayabiliyorum Sevda, bunu gözlerinde görebiliyorum ama... derinlerde bir yerde bu fikri hâlâ benimseyemediğini de görüyorum. Korkuyorsun."

"Çünkü her şey bir anda mahvolacak zannediyorum! Her şey o kadar güzel ki bunlar ellerimden kayıp gittiğinde bocalayacağımı ve bir daha devam edemeyeceğimi biliyorum! Şimdiden... benim için öyle önemli ki eğer Yavuz ya da..."

Sevda devam edemeyerek sustuğunda, Sabrina hüzün dolu bir iç çekişle, "Yavuz'u artık bırak," diye fısıldadı. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum, Sevda ama... ömrünün sonuna kadar *Yavuz bunu da mahveder mi*, diye düşünemezsin! Ömrünün sonuna kadar böyle davranamazsın! Sen kararlı bir kadınsın! Sözlerinin arkasında durmalı ve her şeyi omuzlamaktan vazgeçmelisin! Elini tutan adama güvenmelisin!"

Ezel Doğan'ın güven dolu yeşil bakışlarını hatırlayan Sevda'nın gözlerindeki yaşlar dağıldı. Ardından genç kadın huysuzca, "Bana mesaj bile atmadı!" diye homurdandı.

"O zaman yanına git ve bunun nedenini öğren!"

"Nasıl yani?"

Sabrina büyük bir gülüşle, "Ne anladıysan o!" dedi. Bir parmağını turuncu saçlarına doladı ve saçlarıyla oynarken, "Hazırlan ve o stüdyoya git!" diyerek akıl verdi. "Sen dedin, *orada çok fazla vakit geçiriyor*, diye. Muhtemelen yine oradadır."

"Ya yoksa?"

"O zaman da B planına geçeriz, *mo féileacán*."

"B planımız mı var?"

"Evet, var ama işin o raddeye gelmeyeceğine eminim," diye konuşan Sabrina kendinden emin bir ifadeyle sırıttı. "Hadi kalk ve sıcak bir duş al, biraz kendine gel ve giyinip *ya da giyinmeyip* onun yanına git."

"Ondan hesap mı soracağım?"

"Hayır, tatlım. Sen sadece sevgilisinin dört gündür nerelerde olduğunu merak eden bir kadınsın o kadar, hesap sormak da ne demek?"

Sevda kadının yüzündeki oyunbaz ifadeye koca bir kahkaha atarak, "Sen delisin!" dedi. "Ve galiba ben de deliyim çünkü bu dediklerini yapmak üzereyim!"

"İnan bana, pişman olmayacaksın!" Dairenin içinde zil sesi yankılandığında Sabrina iç çekerek, "Kuaförüm gelmiş olmalı," dedi. Ayağa kalkarak üzerindeki sabahlığı düzeltti ve Sevda'ya havadan bir öpücük attı. "Bol şans diliyorum, *mo féileacán*. Çekimlerde olacağım için arayamayabilirim ama yarın her detayı dinleyeceğim!"

"Tamam, git hadi, kapı çalıyor."

Sabrina ona yeni bir öpücük atarak veda ettiğinde, Sevda görüşmeyi sonlandırdı ve telefonunu yatağının bir köşesine fırlatarak ayağa kalktı. Kadın söylediklerinin her bir kelimesinde haklıydı ve Sevda'nın gidip de adamı görmemesi için hiçbir sebep olamazdı.

Hızlıca duşa girdi ve kendini çok daha iyi hissederek çıktı. Solgun duran teni canlanmış, yanaklarına tatlı bir pembelik gelmişti. Gözleri bile artık daha berrak, daha net bakar olmuştu. Havluyu üstünkörü saçlarında gezdirdi ve kurulandıktan sonra bornozunu çıkarıp bedenine küçük saç havlusunu doladı. Saçlarını omzuna attı ve iç çamaşırı giyip giymemeye karar verebilmek için yeniden odasına geçti. Dolabına doğru yürüdü ve sürgülü kapakları açarak kıyafetlerine göz gezdirdi. Daha sonra sırtı tamamen açık, bebek mavisi ince bir triko ve siyah, deri bir etek aldı.

Küçücük, siyah bir külot seçti ve havluyu üstünden atarak çamaşırı bacaklarının arasından geçirdi. Kazağını, dizlerinde biten ancak yırtmacı uyluklarına dek çıkan dar eteğini ve uzun siyah çizmelerini de giydiğinde kendini gerçekten çok daha iyi, çok daha cesur hissediyordu. Saçlarını hızlıca taradı, önlerden birkaç tutam ayırarak ördü ve örgüyü ensesinde doladıktan sonra dudaklarına hızlıca bir nemlendirici sürdü. Paltosunu ve çantasını da alıp odasından çıktığında çok güzel görünüyordu.

Evden çıkmadan önce dedesinin yanına uğradı ve Haldun Altınbaşak'ın uyuduğunu gördüğünde şefkatle gülümsedi. Adamın belinde toplanan örtüyü yeniden göğsüne kadar çekip sessizce odadan ayrıldı. Yavuz ya da Handan Hanım ortalıkta görünmüyordu ve Sevda bunun için minnettardı. Oyalanmadan evden çıktığında İstanbul trafiğine takıldı. Yaklaşık bir saatin sonunda Bebek'te, stüdyonun önündeydi. Aracını park ederek indi ve Ezel'in arabasını gördüğünde Sabrina'nın haklı olduğunu anladı. Asansöre binip de en son katta durduğunda, uzanıp zile bastı ve dudaklarını dişleyerek beklemeye başladı.

Sonunda kapı açıldı ve bu olduğunda, Sevda içine derin bir nefes çekmek zorunda kaldı. Hiçbir şey ama hiçbir şey Sevda'yı karşısındaki manzaraya hazırlayamazdı.

Ezel Doğan belinden düşecekmiş gibi duran beyaz bir havluyla kapıda duruyordu ve elindeki bir başka havluyla da saçlarının suyunu alıyordu. Uzun saçlarını geriye doğru yatırmıştı ama uçlarından akan sular omuzlarına ve seyrek tüylerle kaplı göğsüne doğru yayılıyor, yavaşça adamın mükemmel karın kaslarından aşağı inerek kasıklarının hizasında kayboluyordu. Kesinlikle seyirlik bir manzaraydı ve Sevda'nın içindeki utanmaz kadın adamı biraz daha seyretmek, hatta o havluyu indirerek o su damlalarının nereye kadar ilerleyebileceğini görmek istiyordu.

Ezel boğazını temizleyip gülüşünü bastırmak ister gibi dudaklarını dişlediğinde, Sevda kendini toparladı ve kıstığı gözlerinin ardından adama son bir bakış atarak içeri geçti. Yanından geçerken adamın duş jelinin kokusu buram buram burnuna doldu ancak kendi kokusunun da Ezel'in değil burnuna, adeta hücrelerine dolduğunu bilmiyordu. Sevda saçlarını savurarak içeri geçip, çantasını bir kenara bırakırken Ezel gülümseyen gözlerle onu izledi. Daha sonra Sevda, Ezel'in kapıyı açmadan hemen önce doldurduğu dumanı tüten kahve kupasını gördü ve kupaya doğru yürürken üzerindeki paltoyu çıkardı.

Onu gördüğü an, Ezel saçlarında gezdirdiği havluyu bir kenara fırlattı ve Sevda'ya doğru yürüdü. Bunu yaparken bakışları Sevda'nın çıplak sırtında, belindeki o minik gamzelerdeydi ve ona dokunabilmek için adeta

çıldırıyordu. Bunları Sevda yüzüstü uzanıp ona poz verirken de fark etmişti ancak dokunma fırsatı olmamıştı.

Sevda kupayı parmakları arasına aldığında Ezel uzandı ve onu yavaşça kendine çekti. Hareketleri arzuyla doluydu ve çıplak tenlerinin birbirlerine değmesi nefes kesiciydi. Başını eğerek burnunu Sevda'nın boynunda gezdirirken, "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soludu.

Sevda bu sözlerle birlikte gözlerini yumdu ancak hemen teslim olmadı, dudaklarının arasından huysuz bir homurtu çıktı. Ezel kaslı kolunu onun beline daha sıkı doladığında bu kez dudaklarını Sevda'nın savunmasız, ince boynuna bastırdı. "Birileri kızgın mı, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sevda inkâr etmeye kalkmadı çünkü gerçekten de kızgındı ve itiraf etmek gerekirse adam kapıyı yarı çıplak açtığı ve aklını başından aldığı için daha da kızgındı.

Ezel kalbini titreten bir sesle güldü ve parmaklarını Sevda'nın açmaya çalıştığı saçlarında dolaştırırken, "Kızgınken daha güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye soludu. Ardından çevik bir hareketle Sevda'nın elindeki kupayı alarak ondan kurtuldu ve onu ansızın ters çevirdi. Çıplak sırtını soğuk cama yaslamasına sebep oldu ve güçlü avuçlarını her iki yana koyarak Sevda'yı kolları arasında hapsetti. Başını eğip, arzuyla yeşillenen gözlerini onunkilere dikerken yavaşça, "Belki de... belki de göstermeliyim," dedi. *"Uygulama derslerinde hep daha başarılı olmuşumdur."*

Ezel dudaklarına doğru eğildiğinde beklentiyle gerilen bedenindeki ürperti karşısında kendine kızan Sevda, uzandı ve parmaklarını adamın dudaklarının üstüne bastırarak gelecek olan hamleyi engelledi. Ezel tek kaşını kaldırıp ona bakarken, Sevda çakır gözleriyle adeta öfke saçıyordu. Onun bu hali, Ezel'in Sevda'yı göğsüne yaslamak ve ona kendini affettirecek kadar güçlü bir öpücük vermeyi istemesine sebep oluyordu.

Sevda parmağını yavaşça, adamın sıcak dudaklarından çekti ve kollarını huysuzca göğsünde bağladı. Neden bilmiyordu ancak Ezel Doğan'a hesap soracak olmak onu heyecanlandırıyor, alabileceği cevap için biraz da korkutuyordu. Belki daha doğru kelimeler seçmeliydi ama o adeta suçlarmış gibi, "Beni aramadın!" dedi. Gözlerinden taşan bir kırgınlıkla somurtarak, "Dört gün oldu," diye de ekledi.

Ona bakarken öylesine güzeldi ve hesap sorarken öyle içtendi ki Ezel kendine engel olamadan gülümsedi. Sevda'ya adeta işkence edercesine başını eğip o delici bakışlarıyla kadının gözlerine tutundu. "Hesap mı soruyorsun, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sevda saniyeler önceki kararlılığına tezatla utangaç bir çocuk gibi kalakaldığında Ezel ona doğru biraz daha yaklaştı ve ellerini camdan çekerek, Sevda'nın beline doladı. Başını eğdi ve alnını onunkine yaslarken Sevda'nın

derin bir nefes aldığını duydu. "Az önce bana hesap soran kadın," diye soludu. "Onun şimdi nereye kaybolduğunu merak ediyorum..."

Sevda sessiz kalıp gözlerini yumduğunda ve ona biraz daha sokulduğunda Ezel ellerini onun belinin oyuntusunda, o baştan çıkarıcı gamzelerin üzerinde dolaştırmaya başladı. "Seni aramadığım doğru," diye fısıldadı. "Dört gün geçti ve... *siktiğimin dört yılı gibiydi...*"

"O halde neden?" Sevda adamın kollarına sıkıca tutunurken kaşlarını çattı. "Söylesene bana, o halde neden beri aramadın?"

"Senin bana gelmeni istedim..." Ezel geri çekildi ve bir elini uzatıp Sevda'nın pürüzsüz yanağını kavradı. "Bir kere de ben gelmeden sen gel istedim. Aramızdakileri artık gör, hayatımda ne kadar değerli bir yere sahip olduğunu gör ve o hayattaki yerini almaktan çekinme istedim. Bunu anla istedim..."

Sözler Sevda'nın gözlerinin dolmasına ve dudaklarının titremesine sebep oldu. Sevda, Ezel Doğan'ın o şefkat ve arzuyla dolu gözlerine bakarken gerçekten anladı. Ezel onu ondan da iyi tanıyordu ve neler hissettiğini, neler düşündüğünü hiç zorlanmadan anlıyordu.

Her zaman anlamıştı. O gece intihar etmek, her şeye bir son vermek için o binanın çatı katına çıktığında ve onu durdurarak buna engel olduğunda da anlamıştı. Adam adeta ruhunu görüyordu ve Sevda... onun kendisine böyle bakmasını seviyordu.

Ağlamamak için derin bir nefes aldı ve dişlerini titreyen dudaklarına geçirmeyi düşünürken Ezel Doğan çok daha iyisini yaptı.

Onu belinden kavrayarak kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Utanmaz dili usta bir hamleyle dudaklarını araladığında, Sevda'nınkine dokunarak genç kadının her bir hücresini ateşe verdi. Onunla oyunlar oynayarak onu tattı ve dişleri dolgun dudaklarını ezerek Sevda'ya bugüne kadarki en yoğun öpücüğü yaşattı. Ezel onu her kavrayışında Sevda da adamın çıplak omuzlarına sarınıyor, parmaklarını adamın ıslak saçlarının arasından geçirerek onlara tutunuyordu.

Adam altdudağını dişleri arasına kıstırdığında ve daha sonra yaptığını telafi etmek istermiş gibi onu yumuşak emişlerle dudaklarının arasına çektiğinde, Sevda inleyerek ona yaslandı. "Seni özledim," diye mırıldandı ve Ezel'in gözleri bu sözlerle bir zümrüt gibi ışıldamaya başladığında adamı kendine çekmek için topuklarının üstünde yükseldi. Verdiği kadar almasını da biliyordu ve Ezel, ellerini onun açılan örgüsüne, nemli saçlarının arasına sokarken bu kadınlayken ömrünün asla monoton ya da sıkıcı olmayacağını biliyordu. Sevda'nın ateşi her ikisini de yakmaya yeterdi ve Ezel günün birinde kadının bunu yapacağından da emindi.

Onu yakacaktı.

Tutkuyla parıldayan o çakır gözleriyle, onunla birleşmek için yanıp tutuşan, kıvrılan o ince bedeniyle ve sihirli dokunuşlarıyla onu yakacaktı. *Ancak ruhunu ateşe veren asıl şey, kadının aşkı olacaktı....*

Günümüz

"Dışarı çıkamazsınız, Sevda Hanım. Yavuz Bey'in emri var."

Üzerindeki hırkanın son düğmesini de ilikleyerek bahçeye çıkmaya hazırlanan Sevda, bu sözlerle birlikte duraksadı ve kaşlarını çatarak Melih Erdem'e döndü. Sevda'nın yüzünde dün akşamki olaylar yüzünden nefret dolu bir bakış vardı ancak adam Sevda'ya bağırdığı ve onun canını yaktığı için hiç de pişmanmış gibi görünmüyordu. Yüz ifadesi bir robotunki kadar hissizdi ve bakışlarıyla Sevda'ya, eğer karşı gelirse zor kullanmaktan hiç çekinmeyeceğini anlatıyordu.

"Artık buna da mı karışıyorsunuz? Sıradaki ne? Odamdan ne zaman çıkıp çıkamayacağıma da mı siz karar vereceksiniz?"

"Yavuz Bey-"

"Yavuz Bey'inin ne dediği umurumda değil! Dışarıya çıkacağım ve sen bana engel olamayacaksın!"

Elindeki tek özgürlüğü de kaybetmek istemeyen Sevda adamı ardında bırakarak öfkeyle yürümeye başladı ama Melih kolunu sertçe kavrayıp da dün akşam morarttığı yeri yeniden sıktığında duraksayarak, acıyla inledi. Adamın eli öylesine ağır, parmakları öyle güçlüydü ki direnip ondan kurtulmak istedikçe canı daha çok yanıyordu.

"Bırak beni hayvan herif! Bırak!"

"Hâlâ dışarı gitmek istiyor musunuz?"

Öfke ve acıdan gözleri dolan Sevda yine de, "Evet!" diye haykırdı. "Gideceğim! İstersen döv ama yine de gideceğim!"

Adam onun bu sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi elini havaya kaldırdığında, Sevda gözlerini yumarak gelecek olan darbeyi bekledi ama onun yerine, "Melih!" diye gürleyen bir ses kulağında çınladı. Kollarındaki baskı kaybolduğunda Sevda geriye doğru sendeledi ve Melih'e öldürücü bakışlar atan Yavuz'la karşılaştı. Kenan da hemen arkasında duruyordu, onun kaşları da tıpkı Yavuz gibi çatılmıştı. Sevda bunun sebebinin gelecek olan o tokat olduğunu anlayabiliyordu çünkü her şeye rağmen Yavuz ona asla el kaldırmamıştı ve muhtemelen henüz o bile Sevda'ya vurmadıysa, kimse vuramazdı.

Sevda, "Hepiniz hastasınız!" diye tısladı. Ardından koşar adımlarla kapıya ilerledi. Birkaç koruma önüne çıkmak için hareketlendi ama Yavuz onları durdurarak Sevda'nın geçmesine izin verdi. Mehmet'i de peşinden yolladıktan sonra buz gibi bir öfkeyle yeniden Melih'e döndü. "Bana hesap ver... Sevda'ya vurabileceğini sana kim söyledi?"

"Dün... zor kullanmaktan çekinme demiştiniz," diyen Melih'in sesi bu kez tereddütlerle doluydu.

"O dündü! Ayrıca bu hiçbir zaman ona vurabilirsin anlamına gelmiyor! Bir dahaki sefere alnının ortasında bir delik açılmasını istemiyorsan bunu unutmasan iyi edersin!"

"Peki, efendim..."

Melih bir baş hareketiyle geri çekildiğinde Yavuz da odasına doğru yürümeye başladı ancak bunu yaparken Kenan'ın da arkasından geldiğinin farkındaydı. Bir sigara yakarak masasına geçerken, Kenan da kendine bir kadeh doldurdu ve masasının önündeki deri koltuklardan birine oturdu. Yavuz'a çevirdiği kara bakışlarında öylesine bir ifade gizliydi ki genç adam kıstığı gri gözlerinin ardından öfkeli bir bakışla, "Ne?" dedi. Sigarasının dumanını havaya savurdu ve kaşlarını derince çattı. "O kahrolası bakışların ne demeye üstümde?"

"Etkilendim..."

Yavuz kaşlarından birini kaldırdığında, Kenan kadehinden bir yudum alarak gülümsedi. "Melih'in alnında bir delik açmak, ha? Onu uyaracağın hayatta aklıma gelmezdi. Özellikle Sevda için."

"Son zamanlarda Sevda hakkında fazla düşünüyorsun!"

Sigarasını kül tablasına basan Yavuz, ayağa kalktı ve geniş camlardan birini açıp bahçeye kısa bir bakış attı. Ardından her şeyin normal olduğuna karar vererek, sırtını cama yasladı ve yeniden Kenan'a döndü. Onun yüzündeki o bilmiş, küstah gülüş sinirlerini fazlasıyla bozmuştu. "Sevda ile gereğinden fazla ilgilisin!"

"Lafı ağzımdan aldın, Yavuz. Ben de şimdi aynını söylemek üzereydim."

Yavuz dişlerini sıkarak adama tehditkâr bir bakış attı. "Sözlerin artık canımı sıkmaya başlıyor, saçmalamasan iyi edersin. Ayrıca Sevda'nın seninle ilgilenmediğinin de farkındasın, ondan uzak dur, Kenan."

"Benimle ilgilenmiyorsa kiminle ilgileniyor, *seninle* mi?"

"Kocasıyla." Yavuz bir sigara daha yakarken soğuğa aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Alayla, *"Onu öldü sanan kocasıyla,"* diye tekrarladı. "Ne büyük aşk ama..."

"Ah, o boka inanıyor olamazsın, Yavuz, ben bile inanmıyorum. Aşk, sevgi ya da şehvet. Hepsi bir gün biter."

"O halde Sevda'dan ne istiyorsun?"

"*Onu*... Onunlayken tutkunun asla sönmeyeceğine eminim. Belki... onu sevebilirim bile, bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Yavuz onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bunu bildiği için kendinden ve Sevda'dan nefret ediyordu. Kadın bir kıvılcım gibiydi. Baktığınız zaman oldukça zararsız görünebilirdi ama hiç beklenmedik bir anda tutuşmaya başlıyor, insanı adeta bir cehennemin içinde bırakıyordu.

Yavuz, Kenan'la bunları konuşuyor olmaktan hoşlanmayarak kaşlarını çattı. Sigarasını söndürdü ve konuyu değiştirmek istercesine, "Adamlardan bir haber var mı?" diye sordu. "Yoksa sadece havlıyorlar mı?"

Kenan, Yavuz'un konuyu değiştirmesi karşısında genişçe sırıttı ama bir an sonra yeniden o acımasız işadamı rolüne büründü. "O tipleri bilirsin. Havlar havlar dururlar, ciddiye alınması gerektiğini düşünmüyorum. Tabii sen yine de tedbiri elden bırakma. Tedbir demişken... Sevda'nın dışarıda olması ne kadar doğru?"

"Üstelesem bağırıp duracaktı, ne kadar hırçın olduğunu sen de gördün. En sonunda ağlayıp tüm gün odasına kapanacaktı."

"Yani her zamanki gibi..."

Onun bu sözüne aldırmayan Yavuz, "Birazdan içeri girer," diye mırıldandı.

Odada ilerleyerek kendine de bir kadeh aldı ve camı kapatıp masasına dönmeden önce yakınlarda iki el silah patladı. Ardından koca bahçe Sevda'nın tiz çığlığıyla uğuldadı...

Bölüm 19

Geçmiş

Ezel dudaklarını onunkilerden usulca çekip bir adım uzaklaştı. Kollarını bedeninden uzaklaştırmadan onu sarmaya devam ettiğinde, Sevda derin bir nefes aldı ve hafifçe güldü. Arzuyla dolup taşan çakır bakışlarını adamın güzel gözlerine dikti ve o an kalbinin delice çarptığını hissetti. Ezel Doğan'layken bu alışkın olduğu bir durumdu ancak şu an... daha farklı, çok daha yoğun hissettiriyordu.

Ezel Doğan gözleriyle ve beden diliyle konuşmayı bilen bir adamdı. Sevda'ya bakarken daha fazlasını görmenin yanı sıra ona çok daha fazlasını da anlatıyordu ve şu an, o çarpıcı yeşil gözleri Sevda'ya *onu sevdiğini* haykırıyordu. Bakışlarındaki o parıltının ve yakışıklı yüzündeki o yumuşak, arzu ve sevgi dolu gülümsemenin başka bir açıklaması olamazdı. Sevda'nın yalnızca kalbine değil ruhuna da dokunuyor, onu ele geçiriyor ve çok yakında bedenini de ele geçirip ona tamamen sahip olacağını adeta haykırıyordu.

Adam...

Alev alev yakıyordu.

Sevda hipnoz olmuş gibi adama bakmaya devam ederken, Ezel az önce aralarına koyduğu o bir adımlık mesafeyi yıktı ve Sevda'ya doğru eğilerek hırlarcasına konuştu. "Duşa ihtiyacım var. *Hem de yeniden.* Eğer o banyoya benimle girmek istemiyorsan bana böyle bakmaktan vazgeçmeni öneririm..."

Sevda kızararak dudaklarını birbirine bastırdığında, Ezel inleyerek öne atıldı. Dudaklarını yeniden onunkilere kapatırken Sevda'nın kollarını yakalayarak başının üstünde birleştirdi. Genç kadının sırtını soğuk cama çarptı ve kendi çıplak, sıcak bedenini de onunkine yasladı. Sevda hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Adamın esaretinde kaldığı bir pozisyondu ama o an umurunda değildi. Onun kendisini tüketircesine öpmesinden büyük bir zevk alıyor ve narin bedeninin, adamın güçlü bedeniyle sarmalanmasını seviyordu. Böyle anlarda kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyor ve kalbini Ezel Doğan'a biraz daha kaptırıyordu.

Ezel öpücüğü yeterince derin değilmiş gibi tek eliyle çenesini tutup, başını eğdiğinde Sevda inleyerek adama yaslandı ve bilinçsizce adamın sert, onun için istekle kabaran erkekliğine doğru sürtündü. Bu kez Ezel güçlü bir inleme koyuverdi ve Sevda'yı belinden tutup kendine yaslarken, sıkı bir küfür savurdu. Göz göze geldiklerinde bakışlarında öyle bir ateş vardı ki Sevda nefessiz kaldığında, bacakları uyuşarak adama dokundu. Aralarındaki çekim

can yakar hale gelmişti ve kendinde Ezel Doğan'ın baştan çıkarmalarına karşı koyabilecek gücü bulamıyordu.

Sevda kendini yeni bir öpücüğe, hatta çok daha fazlasına hazırlarken Ezel ondan ayrıldı ve homurdanarak banyoya doğru yürüdü. Ancak iki adım atmıştı ki tekrar arkasını döndü ve Sevda'yı yeniden kolları arasına aldı. Başını eğip, genç kadının kulağının altını öpmeden hemen önce, "Seni istiyorum," diye fısıldadı. Ancak sesi bir fısıltıdan çok hırıltıydı. "Ve *alacağım.* Senin de beni istediğini biliyorum, Sevda. Şu an... ellerimle bacaklarının arasına dokunsam ve o kadınlığını sarsam... benim için ıslandığını göreceğime eminim. *Benim için ıpıslak olduğuna eminim.*"

Sevda, dudaklarını dişleyerek inlemesini güçlükle zapt ederken bacaklarını birbirine bastırıp, *"Ezel..."* diye sızlandı.

Ezel onun ihtiyaçla yanıp tutuşan mırıltısına karşın, Sevda'nın ruhunu okşayan alçak bir sesle güldü ve eğilerek Sevda'nın boynuna bir öpücük bıraktı. "Ben çıkana kadar kahveleri hazırlarsın, değil mi? Kahve dolapta, sağ üst köşedeki rafta."

Sevda sarsılmış bir yüzle başını sallarken Ezel az önceki sözleri söyleyen o değilmiş gibi duşa girdi ve Sevda açılan suyun sesini duyabildiğinde ancak kendine geldi. Homurdanarak ellerini kıpkırmızı kesildiğine emin olduğu yanaklarına bastırdı ve bir aptal gibi sırıtarak dişlerini dudaklarına geçirdi. Yaslandığı camdan ayrılıp mutfağa doğru yürüdü. Ezel'in kahvenin hangi dolapta olduğunu söylediğini hatırlayamadığı için -ki kimse Sevda'yı bunun için suçlayamazdı- dolapları karıştırmaya başladı. Birkaç denemenin ardından kahveyi buldu ve makineyi çalıştırdı.

Çıplak sırtını cama yaslarken -o an bundan hiç şikâyetçi olmasa da- şimdi üşüdüğünü hissediyordu. Bu yüzden kahveler olana kadar Ezel'in dolabına doğru yürüdü ve tıpkı Ezel'in evdeyken ona giydirdiği gibi uzun, yumuşak bir kazağı üstüne geçirdi. Eteğini ve çizmelerini çıkararak bir kenara bırakıp, yeniden mutfağa geçti. Kahve kupalarını ve dolapta bulduğu bir paket çikolatayı koyduğu tepsiyle birlikte yatağa doğru yürürken su sesi de kesilmişti.

Ezel siyah çarşafları bu kez mor bir takımla değiştirmişti ve yatağın üzerindeki büyük, mor yastıklar davetkâr bir edayla ortada duruyor, Sevda'nın aklına başrolünün adamla dolu olduğu çıplak ve ateşli hayaller getiriyordu. Onların çok yakında hayal olmakla kalmayacağını bilerek heyecanlanıyor, adamla beraber deneyimlediği arzunun damarlarına yeniden usulca karıştığını hissediyordu.

Bir öpücükle dizlerinin bağı çözülürken çok daha fazlasını hayal etmekten korkan Sevda, silkelenerek yatağa tırmandı ve sırtını yastıklardan birine yaslayıp bağdaş kurdu. Yastıkların hakkını vermeliydi çünkü çok rahat

hissediyordu ve... *mutluydu.* Bir elinde kahvesi, diğer elinde çikolatası, üstünde adamın kazağı, onun yatağında yarı çıplak oturup onun duştan çıkmasını bekliyordu. Kesinlikle evde kalıp odasına hapsolmaktan ya da Yavuz'un onu göstermelik bir aile tablosu için oradan oraya sürüklemesinden çok daha iyiydi.

Genç kadın kahvesinden bir yudum aldı ve bu güzel anı lekelememek adına Yavuz'u zihninin en gerilerine itti. Çikolatasından büyük bir parça ısırdı ve bu sırada Ezel, belinde havlusuyla duştan çıktı. Sevda onun giyineceğini sanıyordu ama adam neredeyse çıplaktı. Elindeki havluyu kafasında dolaştırarak saçlarını kuruluyor, bu sırada Sevda'ya ateşten bakışlar atıyordu.

Sevda çikolatanın yoğun, ipeksi tadının dilinin üstünde yayılmasından mı, yoksa adamın karşısında yarı çıplak durmasından mı daha çok hoşlandığını bilmiyordu. Tek bildiği, ikisini de sevdiği ve çikolata ile Ezel Doğan'ın birlikte harika bir ikili olduklarıydı.

Kahvesinden yeni bir yudum aldığında Ezel saçlarındaki havluyu bir kenara -yatağa, Sevda'nın sadece yirmi santim uzağına- fırlattı. Dolabına doğru yürüyerek genç kadına arkasını döndü. Sevda onun kıyafetlerini alacağını ve banyoda giyineceğini sanıyordu ama adam bir anda havluyu belinden *attı* ve Sevda öksürerek az önce yudumladığı kahveyi adamın kazağına ve saten çarşaflarına saçtı. Gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Buna rağmen bakışlarını adamdan çekemiyor, utanmaz bir kadın gibi onu seyrediyordu.

Çikolatasından bir parça daha ısırdı ve gözlerini kısarken zevkle iç geçirdi. Utanıp gözlerini kapatmak ya da bakışlarını kaçırmak ona göre değildi. Nihayetinde bu seyirlik manzara da her kadının başına gelmezdi.

Ezel sıkı ve çıplak kalçalarına *-kesinlikle çok çıplaktı-* her an belinden düşecekmiş gibi duran bir çamaşır geçirdi ve acele etmek kelimesi sözlüğünde yokmuş gibi uzun uzun oyalanarak siyah bir eşofman altı giydi. Daha sonra dolabını kapayıp Sevda'ya doğru yürümeye başladı. Kıstığı delici ve günahkâr bakışlarıyla *beni izlediğini biliyorum,* diyordu ve Sevda da aynı arsızlıkla karşılık vererek bunu reddetmiyordu. *Nihayetinde çıplak kalan hep o olacak diye bir kural yoktu...*

Genç kadın gülümseyerek adama kupasını uzattı ve onun kahvesini yudumlamasını seyrederken, "Hasta olacaksın," dedi.

Sevda'nın tam karşısına oturan Ezel, gülen gözlerle göz kırptı. "İçerisi yeterince sıcak, merak etme." Daha sonra da yeşil bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirip, "Bana diyene bak," diye homurdandı. "Saçlarının ıslak olduğunu unutmuş değilim. Neden kurutmadın, Sevda?"

"İçerisi yeterince sıcak, merak etme." Adama onun sözleriyle karşılık veren Sevda hafifçe güldü. "Hem kurumaya başladılar bile bak, birazdan kabarık bir koyun gibi olurum."

"Koyunları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Ezel flörtöz bir tavırla gözlerini kısıp kendisini baştan aşağı süzdüğünde, Sevda kıkırdayarak güldü ve çikolatasından yeni bir parça almadan önce tableti adama uzattı. "İster misin?"

"Hayır, senin yemeni izlemek... çok daha hoşuma gidiyor..."

Sevda kızararak başını iki yana salladı ve çikolatasını ısırarak kahvesinden yeni bir yudum aldı. Ezel de gülen gözlerle onu seyrediyor, Sevda'ya uzanmak ve çok daha fazlasını yapmamak için parmaklarının arasındaki kupayı sıkıca sarıyordu. Kadın... *çok güzeldi.* O hüzünlü bakışları yerini mutlu, arzu dolu bakışlara bırakmıştı ve yüzündeki o güzel gülümsemeyle, Ezel kadını izlemeye doyamıyordu. Üzerinde kendisine üç beden büyük bir kazakla, elinde bir kupa kahve ve bir paket çikolatayla, o dağılmış kıvırcık saçlarıyla yatağının üstünde otururken bu görüntü Ezel'in kalbini titretiyordu.

Bu görüntüyü ömrünün sonuna kadar görmek istediğini biliyordu.

Sevda, Ezel'in bakışlarını fark ettiğinde duraksadı ve utangaç bir fısıltıyla, "Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Sanki... düşünceli gibi?"

"Çünkü düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Seni..." Kahvesinden bir yudum alan Ezel kupayı yeniden sararken gülümsedi. "İlk zamanlar... Sevda Altınbaşak ilk zamanlar kayıp bir ruhtu. Evinin neresi olduğunu bilmeyen, kendini hiçbir yere ait hissedemeyen yaralı bir ruhtu ama şimdi..."

"Şimdi nereye ait olduğunu buldu." Sevda hüzünle gülümseyerek elini kaldırdı ve geniş daireyi göstererek, "Buraya," dedi. "Sevda Altınbaşak buraya ait."

"Hayır, oraya değil." Ezel, genç kadının elini yakaladı ve iki göğsünün arasına, kalbinin tam üstüne bastırdı. "Sevda Altınbaşak *buraya* ait. *Onun yeri burası...*"

Sevda, adamın dudaklarından dökülen bu itirafla kalakaldığında Ezel kadının elini dudaklarına götürdü ve avucunun tam ortasına bir öpücük bıraktı. Genç kadın nefessiz kalarak dudaklarını aralayıp da hiçbir şey söyleyemediğinde, Ezel onun sözcüklerin altında ezildiğini görmekten hoşlanmayarak, "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Şimdi değil, Sevda, şimdi değil..."

Sevda'yı seviyordu ve Sevda'dan da bir gün bunu, onu sevdiğini duyacağını biliyordu. Fakat genç kadın bunları söylediğinde, Ezel onun hiçbir baskı altında kalmadığına emin olmak istiyordu. Kendini hiçbir şeye zorunlu hissetmemeli ve sadece istediğinde, hazır olduğunda bir şeyleri itiraf etmeliydi. Gözleri böylesine mahcup ve utangaç bakmamalı, içleri neşe ve sevgiyle dolmalıydı.

Sevda'nın mahzunlaştığını fark ettiğinde, genç kadının avucuna son bir öpücük bıraktı ve onun elini telaşla çekip, tırnaklarını avucuna bastırdığını görmemiş gibi yaptı. Kahvesini yudumladı ve Sevda'nın bakışlarındaki gölgeler, bir sis gibi kalbini sararken yutkundu. "Dört gün boyunca neler yaptın?" diye sordu. *"Beni özlemiş olmalısın..."*

Sevda adamı delicesine özlediğini, o gece adamın kazağını yanına almış olmayı ve ona sarılarak uyumayı dilediğini söylemek yerine kıkır kıkır güldü. Adamın da güldüğünü ancak kaşlarından birini, bir yanıt bekler gibi havaya kaldırdığını gördüğünde de alçak bir sesle, "En az senin kadar," dedi. "En az senin kadar, Ezel..."

"Bu gece burada kalıp özlem gidermeye ne dersin peki?" Adamın yeşil gözleri davetkâr bir edayla kısıldı. "Tüm gece burada olacağım, belki bu sırada kalabilir ve-"

"Ve ne? Senin beni soymana izin mi verebilirim?"

"Ben *kahve yapabilirsin,* diyecektim ama senin fikrin çok daha güzelmiş..."

Sevda küçük bir kahkahayla başını iki yana salladı ve gülüşü yerini bir tebessüme bırakırken, "Yapamam," dedi. "Kulağa çok hoş geliyor ama benim... Yavuz'la katılmam gereken bir davet var."

Yavuz'un adını duyduğu an bakışları kararan Ezel hafifçe öne eğildi. Farkında değildi ama hareketleri Sevda'yı korumak ister gibiydi. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Sevda hem de hiçbir şeyi..."

"Merak etme..."

Sevda yüzündeki gülüşün inandırıcı olduğunu umdu. Ezel, Yavuz'layken bir seçim şansının olmadığını anlamıyordu. Sevda'nın istekleri ya da seçimleri önemli değildi. Vakti geldiğinde en şık haliyle hazır olacak ve Yavuz'un koluna girerek mükemmel bir aile tablosunun mükemmel bir figürü olacaktı. Aksi takdirde esmek ve gürlemekten hiç çekinmeyen Yavuz sadece bununla kalmayacak, Sevda'yı dedesinden vuracak, genç kadının canını başka şekillerde yakacaktı.

Sevda buna izin veremezdi ve içinde olduğu durum kelimenin tam anlamıyla... iğrençti. Ne Yavuz'a istediği gibi direnebiliyor ne de ondan kurtulabiliyordu. Bir şekilde birbirlerine bağlılardı ve Sevda bu bağı sağlayan o evlilikten ve buna sebep olan babasından içten içe nefret ediyordu. Onlar hayatlarına girmeseydi, her şeyin çok daha farklı olabileceğini düşünmeden yapamıyordu.

Ezel'in gözleri düşünceli bir tavırla kısıldı ve adam kupasını bir kenara bırakarak Sevda'nın yanına doğru emekledi. Sırtını yatak başlığına dayayarak Sevda'yı çıplak ve geniş göğsüne doğru çekti. Sevda ona sokulurken tıpkı bir kedi gibiydi. Uysal ve sessizdi. Dudaklarında içten bir gülüş, kalbinde gerçek bir huzur vardı.

Ezel dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdı ve geri çekilmek yerine öylece kaldı. "Bu kovalamaca oyununu seviyorsun, Sevda," diye fısıldadı. "Köşeye sıkıştığın an ustaca kaçıyor, yeniden kendi kabuğuna çekiliyorsun. Ama bir gün... bir gün daha fazla kaçamayacaksın. Küçük, sevimli kuyruğun pençelerimin arasına takıldığında kaçmak için çok geç olacak. Çünkü senin kaçmayı sevdiğin kadar ben de kovalamayı seviyorum. Ve seni temin ederim, *merhametsiz bir avcıyımdır...*"

Sevda duyduklarıyla ürperirken sessiz kaldı ve sadece adama sokulmakla yetindi. Ezel Doğan'ın bir avcı olduğunu biliyordu, merhametsiz olduğundansa o kadar emin değildi.

Ya da o, öyle sanıyordu...

"Bilerek yapıyor! Bizi bilerek bekletiyor!"

Handan Altınbaşak söylene söylene, elindeki kadehle birlikte salonun ortasında ileri geri yürürken Yavuz cevap vermek yerine sessiz kalmayı seçti. Ellerini ceplerine sokarak bakışlarını üzerleri karla kaplı çamlarla dolu koruya dikti. Geniş koru bembeyaz bir orman gibiydi ve tıpkı Yavuz'un gözleri gibi buz kesmişti. Yine de Yavuz bu manzaraya bakmayı seviyor, etrafında kışı görmekten hoşlanıyordu.

Kış ona ölümü hatırlatıyordu. Ölüm ise nefreti ve beraberinde gelen intikam arzusunu... Yavuz'u bunlar ayakta tutuyordu. Altınbaşaklara çok meraklı olduğu söylenemezdi ancak her birinin çöküşünü zevkle izlemek için yanıp tutuşuyordu.

Merdivenlerden gelen topuk seslerini duyduğunda arkasını döndü ve cama yaslanarak kıstığı gri gözleriyle Sevda'yı süzmeye başladı. Emin olduğu tek şey, böyle bir güzelliğe yazık olacağıydı. Üzerindeki yeşil elbise, parlak kıvırcık saçları ve neredeyse yeşil gibi görünen o eşsiz gözleriyle bir elmas gibi parıldıyordu ancak Yavuz'un onunla işi bittiğinde sıradan bir kömür parçasından bir farkı kalmayacaktı. Bir gün gelecek ve Yavuz onu yakarak tamamen tüketecekti. *Sevda Altınbaşak ölmeyecek ancak ölmeyi isteyecekti.*

Yavuz mükemmel bir kontrolle duygularını gizlerken Sevda da ifadesiz, neredeyse sıkılmış bir yüzle yürüyerek salonun girişinde durdu. Arkasındaki hizmetli kızın yardımıyla siyah paltosunu omuzlarına attı. Çantasını yeniden eline alıp kaşlarından birini *ne bekliyorsun* dercesine kaldırırken, Yavuz da ona doğru yürümeye başladı. Annesinin yanından geçerken elini uzattı ve kadın, yaslandığı şöminenin rafında duran kadife kutuyu Yavuz'un avuçlarına bıraktı. Sevda mücevher takmaktan pek hoşlanmazdı ancak Yavuz, bunun bir tür gücü simgelediğini düşünüyor ve genç kadına bunları zorla taktırıyordu.

"Paltoyu al..."

Hizmetli kız aceleyle Yavuz'un isteğini yerine getirirken Sevda gözlerini devirip, "Ben takabilirim," diyerek kutuya uzandı ancak Yavuz çelik gibi bakışlarıyla onu susturdu ve Sevda'yı aynanın önüne doğru sürükleyerek, genç kadının tam arkasında durdu. Adamın gözleri alaycı bir neşeyle parlıyordu. Sevda'nın gözleri de öfkenin ateşiyle yanıyordu. Yine de genç kadın hiçbir şey söylemiyor, bu işkencenin bir an önce bitmesi için sessiz kalarak saniyeleri sayıyordu.

Yavuz kutuyu açıp saçlarına doğru uzandığında Sevda, Ezel Doğan'ın parmaklarının değdiği o saçlara Yavuz'un dokunacak olmasına katlanamadığı için ondan önce davrandı ve saçlarını omzunun üstüne attı. Bunu yaparken kulağının boynuyla birleştiği o hassas noktada, Ezel'in dudaklarının izini taşıdığının farkında değildi. Ancak Yavuz çoktan fark etmişti ve o saniyeden sonra daha bir hırsla dolmuş, hareketleri çok daha sertleşmişti. Oyalanmadan zümrüt taşlarla süslü kolyeyi Sevda'nın boynuna taktı ve aynadan genç kadının gözlerine uyarıcı, tehditkâr bir bakış atarak geri çekildi. Sevda adamın ne söylemek istediğini anlamıştı ama umursamadığı için sessiz kaldı.

Evden çıktıktan ve aynı sessizlikle dolu yolculuğun ardından, iş dünyasından insanların katılacağı *samimi* bir yıldönümü kutlaması için şık bir yalının önündelerdi. Etraftaki her şey gösterişten ve sahtelikten ibaretti. Sevda daha ilk adımını atar atmaz nerede olmak istediğine karar vermişti.

Ezel Doğan'ın yanında olmak istiyordu. Adamın kazaklarından birini giyerek çıplak ayaklarıyla dairede dolaşmayı, onunla bir şeyler atıştırmayı ve onunla konuşmayı, onunla gülmeyi istiyordu.

Ezel'i istiyordu.

Sevda kaçıp gitmek için çok geç olmadığını dileyerek arkasına bir bakış attığında, Yavuz kolunu uyarıcı bir hareketle sıktı ve yüzünde sahte bir gülüşle ona doğru eğilerek, "Kaçmayı aklından bile geçirme!" diye tısladı. "Yoksa seni buna pişman ederim, Sevda!"

Sevda kaşlarını çatma istediğini güçlükle bastırarak Yavuz'a doğru döndü ve adamın yakasını düzeltiyormuş gibi ona dokunurken, "Beni tehdit etme!" diye karşılık verdi. "Susmam, tüm bunları sineye çekeceğim anlamına gelmiyor! Eğer bu gecenin *sakince* sonlanmasını istiyorsan sen de birazcık taviz vermeyi dene!"

"Taviz? Öyle mi?"

Bakışları birbiriyle adeta çarpışırken Yavuz dudaklarının kenarında şekillenen bir gülüşle hafifçe başını salladı. Sevda adamın kolunda yeniden ilerlemeye başlarken yanındaki garsonun tepsisinden bir içki kaptı. Biraz sarhoş olsa bu gece şüphesiz çok daha kolay olacaktı...

Saatler sonra sarhoştu ancak gecenin kolay olduğunu söyleyemezdi.

Yavuz'u ikinci kez ekmişti ve şu an bir taksinin içinde, kucağında yarısından çoğu bitmiş bir içki şişesi ve çantası ile Bebek'e, Ezel'in stüdyosuna doğru gidiyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti ve başını bile dik tutmakta zorlanıyordu ancak tüm bunlara rağmen adamı yeniden göreceği için heyecanlıydı. Öyle ki taksi durduğunda inerken neredeyse kaldırımı boyluyordu.

Taksici yardım isteyip istemediğini sorduğunda, Sevda başını iki yana salladı ve şişeyi göğsüne yaslayarak apartmana girdi. Asansörü çağırdı ve en üst kata basarak beklemeye başladı. Aynaya baksa ne kadar sarhoş ve bitkin olduğunu görebilirdi ancak görse bile bunu umursamayacağı da bir gerçekti.

Asansörden indiğinde zile bastı ve parmağını zilde tutmaya devam ederken sessizce kıkırdadı. Kapı birkaç saniyenin ardından açıldığında hâlâ gülüyordu ve parmağı da hâlâ zildeydi. Ezel ona temkinli bir bakış atarak parmağını usulca zilden çekmesini sağladığında, Sevda somurttu ve adamı bir kenara iterek içeri geçti.

"Davetlerden nefret ediyorum!" diye homurdandı ve yatağın bir köşesine oturup, uzun topuklu çizmelerini çıkararak bir kenara fırlattı. Ardından dizlerinin üstünde doğruldu. Paltosundan da kurtulduğunda hâlâ tutmakta olduğu şişeyle birlikte yastıklara doğru emekledi. Birkaç adım sonra sanki metreler aşmış gibi gülümseyerek sırtını yastıklara yasladı ve derince iç çekti. Şişeyi başına dikip uzun birkaç yudum aldığında, gözlerini de hafifçe yummuştu ve dudaklarında ince bir gülümseme vardı.

Parmaklarındaki boyaları üzerindeki tişörte silen Ezel, Sevda'ya doğru yürürken tişörtünü çıkararak bir kenara fırlattı ve yatağın bir köşesine oturdu. Sevda onu hissederek gözlerini aralayıp başını arkaya yaslayarak gülümsediğinde, Ezel kalbinden vurulduğunu sandı. Kadın körkütük sarhoştu ve bunun farkında değilmiş gibi gülerken öylesine güzel görünüyordu ki Ezel ona her an biraz daha kapılıyor, kadın sanki nadide bir çiçekmiş gibi onu sadece kendine saklamak istiyordu.

Sevda soğuktan kızaran burnunu kırıştırdı ve daha sonra başını eğerek yaslandığı yastıkları kokladı. Elindeki şişeyi Ezel'e uzattı ve onun şişeyi tutup tutmamasını umursamadan yastıklardan birini kucağına çekti. Boğuk bir mırıltıyla, "Aynı senin gibi kokuyor," dedi. Daha sonra ani bir kararla yastığı kucağından fırlatarak, "Gel!" diye emretti. Sevda dizlerinin üzerinde doğrulup mahmur gözlerle kendisine bakarken ve beklentiyle dudaklarını dişlerken Ezel'in ona itiraz edebilmesi imkânsızdı.

Sevda'yı ikiletmeden yatağa tırmanıp, sırtını tıpkı onun istediği gibi yatak başlığına yasladığında Sevda memnun bir gülüşle adamın kucağına tırmandı. Bacaklarını onun dizlerinin iki yanına koyarken üzerindeki

elbisenin neredeyse belinde toplanmasını ve iç çamaşırını hiç çekinmeden sergilemesini umursamadı. Başını eğdi ve burnunu adamın boynuna gömerek Ezel'in kokusunu derince içine çekti. "Turunçgil ve sandal ağacı... Bu senin kokun ve ben... bu kokuyu çok seviyorum..."

Sevda dili dolanarak konuşurken gerçekten çok tatlıydı ancak ses tonundaki o duygu yoğunluğu Ezel'i gülümsetmek yerine büyülüyordu. Öylesine içten ve çıplaktı ki Ezel, Sevda'yı saatlerce dinleyebilirdi.

Sevda, Ezel'in sızdığını düşüneceği kadar uzun bir süre sessiz kaldığında Ezel uzanarak onun saçlarını okşadı ve o an Sevda başını kaldırarak adama baktı. Parmaklarını onun omuzlarında ve boynunda gezdirirken gözleri neredeyse yeşile çalıyordu ve hiç olmadığı kadar karanlıktı. Kara, dipsiz bir kuyu gibi Ezel'i içine çekiyor ve onu derinlere doğru dalması için teşvik ediyordu.

Genç kadın sessizce, "Dokunmasını istemedim," diye fısıldadı. Ardından Ezel kaşlarını çattığında, "Saçlarıma," diye ekledi. "Yavuz'un saçlarıma dokunmasını istemedim çünkü... çünkü onlara en son sen dokunmuştun. Senin izlerini kirletmesini istemedim..."

Ezel'in gözleri yavaşça kısıldı ve bakışları keskin bir bıçak gibi Sevda'nınkilere saplandı ancak kadın öylesine sarhoştu ki bunun farkına varması imkânsızdı. "Yavuz neden sana dokunacakmış? *O hakkı nereden alıyormuş?*"

Sevda çok tuhaf bir soru duymuş gibi kıkırdadı. "O benim abim!" diyerek adama onaylamaz bir bakış attı. Biraz geri çekildi ve parmaklarını boynundaki kolyede gezdirirken, "Bana bunu taktı," diye fısıldadı. "Tıpkı bir... *bir tasma gibi!* Bunları takmak istemiyorum ama beni dinlemiyor..."

Sesi sonlara doğru öylesine kısılmıştı ve gözleri o kadar dalgın bakıyordu ki Ezel uzandı ve kolyeyi Sevda'nın boynundan çıkararak bir kenara fırlattı. Daha sonra eğildi ve dudaklarını Sevda'nın boynuna bastırarak bir süre öylece kaldı. Sevda parmaklarını saçlarına geçirip, başını orada tutarken Ezel'in dudakları zevkle kıvrıldı. "Zaten sana yakışmıyordu," diye fısıldadı. "Gözlerini yeşile çeviriyorlar. Oysa ben içlerinde maviyi de görmeyi, gözlerinin hangi renk olduğunu düşünerek onlarda kaybolup gitmeyi seviyorum. Yeşilin mi, yoksa mavinin mi kalbimi çaldığını, hangisinin ruhuma dokunduğunu anlamaya çalışmayı..."

"Gözlerimi seviyor musun?"

"Onlara bayılıyorum..."

Ezel eğilip gözlerinin üzerine birer öpücük bıraktığında, Sevda kıkırdayarak kollarını adamın boynuna doladı. "Ben de senin gözlerini seviyorum. Bana hiçbir adamın bakmadığı gibi bakıyorsun. Kimi zaman elim ayağıma dolaşıyor ama ben yine de seviyorum."

Sevda'nın itirafıyla birlikte Ezel öne eğilerek dudaklarını genç kadının saç çizgisine bastırdı. "Galiba sarhoş bir Sevda Altınbaşak'ı sonsuza kadar dinleyebilirim."

"Ama ben sarhoş değilim ki!" Sevda tatlı bir homurtuyla sağ elini ve sol elinin iki parmağını kaldırarak itiraz etti. "Sadece bu kadar içtim! Çok değil!"

"Ah, hiç de çok değilmiş!"

Ezel gözlerini devirdi ve Sevda'nın hâlâ havada duran parmaklarını öperek, "Buraya sağ salim gelebildiğin için şanslısın," dedi. "Neden beni aramadın?"

"Sana sürpriz yapmak istedim!" Sevda'nın saniyeler önce düşen yüzü işveli bir gülümsemeyle aydınlandı ve genç kadın bedenini onunkine bastırarak iç geçirdi. "Bana sürprizimi beğenmediğini söyleyemezsin çünkü ne kadar memnun olduğunu anlayabiliyorum!"

"Öyle mi?"

"Evet..." Sevda uzanarak ellerinden birini adamın boynundan omuzlarına, omuzlarından göğsüne, oradan da karnına doğru kaydırmaya başladı. Eşofmanının belinde oyalanırken adamın üzerinde hafifçe hareketlendi. "Sertleştin," diye mırıldandı. "Hissedebiliyorum, beni istiyorsun..."

"Peki ya sen?" Ezel avuçlarını Sevda'nın baldırlarında gezdirip kalçalarına doğru ilerlerken başını hafifçe eğdi ve genç kadına ateşten bir bakış attı. "Ya sen Sevda?"

"Ben de..."

"Sen de ne?"

"Seni istiyorum!"

Sevda yan tarafındaki fermuara uzandı ve fermuarı aşağı çekerek kollarını askılardan kurtardı. Saten elbisenin yumuşak kumaşının aşağı doğru kayarak belinde toplanmasını umursamadı. Çıplak göğüslerini, uzanıp Ezel'in sert ve çıplak gövdesine yaslarken tereddüt bile etmedi. Bu noktada Ezel centilmen bir adam gibi davranarak Sevda'ya engel olması gerektiğini biliyordu. Ne var ki Ezel hiçbir zaman bir centilmen olmayacaktı ve olmak gibi bir arzusu da yoktu.

Kolları bir mengene gibi Sevda'yı sardığında genç kadın yumuşak bir inlemeyle iç geçirdi ve eğilerek Ezel'in omzuna tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Dudakları daha aşağı inip de göğsünde dolaşırken, Ezel kıstığı gözleriyle onu seyrederek Sevda'nın yakınlıklarını keşfetmesine ve özgürce hareket etmesine izin verdi.

Genç kadın dudaklarını sol tarafına bastırıp, "Haklısın," diye fısıldadı. Ezel'e neyden bahsettiğini düşündürtecek kadar süre tanımadan, "Bu aitlik meselesi hakkında," dedi saatler önceki konuşmalarını, Ezel'in Sevda'nın elini tutarak göğsüne götürmesini ve *yerin burası* dediğini hatırlatırken.

"Yaşadığım yer evim değil, birlikte yaşadığım insanlar ailem değil... Ama buraya, sana geldiğimde öyle hissetmiyorum. Ben... sanki ruhumun eksik kısmı tamamlanıyormuş gibi hissediyorum... Bunu ilk ne zaman hissettim, biliyor musun?"

Ezel duyduklarıyla mest olarak başını iki yana sallarken, Sevda utangaç bir gülümsemeyle geri çekilip, "O gece..." diye fısıldadı. "O otelin terasında, beni kollarına aldığın an..." Gözleri hafifçe bulutlandı. "Her şey, hem de her şey benim için çok korkutucuydu, Ezel. Derler ya, bildiğim her şeyi değiştirdin diye... *Ben bilmiyordum bile.* Benim bildiğim hiçbir şey yoktu ve sen bana tüm o sözleri söylerken *korktum.* Hem de delicesine korktum..."

Ezel bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını araladı ancak daha sonra sözcükleri bulamıyormuş gibi sustu. Sevda'nın dudaklarından dökülen her kelime önce kalbine sonra ruhuna dokunuyordu.

"Elini tutmayı ne kadar istediğimi bilemezsin, Ezel. Birine sırtımı dayayabilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin..."

Sevda neredeyse dolan gözleriyle kendisine baktığında Ezel nihayet sesini bularak, "Neden yapmadın?" diye sordu. Yeşil gözleri Sevda'nın farkında olmadığı bir isyanla doluydu. "Elimi neden tutmadın?"

"Düşüncesi bile benim için o kadar güzeldi ki ben... Sen sonra elimi bıraktığında düşmekten korktum. Hissettiğim her şeyin... yokluğunda bir gün kalbimi kırmasından..."

Sevda titreyen dudaklarıyla gülümsediğinde, Ezel uzanarak onun dudaklarını okşadı ve çok daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşsa bile soru sormadı. Sevda'nın bir şeyleri itiraf etmesinden ve duygularına bir set çekmeden özgürce konuşmasından hoşlanmıştı. Genç kadın derin bir iç çektiğinde ve eğilerek yüzünü boynuna yasladığında Ezel onu sıkıca sardı. Parmaklarını kadının çıplak sırtının kavisinde ve belindeki gamzelerde gezdirirken, "Seni kırmayacağıma söz veremem," diye fısıldadı. "Kalbin kırılacak Sevda, buna eminim."

"Ama..."

Sevda itiraz ederek geri çekildiğinde, Ezel parmağını onun titreyen dudaklarına bastırdı. "Seni asla bilerek kırmam Sevda, hem de asla... Bunu sakın unutma, olur mu? Seni üzmenin kendi sonum olacağını sakın unutma..."

Ezel parmağını çektiğinde Sevda, "Unutmam," diye fısıldadı. Ardından korkuyla, "Beni sakın kırma," diyerek genç adamın gözlerinin en derinlerine baktı. "*Ben zaten paramparçayım, Ezel.* Sen de beni sakın kırma!"

"Sana söz veriyorum..."

Sevda uzanarak adamın yanağını okşadı ve daha sonra eğilerek dudaklarını onunkine bastırdı. Avuçlarını adamın yanaklarına yaslayıp, onun üzerine doğru eğilirken saçları bir perde gibi etrafına yayılmış ve Ezel'le ikisini bir koza gibi sarmıştı.

Sevda'nın baskın pozisyonu sadece birkaç saniye sürdü çünkü Ezel bir anda Sevda'yı altına aldı ve genç kadına tepeden bakışlar atarak dudaklarını yeniden onunkilere kattı. Sevda dudaklarını aralayarak dilini adamınkine kattığında, alkolün tadı adamın dilindeki kahve notalarına karışırken inledi. Kollarını ona doladı ve tırnaklarını adamın tenine geçirdi. Bu sırada Ezel de bir eliyle Sevda'nın çenesini kavrıyor, bir diğeriyle de genç kadının ince çorabını çıkarmaya çalışıyordu. Sevda ona yardımcı olmaya dünden razıydı. Kalçalarını hevesle kaldırdı ve Ezel çorabı kalçalarından indirdiğinde derin bir nefes aldı.

Adam yanan bakışlarıyla geri çekildi ve çenesindeki elini usulca kaydırmaya başladı. Sevda beklentiyle belini büktüğünde hafifçe güldü ve kadının o muhteşem göğüslerine dokunmak, çok daha fazlasını yapmak için çıldırsa bile parmağının ucuyla çizdiği rotadan hiç şaşmayarak genç kadının düz karnına doğru ilerledi. Belinde toplanan elbiseyi es geçti ve sonunda avuçları genç kadının her iki bacağının üst kısmını kavradı. Çıldırtan bir yavaşlıkla kadının tenini okşadı ve çorabı usulca bacaklarından sıyırmaya başladı.

Sevda bacaklarını kaldırıp ona yardım ederken dirseklerinin üstünde doğrulmuştu ve bakışları arzulu olduğu kadar da meraklı ve sabırsızdı. Sızlanırcasına, "Çıkar artık şu çorabı!" diye homurdandı. Ezel tek kaşını kaldırdı ve eğilerek Sevda'nın bacağının iç kısmını hafifçe ısırdı. Bunu muzip bir uyarı olarak yapmıştı ancak kadın inlediğinde bunun muziplik hiçbir yanı kalmamıştı. Ezel dişlerini geçirdiği yeri bu kez dudakları arasına alıp emdiğinde, Sevda güçlü bir inilti koyuverdi. Ezel çorabı çıkarmakla uğraşmak yerine parmaklarını çorabın ağ kısmına geçirerek yırtmayı tercih etti.

Tehditkâr bir gülüşle Sevda'ya bakarken onun bu durumdan memnun olduğunu görmek biraz daha sertleşmesine sebep oldu. Geri çekilerek Sevda'yı seyretmeye başladı. Kadının saçları karmakarışık bir halde yastığına dağılmıştı ve beyaz teniyle mor çarşaflarının arasında uzanırken bir Tanrıça gibiydi. Yanakları içkiden çok arzuyla kızarmıştı, dudakları ıslak ve kıpkırmızıydı. Hızla inip kalkan göğüslerinin pembe uçları birer çiçek gibi açmış, Ezel'in dokunuşları için yalvarırcasına kabarmıştı. Düz karnı beklentiyle içe çökerek bacakları iki yana ayrılmıştı. Kadının ortası ıslanan o küçük çamaşırını görmek Ezel'i deliye çeviriyordu.

Sevda'nın üstüne doğru eğilerek, avucunu oraya kapadığında yanılmadığını anladı ve kadının düşündüğünden de çok ıslandığında fark ettiğinde, "Siktir!" diye tısladı. "Sırılsıklamsın, Sevda! Benim için sırılsıklamsın..."

Sevda talepkâr bir ifadeyle kollarını kaldırdığında Ezel onu öpmek yerine uzandı ve Sevda'nın kollarını başının üstünde tutarak dudaklarını Sevda'nın meme uçlarından birine bastırdı. Islak ve sıcak ağzıyla Sevda'yı yeterince yakmıyormuş gibi bir eliyle de kadının bacaklarının arasını kavradı

ve parmaklarıyla iç çamaşırını bir kenara çekerek Sevda'ya dokundu. Sevda kıvrılarak göğsünü adama doğru bastırırken Ezel göğsünü emmeye devam ediyor, parmaklarını Sevda'nın katlarının arasında gezdirerek onu usulca keşfediyordu.

Sevda boş bir çabayla avuçlarını kurtarmak için debeleniyor, bunu yapamayınca da çarşafları kavrayarak kıvranıyordu. Kendini daha önce hiç hissetmediği koca bir arzu selinin içinde bulmuştu ve boğulması an meselesi olsa bile kaçmak istemiyordu.

Ezel dudaklarını diğer meme ucuna bastırıp diliyle onu sardığında Sevda, "Ezel!" diye bir çığlık attı. Bacaklarını adamın beline dolayarak onu bacakları arasına hapsetti ve adamın parmaklarına doğru sürtündü. "Bitsin artık! Bitsin!" diye inleyip, dudaklarını dişlerken Ezel'in içindeki ateşi biraz daha harlıyor ve beraberinde adamı da yakıyordu.

Ezel, dudaklarını meme uçlarından çekerek onunkilere kattı. Ellerini serbest bıraktığında Sevda tırnaklarını adamın sırtına bastırdı. Başladığı hızla biten öpücüğün ardından sızlanarak onu yeniden kendine çekmeye çalıştı ancak adamın saçları bir ipek gibi avuçlarının arasından kaydı. Adam külotunu bir çırpıda bacaklarının arasından çekerek yüzünü oraya bastırdı.

Sevda irkilerek bacaklarını kapamak istediğinde, Ezel güçlü avuçlarını onun baldırlarına yaslayarak buna engel oldu ve zaten bir süre sonra Sevda da karşı koymaktan vazgeçti. Parmakları adamın saçlarını kavramıştı ve başını kendisine doğru çekiyor, onun dudaklarına doğru sürtünerek arzuyla dolu her kadının yapacağı gibi onun vereceklerini hevesle almaya çalışıyordu.

"Daha, Ezel! Daha!"

Sevda inleyerek ona tutunurken, Ezel dilini onun en hassas noktasına sürtüyor ve klitorisini emiyordu. Kadın bedenini tanıyan usta bir âşıktı, Sevda'nın titreyen ve kasılan bedeninden onun gelmek üzere olduğunun farkındaydı. Sevda'ya tıpkı onun söylediği gibi daha fazlasını vermeye hazırdı. Dudaklarını hafifçe geri çekerken, "Aletimi alamazsın," diye mırıldandı. "Ancak bunları alabilirsin..."

Parmaklarından birini genç kadının derinliklerine doğru itti ve Sevda öylesine derin bir inleme koyuverdi ki kendi de hissettiği sıcaklık ve darlık karşısında inledi. Sevda'nın tecrübesiz olduğunu biliyordu ancak bu kadar sıkı olacağını hiç düşünmemişti. Doğrularak Sevda'yı da doğrulttu ve kollarından birini onun beline sarıp, parmaklarından birini daha genç kadının sıcak ve ıslak kuytusuna sokarken dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda soluk soluğa ona karşılık veriyor ve ellerinden biriyle yatağa tutunurken biriyle de adamın boynuna tutunuyor, tırnaklarıyla adamın tenini çiziyordu.

Ezel parmaklarının baskısını biraz daha artırıp ritmini hızlandırdığında, Sevda'nın gözleri kocaman açıldı ve genç kadın hafifçe geri çekilerek aralanan dudaklarıyla adama baktı. Her ikisinin teni de ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve gözlerinde arzunun kara ateşi vardı.

"Ezel ben... Ben..."

Ezel biraz daha hızlandığında Sevda adamın kucağında kalçalarını kıvırarak ona eşlik etti ve adam gürlercesine, "Gel! Şimdi, benim için gel!" dediğinde inleyerek doruğa ulaştı. Bin bir parçaya bölünürken adamın adını haykırarak bedenini geriye doğru bıraktı ve Ezel eğilerek dudaklarını meme uçlarına bastırırken gözlerini zevkle kapadı. Sırtı serin çarşaflara çarptığında dudaklarında ince bir gülüş vardı. Bedeni Ezel'e ait izlerle doluyken hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Ezel de en az onun kadar nefes nefeseydi ve eşofmanın içinde sıkışan aleti canını yakıyordu. Buna rağmen kendini Sevda'nın yanına atıp, dirseğinin üstüne yaslanarak genç kadını seyretmeye başladı. Sevda üşür gibi titrediğinde uzanarak ayaklarının altında toplanan örtüyü onun çıplak bedeninin üstüne attı. Kadının belindeki o elbiseyle durmasının onu rahatsız edeceğini bilse bile Sevda'nın o anki rahatını bozmaktan kaçındı.

Uzanarak Sevda'nın alnına yapışan saçlarını geriye yatırdı ve kadın gözlerini yorgunca aralayıp bakışlarını kendisine diktiğinde, gözlerinin berrak bir su gibi baktığını gördü. Öylesine saflardı ki Ezel onun gözbebeklerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

Sevda yumuşak, sevgi dolu bir gülüşle ona bakarken dudaklarını aralayarak, "Seni..." diye başladığında Ezel dudaklarını onunkilere bastırarak kadını susturdu. Ona sarhoşken hayatının ilk orgazmını yaşatmış olabilirdi ancak ilk itirafını da sarhoşken almak istemiyordu.

Sevda tüm yorgunluğuna rağmen kollarını havaya kaldırıp da onu kendine çekmek istediğinde, Ezel dudaklarından kopacak iniltiyi güçlükle zapt etti ve geri çekilerek, "Uyu," dedi. Sevda'yı tüm gece boyunca öpebilir, tenini keşfedebilir ve onu defalarca kez getirebilirdi ancak kadın öylesine uykulu ve mahmur bakıyordu ki ona kıyamıyordu.

Sevda uysal bir kedi gibi gözlerini yumup kendisine sokulduğunda, Ezel onu sıkıca sardı ve o an kollarının bir başkasını daha böyle saramayacağını, dudaklarının bir başkasına daha dokunamayacağını anladı. Düşüncesi bile kaşlarını çatmasına, kalbinin panikle çarpmasına sebep olurken olmazdı.

Sevda tatlı bir mırıltıyla dudaklarını aralayıp, anlaşılmaz sözcükler mırıldanırken Ezel sessizce, *"Seni seviyorum,"* dedi.

Sevda Altınbaşak'ı ömrünün sonuna dek sevecekti...

Bölüm 20

Günümüz

"İstemiyorum! İstemiyorum! Şimdi doğmasını istemiyorum!"

Sevda çığlık çığlığa bağırdı. Gözyaşları eşliğinde karnına saplanan sancıyla arabanın arka koltuğunda neredeyse iki büklüm olup, artık sekiz aylık olan karnını sararken Yavuz'un dudaklarında ince bir gülümseme vardı. Sevda'nın sırtını kendi sert göğsüne yaslamıştı ve parmaklarının, kadının avucunun içinde şekilden şekle girmesini ya da olanca kuvvetiyle sıkılmasını umursuyormuş gibi görünmüyordu. Dağılan kumral saçları ve rengi atmış tenine rağmen gözlerinde hesapçı ve hoşnut bir bakış vardı. Yıllardır içinde büyüttüğü kinini, nefretini kusacak ve bu kez intikamını alacaktı. Çok az kalmıştı, sadece hastaneye kadar dayanması ve bu kahrolası doğumu atlatması lazımdı.

Yavuz onu yerinde kalması için tutmaya çalışırken Sevda yeni bir sancı yüzünden öfke ve acıyla dolu bir çığlık attı. Saçları terden alnına yapışmıştı, bakışlarında korku ve dehşet kol geziyordu. Gözyaşlarının ıslattığı yanakları kıpkırmızıydı, canı tahmin ettiğinden de fazla yanıyordu. Tıpkı Ezel'le birlikte defalarca kez yaptıkları gibi derin nefesler almaya çalışıyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Yeterince odaklanamıyor, kendini toparlayamıyordu.

"Derin nefesler al, Sevda, az kaldı..."

Yavuz kulağının dibinde neşeli bir sesle mırıldanırken Sevda, "Kes sesini!" diye haykırdı. Ardından tekrar iki büklüm oldu ve kolunu karnına sararken gözyaşları hızlandı. Kendi kendine, "Şimdi olmaz bebeğim, lütfen..." diye fısıldadı. "*Lütfen meleğim, şimdi olmaz...*"

"Anlaşılan meleğin içeride çok sıkılmış..."

Sevda hıçkırarak gözlerini yumdu ve acıyla dişlerini sıktı. Ezel ondan kilometrelerce uzakta, bir başka şehirdeyken doğum yapacak olmak her hücresini dehşetle sarsıyordu ve bunu durdurabilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kızının gelmek üzere olduğunu hissediyor ve bir mucize olmasını, Ezel'in gelip ellerinden tutmasını bekliyordu. Oysa içten içe bunun olmayacağının farkındaydı. Sabah ne kadar güzelse akşam bir o kadar berbattı. Sanki biraz kestirmek için uzandığı koltuktan, gözlerini bir kâbusa açmıştı.

Yavuz'un sırıtan yüzünü karşısında gördüğünde bocalamış ve onun dudaklarından dökülen nefret dolu sözleri ve ithamları duyunca beti benzi atmıştı. Bunlar hamile bir kadının psikolojisinin kaldıramayacağı şeylerdi. En sonunda Sevda kendini bu hastane yolunda, ondan intikam almak için

yemin eden, canını yakmak için her şeyi yapabileceğini söyleyen bu adamın yanında bulmuştu ve bundan nefret ediyordu. Yanında olması gereken tek adam Ezel Doğan'dı. Doğum yaparken elini tutacağına söz veren kocasıydı ve Sevda şu an, Ezel'i dinlemediği ve onu gitmesi için cesaretlendirdiğine pişmandı.

Sancıyla gelen bir başka çığlığın ardından, "Ezel seni mahvedecek!" diye bağırdı. "Tüm bunların hesabını soracak! Pişman olacaksın, Yavuz!"

"Bunu hiç sanmıyorum, Sevda."

Öfke dolu bir sesle konuşan Yavuz, sanki sancılar içerisindeki oymuş gibi Sevda'nın parmaklarını sıktı. Sevda canhıraş bir çığlıkla ondan uzaklaşabilmek için debelenirken hıçkırıyor ve adama lanetler yağdırıyordu.

"Bırak beni! Bırak beni, Yavuz! Eğer... eğer beni bırakırsan... geldiğini..."

"Dur tahmin edeyim? Geldiğimi ve erken doğuma sebep olduğumu Ezel'e söylemezsin, öyle mi?"

Sevda acıdan dişlerini sıkarak başını sallarken Yavuz alayla güldü. Sevda ne kadar acı içindeyse Yavuz o kadar mutluydu. Kaşlarından birini havaya kaldırırken, "Beni anlamamışsın, Sevda," diye konuştu. "Söylediğim hiçbir şeyi anlamamışsın. Bunlar sıradan tehditler değildi, gözlerinin önünde bir adam *öldü*. Ne kadar ciddi olduğumu hâlâ anlayamadın mı?"

Sevda onu korumak için seradan çıkıp gelen bahçıvanlarının Yavuz tarafından yediği tek kurşunla, ağzından kanlar gelerek zemine yığılmasını hatırladığında kusacak gibi oldu. Hıçkırarak dertop oldu ve o anları bir kez daha yaşıyormuşçasına titremeye başladı. Az önce ateşler içindeymiş gibi yanan teni bu kez buz gibi olmuştu ve çığlıkları, canı yanan yaralı bir hayvanın iniltilerini andırıyordu.

Yavuz, Sevda'nın o kıvranan halinden zevk alarak güldü. Uzandı ve hastalıklı bir şefkatle Sevda'nın alnına yapışan saçları bir kenara iteledi. Başını neredeyse dizlerine yaslayacak kadar kıvrılmış olan Sevda'ya doğru eğildi. Birkaç saniye boyunca onun terle parıldayan ve acıyla kasılan güzel yüzünü izledi. Kaşlarını çatmasını ve yeşil gibi görünen gözlerinin parıldamasını zaferle süzerken, "Bugün," diye fısıldadı. "Bugünü hiç unutma, Sevda. Kızının doğduğu bugün, senin öldüğün gün olacak..."

"Yapamazsın! Yapamazsın, Yavuz!" Sevda adamın elini tüm gücüyle sıkarken gözyaşlarıyla yalvarmaya başladı. "Kızımı benden alamazsın! Onu öldüremezsin!"

"Onu öldüreceğimi kim söyledi ki Sevda?" Yavuz kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak konuştuğunda Sevda biraz olsun rahatladı ancak bu rahatlık kısacık bir saniye içindi. Yavuz şeytani bir tebessümle, "Kimseyi öldürmeyeceğim," dedi. "Ne kocanı ne kızını ne de seni.. Sadece... *öldürmekten beter edeceğim!*"

"Neden!" Sevda hüsranla haykırdı. "Bana bunu... neden yapıyorsun?"

Kıvranarak tırnaklarını adamın tenine geçirdi. Canı konuşamayacağı kadar çok yanıyordu ve dişleriyle kıstırmaktan dudakları kanıyordu. Yavuz onun örselenmiş dudaklarının kıyısından ince bir çizgi gibi sızan kanı parmağının tersiyle sildi. Paltosundan çıkardığı kumaş mendili Sevda'nın alnına bastırdı. Daha sonra genç kadının elini yakaladı ve onu kazağının altına sokarak çıplak karnına bastırdı.

"Kızınla vedalaşsan iyi olur, Sevda çünkü onu bir daha göremeyeceksin! Senin cezan bu olacak! *Kızından ve kocandan ayrı kalmak!*" Sevda çırpınarak ondan uzaklaşmak istediğinde Yavuz onu sıkıca tuttu. Gri gözleriyle adeta kan ve nefret kusuyordu. "Benim sevdiğim kadın bebeğimle birlikte öldü ama sen... sen ölmeyeceksin, Sevda! Bu çok basit bir son olur! Sen yaşayacak ancak ölü bir kadın olacaksın! *Herkes seni öldü bilirken nefes alacak ve aldığın her nefeste kıvranacaksın!*"

"Bunu yapma, Yavuz! *Yalvarırım*... Yapma..."

Sevda çığlık çığlığa ağlarken ön koltukta oturan Melih, "Geldik!" diye seslendi ve aynı anda araba durdu. Sürgülü otomatik kapılar açıldı ve Yavuz, Sevda'yı kucaklayarak dışarı çıktı. Sevda yüzünü onun göğsüne gömerken yalvarıyor, ondan özürler diliyordu ancak hepsi boşaydı. İşlemediği bir günahla insafsızca yargılanan Sevda bir sedyeye yatırılıp, kan ve ilaç kokan dar hastane koridorunda doğumhaneye götürülüyordu. İçeri girmeden önce Yavuz eğilerek dudaklarını saçlarının kıyısına bastırdı ve bıçak kadar keskin bir sesle, "Onunla vedalaş!" diye fısıldadı. Ardından kapılar kapandı. Adam dışarıda kaldı ancak acı hâlâ Sevda'ylaydı.

"Doğurmak istemiyorum!" diye bağırıyor, onu doğum için hazırlamalarına izin vermeyerek debeleniyordu. Hıçkırarak, "Kocamı istiyorum!" diye konuştu. "Doğurmak istemiyorum! Şimdi olmaz! Şimdi... *olmaz!*"

Sevda ne söylerse söylesin nafileydi ve hiç kimse onun sözlerine kulak asmıyordu. Genç kadın o an, bu kuytu köşedeki hastanenin de doktorların da Yavuz'un bir oyunu olduğunu anlamıştı. Adam hastaydı, gözleri nefretle kararmıştı ve Sevda onun kurbanı olmayacaktı!

Öfkeyle, "Bebeğimi alamazsınız!" diye bağırdığında öyle fevri hareket ediyordu ki en sonunda ellilerinin sonlarındaki, iri yapılı kadın doktor kollarını tuttarak, "Yüzüme bak!" diye bağırdı. Bunu beklemeyen Sevda birkaç saniye için sustuğunda, "Kimse bebeğini almayacak!" diye devam etti. "Doğum çoktan başlamış! Şimdi debelenip duracağına sakinleşmeye çalış ve bebeğini sağlıklı bir şekilde kucağına alabilmek istiyorsan biz ne dersek onu yap!"

"Onu... Onu, kucağıma alabilecek miyim?"

Sevda hıçkırıkları arasından zar zor konuştuğunda kadın ustaca yalan söyleyerek, "Evet!" dedi. Ardından cesaret vermek istiyormuşçasına ellerini sıktı ve o andan sonra her şey çok çabuk gelişti. Sevda bazı doğumların saatler hatta günler sürebileceğini öğrenmişti ama kızı annesini o kadar bekletmemiş, bir saat sonra tiz sesiyle ağlayarak doğumhaneyi inletmişti.

Sevda terle parıldayan kıpkırmızı yüzüyle gülümsedi, ardından sevdiği adamın ve onun bir parçasını görünce ağlamaya başladı. Yeşil bir örtüye sarınan kızını kucağına alabilmek için kollarını güçbela havaya kaldırdı. Hıçkırarak, *"Kızım,"* diye fısıldadı. *"Hoş geldin, Melek'im. Hoş geldin, bebeğim..."*

Kızı, hemşirenin kolları arasından doğumunu yaptıran yaşlı kadın doktorun kollarına alındı ve Sevda kadının kızını ona getirmesini beklerken Yavuz, Sevda'nın yüzünün korkuyla kaskatı kesilmesine sebep olan bir gülüşle doğumhaneden içeri girdi.

"Haniymiş dayısının prensesi?"

Melek'i kucakladı ve onun o kıpkırmızı suratına bakarak yüzünü buruşturdu. Neden bilmiyordu ama daha ilk bakışta kollarındaki çocuğun annesinin bir kopyası olacağını anlamıştı. Dudaklarında alay dolu bir gülüşle *en azından babasını biraz teselli eder,* diye düşündü. Ardından bakışlarını biraz ilerideki masada ruh kadar beyaz bir yüzle yatan Sevda'ya dikti. Merhamet o an, Yavuz'un kitabında olabilecek en son kelimeydi.

Sevda gözlerini güçlükle aralayarak, "Lütfen," diyebildi. "Lütfen Yavuz, *lütfen...*"

Hali içler acısıydı ancak katılaşan kalbiyle Yavuz hiçbir şey hissetmiyordu. Bakışlarını ondan çekmeden kollarındaki bebeğe doğru eğilerek, "Anneye *hoşça kal* de güzellik," diye konuştu. "Çünkü gidiyoruz..."

Sevda o haliyle masadan kalkmak için debelendi ve çığlıklar atarak sanki dokunabilecekmiş gibi haykırarak adama doğru uzandı. "Kızımı bırak! Bebeğimi bırak, Yavuz! *Meleğimi bırak!*"

Yavuz onun bu söylediğini yapmak için hiçbir harekette bulunmadığında Sevda bakışlarını bu kez odadakilerde gezdirdi ve kimseden bir yardım eli bulamayacağını anlayıp, kadın doktora bağırmaya başladı. "Söz vermiştin! Onu kucağıma vereceğine söz vermiştin! Bebeğimi bana verecektin!"

"Yalan söyledim."

"Hepinizi mahvedeceğim! Hepinizi süründüreceğim! Bunu... ödeyeceksiniz! Bunun bedelini... ödeyeceksiniz!"

"Hiç sanmıyorum, tatlım!"

Kadın elindeki iğneyle birlikte ona doğru yaklaşırken Sevda yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları ve bacakları hemşireler tarafından sıkıca tutuluyordu. Yavuz kapının önünde Melek'le birlikte onu seyrederken genç kadın son bir çabayla ıslak gözlerini onunkilere dikerek, "Lütfen," diye

yalvardı. Dudaklarından, canından dökülüyormuşçasına bir hıçkırık çıktı. "Lütfen Yavuz, yalvarırım... Yalvarırım bunu yapma! *Yalvarırım yapma...*"

Yavuz tek kelime etmeden arkasını dönerek, kızıyla doğumhaneden çıktığında Sevda güçlü bir çığlık savurdu. Aynı anda iğnenin koluna battığını hissetti ve hıçkırarak haykırırken zihni, kan ve acı kokan o ameliyathanede karanlığa soyundu.

Sıçrayarak uyanan Sevda telaşla doğruldu ve kollarını kendine dolayarak etrafa bakındı. Yanındaki gece lambasından sızan ince ışıkla birlikte o ameliyathanede olmaktan çok uzak olduğunu gördüğünde ise sırtını yatak başlığına yasladı. Elinin tersiyle alnında ve saç diplerinde biriken ter damlacıklarını sildi. Daha sonra ise dakikalar geçtiği halde yüzünden bir türlü silemediği ıslaklığın sebebinin gözyaşları olduğunu anladı. Gözlerini kuruladı ve dizlerini karnına çekerek bakışlarını çıplak pencereden geceye dikti.

Günler su gibi akıp haftaları kovalasa bile bu kâbuslar silah sesini duyduğu o günden beri peşindeydi.

Kendiyle baş başa kalan ve hava aldıktan sonra yeniden eve doğru yürüyen Sevda'nın beklediği en son şey, silah sesi duymaktı. Aslında bu, Yavuz'layken duymaya alışkın olduğu bir sesti ama o an, kendi düşüncelerinde boğulurken hiçbir şey onu buna hazır edemezdi. Hazır olmadığı şey sadece silah sesi de değildi. Salıncakta oturup gökyüzünü seyrederken dakikalar boyunca izlediği iki ak güvercin, birkaç metre ötesinde kanlar içinde, cansız bir şekilde duruyordu ve bu dehşet görüntü Sevda'nın dizlerinin titremesine ve gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Kan, tahammül edebileceği en son şeydi ve ona yalnızca annesinin fotoğraflarını anımsatmıyor, kızını doğurduğu o günü de hatırlatıyordu.

Ameliyat masasında kanlar içindeki halini ve hıçkırıklarının, kızının ağlayan sesine karışmasını ama her şeye rağmen ona ulaşamadığı o çaresiz anları da hatırlıyordu. Deli gibi çırpındığını ve çok geç kalmış olduğunu bilse bile bilincini yitirene dek Ezel'in adını haykırdığını, üşüyen ellerinde onun güçlü parmaklarını hissetmek için her şeyi verebileceğini de hatırlıyordu.

Kızını ve kocasını nasıl kaybettiğini hatırlıyordu. Ruhunun ve canının bir parçasını nasıl ardında bıraktığını hatırlıyordu.

Görüntü tüylerini diken diken etmiş, bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. Midesi bulanıyor ve yer ayaklarının altından kaymaya hazırlanıyormuşçasına sarsılıyordu. Sevda o saniyelerde kendinde olduğunu söyleyemezdi ama büyük bir karmaşa yaşandığını anımsayabiliyordu. Etraf bir anda neredeyse zihninin içindekileri bastıran seslerle dolmuştu ve Sevda ayakta donakalmışken Mehmet ona adeta siper olmuştu.

"Sevda Hanım! Sevda Hanım, iyi misiniz? Bana bakın!"

Adamın kollarını sıkıca kavramasıyla bakışlarını o görüntüden güçlükle çeken Sevda birkaç saniyenin ardından, "İyiyim!" demişti. "Galiba birileri ava çıkmış. Onları... kazayla vurdular, değil mi? Kazayla olmuş olmalı?"

Söylediklerine kendi bile inanmamıştı ve Mehmet de bunun farkındaydı. Sessiz kalarak Sevda'yı eve doğru sürüklemişti ve kapı kapandığı an, Sevda bir başka kargaşanın da evin içinde yaşandığını görmüştü. Yavuz ve Kenan birilerine bağırıyor ve ellerinde silahlarla koşuşturuyorlardı. Her ikisi de Sevda'yı gördüğünde rahatlamış gibi duraksamıştı. Daha sonra Yavuz yanına gelerek kollarından tutmuş ve ona bir şeyler söylemeye, sorular sormaya başlamıştı. Sevda adamın kıpırdayan dudaklarını seçebiliyor ama onun ne dediğini anlayamıyordu. Zihnindeki kanlı görüntülerle sağlıklı düşünebilmek ve odaklanabilmek çok zordu. Sevdiklerini kaybettiği o ameliyathanede takılıp kalmış gibiydi. Güçlükle, "Kuşlar," diyebilmişti. "Kuşlar... Onları vurmuşlar..."

Ardından da kapanan gözleriyle birlikte tıpkı o ameliyat masasında olduğu gibi karanlığa teslim olmuştu...

Sevda hatırladıklarıyla birlikte derin bir nefes aldı. Tüm bunları unutmayı isterdi ancak bu imkânsızdı. Özellikle de bugün, bu gece bunu yapamazdı. Gözleri, sanki gözyaşları akmak için bir işaret bekliyormuş gibi ıslak ıslaktı ve taşmaya hazır bir nehir gibi görünüyordu. Cildi bir başka solgundu. Sıkıca sarındığı yorganın altında üşüyen sadece bedeni değil, aynı zamanda da ruhuydu.

Şubat ayının ikinci haftasıydı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve... 8 Şubat'tı. Kızını doğurduğu ve aynı zamanda onu kaybettiği, hayır, tıpkı Yavuz'un söylediği gibi *öldüğü* gündü.

Sevda hıçkıra hıçkıra ağlamak, hissettiği çaresizlikle etrafı darmaduman etmek istiyordu. Ancak bunun yerine gözlerini kuruladı ve yatakta dönerek dizlerini karnına çekip, kıvrıldı. Uzanıp komodinin çekmecesinden kızının, ikinci yaş gününde seçtiği o küreyi çıkardı ve döndürerek komodinin üstüne bıraktı. Odaya küçük bir cızırtı şeklinde yayılan melodiyle her zaman rahatlayan Sevda, bu kez ruhunun düğüm düğüm olduğunu ve açılması imkânsız bir hale geldiğini hissediyordu. Kalbi katlanamayacağı kadar sızlıyordu ama... her zaman bir şekilde katlanmanın bir yolunu bulmuyor muydu?

Birbirlerine sarılan figürleri seyrederken hüzünle gülümsedi. Güneş saatler sonra doğacak, gün aydınlanacak ve Sevda bir kez daha Yavuz gibi bir adamın olmayan merhametine kalacaktı. Bu saatten sonra uyuması beklenemezdi. Sabah uykusuzluktan kızaran gözleriyle birlikte odasında oturacak ve kapının çalmasını bekleyecekti. Aşağıya inecek, etrafında koca bir orduyla arabaya bindirilecek ve uzaktan da olsa kızını ve kocasını görecekti.

Hayali bile güzeldi...

Gözüne uyku girmiyordu.

Dalgınca göğsünde uyuyan kızının saçlarını okşuyor ve onun tatlı horultularını dinliyordu. Melek her horultusunda küçük dudaklarını şirince büzüyordu ve nefesi Ezel'in çıplak göğsüne değerek onu sarıyor, kalbinin buz tutmayan bir diğer yarısını ısıtıyordu. Birkaç saat önce tam üç yaşına basmıştı ve doğduğu gün annesini kaybettiğinden habersiz bir melek gibi uyuyordu. O günkü kadar masumdu.

Ezel o günü, üç yıl öncesini hiç unutmuyordu. Karısı kızlarını doğururken o, iş için bir başka şehre uçuyordu ve içinde kötü, açıklaması güç bir his vardı. Havalimanına ayak basar basmaz Sevda'yı aramış ancak ona ulaşamayınca işlerini iptal ederek bulduğu ilk uçakla yeniden İstanbul'a dönmüştü. Tüm o aramaları ve mesajları da ancak telefonunu yeniden açtığında görmüştü.

Sevda'nın boktan bir hastanede doğum yaptığını öğrendiğinde bir taksiye atlayarak oraya gitmişti. Koridorları telaşla geçmiş ve Süha'yı, Baha'yı, Belen'i ve Sabrina'yı çocuk ünitesinin önünde, kuvözdeki kızlarını seyrederken bulmuştu. Öyle minicikti ki onu görünce korkmuştu. Ona daha fazla bakamamış, adeta bağırarak Sevda'nın hangi odada olduğunu sormuştu.

Koridoru kahrolası bir sessizlik kaplamıştı. Ezel biraz dikkat ettiğinde onların ne halde olduğunu fark etmiş ve cevabı gözlerinden anlamıştı ama bu yeterli değildi. *Öldü* kelimesini bir türlü kabullenememiş, bunu Sevda'ya, karısına bir türlü konduramamıştı. Zaten kim sevdiğine ölümü yakıştırırdı ki?

Acı dolu bakışlardan nefret ederek bir kez daha haykırdığında, Sevda'nın doğumunu yaptıran kadın doktor ona haberi vermiş ve Sevda'yı kurtaramadıklarını söylemişti. Morgda olduğunu ve eğer isterse onu son bir kez görebileceğini... Sesi öylesine düz ve ruhsuzdu ki...

Annesi ve babası öldüğünde saatler boyunca onların cansız bedenlerinin yanında durmak zorunda kalan Ezel bu fikirden, sevdiği bir başka insanın cansız bedenini görme fikrinden duyduğu an nefret etmişti. Ancak inanması lazımdı. Onu görmesi, panikle çarpan kalbini susturması ve sevdiği kadını son kez sarması lazımdı.

Yapamamıştı...

Morgun buz gibi havasında, Sevda'nın adının yazılı olduğu bölme açılırken Ezel çelik gibi bakışlarla onları seyretmiş ve beyaz örtünün altından görünen o kıvırcık, siyah saçları fark ettiğinde buna hazır olmadığını anlayarak arkasını dönerek oradan uzaklaşmıştı. Kendini adeta koridora atmıştı ve gözünü açtığında bir hastane odasında olduğunu anlamıştı.Sevda'nın

cenazesinde geçirdiği o katlanılmaz saatler haricinde, bir daha onun yanına uğramamıştı. Sevdiği kadını kendi elleriyle metrelerce toprağın altına gömmüş olsa bile onun öldüğünü hâlâ kabullenemiyor, kendini buna inandıramıyordu. Oysa takvim tam aksini söylüyordu.

8 Şubat 2020...

Melek Doğan gözlerini dünyaya aralamış ve Sevda Doğan onları sonsuza dek kapamıştı...

Ezel, boğazında bir yumrunun belirdiğini hissettiğinde gözlerini sıkıca yumdu. Kızının kokusunu soluyarak kendini kaybetmesi için yeterli olan o son adımı atmamak için direndi. Belki eline bir demet çiçek alıp üç yıldır uğramadığı o kasvetli mezarlığa gitmeliydi ancak Ezel bunu yapamıyor, karısını böyle anmak fikrinden nefret ediyordu. Onun yerine Melek'i, Sevda ile girmekten hoşlandığı eski bir hediye dükkânına götürmeyi seçiyordu. Kızının neyi görürse almasına izin veriyor, böylece Sevda'nın anısını da yaşatıyordu.

En azından kendinde bunu yapabilecek gücü buluyordu.

Kızı mırıltılar çıkartarak başını boynuna gömdüğünde Ezel gülümsedi ve güçlü koluyla onu sıkıca sardı. Boştaki eli ise koca bir yumruk oldu ve üstünde uzandığı çarşafa dolandı.

Kollarının biriyle kızını, diğeriyle de karısını sarabilmek için her şeyi yapardı...

Odasının kapısı çaldığında Sevda pencerenin önünde oturuyordu. Kar küresini pencerenin pervazına koymuştu ve dirseklerini de soğuk mermere yaslayarak, bakışlarını kar küresine dikmişti. Kürenin hoş bir melodiyle durmadan dönmesini seyrediyor, bu sırada farkında olmadan sessiz sessiz ağlıyordu.

Odasına dolan ayak seslerini duyduğunda başını kaldırdı ve karşısında Melih yerine Mehmet'i buldu. Yaşlı adam onun gözlerine bakarken hissettiklerini saklamıyordu, *saklayamıyordu.* Onu anlayan tek kişiydi ve buna rağmen hiçbir şey yapamıyordu. Onun da bir ailesi vardı ve onlara bir zarar gelmesinden deli gibi korkuyor, Sevda'ya yardım edemediği için kendinden nefret ediyordu.

Sevda hüzün dolu bir gülüşle adama dönerken, "Bugün 8 Şubat," diye fısıldadı. Sesi odadaki melodiye karıştı. "Bugün kızımın doğum günü, üç yaşına bastı..."

Mehmet bakışlarını kaçırarak bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında, Sevda ona fırsat vermedi. Heyecan dolu bir sesle, "Sence bu kez ne seçer?" dedi. Kar küresine sevgi dolu bir bakış attı ve onu avuçlarının arasına

alarak kırılmasından korktuğu kristal bir gül gibi kavradı. "Bunu geçen sene seçmişti. Çok güzel, değil mi?"

Mehmet kendini zorlayarak başını sallayabildiğinde, Sevda hüzünle gülümsedi ve bu kez sormaktan korkarmış gibi titreyen bir sesle, "Sence Yavuz..." dedi. "Sence o, kızım ne seçerse onu almama izin verir mi? Aynısından... bana da alır mı?"

Adam cevap veremeden bocaladığında, Sevda dişlerini dudaklarına geçirerek bakışlarını kaçırdı ve kendini daha fazla tutamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kucağına çektiği küreye sarılırken öylesine kötü görünüyordu ki Mehmet odanın kapısını hızlıca kapattı ve Sevda'nın tam önünde, dizlerinin üstüne çöktü. Neredeyse onun babası olacak yaştaydı ve Sevda'nın bu hali gözlerini yaşartmıştı. Uzanarak Sevda'nın çenesini kavradı ve bakışları buluştuğunda, kadının gözlerindeki acı karşısında karnına sıkı bir yumruk yemiş gibi irkildi. "Eğer almazsa ben alırım," diye söz verdi. Konumları gereği böyle bir şeyin delilik olduğunu biliyordu ama ilk kez umursamıyordu. "Söz veriyorum, kızın ne seçerse seçsin, eğer Yavuz almazsa ben alır ve sana getiririm..."

"Ger... gerçekten mi?"

"Yemin ederim."

Sevda küreyi göğsüne bastırarak hıçkırırken adama kesik kesik teşekkür etti. Durumun ne kadar boktan olduğunun farkındaydı ancak adamın ona söz vermesi bunu bir nebze de olsa katlanılır kılıyordu.

Mehmet gülümseyerek geri çekildiğinde, Sevda güçlükle gözyaşlarını bastırdı ve odasındaki banyoya girdi. Yüzünü yıkayıp, dağılan saçlarını tarayarak içeri girdiğinde Mehmet ellerini önünde birleştirmiş, onu bekliyordu. Yüzünde az önceki gülümseme yoktu ama bakışlarıyla Sevda'ya saklayamadığı bir sıcaklık veriyordu. "Hazırsanız inebiliriz, Sevda Hanım."

Sevda başını salladı ve paltosunu eline alarak Mehmet'i takip etmeye başladı. Sevda'nın kalbi çığlık çığlığa haykırırken ev tam aksine sessizliğe bürünmüştü. Kimse ortalarda görünmüyordu ve bu durum Sevda'nın da işine geliyordu. Bu kadar hassas olduğu bir günde kimseyi görmeyi istemiyordu.

Sevda paltosunu üzerine geçirdi ve kapıya doğru yürüme başladığında, ayak seslerini duyarak hareket etmeyi kesti. Duyduğu bu sesler aceleci ya da zayıf değildi. Tam aksine kendinden emin birinin atacağı, tembel ve güçlü adımlardı. Sevda bunların kime ait olduğunu biliyordu. Yavaşça arkasını döndüğünde Yavuz'u gördü. Tıpkı kalbi gibi siyahlar kuşanmıştı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gri gözleri keskin bir bıçak gibi Sevda'ya saplanıyordu ve kaşları çatıktı.

"Sadece beş dakika, daha fazla değil..."

Sevda önce anlayamadı. Ama sonra onun neden bahsettiğini anladığında, kendi kaşları da tıpkı adamınkiler gibi çatıldı. Çakır gözleri öfkeyle doldu ve hırsla Yavuz'a doğru yürüyerek onun tam önünde durdu. Başını kaldırıp inatçı bir tavırla gözlerini onunkine dikti. Saçları gevşekçe ensesinde toplanmıştı, gözleri ve burnu ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bir hayalet gibi ruhsuz duruyordu ama işte buradaydı. Her şeye rağmen meydan okuyor, defalarca kez kırılan gururuyla dimdik bir şekilde karşısında duruyordu.

Yavuz onun bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordu ve itiraf etmek utanç verici olsa da böyle anlarda onu daha çok istiyordu. Onu, yeni bir meydan okuma için güç bulamayacak kadar kırmak ve sonra tekrar birleştirip tekrar kırmak istiyordu. Ellerinin arasında bir oyun hamuru gibi şekillendirmek ve o ne derse onu yapsın istiyordu ancak kadın... haddinden fazla direniyordu.

Sevda kurumuş dudaklarını aralayarak, "Tekrar söyle," dediğinde Yavuz aynı ifadeyle, "Sadece beş dakika," dedi. Ve aynı anda, hiç beklemediği bir anda Sevda sağ elini kaldırarak ona güçlü bir tokat attı. Yavuz, kısacık bir an için afalladı fakat kendini öyle çabuk topladı ki bu kez Sevda sırtının ne ara yan taraftaki kolona yasladığını ve ne ara kollarının hınçla tutulduğunu anlamadı. Yavuz'a zarar vermenin yaşattığı tatmin hissiyle bunun farkına bile varamamıştı.

Yavuz, öfkeyle onun yüzüne doğru eğildi ve tam bir şeyler söylemek üzereyken ansızın sustu. Öfke dolu bakışlarına garip bir sükût çöktü ve onun bu hali Sevda'yı daha çok tedirgin etti. Yaptığı şey için pişman değildi ama Yavuz'un hırsını alamadığı için kızını görmeye engel olabileceğini düşünerek korktu. Bu sessizliği bozmak adına konuştu. "Tıpkı eskisi gibi onlar ne kadar kalacaksa ben de o kadar kalacağım."

"Hayır." Yavuz çelik gibi bir sesle itiraz etti. "Daha birkaç hafta önce silah sesleri yüzünden-"

"Başında ne tür bir bela var, yine kimlerin canını yaktın bilmiyorum ama senin yaptığın hatanın bedelini ben ödemeyeceğim, Yavuz! Umurumda değil, o kurşun sırtıma saplansa bile kimse kızımı görmeme engel olamaz!"

"Sevda!"

Tüm bu olanları bir köşede sessizce izleyen Mehmet, "Dükkânın çevresinde her şey normalmiş efendim, adamlar saatlerdir orada bekliyorlar," dedi. Yavuz'un, bu cüretkâr hamlesiyle duraksadığını ancak kendisini dinlediğini gördüğünde ise devam etti. "Hem biz de dört araba gideceğiz. Biz böyle kalabalıkken gündüz vakti kimsenin bir şeye cesaret edebileceğini sanmıyorum."

Yavuz duyduklarını tartarak Sevda'yı izlemeye devam ederken, Sevda silkelenerek kollarındaki tutuştan kurtuldu. Yavuz güvenliğe emirler

yağdırırken kapıya doğru yürümeye başladı. Mehmet'e bir teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı ve içi içine sığmıyordu.

Mercedes marka, siyah bir aracın sağ arka koltuğuna oturdu. Kapılar o içeri girer girmez kilitlenmişti ve şoför koltuğundaki Mehmet'le birlikte içeride iki kişi daha vardı. Bu yüzden Sevda sessizce oturuyor, su gibi akıp giden yollarda yeniden karıştığı İstanbul trafiğini seyrediyordu. Dışarıdan bakan kimse onun yaşlarla parıldayan yüzünü göremezdi, camlar bunu imkânsız kılıyordu ama o dışarıyı seyredebiliyor ve kızını göreceği o anı iple çekiyordu.

Bir buçuk saatin sonunda tanıdık, dar sokağın karşısında durduklarında Sevda'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Yarım saat önce onları takip eden adamlar Ezel'in ve Melek'in evden çıktığını söylemişlerdi ve... tanıdığı, defalarca kez bindiği o araba dükkânın tam önündeki kaldırımın kıyısında durduğunda, aralarında akıp giden araçlara rağmen onları seçebilen Sevda nefesini tuttu.

Ezel, şoför koltuğundan indiğinde dudaklarından zamansız bir hıçkırık koptu ve derhal elini dudaklarına bastırarak kendini tuttu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi iyice cama yanaştı ve Ezel arka kapıyı açıp kucağında Melek'le doğrulduğunda, gözyaşları hızla akmaya başladı. Seven bir kadın, seven bir anne için ne acıydı. Onlardan yalnızca metrelerce uzaklıktaydı ve o kahretsin ki hiçbir şey yapamıyordu!

Melek büyümüştü. Bunu elbette aldığı o fotoğraflardan biliyordu ama geçen sene bugünü düşündüğünde bunu çok net olarak fark edebiliyordu. Üzerinde toz pembe bir palto vardı. Beyaz bir atkı ve beyaz, ponponlu bir bere takmıştı. Siyah, kıvırcık saçlarının bir kısmı beresinin altından seçiliyordu ve ayaklarında şirin, beyaz çizmeler vardı. Sevda'nın dudakları şefkatle kıvrıldı ve bu kez bakışları kocasına, Ezel Doğan'a takıldı.

Aradan geçen yıllar onu yaşlandırsa ve saçlarına aklar düşürse bile hâlâ Sevda'nın nefesini kesebilecek kadar yakışıklıydı. Uzun, siyah bir paltosu ve siyah bir kasketi vardı. Siyah botlar giyiyordu ve kızını sararken yüzünde kocaman, iç ısıtan bir gülüş vardı. Ezel, Melek'i öperken ve onun şapkasını düzeltirken Sevda'nın göğsü daraldı. Elleri sanki onlara dokunabilecekmiş gibi cama yapıştı. Onların hediye dükkânına girmesini izlerken alnını çaresizce cama yasladı.

Her zaman içeride uzun uzun kalır, Melek'in merak ettiği her şeye bakarak oyalanırlardı. Ancak bu kez arayışları çok fazla sürmedi. Melek vitrinden birbirine sarılı iki pelüş kedi seçmişti. Biri yavru ve diğeri de anneydi. Birbirlerine sokulmuşlardı ve Melek'in onlara sarılışında öyle bir şey vardı ki Sevda yeniden hıçkırdı. Daha sonra onlar dükkândan çıkıp, yeniden

arabalarına doğru yürürken elleri camda birer pençe gibi kıvrıldı. Tırnakları camı çizdi ve elleri sanki açabilecekmiş gibi kapıyı zorlamaya başladı.

Henüz onların gitmesine hazır değildi. Onları biraz daha izlemek istiyor, bir kez daha gitmelerine izin vermek istemiyordu.

"Hayır, hayır, hayır..."

Çaresiz bir hıçkırıkla kapıyı zorlarken kapı birden açıldı ve Sevda hiç düşünmeden kendini dışarı attı. Akıp giden arabaların ardından araca yaslandı ve yalnızca saniyeler sonra kızını arka koltuğa yerleştirip, şoför kapısını açmak için duraksayan Ezel'le göz göze geldi.

Bakışları çarpıştığında bedeni bir jöle gibi yumuşadı ve Sevda çaresizce arabaya yaslandı. Gözlerinden akan yaşlarla onu seyrederken saçları uğuldayan rüzgârla uçuşuyor ve tıpkı Sevda'nın ruhu gibi savruluyordu. Ezel inanamaz gözlerle ona bakarken, Sevda hıçkırarak ismini sayıkladı. Rüzgârın götürmesini dilediği o titrek ve acı dolu sesiyle, "Ezel," diye fısıldadı. *"Buradayım, buradayım..."*

Ayışığı Kitaplığı

Bölüm 21

Geçmiş

Ezel uzun bir süre Sevda'yı seyretti. Onun çıplak bir şekilde örtülerin altına sokulmasını ve bedenini onunkine yaslayarak kolunu vücuduna dolamasını, saçlarının yastığına dağılmasını, sessizce soluk alıp vermesini, titreşen kirpiklerinin gölgesinin yanaklarına düşmesini ve kızarmış dudaklarının mutlu bir gülüşle şekillenmesini...

Sevda Altınbaşak yatağında çıplak ve sızmış bir halde uyurken hiç olmadığı kadar güzeldi. Dakikalar öncesinde bedeni arzuyla gerilen ve her bir hücresi adeta tutuşan Ezel'in bu kez ona bakarken tek hissettiği, kendini bile şaşırtan yoğunlukta bir sevgiydi. Öylesine masum ve tatlıydı ki Ezel'in gözleri şefkatle doluyor, şefkati kadının teninde gezinen parmaklarından ona akıyordu. Sevda huzurlu görünüyordu ve bu huzur Ezel'i de sarıyor, kendini mutluluğa kanat çırpan bir kelebek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Sevda iç çekerek homurdandığında ve dudaklarını aralayarak, tatlı bir mırıltıyla horlamaya başladığında Ezel kıkırdayarak güldü ve eğilerek Sevda'nın saçlarına bir öpücük bıraktı. Kadının kolunu belinden usulca çekti ve onu rahatça uyuması için yalnız bırakarak gün içindeki üçüncü duşunu almak için banyoya gitti. Soyunarak kendini soğuk suyun altına attı. Alt kısmına umutsuz bir bakış atarak yüzünü tepeden akan suya doğru çevirdi. Gözlerini yumdu, ellerini duşakabinin camlarına yaslayarak derin bir nefes aldı ve bu sırada bir kapı ardında uyuyan kadını düşünmemeye çalıştı ancak bu mümkün değildi. Sevda Altınbaşak ondan kilometrelerce uzakta bile olsa Ezel onu düşünmeye bir son verebileceğini sanmıyordu. Kadın her bir hücresine işlemişti, kokusu burnundan bir an olsun silinmiyordu ve izi tam kalbindeydi.

Ezel, Sevda'yı sarmaktan ve onu tamamen ele geçirmekten bahsediyordu ama aslında ele geçirilen biri varsa o da *Ezel'di.*

Bunun belki canını sıkması gerekirdi, belki de daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için onu korkutması ancak Ezel tüm bunlar yerine derin bir heyecan duyuyordu ve durumdan hiç şikâyetçi değildi. Bunun garipsenecek ya da yadsınacak hiçbir tarafı yoktu çünkü kadın, Ezel'in düşündüğünden de derindeydi. Onunla öylesine bütünleşmişti ki neredeyse bir gibilerdi ve asıl onun yokluğu Ezel'i korkutuyor, bunun düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu.

Elleri farkında olmadan iki yumruk haline geldi ve genç adam başını eğerek derince solumaya başladı. Sevda'nın eksikliğinin düşüncesi bile

kalbinde öyle büyük bir sızıya neden oluyordu ki bunu düşünmeye daha fazla katlanamadı. Suyu biraz daha açtı ve birkaç dakikanın ardından beline bir havlu dolayarak banyodan çıktı. Bir başka havluyla saçlarının suyunu şöyle bir aldı. Yatağın bulunduğu yerin ışığını söndürerek çalışma alanının ışığını yaktı. Kendine çabucak bir kahve hazırladı ve giyinip kahvesiyle birlikte camın önüne oturdu.

Gür saçları, nemli ve karışıktı. Kaşları çatılmış, dudakları gerilmişti ve gözlerinde, onları hiç olmadığı kadar tehlikeli ve koyu gösteren karanlık bir gölge vardı. Dalgındı çünkü bu kez kafasında bir başka düşünce yankılanıp duruyordu. Sevda Altınbaşak'ı seviyordu, bunun farkındaydı. *Peki ona âşık mıydı?*

Ezel'in cevabını veremediği tek soru buydu çünkü daha önce hiç âşık olmamıştı ve çevresinde bunu gözlemleyebileceği birileri de yoktu. Anne ve babası mantık evliliği yapmış, duygusuz insanlardı. Halası ve enişteşinin birbirlerini sevdiği açıktı ancak Ezel onların bakışlarında hiçbir zaman aşkı aramamıştı. Erez'in onu hâlâ bulamadığı hatta bulmak bile istemediği aşikârdı ve geriye sadece... Akın Soydemir kalıyordu.

O ve Narin Özkan birbirlerini gerçekten sevmişlerdi. Ezel bakışlarıyla anlaşan ve birbirlerine bu kadar çok yakışan bir başka çift görmemişti ancak onların sonu da kötü bitmişti. Onca sevgiye rağmen birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi ve bu, kimi zaman Ezel'e korkunç bir şaka gibi geliyordu. Akın'ın yerinde olsa kafayı yerdi ancak adam... bir şekilde idare ediyordu.

Ani bir kararla kahvesini sehpanın üzerine bıraktı ve telefonunu çıkararak Akın'ı aradı. Saat gece ikiye geliyordu ancak adamın uyanık olduğundan son derece emindi.

Akın, "Efendim?" diyerek telefonu açtığında Ezel hiç beklemedi. "Bana aşkı anlatsana, Akın..."

Karşı tarafta uzun süreli bir sessizlik yaşandı. Ve Ezel onun hâlâ hatta olup olmadığı kontrol etmeden önce Akın Soydemir histerik kahkahalar atmaya başladı. "Benimle siktiğimin dalgasını mı geçiyorsun, Ezel? Hem de bu saatte?"

Adam sonlara doğru hırlarcasına konuştuğunda, Ezel derin bir nefes alarak hâlâ uyuyan genç kadına kısa bir bakış attı. "Lütfen," diye mırıldandı. "Sadece duymak istiyorum, nasıl bir şey olduğunu, neler hissettirdiğini..."

"Doğrusunu istersen pek eğlenceli değil. Bir şey kaçırmış sayılmazsın, inan bana."

Akın alayla güldüğünde Ezel yerinde dikleşti ve geceyi süsleyen birkaç yıldızı seyrederken, "Aşkın ne olduğunu bilmiyorum," dedi. Boğuk sesi düşünceliydi. "Bunu öğrenmek istiyorum, Akın. Nasıl hissettirdiğini bilmeliyim, *buna ihtiyacım var...*"

"Nasıl hissettirdiğini mi öğrenmek istiyorsun?" Ezel o göremese de kafasını salladığında adam tıslarcasına güldü. "Bok gibi hissettiriyor, Ezel! Kelimenin tam anlamıyla hem de! Birine öylesine derinden bağlanmak ve sonra... ondan kopmak hayal edemeyeceğin kadar boktan. Kalbini alıp götürmesi yetmiyormuş gibi... seni de alıp götürüyor. Sanki... sanki sakatmış gibi hissediyorsun. O yokken bir kolun, bir bacağın yokmuş gibi... Kalp ağrın hiç dinmiyor, sürekli hastaymışsın gibi... Ve en kötüsü de ne biliyor musun? Hiç unutturmuyor Ezel, aradan yıllar geçti ama hiç unutturmuyor..."

Ezel, Akın'ın hislerini ilk kez bu kadar net bir şekilde anlatışını dinlerken sertçe yutkundu ve genç kadına bakarken nefesinin kesildiğini, boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Ardından Akın onun bir başka şey söylemesine izin vermeden, "Hayır," diye devam etti. "Hayır hayır, en kötüsü o değil. En kötüsü her şeye rağmen pişmanlık hissetmemek... *En kötüsü bu, Ezel.* Yaşadığım hiçbir şeyden, onunla geçirdiğim tek saniyeden bile pişman değilim. Çünkü hissettirdikleri... Hissettirdikleri..."

Akın söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi sustuğunda Ezel onun ne kadar kötü olduğunu anladı. Akın Soydemir yıllardır böyleydi ancak yüzünde hep bir maske vardı. Şimdi ilk kez, o maskesini çıkarmış ve Ezel'i derinden sarsmıştı.

Akın geçmişe dalmışçasına özlem dolu bir tonla konuşarak, "Kendimi dünyanın en mutlu adamı hissediyordum, Ezel," dedi. "Onunla olmak bana yetiyordu. Düşüncesi bile bana yetiyordu. Sesini duymak, gözlerini görmek, tenine dokunmak... Kokusunu solumak için çıldırdığım günleri hatırlıyorum. Onunla güldüğüm günleri, *ona ağladığım günleri...*"

"Akın..."

"Öylesine... öylesine baş döndürücüydü ki Ezel, hiç bitmeyecek sanıyordum. *Hiç gitmeyecek sanıyordum...*"

Ezel adamın titreyen sesini duyduğunda kendini berbat hissederek, "Tamam," dedi ama Akın lafı ağzına tıkarcasına güldü. "Tamam mı?" diye fısıldadı. "Tamam, öyle mi?" Ardından kendine daha fazla hâkim olamıyormuşçasına bağırmaya başladı. "Tamam değil, Ezel! Hiçbir şey, siktiğimin hiçbir şeyi tamam değil! O yokken her şey eksik! Yaşamak bile! Neden hâlâ nefes aldığımı bilmiyorum! Hâlâ ne için çabaladığımı, kim için çırpındığımı bilmiyorum! O yokken kahrolası hiçbir şeyi bilmiyorum! Bilmiyorum!"

Bir şeylerin kırılma sesini duyduğunda Ezel gergince ayağa kalkıp, "Akın," diyerek adamı uyardı ancak adam onu duymamış gibiydi. Çünkü hâlâ bir şeyleri parçalıyor ve bağırmaya devam ediyordu.

"Aşk boktan bir şey, Ezel! Bu dünyadaki en boktan şey! Şimdi düşün ve sen karar ver! Hissettiklerinin boyutuna sen karar ver ve eğer..."

"Eğer ne?"

"Eğer hissettiklerin aşksa kendine acı, Ezel! Çünkü ben şimdiden acıyorum!"

Akın daha fazla konuşmaya gerek yokmuş gibi suratına kapadığında, Ezel yüzünü buruşturarak telefonunu koltuğa fırlattı ve soğumaya yüz tutan kahvesine hoşnutsuz bir bakış atarak birkaç saniye için dairede öylece kala-kaldı. Ne yapacağını bilemiyormuşçasına etrafına bakındı. Sevda gelmeden önce başında oturduğu şövaleye doğru yürüdü fakat yeniden devam ede-meyecek kadar dağılmıştı. Bu yüzden ışığı kapattı ve yatağın baş ucundaki lambalardan birini yakarak sessizce yatağa girdi.

Sevda onun sıcağını hissetmiş gibi kendisine doğru döndüğünde ve yüzünü boynuna gömdüğünde Ezel hissettiğinin ne olduğunu anlamıştı. Kollarıyla genç kadını sıkıca sarıp, dudaklarını onun saçlarına bastırırken Akın'ın ne demek istediğini anlıyordu.

Aşk bir güldü ve Akın gülü dikeninden tutmuştu...

Sevda güne gözlerini araladığında berbat bir uyku çektiğini düşündü. Başında dayanılmaz bir ağrı vardı, odası gereğinden fazla sıcaktı ve yatağı sanki bir kayanın üzerinde yatıyormuş gibi sertti. Saçlarında ve yüzünde hissettiği havaya da bakılacak olursa camı da açık kalmış olmalıydı.

Genç kadın homurdanarak gözlerini biraz daha araladı ve görüşü netleş-tiğinde kendi odasında olmadığını, üzerinde yattığı kayanın Ezel Doğan'ın sıcak göğsü olduğunu, saçlarına ve yüzüne vuran havanın da adamın düzenli solukları olduğunu anladı. Bedeni adam tarafından sıkıca sarmalanmıştı ve halinden fazlasıyla hoşnut olan Sevda'nın buraya nasıl geldiğine dair *hiçbir fikri yoktu.*

Adamın göğsünün düzenli bir ritimle alçalıp yükselmesinden onun hâlâ uyuduğunu anlayan Sevda, başını hafifçe geri çekti ve bakışlarını adamın yakışıklı yüzüne dikti. Ezel Doğan uyurken çok ama çok güzeldi. Alnına da-ğılan koyu renk saçları, uzun gür kirpikleri, hafifçe çattığı kaşları ve biçimli dudaklarıyla Sevda'ya nefesini kesen bir manzara sunuyor ve uyurken hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu.

Sevda uzanarak ellerinden birini adamın yanağına doğru uzattı ve avu-cuyla adamın tenini hafifçe okşarken gülümsedi. Gülüşü, Ezel bir anda o eli yakalayıp dudaklarına bastırdığında ve yeşillerini araladığında daha da genişledi. Adamın gözlerinin içinde gezinen o güzel parıltılar Sevda'nın göz-lerine de saçıldı ve genç kadın kendini bir anda kıkırdarken buldu. Hiç çekinmeden adamın bedenine doğru tırmandı ve Ezel Doğan'ın göğsüne sere serpe uzandı. Kollarını adamın göğsüne, başını da kollarına yaslayarak adama bakarken çakır gözlerinde neşe dolu bakışlar vardı.

Ezel uzanarak onun dudaklarının kıyısını okşarken, "İtiraf etmeliyim, bu beklediğimden çok daha güzel bir sabah," diye mırıldandı. Ardından tembel bir hareketle kolunun birini başının altına attı. "Berbat bir baş ağrısıyla uyanırsın ve geceye dair tonla soru sorarsın diye düşünüyordum..."

"Ah, başım kesinlikle berbat ve aklımda üzerimdeki elbisenin nereye kaybolduğu gibi bir sürü soru var ama..."

"Ama?"

Ezel tek kaşını kaldırıp gülümsediğinde Sevda da güldü. "Güne seninle başlamanın daha büyük bir artı olduğunu ve eksileri götürdüğünü fark ettim."

"Demek öyle?"

Sevda *evet* dercesine gözlerini yumup açtığında, Ezel genç kadının saçlarına doğru uzandı ve onları okşarken yırtıcı bir bakışla güldü. Dudaklarının kıyısındaki o gülüşün Sevda'nın kalp atışlarını ne denli hızlandırdığını ve genç kadının kısa bir an için nefesini tuttuğunu görmekten erkekçe bir haz aldı. "Güne seninle başlamak... Bunu ben de çok sevdim. Özellikle de sen kollarımın arasında bu tişört hariç *çırılçıplakken*..."

Sevda üzerindeki ince tişörtün aralarındaki teması kesmeye yetmeyeceğinin farkındaydı ve yumuşak göğüsleri, adamın sert göğsüne yaslanırken kızarmamaya çalışıyordu. Saniyeler öncesinde çok daha cesaretliydi ancak bu kez o meydan okuyan bakışları gitmiş, yerine küçük bir kızın bakışları gelmişti.

Ezel onun utandığını anladığında parmaklarını Sevda'nın saçlarından çekti ve elini kadının tişörtünün altına soktu. Parmaklarıyla Sevda'nın sırtının kavisini ve belinin oyuntusunu okşarken, "Dün gece hiç utanmıyordun," diye konuştu. Sesi kısıktı ve Sevda'nın teninin alev almasına neden olacak kadar derin ve boğuktu.

Sevda tatlı flörtlerinin çok daha arsız ve tutku dolu bir konuşmaya çekildiğinin farkında olarak titrekçe soludu. "Elbisemi... elbisemi çıkarmanı ben mi istedim?"

"Hayır, sen istemedin." Sevda kaşlarını çattığında Ezel kısık bir kahkaha attı. *"Elbiseni sen çıkardın."*

Sevda utançla yüzünü kollarına gömmek ister gibi bulunduğu yerde küçüldüğünde Ezel onu bir anda altına aldı ve yalnızca saniyeler sonra Sevda kendini adam tarafından kıskaca alınmış bir halde buldu. Bacakları adamın güçlü bedeninin arasındaydı ve kolları adamın güçlü avucuyla başının üstünde sabitlenmiş, hareket etmesi imkânsız bir hale gelmişti.

"Ezel..."

Sevda nefes nefese solduğunda Ezel eğildi ve burnunu Sevda'nın boynunda gezdirirken, "Dün gece pek çok defa adımı haykırdın," diye fısıldadı.

"Buraya, bana geldiğinde körkütük sarhoştun, Sevda... Sarhoş ve öyle güzeldin ki..."

"Bundan istifade ettiğini mi söylüyorsun?"

"Aslında bu durumdan istifade eden sendin." Ezel erkekliğini Sevda'nın bacaklarının arasına yaslarken hafifçe hırladı. "Gecenin sonunda *sen* haykırarak gelirken ben soğuk duşun yolunu tuttum, Sevda... Bence kimin şanslı, kimin şanssız olduğu çok açık..."

"Be-ben... Hatırlamıyorum..."

Sevda kırmızının bin bir tonunda gezinerek kıpkırmızı kesildiğinde, Ezel güldü ve üzerlerindeki örtüyü saniyeler içinde yere fırlattı. Arkalarındaki aynada yarı çıplak duran heybetli bir adam ve sıyrılan tişörtüyle neredeyse çıplak gibi görünen narin bir kadın vardı. Adamın sırt kasları beklentiyle gerilmişti ve güçlü kollarındaki kaslar kadına uzanırken şişmişti.

Sevda bakışlarını aynadan çekip adama döndüğünde sertçe yutkundu. Ezel onun haline yumuşak bir gülüşle karşılık verdi ve Sevda'nın ayak bileklerini kavrayarak kadını kendine doğru çekti. Sevda şaşkınca yeni konumuna alışmaya çalışırken Ezel öne doğru eğildi ve genç kadının bacağının iç kısmına ıslak bir öpücük bıraktı. "Hatırlamadığının farkındayım," diye fısıldadı. "Ve şansa bak ki bugün centilmen olasım geldi. *Sana hatırlamadığın her şeyi zevkle hatırlatacağım...*"

Sevda itiraz bile edemeden Ezel onu iyice kendine çekti ve başını Sevda'nın tişörtünün eteklerinden içeri soktu. Çıplaklığını saklayan bir parça kumaş da Ezel'in karşısında başarısız oldu ve genç adam dudaklarıyla hayal bile edemeyeceği noktalara dokunduğunda, inleyerek adamın saçlarına tutundu.

Ezel Doğan iflah olmaz bir arsızdı.

Ve o noktadan sonra Sevda adamın dokunuşlarında kaybolmuş, tutkuyla kıvranan bir kadındı...

Günümüz

"Baba, anne... *Anne...*"

Melek huysuz mırıltılarla yatakta dönerken Ezel, "Uyu Melek'im," diye mırıldandı. "Uyu benim güzel kızım, uyu..."

Eğilerek dudaklarını kızının saçlarına bastırdı ve onun seçtiği o pelüş oyuncağı yeniden kollarının arasına bırakarak yatağın bir köşesine oturdu. Üzerini sıkıca örttü ve Melek'in yeniden sakinleşmesini, uykusuna dönmesini bekledi. O küçük horultular çıkarıp, yeniden daldığında ise bebek telsizinin bir eşini aldı ve odadan çıktı. Öylesine dağılmıştı ki gece lambasını

yakmayı unutmuş, bunun yerine ışıkları açık bırakarak çıkmıştı. Bu çok normaldi *çünkü Ezel Doğan'da akıl kalmamıştı.*

Sarsak adımlarla merdivenlerden indi ve salonda tedirgin gözlerle kendini seyreden dört çift göze aldırmadan, Melek uyanmadan önce oturduğu koltuğa Sevda'yla önünde defalarca kez seviştiği şöminenin yanına doğru yürüdü. Kendini yıkılırcasına koltuğa attı ve bacaklarını aralayarak öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine yasladı ve avuçlarını yüzünde gezdirirken gözlerini yumdu. Sersem gibiydi. O kahrolası dükkânın önünde kalakaldığından beri sersem gibiydi.

Odadaki herkes, Ezel'in neden böyle olduğunu anlayabiliyordu. Kızının doğduğu ancak karısının öldüğü gündü ve bugün çok daha başka bir şeyin olduğunu da biliyorlardı. Çünkü Ezel bugünü kızıyla baş başa geçirirdi ve şimdi, yıllar sonra onları çağırmıştı.

Baha, şöminede yanan odunun çıtırtıları dışında sessiz olan salondaki sessizliği bozarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Eğer-"

"Karımın ölmesi dışında mı?"

Ezel Doğan başını kaldırdı ve sırtını koltuğa yaslayarak alaycı bir bakış takındı. Ancak gözlerindeki acı karşısında bu bakışlar anlamsızdı. Sabrina titrek bir nefesle dudaklarını dişleyip nişanlısı Baha'ya doğru sokulurken Ezel, Belen'in de ağlamak üzere olduğunu ve Süha'nın onu kendine doğru çekerek bir elini de Belen'in henüz belli olmaya başlayan karnına koyduğunu gördü. Birbirlerine destek olmaları güzeldi, onlar adına hep sevinmişti ancak bu, şu an sadece daha çok acı çekmesine neden oluyordu.

Daha fazla bakmamak adına gözlerini yumdu ve başını arkaya yaslayarak, "Bu sabah Melek'le yine o dükkâna gittik," diye fısıldadı. "Sevda'nın sevdiği o hediye dükkânına... Melek o gördüğünüz kedileri almak istedi ve ben de... ben de aldım. Onu kucaklayıp yeniden arabaya taşıdım ve çocuk koltuğuna oturttum. Kendim de oturmak için kapıya doğru yürüdüm ve o an... nedendir bilinmez karşı caddeye doğru baktım. Baktığım anda nefesim kesildi çünkü... çünkü orada bugüne kadar gördüğüm en güzel kadın duruyordu..."

Belen şaşkınlıkla dolu sesle bir nefes aldığında Ezel gözlerini araladı ve gülerek kadına dönerken, "Aynı senin gibiydim," dedi. "Aynı senin gibi kalakaldım, Belen! Aramızda lanet olası bir yol vardı, arabalar su gibi akıp geçiyordu ama ben... ben onu *görebiliyordum.* Uzun, ince bir kadın... Siyah saçları rüzgârda uçuşan, gözleri... gözleri elmas gibi parıldayan bir kadın, *Sevda gibi bir kadın...*"

Sabrina hıçkırarak avucunu dudaklarına bastırırken Ezel acı dolu gözleriyle ona dönerek, *"Onu gördüm,"* dedi. "Yemin ederim gördüm, oradaydı Sabrina..."

"Kes şunu..."

"Bana bakıyordu ve... ağlıyordu, etrafında bir sürü araba vardı ve o..."

"Sana kes şunu dedim, Ezel! Kes şunu!" Sabrina bağırarak ayağa kalktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "*O öldü!*" diye bağırdı. "Sevda öldü, Ezel! Kabullen bunu artık! Aradan koskoca üç yıl geçti! O... O..."

Kadın hıçkırarak sendelediğinde Baha onu yakaladı ve yeniden kollarına aldı. Bir köşeye oturmasını sağladı ve Sabrina, yüzünü adamın göğsüne yaslayarak ağlamaya devam etti. "Onu artık rahat bırak!" diyor, "O öldü, arkadaşım öldü," diye sayıklıyordu.

Ortalığı bir sessizlik kapladığında ve herkes üzüntüyle adama döndüğünde, Ezel o bakışlara dayanamayarak ayağa kalkıp, "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Bana öyle bakmaktan vazgeçin! Ben ne gördüğümü biliyorum!"

Belen burnunu çekerek gözlerini kurularken, "Hayaldi, Ezel," diye fısıldadı. "Sevda... Sevda öldü, *gördün*... Kendi gözlerinle gördün."

"Hayal değildi, Belen! Neyim ben, siktiğimin delisi mi?" Ezel hiddetle gürlediğinde Süha orta yolu bulmaya çalışarak, "Peki ya sonrası?" diye sordu. "Onu gördün ve... hiçbir şey yapmadın mı?"

"Ben... Bir an oradaydı ve sonra... onu göremedim. Arabalar..."

"Bunu daha fazla dinlemeyeceğim!" Sabrina gözyaşlarıyla ayağa kalktı ve üst kattaki merdivenlere doğru koştu. Baha onun arkasından endişeli gözlerle bakarken ayaklandı ve Ezel'e doğru yürüdü. "Bak Ezel, yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum, sevdiğin kadını kaybetmenin ne kadar acı bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum ve-"

"Bana inanmıyorsunuz..."

Ezel, Baha'nın dostane dokunuşundan kurtuldu ve geriye doğru sendeleyerek, "Bana inanmıyorsunuz!" diye bağırdı. Sesi öylesine hiddetliydi ki odadakiler Melek'in bunu duyup korkabileceğini düşüyor ancak Ezel o iç yakan öfkesiyle bunu akıl edemiyordu. "Size gördüm diyorum! Orada... Orada biri vardı ve..."

"Belki de sadece Sevda'ya benzeyen bir kadındır. İnsanlar çift yaratılmıştır, Ezel..."

"Size *değildi* diyorum! Değildi!"

Ezel kendini kaybetmiş gibi saçlarını çekiştirip bağırırken Belen artık gözyaşlarını tutamıyordu ve Süha da tıpkı ikizi gibi ayağa kalkmıştı. "Söylediklerin... Ezel söylediklerin o kadar mantıksız ki! Biraz araştırırsan yanıldığını anlayacaksın! Hepimiz için zor bir gün ve..."

"Araştırdım zaten! Siktiğimin MOBESE'sini* araştırdım!" Ezel köşedeki bir sehpanın ayağına tekme attı. İnce meşenin kırılmasını ve üzerindekilerle

* Kameralı güvenlik sistemlerine verilen isim.

birlikte yıkılmasını umursamadı. Acıyla ve gözyaşlarıyla parıldayan gözleriyle haykırarak, "İlk işim görüntüleri istemekti!" diye bağırdı. "Onları izledim ve..."

"Ve ne?"

"Yoklar! Görüntülerde hiç yoklar! Sanki... sanki *silinmişler!*"

"Ya da sen sadece hayal görüyorsun, Ezel!" Merdivenlerden inen Sabrina koltuğa doğru yürüyerek çantasını aldığında, "Ben gidiyorum!" dedi. Gözyaşlarını şöyle bir sildi ve Ezel'e döndü. "*O öldü.* Lütfen... mezarına bir kez bile uğramadığın karının artık öldüğünü kabullen ve onu artık özgür bırak, Ezel! *Lütfen...*"

Sabrina kapıyı çekip çıktığında Baha ve diğerleri arkasından baktı. Ezel öfkeyle saçlarını çekiştirirken, "Gidin," diye fısıldadı. Herkesin ne yapacağını bilemiyormuş ve ona acıyormuş gibi baktığını fark ettiğinde ise adeta haykırdı. "Gidin diyorum size, gidin! Hepiniz siktirip gidin evimden!"

Belen onun bu kendini kaybetmiş haline karşın ağlayarak evden çıkarken, Süha ve Baha da kendisine son bir bakış atarak evden ayrıldı. Koca salonda öfkeyle ve hırsla soluyan Ezel yapayalnız kaldı. Avuçlarını yüzüne bastırdı ve saçlarını yeniden öfkeyle geriye yatırdı. Daha sonra da arkasındaki koltuğa çöktü ve usul usul ağlamaya başladı.

Diğerleri inanmıyor olabilirlerdi ancak Ezel ne gördüğünü biliyordu. *Onu görmüştü.* Kadın tıpkı cennetten çıkıp gelen bir melek gibi orada durup ona bakıyordu. Nefes kesen bir güzelliği ve kalbini burkan bir hüznü vardı ama... ama oradaydı! Hatta Ezel kadının adını söylediğine, *"Buradayım,"* diye fısıldadığına yemin bile edebilirdi. Rüzgârın sesini taşıdığına, kadının o yumuşak feryadının yıllar sonra kulaklarına dolduğuna yemin edebilirdi.

Tüm bunlar eğer diğerlerinin de söylediği gibi bir hayalse o halde kalbi neden öyle heyecanla çarpmıştı? Neden ruhunun kayıp kısmının tamamlandığını ve kadının yaşadığına dair inancın yüreğinde her geçen saniye büyüdüğünü hissediyordu? Neden yıllar sonra nefes almak, canını eskisi kadar yakmıyordu? Küfrederek gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı. Diğerleri istediği boka inanabilirlerdi, artık ne düşündükleri Ezel'in umurunda bile değildi. Bu saatten sonra Ezel'in neler yapacağına da karışamazlardı. Ezel, Melek'in pembe kalplerle süslü küçük yastığının altında bulduğu telefonunu aldı ve hiç düşünmeden uzun zamandır tuşlamadığı bir numarayı aradı.

Telefon ilk çalışta açıldı ve Ezel hiç duraksamadan, ölüm kadar soğuk ve bıçak kadar keskin bir sesle, "Senden bir şey istiyorum," diye fısıldadı. "Benim için... bir mezarı açman gerek..."

2. Kısım

Bölüm 22

Geçmiş

Günler hızla gelip geçerken Sevda'nın ayakları yere basmıyordu. Genç kadın kendini durmadan kanat çırpmak isteyen bir kelebek kadar canlı ve neşeli hissediyordu. Ezel Doğan şu hayatta başına gelmiş en güzel şeydi. Her geçen gün Sevda kalbini ona biraz daha kaptırıyor, ona karşı hissettiklerinden deli gibi korksa da kendine engel olamıyordu.

Çok garip bir duyguydu. Uçurumun kıyısında ayaklarını sallayarak oturmaya ve bu sırada gözlerini kapatmaya benziyordu. Eşsiz bir huzur ve özgürlük hissi veriyordu ancak öte yandan tehlikeli bir tarafı da vardı; çekiciliği tam da buradaydı. Kalbini hiç olmadığı kadar büyük bir hızla çarptırıyor ve kanın damarlarında çağlamasına neden oluyordu. Adam tıpkı adrenalin gibiydi ve maceraperest olmaktan çok uzak olan Sevda bile bunu istiyordu.

Mutluydu. Ve hissettiği mutluluğun bir diğer kaynağı da Sabrina'ydı. Genç kadın uzun soluklu bir iş için birkaç aylığına İstanbul'a taşınmıştı ve dairesi Ezel'in stüdyosundan sadece on dakika uzaklıktaydı. Sevda onunla sıkça görüşüyor, ona şehri gezdirmekten büyük bir zevk alıyordu fakat şu sıralar görevini kaptırdığı biri vardı.

Sabrina şehre geldiğinde Ezel'le ve diğerleriyle büyük bir yemekte tanışmıştı. Herkesi çok sevmişti ancak Baha Güneyli'yle arasında dışarıdan bakan herkesin ilk görüşte fark edebileceği bir elektrik vardı. Genç kadın adamı ilk gördüğünde Sevda'nın kulağına doğru eğilerek, "Lütfen bana onun bekâr olan olduğunu söyle!" diye fısıldamış, Sevda'nın cevabını duyunca da rahat bir nefes almıştı.

Sevda o geceyi hatırlarken kendini tutamayarak kıkırdadı. Sabrina'nın ardında bıraktığı tüm o kırık kalpler genç kadının peşinden geliyor olmalıydı çünkü adam her şeye rağmen ona yüz vermemiş ve hayatında kısa gönül maceraları istemediğini açıkça söylemişti. Bunun yerine ona arkadaşlığını teklif etmişti. Sabrina, onun kadın denen varlıkla ve neler yapabileceği gerçeğiyle henüz tanışmamış olduğunu düşünerek bu fikri kabul etmişti. Sonuçta arkadaşlık, görmezlikten gelinmekten daha iyiydi. Sabrina bundan çok daha fazlası olmayı da kafasına koymuştu. Kararlıydı ve şu hayatta ondan daha kararlı biri varsa o da Ezel Doğan'dı.

O yalnızca tehlikeli bir çapkın değildi, *sözlerini tutan bir çapkındı.* Sevda'ya söylediği her vaadi -buna en utanmazları da dahil- yerine getirmiş, ona hayatın bambaşka bir yüzünü göstermişti. Ancak bunu yapan bir kişi

daha vardı. Sevda, mutluluk ne demek Ezel Doğan'la öğreniyorsa; korku ve endişeyi de Yavuz Kılınçer'le öğreniyordu.

Yavuz, genç kadını o gece alenen tehdit etmiş, kendisini bir kez daha bırakıp gitmemesi konusunda uyarmıştı. Sevda onu dinlemeyerek kendi bildiğini okumuştu. O an bunu umursamamıştı ama ertesi sabah Ezel Doğan'ın ateşli ve şefkatli yatağından çıkıp, bir hapishaneyi andıran evine geldiğinde her yerini tedirginlik ile hoşnutsuzluk sarmıştı. Çünkü Yavuz ona sadece uzun uzun bakmış, hiçbir şey olmamış gibi sessiz kalmıştı. Aralarındaki bu sessizlik haftalardır sürüyordu. Handan Altınbaşak bile daha suskundu. Bu durum Sevda'ya fırtına öncesi sessizliği anımsatıyor, onu geriyordu.

Sevda bunları düşünürken farkında olmadan yüzünü buruşturdu ve hemen ardından ifadesini düzelterek aynadaki aksine yeni bir bakış attı. Hiç olmadığı kadar şıktı. Üzerinde bedenini sımsıkı saran, siyah kayık yaka bir gece elbisesi vardı. Çıplak boynunu annesinin inci kolyesi süslüyordu ve onun inci küpelerini de takmıştı. Rengini geceden çalan saçları ensesinde zarifçe toplanmıştı. Yüzünde en sade makyajı vardı ve bu haliyle annesinin bir kopyası gibi görünüyordu. Ona benzediğini, güzelliğini ondan aldığını biliyordu ancak aralarındaki benzerliği ilk kez bu kadar net fark ediyordu. Bu farkındalık gözlerinde yaşların birikmesine sebep oldu.

Sevda, bakışlarını aynadan çekerek yukarıya dikti ve gözyaşlarını ustaca geri göndererek ayağa kalktı. Daha aynanın karşısındayken ağlıyorsa, bir zamanlar annesinin kurduğu derneğin açılış konuşmasını yaparken nasıl hıçkırıklara boğulmadan duracaktı, hiçbir fikri yoktu.

İnsanların kıymetli eşyalarını bağışlayacağı, onları satışa çıkararak yetim ve öksüz çocuklara yardım edeceği bu geceye Sevda ilk kez küçük bir çocukken katıldığını hatırlıyordu. Anne ve babasının yanında olmaktan hoşlanmıştı ancak yıllar geçtikçe bu davetlere gelmeyi bırakmıştı. Aslında bu, annesini kaybettiğinden beri bir ilk olacaktı. Dernek ona her yıl bir davetiye yolluyor ve Sevda türlü bahanelerle onları geri çevirerek yüklü bir bağışta bulunuyordu. Aslında bu sene de aynısını yapacaktı ama Ezel neler olduğunu öğrendiğinde, ellerini sımsıkı tutarak yanında olacağını söylediğinde bunu yapamamıştı. Ona güveniyordu ve işte, davete sadece saatler kala hazırdı.

Üzerine uzun, beyaz bir palto alan Sevda, siyah *stiletto*larını ayağına geçirdi ve çantasını da alarak aşağıya indi. Yavuz ve sevimsiz annesi de bu gece kendisine eşlik edecekti. Nitekim mükemmel bir aile tablosu için bundan daha iyi bir gece düşünülemezdi. Handan Altınbaşak büyük bir tevazuuyla kendisinden önceki kadının kurduğu dernek gecesine katılıyordu. Yavuz da biricik kız kardeşini bu önemli günde yalnız bırakmıyordu. *Ne de iyi niyetlilerdi...*

Sevda gözlerini devirmemek için kendini zor tutarken, mürdüm bir elbise tercih eden Handan Altınbaşak, salonun bir köşesinde ellerini cebine atan ve dışarıyı seyreden Yavuz'u sessizce sıkıştırıyordu. "Her yıl aynı tantana! O kadar para vermeye ne gerek var hiç anlamıyorum! Üstelik... üstelik şimdi tüm gözler onun üstünde olacak! Herkes o kadından bahsedip duracak!"

"Ve sen de rahmetli kocanın rahmetli karısından bahsedilirken sahte gözyaşları döküp insanları kandıracaksın," diyen Yavuz alayla güldü. "Daha önce yapmadığın bir şey değil. Canını bu kadar sıkan ne?"

"Bir de soruyor musun?" Handan Altınbaşak adeta tıslayarak oğluna doğru eğildi. "O kızın iplerini gereğinden fazla serbest bıraktığının farkında değil misin, Yavuz? Aklına eseni yapıyor! O adamla durmadan fink atıyor ve sen hiçbir şey yapmıyorsun!"

Yavuz ona cevap vermek yerine bakışlarını yeniden dışarı çevirdiğinde Handan öfkeyle soludu. "Senin aptal planlarını beklemeyeceğim, o kızdan kendim de kurtulabilirim," diye homurdandı. Sesi yalnızca bir sinek vızıltısı kadardı ve Yavuz onu kale bile almamıştı. Ancak salonun zemininde yankılanan topuk seslerine karşın kayıtsız kalmadı. Arkasını döndü ve Sevda'yı gördüğünde ağır ağır gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki adamın gözleri üstünde usulca gezinirken Sevda iliklerine kadar titredi. Hoşnutsuzluğunu onlara belli etmemek için çantasını sıkıca kavrayarak, "Hazırım," dedi.

Ancak o an bilmese de gecenin getireceklerine kesinlikle hazır değildi...

"Hey kovboy! Heyecanını bu kadar belli etme, benden sana bir tavsiye..."

Karşısındaki koltukta rahatça oturan Sabrina kendisine göz kırparak güldüğünde Ezel gözlerini devirdi. "Bana kovboy demekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye homurdandı. "Ayrıca heyecanlı olduğumu da nerden çıkardın?"

"Ah, demek heyecanlı değilsin?"

Belen kaşlarını kaldırarak atıldığında Sabrina kadehini havaya kaldırdı ve çaprazındaki kızınkiyle tokuşturarak güldü. İkisi Ezel Doğan'a karşı mükemmel bir müttefik olmuştu. Ezel bu durumdan ne kadar hoşlanmasa da onların neşeli hallerini seviyordu. Sabrina'yla sadece iki haftadır tanışıyorlardı ancak genç kadını da sevmişti. Tıpkı Sevda'nın söylediği gibi neşeli ve zeki biriydi. Gözlerinin yeşilindeki elbisesiyle, omuzlarına ve beline dökülen turuncu saçlarıyla oldukça güzel görünüyordu. Baha da onunla aynı hisleri paylaşıyor olmalıydı ki gözleri sürekli kızın üstünde geziniyordu. Ezel bunu görmemiş gibi yapıp, kızların sorularını es geçerek Süha'nın ona uzattığı bir kadehi aldı ve tek seferde içti. Geceye biraz erken başladıkları kesindi

ancak yarım saatten de fazla süren bu yolculuk başka türlü çekilmeyecek gibi görünüyordu.

Belen, "Keşke Sevda da bizimle gelseydi!" dediğinde Ezel bu cümleyi beşinci kez duyduğu için bir tepki vermedi ancak Sabrina tükenmiş gibi bir nefes verdikten sonra kırık Türkçesiyle, "Gelemezdi," dedi. "İnan bunu ben de istiyorum ancak onlarla gelmek zorunda..."

Onlar derken tükürürcesine konuşarak kaşlarını çatınca Ezel oturduğu yerde dikleşti ve Belen onun neler hissettiğini biliyormuş gibi kıza döndü. "Bu da ne demek?"

"Şu demek; tıpkı bugüne kadar olduğu gibi bugün de ailenin sevgi dolu kızı olarak davranmak zorunda. Rolünü kusursuz oynamalı yoksa..."

Sabrina birden neler söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibi sustuğunda Ezel hırlarcasına, "Yoksa ne?" diye sordu. "Yoksa ne olur, Sabrina?"

"Be... ben... ben öyle demek istemedim, yani..."

Kadın kızararak kekelediğinde Baha, Ezel'e keskin bir bakış attı ve bir elini uzatarak parmaklarını, Sabrina'nın kadehi kavrayan titrek parmaklarının üstüne sardı. Sabrina bundan güven duymuş gibi bakışlarını yeniden Ezel'e kaldırdı ve özür dilercesine gülümsedi. "Ben... Sevda'nın sana anlatmadığı hiçbir şeyi anlatamam, Ezel. Bu doğru olmaz."

"Kesinlikle!" diyerek araya giren Belen elbisesinin eteklerini düzeltirken konuyu dağıtmak istercesine, "Gecenin sonunda bizde toplanmaya ne dersiniz?" dedi. "Biraz daha sarhoş olur ve film izleriz!"

"Ah, ben varım!" Baha'nın eli hâlâ elinin üstünde değilmiş gibi davranmaya çalışan Sabrina zevkle atıldı. "Eskiden Sevda'yla birlikte İsviçre'deyken film geceleri yapardık! Bunu yeniden yapmak harika olacak!"

Baha *ben de varım,* dercesine omuz silkti. Süha da ikizine katıldığında Ezel adama alaycı bir bakış attı. "Lütfen filmi sen ya da Belen seçmesin! Size kalsa yeniden Buz Devri'ni seçersiniz!"

"Hey! Ben Titanik diyecektim!"

Gözlerini deviren Ezel arkasına yaslandı ve bakışlarını dışarı çevirerek bir süre onları sadece dinlemekle yetindi. Yol tahmin ettiğinden de çabuk geçmişti ve salon düşündüğünden çok daha kalabalıktı. Her şey kusursuz görünüyordu ancak daha da kusursuz olan bir şey varsa o da kendisine doğru yürüyen kadındı.

Ezel, gözlerin üstünde olduğunu bilse de umursamadı ve ona doğru yürümeye başladı. Attığı her adımda Sevda'nın yüzündeki gülümseme daha da genişliyor ve güzelliği Ezel'in kalbini tekletiyordu. Aralarında son bir adım kaldığında her ne kadar onu bedenine yaslamayı, uzun uzun öpmeyi istese de bir koluyla belini nazikçe sarmakla yetindi. Eğildi ve Sevda'nın kulağının

arkasındaki yumuşak deriye dudaklarını bastırırken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Sevda'nın heyecanla nefes alıp verdiğini, tırnaklarını omzuna batırdığını hissettiğinde alçak bir sesle güldü. Bu kez boynuna ıslak bir öpücük bırakıp dudaklarını zor da olsa teninden kopardı.

Sevda'nın yanakları mutlulukla kızarmıştı. Çakır bakışları artık laciverte çalıyor, içlerinde tutku dolu kıvılcımlar oynaşıyordu. Ezel bunu fark ettiğinde sessizce, "Heyecanını geceye sakla," diye mırıldandı. O aptal film gecesi çoktan aklından çıkmıştı. "Gece seni kollarıma alana dek bekle, Sevda... Sonra..."

"Sonra?"

Ezel ateşler saçan yeşil gözlerini onunkilere dikerken parmaklarıyla Sevda'nın belini hafifçe okşadı. "Sonra tutku ne demek sana göstereceğim," diye fısıldadı.

"Bunu zaten göstermemiş miydin?"

"Ah, Sevda..." Ezel başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi ve eğilerek genç kadının boynuna ateşten bir öpücük bıraktı. "Onlar sadece fragmandı..."

Bahsi geçilen fragman sahneleriyle nefesi kesilen Sevda, çok daha fazlasını düşlemekten korkarak, "Ezel," diye soluklandı. Adamın ahlaksız vaatlerini durdurmayı mı yoksa bunları bir an önce yapmasını mı istiyordu emin değildi. Emin olduğu tek şey, biraz daha böyle kalırlarsa ikisinden birinin kontrolünü yitireceği ve herkese büyük bir malzeme verecekleriydi.

Daha şimdiden gecenin bitmesi için saatleri sayan Ezel, istemeyerek de olsa bir adım geri çekildi ancak Sevda'nın belini sarmaktan vazgeçmedi. Herkese Sevda Altınbaşak'ın kime ait olduğunu değil, *onun kime sahip olduğunu* göstermekten çekinmiyor, kıstığı yeşil gözleri ve dimdik duran o heybetli bedeniyle herkese meydan okuyordu.

Sevda mutlulukla ona sokuldu. Kendilerini gülümseyerek izleyen kızlarla ve onların yanındaki adamlarla selamlaştı. İlerleyen dakikalarda diğer misafirleri karşılarken ve onlarla sohbet ederken Ezel hep yanındaydı. Bakanın imrendiği, kıskanılacak bir çift olmuşlardı. Ezel içlerine güneş doğmuş gibi parıldayan gözlerini Sevda'dan bir an olsun ayırmıyor ve Sevda yüzündeki o büyük, güzel gülümsemeyle herkesi kendine hayran bırakıyordu, *neredeyse herkesi...*

Dakikalar su gibi akıp geçerken ve masalar dolarken, derneğin şimdiki başkanı olan Filiz Sancar, üzerindeki elbisenin yakasını çekiştirerek Sevda'ya yaklaştı ve onu, orkestranın yavaşça azalan sesiyle birlikte sahneye doğru yönlendirdi. Sevda konuşmasına günlerce hazırlanmıştı, hatta birkaç tekrarı Ezel'le birlikte onun yatağında rahatça uzanırken yapmıştı ancak

bu kadar kalabalık bir ortamda konuşacak olmanın onu yine de gerdiğini itiraf etmeliydi.

Ezel bunu hissetmiş gibi kendisine göz kırptığında Sevda gülüşünü güçlükle bastırdı ve sahneye çıktı. Işıklar yavaşça kısılıp sahneye yoğunlaşırken, salon gece gibi kararmış ve Sevda bir yıldız gibi parıldamaya başlamıştı.

Genç adam onu izlerken hafifçe iç çekti, aynı anda hemen yanında oturan Sabrina alçak bir sesle güldü. "Gerçekten çok güzel, öyle değil mi?"

"Siyahlar içindeki bir kuğuya benziyor. Güzel ve zarif..."

"Ve bir o kadar da kırılgan, bunu sakın unutma olur mu, Ezel?" O güzel sesiyle misafirlere hitap eden Sevda'yı dinlerken genç kadın tıpkı bir anne gibi şefkatle gözlerini kıstı. "Belli etmez ama bazı şeyler onun için hiç kolay değil, anlatmak ve bunları paylaşmak da öyle... Bana bile söyleyemedikleri var Ezel, inan bana..."

Bunlardan birinin o çatı katındaki intihar girişimi olduğunu tahmin eden Ezel, Sevda'yla göz göze geldiğinde ona güven veren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kadın annesinden ve derneğin kuruluş amacından bahsederken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bunlar zaten bildiği gerçeklerdi ancak Sabrina'dan da duymak ona iyi gelmişti. Bir yanı düşünüp duruyor, Sevda'nın ne zaman ona kendini tamamen açacağını merakla bekliyordu.

Genç kadın konuşmasını bitirdikten hemen sonra boynundaki kolyeyi ve kulağındaki küpeleri çıkararak kendisine getirilen kadife setin üstüne koydu. Hareketlerinde öylesine büyük bir özen ve şefkat vardı ki Ezel ona doğru koşmak, ona sarılmak istiyordu.

Sevda yavaşça kalabalığa döndü. "Bu anlamlı gecede ailesini kaybetmiş çocuklar için bir şeyler yapabilmek adına buradayız," dedi. "Ben de hem annesini hem de babasını kaybetmiş biriyim. Onlardan tek farkım sahip olduklarım ve bunu onlarla paylaşmak istiyorum. Bu..." Sevda kadının hâlâ tutmakta olduğu sete bakarken bir an için gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. "Bu annemin kolyesi ve küpeleri... Ona da annesinden kalmış ve ben... açık artırma için onları bağışlıyorum. Umarım sizler de ellerinizi kalbinize koyar ve onlara canıgönülden destek olursunuz... Söyleyeceklerim bu kadar, herkese iyi akşamlar dilerim."

Küçük bir teşekkür konuşmasının ardından mikrofonu bir başkasına devrederek sahneden inen Sevda, üzerinden bir yük kalkmış gibi mutlu, aynı zamanda da hüzünlüydü. Annesinin kolyesini ve küpelerini bağışlamak günler öncesinden aldığı bir karardı fakat şimdi, içten içe bundan pişman oluyor, kendini annesi ile arasındaki tüm bağları koparmış gibi hissediyordu.

Masaya doğru yürüdüğünde Ezel yanındaki boş sandalyeyi onun için çekti. Sevda oturduktan sonra onu kendine doğru çekip çenesini genç

kadının omzuna yasladı. Kollarını yapabildiği kadarıyla onun ince beline sardı. "Harikaydın," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum, Sevda. Annen burada olsaydı eminim o da seninle gurur duyardı."

"Gerçekten mi?" Başını hafifçe yana çeviren genç kadın buruk bir tebessüm etti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum."

"Sen olmasaydın... bu gece kendimde bunu yapacak gücü bulamazdım Ezel, iyi ki yanımdasın..."

Ezel sessizce gülümsedi ve eğilerek dudaklarını genç kadının çıplak omzuna bastırdı. Her ne olursa olsun, her zaman onun yanında olacaktı...

Günümüz

Kimi zaman buruk bir gülüşle daldığı uykuları, kimi zamansa çığlıklarla uyandığı geceleri vardı.

Bunlar öyle ıstırap dolu, öyle şiddetli çığlıklar olurdu ki gözlerini açtığı gerçekliğin sınırında, sanki hâlâ bir kâbusun ortasındaymış gibi gezinip dururdu. Bazen tek yaptığı dizlerini göğsüne çekmek ve penceresinin önündeki soğuk betona oturarak hiçliği seyretmekti. Bazen de yatağının içine kıvrılır, birbiri ardına gözyaşı dökerdi. Sıkıca yumduğu gözkapaklarının ardında, yaşanan her şeyin sadece bir kâbustan ibaret olmasını öylesine çok dilemişti ki belki de kalbini en çok kıran şey bunun yalnızca bir düş olabileceği gerçeğiydi.

Sevda Altınbaşak kâbuslara alışıktı ancak kâbusların ardından gelen gün ışığı onun için yepyeni bir şeydi. Yıllar sonra Ezel Doğan'ı, kocasını karşısında görmek, etrafındaki tüm o karanlığın bir an için de olsa dağılmasına sebep olmuştu. Şimdi Sevda bu gerçekle başa çıkmakta zorlanıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu ama bu her zamankinin aksine çığlıklarla uyandığı o gecelerin ardından gelen yaşlar değildi. Bunlar, yüreğine bir kor gibi düşen yeşil gözlerin ona hissettirdikleriydi. İlk kez yıllar boyu dilediği o gerçek kabul olmuş gibi hissediyordu. Bu belki de olabilecek en tehlikeli şeydi.

Sevda arabadan inip, evin geniş kapısından içeri doğru adeta itildiğinde hâlâ ağlıyordu. Öyle kötü bir ruh halindeydi ki ne ağzını açıp tek kelime edebiliyor ne de birilerine karşı koyabiliyordu. Uzun bir zaman sonra kızını ve sevdiği adamı görmek onu tahmin ettiğinden de çok yaralamıştı. Canını en çok yakan şey, onlara o kadar yakınken onlardan yoksun kalmaktı.

Ezel Doğan'ın delici, güzel yeşillerinin kendi gözlerine takılıp kaldığı o an aklına her geldiğinde sarsılıyordu. Kalbi bin bir parçaya ayrılıyor ve biraz toparlandığında bu sonsuz bir döngüymüş gibi devam ederek genç kadını

acımasızca kırıyordu. Sevda her saniye yıkılıyordu ve kendinde, daha fazla ayakta duracak takatı bulamıyordu.

Hıçkırmak üzere olduğunu anladığında elinin tersini dudaklarına bastırdı. Bir kez daha sırtından itilerek salona doğru yürütülürken cansız adımlarla buna uydu. İçleri koca bir okyanus gibi görünen gözleri tüm dünyası yıkılmış gibi boş bakıyordu ancak şöminenin yanındaki tekli koltukta bacak bacak üstüne atarak oturan adamı gördüğünde gözlerine öfke çöktü. Kırgın ve kederli bakışları kızgın, nefret dolu bir hal aldı. Ellerini güçsüzce kaldırıp gözyaşlarını kuruladığında, korkuyla doldu. Görüşü netleşmekle kalmamıştı, adamın elindekini de fark etmişti ve işte o an, bedeni usulca titremeye başlamıştı.

"Hayır..."

Çaresizce fısıldadığında, Yavuz bir sadist gibi gülerek kucağındaki kar küresinin küçük mandalını çevirdi. Geceler boyu Sevda'ya eşlik edip onu rahatlatan o hoş, mutlu melodi bir anda salona doldu ve ses Sevda'nın hıçkırıklarına karıştı. Genç kadın güçsüzce adama doğru bir adım attı ancak daha fazla ilerleyemedi. Ayakları bir sonraki adım ne demek bilmiyorlarmış gibi orada durmuşlardı.

Yavuz kar küresini, birbirlerine sarılarak dönen figürleri seyrederken sessizce oturmaya devam ediyordu. Kıstığı gri gözleri, çatık kaşları, arkaya doğru yatırılan saçları ve ruhunun karasına tezat giydiği beyaz gömleğin ardından gerilen bedeniyle zalimliğin vücut bulmuş hali gibiydi. Belirsizlikle geçen her saniyeyle Sevda'ya işkence ediyor ve bundan ne kadar zevk aldığını saklamıyordu.

Melodi sustuğunda Yavuz mandalı yeniden çevirdi ve dakikalar sonra ilk kez bakışlarını Sevda'nın gözlerine dikti. Hiddetle parlayan gözlerinde aşağılayıcı bir bakışla birkaç saniye için onun dağılmış, acınası halini seyretti. Sevda bedenini saran siyah paltonun içinde, yüksek topuklarının üstünde titreyerek bekliyordu. Saçları karman çorman bir halde omuzlarına dağılmıştı ve koyu renkli dalgaların çevrelediği yüzü hiç olmadığı kadar beyaz görünüyordu. Burnu ve gözlerinin akları kıpkırmızıydı. Mavi ile yeşil arasında boğulan gözleri, Yavuz'un grileri ve kar küresi arasında gidip gelirken af dileyen, perişan bir çocuk gibi bakıyordu ancak Yavuz'un kitabında affetmek yoktu.

Bakışlarını ondan çekerek arkasında bekleyen korumalara çevirdi. Bugüne kadar hiçbirinin bir yanlışı olmamıştı ve Yavuz onların kendisine sadık olduğunu sanıyordu, en azından öyle ummuştu.

Cevabı bildiği halde ölüm gibi bir sesle konuşarak, "Direksiyonda kim vardı?" diye sordu. Sevda korkuyla nefesini tuttu ve o saniyelerde salonda adeta buz gibi bir hava esti.

Mehmet bir adım öne çıkıp ellerini önünde kenetlerken, "Ben, efendim," dedi. Sesinin ne kadar güçsüz çıktığını fark ettiğinde boğazını temizledi. "Ben vardım..."

"Kapılar nasıl açıldı, anlatmak ister misin?"

Sevda buraya gelene kadar bunu hiç düşünmemişti ancak şimdi bir fikri vardı. Bu fikir ve sonrasında olabilecekler onu gözyaşlarına boğuyordu.

"Kazayla... kazayla oldu efendim. Kilitler..."

"Kes!" Öfkeyle gürleyen Yavuz, müzik sustuğunda hiçbir şey olmamış gibi mandalı yeniden çevirdi ve buz gibi gözlerini adamın gözlerine dikerek adeta tısladı. "Bana yalan söylemekten korkmuyor musun? Gözümün içine baka baka yalan söylemekten korkmuyor musun?"

"Ben..."

"Senin akıllı biri olduğunu sanıyordum, Mehmet. Sözümden çıkmazsın sanıyordum. *Neticede bir ailen var...*"

Yavuz sıradan şeylerden bahsediyormuşçasına elini havada sallayıp, cümlenin sonunu açık bıraktığında Mehmet'in elleri titredi ve gözleri korkuyla doldu. Sevda da en az onun kadar korkuyordu. Adam yıllar boyunca susmuş, tüm bu olanlara göz yumarak sessiz kalmıştı ancak bugün Sevda'ya hiç olmadığı kadar yardım etmişti. Sevda, adamın bunun bedelini ödemesine izin veremezdi. Gerekirse yalvarırdı ancak bir ölümü, bir ailenin ayrılığını daha kaldıramazdı.

Sevda dudaklarını araladığında Yavuz onun ne söyleyeceğini biliyormuş gibi ona döndü. Parmağını hiddetle sallarken, "Sakın!" diye hırladı. "Sakın, Sevda! Yoksa sen zararlı çıkarsın!"

Sevda çaresizce ağlamaya devam ederken Yavuz yeniden adama bakıp, oturduğu yerden bir *gel* işareti yaptı ve adam ağır adımlarla Sevda'nın hemen yanında dururken gözlerini kıstı. Beş yaşındaki bir çocukla konuşurmuş gibi kelimelerin üstüne basa basa, "İhaneti hiç sevmem," diye mırıldandı. "Özellikle de bana karşı yapılan ihanetleri..." Bakışları Sevda'yla adam arasında gidip geldi. Yeniden Mehmet'e dönerken, "Kahraman olmak istedin, değil mi?" dedi. "Acı çeken, güçsüz bir kadın gördün ve kahraman olmak istedin."

Mehmet çaresizce itiraz etmeye çalıştığında Yavuz onu umursamadan, "Merak etme," dedi. Yeniden çalmaya başlayan melodiyle birlikte, sesi bir masal anlatırmış gibi sakindi. "Olacaksın. Madem kahraman olmak istedin... O zaman olacaksın."

Sevda'nın yakalamakta güçlük çektiği bir hızla, genç kadının yeni fark ettiği yan sehpaya uzanıp silahı aldı ve kurşunu namlıya sürerek tetiğe bastı. Her şey öyle ani olmuştu ki Sevda tiz bir çığlıkla ellerini dudaklarına bastırdı. Ayaklarının onu daha fazla taşımayacağını fark ettiğinde dizlerinin üstüne düştü. Yalnızca birkaç santim gerisindeki Mehmet de yere düşmüştü ancak Sevda onun artık yaşamadığını biliyordu. Oda anbean adamın şakağından akan kan kokusuyla doluyordu ve öylesine yoğundu ki Sevda kendini her an bayılacakmış gibi hissediyordu.

Yavuz bunu fark ettiğinde, "Daha değil!" diye hırladı. "Temizleyin şunu!"

İki adam, Mehmet'in cansız bedenini sürüklerken birileri de kan lekeleriyle kaplı beyaz halıyı toplamaya çalışıyordu. Sevda güçlükle süründü ve kanın paltosunun eteklerine bulaştığını gördüğünde, hıçkırarak paltosunun düğmelerini çözmeye çalıştı. Ancak elleri öylesine titriyordu, gözleri öylesine bulanık görünüyordu ki tek yaptığı paltoyu üzerinden sökercesine atmaya çalışmaktı.

Nihayet düğmeleri açabildiğinde kendini paltodan kurtardı, sürünerek sırtını birkaç santim ötedeki bir duvara yasladı. İçli içli ağlıyor, avucunu dudaklarına bastırarak nefret ve korkuyla dolu bakışlarla Yavuz'u izliyordu.

Onu öldürmüştü.

Hiç çekinmeden tetiğe basmış ve... *onu öldürmüştü.* Sevda ölümlere alışkındı, Yavuz buna, silahlara ve hatta kana da alışmasını sağlamıştı ama Mehmet'in ölümü... Sevda'nın kolayca unutabileceği bir ölüm değildi. Adamın tek yaptığı Sevda'ya yardım etmekti. Belki özünde o da iyi bir adam değildi ama çabalamıştı. Sevda için çabalamıştı ve şimdi bunun bedeli, alnının ortasına yediği bir kurşundan ibaretti.

Sevda bacaklarını karnına doğru çekerken Yavuz hastalıklı bir gülüşle mandalı yeniden çevirdi ve sıradan bir sohbet konusu açarcasına, "Nasıldı?" diye sordu. "Kızını gördün mü, Sevda? Büyümüş mü?" Sevda konuşamayarak hıçkırdığında Yavuz bu kez, "Ya kocan?" diye konuştu. "O nasıldı? Onun hayatına sensiz devam etmesini seyretmek nasıldı, Sevda? Onun gözlerinin içine bakmak... ancak ona ulaşamamak nasıldı?"

"Sen... sen bir... canavarsın!"

"Ve sen bu canavardan korkmalısın."

"Onu... onu öldürdün!" Derin bir nefes alan Sevda görüşünü zorlaştıran yaşları şöyle bir sildi. "Bunu neden yaptın ki? Onu neden öldürdün?"

"Vakti gelmiş de geçiyormuş zaten," diyen Yavuz alay edercesine gülümsedi. "Benim için çalışmaya başlarken ihanetin bedelinin ne olduğunu hepsi biliyordu!" Gri bakışlarını Sevda'dan çekti ve kısa bir an için gözdağı verircesine odadakilerin üstünde gezdirdi. "İhanetin tek bir cezası vardır;

o da ölüm... Merhamet benim kitabımda olmayan tek kelime! Kimse bunu unutmasa iyi olur!"

"Sen hastasın!"

Yavuz bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi gülümsedi. Kar küresinin mandalını bir kez daha çevirdi. Melodi yeniden salonda yankılanmaya başlarken, bu kez müziğe eşlik eden ayak sesleri de vardı. Sevda'nın bakma zahmetine girmediği bir adam ne Sevda'nın bir köşeye kıvrılan o halini ne de Yavuz'un sadist gülüşünü sorgulamadan konuya girerek, "Her şey istediğiniz gibi halledildi efendim," dedi. Konuşmalar Sevda'nın ilgisini zerre kadar çekmiyordu ancak adam, "Kameralar," diye devam etmeye başladığında Sevda'nın zihnindeki o çarklar bir an için dönmeyi bıraktı. Yaşananların gerçekliği tüm hızıyla ona çarptığında titreyen parmakları dudaklarının üstüne kapandı.

Adam, "Dükkânın çevresindeki ve bizim güzergâhımızdaki her nokta temizlendi," dediğinde kelimeler Sevda'nın afallamasına ve acı dolu bir nefes almasına neden oldu. Ezel'le göz göze geldiği andan itibaren tek düşünebildiği bunun sebep olduğu acıydı ancak bundan çok daha fazlası vardı.

Ezel, onu görmüştü.

Biraz inansa ve çabalasa Sevda'ya ulaşabilirdi. Onu bulabilirdi ama Yavuz bunu mahvetmişti.

Öfkeyle adama dönerken, "Ne yaptın?" diye fısıldadı. Ardından fısıldayan sesi haykırışlara karıştı. "Ne yaptın sen, Yavuz? Ne yaptın?"

"Ne mi yaptım, Mehmet'ten mi bahsediyorsun yoksa?"

Adamın rahatça oturmasından ve kendisine tepeden bakışlar atmasından rahatsız olarak derin bir nefes aldı, kendini güçbela ayağa kalkmaya zorladı. Bacakları titriyordu ama hemen ardından tüm yükünü verirmişçesine duvara yaslandı ve ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Hâlâ inanamıyordu. Ezel'le birbirlerine sandıklarından daha yakınlardı ancak her şey bir kez daha mahvolmuş, imkânsızlaşmıştı.

Yavuz onun hayal kırıklığına bulanan öfkeli yüzüne bakarken, "Bu kadar aptal olma, Sevda!" diye mırıldandı. "Gerçekten bunu yapmayı akıl edemeyeceğimi mi sandın? Hem... senin yerinde olsaydım o kadar da ümitlenmezdim. *Neticede sen ölü bir kadınsın...*"

"Oradan bakınca ölü gibi görünüyor muyum, seni aşağılık herif!" Sevda dehşetle sarsılsa bile sesi titremeden konuşabildiği için şükretti. Yavuz Kılınçer'in karşısında bu kadar çaresiz olmaktan hep nefret etmişti.

Yavuz da onun gibi ayağa kalktı, bunu yaparken bir elindeki silahı yeniden yerine bıraktı ancak kar küresi hâlâ kollarındaydı. Müzik çalmaya devam ediyor, o tatlı melodi Sevda'ya adeta işkence ediyordu.

"O adam kefenini kucakladı, seni elleriyle gömdü. Unuttun mu?" Sevda'nın dudakları titrediğinde hiç acımadan devam etti. "Senin cansız bedenini gördü, morga girdi, Sevda... Sadece saçlarının birazını gördü ve... bayıldı. Tıpkı bir korkak gibi bayıldı! Ancak hakkını yemeyeyim. Seni ikinci kez görmek için son derece kararlıydı."

Sevda hıçkırarak avucunu dudaklarına bastırırken Yavuz'un dudakları da zalim bir gülüşle kıvrıldı. "O çekmecede birkaç saat önce doğumdan çıkan, baygın bir kadın vardı. Aldığı ilaçlarla vücudu ancak bir ölününki kadar canlı olan bir kadın..."

Sevda bu gerçeğin ona tekrar hatırlatılmasına dayanamayarak, "Sus!" diye bağırdı ancak adam devam etti. "Sen her şeyden habersiz orada yatarken o sana sarıldı. Senin ölü bedenine sarılarak ağladı. Yalvarışlarını görmeliydin Sevda, sen uyan diye ettiği haykırışları duymalıydın."

Sevda kendini bir kez daha dizlerinin üstüne düşecekmiş gibi güçsüz hissederken, "Sus," diye fısıldadı. Yavuz'un en ufak bir merhamet göstermemesine ve böylesine zalim olmasına katlanamıyordu. Ancak Yavuz'un susmaya niyeti yoktu.

"Sen ölü bir kadınsın, Sevda. Şimdi birdenbire birilerinin seni arayacağını mı sanıyorsun? Yaşadığına inanacaklarını mı sanıyorsun?"

"O halde neden o görüntüleri sildirdin?" Sevda yumruklarını sıkarak öfkeyle haykırdı. "Söylesene! Madem kimse beni aramayacak, neden sildirdin!"

"Tüm ümitlerin yıkılsın diye! Tüm kanatların kırılsın diye!"

Yavuz genç kadının dibinde durdu ve melodi hâlâ uğursuzca aralarında yankılanırken ateşten bakışlarını onunkilere dikti. Sevda'nın perişan halini seyretmekten zevk alıyormuş gibi gülümsedi ve *kar küresini elinden bıraktı.*

Her şey öyle hızlı olmuştu ki Sevda engel bile olamamıştı. İnce cam tuzla buz olduğunda, haykırarak Yavuz'u itip dizlerinin üstüne çöktü.

Küre mahvolmuştu. İçindeki porselen figürler tıpkı cam gibi paramparçaydı ve mandal yerinden düşmüştü. Küre artık üstü boş bir kutu gibi görünüyor, kırık cam parçalarıyla dönmeye ve müzik çalmaya devam ediyordu. Sevda hıçkırarak acınası bir çabayla parçaları birleştirmeye çalıştı ancak bu imkânsızdı.

Yavuz o görüntüleri sildiğinde değil, asıl şimdi kanatlarını kırmıştı.

Sevda daha fazla dayanamıyormuş gibi avuçlarını yüzüne kapadı ve can yakan haykırışlarla ağlamaya başladı. Kızının minik avuçlarıyla dokunduğu o küre Sevda için her şeyden daha kıymetliydi ancak şimdi tıpkı Sevda gibi paramparçaydı. Sevda hâlâ nefes alabiliyorsa ve bu eve katlanabiliyorsa bunun sebeplerinden biri de o küreydi. Şimdi kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Yavuz yavaşça ona doğru eğildi. "Saçma planlar kurmaya çalışma!" diye hırladı. "Buna cüret edeyim deme, Sevda! Yoksa bu kez aldığım tek can... parmağında çevirmeye çalıştığın korumaların canı olmaz!"

Sevda adama bakmaya katlanamıyormuş gibi yüzünü yana çevirdiğinde Yavuz hırsla uzandı ve kadının çenesini kavrayarak onu kendine bakmaya zorladı. Öfkeyle gerilen yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Anladın mı?" diye sordu. "Anladın mı!"

Sevda güçbela başını sallayabildiğinde Yavuz onu bıraktı ve doğrularak genç kadına yeniden tepeden bakışlar attı. Gri gözlerinin içinde öylesine iğrenç, öylesine karanlık bakışlar vardı ki Sevda o gözleri üzerinde hissetmeye daha fazla katlanamıyordu. Korkuyu, kederi, acıyı, öfkeyi ve dehşeti; hissettiği her şeyi en tepede yaşıyor ve kendini, elinden gelse göğüskafesini yarabilecek, kalbini çıkartıp atabilecek kadar zavallı hissediyordu.

"Şu haline bak. Savaşmaktan hiç vazgeçmeyeceğini söyleyen Sevda Doğan'ın şimdiki haline bak... Böyle giderse buna alışmak zorunda kalacaksın, Sevda. Sonun hep böyle olacak!"

Yavuz arkasını dönüp gitmeye niyetlendiğinde *savaşmak* kelimesi beynine reset atılmış gibi Sevda'yı kendine getirdi. Genç kadın hıçkırıklarını güçlükle bastırarak kar küresinin kırılan büyük bir parçasını eline aldı.

Yavuz ilk kez haklıydı. Sevda en boktan zamanlarda bile savaşmıştı. Şimdi buna her şeyden çok ihtiyacı vardı. Savaşmalı ve yeniden ayağa kalkmalıydı çünkü tüm bu gövde gösterisinin arkasında fark ettiği bir şey vardı; *Yavuz Kılınçer korkuyordu.* Bu yüzden bu kadar sert davranıyor ve Sevda'yı susturmaya, onu sindirmeye çalışıyordu. Saklamaya çalıştığı şeyler vardı ancak bunu başaramayacaktı.

Birden ayağa kalktı ve öfkeli bir çığlık atarak Yavuz'a doğru koştu. Kolunu hırsla kaldırdı ve camı, deli bir adrenalinle ona doğru dönen Yavuz'un göğsüne sapladı. Adamın bakışları şaşkınlıkla dolduğunda Sevda'nın nemli gözlerinde kin ve nefret vardı. Genç kadın hırıltılı bir nefes aldı ve gözlerinden sessizce akan yaşlarla birlikte, "Böyle olmayacak!" diye fısıldadı. "Benim sonum... böyle olmayacak!"

Bölüm 23

Günümüz

"Sana da selam dostum."

"Selamlarla sabahlarla uğraşacak halde değilim!" Ezel hırıltılı bir nefes aldı ve camın önüne doğru yürürken buz gibi bakan ancak içlerinde cehennemin kor alevleri bulunan yeşil gözlerini kıstı. "Hem de hiç değilim!"

Karşısındaki adam, sesindeki o soğuk ve ölümcül tınıyı duymuş gibi birkaç saniye için sessizleşti. Yeniden konuşmaya başladığında, biraz önceki alaycılığı tamamen gitmişti. "Sarhoş musun sen?"

Öfke dolu bir kahkaha atan Ezel, "Hayır," diye tısladı. "Ancak keşke olsaydım. Belki o zaman..."

"Belki o zaman, ne?"

"Belki o zaman canım bu kadar yanmazdı."

Adam, Ezel Doğan'ın canını yakan tek şeyin ne olduğunu, *kim olduğunu* çok iyi biliyordu. Bu yüzden bu cümle üzerine sessiz kaldı ve onun ilk söylediğini hatırlayarak ciddileşti. "Bana mezardan bahset!"

"Mezar..." Ezel'in dudaklarının kıyısında alaycı bir gülüş şekillendi ve genç adam saniyeler sonra sanki nefes alamıyormuş gibi bir elini boğazına sararak alnını önündeki soğuk cama yasladı. Yağan karı ve geceyi seyrederken acı dolu bir sesle, "Karımın mezarı," diye fısıldadı. "Sevda'nın mezarını açmak istiyorum. "

"Neden bunu yasal yollarla yapmıyorsun?"

"Çünkü kimsenin bana inanmayacağını biliyorum!" Tıslarcasına konuşan Ezel doğruldu ve yeniden şömineye doğru yürürken hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. Canı öylesine yanıyordu ki hâlâ nasıl nefes aldığına, tek bir adım bile atacak takatı nasıl bulduğuna şaşıyordu.

"Ne konuda inanmamak? Ezel sen... neyden bahsediyorsun?"

"Sevda'nın ölmediğini düşünüyorum! Hayır... *Bunu biliyorum*!"

Ezel, adamın keskin bir soluk aldığını duydu. Şüphesiz, duydukları tıpkı diğerleri gibi onu da sarsmıştı ve aralarında süregelen o sessizlik, adamın ne yapacağını bilemediğini anlatmak için yetiyordu. Nitekim adam kısık, temkinli bir sesle, "Karının öldüğünü gördün," diye konuştu. "Ezel sen... onu ellerinle gömdün."

"Kahretsin! Bana sürekli bunu hatırlatmanız mı gerekiyor? Neden herkes aynı şeyi söylüyor?" Ezel bir elini öfkeyle saçlarına geçirirken, "Evet!"

diye hırladı. Sesindeki o hiddetin, Melek'in uyanmasına neden olabileceği aklından tamamen çıkmıştı. "Evet! Onun lanet bir çekmecede yattığını gördüm! Onu ellerimle gömdüm!"

"Öyleyse neden?"

"Çünkü öldü sandığım karım bugün mezarından hortlamış gibi bana bakıyordu! Oradaydı! *Yaşıyordu...*" Az önce öfkeyle gürleyen Ezel'in sesi bu kez acıyla titredi. "Bunu görmem lazım. Bir kez daha inanmam lazım. Ve eğer... eğer o mezar boşsa..."

"Boşsa *ne?*"

Ezel yanağından çenesine süzülen bir damla yaşı hissederken ölüm gibi bir sesle fısıldadı. "Kim yaptıysa bunu hepsine ödetmem lazım!"

"Geçmiş olsun dostum!"

Kucağındaki bilgisayardan başını kaldırmadan homurdanan Yavuz alaycı bir gülüşle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Geniş yatağının üstünde oturuyordu ve belden aşağısında kaşmir bir battaniye vardı. Üstü ise çıplaktı. Karnı zarif kaslarla bezeliydi, göğsünde ve omzunda bir sargı vardı. Yarı çıplak durmak onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu, yüzünde sakin bir ifade vardı. Gözlerindeki bakış sıradandı. Oysa içinde kaynayan öfkenin sıradanlıkla en ufak bir ilgisi yoktu.

Kenan elindeki çiçek aranjmanını yanındaki komodinin üstüne bırakıp çaprazındaki berjere oturduğunda Yavuz başını kaldırdı ve önce çiçeklere, ardından da adama alaycı bir bakış attı. "Sevda'dan yüz bulamayınca şansını benimle mi denemek istedin?"

Kenan gözlerini kısmak dışında bir tepki vermedi. Oturduğu yere rahatça yayılırken, onun bu söylediklerini umursamayarak, "İyi görünüyorsun," dedi. "Düşündüğümden çok daha iyi hem de." Yavuz sessiz kalmayı tercih ettiğinde Kenan, "İlk duyduğumda çok şaşırdığımı söylemeliyim," diye devam etti. "Sevda gibi bir kadının böyle bir şey yapması... Gerçekten şaşırtıcı."

"Ben hiç şaşırmadım." Bilgisayarının kapağını usulca kapatan Yavuz, açık bir maviye çalan gri gözlerini uzaklara dikti. Usulca, "Sevda bir oyun hamuru değil," dedi. Sesi düşünceliydi. "Hiçbir zaman değildi. Ben ne kadar şekil vermeye çalışsam da olmadı ve aslında onun... onun tıpkı bir yay gibi olduğunu anladım. Ben ne kadar sıkıştırırsam, baskıyı ne kadar artırırsam o kadar sert tepki veriyor ve bundan asla vazgeçmeyecek."

"Peki ya sen?"

"Ben, ne?"

Kenan gergince bacak bacak üstüne atarken hoşnutsuz bir ifadeyle güldü. "Sen vazgeçecek misin?"

"Asla!" Yavuz başını hırsla iki yana sallarken oturduğu yerde biraz daha doğruldu. Bu sırada göğsündeki yara canını acıtsa bile umursamadı. Az önce hiç olmadığı kadar berrak görünen gözlerinde bu kez sisli bir bakış vardı. İçleri fırtına bulutlarını andırıyordu. Yalnızca gözleri değil, kaskatı kesilen çehresi ve iki yanında sıktığı yumruklarıyla da gelecek olan tehlikeyi açıkça anlatıyordu. "Asla vazgeçmeyeceğim! Benim ne zaman pes ettiğimi gördün?"

Kenan, *Sevda'yı isteyip de alamadığında,* demek istese de sessiz kaldı. Yavuz bakışlarını bir kez daha dışarı çevirerek sustu. Bu yıl kış hiç olmadığı kadar sert geçiyordu. Dışarıda tıpkı Yavuz'un ruhundaki gibi şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Hiç dinmeyen öfkesinin sebebi bir kez daha Sevda'ydı ve göğsünde -sanki daha önce taşımamış gibi- bir kez daha onun işaretini taşıyor olmak canını sıkıyordu.

Sevda ona ilk yarayı o gece, Selen öldüğünde vermişti ve şimdi onu yine aynı yerden yaralamıştı. Öfke ve kinle dolu o çakır gözleriyle konuşurken, canı tereddüt dahi etmeden ona saplarken hiç olmadığı kadar korkusuzdu ancak adamın kanı parmaklarına bulaştığında daha fazla direnememiş, az önce öldürmek istediği adamın kollarında bayılmıştı. Yavuz aldığı darbeye rağmen hâlâ ayakta durabilecek kadar güçlüydü. Genç kadını sıkıca tutup, onun narin boynunu kırmak isterken hissettiği tek şey ise hayranlık olmuştu.

Kadın ona hâlâ meydan okuyabildiği için hayranlık duymuştu. Daha sonra kendisini bir kez daha aynı yerden yaraladığı için öfkelenmiş, korkudan kollarına bayıldığında alayla gülmüştü. Salondakilerin ona bir canavar gibi baktığını gördüğünde daha da öfkelenmişti.

Oysa gerçek buydu: *Yavuz Kılınçer bir canavardı.* Koca pençelerini acımasızca Sevda'nın tenine geçirmişti ve ondan, onu almadan geri adım atmayacaktı.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki onu izleyen Kenan ilk kez endişelendi. Yavuz her zaman acımasız bir insan olmuştu ancak şu an çok daha korkutucu görünüyor, Sevda'ya yapmak istedikleri adeta yüzünden okunuyordu. Kadınla ilgili çok daha başka planları olan Kenan, bunun düşüncesinden bile hoşlanmıyordu.

"Elinden geleni ardına koymayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Elinden geleni yapacaksın."

"Ne o?" diyerek adeta hırlayan Yavuz kıstığı gözleriyle ona döndü. "Ona acıyor musun?" diye sorarken sesindeki o tehlikeli ton havada asılı duruyordu ancak Kenan ondan korkmuyordu.

"Onunla ilgili başka planlarım var!" diye konuştu. Bu cümleyle beraber Yavuz'un yüzünde hastalıklı bir gülüş belirdi. "Onunla ilgili planların var, öyle mi?"

Kenan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, rahatça başını salladı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne, adama doğru eğildi. "Bana öyle bakmaktan vazgeç Yavuz, ikimizin de kârlı çıkacağı şeyler bunlar."

Yavuz ilgiyle adama baktığında Kenan hafifçe gülümsedi ve beş yaşındaki bir çocuğa anlatırmış gibi tane tane konuşarak, "Bana ihtiyacın var," dedi. "İkimiz de benim gözden çıkarılamayacak kadar değerli bir müttefik olduğumu biliyoruz. Güce ihtiyacın var Yavuz, daha fazla güç ve daha fazla para istiyorsun."

Yavuz bunu inkâr etmedi çünkü adamın söylediği her şey doğruydu. Kenan onun dostuydu ancak adamı değerli kılan bu değildi. Parası ve ailesinin taşıdığı o saygınlık; Yavuz'u sakin kalmaya ve adam, Sevda hakkında konuştukça onu öldürmemeye ikna ediyordu. Yavuz, aptal değildi. Her şeyin farkındaydı ve son zamanlardaki bu farkındalık inceden canını sıkmaya başlamıştı.

Hiçbir şeyin onu tehdit ve rahatsız etmesine izin vermezdi. Bu kim olursa olsun, icabına bakardı. Kenan'ın cesareti ise şüphesiz bunu unuttuğundandı.

"Peki ya sen?" diye sordu cevabını bildiği halde. "Sen ne istiyorsun?"

"Sevda'yı... Sevda'yı istiyorum."

"Bana diyene bak, asıl vazgeçmeyen sensin! Ama onun seninle ilgileneceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun." Yavuz adama doğru eğilip konuşurken onunla adeta dalga geçiyordu. "O kadın, istediğin o kadın yukarıda muhtemelen örtülerin altında kıvrılarak ağlıyor! Kocası için ağlıyor! Kızı için ağlıyor ve kalbi -eğer o kadar kırılmasına rağmen hâlâ bir şey kalmışsa- sadece onlara ait! Bir daha başkasını seveceğini düşünüyor musun, Kenan? Başkasına da onlara baktığı gibi bakar mı sanıyorsun?"

"Belki şimdi değil ancak günün birinde evet!"

"Sen kafayı yemişsin!"

Yavuz başını iki yana sallayıp gülerken Kenan dişlerini sıktı. "Ben..."

"Sevda'yı seviyor musun? Şimdi de bana ona âşık olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Aşktan bahsetmiyorum ancak... evet, Sevda gibi bir kadının aşkını isterdim! Bunu sen de isterdin Yavuz, biliyorsun. Öyle bir bağlılık ve sadakati sen de isterdin!"

"Ben ona zaten sahiptim!" Adama doğru biraz daha eğilip avuçlarını yatağın iki yanına bastıran ve adeta hırlayan Yavuz'un yüz hatları öfkeyle keskinleşmişti. Gözlerindeki tek şey kara bir girdaptı. Sevda burada olsa

şüphesiz onu içine çeker ve genç kadına sonsuz bir acı yaşatırdı. "Ben ona zaten sahiptim!"

"Ama artık onu bir daha bulamayacağını biliyorsun, Yavuz! Ben de bulacağımı sanmıyorum, aradığımdan ya da hevesli olduğumdan değil." Adam rahatça omuz silkti. "İhtiyacım olmadığından."

"O halde Sevda'yı hâlâ ne için istiyorsun? O tek gecelik ilişkiler kuracak bir kadın değil."

"Ah, aklımdaki de bu değil zaten..." Kenan'ın yüzüne, Yavuz'un gözlerini kısmasına neden olacak ince bir gülüş yayıldı. Adam, "Bu değil," diye tekrarladı. "Aklımdaki *tek gecelik* bir şey değil."

Geçmiş

"O ikisi artık sinirimi bozmaya başladı!"

Yavuz gözlerini devirerek annesine döndü. "Yerinde kal," diye mırıldandı ancak kadının onu dinlemek gibi bir niyeti yoktu. "Bu rahat hallerine katlanamıyorum Yavuz, sana ne oluyor böyle?"

"Seni ilgilendirmez! Birazdan açık artırma başlayacak ve bu lanet gece bitecek zaten! Yerinde kal!"

"Hayır!"

Sandalyesini yavaşça arkaya iten Handan Altınbaşak yavaşça ayağa kalktı. Göz göze geldiği birkaç kişiye dünyadaki en zarif gülüşü sunduktan sonra Ezel ve Sevda'nın gözden kaybolduğu koridora doğru baktı. Saatlerdir onları seyrediyordu. Yavuz'un sakin bir ifadeyle hiçbir şey yapmadan beklemesi ve onların gülerek birbirlerine sokulmaları sinirlerini yeterince germişti. Üstüne herkes Sevda'nın annesinden övgüyle bahsedip durdukça çıldırmanın eşiğine gelmişti. Tüm hıncını Sevda'dan çıkarmak niyetindeydi.

Koridorun sonundaki kapıyı hızla açtı ve Sevda'yı aynaya bakıp saçlarını düzeltirken; Ezel'i de onun beline sarılıp, omuzlarına öpücükler bırakırken yakaladı. Her ikisi de gülüyordu ancak kendisini gördüklerinde yüzlerinde o gülümsemeden eser kalmadı. Kendini ilk toplayan Sevda oldu. Genç kadın ona doğru dönerken kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Handan Altınbaşak ona alaycı bir bakış attı. Sanki Sevda hiç konuşmamış ve tek muhatabı Ezel'miş gibi adama döndü. "Onu hiç tanımıyorsun," diye tısladı. Ses tonundaki o küçümseme ve bunun Ezel'in yanında yapılması Sevda'nın renginin bembeyaz kesilmesine neden oldu. "Sevda'yı hiç tanımıyorsun!"

Ezel bu sözlerle iyice kaşlarını çattı ve kadına doğru tehditkâr bir adım atarken, "Sen onu benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye

sordu. Sesinde aynı küçümseme vardı. Bunu fark etmek kadının yüzünü kıpkırmızı yapmıştı.

Handan hiddetle, "Durmadan sarılıp elinden tuttuğun Sevda Altınbaşak bir zavallı!" diye parladı. "Herkesten sevgi dilenen bir zavallı o! Sana peşimizde ne kadar dolandığını anlattı mı? Ona bir kez gülmemiz için, biraz olsun dikkat çekmek için neler yaptığını anlattı mı?"

Sevda kollarında titrekçe soluklandığında Ezel, "Yeter!" diye bağırdı ancak kadın susmadan konuşmaya devam ediyor ve yalnızca sözleriyle değil, bakışlarıyla da Sevda'ya kendini bir zavallı gibi hissettiriyordu. Kadın üzüldüğü birinden bahsedermiş gibi, "O *hasta*," diye mırıldandı. "Onun üç yıl boyunca İsviçre'de bir klinikte kaldığını biliyor musun? Yıllarını tedavi olarak geçirdiğini biliyor muydun? Sana bunu anlatmış mıydı? *Bir deli olduğunu anlatmış mıydı?*"

Sevda bu sözlere daha fazla tahammül edemiyormuş gibi hıçkırarak kollarından kurtulduğunda Ezel ona uzanmaya çalıştı ancak Handan Altınbaşak önüne geçerek buna engel oldu. "Onda ne buluyorsun hiç anlamıyorum! Senin gibi bir adam... öylesine bir zavallıyı..."

Ezel kadını sertçe arkasındaki duvara yapıştırdı ve bir elini kadının yanındaki fayansa geçirerek, "Sus!" diye kükredi. "Sus Allah'ın cezası, sus! Yoksa hiçbir şeyi umursamam, seni burada boğarım! Beni duydun mu? Bir daha Sevda hakkında böyle konuştuğunu duyarsam seni çıplak ellerimle boğarım!"

Geri çekildiğinde kadın nefes alamıyormuş gibi yere çöktü. Ellerini onun boğazına gerçekten geçirdiğini anlayan Ezel okkalı bir küfür savurdu ve kadını orada bırakarak dışarıya çıktı. Sevda'nın yalnız kalmak isteyebileceğini bildiğinden lavaboları kontrol etti. Ardından dışarı çıktı ancak kadın hiçbir yerde yoktu. Ezel, onu bulamadığı her an aklını kaçıracakmış gibi hissediyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra öfkeden gözü dönmüş bir halde salona girdiğinde açık artırmanın başladığını gördü ve Sevda da sahnedeydi. Teni, yüzündeki tüm kan çekilmişçesine bembeyazdı ve gözleri saatler öncesi gibi bakmıyor, hüzünle ve acıyla parıldıyordu. Kadın kendisiyle göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırdı, hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Tavırlarında metrelerce uzaklıktan hissedilen bir soğukluk vardı. Onun bu hali Ezel'i daha da öfkelendiriyor, kendisini böyle görmezden gelmesini kabul edemiyordu.

Dakikalar ilerledikçe ve Sevda gözlerini her yerde dolaştırıp bir kendisinden kaçtıkça Ezel kabına sığmaz olmuştu. O kadın konuşmaya ilk başladığında Sevda'yı da alıp orayı terk etmediği için kendine kızıyor; geriye dönüp

yarım bıraktığı işi tamamlamayı, Handan Altınbaşak'ı gerçekten boğmayı ve sahneye atılarak Sevda'yı yalnız kalabilecekleri bir yere götürmek istiyordu. Onu yeniden kollarına alma dürtüsü öyle büyüktü ki bununla zorlukla yarışabiliyordu. Gecenin daha da mahvolmaması adına sadece bekliyordu.

Açık artırma ilerleyip, sıra Sevda'nın annesine ait olan kolye ve küpeye geldiğinde ellili yaşlardaki bir kadın teklifi yüz binden açtı. Fiyatlar giderek artarken Ezel, Sevda'nın titrediğini ve aslında bunun için üzüldüğünü görebiliyordu fakat yine de gururundan başını kaldırıp da kendisine bakmaması karşısında deliriyordu. Elindeki numarayı öfkeyle kaldırdı. "Bir milyon!" diye açıkladı. Kalabalık kısa bir an için sustu, ardından bir uğultu başladı ve Sevda nihayet bakışlarını yerden kaldırıp ona baktı.

Aralarındaki onca metreye rağmen Ezel onun gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Titreyen dudaklarından, kendisini ağlamamak için zor tuttuğunu da fark etti. Gece kesinlikle hayal ettiği gibi geçmiyordu ve bakışlarını ondan yeniden kaçıran Sevda da bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Ezel artık sabrının son demlerine gelerek ayağa kalktı ve elindeki seti görevlilerden birine teslim ederek geri çekilen Sevda'ya doğru yürüdü. O an kimse bunu garipsemedi çünkü onların aralarındaki ilişkinin hepsi farkındaydı. Kendilerine imrenerek, mutlu gözlerle bakıyorlardı. Ezel uzanarak kendisinden kaçmak için adeta duvara yapışan Sevda'nın elini kavradı. Kalabalığa gülümseyerek çıkışa doğru yürüdü. Sevda ona bakamıyor ve elini çekiştirerek ondan kurtulmak istiyordu ancak Ezel onun itirazlarını hiçe sayarak dinlemiyordu.

Lobiden eşyalarını alarak dışarı çıktıklarında Sevda öfkeyle onu itti. "Git!" diye bağırdı. "Bırak peşimi!"

"Sen ne saçmalıyorsun, Sevda!"

Ezel kendilerini izleyen güvenliği umursamadan genç kadına doğru yürüdü ve avuçlarını onun kollarına geçirerek, "Yüzüme bak!" diye bağırdı. "Kahretsin, Sevda! En azından konuşurken yüzüme bak!"

"İstemiyorum!" Yüzünü adama doğru kaldıran Sevda'nın yanaklarında gözyaşının ıslak izleri vardı. Ezel'e parçalanmış, kalbi kırılan birinin gözleriyle bakıyordu. "İstemiyorum diyorum! Anlamıyor musun?"

"Farz et ki anlamıyorum!"

Kadının inatla debelendiğini gören Ezel onu umursamadan önlerinde duran taksiye doğru sürükledi ve Sevda hıçkırarak içeri geçti. Yol boyunca ağladı ancak Ezel de onun kadar kararlıydı. Sevda'yı böyle bir halde, aklında boktan düşünceler dolanırken yalnız bırakmayı reddediyordu.

Stüdyonun önüne geldiklerinde Sevda onu beklemeden arabadan indi. Binaya girdi ve asansörü çağırarak kapıyı adamın yüzüne kapattı. Ezel öfkeli bir küfür savurdu. Altı katı hırsla çıkarken derin derin solumaya başladı.

Sevda'nın anahtarı yanında olmalıydı çünkü dairenin kapısı açıktı. İçeriden genç kadının iç çekişleri geliyordu. Ezel stüdyoya girdiğinde Sevda'nın ışıkları açmadığını ve ortamın yalnızca sokak lambalarından yansıyan ışıkla aydınlandığını gördü. Kadın cam kenarındaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını da kapıya dönmüştü. Burnunu çekiyor, derin nefesler alıyordu ancak Ezel onun sarsılan omuzlarından ağladığını anlayabiliyordu.

Ezel kapıyı kapattığında Sevda hırsla ona döndü. "Benden ne istiyorsun!" diye bağırdı. "Söylesene? Hâlâ benden ne istiyorsun!"

Kadının gözlerinde öyle büyük bir öfke ve acı vardı ki Ezel birkaç saniye boyunca konuşamadı. Sevda hızla ona doğru yürüyerek, güçsüz yumruklarını Ezel'in göğsüne vurmaya başladı. "Söyle diyorum sana! Söyle Ezel, söyle! Hâlâ benden ne istiyorsun! *Benim gibi birinden...* hâlâ ne istiyorsun!"

"Senin gibi birinden mi?"

Ezel öfkeyle onun kollarını yakaladı ve kadını kolonlardan birine yaslarken, "Sen ne söylediğinin farkında mısın, Sevda?" diye hırladı. "Farkında mısın?"

"Farkındayım! Allah kahretsin ki farkındayım!" Gözyaşları ip gibi akan Sevda derin nefeslerle solurken, "O haklı!" diye bağırdı. "Haklı Ezel, o haklı! Ben bir zavallıyım! Herkesten sevgi dilenen, tek isteği... tek isteği sevilmek olan bir zavallıyım!"

"Sevda..."

"Tek istediğim buydu... Sadece birilerinin beni sevmesini istedim, birilerinin yanımda olmasını istedim! Ve şimdi... şimdi seni de kaybettim!"

Sevda acıyla hıçkırarak bakışlarını kaçırdığında, Ezel avuçlarını onun yanaklarına bastırdı. "Kaybetmedin!" diye hırladı. "Beni kaybettiğin falan yok, Sevda! Bana baksana! Bana bir bak!" Ezel eğilerek cayır cayır yanan gözlerini onun nemli gözlerine dikerek adeta mıhladı. "Oradan bakınca ne görüyorsun, Sevda? Elini bırakan bir adam mı? Korkak bir adam mı? Başkalarının sözlerini dinleyen bir adam mı? Güvensiz bir adam mı? Sevgisiz bir adam mı? Kahretsin, söylesene! Oradan bakınca ne görüyorsun Sevda, ne?"

Sevda hıçkırarak konuşamadığında Ezel onun gözyaşlarını sildi. "Ben de en az senin kadar paramparçayım!" diye hırladı. "Ne yapacağımı, seni kendime nasıl inandıracağımı bilmiyorum! O güvensiz hallerini nasıl kıracağımı, yaralarını nasıl saracağını bilmiyorum!"

"Beni sev... Sadece sev!"

"Ah, Sevda... Sevmediğimi mi sanıyorsun? Seni sevmediğimi mi sanıyorsun?"

Ezel öfkeyle geri çekilip ellerini saçlarına bastırdığında Sevda yaslandığı kolondan aşağı kaydı ve yere çökerek avuçlarını mermer zemine dayadı. Ezel öfkeyle soluyarak içeride volta atarken, Sevda omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu.

"Ben sadece... sadece..."

Sevda konuşamayarak sustuğunda Ezel ona doğru yürüdü. Diz çökerek Sevda'yı kollarının arasına aldı. Sevda tereddüt bile etmeden ona sokuldu ve yüzünü Ezel'in boynu ile omzu arasındaki o yere gömerek ağlamaya devam etti. Aylar öncesi gibiydi. O otoparkta da Sevda böyle ağlamış ve Ezel onu böyle sarmıştı.

Sevda hıçkırıklarla titrerken Ezel onu sıkıca sardı. "Seni seviyorum!" diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Sevda. Kim ne derse desin, umurumda değil! Seni seviyorum. Öyle seviyorum ki benim de canım yanıyor... Sen böyle ağlarken, gözlerime böyle çaresiz, böyle perişan bakarken benim de canım yanıyor!"

Sevda'nın hıçkırıkları azaldığında Ezel geri çekildi ve avuçlarını onun yanaklarına yaslayarak, "Canım yanıyor," diye fısıldadı. "Seni böyle görmek canımı yakıyor... Ben, bir gülümsemen için dünyayı ayaklarının altına serebilecekken seni böyle görmek canımı yakıyor!"

"Ezel..."

"Seni seviyorum, Sevda. Öyle seviyorum ki canım yanıyor..."

Ayışığı Kitaplığı

Bölüm 24

Geçmiş

Duymak için çıldırdığı o kelimeler, Ezel'in dudaklarından döküldüğünde Sevda'nın tek yaptığı daha çok ağlamak oldu.

Bu kadar kırgın, öfkeli ve utanç dolu olmasa ve adamın o güzel, tok sesi hüzünle sarmalanmasa şüphesiz çok daha farklı bir tepki verebilirdi ancak elinde değildi. Gözyaşları hiç durmadan akıyordu. Dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi aralanıyor ancak kelimelerin yerini acı hıçkırıklar alıyordu.

Sevda'nın kesik, titrek nefesleri ve Ezel'in acı dolu hırıltıları tüm daireye kasvetli bir sis gibi çökmüştü. Kadının, gecenin başında neşeyle parıldayan gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Akıp giden makyajı sanki onu, tüm o hayal kırıklığını ve acısını anlatıyordu. Teni odaya dolan loş ışıkların altında daha da solgundu, adeta buz kesmişti. Öylesine... dağılmış görünüyordu ki Ezel'in ona bakarken hissettiği, göğsünün tam ortasına kör bir bıçağın saplanmasıyla eşdeğerdi. Kadının gözlerinden akan her bir damla kor olup kalbinin üstüne düşüyor, Ezel kendini nefes alamayacakmış gibi hissediyordu.

İri ellerinden beklenmeyecek bir kibarlıkla Sevda'nın gözyaşlarını silerken, "Ağlama," diye mırıldandı fakat sözlerinin hiçbir faydası yoktu. Sevda ellerini, yanaklarının üstündeki güçlü ellere sararken sarsılıyordu. Annesinin hatıraları, Handan Altınbaşak'ın acımasız sözleri ve kafasında kurduğu Ezel'le ağlamak istemese de kendine engel olamıyordu.

"Ezel," diyerek çaresizce fısıldadığında adam kollarını dolayarak Sevda'yı kucağına çekti ve yüzünü onun saçlarına gömerken derince soluklandı. Oysa nefes almaktan çok uzaktı. Kadının kokusu sadece ciğerlerine değil sanki her bir hücresine dolmuş, boğazında aşılması zor bir yumru bırakmıştı. Sevda titrediğinde ceketinin iki yakasını açarak onu sardı fakat ilerleyen dakikalarda Sevda'nın hıçkırıkları dinse bile titreyişleri dinmediğinde, Ezel daha fazla böyle kalamayacaklarını anladı. Şefkat dolu bir tavırla Sevda'yı kaldırdı. Parmaklarını onun ince parmaklarının arasından geçirerek, ışıkları açmadan banyoya doğru yürümeye başladı.

Dairenin içindeki mutfak ne kadar küçükse banyo da bir o kadar büyüktü. Kapının hemen sol tarafında buzlu camın ardına gizlenen bir duş; sağ tarafta geniş, aynalı bir lavabo ve onun altında da bir dolap vardı. En uzak köşe ise boydan boya, simsiyah camdı. Camın hemen önünde ayaklı bir küvet duruyordu. Şayet bu gece biraz olsun iyi bitseydi Ezel birkaç mum

yakar, bir şişe şarap açar ve küveti doldurarak Sevda'yı da kolları arasına alırdı ancak gecenin romantik hiçbir tarafı kalmamıştı.

Uzanarak Sevda'yı geniş duşa doğru sürükledi. Kadın itiraz ettiğinde onu dinlemeyerek, ısrarcı bir hareketle duşun kapısını kapattı. Sevda titreyen parmaklarla gözyaşlarını kurularken çıkmaya çalışıyor ancak Ezel ona izin vermiyordu. "Titriyorsun, Sevda!" diyerek adeta hırladığında kadın, "Seni ilgilendirmez!" diye bağırdı. "Ben... ben sadece..."

"Ne? Sen sadece ne Sevda, *ne?*" Ezel onun direnişleri karşısında daha fazla sakin kalamayarak bağırdığında Sevda'nın dudaklarının arasından yeni bir hıçkırık döküldü. "Gitmek istiyorum! Sadece buradan gitmek istiyorum!"

"Gitmek istiyorsun öyle mi?"

Kadın ıslak yanaklarını silerek başını salladığında Ezel yavaşça gülümsedi ancak bu gerçek bir gülüşten çok uzaktı. Sevda'nın daha önce görmediği bir şekilde tutkulu, acımasız ve vahşiydi. O an tıpkı daha önce söylediği gibi bir avcıya benziyordu. Yalnızca saniyeler sonra pençelerini ona geçirmiş, Sevda'yı sertçe kabine yaslamıştı. "Gidebileceğini mi sanıyorsun, Sevda? *Benden gerçekten gidebileceğini mi sanıyorsun?*"

Sevda onun bu haline rağmen, "Evet," diye fısıldadığında Ezel'in yeşil gözleri adeta karardı. İçleri gölgelerle doldu. Genç adam kıstığı gözleri ve çattığı kaşlarıyla ona doğru eğilirken, "Hayal dünyasında yaşıyorsun!" diye fısıldadı. Bu saatten sonra seni bırakacağımı düşünüyorsan, Sevda... çok yanılıyorsun!"

"Ne yapacaksın peki?" Sevda, Ezel'in kolları arasında çırpınırken tıpkı adam gibi kaşlarını çattı. Yeniden hıçkırmamak için dişlerini dudaklarına geçirdi. "Söylesene, Ezel! Bırakmayıp da ne yapacaksın peki?"

"Seveceğim, seni aptal kadın! *Sadece seveceğim!*"

Ezel daha fazla tahammül edemeyerek sert bedenini Sevda'nın bedenine yasladı ve eğilerek dudaklarını onunkine bastırdı. Sevda'nın kolları birkaç saniye için direnmek istercesine hareketlendi fakat daha sonra bundan vazgeçermişçesine havada asılı kalmaya devam etti. Ezel onları serbest bıraktığında genç kadın adama sıkıca sarıldı. Gözlerini yumup, dudaklarını onun için aralarken direnmeyi bıraktı ve titreyen bedenini nihayet adama yasladı.

Nitekim o; Sevda'nın bu hayatta sığınabileceği tek limandı...

Ezel onun pes ettiğini gördüğünde saatler sonra ilk kez gerçekten nefes almaya başladığını hissetti. Kollarıyla Sevda'yı sıkıca sararak onu duşun altına sürükledi. El yordamıyla suyu açtı ve soğuk her ikisini de aniden ürpertiğinde dudaklarını onunkilerden ayırdı. Isıyı artırdı ve eğilerek alnını Sevda'nın alnına yasladığında kadının dudaklarından sessiz, çaresiz bir hıçkırık döküldü.

"Çok utanıyorum, Ezel... Çok utanıyorum..."

Adam bunun farkındaydı ve onu asıl deli eden şey de buydu. Söylenen onca söze ve hakarete rağmen utanan hep Sevda oluyordu. Oysa kendini Ezel'in gözlerinden bir görebilse düşündükleri için pişman olurdu.

Ezel, Sevda'nın titreyen kirpiklerine ve kapalı gözlerine bakarken hırıltılı bir soluk aldı. "Utanman gereken bir şey yok... Utanmanı gerektirecek bir şey yok, Sevda. O kadın..."

"Başardı! Bir kez daha başardı!" Avuçlarını Ezel'in göğsüne yaslayan Sevda farkında olmadan tırnaklarını adamın tenine geçirdi. "Ben ne zaman mutlu olsam... ne zaman gülsem, o... o..."

Sevda konuşamayacakmış gibi hıçkırdı. Arkasını dönüp gitmek istediğinde Ezel buna izin vermeyerek onu kendine doğru çekti ve Sevda'nın sırtını kendi sert göğsüne çarptı. Kollarının biriyle belini, diğeriyle de boynu ve göğsü arasındaki o yeri sararak dudaklarını Sevda'nın kulağına yasladı. Nefesi çıplak tenine çarpıyor, sıcaklığı Sevda'yı güvenle, çepeçevre sarıyordu.

Hırlarcasına, "O kadın tıpkı oğlu gibi bir aptal!" diye konuştu. "Siktir et, Sevda! Her ne diyorsa siktir et çünkü söyledikleri dinlemeye değmez!"

"Ama doğru söylüyor!" Sevda hıçkırarak, güçsüzce adama yaslandı. "Doğru söylüyor! Anlattığı her şey doğru, söylediği her şey doğru! Ben... ben o kadınım, Ezel! Ben o zavallıyım! *Ben oyum!*"

Sevda'nın bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladığında Ezel onu daha sıkı sardı. "Hayır!" diye konuşurken adeta tısladı. "Sen o değilsin! Sen o Sevda değilsin! *Sen benim Sevda'msın!* Ve şu an seni gerçekten gören, seven bir adamın kollarındasın. Başka hiçbir şeyin önemi yok! Sikeyim, bu gerçek dışında hiçbir şeyin önemi yok!" Ezel eğildi ve dudaklarını genç kadının boynuna bastırdı. *"Sen benim Sevda'msın, başka hiçbir şeyin önemi yok!"*

Sevda kollarında dönerek yüzünü göğsüne gömdü. Suyun sesine karışan hıçkırıklarıyla, güçsüzce ona yaslandığında Ezel, Sevda'yı sıkıca sardı. Kadın küçülmüş, kollarında ufacık kalmıştı ve şimdi hiç olmadığı kadar kırılgan görünüyor, her geçen saniye Ezel'in canını yakıyordu.

Ezel öfkeyle soluklandı. "O kadının zehirli dilini koparmak istiyorum!" diye tısladı. Sözleri karşısında Sevda acı acı güldü ancak herhangi bir yanıt vermedi. Bunun yerine dişlerini dudaklarına geçirerek başını kaldırdı. Yüzündeki o keder Ezel'in kalbine kör bir bıçak gibi saplandı.

Kadının çakır gözleri kızarmıştı, akan suyun altında açık bir maviye çalıyordu. Kirpiklerine ve kaşlarına tutunan su damlaları teninden usulca kayıyor, gözyaşlarıyla birlikte kaybolup gidiyordu. Teni sıcak suyla beraber kızarmıştı ancak bu sağlıklı bir görüntüden çok uzaktı. Gözleri böylesine hüzünlüyken, dudakları mutsuzca aşağı sarkmışken Sevda Altınbaşak, dalından düşmemek için rüzgâra direnen fakat bunu beceremeyen bir yapraktı.

Yeni bir hıçkırıkla birlikte, "Üşüyorum," diye fısıldadığında Ezel ısıyı biraz daha artırdı. "Birazdan ısınırsın ancak seni o ıslak kıyafetlerden kurtarmamız lazım."

Sevda burnunu çekerek topuklu ayakkabılarından kurtulurken, Ezel de beyaz paltosunu üstünden çıkardı. Daha sonra elbisesinin gizli fermuarına uzandı. Islak kumaş güzelim teninden zor da olsa sıyrıldı. Ezel kendi ceketini de bir kenara fırlattı. Gömleğinin düğmelerini çözmekle uğraşamayacağını anladığında yakalarından kavrayarak iki yana çekti. Düğmeler minik mermiler gibi etrafa saçıldı ve genç adam kumaştan kurtulduğunda Sevda'yı yeniden geniş, sıcak gövdesine sardı.

Çıplak ve ıslak tenleri birbirlerine değdiğinde Sevda bıçak kadar keskin bir soluk aldı. Yanağını göğsüne yaslayıp burnunu çekti. O kadar güzel ve kırılgandı ki Ezel eğildi ve dudaklarını Sevda'nın çıplak omzuna bastırdı. Öylesine hafif ve yumuşak bir öpücüktü ki adamın sakalları tenini çizmese Sevda bunu anlayamazdı.

Ezel huşu dolu bir sesle, "Sen benim Sevda'msın," diye mırıldandı. Ses tonundaki o sevgi ve güven, Sevda'yı tıpkı bir koza gibi sardı. "Benim Sevda'msın. *Benim...*"

Sevda bunu anladığını söylercesine gözlerini kendininkilere diktiğinde; Ezel onun ıslak, siyah saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı. Ardından kabindeki askılardan birine uzanarak beyaz ve yumuşak bir havlu aldı. Genç kadının akan makyajını nazikçe temizledi. Uzanıp şampuanını avucuna aldı ve ipek kadar yumuşak saçlarını köpürterek yıkadı. Avuçlarındaki köpükleri hassas tenine yayarak, ellerini onun vücudunda okşarcasına kaydırdı.

Tıpkı küçük bir çocuk gibi Sevda'yla ilgileniyor ve bundan hiç şikâyet etmiyordu. Dokunuşlarında öyle bir şefkat vardı ki gözyaşları güçlükle dinen Sevda, kendini yeniden ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Kimse ona böyle dokunmamıştı. Onu böyle sarmamış, ona böyle bakmamıştı...

Sevda suyun altında güçlükle duyulan bir sesle, "Bana neden böyle davranıyorsun?" diye fısıldadı. "Ne kadar kırık olduğumu... ne kadar solduğumu görüyorsun."

"Soldun çünkü bugüne kadar hep yanlış topraklara tutunmaya çalışıyordun..." Ezel eğildi ve büyük avuçlarını Sevda'nın yanaklarına yasladı. "*Sen benim sevda çiçeğimsin,*" diye fısıldadı. "Sen benim kıymetli, narin çiçeğimsin, Sevda. Ve köklerinin özgürce tutunabileceği o toprak benim... Sevgim ise kaynağı hiç kurumayacak bir su... Asla azalmayacak Sevda, sana yemin ederim, *asla azalmayacak.*"

Sevda'nın dudakları saatler sonra ilk kez titrek de olsa bir gülüşle şekillendi. Genç kadın Ezel'in çıplak göğsüne, kalbinin üstüne bir öpücük

bırakıp yeniden onun güçlü gövdesine yaslandı. Gözlerini derince yumdu ve Ezel'in, "Ah, Sevda..." diye fısıldadığını duydu. "Sen benim sonum olacaksın."

O an Sevda da tıpkı Ezel gibi düşünüyordu...

Saçlarında gezinen parmaklarla gözlerini aralayan Sevda, adamın geniş göğsünde yatıyordu. Yanağını kalbinin üstüne yaslamıştı ve ellerinden biri bedenlerinin arasında, diğeri ise adamın çıplak karnının hemen üstündeydi. Üzerlerindeki örtü bellerine kadar sıyrılmıştı ancak Sevda üşümüyordu çünkü içerisi yeterince sıcaktı. Bunda onu sımsıkı saran adamın da payı vardı. Dün gece kurutmak istemediği saçları, sardığı havludan kurtulmuş olmalıydı, boynuna ve adamın göğsüne yayılmıştı. Hâlâ biraz nemliydi, buram buram Ezel Doğan kokuyordu. Onun kokusuna bulanmak... hoştu. Sevda'nın hayal bile edemeyeceği kadar hoştu. Genç kadın ilk kez kendini birine ait hissediyor, biri tarafından sahiplenildiğini, gerçekten değer gördüğünü biliyordu.

Sessizce iç geçirdi. Gözyaşlarından ve çok uyumaktan şişip kızaran gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Uyku mahmurluğunu üzerinden bir türlü atamıyordu ancak bununla ilgili bir sorunu yoktu çünkü yattığı yerde oldukça huzurluydu. Ezel de onunla aynı huzuru paylaşıyordu. Bir elini başının altına atarak sırtüstü uzanmıştı ve göğsünde uyuyan kadının saçlarıyla oynayarak saatlerdir onu seyrediyor, düzenli nefes seslerini dinliyordu.

Sevda'nın uyandığını anladığında parmağına doladığı bir saç tutamını burnuna doğru götürdü. Kendi şampuanın kokusunu aldığında yeşil gözlerini hoşnutça kıstı. Dudaklarında halinden memnun bir gülümseme şekillendi. Eğlenen, yumuşacık bir sesle, "Günaydın," dedi. Sesinde güne Sevda'yla başlamanın hissettirdiği derin bir haz gizliydi. "Uyurken durmadan kıpırdanıp durduğunu biliyor muydun?"

Sevda başını göğsünden kaldırmadan yavaşça yukarıya doğru baktı ve çakır gözleriyle neşe saçarak, "Hayır!" dedi. "Beni kandırmaya çalışıyorsun! Ben uyurken hiç kıpırdamam, diğer tarafa bile dönmem!"

Ezel parmaklarını yeniden nemli saçlarının arasından geçirirken, "Kabul ediyorum," diye mırıldandı. "Beni yakaladın, uyurken hiç kımıldamıyorsun. Yanağın saatlerdir göğsümün üstünde, nefeslerin tenime çarpıyor ve ben... bunu tahmin edemeyeceğin kadar sevdim."

Sevda utangaç bir şekilde gülümsedi. Yeniden bakışlarını indirerek gözlerini adamın teninde gezdirmeye başladı. Dün olanlardan sonra hâlâ utanıyordu. Ayrıca Ezel'in hâlâ kendisiyle birlikte olmasına inanamıyordu. Handan Altınbaşak'ın tüm sözlerine rağmen Ezel burada, onunlaydı. Sevda, hayallerinin ve umutlarının kırılmasına öylesine alışmıştı ki en kötüsünü düşünmüş, yeniden yalnız kalacağını sanmıştı.

Fakat artık bunun olmayacağını biliyordu. Ezel onu asla bırakmazdı, Sevda ona inanıyordu. Dün gece haykırarak onu sevdiğini söyleyen bu adamı Sevda da seviyordu ve artık aralarında gizlenmiş her şey kadını huzursuz ediyordu. Ezel kendisine karşı bu kadar açıkken, onun da aynı şekilde davranması gerektiğini biliyordu. Sözlerine bir yerden başlamalı, geçmişin yükünü omuzlarından atmalıydı. Tek sorun bunu nasıl yapacağını bulamamasıydı.

Ezel, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda hiç düşünmeden, "Dünü," diye mırıldandı. "Aylar öncesini, yıllar öncesini, geçmişi..."

"Seni bu kadar kıran geçmişi."

Ezel'in her bir kasının gerildiğini anlayan Sevda, "Evet," diye fısıldadı. Bir süre sessiz kaldı ve Ezel de susarak sadece Sevda'nın saçlarını okşadı. Parmaklarını teninde usulca gezdirdi. Sevda bu dokunuşlarla biraz olsun gevşediğini hissettiğinde dudaklarını araladı. Kelimeleri adeta birer çığlıktı.

"Mutlu bir çocuktum," diye fısıldadı. "Ta ki annem ölene kadar. O gittikten sonra... Babamı severdim ancak kollarına koştuğum ilk kişi annem olurdu ve ben o gittikten sonra babama koşmaya başladım. Kollarını benim için açardı Ezel, bana sarılırdı ama... sanırım bir şeyler hep eksikti. Annemin yokluğu her yerdeydi..."

Sevda bir süreliğine duraksadığında Ezel onu cesaretlendirmek istercesine dudaklarını, parmağına doladığı saç tutamına bastırdı. Öylesine nazik ve yumuşaktı ki Sevda'nın gözleri zaten yaşlarla dolmamış olsa yeniden dolardı.

"Birkaç ay boyunca bocaladım, o sıralar on üç yaşlarındaydım. Dedem vardı, babam vardı ve sonra... sonra onlar geldi; o kadın ve oğlu. Yavuz benden yedi yaş büyüktü ve ben..." Sevda bir an için alayla güldü. "Sanırım ben o zaman da bir salakmışım, Ezel. Yavuz'un bana bir abi olabileceğini düşündüm. Handan denen o kadın annem olamazdı, onun yerini asla alamazdı ama... yine de beni sevebileceğini düşündüm. Şimdi bakıyorum da ben... gerçekten körmüşüm."

"Sen yalnızca on üç yaşındaydın Sevda, bir çocuktun."

"Öyleydim, ben sadece bir çocuktum, Ezel. Onların nefretini hak etmedim. En gülünç olanıysa ne biliyor musun? Ben kendimi gerçekten sevdirmek istedim, bunun için çaba gösterdim. Birkaç ay her şey normaldi, beni sevdiklerini bile düşünebilirdim ancak sonra... işler değişti. Nefret dolu bakışların; aşağılayıcı, öfkeli sözlerin hedefi oldum. Öylesine üzüldüm ki Ezel, ölesiye korktum. Değiştirmeye çalıştım ancak bir süre sonra bunun işe yaramayacağını anladım. Babama koştum ve o..." Sevda'nın gözlerinden süzülen bir damla yaş Ezel'in kalbinin tam üstüne düştü. "O bana inanmadı."

Ezel dudaklarını araladı ancak söyleyecek hiçbir söz bulamadı. O an aklından geçen tek şey, kendisinin böyle bir baba olmayacağı ve çocuğunda böyle derin yaralar açmayacağıydı.

"Ondan sonra... içime kapandım. Dedem bir şeyler olduğunu anlıyordu fakat sormasına hiç fırsat kalmadı çünkü birkaç hafta sonra babam öldü. Nasıl olduğunu hiç anlamadık Ezel, kalp krizi geçirerek öldü ve dedem... Sanırım bu durum en çok onu üzdü, eşinden sonra tek çocuğunu da kaybettiğinde yataklara düştü. Felç geçirdi ve ben on beş yaşında yapayalnız kaldım. Sonra bir gün... beni yatılı bir okula göndermek istediler. *Senin için güzel olacak*, dediler. Gitmemek için direndim ama sonra dedem istediği için kabul ettim ve yıllar sonra öğrendim ki Ezel, onlar... onlar dedemi benimle tehdit etmişler! Ben gittiğimde herkese kafamı dinlemek istediğimi, uzaklaşmak istediğimi söylemişler! Oysa gittiğim yer... İsviçre'de bir klinikti... Beni tıpkı bir deli gibi oraya gönderdiler."

Ezel'in bedeni kaskatı kesildiğinde bu kez Sevda adamı gevşetmek için parmaklarını onun teninde gezdirdi. Gözlerinden akmak için bekleyen yaşları kovmak adına onları sıkıca yumdu.

"Sabrina'yla böyle tanıştım," diye konuştu. Sesi bu kez daha canlı geliyordu. "Ablası klinikte çalışan bir psikiyatrdı. Onu sıklıkla ziyaret ederdi ve ben de bir köşede onları izlerdim. Bir süre sonra... onların arasına karıştığımı fark ettim. Sabrina benim tek dostum oldu, iki buçuk yıl oraya sabredebildiysem bu onun sayesindeydi."

"Ya sonra peki?"

"Sonra... on sekizime girdim. Çok fazla sürmedi, oradan çıktım ancak özgür değildim. Beni bekleyen onca şey vardı. İşler hayal bile edemeyeceğim kadar büyüktü ve deli gibi korkuyordum. Yönetim kurulu başkanı dedemdi. Son sözü o söylerdi ancak hapsolduğu o yatakta Yavuz'a ve o kadına gücü yetmiyordu. Bir süre sonra... dedem de direnmeyi bıraktı. İkimizin de yorulduğu zamanlardı. O hiç olmamış gibi davrandı ve ben dört yıl boyunca okurken dedem için sesimi çıkarmadım. Ben..."

"Öylesine susmuştun, öylesine boş vermiştin ki Sevda hayatına son vermeye hazırdın..."

Genç kadın utançtan kızaran yanaklarıyla, "Evet," diye fısıldadı ve adamın onu görmesini istemiyormuş gibi göğsüne iyice sokuldu. "O geceden yalnızca birkaç gün önce Yavuz yönetimi devraldı, kurul da ondan tarafaydı ve her şeyin sahibi oymuş gibi davranıyordu. Sanki bir... bir imparatordu."

"Sen de Yavuz'un bunu açıklayacağı gece o imparatorluğu, onun başına yıkmak istedin. Bu yüzden o geceyi, o saatleri seçtin..." Sevda utançla sessiz kaldığında gözlerinden yuvarlanan yeni bir damla Ezel'in tenine aktı. Adam, "Ama her şeye rağmen direndin," diye fısıldadı. "Öyle değil mi?"

"Direndim ama hiçbir işime yaramadı! Onun sevgili kardeşi rolünü oynamaktan her sıkıldığımda, yaptığım her şeyde sonuçları çok daha ağır oldu, Ezel. Hâlâ da öyle ve ben... deli gibi korkuyorum! Seni kaybetmekten

ölesiye korkuyorum! İçimden bir ses acımasızca *sen husun* diyor ama ben... *senin Sevda'n olmak istiyorum*!"

"Öylesin, zaten öylesin!"

Ezel uzanarak Sevda'yı belinden yakaladı ve kadının bedenini yukarı çekerek, onun göğsüne boylu boyunca uzanmasını sağladı. Sevda'nın nemli saçları yüzünün iki yanına akarak onları bir perde gibi sardı. Ezel avuçlarını genç kadının yanaklarına yaslayarak dudaklarını onunkilere kattı. Duyduklarının, Sevda'nın yaşadıklarının üstünkörü bir özeti olduğunu biliyordu. Kadının çok daha derin yaraları ve acıları vardı. Ezel onları sarmak istiyor, atacağı her bir adımda Sevda'nın yanında olmayı, onunla yürümeyi istiyordu.

Hırs dolu bir öpücüğün ardından geri çekilerek, "Sen benim Sevda'msın," dedi. Kadının çakır gözleriyle buluşan yeşilleri harlıydı. İçlerindeki koyu beneklerin etrafı sanki alevlerle çevriliydi ve Sevda'yı içine çekiyordu. Genç kadın onlarda yanmayı hiç olmadığı kadar istiyordu.

Sevda uzanarak avucunu Ezel'in yanağına yasladı. Tenine batan sakallarla birlikte gülümserken, "Seni seviyorum, Ezel Doğan," diye fısıldadı. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim ve... özür dilerim, böylesine kırık bir kadını sevdiğin için."

Ezel'in hazla kısılan gözleri son cümleyle birlikte öfkeyle doldu ve genç adam kaşlarını derince çatarak, hiç beklemediği bir anda yerlerini değiştirdi. Yarı çıplak, iri bedeniyle Sevda'nın üstüne uzandı. Kadının kollarını yatağın iki yanına yaslarken hırıltılı bir sesle, "Sakın," dedi. Yeşilleri asıl şimdi alev alevdi. "Sakın Sevda, kendinden bir daha öyle bahsetme! *Sakın!*"

"Ama..."

"Sakın kelimesinin nesini anlamadın kadın?"

Ezel eğilerek onun itiraz etmek için aralanan dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü ve öpüşmeyi, Sevda'nın karşılık veremeyeceği kadar hızlı keserek geri çekildi. "Söylediklerinin arasında tek bir şeye katılıyorum," dedi. "Sen, benim seni nasıl gördüğümü anlayamayacak kadar aptalsın, Sevda. Seni seviyorum. Bu kadar. Sadece iki kelime ama hepsi bu değil. Seni seviyorum demek basit bir söz değil... Geçmişini öğrendiğimde duygularım değişmeyecek Sevda, ben seni yine seveceğim. Kim ne zırvalarsa zırvalasın umurumda değil, *seni hep seveceğim*... Ve senin bile kendin hakkında böyle konuşmana izin vermeyeceğim. Kırık; kendinden bahsederken kullanacağın en son kelime bile değil."

Sevda, dolan gözleriyle gülümserken ve o büyüleyici bakışlarıyla altında bir melek gibi uzanıyordu. Ezel, derin bakışlarını onunkilere dikti.

"Onun yerine şunu söyle soranlara; *Ezel'in Sevda'sı de...*"

Bölüm 25

Günümüz

Ailesini gördüğü, Mehmet'in gözlerinin önünde öldürüldüğü ve Yavuz'u yaraladığı o günden beri Sevda daha bir içine kapanır olmuştu. Savaşını ve mücadelesini kendi içinde verirken ne Yavuz'a ne de onun adamlarına yaklaşıyordu. Zaten onların da Sevda'ya yaklaştığı yoktu. Bazı sınırlar hiç değişmiyordu ancak onlar da Sevda'yı daha serbest bırakmışlardı. Onun ne zaman bahçeye çıkacağına ya da ne zaman yemek yiyeceğine karışmaktan vazgeçmiş, sadece onu izler olmuşlardı.

Mehmet'in ölümünün hepsine bir ders olduğu açıktı. Yavuz Kılınçer oldukça net konuşmuştu ve kimsenin Mehmet'le aynı sonu paylaşmak gibi bir isteği yoktu. Bunu Sevda da istemiyordu. Günlerini -sanki yeterince yokmuş gibi- Mehmet'in ailesi hakkında kâbuslar görerek geçirmişti. Kendi ailesini de düşünerek gözyaşlarına boğulmuştu. Bunu uzun bir süre atlatamayacağı da açıktı.

Şu an lapa lapa yağan karın altında, elinde bir şemsiye ile bahçedeki banklardan birinde oturuyordu. Üzerinde uzun, siyah bir palto ve aynı renk atkıyla eldivenler vardı. Dakikalardır aynı şekilde duruyordu. Ne başını eğmiş ne de kolunu kıpırdatmıştı. Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu ve onu seyreden Yavuz'un dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Kadın alışıyordu.

Hissizliğin, boş vermişliğin ve çaresizliğin ne demek olduğunu nihayet anlıyordu. Sevda Doğan, o cam parçasını Yavuz'a değil kendine saplamıştı ve şimdi hak ettiği şekilde can çekişiyordu.

Kapısı *tak tak* seslerinin ardından açıldığında, başını hafifçe yana çevirdi ve gelen kişiyi gördüğünde gözlerini devirerek önüne döndü. Kalçasını çalışma masasına yaslamıştı, elinde bir fincan kahve vardı. Yarası iyileşeli bir hafta oluyordu ve artık odasından çıkmış, yeniden işlerinin başına dönmüştü.

"Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu bilemezsin," diye homurdanan Kenan paltosunu çıkararak bir kenara bıraktığında Yavuz alayla güldü. "Sevda seninle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyor," dedi. "Saatlerdir bahçede, yağan karın altında oturuyor."

"Onun derdi ne? Hasta mı olmak istiyor?"

Kenan hoşnutsuz bakışlarını kadına diktiğinde Yavuz kahvesinden bir yudum aldı. Gri gözlerini onun kara gözlerine dikerek dalga geçercesine, "Sana ne?" diye sordu. "Seni neden ilgilendiriyor?"

"Ah, yapma... Yine mi aynı konu, Yavuz? Cidden bu konuşmayı bir kez daha yapacak mıyız?"

"Sen Sevda'nın etrafında dolanıp saçmalamaya devam ettiğin sürece evet, yapacağız."

Yavuz gri bakışlarını son kez, uzaklara dalıp giden Sevda'ya diktikten sonra hareketlenip masasına geçti. Deri koltuğuna rahatça kuruldu ve yeniden adama dönerken kaşlarını çattı. "Dinle beni..."

"Asıl sen beni dinleyeceksin!"

Kenan ceketinin cebinden çıkardığı dosyayı Yavuz'un masasının üstüne bıraktı. Kendini koltuklardan birine atarak rahatça bacak bacak üstüne attı. "Haydi, durma... Aç," diye mırıldandı. Sesi gergindi ancak bakışlarıyla kendinden oldukça emin görünüyordu.

Yavuz kahvesini bir kenara bırakarak dosyayı açtı. Birkaç dakikanın ardından başını kaldırarak gözlerini sertçe Kenan'ın gözlerine dikti. Yüzündeki her bir kas gerilmişti. Kıstığı bakışlarıyla öfkenin vücut bulmuş hali gibiydi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, oldukça ciddiyim. Orada da yazdığı gibi..."

"Sevda'yı bir işmiş gibi sana satmamı istiyorsun."

"Ben onunla evlenmek istiyorum ve bunun için de sana bir teklif öneriyorum."

"Teklifmiş! Bu olsa olsa ölü bir yatırım olur! Çünkü Sevda bunu asla kabul etmez! Kahretsin Kenan, o zaten evli bir kadın! Unuttun mu?"

"O resmi kayıtlarda *ölü görünen evli bir kadın*, unuttun mu?"

Yavuz dişlerini sıktı ve başını iki yana sallarken adamın bu konuda ne kadar kararlı olduğunu anladı. Aksi takdirde kendisine böyle bir teklif sunmaz, bu kadar uçuk rakamlarla karşısına çıkmazdı. Kenan şu an ona tam da ihtiyaç duyduklarıyla geliyordu. Kabul etmesi akıllıca olurdu ancak bunun canını sıkan bir tarafı da vardı. Yavuz da Sevda'yı istemişti, imkânsız olduğunu bilerek bunu istemişti ve şimdi Kenan bundan sadece bir imza uzaklıktaydı. Yavuz o imzayı atabilir, istediği her şeye sahip olabilirdi ancak bu defa Sevda'yı kaybederdi.

Kenan onun ikilemini anlamış gibi dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Hadi ama," dedi. "Sen parayı istiyorsun, ben de Sevda'yı... Bundan daha kârlı bir teklif olabilir mi, Yavuz?"

"Sevda bana lazım."

"İstediğin bu intikam oyununu devam ettirmek için mi? Tamam, öyle olsun. Sevda için bir başkasıyla evlendirilmekten daha kötü nasıl bir ceza olabilir ki? Düşünsene, Yavuz... Sevda'yı bir başkasına mahkûm etmekten daha büyük nasıl bir intikam olabilir ki?"

Yavuz bunları düşünürken duraksadı ve birkaç dakika sonra bakışlarını camdan dışarı çevirerek yavaşça gülümsedi. Sevda Doğan buraya bir hapishane diyordu. Oysa asıl hapishane neresi, çok yakında öğrenecekti.

Dolmakalemine uzanan Yavuz, kalemi kâğıtta gezdirmeye ve sayfaları peş peşe çevirmeye başladı. Son imzayı da attıktan sonra dosyayı ileri doğru iterek yavaşça gülümsedi. Az önce yıllardır öldü gösterdiği, nefret ettiği üvey kardeşi Sevda Doğan'ı hiç düşünmeden satmış ve bundan zerre pişmanlık duymamıştı. Kalemi parmaklarının arasında gezdirmeye devam ederken, "Anlaştık," diye mırıldandı. Bu cümleyle birlikte Kenan'ın da dudakları kıvrıldı. Her ikisi de bakışlarını cama, Sevda'ya doğru çevirdi.

Sevda bunu öğrendiğinde iyi şeyler olmayacağı kesindi.

Ve bu kimsenin umurunda değildi...

Paltosunun yakalarını kaldırarak yürüyen uzun boylu adam, avucunu üç numaraya vurulmuş kısa saçlarında gezdirerek oraya tutunan karları silkeledikten sonra ağır botlarını kaldırarak galeriden içeri girdi. Botlarının bıraktığı iz, girişteki kırmızı halıyı kar ve çamurla kirletti ancak bu umursadığı en son şey bile değildi. Kara gözlerini memnuniyetsizce kısmıştı. İlerlerken homurdanıyor, etraftaki tüm o garip tablolara bakarken alayla gülmek istiyordu. Sanat kavramının onun için farklı bir tanımı olduğu çok açıktı ancak danışmadaki kadını gördüğünde düşüncelerini kendine sakladı.

Renkli Düşler'in, adının hakkını verdiğini söylemeliydi çünkü masasının başında oturan ve önünde bir kutu peçeteyle kısık sesli bir Kore draması izleyen kadın, onun bugüne kadar gördüğü en renkli kişiydi. Üzerinde o kadar çok renk vardı ki kadının kırklarının sonunda, sekiz kedisiyle birlikte yalnız yaşayan biri olduğunu ezbere söyleyebilirdi. Yine de yanıldığı bir şey vardı çünkü iri üzüm tanelerine benzeyen ıslak yeşil gözleri, kızaran burnu, tenine belli belirsiz saçılan çilleri ve dudaklarıyla aynı renkteki kızıl saçlarıyla, kadın en fazla yirmi beş olmalıydı. Arada bir burnunun üstündeki kemik çerçeveli gözlüğünü itiyor ve kâğıt peçeteleri kullanmadığı zamanda, önündeki şekerleme paketiyle ilgileniyordu.

Fırat Üstündağ, dikkatleri ve bakışları üzerine çekmeye alışkındı. Aynı zamanda bunun getirdiği o saygıyı ve korkuyu da severdi ancak kadın gelişini fark ettiyse bile hiçbir tepki vermedi. Sanki Fırat'tan ve onun gelişinden

daha önemli işleri var gibiydi. Sadece izlediği dizinin sesini biraz daha kıstı. Bakışlarını ekrandan hiç ayırmadan, "Hoş geldiniz," dedi. "Ezel'e mi bakmıştınız?"

Fırat'ın dudakları eğlenircesine yukarı kıvrıldı ancak kadına cevap verme fırsatı bulamadan sesleri duydu.

"Ah, demek geldin!"

Ezel'e doğru dönerken bakışlarını kadından ayırdı. Çift kanatlı merdivenlerin solunda bekleyen adama doğru yürüdü. Onunla göz göze geldiğinde kara gözlerindeki eğlence tınısı yok olmuştu, artık gülmüyordu. Ona çekicilik katan o muzip ateş gözlerinden kaybolmuş ve geride yalnızca *tehlikeliyim* diye bağırmasına neden olan gece kadar zifiri bakışlar bırakmıştı.

"Trafik vardı. Bu saatte yolların ne kadar yoğun olduğunu görsen şaşarsın."

"Klasik İstanbul," diye homurdanan Ezel, adamı beklemeden arkasını döndü ve ilerleyerek çalışma odasına girdi. Adamın da kendisine yetiştiğinin bilincindeydi. "Bir şeyler içer misin?"

Kapıyı kapatan Fırat, adamın sorusuna karşılık olarak başını iki yana salladı. Ezel Doğan'ın hiç de sohbet havasında olmadığının farkındaydı. Kendisine bakan yeşil gözleri acıyla yoğrulmuştu ve oldukça yorgun bakıyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı, sakalları hiç olmadığı kadar uzamıştı. Fırat, onun bu haliyle hâlâ ayakta durabilmesine şaşıyordu.

Ezel Doğan, kızı için hâlâ ayakta duruyordu. Kalbinde beslediği imkânsız umutlarla ayakta duruyordu ve Fırat, eğer o mezarda bekledikleri şeyi bulamazlarsa adamın bu kez tamamen yıkılacağını biliyordu. Bu yüzden Ezel'e vazgeçmesini söylemişti. Kendisini kandırmaya bir son vermesini söylemişti ancak Ezel Doğan gemileri çoktan ateşe vermişti. Bu saatten sonra gözü hiçbir şeyi görmezdi. Fırat'a düşen ise Ezel'in kendini de yakmaması için dua etmekti.

Fırat, Ezel'in ceviz ağacından yapılmış geniş masasının önündeki koltuklara doğru yürüdü ve oturmadan önce koltuğa bırakılmış pelüş kedilere bakarken kaşlarından birini sorarcasına havaya kaldırdı. "Melek nerede? Uyuyor mu?"

Gözleri o gün, o dükkândan aldıkları kedilere takılan Ezel, bir an için dalıp gitti ancak kendini çabucak toparlayarak yeniden adama döndü. "Hayır, onu Belen'e bıraktım."

Fırat *anlıyorum* dercesine başını salladıktan sonra birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. Ezel'in neden bir hafta önce böyle bir istek için kendisini aradığını anlayamamıştı çünkü Baha ve Süha da en az kendi kadar eli uzun adamlardı.

Düşünceli bir sesle, "Bu isteğinden..." diye mırıldandı. "Onların da haberi var mı?"

"Hayır, haberleri yok. Olmasını da istemiyorum."

Adam kaşlarını çattığında Fırat da onu taklit etti. "Sana yardımcı olabilirlerdi, Ezel. Onlar-"

"Eğer beni biraz olsun *dinleselerdi* yardımcı olabilirlerdi," diyerek sesini yükselten Ezel, "Onlardan bir bok istediğim yok!" diye devam etti. Sesi bir bıçak kadar keskin ve toktu. "Sadece Melek'in yanında olsunlar yeter. Sonra zaten... zaten..."

"Zaten ne?" Fırat kaşlarından birini kaldırırken acımasızca gülümsedi. "*Sonra zaten Sevda gelecek* mi diyecektin?"

"Sabrımı bilerek mi sınıyorsun? Söylesene?" Ezel parmaklarının arasındaki dolmakalemi öylesine sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. "Sen de gördün, kameralarla oynanmıştı! Bu..."

"Tamam! Farz edelim ki senin dediğin gibi oldu. Peki sonrasını hiç düşündün mü, Ezel? Sevda hâlâ hayattaysa ne yapıyor? Neden gitti? *Ya da şu an kiminle?*"

Son cümleyi duyduğunda Ezel'in şakaklarındaki bir damar öfkeyle attı ve adamın yeşil gözleri kapkara kesildi. Yüz hatları öylesine gerilmiş, bakışları öylesine vahşileşmişti ki her an onun üstüne atlayacak ve onu paramparça edecek gibiydi. *"Kiminle mi?"*

Fırat onun bu ifadesine karşın hiçbir şey olmamış gibi rahatça otururken omzunu silkti. "Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum, Ezel. Gerçeklerin ne kadar acıttığını en iyi sen bilirsin, bu yüzden bana kızmaya hakkın yok. Ben sadece soruyorum."

"Sorma! Bana böyle saçma şeyler sorma!"

Ezel nefretle tısladı ve bu soruyu ilk kez düşünürken nefes almakta zorlandı. Her zaman en kötüsünü düşünmekten kaçınmıştı. Şimdi, bunun yüzüne bir tokat gibi çarpılmasından hiç hoşlanmamıştı. Sorular, Sevda'nın yaşadığının ortaya çıkmasıyla bitmiyordu. Daha yeni başlıyordu ve *kiminle* sorusu Ezel'in kanını donduruyordu. Neredeydi, kiminleydi bilmiyordu ancak her ne olursa olsun Sevda'nın onları bırakmayacağını biliyordu.

Fırat onu kışkırtırcasına, "Bunu düşünmekten nefret ediyorsun değil mi?" dediğinde Ezel çıldırmış gibi bağırmaya başladı. Sesi tüm koridorda yankılanıyor, hatta alt kata kadar ulaşıyordu.

"Nefret ediyorum!" diye tısladı. "Tüm bunlardan nefret ediyorum! Sevda'yı tanımıyorsun! Hiçbiriniz onu gerçekten tanımıyorsunuz! Sevda, Melek'i ve beni bırakıp gitmez! Bunu asla isteyerek yapmaz! O bunun için canından vazgeçer ancak yine de yapmaz!"

"O halde neden? Söylediklerin hoş şeyler Ezel ancak her şeyi açıklamıyor!"

"Farkında değil miyim sanıyorsun? Bunu bilmiyor muyum?" Ezel sandalyesini devirerek öfkeyle ayağa kalktı ve pencerenin önüne doğru yürürken, "Biliyorum!" diye bağırdı. "Bunu biliyorum! Ortada çok garip şeyler dönüyor ve ben... ben neler olduğunu açıklayamıyorum. Elimdeki tek şey kahrolası bir mezar. Yalnızca boktan bir taş ve birkaç metre çukur, o kadar!"

"Ezel..."

"Daha fazlası lazım! Bana daha fazlası lazım ve bunun için önce o mezardan başlamalıyım!"

Fırat yavaşça kaşlarını kaldırdı. Sessizce, "Mezarın boş olduğundan çok eminsin..." diye mırıldandı.

"Öyleyim!" diye tıslayan Ezel, pencereye yaslanıp kollarını göğsünde bağladı ve gözlerini hiddetle kıstı. "Öyleyim! Bunu... bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum... Kalbimdeki o boşluğun, bunun düşüncesiyle bile nasıl dolduğunu anlatacağımı bilmiyorum. Sadece hissediyorum. Bunu her bir hücremde hissediyorum..."

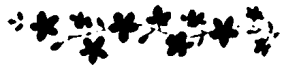
Az önce esip gürleyen Ezel'in sesinde bu kez öyle acı dolu bir tını vardı ki Fırat ona doğru dönerken, "Bu bir lanet olmalı," diye homurdandı. "Bu kadar sevmek yani. Ezel, bu... çok fazla değil mi?"

"Fazla mı?" Ezel boğuk, neşesiz kahkahalar attı. Başını buz gibi serin cama yaslarken gözlerini acıyla kapadı. Kapalı gözkapaklarının ardında bile, hiçbir zaman aklından çıkmayan Sevda vardı. Kadın o eşsiz gözleriyle tam gözlerinin içine bakıyor ve bir melek gibi gülümseyerek Ezel'i kalbinden vuruyordu. Bu öyle bir gülümsemeydi ve bugün bile zihninde öyle tazeydi ki Ezel kimi zaman gözlerini saatlerce kapatmak, sadece kadına odaklanmak istiyordu.

"Fazla değil," diye konuştu. "Tam aksine az, *çok az*... Öyle az ki... Kendimi çıldıracak gibi hissediyorum! Öyle, *öyle az ki*... Sanki koca bir denizdeki o küçük tekne gibiyim. Güneş yok, her yer zifiri karanlık ve tek bir ışık yok. Bana yön gösterecek o deniz feneri çoktan sönmüş, çoktan yıkılmış... Ben çoktan alabora olmuşum... Sanki çoktan... çoktan kaybolmuşum."

Fırat bu sözlerin üstüne söyleyecek söz bulamadığında, Ezel dolan gözlerini onunkilere çevirdi ve gözlerindeki yaşları saklamadan acıyla gülümsedi. "Ne halde olduğumu bile bile, bunu göre göre sarıldığım umudu hâlâ elimden almak istiyor musun, Fırat? Ben fenerden vazgeçtim, sadece tek bir nokta istiyorum. Sadece küçücük bir ışık huzmesi, hepsi bu... Ben sadece Sevda'yı istiyorum, *karımı istiyorum*..."

Fırat yutkunarak ayağa kalktı ve ellerini paltosunun ceplerine koyarken yavaşça gülümsedi. "O halde bu gece uyanık kalsan iyi olur," dedi. "Çünkü açmamız gereken bir mezar var."

Geçmiş

"O mücevherleri neden aldın?"

Sevda'nın temkinli, yumuşak sesini duyduğunda olduğu yerde hafifçe dikleşti ancak bakışlarını kucağındaki eskiz defterinden çekmeden, parmaklarının arasındaki kömür kalemi hareket ettirmeye devam etti.

Sevda'nın kollarında uyanmasının ve ona ailesiyle ilgili tüm gerçekleri anlatmasının ardından birlikte uzun süreli bir sessizliği paylaşmışlardı. Genç kadın, saçlarında gezinen parmaklarla ve adamın sıcacık varlığıyla yeniden uyuyakalmıştı. Uykuya gerçekten ihtiyacı olmalıydı çünkü derin derin uyuyor ve Ezel'in şefkatle gülümsemesine neden olan mırıltılar çıkarıyordu. Ezel, bir hayli ilerleyen saatten dolayı Sevda'nın bir şeyler yemesi gerektiğini düşünmüş ancak onu uyandırmaya kıyamamıştı. Bunun yerine yatağın yanındaki koltuğa geçip, çizim defterini de kendine çekerek onu çizmeye başlamıştı.

Ezel'in bir cevap vermediğini gördüğünde Sevda dirseklerinden destek alarak hafifçe doğruldu. Adamın, "Kımıldama," diyen sesini duyduğunda somurtarak eski pozisyonuna döndü. "Bana emirler vermeyi seviyorsun."

"Sadece şu çizimi tamamlamaya çalışıyorum."

"Ve bunu yaparken bana cevap veremez misin?"

"Uyanınca gerçekten huysuz oluyorsun, değil mi?"

Ezel sonunda başını kaldırdı ve genç kadına gülümseyen gözlerle baktı. Sevda üzerinde, kendi tişörtüyle birlikte onun yastığında yatıyordu. Taranmadan kuruyan, dolaşık saçları başının etrafına yayılmıştı. Gözleri ağlamaktan dolayı hâlâ kızarıktı ve hafifçe şişmişti. Ezel'e bakarken alenen somurtuyordu ancak buna rağmen çok güzeldi.

Bu kez Sevda bir cevap vermediğinde, Ezel başını iki yana sallayarak güldü. Bakışlarını yeniden önündeki deftere çevirdi. Sevda'nın ona anlattıklarıyla beraber içinde öfke ve nefretle büyüyen koca bir dalga vardı. Her geçen saniye biraz daha büyüyordu. Kıyıya öfkeyle vurmak, önündeki her şeyi yakıp yıkmak istiyordu. Ancak bunu yaptığı takdirde Sevda'nın da zarar göreceğini biliyordu. Bu yüzden kendine engel olmaya, düşünceleri aklından atmaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Sevda'nın yaşadıkları öyle ağırdı ki Ezel intikam duygusuyla dolup taşıyordu. Bunun bedelini birilerine ödetmek istiyordu. Burada sessizce oturup kadını çizerken düşünceleri biraz

olsun yatışmıştı ancak Sevda'nın sorusu Ezel'in yeniden gerilmesine sebep olmuştu.

Kadına kaçamak bir bakış attığında hâlâ somurttuğunu gördü. Bakışları birbirlerine takıldığında, Sevda ona kırgın gözlerle bakarak, "Beni çok üzdün," diye mırıldandı. Ezel'in bakışları şaşkınlık ve korkuyla dolduğundaysa, "Yani dün gece," diyerek hızlıca açıkladı. "O kadının sözlerinden sonra benimle artık bir işin kalmaz diye düşünüyordum. Oysa sen peşimden geldin ve gözlerimin tam içine bakarak o mücevherleri aldın. Ben... bana inat yaptığını düşündüm. İnadına onları aldığını ve..." Sevda, Ezel'in bakışlarını gördüğünde ansızın duraksadı. "Of! Saçmalıyorum, değil mi?"

Kadın avuçlarını yüzüne kapatarak homurdandığında Ezel, "Evet," diye yanıt verdi. Bu düşüncelerden dolayı Sevda'ya kızmak istiyordu ancak kadının dün geceki ruh hali düşünüldüğünde Ezel onu ve aklından geçenleri az çok anlayabiliyordu. Elindeki kömür kalemi bir kenara bıraktı. Parmaklarındaki kara lekeleri yanındaki küçük havluya silerek ayağa kalktı. Sevda'nın görmesine engel olacağı bir başka çizimi daha ardında bırakarak yatağa doğru yürüdü. Bacağının birini altında katlayarak yatağın kıyısına oturdu ve Sevda'ya doğru döndü. Sevda onu daha iyi görebilmek için yüzünü ona doğru dönmüş, ellerinden birini yanağının altına koymuştu.

Ezel uzandı ve tüy kadar hafif dokunuşlarla genç kadının yanağını okşamaya, yeşil bakışlarıyla onu derin derin solumaya başladı. Bakışlarında öyle bir derinlik, muhtaçlık ve aynı zamanda öyle bir sevgi vardı ki Sevda ona bakarken ağlamak istiyordu. Ezel'le tanışıncaya dek sıradan ve boktan bir hayatı vardı. İtilip kakılmaya, öfke ve nefretle karşılık vermeye alışmıştı. Şimdi hayatında Ezel Doğan gibi birinin olmasına, bu adamın kendisine dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi bakmasına inanamıyordu. *Onun kendisini sevdiğine inanamıyordu.*

"Senin için aldım," diye fısıldayan Ezel'in parmağı genç kadının yanağından boynuna ve açıkta kalan omzuna doğru kaydı. "Senin için ne kadar değerli olduğunu anlamıştım. Annenden kalan son hatırayı da kaybetmeni istemedim."

"O kadar etmezlerdi..."

"Haklısın, çok daha fazla ederlerdi. Sen... Sevda, çok daha fazlasısın. Bu yüzden bu konuyu bir daha açmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Bana yine emirler mi veriyorsun?"

"Bu kez nazikçe soruyorum."

Sevda kıkırdayarak güldü ve diğer elini uzatarak adamın yanağını okşadı. Ezel gözlerini yumup, yanağını avucuna bastırdığında genç kadının nefesi kesildi. Adam öyle güzeldi ki Sevda'nın ona bakarken gözleri kamaşıyordu.

Usulca, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Ezel... Hayatıma girdiğin için kendimi dünyanın en şanslı insanı hissediyorum. İyi ki o otoparkta karşılaşmışız. Sen olmasaydın ben şu an olmazdım. Muhtemelen o gece kendimi o çatıdan atmış olurdum ve-"

"Bunları duymak istemiyorum." Ezel, parmağını genç kadının dudaklarına bastırarak başını iki yana salladı. Gözleri hiddetle kısılmıştı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum, Sevda. Bir daha sakın bundan bahsetme!"

"Ama her kelimesi doğru. O çatıdan atlamamış olsaydım bile seni tanımadan yine aynı Sevda olacaktım. *Yine eksik olacaktım, Ezel.* Ben... şimdi bunun düşüncesine bile dayanamıyorum. Yeniden kaybolmak, tekrar yalnız kalmak istemiyorum."

"Dün gece söylediklerimin hiçbirini hatırlamıyor musun, Sevda?" Ezel, genç kadına doğru eğildi ve avuçlarını onun yanaklarına bastırdı. Yeşil gözlerini kadının çakır gözlerine dikti. "Seni asla bırakmayacağım." Sesinde derin bir kararlılık ve güç hakimdi. "Seni asla bırakmayacağım, Sevda. Bir daha yalnız kalmana, kaybolmana izin vermeyeceğim. Bu saatten sonra gitmek istesen bile seni bırakmam ve eğer günün birinde gidersen..."

"Gidersem?"

"Seni yine bulurum, Sevda. Seni yine bulur ve benim yaparım. Buna kimse engel olamaz!"

Bölüm 26

Geçmiş

"Başımı döndürdün, Ezel! Artık kıçını kırıp bir köşeye oturmaya ne dersin?"

Ezel'in öfkeli gözlerle Erez'e döndüğünü gören Süha, orta yolu bulmak istercesine araya girerek, "Erez haklı, Ezel," diye mırıldandı. Adam bu kez aynı bakışlarla kendisine döndüğünde ise, "Sevda'yı da tedirgin ediyorsun," dedi. "Kızlarla oturuyor ancak hiç rahat olduğunu söyleyemem. Bakışları sürekli senin üstünde, bir şeylerin yolunda olmadığının farkında. Görmüyor musun?"

Ezel tam o saniye bakışlarını kaldırdı. Sevda ile göz göze geldiğinde adamın haklı olduğunu anladı. Belen'in ve Sabrina'nın karşısındaki berjere oturan Sevda, bir dizini bacaklarının altına toplamış, pembe yumuşak bir yastığı kucağına doğru çekmişti. Topuz yaptığı saçları ve gündelik kıyafetleriyle oldukça rahat görünüyordu ancak bakışlarında bir tedirginlik bulunuyordu. Yalnızca Ezel'in anlayabileceği bir huzursuzluk vardı. Kendini kızların konuşmalarına vermeye çalışıyor fakat gözlerini adamdan çekemiyordu.

Ezel, üzerindeki gerginliği atmak istercesine gülümsediğinde Sevda'nın dudakları da yavaşça kıvrıldı. Diğerlerinin bakışları da ona döndüğünde, genç kadın topuzundan çıkan bir tutam saçı kulağının arkasına iteleyerek, kızaran yanaklarla yeniden önüne döndü. Kenara bıraktığı kahve kupasını sehpanın üstünden aldı ve gülümseyerek yudumladı.

"Dostum, bu bakış... boku yediğinin kanıtıdır."

Erez alayla söylendiğinse Süha ona ters bir bakış attı fakat adam bu bakışlarını umursamadı ve ortaparmağını havaya kaldırarak sırıttı. Yeniden Ezel'e döndüğünde bakışlarında aynı eğlence vardı. "Ezel Doğan da kendi ipini kendi çekenler kervanına katıldı demek..."

"Tıpkı senin gibi mi?"

Erez'in bakışları bir an için donuklaştığında Ezel başını iki yana sallayarak kadehine uzandı ve büyük bir yudum aldı. Sevda'nın daha huzurlu olduğunu gördüğünde o da rahatlamıştı ancak bu sadece bir andı. Düşünceleri hiç susmadan beyninde yankılanırken ve onu biraz olsun yalnız bırakmazken rahatlaması imkânsızdı.

"Anlat da kurtul seni inatçı herif. Anlatmıyorsan tek başına kalıp ne bok yersen ye ama bizim yanımızda surat asma!"

"Oysa sen bunu hep yapıyorsun?"

"Dediğin gibi ben bunu zaten yapıyorum." Akın oturduğu yere rahatça yayılırken genişçe gülümsedi. "Senin de yapmana gerek yok."

"Ben sadece... sadece Sevda'yı düşünüyorum."

"Senden sadece birkaç metre uzakta olan kadını mı?"

Erez alayla homurdandığında bu kez Akın adama onaylamaz bir bakış attı. Ezel onları umursamadan yavaşça başını salladı. Yeşil gözlerinin içinde sisli, karmakarışık bir bakış vardı. "Hani vardır ya..." diye mırıldandı. "Herkesin hayatında bir dönüm noktası vardır. Benim dönüm noktam Sevda, onun hayatımı sonsuza dek değiştireceğini biliyorum. *Beni değiştireceğini biliyorum...*"

"Sorun bu mu? Eski hayatını kaybetmekten mi korkuyorsun?"

"Saçmalama!" Adam, Erez'e sert bir bakış atarak kaşlarını çattı. Eski hayatını özlediği ya da o hayata geri dönmek istediği yoktu. Ezel Doğan, Sevda Altınbaşak'tan önce de nefes alıyor ancak gerçekten yaşamıyordu. Oysa şimdi ciğerlerine dolan hava bile bir başkaydı. Ezel, Sevda sayesinde hayata daha farklı bakıyor, baktığı her şeyde kadından bir iz buluyordu.

Bunu onlara da söyledi. Dört adam da sessizce onu dinlerken Ezel, derin bakışlarını Sevda'dan çekmeden konuşuyordu. "Eskiden renkler bile benim için anlamsızdı, onlar... sadece bir renkti. Oysa şimdi renkler Sevda'yla bir anlam kazanmış gibi hissediyorum. Geceye bakarken düşündüğüm ilk şey siyah olmuyor, onun saçlarını düşünüyorum. Dalgalar bana gözlerini anımsatıyor, goncalar dudaklarını... Her şey ama her şey Sevda'yla bir bütün oluyor, ben Sevda'yla bir bütün oluyorum..."

"Bir zamanlar benim Narin'le bir bütün olduğum gibi..." Sessizce mırıldanan Akın başını iki yana sallayarak dalga geçercesine güldü ancak kara gözlerinin içindekiler salt acıydı. Ezel'in ne demek istediğini çok iyi biliyor ve itiraf etmek utanç verici de olsa onu bir parça kıskanıyordu.

Ezel derin bir iç çekerek, "Sevda benden her ayrıldığında... o bütünü kaybediyor gibi hissediyorum," dedi. "Sanki tüm renkler hayatımdan çıkıp gidiyor ve her şey yeniden eski haline, eski anlamsız haline geri dönüyor gibi."

"Onun yalnızca birkaç aydır hayatında olduğunun farkındasın, değil mi?"

Baha, arkadaşının duygularının yoğunluğu karşısında şaşkınca homurdandığında Ezel başını sallayarak, "Evet!" diye cevapladı ancak dudaklarından çıkan daha çok bir hırıltıydı. "Bunun farkındayım!"

Ezel'in hisleri öylesine büyüktü ki genç adam bunları hissederken Sevda'nın gitmek zorunda kalmasından ve günün sonunda kadının yeniden o eve, Yavuz'a ve onun annesi olacak o kadının yanına dönmesinden nefret ediyordu. Onu neler yaşadığını bile bile yeniden oraya gönderemezdi. Yıllardır Sevda'ya öyle kötü davranmışlardı ki! Ezel, Sevda'nın ona anlatamadığı

başka şeylerin olduğundan da emindi. Kadının tüm bunlarla mücadele etmek zorunda kalmasından nefret ediyordu.

Ezel onu gündüzleri sıkıca sarıyor, ona tüm sevgisini veriyordu. Kadına bir bebek gibi bakıyordu ve akşam olduğunda onun korunmasız ve savunmasız bir şekilde çıkıp gitmesini kaldıramıyordu. Kendini ikiyüzlü gibi hissediyor, dairenin içinde voltalar atıyor ve o eve gidip Yavuz'un yüzünü darmadağın hale getirmemek için zor duruyordu.

Öfkeyle öne uzandı ve sehpanın üstüne bıraktığı bardağı dudaklarına doğru götürerek başına dikti. Düşüncesi bile sinirlenmesine, bedeninin bir kez daha kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. "Benden ayrılmasını istemiyorum!" diye tısladı. Sesinde tehlikeli bir tını vardı. "Günün sonunda kollarımdan kayıp gitmesini kaldıramıyorum! Nasıl, şimdi ne yapıyor diye düşünmekten kafayı yiyorum! Öyle özlüyorum ki... bir an için çıldıracağım sanıyorum! Tüm bunlar öyle ağır ki ondan başka bir şey düşünemiyorum..."

Akın kalbine bir ok yemiş gibi irkilirken, Erez sadece dişlerini sıkmakla yetindi. Süha yerinde rahatsızca kıpırdanıp gözucuyla Belen'e baktı ve Baha düşünceli gözlerle kadehini yudumladı. Herkes Ezel'in anlattıklarından kendi içinde bir parça bulmuş gibi görünüyordu. Bir diğer ortak noktaları da buydu; *kalp kırıklıkları...*

Ortamda gergin bir sessizlik olduğunda Erez, "O zaman onu evine al," deyip dünyanın en parlak fikrini bulmuş gibi omuz silkti. "Seninle yaşasın. Boşu boşuna endişelenmek ve... ve tüm bunları yaşamak zorunda kalmazsın."

"Bu aklıma gelmedi mi sanıyorsun?" Ezel ellerinden birini saçlarının arasından geçirerek alayla güldü. "Dedesini bırakamaz, bunu biliyorum. Benim yanımda kaldığı birkaç saatte bile içi hiç rahat değil."

"O zaman onu da yanına al."

Adam ikinci kez sanki bir kedi yavrusundan bahsedermiş gibi konuştuğunda Ezel, "Kes şunu!" diye tısladı. "Bunları sinirlerimi daha da bozman için anlatmıyorum!"

"Ne dedim ki ben şimdi?"

Erez şaşkınlıkla soluduğunda Akın başını onaylamaz bir biçimde iki yana salladı ve neden sonra, "Bu o kadar kolay değil," diye mırıldandı. "Sana sırılsıklam âşık olsa bile bir kadın böylesine önemli bir kararı hemen alamaz. Ve bazen... bazense bundan çok daha iyisine ihtiyaç duyar!"

"Ne demek istiyorsun? Narin..."

"O ismi benim yanımda anma!" Dakikalar önce onun ismini hiç çekinmeden söyleyen Akın, bu kez buna tahammül edemiyormuş gibi çakmak çakmak yanan gözleriyle arkadaşına döndü. "Hiçbiriniz anmayın!" diye

tısladı. Ardından elindeki kadehten bir yudum alarak soluklandı. Kontrolünü bu kadar çabuk kaybettirebildiği ve onu hâlâ ilk günkü kadar öfkelendirebildiği için Narin'e lanetler yağdırdı.

Suçlu bir çocuk gibi adama kaçamak bir bakış attı ve sustu. Öyle huzursuzdu ki elle tutulabilirdi. Ezel'in sorduğu soruyu es geçerek, "Ama bazen bu da yetmez," diye mırıldandı. "Bazen yetmiyor. Yetmediğini gördün! Ne kadar çabalarsan çabala, bazen yetmiyor..."

Akın son kelimeleri dalgınca fısıldayıp bakışlarını uzaklara diktiğinde Ezel, onun Narin'den bahsettiğini anladı. Adamın söylediklerini ve söylemediklerini de anlamıştı.

Neşeyle gülen ve Belen'e heyecanla bir şeyler anlatan kadını seyrederken dudakları yavaşça kıvrıldı. Sevda yumuşak bir kahkaha attığında kalbinden vurulduğunu sandı.

Kadını istiyordu. Onu öyle çok istiyordu ki canı yanıyordu. Sevda sürekli onun yanında olsun, gülsün, onu sevsin ve her şeyden korunsun istiyordu. Saçının teline zarar gelse Ezel'in canı yanardı ve Ezel, kadının bundan çok daha fazlasını yaşadığını düşündükçe sinirlerine hâkim olamıyordu.

"Bu bakışın bir benzerini en son yıllar önce, Akın'da görmüştüm..."

Erez kendi kendine konuştuğunda Akın'ın ve Ezel'in bedeni kaskatı kesildi. Her ikisi de adamın neyden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Ancak Akın ve Ezel'in arasında kocaman bir fark vardı. Akın'ın zannettiğinin aksine Narin ondan gitmemişti, *buna Akın izin vermişti.* Ezel de aynısını yapmayacak, Sevda'nın kendisinden gitmesine izin vermeyecekti.

Akın, "İşine bak, Erez!" diye söylendi. Bugün keyfinin olmadığı ve sinirlerinin anbean gerildiği açıktı. "Neden gidip o saçma boyalarınla oynamıyor ya da kendine dikkatini dağıtacak birilerini bulmuyorsun? Ah, ama dikkat et, son seferki oldukça kötü bitmişti!"

Bu kez Erez sinirle adama döndüğünde, arkadaşı aynı onun biraz önce yaptığı gibi sırıttı ve ortaparmağını gösterip kadehini başına dikti. Boş kadehi sertçe önündeki sehpaya bıraktıktan sonra arkasına yaslanarak kollarını koltuğun sırtına attı. Göğsü gerilmiş ve gömleğinin altındaki kasları ortaya çıkmıştı. Erez'e resmen gövde gösterisi yapıyordu. Yüzünde *gel ve bana bulaş,* diyen bir gülümseme vardı.

Erez tam da onun dediğini yapacağı zaman Baha, "Kesin şunu!" diye söylendi. "Beş yaşında değilsiniz!"

"Önce o başlattı!"

Her ikisi de aynı anda konuşarak huysuzca surat astığında Baha yavaşça başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. Gözlerini, kendilerinin aksine

oldukça eğlenen kızlara çevirdi. İlgisi tamamen dağılmıştı ve *ne haliniz varsa görün*, der gibiydi.

Sabrina, Baha'nın bakışlarını fark ettiğinde yavaşça gülümsedi ve ayağa kalkarak kendilerine doğru ilerlemeye başladı. Giydiği pofuduk terliklerle, on santimlik bir topukluda yürür gibi zarifçe salınıyordu. Kadın uzanıp Baha'nın kadehini elinden alarak, Erez'in yanındaki boşluğa oturmadan önce kadehten büyük bir yudum içti.

"Kahveden sıkılmıştım," derken gözleri haylazca parlıyordu. Başının üstünde adeta yanıyor gibi görünen saçlarıyla çok sevimli duruyordu. Baha onun bu haline, elinde olmadan dudaklarını kıvırdığında genç kadın daha geniş gülümsedi. Buraya gelmesinin bahanesiymiş gibi, "Belen ve Sevda öyle hızlı konuşuyorlar ki bir süre sonra takip edemedim," dedi. "Sanırım hızlandırılmış bir Türkçe kursu almam lazım."

"Gayet iyi idare ediyorsun." Ezel kadına dostça gülümsediğinde kadının yüzündeki gülümseme büyüdü. "Gerçekten mi?"

Hepsi ağır ağır başını salladığında Sabrina'nın bakışları cevap vermeyen tek kişiye kaydı. İçlerinde kendisine en mesafeli yaklaşan Baha'ydı ancak aralarındaki bu engeli aşmak konusunda oldukça kararlıydı. Erez bile bunun farkındaydı. Sırf az önceki gerginliği dağıtmak için Sabrina'ya göz kırparak, "Şu herifte ne bulduğunu hiç anlamıyorum," diye konuştu. "Halbuki alternatifin çoktu..."

Söz konusu alternatifin ne olduğunu anlayan Sabrina yumuşak bir kahkaha atarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır."

Eğlenen bakışları adama ve Akın'a bakarken daha yumuşak, anlayışlı bir hal aldı. "Kalbi kırık adamlar bana göre değil," diye fısıldadı. "Onlar kimseye iyi gelmez..."

Erez'in ve Akın'ın bakışları şaşkınlıkla dolduğunda Sabrina omuz silkerek, "Düşündüğünüz kadar belli olmuyor," dedi. "Sanırım ben... sadece bakmasını biliyorum."

"Evet, bunu bildiğin kesin."

Erez, kadehini başına dikti ve bardağı sertçe sehpaya bırakıp, kanepenin arkasına bıraktığı ceketini alarak salondan çıktı. Akın da kadını duymuştu ancak o böyle fevri bir karşılık vermektense oturmaya devam ediyordu çünkü sözlerinde haklı olduğunu biliyordu. Erez'in aksine Akın kabullenmişti. Kalbinin ne kadar kırıldığını biliyordu. Bu öyle bir ağrıydı ki bunu düşmanı için bile dilemiyordu.

Sabrina, yanlış bir şeyler söylediğini anlayarak üzgünce gözlerini kırpıştırdığında Ezel kadının yanına doğru yürüdü. "Ona aldırma," dedi. "Seninle ilgili değil, sabahtan beri keyfi yok."

"Sanırım hepiniz öylesiniz çünkü somurtmaktan ve kaş çatmaktan başka bir şey yapmadınız."

"Sen bunu nereden biliyorsun acaba? Bizi mi izliyordun?"

Sabrina kızaran yanaklarıyla ansızın sustuğunda Ezel hafifçe güldü. Gülümseyerek kendisine bakan kadını fark ettiğinde ona doğru yürümeye başladı. Sevda ayağa kalktı ve adamın arkasından geleceğine emin bir şekilde salondan çıkıp merdivenlere doğru yürümeye başladı. Kıkırdayarak basamakları çıktı. Ezel Doğan'ın arkasından geldiğini anlatan güçlü adımları duyduğunda, kalbi heyecanla çarptı. Koşarak adamın odasına doğru yöneldiğinde, sadece saniyeler sonra adam yetişerek onu kolları arasında hapsetti. Sevda'nın fark edemediği bir hızla kapıyı açıp kapatmış ve kadını da o kapıya yaslamıştı.

Sevda nefes nefese solurken, "Galiba yakalandım," diye fısıldadı. Oysa bundan şikâyet eder gibi bir hali yoktu. Çakır gözlerinin içi neşeyle parıldıyor, yüzü geniş bir gülümsemeyle adeta aydınlanıyordu.

"Sana acımasız bir avcıyımdır demiştim."

Ezel karşı konulmaz bir cazibeyle gülümsediğinde Sevda da güldü ancak birkaç saniye sonra gülüşü tehditkâr bir hal aldı. "Umarım başka avlarda gözün yoktur," diye mırıldandı. O avları parçalamak istediği açıktı.

Ezel derinden gelen bir kahkahayla başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu aralar avlamak istediğim tek kişi sensin." Öne eğildi ve alnını genç kadının alnına yasladı. "Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum ki Sevda, gözüm bir başkasını görür mü zannediyorsun?"

"Görmez mi?"

"Görmez..." Adam eğilerek burnunu Sevda'nın şakaklarına dayadı ve kadının kokusunu derince içine çekerken, "Görmez," diye tekrarladı. "Bırak görmeyi, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum. Senden başkası diye bir şey yok Sevda, olamaz! Ne şimdi ne de bundan sonra. Benim için sadece sen varsın. Diğerleri umurumda bile değil. Ben sadece seni düşünüyorum. Sadece senin saçlarını okşamak, gözlerini uzun uzun seyretmek ve sadece senin dudaklarını öpmek istiyorum. *Sadece seni istiyorum!* Sadece seni sarmayı, seni mutlu etmeyi, seni sevmeyi istiyorum. Benim için hep sen varsın. Sadece sen varsın ve bunun öyle kalmasını istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Ezel dudaklarını onun yüzüne sürterek, "Evet," diye mırıldandı. "Sadece bu kadar da değil, sen de beni sev istiyorum. Bana gül, sarıl, dokun... Kalbime dokunup onu yaktığın, onu seninle doldurduğun gibi ruhuma da dokun istiyorum. Ruhuma dolan istiyorum... Bana karış istiyorum Sevda, her bir zerrenle ben ol, benim ol istiyorum. Benimle... benimle evlen istiyorum!"

Gözlerine dolan yaşlarla birlikte adamı dinleyen Sevda'nın dudaklarına titrek bir gülümseme kondu. "Başına büyük bir bela alıyorsun, Ezel Doğan..."

"Ben o bela olmadan yaşamak istemiyorum."

Elleri serbest kaldığında Sevda uzandı ve tıpkı adamın yaptığı gibi avucunun birini adamın kalbine, diğerini de yüzüne yasladı. Senelerdir yalnızlığının içinde debelenip durmuşken, Ezel Doğan buna ortak olmuştu ve bunu ömrünün sonuna kadar sürdürmek istediğini söylüyordu. Sevda'yı yaşadığı cehennemin içinden almak, ona güven ve sevgi dolu bambaşka bir dünya vermek istiyordu.

Çoğu kadın pahalı bir restoran, güzel bir müzik, mumlar ve daha romantik bir teklif hayal ediyor olabilirdi ancak Ezel Doğan, Sevda'nın hayal ettiği her şeydi. Adam o güzel yeşil gözleriyle gözlerinin içine bakarken Sevda'nın onu reddetmesi ihtimal bile değildi.

"Evet!" dedi parmaklarını şefkatle adamın yanağında gezdirirken. "Seni severim. Sana güler ve sana sarılırım! Ruhuna dolanır bizi biz yaparım. Senin olurum Ezel Doğan ancak seni de senden alırım! Seni yakmaz, seninle yanarım!"

Ezel, duyduğu sözlerle birlikte boğuk bir sesle inledi. Sevda'yı yeniden arkasındaki kapıya yaslarken genç kadının dudaklarına yapıştı. Gözlerini yumdu, ellerinden birini kadının çenesine koydu ve onu tutku dolu bir öpücüğün içine çekti.

Bugüne kadar Sevda'yı hiç böyle öpmemiş ve yanmayı hiç bu kadar istememişti.

Günümüz

Arabasının kapısını sertçe çarpan Ezel, paltosunun yakalarını yukarı doğru kaldırdı. Ellerini cebine sokarak yürümeye, taş merdivenlerden çıkmaya başladı. Buraya yıllar sonra yeniden gelmenin hissettirdiği o acıyla birleşen gecenin kasveti adeta ruhuna yapışmıştı. Midesi bulanıyor, teni beklenti içinde geriliyor ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Ezel Doğan, korkuyordu.

Buraya, bu mezarlığa ikinci gelişiydi. İlki Sevda'yı gömdükleri, onun cansız bedenini kucakladığı gündü. Öyle berbat bir gündü ki Ezel o günü hiç yaşamamış gibi davranmayı tercih etmiş, Sevda'yı bu soğuk yerde gözyaşları içinde anmayı reddetmişti. Şimdi ona giden yolu usulca adımlarken düşünüyordu da... belki de kendinden ve hissedeceklerinden çekinmişti. Sanki buraya gelmezse o günü hafızasından tamamen sileceğini ve ruhunda

bıraktığı koyu lekeden kurtulacağını düşünmüştü. Oysa boşunaydı. Çünkü o leke sadece ruhunda değil, aynı zamanda da sol yanındaydı. Her geçen saniye kendini daha çok hissettiriyor, Ezel'in acıyla dolan yeşil gözlerine yaşların birikmesine sebep oluyordu.

Yanağından kayıp giden bir damla yaşı umursamayan Ezel, hafifçe burnunu çekti ve bir kez gelmesine rağmen hiç unutmadığı o sapaktan dönerek ilerlemeye devam etti. Ağır botlarına bulaşan kar ve çamur lekesinin farkında olmadan yürüyor, saçlarını arkaya doğru uçuşturan rüzgâra karşın gözlerini kısıyordu. Sonunda kadının mezarının yanı başına geldiğinde titrekçe soluklandı ve usulca mezarın bir köşesine çöktü. Mezarın üstündeki kar tabakasını parmaklarıyla yavaşça sıyırdı. Daha sonra karları avuçlayarak parmaklarını sıktı. Deri eldivenlerinin içindeki kar birbirine yapışarak sertleşti ve birkaç saniye sonra usulca erimeye başladı. Ezel de hayatını o kar tanelerine benzetiyordu. Sevda'nın hayatına girişiyle şekillenmiş, onun yokluğunda ise kaybolmaya başlamıştı...

Sıktığı parmaklarını açtı ve karların yavaşça avuçlarından kayıp gitmesini seyretti. Ardından parmak uçları dokunmaya korkuyormuş gibi kadının isminin üzerinde gezinmeye başladı. Bomboş hissederek bir süre yazılara baktı. Neden sonra dudaklarını araladı. "Ben geldim," diye fısıldadı.

Ancak kendini hiç de Sevda'yla konuşurmuş gibi hissetmiyordu. Gözlerine dolan yaşlar orada asılı kalmıştı, huzursuzdu. Yıllar önce karısını gömdüğü o çukura kendi de gömülmek için yalvarmış, haykırmış ve saçlarını yolmuştu. Şimdi ise Sevda'nın o çukurda yıllarını geçirdiğine inanamıyordu. Sanki tüm bunlar bir kâbustu ve Ezel Doğan sarsılarak uyandırılmayı bekliyordu.

Rüzgâr uğuldayarak mezarlığa çöktüğünde, Ezel tüylerinin ürperdiğini hissetti. Paltosunun yakalarını kaldırarak yerinde dikleşti. Yeniden, "Ben geldim," dedi. Sesi bu kez daha tizdi. "Ben geldim Sevda, sana geldim... Yıllar sonra, sana geldim..."

Rüzgâr sanki son kelimelerine kızmış gibi gürlediğinde, Ezel titreyerek soluklandı. Gözlerinde biriken iki damla yaş yavaşça yanaklarına ve çenesine süzüldü. Adam yumruğunu hızla ağzına bastırdı çünkü bunu yapmazsa kendini kaybedeceğini ve bir çocuk gibi ağlayacağını biliyordu. Buraya gelmeden önce de yeterince acı çekiyordu ancak burası acısını daha da katlamış gibiydi. Unutmuş gibi yaptığı o mezar taşını görmek Ezel'e aslında her şeyin ne kadar gerçek olduğunu anlatıyor, onu en derininden kanatıyordu.

Ayağa kalkarak mezara sırtını döndü. Amaçsız birkaç adım atarak sakinleşmeye çalıştı. Gözlerindeki yaşları sertçe sildi. Derin bir nefes alarak gecenin sisini ve karın kokusunu ciğerlerine çekti. Yeniden arkasına dönmekten,

kadınla yüzleşmekten korkuyordu. Sevda o mezarda olsun ya da olmasın, Ezel kendini ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Onu hiç unutmamıştı ancak yıllardır yalnız bırakmıştı.

Zifiri karanlık sapaktan önde Fırat, arkada bir grup adam çıktı. Bir çam ağacının dibindeki loş ışıkta durduklarında Ezel kendini toparladı. Ellerini ceplerine koyarak adama doğru yürüdü fakat bakışları onun arkasındaydı. Birkaç kazma ve küreğe takılmıştı.

"Her şey tamam mı?" diye sorduğunda Fırat usulca başını salladı. "Bekçi ve çevre ekipler tamamdır, konuşmayacaklar ama acele etmemiz lazım. Bir an önce şu işi halledelim ve gidelim buradan."

"Gecenin ikisinde yetişmen gereken bir yer mi var?"

"Yok," diyen Fırat cebinden çıkardığı sigarayı yakarken sessizce adama baktı. "Belki benim de kendi hayaletlerim vardır," diye fısıldadı. "Ve ben de onlardan kaçmaya çalışıyorumdur. Tıpkı senin kendi hayaletlerinden kaçmaya çalıştığın gibi..."

"İnan bana bir boka yaramıyor, inan bana..."

Fırat'ın uzattığı bir dal sigarayı hızlıca yakıp dudaklarına koyan Ezel, arkasındaki ağaca yaslandı. Adamların eksi on derecede soyunmalarını ve karısının mezarını kazmalarını seyretmeye başladı. Fırat işi hızlandırabilmek için altı kişi birden getirmişti. Adamlar ellerinden geleni yapıyordu ama Ezel'e hiçbiri yeterli gelmiyordu. Gergince dudaklarını dişliyor ve yıllar önce gözyaşlarıyla kadının üstüne attığı o toprağın kazılmasını, yine gözlerine dolan yaşlarla seyrediyordu. Arkasındaki çam ağacına yaslanmasa düşmesinin an meselesi olacağını biliyordu.

Her zaman bir kaya kadar dik ve sağlam duran Ezel Doğan, karısının mezarının açılmasını izlerken bacaklarının titrediğini hissediyordu.

"Bunu gerçekten de yapmak istiyor musun, Ezel? Bundan emin misin?"

Ezel bakışlarını kısa bir an için mezardan çekerek genç adama dikti. Loş ışığın altında gözleri taşmak üzere olan bir nehir gibiydi ancak gözbebeklerinin içinde bir yangın vardı. Bu öyle bir yangındı ki Fırat ona bakarken söndürmenin imkânsız olduğunu biliyor, bu saatten sonra adamın durmayacağını görebiliyordu.

Ezel Doğan, yanacaktı. Ve işler istediği gibi gitmezse hiç çekinmeyecek; her şeyi ve herkesi yakacaktı...

Adam cevap vermeden önüne döndüğünde Fırat da öyle yaptı. Birlikte sigaraları ardı ardına yakıp beklemeye başladılar. Dakikalar saatleri kovalarken ve gecenin ayazı daha da artarken nihayet biri, "Yaklaştık!" diye seslendi. Ezel, mezarın bir kenarına yığılan toprak kütlesinden onların işi bitirmeleri-

Farkında olmadan ellerini paltosunun cebinde yumruk yaptı ve derin bir nefes alarak mezara doğru yaklaştı. Çukur oldukça derindi. Adamlar rahat inebilmek için mezarın dibine birkaç basamak kazmışlardı. "Çekilin!" diyen Ezel küreğin birini adamlardan aldı. Paltosunun eteklerinin çamura bulanmasına aldırmadan çukurdan aşağı indi. Botlarının tabanını küreğe sertçe vurmaya ve küreği toprağa saplayarak adamların kaldığı yerden kazmaya başladı.

Hava dondurucu soğukluktaydı ancak Ezel Doğan'ın alnında ve şakaklarında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Kalbi delicesine atıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Öyle kötü görünüyordu ki ona doğru yaklaşan Fırat, "Bırak halletsinler, Ezel," diye homurdandı. "Bırak da onlar yapsın."

Ezel onu dinlemedi. Karısının cansız bedeninin üstüne ilk toprağı o atmıştı ve o toprağı kazıp ona ulaşan da yine kendisi olacaktı. Adam bir kez daha ısrar ettiğinde, "Siktir git!" diye hırladı.

Yalnızca saniyeler sonra donakaldı.

Öfke ve acı gözbebeklerine kadar saçıldı. Dudaklarının arasından yaralı bir hayvanınkini andıran dehşet ve korku dolu bir inleme çıktı. Çaresizce dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinden dökülen yaşların farkında olmadan, "Hayır!" diye sayıkladı. "Hayır, hayır..."

Mezarın içinde Sevda Doğan'ın, karısının kemikleri vardı...

Bölüm 27

Günümüz

Fırat onun neler gördüğüne bakmak için çukura doğru yürüdü. Adamın titreyerek, "Hayır," diye sayıklamasını ve yalnızca saniyeler sonra yeşil gözlerini ürkütücü bir şekilde kendi kara gözlerine dikmesini izledi. Adamın ruh halindeki değişim öyle hızlıydı ki biraz önce dostuna sarılmak isteyen Fırat, bu kez o bakışlardaki ateş karşısında sinmemek için derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Ezel Doğan son zamanlarda oldukça kötü bir ruh halindeydi ancak adamın hiç şimdiki kadar... tehlikeli göründüğünü düşünmemişti. Gerilen ve kaskatı kesilen yüzünde öyle bir ifade vardı ki Fırat onun bir adamı çıplak elleriyle boğabileceğinden ve ardından hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edebileceğinden emindi. Sanki gözlerinin önüne kapkara bir perde inmiş, içinde bulunduğu o çukur dışındaki her şey silinmiş gibiydi. Adamın tüm dünyası Sevda'dan ibaretti ve şimdi her şeyin yeniden paramparça olmasını izlemek şüphesiz bir işkenceden farksızdı. Fırat onu defalarca kez uyarmıştı. Ezel Doğan neredeyse deliliğin sınırındaydı ve bugün o sınırı da aşmış gibi görünüyordu. Fırat'ın içten içe kopmamasını dilediği o ince ip gerilmiş, gerilmiş ve nihayet kopmuştu.

Bunu adamın yanan gözlerinde görebiliyordu. O sadece sevdiği kadını kaybeden ve bunun acısıyla baş etmeye çalışan bir adam değildi. Ezel Doğan artık bundan çok daha ötesiydi.

Fırat ona nasıl olduğunu soramadan önce Ezel donmaya yüz tutmuş bir sesle, "Kemikler," dedi. Sesindeki soğukluk yalnızca Fırat'ı değil, diğerlerini de titretmişti. "Mezarda kemikler var... *Siktiğimin kemikleri!*"

Ezel bir avuç toprağı avuçları arasında hınçla sıktı. Yeniden ayağa kalkarken küfürler savurdu. Birkaç saniye boyunca saçlarını yolarcasına çekiştirip, daracık çukurda adımlar atıp durdu ve yeniden Fırat'a dönerek, "İstiyorum!" diye hırladı. Sesindeki ölümcül tını ve gözlerindeki ateş koca mezarlığı sardı. "O kemikleri istiyorum, Fırat! İstersen başhekimle yat! İstersen kafalarına silah daya, umurumda değil! Öğreneceğim! O kemikler... *O kemikler...*"

Ezel daha fazla konuşamıyormuş gibi arkasını döndü ve kaskatı kesilen bir çehreyle çukurdan çıktı. Mezarın boş olmaması halinde içinden kemikler çıkacağını zaten biliyordu. Buraya kadar gelmişken pes edip geri dönmeyi hiç düşünmemişti ancak düşündüğünden de fazla sarsılmıştı. Bu acı ve keder, katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

İçinde bir yerlerde o kemiklerin Sevda'nın olmadığını biliyordu, bunu en derinlerinde hissediyordu ama ruhuna acımasızca fısıldayan karanlık bir tarafı da vardı. *Ya karına aitlerse, ya sevdiğin kadın gerçekten de ölmüşse, ya hayal görmüşsen,* diyerek hiç durmadan fısıldıyor ve her geçen saniye Ezel'in canını biraz daha yakıyordu.

Eğer öyleyse...

Eğer öyleyse Ezel ne yapacaktı, bilemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu çünkü bu sefer karısına gerçekten veda edeceğini biliyordu. Hâlâ onun için alışverişler yapan, gittiği her yemekte fazladan bir servis daha açtıran Ezel, bu kez onun ölümünü gerçekten kabullenmek zorunda kalacak ve bu kez gerçekten dibe batacaktı. Artık onu hiçbir şey kurtaramazdı. Melek için direnmiş, onun için nefes almıştı fakat artık annesininkilerin bir kopyası olan o gözler bile onu rahatlatamayacak, bu saatten sonra sadece ruhundaki ıstırabı daha da katlayacaktı.

Dudaklarının arasından yaralı bir hayvanınkini andıran, acı dolu bir inleme çıktı. Nefes almakta zorlanıyormuşçasına yakasına yapıştı ve kazağını çekiştirirken, gözlerinde biriken yaşları hissetti. Ezel Doğan duygusal bir adam değildi ancak Sevda'dan sonra gözyaşlarına alışmıştı. Onları hiç silemiyordu ki! Kendini sürekli ağlamak, bir şeyleri kırmak isterken buluyordu. İçindeki bu acıyı ve öfkeyi kusmak istiyordu fakat ne yaparsa yapsın hiçbir şey Ezel'e yetmiyordu.

Genç adam gözlerini hızlıca kırpıştırarak gözyaşlarını kovaladıktan sonra sessiz bir küfür daha mırıldandı. Tek istediği şu an yatağında sessizce kıvrılarak uyuyan ve kendisini bekleyen kızına annesini geri verebilmek, Sevda'yı yeniden doyasıya sarabilmekti.

Dakikalar öncesine kadar sırtını yasladığı çam ağacına doğru yürüyüp yeni bir sigara yaktı. Mezarlığı yeniden kasvetli bir sessizlik sarmıştı. Yalnızca Fırat'ın adamları yönlendirirken kullandığı sert sesi ve hışırdayan ağaç dallarının sesi duyuluyordu. Üstüne Ezel'in tehlikeli suskunluğu da eklendiğinde her şey çok daha ürkütücü, gergin bir hal alıyordu.

Fırat ağır adımlarla çukurdan çıkarken, Ezel'in buz gibi bakan yeşil gözleri adamın elindeki siyah torbaya takıldı. Dakikalar öncesinde her şeyi yerle bir etmek isterken şimdi sadece boş gözlerle bakmakla yetiniyordu. Fırat bunun kelimenin tam anlamıyla fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu.

Adamla yüz yüze geldiğinde, "Merak etme," dedi ancak adamın zaten endişeli bir hali yoktu, Ezel Doğan kendinden son derece emin duruyordu. "Bu işi en kısa sürede halledip sana haber vereceğim."

Ezel yeni bir sigaranın dumanını havaya doğru üflerken usulca başını salladı. Ancak kaşlarından biri tehditkâr bir edayla havaya kalkmıştı. "Acele

et, Fırat," diye mırıldandığında sanki dilinin ucunda kor alevler vardı. "Sadece acele et..."

"Edeceğim... Burayı da merak etme, halledecekler. Biz artık gidebiliriz."

Ezel sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla söndürürken, Fırat arkasını dönerek yürümeye başladı. Ancak Ezel ona seslenene dek sadece birkaç adım atmıştı.

"Fırat!"

Adam omzunun üstünden hafifçe geriye döndüğünde Ezel uzun bir süre onun kara gözlerine baktı. Kelimenin üstüne basa basa, "Yakarım!" diye mırıldandı. Fırat onun neyden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. "Yemin ederim... eğer o kemikler Sevda'nın değilse, *bu kez her şeyi yakarım*!"

"Yapma! Lütfen Ezel, yapma! Ona bulaşmanı istemiyorum!"

Ezel, ani bir hareketle geriye döndü ve yüksek topuklarının üzerinde takdir edilesi bir çabayla ilerleyerek kendisini takip eden Sevda'yı kollarından yakaladı. Niyeti ona zarar vermek değildi ancak gözlerindeki bakışları gören biri tam aksine inanırdı. Ezel öyle öfkeliydi ki öfkesini Sevda'dan çıkarmamak için kendine güçbela engel olabiliyor ve bu sırada derin derin soluyordu.

Sevda'nın gözlerindeki yalvaran bakışlara karşın Ezel'in yeşil gözleri biraz daha kararmıştı. Oysa Sevda daha fazlasının mümkün olduğunu hiç sanmıyordu. Genç kadın asık bir yüzle stüdyodan içeri girdiğinde ve aldığı evlilik teklifi konusunda Yavuz'la tartıştığını söylediğinde Ezel'in bu kadar öfkeleneceğini öngörememişti. Adam arabasının anahtarlarını kaptığı gibi daireden fırlamıştı. Bir süre şaşkınca kapanan kapıyı seyreden Sevda da kendini hızla toparlamış, aracına atlayarak Ezel'i takip etmeye başlamıştı.

Ezel'in, Yavuz'un yanına gittiğini anladığında tüm bedeni gerginlikten kaskatı kesilmişti. Çünkü Ezel'in içten içe Yavuz'a bilendiğini biliyordu. Çatmaya yer arıyordu ve Sevda ona mükemmel bir fırsat sunmuştu.

Sevda, hareketlenen güvenliği gözucuyla gördüğünde onları bakışlarıyla uyardı. Ezel asla onun canını yakmazdı ama şu anki haliyle oldukça acımasız görünüyordu. Genç kadın zorlukla fısıldayarak, "Lütfen," dedi. Bir tatsızlık çıkmasını istemiyordu. Bunu elbette Yavuz'un yanına bırakacak değildi ama bu şekilde de halledemezlerdi.

"Demek *lütfen*," diye tıslayan Ezel alayla gülümsedi. Bir saniye sonra Sevda'yı bırakarak toplantı odasından içeriye fırtına gibi daldı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sunum yapan kadının elindeki kalem parmaklarının arasından yuvarlandı ve odada tok bir ses çıkardı.

"Dışarı! Hemen!"

Ezel kükreyerek emrettiğinde, odadakiler sanki patronları oymuşçasına ayaklandı. Bu durum Yavuz Kılınçer'in şakaklarında beliren bir damarın sertçe zonklamasına sebep oldu. Elindeki kâğıtları bir köşeye bırakarak ayağa kalktığında, Ezel adamın yüzüne sert bir yumruk attı. Sevda şokla bir çığlık savururken güvenlik odaya girerek Ezel'e engel olmak istedi ancak Yavuz, "Gerek yok!" diye hırladı. "Çıkın!"

Üzerindeki ceketin cebindeki mendili sertçe alarak kanayan dudağının kenarına bastırdı. Bu sırada gri gözlerini kısmış, düşmanca bakışlarını Ezel'inkine odaklamıştı. Yüzü tıpkı onunki gibi kaskatıydı. Dudakları öfkeden gerilmişti ve ikisinin arasındaki gerilim, odada sessiz tehlike çanlarının çalmasına sebep oluyordu.

Sevda kapıyı kapatarak onlara doğru ilerlediğinde, Ezel bakışlarını Yavuz'dan çekmeden avucunu arkaya doğru uzattı. Sevda, bir an bile düşünmeden onun elini tuttu. Bu, az önce savurduğu yumruktan çok daha iyiydi çünkü adamın gri gözleri bir bıçak gibi ellerine saplanmıştı. Ezel bundan büyük bir keyif almıştı. Parmağını tehdit edercesine havada sallayarak, "Sevda'dan uzak duracaksın!" diye tısladı. "Sen de annen olacak o kadın da pençelerinizi artık Sevda'nın üstünden çekeceksiniz! Beni anladın mı? Sevda sizin hiçbir şeyiniz değil! Onun hayatı yalnızca onu ilgilendirir!"

"Bunu görebiliyorum," diyen Yavuz'un bakışları bir an için titrekçe soluyan Sevda'nın çakır bakışlarına saplandı. Adamın dudaklarında alay dolu bir gülüş şekillendi. "Bakıyorum da kendine bir şövalye bulmuşsun," derken kiminle konuştuğu apaçık belliydi. Sanki Ezel orada yokmuş gibi davranıyordu. "Her zaman bir zavallıydın, Sevda. Bir zamanlar dedenin sana sarılamayan kollarına sığınırdın şimdi de bu adama sığınıyorsun!"

"Seni mahvederim! Beni duydun mu? Seni mahvederim!"

Ezel öfkeyle adamın üstüne yürüdüğünde, onun peşinden sürüklenen Sevda çaresizce, "Hayır!" diye sayıkladı. Avuçlarını adamın göğsüne dayayıp, ona engel olmaya çalışırken nefretle Yavuz'a döndü. "Sus artık! Sus! Onu kışkırtmaktan vazgeç! Söylediklerinin hiçbiri umurumda değil! Artık canımı yakamazsın, Yavuz!"

"Kendini kandır Sevda, kendini kandırmaya devam et..."

Sevda'nın bakışlarında bir şey parçalandığında Ezel öfkeyle hırladı ve ileri atılarak Yavuz'u masasının arkasındaki duvara dayadı. Adamın suratına yeni bir yumruk attı. Kulağına doğru eğilerek sözlerini sıralarken Yavuz garip bir şekilde ona engel olmuyor, dudaklarında hastalıklı bir gülüşle adamı dinliyordu.

Ezel adeta tıslayarak, "Seni son kez uyarıyorum!" dedi. "Sevda'nın canını sıkan tek bir laf bile söylemeyeceksin, beni anladın mı? Ben, onunla evleneceğim. Sevda ve ben yepyeni bir hayat kuracağız. Eğer canına susamadıysan bizden uzak durursun! Birazcık bile aklın varsa bizden uzak durursun!"

Ezel hırpalar gibi adamı duvara ittikten sonra ona tehditkâr bir bakış atarak Sevda'ya doğru döndü. Sessizce ağlayan genç kadının elini tuttu ve odadan çıktı. Koridorda pek çok insan vardı. Gürültüleri duyup gelmişlerdi, hepsinin yüzünde meraklı bir ifade vardı ancak Sevda hariç hiç kimse Ezel'in umurunda değildi.

Yönetici asansörüne doğru yürüdü ve genç kadının parmak izini okutarak asansöre bindi. Otoparkın numarasını tuşladıktan sonra bakışlarını asansörün kapısına dikti. Genç kadının ıslak gözlerine bakamayacak kadar sinirliydi. Yavuz denen o kendini beğenmişi, yasladığı o duvara gömmek ve iki yumruktan çok daha fazlasını yapmak istemişti. Bunu hâlâ istiyordu ancak yanındaki kadını düşünerek kendini frenlemeye çalışsa da bu konuda pek başarılı olamıyordu.

Otoparka indiklerinde Sevda parmaklarını onunkilerden kurtardı. Etrafta kimsenin olmadığını gördüğünde, arabasına binmek yerine Ezel'e doğru döndü. Avuçlarını güçsüzce onun göğsüne çarptı. "Sen ne yaptın!" diye bağırdı. "Sana yapma demiştim, Ezel! Yapma demiştim!"

Sevda'nın gözyaşları daha da arttı. Gözlerine bakmak acı verecek kadar zorlaştığında, Ezel şaşkınlığını üstünden atarak öne doğru ilerledi ancak genç kadın ellerini bir set gibi kaldırarak onu engelledi.

"Yavuz'a yumruk attın, Ezel! Sen... ona yumruk attın!"

Sevda tüm bunlara inanamıyormuş gibi sayıkladığında Ezel kendine engel olamadan, "Üzüldün mü?" diye hırladı. Uzandı ve genç kadını kollarından yakaladı. "Söylesene Sevda, onun için üzüldün mü? Yukarı çıkıp ondan özür dilememi de istiyor musun? Ha? İstiyor musun?"

"Üzülmedim seni aptal, korktum! Ben sadece korktum!" Ezel'in kollarında debelenen Sevda, ondan kurtulamayacağını anladığında güçsüzce adama yaslandı. "Korktum," diye fısıldadı. "Ezel, senin için çok korktum!"

Ezel, Yavuz'a yumruk attığında Sevda'nın kalbi dehşetle çarpmıştı. Adam hiçbir karşılık vermediğinde, hissettiği o dehşet her bir hücresine yayılmıştı çünkü Sevda, Yavuz'u çok iyi tanıyordu. Onun bunu yanlarına bırakmayacağını biliyordu. Sırf biriyle görüşmek istediği için adamın kolunu kırarak Sevda'yı cezalandırmıştı. Genç kadın onun bunu yeniden yapmasından ve Ezel'e bir zarar vermesinden deli gibi korkuyorsa şayet, tüm yaşananlardan sonra buna biraz hakkı vardı.

Ezel, kollarını onun titreyen ince bedenine sardı. Dudaklarını siyah saçlarının üstüne bastırırken biraz olsun yatıştı. Kollarındaki kadın için göze alamayacağı hiçbir şey yoktu. Sevda bunu hâlâ anlamadıysa o da kalan ömrünün her günü, bunu ona hiç sıkılmadan anlatırdı.

"Merak etme," derken sesi yumuşacıktı. Dudakları bu kez Sevda'nın şakaklarındaydı. Bana hiçbir şey olmayacak, Sevda. *Bize hiçbir şey olmayacak...* Ama o adam hayatımıza biraz daha burnunu sokmaya çalışırsa onun için aynısını söyleyemem! Onu doğduğuna pişman ederim!"

Ezel'in gözlerindeki ateş karşısında ürken ancak garip bir şekilde güvenle sarmalanan Sevda, usulca başını salladı ve gözyaşlarını kurularken gülümsedi. "Hadi gidelim bu lanet yerden. Sadece... gidelim."

"Gidelim..."

Sevda arabasına doğru yürüdüğünde, Ezel gülümseyen gözlerle onu izledi. Genç kadın arabasına bindiğinde duvardaki yangın alarmına doğru yürüdü. Küçük çekici aldı ve camı kırdı. Etraf kulakları sağır edecek kadar yüksek siren sesleriyle sarmalandı. Ezel bundan büyük bir keyif alarak arabasına doğru ilerledi. Ancak sürücü kapısını açmadan ve koltuğuna oturmadan önce birkaç metre arkasında, camın ardında kendisini izleyen Sevda'yla göz göze geldi.

Yeşil gözlerinde uyarının ateşi gizliydi. Şimdilik Yavuz'un yaşayacağı bu panik yeterdi ama Ezel bir sonraki sefere gözünü bile kırpmaz, hiç çekinmeden binayı ateşe verirdi.

Sadece binayı da değil, Sevda için bu koca şehri yakıp kül ederdi.

Adamın gözlerinde kaybolmamak için çırpınan Sevda hafifçe gülümsedi ve onun, gözlerinden kayıp düşen bir damla yaşı görmediğini umdu. Adam arabasına bindiğinde gözyaşını silse de yalnızca saliseler sonra gözlerinden bir başka yaş kaydı. Genç kadın birdenbire kendini hıçkırarak ağlarken buldu. "Beni bırakma," diye yalvardı. *"Beni bırakma..."*

Gözlerini acıyla yumdu ve kollarını direksiyona, başını da kollarına yasladı. Bedeni hıçkırıklarla titrerken Sevda buna engel olamıyordu. Bir süre sonra şiddetle sarsılmaya başladı, Sevda bir kapının açıldığını duydu. Ezel bu halini görüp arabasının kapısını açmış olmalıydı ama omzuna dokunan elle doğrulduğunda, karşısındaki bir başkasıydı.

Sevda sıçrayarak irkildiğinde bir rüya gördüğünü, anılarının son zamanlarda olduğu gibi yeniden bir kâbus misali üstüne çöktüğünü anladı. Nefes nefese doğrularak sırtını yatak başlığına yasladı. "Git buradan!" diye tısladı. Sesi hâlâ uykunun izlerini taşıyordu, mahmur ve çatlaktı. Genç kadın, saçlarını yüzünden çekmek için elini kaldırdığında, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti. Böylece sadece rüyasında ağlamadığını anladı. Avuçlarını

yüzüne kapatarak soluklandı ve derin bir nefes aldı. Ancak adamın hâlâ odasından çıkmadığının da farkındaydı. "Sana *buradan git* dedim!"

"Burada olmak için çıldırdığım yok seni aptal! Çığlıkların alt kattan bile duyuluyordu! Bir dahakine kâbus görmek istemiyorsan uyku ilacı almayı dene! Bir ölü gibi uyuyacağından eminim!"

"Keşke öyle olsaydım! Keşke bir ölü olsaydım!"

Sevda saçlarını geriye doğru iteledi. Dizlerini göğsüne çekerken Yavuz'a nefret dolu bir bakış attı. Tüm olanlardan sonra gözlerindeki ateş hâlâ oradaydı. Eskisi kadar harlı değildi ancak Yavuz onun orada yandığını görebiliyor ve buna hayret ediyordu. Sevda bu haline rağmen hâlâ ona kafa tutmaya çalışıyordu. Bu hem takdir edilesi hem de gülünesi bir çabaydı.

Son zamanlarda daha da zayıflamıştı. Giysileri en küçük beden olmasına rağmen üzerinde bir çuval gibi duruyordu. Kemikleri rahatça sayılabiliyordu ve teni bir ölüden daha beyazdı. Gözlerinin altı hep mor, akları hep kırmızıydı. Uzun saçları sırtında koca bir yumaktı. Yavuz ona seneler boyunca veremediği zararı sadece bir günde vermişti. Bu, genç kadını usul usul tüketmişti.

Yavuz yüzünde eğlenen bir gülüşle onu seyrederken Sevda, "Katil," diye hırladı. "Katil!" Şahit olduğu o ölüm sürekli aklındaydı. O saniyeleri zihninden bir saniye olsun silemiyordu ve bu durum aklına dedesini de getiriyordu.

Yavuz ona doğru bir adım atarken ellerini pantolonunun cebine koydu. "Bunu zaten biliyordun," diye konuştu. "Şimdi neden bu kadar tepkili olduğunu anlayamıyorum. Aslında... aslında hayır, anlıyorum. Suçluluk duyuyorsun, değil mi? O adam senin yüzünden öldüğü için suçluluk duyuyorsun, tüm sebebi bu."

"O... benim yüzümden..."

Sevda itirazını tamamlayamadan sustuğunda Yavuz'un gülüşü büyüdü. Genç adam odadan çıkmak için arkasını döndü. Ancak Sevda'nın sözleri onu yeniden durmak zorunda bıraktı.

"Peki ya sen suçluluk duyuyor musun? Kendi anneni öldürdün! Kendi anneni öldürdün sen!"

Yeniden Sevda'ya dönerken, genç adamın şakaklarındaki bir damar attı ancak buna rağmen yüzünde sakin bir ifade vardı. "Sence suçluluk duyuyor gibi mi görünüyorum, Sevda? Oradan bakıldığında sence bunu gerçekten hissediyor muyum?"

"Senin annen acımasız bir kaltaktı! Ama dedem..." Sevda gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Dedem ölmeyi hak etmiyordu! Onun kimseye bir zararı yoktu!"

"Bu doğru... ama senin bir derse ihtiyacın vardı."

Yavuz, beş yaşındaki bir çocuğa anlatırmış gibi tane tane konuştuğunda Sevda öfkeyle soludu. Adama fırlatabilmek için bir şeyler aradı ancak komodinin üstünde ne bir abajur ne de bir sürahi vardı. "Sen kalpsiz piçin tekisin!" diye bağırdı. "Bir zamanlar nasıl oldu da sevebildin şaşıyorum! Nasıl oldu da biri seni sevebildi şaşı-"

"Sakın, Sevda! Sakın!"

Bunlar bardağı taşıran son sözler olmuştu. Yavuz öfkeyle bağırarak genç kadının üstüne yürüdü. Uzandı ve Sevda'yı kolundan yakalayarak ayağa kalkmaya zorladı. Sevda'nın zayıflığına karşın Yavuz onun narin bedeni karşısında öyle güçlüydü ki genç kadın ona direnemedi bile. Adamın kolları arasında çırpınıyor, bağırıyordu ancak Yavuz'un onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bırak beni! Bırak beni diyorum, Yavuz! Bırak!"

Yavuz alayla güldü ancak dudaklarından çıkan daha çok bir tıslamaydı. Duyduğu ses genç kadının tüylerini diken diken etmişti. Genç adam odasının içindeki sürgülü, aynalı kapıyı çekti ve banyoya yürüyerek Sevda'yı da peşinden sürükledi. Hızlı hızlı soluyor, genç kadının koluna sapladığı parmaklarıyla Sevda'nın canını yakıyordu.

İçeri girdiklerinde genç kadını adeta savurarak, bir kolunu Sevda'nın karnına diğer kolunu da boğazının altına sardı. Kadının sırtını göğsüne yasladı. "Bak!" diye bağırdı. "Bak! Asıl katile bak!"

Sevda aynaya doğru döndüğünde sarsıldı. Ancak bunun sebebi kendi aksi değildi, Yavuz'du. Adamın gözleri fırtına bulutlarıyla kaplı bir gökyüzü gibiydi. Tekinsiz ve amansız görünüyorlardı. Yüzü kaskatı kesilmişti. Her zaman alayla kıvrılan dudakları bu kez gergince aralanmıştı. Öfkeyle soluyor ve Sevda'ya avını parçalamak üzere olan bir yırtıcı gibi bakıyordu. Bunu pekâlâ yapabilirdi. Genç kadın bunu biliyordu. Bedeni tamamen onunkine yaslanmış ve kıpırdaması imkânsız bir haldeyken, Yavuz'un yapması gereken tek şey kolunu biraz daha yukarı sarmak, Sevda'yı nefessiz bırakmaktı. Genç kadın bundan korkmuyordu. Şimdi de nefes alıyor sayılmazdı. Belki öldüğünde hiç değilse bir parça huzurla sarmalanırdı.

Ondan bir baş daha uzun olan Yavuz eğildi. Çenesini omzuna yaslarken, "Sen bir katilsin, Sevda!" diye fısıldadı. Adamın sıcak nefesi genç kadının tenine çarpınca, Sevda midesinin bulandığını, teninin ürperdiğini hissetti. Yavuz ne zaman yakınına gelse, Sevda bedenini sarmalayan bu histen nefret ediyordu.

Başını çevirmek istediğinde Yavuz, "Bak!" diye bağırarak yerinde sıçramasına sebep oldu. Adamın kolları bedenine daha sıkı dolanmıştı. Sevda

ciddi anlamda canının yandığını hissediyordu. "Sen hastasın!" diye tısladı ancak adamın söylediğini yaparak bakışlarını aynadaki aksinde tuttu. Orada Yavuz'un söylediğinin aksine bir katil yoktu. Kızından ve kocasından ayrı kalan, acı çeken bir kadın vardı. Direnmek için her yolu denemiş ancak kendini, canavarın pençelerinden kurtaramamış bir kadın vardı.

Sevda, dolan gözleriyle aynaya bakarken bir an için on üç yaşındaki halini gördü. Heyecandan yerinde duramayan o kızı, Yavuz'a yakın olmak isteyen, onu kıskanan o kızı...

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı. Ses tonu öylesine yumuşak ve saftı ki Yavuz'un gözlerindeki bulutlar bir an için dağıldı. Sevda'nın kendini savunduğu yoktu, sadece gerçekleri söylüyordu ve her kelimesinde haklıydı. "Ben hiçbir şey yapmadım Yavuz, ne yaptıysan sen yaptın. Her şeyi sen yaptın. Öfke krizleri geçiren ben değildim. O arabayı süren de ben değildim. Ben sadece... sadece yanımda olmanı istemiştim."

Yavuz bu sözlerle afalladığında Sevda kısa bir an için onun bakışlarındaki acıyı yakaladı ancak buna kanmadı, adama karşı bir sempati beslemek gibi bir hata yapmadı. Kendini onun kıskaçlarından kurtardı. Yatağının kenarındaki sabahlığa uzanarak kendini odadan dışarı attı. Gecenin geri kalanını Yavuz'dan en uzak yerde geçirmeyi planlıyordu. Odasına geri dönmeye niyeti yoktu.

Attığı her adımda koridordaki sensörler birer birer hareketlenip yanarken merdivenlerden indi. Sabahlığını üzerine geçirmeye çalışarak binanın sol kanadına döndüğünde, Yavuz'un çalışma odasından çıkan Kenan'ı gördü. Sevda son zamanlarda ikisinin bir işler çevirdiğinden emindi ancak kendisine dokunmadıkları sürece umursamıyordu. Adamı yine umursamamaya karar verdi. Zira onca kâbusun ardından hem Yavuz'un öfke nöbetlerini hem de Kenan'ın saçmalıklarını çekebilecek halde değildi. Tek istediği günlerdir olduğu gibi kabuğuna çekilmek ve biraz kendiyle baş başa kalabilmekti.

Bakışlarını kaçırıp üzerindeki uzun sabahlığa sarındı, adamın yanından geçip gitmeye niyetlendi. Ancak Kenan, iki koca adımla önüne geçerek adeta koridoru kapladı. Bu, Sevda'nın gerilen sinirlerini daha da germekten başka bir şey yapmamıştı.

"Yolumdan çekil. *Derhal.*"

"Sadece seni merak ettim," diyen Kenan hiç çekinmeden kara gözlerini Sevda'nın üstünde gezdirdi. En sonunda gördüklerinden hoşlanmış gibi bakışlarını yine Sevda'nın gözlerine dikti. "Çığlıklar atıyordun. Daha iyi misin?"

"Seni hiç ilgilendirmez!"

Sevda bir kez daha adamın yanından geçip gitmeye niyetlendiğinde Kenan yeniden onun yolunu tıkadı. "Canını yakmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Sadece konuşmak istiyorum Sevda-"

"Oradan bakınca konuşmak istiyor gibi mi görünüyorum? Aptal mısın yoksa aptalı mı oynuyorsun?"

"Hiçbiri değilim." Kenan bir adım attığında Sevda iki adım geri çekildi. Çenesini inatla yukarı kaldırdı. Kenan uzanıp ona dokunmak istediğinde, korkuyla sırtını duvara yapıştırdı. "Ne... ne yapıyorsun sen?"

"Sana dokunmak istiyorum."

"Bugün herkesin çıldırma günü mü?" Hiçbir şey olmamış gibi omuz silken Kenan'a karşın Sevda'nın bakışları şaşkınlıkla büyümüştü. "Ne cüretle bana dokunmaya kalkarsın?"

"Ne cüretle mi?"

Kenan çok komik bir şey duymuş gibi gülümsedi. Ellerini ceplerine koyarak Sevda'ya bakarken başını hafifçe yana yatırdı. Siyaha çalan koyu renk saçlarının bir kısmı alnına döküldü, aynı renk gözleri neşeyle parladı.

Sevda'nın hiç beklemediği bir anda, "Karım olacaksın," diye mırıldandı. Sesi bunun ancak bir kâbus olabileceğini anlatırcasına kararlıydı. "Ve ben de kocan... Hatırladığım kadarıyla son seferinde sadece on bir ay evli kalabilmiştin. Bu sefer her şeyin bambaşka olmasını sağlayacağım. Sen ve ben Sevda... Sana her şeyi unutturacağım. Benim olacaksın, *seni benim yapacağım.*"

Bölüm 28

Günümüz

"Onun bu halleri... beni düşündürüyor."

Melih'in alçak sesini duyan Yavuz, onun neyden bahsettiğini ve nereye baktığını çok iyi bildiği için başını önündeki kâğıtlardan kaldırmadan işini yapmaya devam etti. Sevda, son birkaç gündür nasılsa şimdide de öyleydi. Kendini dış dünyaya -aslında tamamen Yavuz'a ve onun dünyasına- kapamış bir haldeydi. Kızının doğum gününden beri git gellerle dolu bir ruh haline sahipti ancak şimdileri çok daha sakindi. Hiçbir şey olmamış, yaşanmamış gibi davranıyordu. Her zaman başkaldıran Sevda'nın bu halleri evdekiler tarafından hayli garip karşılanıyordu. Geriye dönüp de baktığında, Yavuz bunu anlayabiliyordu. Yine de bu yadırgadığı bir durum değildi. Bu kadar savaşmak ve her defasında yenilgiye uğramak Sevda gibi biri için bile çok fazlaydı. Kadın sonunda tükenmişti ve Yavuz'da ona acıyacak zerre kadar merhamet kalmamıştı.

Genç adam beyaz gömleğinin birkaç düğmesini daha açıp, bir sayfa çevirmek dışında herhangi bir tepki vermediğinde Melih konuşmaya devam etti. "Belki de sonunda gerçekten pes etmiştir," dedi. Yavuz'un sessizliği de bunu vurgular gibiydi. "Kenan'la evleneceğini duyduğunda ortalığı yakıp yıkacağını sanıyordum. Ama senden öyle bıkmış ve kaçmayı, kurtulmayı öyle istiyor ki... belki de bu yüzden tek kelime etmedi."

"Akıllık eder... Ağzını bile açmasa iyi olur, aksi halde o zararlı çıkar."

Yavuz homurdanarak söylendiğinde Melih hafifçe güldü. Elindeki kadehi tek seferde başına dikti ve sertçe masaya bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayarak Yavuz'a doğru eğildi. Az önce gülüyordu ancak bu kez yüzünde acımasız, soğuk bir ifade vardı.

"Bunu neden kabul ettin?"

"Neyi?"

"*Neyi* mi? Gerçekten anlamıyormuş gibi mi davranacaksın?"

Yavuz elindeki kalemi sertçe imzaladığı kâğıtların üstüne bıraktı ve gri gözlerini ürkütücü bir karalılıkla onunkilere dikti. "Neden bununla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Ben senin her işinle ilgiliyim unuttun mu? Sağ kolun benim." Melih bu sefer rahatça arkasına yaslandı. Yavuz'la olan ilişkisinin profesyonellikten çok daha fazlası olduğunu bilerek gülümsedi. Bilmiş ve haylaz bir gülümsemeydi. "Sevda'nın Kenan'la evlenmesine nasıl izin verdiğini soruyorum.

Bu yaptığın onun için... bir nevi kaçış. Senelerdir bilendin durdun, ne içindi? Üç yıl için mi? Onu ailesinden *bunun* için mi ayırmıştın?"

"Melih!" Yavuz adama bakarken gözlerini tehditkâr bir ifadeyle kıstı. "Beni sorgulama!"

"Yapma Yavuz, kimsenin kimseyi sorguladığı yok. Sadece merak ediyorum. Kenan sana ne teklif etti? Para mı? Sende fazlasıyla var. Güç mü?" Alayla güldü. "Ondan çok daha güçlü olduğunu ikimiz de biliyoruz..."

Melih düşünceli gözlerle arkasına yaslandığında Yavuz'un dudaklarında da ince bir gülümseme belirdi. Genç adam geriye doğru yaslandı ve elindeki dolmakalemi parmakları arasında çevirmeye başladı. Melih her zaman zeki bir adam olmuştu fakat bugün Yavuz, onu düşündüğünden fazla hafife aldığını anlamıştı. "Sen söyle," diye mırıldandı. "Sence neden?"

"Ah, aklımdaki fikri duymak istemeyeceğine eminim."

"Bir dene!"

"Pekâlâ, bunu sen istedin..." diyen Melih bir süre bekleyerek sözlerini toparlamaya çalıştı. "Sevda'nın ve onun gerçek bir nikâh yapamayacağını biliyorum, neticede o ölü bir kadın fakat gerçekte ölü değil. Onun için farklı bir kimlik hiç de zor olmasa gerek..." Yavuz'un bakışlarındaki parıltıları fark eden Melih doğru yolda olduğunu anlayarak devam etti. "O ikisi evlenecekler, Sevda bir başka cehenneme düşecek ama en azından seninkinden kurtulmuş olacak. Belki bununla biraz olsun avunurdu ancak... senin buna izin vereceğini hiç sanmam!"

Yavuz beş yaşında neşeli bir çocuk gibi kıkırdadı.

"Bence Sevda'nın cezası bu olmayacak. Başka bir adamla evli kalmak değil, hayır... Onun cezası; senden kaçabileceğini düşünmek, bunun için onu pişman etmek olacak... Bu noktada, Kenan'ın ipini çekeceksin diye tahmin ediyorum. Ve Sevda da... paralı bir dul olacak. Umutlarla çıktığı bu kapıdan bu kez daha zengin ve daha kırık bir halde girecek... sanki mümkünmüş gibi, değil mi?"

Genç adam biraz öncekinden çok daha yüksek ve tok bir kahkaha atarak ellerini çırptı. Gri gözlerinde Melih'i takdir eden bir ifade vardı. "Bir an için zihnimin içine sızdığını düşündüm! Tebrik ederim!"

Melih bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi omuzlarını silkti ve oturduğu yerde biraz daha yayıldı. Kenan'ın planlanmış ölümü biraz kafasını kurcalamıştı ama Yavuz'un her şeyi kitabına uyduracağına dair inancı tamdı. O Rasim Altınbaşak gibi bir adamı bile hiç acımadan öldürmüş ve işin içinden ustalıkla sıyrılmışken, Kenan onun için çocuk oyuncağı sayılırdı. Bu yüzden bu konuyu es geçerek, canını sıkan bir başka konuya geçti.

"Şu adam," dedi devam edip etmemekte kararsız kalarak. "Fırat Üstündağ... Hiç rahat durmuyor."

Yavuz'un saniyeler önceki gülüşü yavaşça dudaklarından silindi. Adamın gözlerine bu kez öfke ve kin dolu bir bakış yerleşti. Öfkesi sadece Ezel'e ya da Fırat'a değildi. Onlara olduğu kadar Sevda'ya ve onu kızına götüren o aptala da sinirliydi. Mehmet'i öldürmüş olması öfkesini yatıştırmamıştı.

O gün Ezel bir şeylerden şüphe duymuş olmalıydı çünkü yıllardır ayak basmadığı mezarlığa uğramış ve Sevda'nın mezarını kazdırmıştı. Bu da yetmemiş kemikleri test için almıştı. Bir şeyleri sorguluyordu ve onun hiçbir şey bulamayacağını bilse bile bu; Yavuz'u daha da öfkelendiriyordu. Planını büyük bir titizlikle uygulamış, hiçbir açık bırakmamak için geceler boyu kafa patlatmıştı. Şimdi birinin, sapasağlam ördüğü o duvarların arasında küçücük bir çatlak bulabilmek için didindiğini bilmek, onu kelimenin tam anlamıyla delirtiyordu.

Yavuz farkında olmadan elindeki kalemi sıkmaya başlarken, "Ne oldu?" diye sordu. Sesindeki huzursuz ve öfkeli tını sanki çelikle yoğurulmuştu. "Bir problem mi var?"

"Hayır, her şey konuştuğumuz gibi. Sevda'nın doğumunu yaptıran kadının kocası gittikleri hastanenin başhekimi. Senin de bildiğin gibi her şey ayarlanmıştı. Biraz tehdit ve paranın insanlara yaptıramayacağı şey yok, bilirsin. Testler istediğimiz gibi; *o kemikler Ezel Doğan'ın ölen karısına ait.*"

"Sorun ne öyleyse?"

"Sorun... Bilmiyorum! Adam birkaç gündür çok sessiz, Ezel de öyle... Kızı kuzeninin yanında, kendini stüdyoya kapatmış bir halde. Bu kez Sevda'nın öldüğünü kabullenmiş gibiler ama..." Melih bir an için saçlarını karıştırarak ofladı. "Sadece, hoşuma gitmedi işte! Hepsi bu."

"Demek Ezel Doğan, sonunda yas tutmaya karar verdi?" Yavuz koltuğunda hafifçe sağa ve sola dönerken gülümsedi. Öylesine soğuk bir gülümsemeydi ki bir an için Melih bile içinin soğuduğunu, her hücresinin buz kestiğini hissetti. "Boyundan büyük işlere kalkışmıştı zaten, umarım acıdan kahrolur! *Yine!*"

Melih bu sözler karşısında sessiz kaldığında Yavuz bakışlarını yeniden dışarı çevirdi. Sevda'nın bu kez kollarını vücuduna sardığını ve yavaş adımlarla eve doğru yürüdüğünü gördü. Öyle yavaştı ki ona bakarken kadını sarsmak, peşinden sürüklemek istiyordu. Bunu yapabileceğini de biliyordu, Sevda karşı koyamayacak kadar zayıf ve kırılgandı. Gözlerindeki o asi bakış kaybolmuştu. Kadın artık nihayet olması gerektiği gibi bakıyordu. Bir esir, bir korkak gibi bakıyordu.

Onun bir an için başını kaldırmasını ve etrafındaki adamları huysuz gözlerle izlemesini seyrederken, parmaklarıyla masada bir ritim tutmaya başladı. Bugün bahçe hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Sevda o saldırıdan sonra ilk kez bu kadar çok adamı bir arada görüyor olmalıydı.

"Bir de şu adamlar var!"

Melih onun düşündüklerini anlamış gibi mırıldandığında Yavuz bakışlarını Sevda'dan çekti ve adama doğru döndü. İsmi saygın bir işadamı olarak anılabilirdi ancak yaptığı her şey legal değildi. İllegal pek çok faaliyeti olmuştu ve son seferinde sert kayaya toslamış gibi görünüyordu. Eve yapılan saldırının ardından yeterince zaman geçmişti. Yavuz bunun önemsiz bir gözdağı olduğunu düşünmeye başladığında tehdit mesajları almaya başlamıştı. Bu kez ölü güvercinlerden çok daha fazlasını yapma cüretinde bulunmuşlardı. Evine, *onun* çalışma odasına sızmış ve defterinin arasına bir not bırakmışlardı.

Yavuz bunu gördüğünde çıldırmış, evde resmen terör estirmeye başlamıştı. Kendi adamları arasında çürük bir elma olduğunu bilmek hiç olmadığı kadar sert davranmasına sebep olmuştu. Tetiği eline almış, hiç acımadan şüphelendiği herkesi, sayıyı indirgemeye gerek duymadan katletmişti. O günden beri, Kenan'ın da adamlarıyla burayı bir kaleye çevirmişti. İçeri girilmesi imkânsızdı ancak Yavuz yine de buna dikkat edecek, düşmanını hafife alma hatasına bir kez daha düşmeyecekti.

Masasının üzerindeki kadehi tek dikişte bitirip bardağı masaya çarparken, "O konuyla Kenan ilgilenecek!" dedi. Daha önce de ihalelere katılmış ve bu tarz sorunlarla uğraşmışlardı. Ona tamamen güvendiği söylenemezdi ama iş konusunda Kenan da en az kendi kadar katıydı. Hem bununla ilgilenecek hem de bir süre ayakaltında dolaşmamış olacaktı.

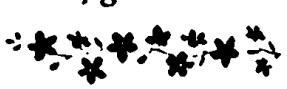
"Yerinde olsam ona o kadar da güvenmezdim!" Melih alayla gülümseyerek konuşuyordu. "Adam üç gün sonra evlenecek, Sevda'dan başka hiçbir şeyi umursamıyorken onun-"

"Ah, işte bu yanlış bir düşünce! Sırf bu yüzden Kenan hiç olmadığı kadar işlerine konsantre olmuş bir halde. Bu işi halledeceğinden eminim. Aksi takdirde..."

"Aksi takdirde?"

"O zaman işi ben devralırım," diyen Yavuz acımasızca gülümsedi. "Ne kadar kan dökülecceğini umursamam ve inan bana karşıma çıkan herkesi mahvederim!"

Sanki bunu zaten yapmıyormuş gibi...

"Odamdan hemen çıkmazsanız güvenliği arayacağım!"

Ezel odadan çıkmak bir yana dursun, oturduğu deri koltuğa daha fazla yayıldı ve ayak bileğini dizinin üstüne koyarak kendinden emin ve rahat bir pozisyon aldı. Elindeki zarfın sivri kenarını deri ayakkabısına vurup duruyordu. Bu sırada bakışlarını karşısındaki kadından çekmiyordu. Simsiyah

kıyafetleri, gözünün önüne düşen bir tutam saçı ve çattığı kaşlarıyla hiç olmadığı kadar umursamaz ve tehditkâr görünüyordu. Dudakları sakince, çok hafif yukarı kıvrılmıştı ancak bu mutlu, gülen bir adamın gülümsemesi değildi. Bu hesapçı, kontrollü ve tehlikeli bir adamın gülümsemesiydi. *Öfkeli bir adamın gülümsemesiydi.*

Hâlâ ayakta, masasının arkasında duran adam ona ve koltuğuna sinen karısına endişeli bir bakış attı. Masasının üzerindeki telefona doğru hareketlendiğinde, Ezel gözlerini kadından çekmeden uzandı ve telefonu alarak karşıki duvara fırlattı. Kadın olduğu yerde korkuyla büzülürken adam da şokla kalakaldı. Ezel ise oldukça rahattı.

Fırat onun bu haline başını iki yana sallayarak güldü. Çocuğunun hatasından utanan bir anne edasıyla, "Biraz gergin," diyerek açıkladı. "Yoksa böyle fevri tavırları yoktur."

Başhekimin odasının kapısını kilitledikten sonra o da tıpkı Ezel gibi koltuklardan birine ilerledi fakat adamın yanına oturmak yerine Suna Göktepe'nin, yıllar önce Sevda'nın doğumunu yaptıran kadının yanına oturdu. Tıpkı Ezel gibi bacak bacak üstüne attı. Onun elinde de Ezel'in elindeki gibi büyük, beyaz üç zarf vardı.

"Lütfen oturun," diye mırıldanarak adama koltuğunu işaret etti. Sesi tok ve yumuşaktı ancak bakışları bir yırtıcınınkiyle aynıydı. Fırat'ın Ezel'den çok daha başka bir aurası vardı. Kemikli yüz hatları, bronz teni, kara saçları ve aynı renk gözleriyle vahşi bir çekiciliğe sahipti. Onun tehditkâr pozlara bürünmesine gerek yoktu çünkü zaten öyle bakıyordu. Her duruma, her olaya müdahale etmeye hazır; korkusuz, çekinmek nedir bilmeyen bir havası vardı.

Başhekim, odadaki gerginliğin ve otoritenin kokusunu almış gibi yüzünü memnuniyetsizce buruşturdu. Sessizce koltuğuna oturdu ancak kıpkırmızı kesilen yüzünden ve yumruk olan ellerinden, durumdan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. "İzin verin karım çıksın!" diye konuştu. Sözleri Ezel'e yönelikti ancak adamın umursamadığını, sanki onun ne dediğini duymuyormuş gibi sessiz kaldığını görünce Fırat'a döndü. "Bırakın o çıksın! O hiçbir şey yapmadı!"

"Hiçbir şey yapmadı, ha?"

Ezel gür ve alaycı bir kahkaha attığında kadın olduğu yerde titredi. Fırat da kendisini adeta kapana kısılıyormuş gibi hissettirerek, güçlü bedenini ona döndürdüğünde terlemeye başladı. Şakaklarında ve saçlarının diplerinde minik ter damlacıkları belirmişti ancak bu iki adamın da umurunda değildi.

Kadın gözlerini suçlulukla kaçırdığında başhekim gergin bir nefes verdi. Gömleğinin yakasını gevşeterek dudaklarını araladı fakat Ezel onun konuşmasına izin vermedi. Elindeki zarfı ayakkabısına vurmaktan vazgeçerek

havaya kaldırdı. "Bu ne biliyor musun?" Zarfın üzerinde, adamın başhekimi olduğu hastanenin sembolü vardı. "Bu sizin boktan laboratuvarınızın boktan sonuç zarfı! Altında senin imzan olan sonuç zarfı."

"Peki bunlar ne biliyor musunuz?" Fırat da neşeyle konuşarak elindeki zarfları gösterdi. "Bunlar da üç farklı laboratuvardan gelen sonuçlar."

Başhekim zarflara bakarken korkuyla yutkunduğunda Fırat'la Ezel'in yüzündeki gülümseme genişledi. Odadaki karı koca öyle gerilmişlerdi ki her an bayılacak gibi görünüyorlardı. Oysa Ezel'in buna izin vermeye hiç niyeti yoktu çünkü daha uzun ve karanlık bir konuşma yapacaklardı.

Ezel, yavaşça elindeki zarfı açtı. İçindeki sonucu çıkartarak kâğıdı yere, başhekimin İran halısının üstüne fırlattı. "Burada..." Kâğıdın katlarını açarken bir an duraksadı. "Burada ne yazıyor biliyor musun? Ah, gerçi bunu sen imzaladığına göre biliyor olmalısın, en iyisi karına sorayım." Ezel yeniden kadına dönerken alayla gülümsedi. "Burada... karımın, *Sevda Doğan'ın* gerçekten öldüğü yazıyor. Mezardaki kemikler %99 ona ait... *miş*!"

"O... o zaten ölmüştü. Doğumda-"

"Kes!" Ezel öfkeyle gürlediğinde kadın yerinden sıçradı. "Gözümün içine baka baka yalan söylemeyi kes!"

Kadın dolan gözleriyle yutkunduğunda kocası müdahale etmek istedi ama Fırat buna izin vermeyerek araya girdi. Ezel'in aksine bal kadar tatlı bir sesle konuşmaya başladı. "Elimdeki kâğıtlara bakmak ister misiniz? Haydi, bakın!"

Fırat tehdit edercesine zarfları uzattığında, adamla kadın titreyen ellerle onları kavradı ve açmaya başladı. Oysa her ikisi de ne göreceklerini biliyorlardı. Fırat da elindeki son zarfı açarken, "Çok garip," diye mırıldandı. "Çünkü bu zarflarda ise bambaşka bir gerçek yazıyor. Burada o kemiklerin Sevda Doğan'la hiçbir ilgisinin olmadığı, onların yirmi yedi yaşındaki Serra Özyılmaz'a ait olduğu yazıyor. Bakın! Okuyun haydi, çekinmeyin."

Fırat arsızca sırıttığında başhekim kızaran yüzünü gizlemeye çalışarak, "Laboratuvarımız bir yanlışlık yapmış olmalı o halde, bu durumun düzeltilmesi için elimden geleni yapacağım," dedi. Fırat'ı ve Ezel'i bir yanlış olduğuna ikna edercesine önündeki ajandada laboratuvarın numarasını aramaya başladı. Öylesine gülünç bir tepkiydi ki Ezel'in yüzü öfkeden kaskatı kesildi. Fırat sarsıla sarsıla gülerken, "Amatörler," diye mırıldandı.

Yavuz ve adamlarıyla anlaşmış olabilirlerdi ancak karşılarında daha dişli birini gördüklerinde hemen çözülmüşlerdi.

Ezel koltuğunda korkuyla soluyan adama öyle bir bakış attı ki yalnızca adam değil, bir an için odadaki her şey durdu. Sanki zaman da durmuş ve herkes Ezel'in öfkeyle için için yanan puslu bakışlarına hapsolmuştu. Sertçe, "Bana bunu derhal açıkla," diye mırıldandı. Belki de bağırsa, kelimeleri bu

kadar etkili olmazdı. "İplerini her kim tutuyorsa benim tek bir laboratuvara gideceğimi düşünecek kadar, her yeri kontrol edebileceğini düşünecek kadar aptalmış!"

"Biz hiçbir şey-"

Kadın araya girdiğinde Ezel ona sert bir bakış atarak, "Sana da sıra gelecek!" dedi. Yıllar önceki o sahne aklına geldikçe... kadının ona sessizce morgu gösterdiği anlar aklına geldikçe delirecek gibi hissediyordu. Kendini karşısındaki kadına zarar vermemek için zor tutuyordu.

Fırat onun ne yapmak istediğini anlamış gibi, "Ezel'in bir kızı var," dedi. "Şanslısınız ki hâlâ merhameti var ama benim yok! Ne bir çocuğum ne de bir kalbim var! Bu yüzden şu ana dek sakin sakin konuştuğumuza aldanmayın! İstesem New York'ta, erkek arkadaşıyla ucuz bir barda içen kızınızı tek kurşunla öldürebilirim! Ya da şu an antrenmandaki oğlunuzun olası ölümünü bir kalp kriziyle süsleyebilirim. Tüm bunları yapabilirim!"

"Çocuklarımdan uzak dur!"

Başhekim koltuğundan fırladığında Ezel de ayağa kalktı. Kendisini daha fazla tutamayarak ellerini adamın boğazına sardı. Kendisinden daha kısa ve çelimsiz adamı arkasındaki duvara sertçe yaslarken, "Seni öldürürüm!" diye hırladı. "Biraz daha konuşursan seni çıplak ellerimle öldürürüm! Ya bana her şeyi anlatırsın ya da şimdi son nefesini alırsın!"

Adamın neredeyse mora döndüğünü gören Ezel, Fırat'ın da uyarısıyla geri çekildi. Başhekim titreyen dizlerinin üstüne düştü ve bu aşağılanmaya dayanamayarak öfkesini kusar gibi, "Melih!" diye bağırdı. "Sadece adını biliyorum. Melih Yıldırım! Başka bir şey bilmiyorum!"

Ezel ilk kez duyduğu bu isim karşısında duraksadığında adamın karısı da, "Oydu!" diye bağırdı. "Beni tehdit etti! Yavuz diye birini anlattı bana, karının abisi! Sevda'yla evlenmesine izin vermediği için ondan intikam almak istediğini söyledi... *Onun öldüğünü söyleyeceksin,* dedi. Morga giderken ona ilaç verdi, hepsini o yaptı!"

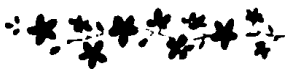
Ezel tehditkâr bir adımla ona doğru yürüdüğünde kadın, "Başka bir şey bilmiyorum!" diye bağırdı. Yüzünde dehşetin sebep olduğu yaşlar vardı. "Sadece..."

"Sen... sen benim karımın sahte ölümünü planladın, öyle mi? Buna yardım ettin, öyle mi?"

Ezel her an kadını parçalayabilecekmiş gibi gözlerini kıstığında Fırat kadınla arasına girerek, "Dur!" dedi. Kadına dünyanın en iğrenç varlığıymış gibi bakarken yüzünü öfkeyle buruşturdu. "Yalan söylüyor! Zekice bir yalandı ama hepsi bu değil. Daha fazlası da var, değil mi?"

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp hızla solumaya başladığında Fırat'ın haklı olduğunu anlayan Ezel, orta sehpaya bir tekme savurdu.

"Konuşacaksın!" diye hırladı. Çevik bir hamleyle Fırat'ın belindeki silahı aldı ve emniyeti açıp kurşunu namluya sürdü. Tetiği kadının başına dayadı. "Eğer ölmek istemiyorsan, konuşacaksın!"

"Bu kadar yeterli, çekin artık şunu tepemden!"

Sevda başını eğerek arkasındaki kadının saç fırçasından kaçındı. Kadının ısrar edeceğini anladığında, "Yeter dedim!" diye bağırdı. "Yeter!" Ardından bir köşede son rötuşlar için bekleyen makyaj ekibine baktı. "Hiçbir şey istemiyorum! Gidin siz de! Hadi! Gidin diyorum!"

Odadaki kalabalık ekip birbirlerine şaşkın bakışlar atarak toparlanmaya başladı. Yalnızca saniyeler sonra Sevda'nın hazırlanması için tahsis edilen çatı katından çıkmışlardı. Hiçbiri Sevda'nın bakışlarına karşın daha fazla ısrar edecek cesareti bulamamıştı.

Sevda tek kaldığında çöken omuzlarıyla birlikte başını kaldırdı ve aynaya baktı. Aksini gördüğünde ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini yumdu. Bunun olduğuna inanamıyordu. O böyle bir koltuğa oturup hazırlanalı yıllar olmuştu. Saçlarını ve makyajını büyük bir özenle yaptırmış, en güzel gelinliği seçmişti. Bir melek kadar güzeldi. Şimdi de öyle görünüyordu. Belinin ortasına kadar inen dalgalı saçları, yokmuş gibi görünen makyajı ve sade gelinliğiyle hazırdı. Ancak arada bir fark vardı. Yıllar önce Sevda, Ezel Doğan için hazırlanmış ve onunla adeta cennete doğru yürümüştü. Bu kez ise kendisini bir zebaniden bir başka zebaniye, cehennemin kor alevlerle dolu taşlarında yürüyormuş gibi hissediyordu.

Yumduğu gözlerini araladı ve dikkatle kendisine baktı. Aksinde üç yıl önceki Sevda'yı aradı ama bulabildiği tek şey dış görünüşüydü. Ne ruhunda ne de bakışlarında eskiye dair bir şey kalmıştı. Sevda her gün azar azar tükenmişti. Bundan sonrasına nasıl dayanılır nasıl katlanılır hiç bilmiyordu ve bunu öğrenmeye de niyeti yoktu.

Sevda günlerdir sessiz kalırken sadece içine kapanmamış ve kendini depresyonun en dibine vurmamıştı; bundan çok daha fazlasını yapmıştı. Herkes onun nihayet pes ettiğini düşünürken, o her detayı adım adım işleyerek bir plan yapmıştı. Bu evlilik onu Yavuz'un pençelerinden kurtaracaktı ancak Sevda'nın tam da kurtuldum derken Kenan'a yakalanacağını ve buna göz yumacağını sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı.

O zaten evli bir kadındı. Bedeninde ve ruhunda tek bir adamın izi vardı, ölene dek de böyle kalacaktı.

Çöken omuzlarını dikleştirdi. Saatler sonrasını düşünürken hızla çarpan kalbini sakinleştirebilmek için derin nefesler aldı. Ayağa kalktı ve balkon kapısını açarak dışarı çıktı. Yavuz onu bu odaya yerleştirirken ona bilmeden

büyük bir iyilik yapmıştı. Sevda göremediği her bir detayı buradan görebiliyordu. Hangi yol kör noktada kalıyor ve hangi noktada kaç adam bekliyor, bu yükseklikten hepsi seçilebiliyordu. Son zamanlarda biraz hareketli günler yaşanmıştı ancak Sevda rutinlerini çözmüştü, kendisini nelerin beklediğini çok iyi biliyordu. Yavuz kadar acımasız ve tecrübeli olamazdı ancak planını tıpkı onun gibi ilmek ilmek işlemişti. Önündeki tek engel ise bir türlü geçmek bilmeyen zamandan ibaretti.

Kapının açılıp kapandığını duyduğunda arkasını dönmekle uğraşmadı. Kollarını bedenine sıkıca sardı ve dikleştirdiği çenesiyle dışarıyı seyrederken mağrur bir hava yaratmaya çalıştı. Mart ayının sonlarıydı, hava şaşırtıcı derecede güzeldi. Tatlı bir meltem saçlarına tutturulan gülünç duvağı uçuşturuyor; ona bu kalenin tepesinde, böylesine dikilirken bir masal prensesi görünümü veriyordu.

Yavuz'un iri avuçları omuzlarını kavradığında öfkeyle titredi ama yerinden kıpırdamadı ya da adamı engelleyecek herhangi bir hamlede bulunmadı. Yavuz'un elleri omuzlarından çıplak kollarına indi ve en sonunda, onun iki yanından uzanarak balkonun tırabzanlarını kavradı. Sevda onunla tırabzanlar arasında sıkışıp kalmıştı. Adamın vücudu kendi vücuduna belli belirsiz değiyordu ama bu bile rahatsız olmasına yetmişti. Onun iri avuçlarına bakan Sevda huysuzca homurdandı ve bakışlarını yeniden bahçeye dikti. Yavuz'un adamları günlerdir olduğu gibi şimdi de vardiyalı çalışıyordu. Yerine geçecek kişinin gelmesini beklemeden yerlerinden ayrılıyor ve bir sonraki vardiyaya kadar arada yaklaşık iki dakika bırakıyorlardı. Sevda, Yavuz'un buna nasıl olup da izin verdiğini anlamamıştı ama etrafta öyle çok grup vardı ki biri eksilse bile biraz ötede diğeri durduğu için sorun etmiyor olmalıydı.

"Ne dersin? Sence burayı özleyecek misin? Gideceğin ev burası kadar güzel değil."

Yavuz'un alay dolu mırıltısını kulağının dibinde, onun sıcak nefesini boynunda hissettiğinde, "Hayır," diye fısıldadı. Burayı kesinlikle özlemeyecekti ve gideceği yeri de seveceğini hiç zannetmiyordu *çünkü oraya gitmeyecekti.* Kendine yalnızca iki seçenek sunmuştu. Ya Kenan'dan ve Yavuz'dan kurtulacaktı ya da bunu yapamadığı takdirde *kendinden* kurtulacaktı.

"Tüm ekibi korkutarak aşağı göndermişsin. İşlerinin yarım kaldığını söylüyorlardı ancak buna rağmen çok... güzelsin."

Yavuz'un eğlenen, boğuk sesinin karşısında çoğu kadının dizleri titreyebilirdi ancak Sevda bomboş hissediyordu. Kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "İkinci nikâhımda daha sade olmam gerektiğini düşündüm."

"Bu elbise de bu yüzden mi?"

Adamın bakışlarının kemik rengi, düz askılı elbisesinde gezindiğini hisseden Sevda yalnızca sessizce başını salladı. Yavuz ona doğru biraz daha eğildi. Sevda'yı ne kadar rahatsız ettiğini içten içe biliyor ve bundan keyif oluyormuşçasına güldü. "Biliyor musun Sevda, sevgili müstakbel kocan aşağıda yerinde duramıyor ve aslında... onu anlayabiliyorum. Sana bakan herkes aynı şeyi düşünürdü, seni o masaya bir an evvel oturtmayı..."

Yıllar önce Ezel'den duyduğu sözlerin bir benzerini Yavuz'dan duymak Sevda'yı sarstı. Genç kadın aniden bastıran gözyaşlarına hazırlıksız yakalandı. Bir damla yaş yanağından çenesine doğru sessizce süzülürken içini çekti. Söylemek istedikleri başkaydı. Kalbinde tonlarca yara vardı ama son birkaç gündür acısını daha fazla hissettiği bir başka yarayı yeniden deşti. "Dedemi nasıl öldürdün?"

"Ah, hatırlamıyor musun?" Yavuz neşeli bir sesle ellerini tırabzanlardan çekti ve kollarını Sevda'ya doladı. Çenesini genç kadının omzuna yaslayarak, "Biliyorsun," dedi. "Gazdan zehirlendi. Evde kimsenin olmaması ve ona yardım edememesi büyük talihsizlikti."

"Annen vardı? Ama doğru ya, onu da sen..."

"Onu da ben öldürdüm. İşlerime çok fazla burnunu sokuyordu, kendini bir Altınbaşak olmaya fazla kaptırmıştı. *Ben de buna bir son verdim.* Dedenin fişini çektiğini zannederken beklemediği şey benim de onun fişini çektiğimdi. O ikisini aynı odaya kilitlemek... oldukça dramatikti."

"Herkes onun dedemi kurtarmaya çalışırken öldüğünü zannetti. Bir kaza olduğunu..."

"Tıpkı senin ölümün gibi... Herkes seni doğum yaparken öldü zannetti... Kızını hâlâ özlüyor musun, Sevda? Onu hâlâ görmek istiyor musun?"

Melek'in güzel yüzü gözlerinin önünde belirdiğinde Sevda, "Evet," diye fısıldadı. Kollarını bedeninden çekti. Ellerini uzatarak tırabzanları sertçe kavrayan bu kez o olmuştu. "Özlüyorum."

"Üzülme, belki Kenan'la birlikte yeni bir bebek yaparsın."

Düşüncesiyle bile her bir hücresi dehşete kapıldı. Sevda başka bir adamın kendisine dokunduğunu, başka bir adamın çocuğunu doğurduğunu hayal bile edemiyordu. Bunun yerine kendini öldürmeyi tercih ederdi. Şüphesiz bu çok daha acısız olurdu.

Yavuz onun düşündüklerini anlıyormuş gibi güldü ve geri çekilerek Sevda'dan uzaklaştı. "Manzaranın tadını çıkar," diye mırıldandı. "Yalnızca birkaç saatin kaldı..."

"Daha fazla bekleyemiyorum! Daha fazla tahammül edemiyorum!"

Ezel öfkeyle gürlediğinde Fırat onu sakinleştirmek istercesine, "Az kaldı!" dedi. "Çok az kaldı, Ezel. Sen değil miydin *Sevda'yı üç yıl bekledim, üç gün daha bekleyebilirim yeter ki o iyi olsun,* diyen? Hiçbir açık vermememiz gerekiyor! Unutma, onlar seni yeniden yastasın sanıyor!"

"Sikerim yasını! İstediklerini düşünsünler, daha fazla tahammül edemiyorum diyorum sana!" Ezel parmaklarını çaresizce saçlarının arasından geçirirken öfkeyle hırladı. Gözlerinde ateşten bir çember ve o çemberin ortasında da salt acı vardı. "Burada hiçbir şey yapmadan bekleyemiyorum! O adamlar..."

"Arayacaklar! Arayacaklar Ezel, sadece an meselesi!"

Bahsettikleri adamlar bir grup salaktan başkası değildi. Batmak üzere olan şirketlerini, kurtlar sofrasının olduğu bir ihalede, hiç uğruna Kenan Asan'a ve Yavuz Kılınçer'e kaptırmışlardı. Paraları ellerinden gitmiş olabilirdi ancak hâlâ biraz gururları vardı. Bu yüzden bunu gururlarına yedirememiş, birkaç amatör tutarak onlara minik bir gözdağı vermişlerdi. Karşılığında aldıkları tek şey ise alay dolu bir telefon olmuştu. Bu kimisinin geri çekilmesine ve pes etmesine neden olabilirdi ancak onlar, gençliğin deli cesareti ve aşağılanmanın vermiş olduğu öfkeyle Yavuz'la adeta dalga geçerek onun yıkılmaz sandığı duvarlarında bir delik açmışlardı. Evin aşçısı sayesinde bir tehdit mesajı yollamış, o kadar kolay vazgeçmeyeceklerini açıkça belirtmişlerdi. Durumla ve onlarla baş edebileceklerini sanmışlardı ancak Kenan Asan hiç beklemedikleri hamleler yaparak onları daha da sıkıştırmıştı. Bu kez ellerinde ne var ne yoksa hepsini kaybetmişlerdi. Fırat, tam da bu noktada olaylara dahil olmuştu.

Fırat Üstündağ; güçlü, eli kolu uzun bir adamdı. Bir işadamı gibi görünebilirdi ancak Üstündağların adıyla geçmişleri hiçbir zaman düşünüldüğü kadar saf ve temiz olmamıştı, asla olmayacaktı. Öylesine köklü ve güçlü bir isimleri vardı ki İstanbul'da onlardan habersiz tek bir kuşun uçtuğu bugüne kadar görülmemişti. Yine de tüm bunların her zaman Fırat'ın ilgisini çektiği söylenemezdi. Bedava iyilik yapmayı da yıllar öncesinde bırakmıştı ama duyduğu o isim, *Yavuz Kılınçer* onu olduğu yere mıhlamıştı.

Öğrendiklerinden beri o da Ezel gibi yerinde duramıyordu. Ara ara görülse ve ismi manşetlerde anılsa bile ne Ezel ne de Fırat onun nerede ne yaptığıyla ilgilenir olmuştu. Fırat umursamamış ve Ezel ise acısında kaybolup gitmişti ancak şimdi tek hedefleri onun, Sevda'nın nerede olduğuydu. Onları bulmaları belki günler, haftalar sürecek bir arayış gerektirirdi.

Fırat, o yeri bir avuç geri zekâlının bulduğuna, dahası içeride bir de adamları olduğuna inanamıyordu.

Niyetleri Ezel'le birlikte her şeyi en küçük ayrıntısına kadar planlamak ve polis destekli bir operasyon yapmaktı. Kendi adı ya da şanı umurunda değildi ancak Ezel'in bir kızı vardı, onu illegal işlere daha fazla bulaştırmak

istemiyordu. Yine de adamlar Kenan Asan'ın evleneceğini, kadının da Sevda isimli biri olduğunu söylediklerinde ok yaydan fırlamıştı. Fırat'ın aklında ne Yavuz hakkında toplayacağı dosyalar kalmıştı ne de Ezel'in aklında sabretmek.

Ezel, her birini çıplak elleriyle boğarak öldürmek istiyordu. Herkesin nefesini kesmeyi, son nefeslerini verirken gözlerine bakmayı istiyordu. O, Sevda'yı kendinden bile sakınmıştı ve kadının yıllardır yaşadıklarını düşündüğünden beri gözüne bir gram uyku girmiyordu.

Telefon çaldığında Fırat beklemeden açarak sesi hoparlöre aldı.

"Anlaştığımız gibi size konumu yolladık. Nöbet yerleri ve evin tüm planı da dahil. Siz de size düşeni yapıp-"

"Siktiğimin dosyalarıymış!"

Öfkeyle gürleyen Ezel, adamı daha fazla dinlemeye gerek duymadan çağrıyı sonlandırarak telefonu eline aldı. Adamların attığı adres bulundukları yerden yalnızca bir buçuk saat uzaklıktaydı. Şehir merkezinden uzakta, neredeyse yerleşimin hiç olmadığı ormanlık bir alandı. Bunu fark etmek bir an için Ezel'i tıpkı bir kurşun gibi sarstı. Karısı seneler boyunca ondan yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı ve Ezel bunun farkında bile olmamıştı.

Onunla aynı şehrin havasını solumuş ama bir kez olsun onda soluklanamamıştı.

Gözlerinden akan yaşları hissettiğinde onları silmeye gerek duymadı. En güçlü adamı bile ağlatabilen bir kadın vardı. Onun tek istediği, o kadını sıkıca sarmak ve onu ömrünün sonuna kadar bırakmamaktı.

"Ben adresi aşağıdaki ekiplere yolluyorum. Şimdi yola çıkıyorlar, diğerleri de hazırlar. Şu dosya meselesini halledip peşine takılırım."

Ezel başını sallayıp odadan çıkmadan hemen önce Fırat, "Ezel!" diye seslendi. "Dikkatli ol!"

Belindeki silahı son kez kontrol eden adam duraksamadan tok bir sesle, "Olacağım," diye konuştu.

Ölüm ona gelmiyordu, Ezel onlara gidiyordu...

Hiçbir şey ama hiçbir şey Sevda'nın planladığı gibi değildi.

Elindeki az önce ateşlenen silahla, Melih'in can çekişen bedeninin üstünden atlayan Sevda, kontrollü ve sakin olmaktan çok uzak bir şekilde ağlıyordu. Bir eliyle üstündeki aptal elbisenin eteklerini tutuyor ve diğer eliyle de silahı kavramaya, karşısına yeni biri çıktığı takdirde hazırlıklı olmaya çalışıyordu.

Nasıl olmuştu da işler bu noktaya varabilmişti anlamıyordu.

Nikâh saati geldiğinde, arka bahçeye çıkmak üzere merdivenlerden iniyordu. Tam da o sırada işler bir anda karışmıştı. Yıllardır ara sıra gördüğü aşçı telaşla ona yaklaşıp eline bir silah tutuşturmuş ve aynı zamanda da başına bir kurşun yemiş, bundan hemen önce de Sevda'ya, "Kaç!" diye fısıldamayı başarabilmişti.

Saniyeler içine sığan kan ve onun yarattığı dehşet, Sevda'ya bunun daha öncekiler gibi sonuçlanan küçük kaçma girişimlerine benzemediğini net bir şekilde hatırlatmıştı. Daha önce de kaçmaya, Yavuz'dan kurtulmaya çalışmıştı. Bunun için çok çabalamıştı. Ama her defasında zarar görmüş ve başarısız olmuştu. Böyle giderse bunda da başarısız olacağı açıktı.

Patlayan silah sesi, adım sesleri ve bağırışlar neredeyse kulaklarını sağır edecekti. Yavuz ile Kenan'ın sesini duyabiliyor, var gücüyle hareket etmeye çalışıyordu ama yaptığı tek şey evin içinde deli gibi dönmekti.

"Gidemeyeceksin!"

Melih'in hırıltılı sesini duyduğunda Sevda puslu bakışlarıyla ona döndü. Başını iki yana sallayarak koşmaya başladı. Önce ayağındaki yüksek topukluları çıkarması gerektiğini düşünecek kadar ayılmıştı. Seslerin nispeten daha az olduğu ön bahçeye çıktı ve yerde yatan adamları gördüğünde kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Saatler önce nöbet yerlerini ezbere bildiği adamların hepsi şimdi kanlar içindeydi ve cansız oldukları kesindi. Sevda'nın yapmak istediği tek şey dizlerinin üstüne çökmek ve ağlamaktı ancak bunun yerine duraksamadan koşmaya başladı. Her zaman altında sallandığı ağaca doğru yürüdü ve kendini koruya attı.

"Sevda! Dur! Dur diyorum! Sevda!"

İsmini duyduğunda neredeyse bayılacaktı ancak kendine bunun için izin vermedi. Gözyaşları onu ele geçirmişti. Hissettiği panik yolu şaşırmasına neden olmuştu.

Ayaklarının altındaki toprağa karışmış taşlarla birlikte ilerlemek canını hiç olmadığı kadar yakıyordu. Çıplak ayaklarına ve üzerindeki gelinliğin eteğine bulaşan çamurlar içinde, akşamın sinsi karanlığında koşan Sevda, nereye gittiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey yolun en sonunda onu çıkışa ulaştıracağıydı. Eline bir fırsat geçtiğinin farkındaydı ve ona bu fırsatı yaratarak kaçmasına yardım eden adamın kendisi yüzünden öldüğünü düşünmek nefesini kesiyor, o manzara aklına geldiğinde titreyen bacaklarıyla her an düşecekmiş gibi hissediyordu.

Herkesin onu arıyor olduğunu tahmin edebiliyordu. Ortalığın savaş alanına döndüğünden ve Yavuz'un öfkeden delirdiğinden emindi. Nitekim planları bozulan tek kişi Sevda değildi. O evden çıkmadan önce, *"Sevda!"* diye bağıran sesindeki korkunç tını, panikten çok öfkeyle bezeliydi.

Sevda zaten ağlamıyor olsa sırf bu sesin zihnindeki yankılarından dolayı yeniden hüngür hüngür ağlayabilirdi. Öylesine acımasız ve gaddardı ki...

Öylesine merhametsizdi ki...

Öfkesinin sebebi şüphesiz hem kaçması hem de kızının ve kocasının ondan, Yavuz'dan uzakta, güvenli bir yerde olmasındandı. Onlara ulaşamamak ve elindeki tek kozu kaybetmek adamı çıldırtmış olmalıydı. Yavuz asla pes etmezdi, Sevda bunu biliyordu ama... artık bitmemiş miydi? Ondan ilk kez bu kadar uzaklaşabilmiş, seneler sonra ilk kez özgür olduğunu hissedebilmişti. Sevda, adamın elinden ilk kez kurtulmuştu ve aklında yankılanan tek şey buydu.

Artık bitmiş sayılmaz mıydı?

Tüm bunların bir son bulmasına tıpkı umduğu gibi çok az kalmamış mıydı yoksa yine kendini mi avutmaya çalışıyordu bilmiyordu. Ancak sanki dilinden dökülürse gerçek olacakmış gibi, "Bitecek," diye fısıldadı. Sesi kendi kulağına bile yabancıydı. İçinde çokça öfke ve acı vardı ancak Sevda fısıltıdaki küçük tınının, o umudun farkındaydı. "Bitecek, artık bitecek..."

Bitmek zorundaydı...

Ayağı karanlıkta seçemediği büyük bir taşa çarptığında tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Ayağının kenarında büyük bir kesik açılıp kanadığının farkındaydı. Bu, o koştukça açılan minik kesiklere benzemiyordu. Canı delicesine yanıyordu ancak burada duramazdı. Şimdi pes edemeyeceğini biliyordu. Yanağındaki yaşları silmeye uğraşacak zamanı bile yoktu.

Ayağa kalktı ve yeniden koşmaya başladı. Aynı anda yüzüne çarpan rüzgârla, saçlarına tutturulmuş duvak koparak arkaya doğru savruldu. Yarım toplanan saçları da tokasından kurtuldu, gevşeyerek tutam tutam ayrılmaya, o koştukça arkasından uçuşmaya başladı. Sevda geride bir iz bıraktığı için korkuyla doldu fakat geriye dönmesi ve uçuşan kumaşı araması göze alamayacağı kadar büyük bir riskti. Kaldı ki bu karanlıkta önünü bile göremiyorken duvağı görebileceğini hiç sanmıyordu.

Seslerin arttığını fark ettiğinde düşündüğü kadar hızlı olmadığını anladı. Canını dişine takıp çılgınca koştuğu ve neredeyse bayılacağını hissettiği sırada yolunun bir otobana çıktığını fark etti. Dümdüz ilerlemekten vazgeçerek oraya doğru koşmaya başladı. Şu an buradan geçecek bir arabanın onu kurtaracağının farkındaydı. Kim düğününden kaçmış ve bir korku filminden fırlamış gibi görünen bir kadını arabasına alırdı bilmiyordu ancak şansını denemek zorundaydı.

Otobana çıktığında beklemek yerine nefeslerini düzene sokana kadar tempoyla yürümeye başladı. Ellerinden birini kalbinin üstüne koyup sakin olmaya çalışıyor ve bu sırada dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi titriyordu. Artık hali kalmamıştı. Tükenmiş ve yorulmuştu, dilindeki dualar bile son bulmuştu.

Arkasında yankılanan kurşun seslerini duyduğunda hâlâ nefes nefeseydi. Korkuyla gelinliğinin eteklerini tutmayı bile unutarak yeniden koşmaya ve daha şiddetli ağlamaya başladı. Büyük bir kalabalık olduğunu tahmin edebiliyordu, Yavuz'dan daha azını beklemek hata olurdu. Sevda'yı almaya ve onu yeniden esir etmeye kararlıydı ancak *tekrar olmazdı.* O cehenneme bir kez daha düşemez, kurtulmaya bu kadar yakınken yeniden kocasından ve kızından ayrı kalamazdı. Bedenen ayakta kalsa bile biliyordu, bu kez ruhen tamamen yıkılırdı.

Dudaklarından bir hıçkırık koptu, ardından onu diğerleri takip edince Sevda buna engel olamadı. Peşindeki adım sesleri, bağırışlar ve peş peşe havaya sıkılan kurşunlar, kalbinin deli gibi atmasına sebep oluyordu. Gözyaşları öyle fazlaydı ki önünü görmekte zorlanıyordu. Ancak kendisine doğru yaklaşan arabanın farlarını seçebilecek kadar bilinci yerindeydi. Kendini hiç düşünmeden yolun ortasına attı ve arabaya doğru koşmaya başladı. Hali perişandı, bayılmak üzere olduğunun da farkındaydı.

Arabanın ışıkları gözlerini aldığında, gözlerini kapatarak yolun ortasında bekledi. Madem kızına ve kocasına kavuşamayacaktı, o adamın eline yeniden düşmektense ölmesi daha iyiydi. Sevda bunu zaten gecelerce düşünmüştü, buna hazırlıklıydı ancak şimdi ölümün canını neden bu kadar acıttığını bilmiyordu. Kızını ve kocasını bir daha göremeyeceği gerçeği, tahmin ettiğinden de çok canını yakıyordu.

Araba acı bir frenle durduğunda en ufak bir darbe bile hissetmedi. Yumduğu gözlerini araladı ve dibinde duran araçla dengesini kaybederek öne doğru sendeledi. Avuçlarını kaputa yaslayarak başını kaldırdı. Camın arkasında, sürücü koltuğunda oturup ağlayarak kendisine bakan adamla göz göze geldi. Ölmüştü de bu bir hayal miydi bilemiyordu ancak Sevda'nın bugüne kadar gördüğü en güzel şey olduğu kesindi.

Dudaklarından dökülen hıçkırıkla beraber, "Ezel..." diye sayıkladı. Ardından yakınında bir silah patladı. Sevda'nın arkasına dönmesine ve hedefin kim olduğuna bakmasına gerek yoktu.

Kurşun ona saplanmıştı.

Hâlâ elinde tuttuğu silah parmaklarının arasından usulca kaydı, ellerinden birini hissettiği sıcaklığa, karnına dayadı ve gelinliğini kızıla boyayan yarasının üstüne bastırdı. Kanın metalik kokusu bir anda burnuna doldu. İnce bir çizgi halinde dudağının kenarından da süzüldüğünü anladı. Yeniden başını kaldırıp, adamın yeşillerine bakarken zaman bir an için akmayı bıraktı.

Çaresizce ama büyük bir huzurla, "Ezel," diye fısıldadı. Onun arabanın içinde çıldırmış gibi haykırdığını duydu. Ve gözlerinin önüne inen perdeyle her şey bir anda siyaha boyandı.

Bölüm 29

Geçmiş

"Daha ne kadar o arabada kalacaksın?"

"Ben inmeye karar verinceye kadar!"

"Peki ne zaman karar vereceksin?"

"Canım isteyince!"

Genç kadın burnunu inatla havaya dikerek, ona gür kirpikleri arasından bir bakış attığında Ezel başını iki yana sallayarak güldü. Kalçasını kaputun kenarına yaslayarak kollarını göğsünde bağladı. Genç kadının üzerinde gezinen yeşil gözlerinde yumuşak ancak vahşi bir bakış vardı. Onu tepeden tırnağa süzmekle kalmıyor, adeta çıplakmış gibi hissettiriyordu. Sevda'nın bu arsız bakışlarla huysuzca yerinde kıpırdanmasını kıvrılan dudaklarıyla seyrediyordu.

Sevda ne kadar güzel görünüyorsa Ezel de bir o kadar yakışıklıydı. Düğün öncesinde düzgünce taranan ancak şu an dağılan ve gözlerinin önüne uçuşan saçlarıyla, boynundan sarkan papyonu, neredeyse karnına kadar açık, etekleri uçuşan beyaz gömleği ve yüzündeki o çapkın gülüşle Sevda'nın nefesini kestiğini biliyordu.

Sevda ona kaçamak bir bakış atıp, gelinliğinin Fransız güpürleri üstünde parmaklarını dolaştırırken, Ezel'in koyulaşan bakışlarla onun hareketlerini takip ettiğini fark etmedi. "Sana kızgınım," dedi. Ancak sesi kızgınlıktan öte heyecanla doluydu ve neredeyse nefes nefeseydi. "Beni kendi düğünümden kaçırdın!"

"Seni daha iyi sarabilmek için."

Ezel göz kırparak gülümsediğinde Sevda bir an için kalakaldı, ardından tıpkı onun gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Herkesin arkamızdan konuştuğuna eminim! Eminim bize gülmüşlerdir!"

"Kimse tek kelime söylemeye cesaret edemez."

"Emin misin?"

"Evet." Ezel rahat bir tavırla öne doğru eğildi ve Sevda'yı bir anda kucağına aldı. "Doğrusu, deseler bile umursamam! Kollarımda bu kadar güzel bir kadın varken, *karım varken*, bu düşüneceğim son şey bile değil!"

"Öyle mi?" Sevda derin bir nefes alırken adamın gömleğinin yakasında parmaklarını gezdirdi. "Neler düşünüyorsun peki?"

"Karımı!" Binanın açık kapısını ayağıyla iten Ezel, içeri geçmeden önce Sevda'nın kulağının arkasına yumuşak bir öpücük bıraktı. "Onu soymayı ve benim yapmayı..."

Sevda'nın heyecanla soluduğunu gördüğünde Ezel çabucak asansöre geçti ve oyalanmadan katı tuşladı. Balayı için Sevda'ya güzel bir otele gitmeyi teklif etmişti ancak genç kadın bunu reddederek geceyi stüdyoda geçirebileceklerini söylemişti. Orası ikisi için bir nevi kaçış gibiydi. Orada sık sık vakit geçirmeleri ve oraya Sevda'dan başka bir kadının ayak basmamış olması da daireyi ikisi için özel kılan nedenlerden biriydi. İlk geceleri için lüks bir oda ya da yumuşak bir yataktan ziyade içinde anıları ve ruhu olan bir yer her ikisine de iyi gelecekti.

Asansör katta durduğunda Sevda kıkırdayarak başparmağını sensöre uzatıp, onları anahtar derdinden kurtararak kapının açılmasını sağladı. İçerisi ince bir çiçek notasıyla doluydu ve koku anında etraflarını sarmıştı. Odada loş, gözü dinlendiren bir ışık vardı. Alçak sesle İspanyolca bir şarkı çalıyordu ve siyah saten çarşafların üstünde bir buket kırmızı gül vardı. Komodinin hemen üzerinde de bir kutu çikolata, meyve tabağı ve bir şişe şarap duruyordu.

Sevda şaşkınlıkla odayı seyrederken, "Bunları ne ara hazırladın?" diye mırıldandı çünkü adam tüm gün yanındaydı.

"Küçük bir sır..." Ezel onu yere indirmeden önce saçlarına bir öpücük bıraktı. Papyonunu boynundan çekip çıkarırken şişeye doğru yürüdü. Kadehleri de aldı ve Sevda'ya uzattı. Ona tepeden bir bakış atarken gözlerinde öyle koyu bir ifade vardı ki Sevda tepeden tırnağa adamla sarmalandı. Dolan kadehi hiç düşünmeden başına dikti. Onun güldüğünü duyduğunda utanıp arkasını döndü. Kadehi mutfağa bıraktı ve dairenin içinde ne yapacağını bilemiyormuş gibi durduğunda, Ezel'in elindeki kadehle birlikte kolonlardan birine yaslandığını, gömleğinin düğmelerini tamamen açtığını fark etti. Adam gevşemiş görünüyordu. Şu haliyle can yaktığı bir gerçekti.

Ezel onun gergin ve heyecanlı hallerini sessizce seyrederken, "Sana ne demiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu. Sevda'nın düşünmeye ihtiyacı yoktu çünkü kapıdan içeri girdiklerinden beri aklında dönüp duran tek şey buydu.

Derin bir nefes alarak dişlerini dudaklarına geçirdi. Saçlarındaki tokaları çıkarmak için banyoya girdi. Mutfağa nazaran banyo oldukça büyüktü. Kapının hemen sol tarafında buzlu camın ardına gizlenen bir duş; sağ tarafta geniş, aynalı bir lavabo ve onun altında da bir dolap vardı. En uzak köşe ise boydan boya, simsiyah camdı ve camın hemen önünde ayaklı bir küvet vardı. Buraya hiç zorlanmadan sığabilirlerdi ve Sevda, Ezel'in planının bu olduğunu tahmin edebiliyordu. Adam yanına gelmeden önce biraz yalnız kalabilmek istiyordu.

Tokalarını çıkartıp banyo tezgâhının üstüne bıraktıktan sonra bir paket mendille makyajını temizlemeye başladı. Fazla abartmadıkları için minnettardı çünkü işi tahmin ettiğinden de çabuk bitmişti. Oyalanmadan duşu

açtı ve suyu ayarlayıp soyunmaya başladı. Üzerindeki gelinliği hep Ezel'in çıkaracağını düşünmüştü ancak artık adamın bu küçük inci düğmelerle uğraşmaktansa gelinliği yırtmayı tercih edeceğini biliyordu. Gözlerindeki o ateş, neredeyse bakışlarından taşıyordu. Bu durum Sevda'yı hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Kendi kendine gülümsedi ve beyaz iç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra suyun altına girdi. Spreyin saçlarında bıraktığı o sert tabaka kaybolup, su tenine çarptığında gerilen her bir kası gevşedi. Kapının açıldığını, Ezel'in geldiğini duysa bile arkasını dönmedi. Saniyeler sonra iki güçlü el, kalçalarını kavrayıp onu kendine yasladığında hiç düşünmeden teslim oldu. Onun güçlü bedeninin yanında kendini küçücük ve kadınsı hissediyor, onun tenine sığınırcasına sokulmayı seviyordu.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

Ezel burnunu ensesine bastırarak mırıldandığında kalbi hızla çarptı. Dudaklarına utangaç ancak mutlu bir gülüş yerleşti. Ellerini, kalçalarından karnına doğru kayan avuçların üstüne bastırdı ve mutlu bir iç çekti. Tüm bunlar ona bir hayal gibi geliyordu. Adamın kollarında olmak ve nihayet bir parça huzur bulmak tahmin ettiğinden de güzeldi.

Ezel avuçlarını usulca bedeninde gezdirirken, "Hadi bir an önce çıkalım şu banyodan," diye homurdandı. Kısık ve boğuk sesi banyo duvarlarına çarparak suyun sesine karıştı. "Yoksa kendime engel olamayacağım, oysa ben senin her zerrene doyasıya tapmak istiyorum."

Dudaklarını boynuna bastırıp, diliyle hassas bir noktayı okşadığında Sevda'nın dudaklarından sessiz bir inilti döküldü. Kalçalarının arasına yaslanan sertlikle, adamın usta dokunuşları onu da çoktan baştan çıkarmıştı.

Ezel duş jeline uzanıp avucuna sıktı ve parmaklarını Sevda'nın teninde gezdirmeye başladı. Sözlerini doğrular gibi hızlıydı ancak yumuşak ve özverili bir tarafı da vardı ki söz konusu Sevda'yken ondan daha azı da beklenemezdi. Genç kadın da ona yardımcı olmak adına saçlarını köpürttü ve yıkamaya başladı. Ezel'in teninde ellerini gezdirmeyi ve onu yıkamayı istemişti ancak genç adam onun dudaklarını kısaca öpmeden önce, "Birazdan," diye fısıldamış, onu kibarca reddetmişti.

Sonunda rahatlamış, gecenin yorgunluğunu bir nebze de olsa üzerlerinden atmış bir halde banyodan çıkarlarken Sevda'nın saçları hâlâ ıslaktı. Üzerinde dizlerinin yukarısında biten bir havlu vardı ve Ezel de beline doladığı kısacık bir baş havlusuyla duruyordu. Elinde genç kadının saçlarını kurulamak için bir başka havlu vardı. Sevda'ya talimatlar verip genç kadının saçlarını kurularken, Sevda uysal bir şekilde onun dediklerini yapıyor ve gördüğü bu ilginin tadını çıkarıyordu.

Saçlarının suyunu aldıklarında genç kadın komodinin üzerindeki çikolatalardan birini ağzına attı. Yatağın üstündeki gülleri kucaklayarak burnuna doğru götürdü. Kokuyu içine çekerken gözlerini kapatması, dudaklarının tatlı bir gülüşle kıvrılması öyle güzeldi ki Ezel üzerlerindeki havlulardan kurtulmak ve kadının dudaklarına yapışmak için can atıyordu.

Ona doğru yürüyerek bir elini kadının beline sardı. Güller ikisi arasında sıkışmıştı ama umursamıyordu, şayet Sevda kendisine böyle bakacaksa onun için koca bir bahçeyi hiç düşünmeden alırdı. Uzandı ve onun nemli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. Parmaklarının tersiyle genç kadının yanağını okşadı. Çiçeklerden birini onun saçlarının arasına kıstırdı. Bu haliyle güzel bir çingeneye benziyordu. Dudaklarındaki utangaç gülüşten, onun da böyle düşündüğüne emindi.

Ezel daha fazla dayanamayarak onu sertçe kendine yasladı. Buket, Sevda'nın kollarından kayıp yere düşerken hafifçe güldü. Usta bir manevrayla arkaya döndü ve kadını usulca yatağa yatırdı. Bakışlarını ondan bir an olsun çekmeden üzerindeki havluyu aldı. Sevda sonunda, hep düşlediği gibi simsiyah çarşaflarının arasında kalakaldığında dudaklarından bir hırıltı döküldü. Kendi havlusundan da kurtuldu ve yavaşça Sevda'ya doğru eğildi. Az önce ne kadar hoyratsa şimdi bir o kadar sakindi. Sanki sersemlemişti. Sevda'ya dokunmaya kıyamıyor, onun burada olduğuna inanamıyor gibiydi. Onu incitmek en büyük korkusuydu ve Ezel'in dokunuşları en saf ipek gibiydi. Sevda'yı usulca okşuyor, onu nazikçe sarıyordu.

Ezel eğilip tatlı bir dokunuşla burnunu onunkine sürttü. "Aklımı kaybetmeme yol açacaksın," diye fısıldadı. "Keşke kendini benim gözlerimle görebilseydin Sevda, keşke görebilseydin..."

"Ben... o kadar da güzel biri değilim."

"Aksine, tahmin edemeyeceğin kadar güzelsin."

Ezel hafifçe geri çekildi ve bir dirseğinin üstüne yaslanarak parmaklarını Sevda'nın şakağındaki küçük izde, ardından kaşlarında gezdirmeye başladı. Oradan minik burnuna ve oradan da dudaklarına indi. Sanki Sevda en büyük ustanın başyapıtı gibiydi. Ona ait her bir detay özenle işlenmişti ancak kadını bu kadar güzel kılan sadece bunlar değildi. Parmaklarını dudaklarından çenesine, boynuna, köprücükkemiklerine ve kalbine doğru indirdi. Avucunu Sevda'nın hevesli bir kuş gibi çırpınıp duran kalbinin üstüne, sol yanına yasladı ve yeşil gözlerini onunkilere dikti. Gözleri arzuyla doluydu ancak Sevda'nın tanıştıkları ilk günden beri görebildiği bir şefkatle bakıyordu.

"Sen dış güzellikten çok daha fazlasısın Sevda, bundan çok daha ötesisin... Avucumun altında çırpınan bu kalbinle, her şeye rağmen kırılmayan,

kimseye eğilmeyen o savaşçı ruhunla çok daha ötesisin. Seni her şeyinle seviyorum, her şeyinle istiyorum, Sevda. Buna yalnızca bedenin değil kalbin ve ruhun da dahil. *Seni istiyorum, senin tamamını istiyorum.*"

"Onlar zaten senin... Kalbim; beni öptüğün ilk günden beri senin. Ruhum; beni ölümün kıyısından çekip kurtardığından beri seninkine dolanmış... *Ben zaten seninim Ezel, sadece senin.*"

Ezel boğazının derinliklerinden kopan alçak bir hırıltıyla dudaklarını onunkilere bastırdı. Genç kadın kollarını boynuna dolayıp, onu kendine çektiğinde dikkatlice Sevda'nın üstüne uzandı. Dili aralık dudaklarından ustaca içeri sızdı ve ellerini onun saçlarının arasından geçirip öpüşünü derinleştirdi. Genç kadını talan etmek, onu tamamen kendisine katmak istiyor ancak hiçbir şey ona yetmiyordu.

Nefes nefese ayrıldıklarında bir an için Sevda'nın koyulaşarak, ışıkların altında laciverde çalan gözlerine baktı. Dudaklarını çenesine ve boynuna doğru kaydırdı. Sevda daha önce yaşadıkları küçük sevişmelerden onu nelerin beklediğini az çok tahmin edebiliyordu ancak bu düşündüğünden de fazlaydı. Öyle yoğun ve doğru hissettiriyordu ki başının dönmesinden korkuyordu.

O, elleri ve dudaklarıyla teninde gezinirken Sevda da aynını Ezel'e yapıyor, parmak uçlarıyla onu usulca keşfediyordu. Adamın kaslarının ellerinin altında kasılmasından ve onu daha fazlasına teşvik eder gibi gevşemesinden büyük bir haz alıyordu. Ezel Doğan güçlü bir adamdı, onu hiç zorlanmadan sarıyordu ve günün birinde çocuklarını da güvenle sarmalayacağı düşüncesi genç kadının içini sıcacık yapıyordu.

Ezel, boynunda yeterince oyalandığına karar vermiş gibi göğüslerinden birini avuçladı. Bir diğerini de dudaklarının arasına aldığında Sevda'nın ağzından kısık bir inilti döküldü. Bacakları onu davet edercesine aralandı ve parmaklarını adamın gür saçlarının arasına daldırdı. Onun o kara kafasını göğsünden çekmek ve kendine daha fazla bastırmak arasında kalakalmıştı.

Genç adam dudakları yetmiyormuş gibi dili ve dişleriyle meme ucunu kavradığında gözlerini sıkıca yumdu. Tüm bedeni zevkle titrerken başını geriye attı. Yüzünün etrafına yayılan saçları ve kızaran teniyle Ezel'i daha fazlasını yapmaya itiyor, genç adamın gözlerindeki alevleri her geçen saniye harlıyordu.

Ezel geri çekilip parmaklarıyla ıslak meme ucunu okşarken, dudaklarını Sevda'nın gerilen boynuna bastırdı. Ellerini yeniden onun saçlarına dolayarak genç kadını kendine doğru çekti. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve Sevda vücudunu zevkle, bir sarmaşık gibi ona doladı. Aralık dudaklarının arasından tıpkı kendi yaptığı gibi arsızca sızdığında, dudaklarından nefes

nefese bir küfür döküldü. Kızaran genç kadının altdudağını dişleri arasında çekiştirdi. Ahlaksız fısıltılar eşliğinde yeniden kaybettiği rotasına döndü. Dudaklarını Sevda'nın bir diğer göğsüne kapadıktan sonra ellerinden birini usulca aşağı kaydırdı. Karnında, belinin çevresinde gezdirdi. Kalçalarını, bacaklarını okşadı ancak Sevda'ya beklediği dokunuşları vermekten çok uzaktı. Onu bilerek çıldırtıyor ve genç kadının kısık iniltilerini dinlemekten zevk alıyordu.

Sevda nefes nefese ona tutunmaya çalıştığında Ezel aşağı doğru ilerledi. Saçları genç kadının parmaklarının arasından su gibi akıp gitti. Adamın sıcak dudaklarının bacaklarında, uyluklarının içinde dolaştığını hissettiğinde beklentiyle gerildi. İnleyerek doğrulmak istedi ancak Ezel bir eliyle karnına bastırarak bunu nazikçe önledi. Başını kaldırıp, zevkle kıvranan Sevda'ya göz kırptıktan sonra dudaklarını bu kez tam oraya, bacaklarının arasına bastırdı. İki eliyle uyluklarını sıkıca kavramış, onun bacaklarını kapatmasını tamamen imkânsız kılmıştı. Sevda az öncekinden çok daha güçlü bir baskıyla parmaklarını adamın saçlarından geçirerek onlara sıkıca asıldı.

"Ezel!"

Ezel bu küçük çığlıkla gülümsedi. Onu dudakları ve diliyle çıldırtmaya devam etti. Dakikalar sonra nefes nefese geri çekilirken bir an için soluklandı ve parmaklarından birini ona doğru ittiğinde Sevda kasıldı. Sırtı bir yay gibi gerildi, saçları arkaya doğru dağıldı ve Ezel'e ömrü boyunca hatırlayacağı bir manzara bıraktı.

Sevda, kendini bir zevk denizinin içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu ancak Ezel'in de ondan bir farkı yoktu. Sevda'ya doyamıyor, ellerini ondan çekemiyordu. Genç kadına duyduğu arzu artık canını yakmaya başlamıştı. Şakaklarından süzülen bir damla teri hissederek dudaklarını yaladı. Bir diğer parmağını da genç kadının derinliklerine ilerlettiğinde dudaklarından tıpkı Sevda'nınki gibi bir inilti yükseldi.

Öyle sıcak, öyle ıslak ve öyle istekliydi ki daha fazla beklemenin sadece bir ıstırap olacağını biliyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkine yaslarken, "Canını yakmak istemiyorum," diye soludu. "Bunun için elimden geleni yapacağım ama kendini kötü hissedersen... beni durdurmanı istiyorum."

Adamın aleti de parmaklarının hissettirdiğinin yarısı kadar güzel olacaksa Sevda onu durduracağını hiç sanmıyordu ancak yine de nefes nefese başını salladı. Ezel dirseklerinden destek alarak kollarını başının iki yanında sabitleyip, yüzünü sevgiyle avuçlarken bekledi. Girişini zorlayan sertliği bir an için gerilmesine yol açtı ancak adamın gözlerindeki sevgi ve hareketlerindeki özveri bunun gereksiz olduğunu söyler gibiydi.

Acı düşündüğü gibi değildi. Dudaklarının arasından kesik bir çığlık çıkmıştı fakat nihayet adamla tamamlanıp, hissettiği sızı kaybolduğunda kendini çok daha iyi hissediyordu. Ezel'in bir şey sormasına izin vermeden dudaklarını onunkilere bastırdı. Kalçasını hafifçe kaldırarak onu dahası için teşvik etti. Sevda, cennetten bir parça gibiydi. Onda var olmak öyle güzeldi ki Ezel yalnızca bedenlerinin değil ruhlarının da birbirine dolandığını, zevk çığlıkları attığını hissedebiliyordu.

Genç kadının hevesli karşılıkları, Ezel'in sıkı sıkıya tuttuğu zincirlerinin usulca kopmasına neden oldu. Odada yankılanan inlemeler arttı, nefesleri sıklaştı ve tenlerinin birbirleriyle buluşurken tutturduğu ahlaksız ritim sesleri duvarları sardı. Her şey bir sihir gibiydi ancak elbette bir sonu vardı.

Sevda tam daha fazlasının olmayacağını düşündüğünde Ezel, ellerinden birini bedenleri arasında kaydırdı. Dudaklarını onunkilere sürterek, "Gel," diye hırladı. Yalnızca kendisinin verebileceği bir zevkle Sevda'nın her bir hücresini tutuştururken onu izliyor, her bir mimiğini aklına kazıyordu.

Sevda'nın durmaksızın kasılan bedeni ve omzuna bir pençe gibi saplanan tırnakları Ezel'i de akılalmaz bir zirveye taşıdı. Kadın nefes nefese ona tutunurken, Ezel de ondan farksız sayılmazdı.

Avuçlarını kadını yanaklarına yasladı ve dudaklarını birleştirdi. Çevik bir hamleyle Sevda'yı üste alıp, kendi bedenine yaslayarak onu sıkıca sardı. Sevda başını boynuna gömüp soluklanırken, Ezel de yüzünü onun saçlarına gömdü ve kollarını beline doladı. Genç kadın bir kedi gibi mırıldanarak ona sokuldu. Ellerinden birini Ezel'in kalbine yaslayıp, "Benim," diye mırıldandı.

"Senin..."

Sevda nasıl Ezel'inse, Ezel de sadece Sevda'nındı...

Genç kadın titrediğinde, adam dağılan örtüleri çekiştirerek bedenlerini örttü ve dudaklarını onun saçlarına bastırdı. Söylemek istediği çok şey vardı ama Sevda başını kaldırıp da çakır bakışlarını kendisininkilere diktiğinde yapamadı. Az önce arzuyla koyulaşan o gözlerde bu kez yaşlar vardı.

Sevda, Ezel'in yanağını usulca okşarken, "Beni sakın bırakma," diye fısıldadı. Belindeki kollar gerildi ama umursamadı. "Beni sakın bırakma Ezel, tamam mı? Ben... ben sadece buna dayanamam. Senin tarafından sevilmek nasıl bir şey bunu görmüşken... senden kopmaya dayanamam."

"Benden kopmayacaksın, Sevda. Sana yemin ederim kopmayacaksın! *Seni bırakmam...* Seni bırakmam demek... kalbimi bırakmam demek. Ben sensiz nefes alamam. Ben sensiz yaşayamam!"

"Söz mü?"

Dudaklarını hoyratça ele geçiren Ezel, onu sımsıkı sararak, "Söz," diye fısıldadı. "Seni kimse benden alamaz, Sevda."

Günümüz

"Bunu nasıl olur da bizden gizlersin! Nasıl?"

Sabrina, kolunu yakalayıp onu durdurmak isteyen Baha'dan kolaylıkla kurtuldu ve odanın içine adeta bir fırtına gibi daldı. Sevda'nın bulunduğu yoğun bakım ünitesinin olduğu kat tamamen boşaltılmıştı. Ezel koridorun sonundaki odada kalıyordu. İçerisi oldukça ferah ve genişti. Bir banyo, oturma gurubu, kocaman bir yatak, duvar boyunca uzanan sürgülü dolap, mini bir buzdolabı ve neredeyse duvarı kaplayan bir televizyon vardı. Ancak bunca lükse rağmen hiçbiri kullanılmış görünmüyordu. Ne yatağın örtüsü bozulmuş ne de oturma gurubundaki yastıklardan biri yerinden oynamıştı. Odada bir hayat olduğunu gösteren tek şey, olduğu yerde adeta küçülen adamın varlığıydı. Ezel Doğan, pencerenin önündeki tekli koltuğa oturarak başını ellerinin arasına almıştı.

Kadının sesini duyduğunda, "Şimdi değil," diye mırıldandı. "Değil..."

Öyle berbat bir ruh halindeydi ki ne olan biteni anlatabilecek kadar güçlü ne de konuştuğu takdirde kadının kalbini kırmayacak kadar kontrollü hissediyordu. Son birkaç gündür koca bir cehennemin ortasında gibiydi. Çatacak yer ararken, kadının burada olup ondan hesap sorması hiç iyi bir fikir sayılmazdı.

"Sevda... Sevda yaşıyor ve sen... sen bunu gizledin öyle mi, Ezel? Bunu bizden gizledin, öyle mi?"

Ezel elleriyle yüzünü kapatmak ve derin bir nefes almak dışında bir şey yapmadığında Sabrina onun üstüne yürüyerek, "Konuşsana!" diye bağırdı. Sevda'nın acısı yüreğinde öyle fazlaydı ki gözyaşlarının arasından konuşmakta zorlanıyordu. "Bir şeyler söylesene! Bunu nasıl yapabildin, Ezel? Yıllardır nasıl acı çektiğimi gördün! Onu nasıl özlediğimi gördün ve hiçbir şey anlatmadın mı? Kahrolası bir kelime bile konuşmadın mı?"

"Sabrina, sakinleş lütfen. Ezel-"

"Bırak beni, Baha! Bunun hesabını versin! Bana bunun hesabını versin! Bana niye anlatmadığını söylesin!"

Ezel parmaklarını şakaklarına batırarak ayağa kalktı. Onlara sırtını dönüp, dolan gözlerini pencereden dışarıya çevirirken Baha'ya hitaben, "Şimdi değil," dedi. "Çıkar onu buradan."

"Çıkar onu mu? Bana şimdi buradan çıkmamı söyleyemezsin! Beni duydun mu?" Sabrina ateş saçan bakışlarla nişanlısının kollarından kurtulurken çıldırmış gibi bağırıyordu. "Duydun mu ha, duydun mu?"

"Duydum! Evet, duydum!"

Ezel daha fazla dayanamayarak adeta kükrercesine kadına döndü. Öne doğru tehditkâr bir adım attığında, Sabrina ürkerek birkaç adım geriledi fakat Ezel bunun farkında değildi. "Tüm saçmalıklarını duydum, Sabrina! Ne hakla buraya gelerek bana hesap sorabiliyorsun!"

"O benim... benim arkadaşımdı!"

"*Benim de karımdı!* Duydun mu beni, benim de karımdı!" Ezel saçlarını öfkeyle çekiştirirken yalnızca Sabrina'ya değil, Baha'ya da öfke dolu bakışlar saçtı. "Size söylemiştim! Onu gördüm demiştim! Bir şeyler dönüyor demiştim! O zaman neredeydiniz? Ha? O zaman neredeydiniz!"

"Ben..."

"Benim... karım, Sabrina. *Karım...* size ölmedi demiştim, onu gördüm demiştim! *Hissettim demiştim!*"

Ezel'in gözlerinden bir damla yaş yuvarlandığında Sabrina kendini tutamadan hıçkırarak ağlamaya başladı. Ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibi, kendisine destek olmasını istercesine Baha'ya yaslandı. Beline dolan o güçlü kol olmasa şüphesiz yere yığılacaktı.

"Özür dilerim, özür dilerim, Ezel... *Özür dilerim...*"

Onu duymamış gibi yeşil gözlerinden taşan bir acıyla kalakalan Ezel, "Onu buldum," diye fısıldadı. "Öyle güzeldi ki Sabrina, o kahrolası gelinlikle bana doğru koşarken öyle güzeldi ki... kalbim yerinden çıkacak sandım, ölüyorum sandım."

"Ezel..."

"Onunla yeniden göz göze geldiğimde... sana yemin ederim her şey durdu. Sanki... sanki zaman dondu! Onu buldum ve bulduğum an yeniden kaybettim! Onu yeniden kaybettim!"

Ezel nefes alamıyormuş gibi soluklandı ve ellerinden birini sol yanına yaslarken, "Gözümün önünde vuruldu," diye fısıldadığı sırada yanaklarında yaşlar vardı. "Vuruldu Sabrina, vuruldu... Gözlerimin önünde vuruldu! Öyle... Tanrım öyle berbat bir manzaraydı ki! Gözlerinin korkuyla büyüdüğünü görmek, yeniden öpmek için tüm ömrümü verebileceğim dudaklarının kenarından sızan kanı görmek... Unutamıyorum, bir türlü unutamıyorum! Kollarımın arasında kanlar içinde can çekişmesini unutamıyorum! Kahretsin! Unutamıyorum!"

Sabrina öyle içli ağlıyordu ki avuçlarından birini dudaklarının üstüne bastırarak hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı. Ezel'in dudaklarından dökülen her bir söz onu gafil avlamıştı.

"Kızıma ne diyeceğim ben? Kızıma ne diyeceğim?" Odanın içinde dört dönen Ezel öfkeyle onlara döndü ancak öfkeden çok çaresiz görünüyordu. "Söylesene, Sabrina! Kızıma ne diyeceğim ben? Anneni kaybettim ve onu

tam buldum derken... öldürdüm mü, diyeceğim! Yetişemedim mi diyeceğim? Söylesene, ne diyeceğim? Kızıma ne diyeceğim!"

Ezel çıldırmış gibi bağırırken Sabrina onu tutan kollardan koptu ve genç adam gözyaşlarıyla, dizlerinin üstüne düştüğünde onun yanına çöktü. Uzanıp kollarını adama dolayıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Ezel'in ses tonundaki o çaresizlik ve acı, ömür boyunca genç kadının aklından çıkmayacaktı. Adam öyle mahvolmuş bir durumdaydı ki Sabrina bunu daha önce göremediği için kendinden nefret ediyordu.

"Ben kızıma ne diyeceğim, Sabrina? Ona diyeceğim? *Meleğime ne diyeceğim?*"

"O ölmeyecek, yemin ederim ölmeyecek, Ezel! Melek'e annesinin bir savaşçı olduğunu söyleyeceksin. Sevda'nın savaşmaktan vazgeçmediğini söyleyeceksin!"

Savaşmak kelimesini duyduğunda Ezel'in akan gözyaşları hızlandı. "O zaten yıllardır bunu yapıyordu... Yıllardır savaşıyordu!"

"Yine savaşacak!"

"Ya artık yorulmuşsa, Sabrina? Ya artık tükenmişse?"

Genç kadın verecek bir cevap bulamadığında Ezel geri çekildi. Sırtını arkasındaki yatağa yaslarken elini öfkeyle zemine vurdu. Sevda vurulduğunu anladığında yalnızca ona bakmış ve sessizce adını fısıldamıştı. Ezel bunun bir yardım çağrısı olmadığını biliyordu. Biliyordu çünkü o gözler... huzurla doluydu. Sanki ölmeden önce son kez de olsa onu görebilmenin huzuruyla doluydu ve taşmak üzere olan bir nehir gibi yaşlarla parlayan gözlerini de huzurla yummuştu. Şoktan çabucak sıyrılan Ezel, onu yere düşmeden kucakladığında genç kadının dudaklarının kıyısında bile huzurlu bir tebessüm vardı. Ezel, canı ciğerinden çıkıyormuş gibi haykırırken bile Sevda kollarında öylece yatıyor ve sanki... artık biraz olsun huzur bulmuş gibi görünüyordu.

Artık savaşmasına gerek yokmuş gibi görünüyordu.

Oysa Ezel'in ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Onun savaşmasına, hayata tutunmasına her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Öfke dolu bir haykırışla, "Beni bırakamaz!" diye bağırdı. Her zamanki kendinden emin tok sesi, bu kez boğuk ve tarazlıydı. "Onu yeniden kaybedemem," diye fısıldadı. *"Yeniden olmaz..."* Ardından küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. "Onu tam da buldum derken kaybedemem! *Kaybedemem...*"

Sevda'nın başucunda oturan Ezel, genç kadına doğru eğilmiş ve onun solgun ellerinden birini avuçları arasına almıştı. Genç kadın yaklaşık bir

haftadır yoğun bakımdaydı. Buraya ilk geldiklerinde çok kan kaybetmişti, hayati tehlikesi vardı ancak artık atlatmıştı. Durumu daha iyiydi, her geçen gün iyiye gidiyordu ama Sevda bir türlü gözlerini açmıyor, onlara yanıt vermemekte ısrar ediyordu. Doktorlar bunun bir tür kendini koruma güdüsü olduğunu düşünüyorlardı ki şayet bunu yapıyorsa, genç kadını suçlayamazdı.

Öyle çok şey yaşamış, öyle berbat anılara sahip olmalıydı ki...

Sevda, narin ve nahif bir kadındı. Hem kibar hem de sevecendi. O, Ezel gibi duygularını saklamayı bilmezdi. Belki susardı ancak onun yerine gözleriyle konuşur, kimi zaman onlarca sözü bir gözyaşına sığdırırdı. Ezel ona kıyamazdı, hiçbir zaman kıyamamıştı. Onun gözlerinin dolmasına bile izin vermemişti ve geçen onca zamanda Ezel böyle yıkılmışsa, Sevda'nın nasıl bir ruh halinde olduğunu ancak tahmin edebilirdi. Düşündükleri ve genç kadının bu hali bile nefesini kesmeye yeterdi.

Sevda onca makinenin ve kablonun arasında öylesine zayıf, öylesine kırılgan görünüyordu ki Ezel gözlerinde her daim hazır bekleyen yaşların akmak üzere olduğunu hissediyor, kendine güçlükle engel olabiliyordu.

Tüm bunlar onun suçuydu.

Zihnindeki o takvim durmadan geriye sarıyor, birlikte geçirdikleri o son sabahta duruyordu. Sevda'nın dudaklarını uzun uzun öptüğü ve karnını okşayıp yakında görüşeceklerini söylediği o sabah, onun en büyük günahıydı. En büyük keşkesi ondan ayrılmak ve onu evde yalnız bırakmaktı. Eğer yeniden geçmişe, o güne dönebilme şansı olsaydı Ezel hiç düşünmez, her şeyini verirdi. Ancak çok ama çok geç kalmıştı.

Karısının ardından yıllarca yas tutmuştu ve onu tam da bulmuşken yeniden kaybetme noktasına gelmesine katlanamıyordu. Onu ikinci kez kaybedecek olma düşüncesi birinin kör bir bıçakla kalbini deşmesi gibiydi.

Ölüm gibi değil, ölümün ta kendisiydi...

İç çekerek uzandı ve dudaklarını Sevda'nın elinin üstüne bastırdı. Günlerdir kendine güçlükle hâkim olabilmişti ve doktorların tüm itirazına rağmen ondan kopabilmesi imkânsızdı. Bu saatten sonra ondan bir dakika ayrı kalmayacak, onu gözünün önünden bir an olsun ayırmayacaktı. Gözlerinden bir damla yaş akarken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Bu iki kelime canını öyle yakıyordu ki dudaklarının arasından engel olamadığı bir hıçkırık çıktı. "Özür dilerim Sevda, her şey için özür dilerim... *Bizi mahvettiğim için özür dilerim...*"

"Sen... sen bir şey yapmadın..."

Ezel önce yanlış duyduğunu sandı ama Sevda'ya doğru dönüp, onun ağlayarak kendisini izlediğini gördüğünde yanılmadığını anladı. Bir çocuk

gibi hıçkırdı ve alnını Sevda'nın eline yaslayarak ağlamaya başladı. Suçluluk kalbinde öyle büyük bir yaraydı ki Sevda'ya bakmaya utanıyor, gözlerini ona çeviremiyordu.

Sevda bunu fark ettiğinde tıpkı adam gibi hıçkırarak, "Gözlerime bak," diye fısıldadı. "Yalvarırım, Ezel. Seni... öyle uzun zamandır görmedim ki... Yalvarırım gözlerime bak."

Ezel yeşil gözlerini onunkilere diktiğinde, Sevda hıçkırarak doğrulmaya çalıştı. Ezel, onun canını yakacağından korkarak ayağa kalktı ve yatağın bir kıyısına oturdu ancak tek yaptığı ona bakmaktı.

"Sözümü tutamadım," diye fısıldadı. Sesinde üç yılın değil sanki üç yüz yılın acısı vardı. "Sözümü tutamadım, Sevda... Seni koruyamadım ve şimdi... sana dokunamıyorum bile! Öyle utanıyorum, öyle yanıyorum ki sana dokunamıyorum bile!"

Sevda bu sözleri duyduğunda yeniden hıçkırdı. Yarasına aldırmadan doğrulurken, "Bunun için değildi!" diye fısıldadı. Güler gibi hıçkırdı. "Bunun için değildi, Ezel... Ben üç yılı bunun için çekmedim! Ben... benden uzak dur diye çekmedim! Yalvarırım sarıl bana, sadece sarıl. Sarıl ki bileyim, gerçek olduğunu... bileyim!"

Ezel boğuk bir haykırışla ona doğru uzandı ve genç kadını kollarının arasına aldı. Onu yeniden sardığında, Sevda'nın sanki hep oraya aitmiş gibi başını göğsüne yasladığı an, Ezel'in gözyaşları daha da arttı. "Seni kaybettim, Sevda. *Seni kaybettim...*"

"Böyle söyleme, yalvarırım söyleme..." Sevda burnunu onun boynuna yaslarken acıyla inledi. "Üç yıl, Ezel," dedi. "Tam üç yıl... Ben üç yıldır bu anı bekledim... Beni yeniden sarmanı bekledim."

Ezel, yüzünü Sevda'nın saçlarının arasına gömdü ve onu kendine sımsıkı bastırırken, "Artık bitti," diye hıçkırdı. "Yemin ederim Sevda, artık bitti."

Bölüm 30

"Sana kaçamazsın demiştim, Sevda!"

Yavuz öfkeyle gürleyerek Sevda'nın kollarını kavradı ve genç kadını bir poşet gibi odanın bir başka köşesine savurdu. Sevda yeniden dizleri üstüne düşecekken bir köşede, elleri önünde sessizce olanları izleyen Mehmet, refleks olabilecek kadar kısa bir sürede ileri atıldı. Genç kadını tutarak onun doğrulmasına yardım etti. Her ne kadar iyi niyetli bir hareket olsa da bu, Sevda'nın ondan ve onun gibilerden nefret ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Genç kadın, "Bırak!" diye bağırdı ve kendini adamın dokunuşlarından kurtardı. Sendelese bile bir duvar dibine yaslanmayı başardı.

Yavuz'un karşısında böyle küçük düşmeye katlanamıyordu. Elinden gelse duvardan da destek almazdı ama kaçmaya çalışırken oldukça feci yaralanmıştı. Dizkapakları kanla kaplıydı. Sevda, kanın hâlâ süzüldüğünü hissedebiliyor, derisinin tahmin ettiğinden de derin soyulduğunu anlayabiliyordu. Her hareketinde canı deli gibi yanıyordu. Yaralanan sadece dizleri değildi. Avuçlarının içi kesik kesikti, bazı kesiklerin içi toprak ve ince taşlarla dolmuştu. Çocukluğundan kalma o küçük yaradan, şakaklarından da ince bir kan sızıyor ve yanağına doğru süzülüyordu. Kokuyu aldıkça midesi bulanıyordu ama Sevda, kanı silmek ve tenine dağıtmak düşüncesinden daha da nefret ediyordu.

Önüne dağılan saçlarını kulağının arkasına itti ve çakır gözlerini onun ateşler saçan gri gözlerine dikti. Yalnızca bir ay önce doğum yapan biri için oldukça inceydi. Kollarını kavrayan biri biraz çaba gösterse onları hiç düşünmeden kırabilirdi ancak Sevda bu haline aldırmadan adamın karşısında durmaya çalışıyor, ona meydan okuyordu. Bunu yaparken ağlamasa daha etkili olabilirdi fakat o bile gözlerinden akan yaşların farkında değildi.

"Şu haline bir bak! Neden hiç sözlerimi dinlemiyorsun Sevda, söylesene?"

Yavuz onu beş yaşında bir çocukmuş gibi azarlıyordu. Adam, sanki o kaçmaya çalışırken yaralanmamış da ağaçtan düşmüş gibi davranırken Sevda'nın gözleri irice açıldı. Ardından genç kadın alay dolu bir gülüşle başını iki yana salladı. Bunu yaparken nasıl olup da Yavuz'un hastalıklı yüzünü görememişti şaşıyordu.

Bunu nasıl anlayamamıştı?

O gözlerdeki nefretin basit bir kıskançlık olduğunu nasıl sanmıştı? Oysa o gözlerde yılların kini ve nefreti vardı. Adamın büyük bir ustalıkla kuşandığı o maske sonunda çıkmıştı ve onun gerçek yüzünü görmek Sevda'yı tam anlamıyla dehşete düşürüyordu.

"Sen bir ruh hastasısın," diye fısıldadı. "O klinikte ben değil, sen yatmalıydın!"

Yavuz gülerek, "Ben mi?" dedi. Ardından her geçen saniye Sevda'yı daha da tedirgin etmeyi başararak ona doğru yürümeye başladı. Hareketlerinde vahşi bir zarafet vardı. İçin için yanan gri gözleriyle sanki önüne çıkan her şeyi devirebilir, her savaştan galip çıkabilirdi. Sevda onun bu küstahlığından, kendini beğenmişliğinden nefret ediyordu. Saçlarını hırsla yüzünün önünden çekerken, "Sen bir korkaksın!" diye bağırdı. "Bu mu yani? Kendi suçunu benim üzerime mi yıkacaksın? Beni kocamdan ve kızımdan ayırarak mı cezalandıracaksın?"

"Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Sevda tıslar gibi bir ses çıkardı. "Korkak!" diye hırladı. "Sığındığın bu yer... bir gün yıkılacak! Göreceksin! Ezel'in beni burada bırakacağını sanıyorsan-"

"Burada mı? Bırakmak mı? Kocan bunu çoktan yaptı, hatırlamıyor musun, Sevda? *O seni gömdü, elleriyle gömdü!*"

Sevda bunu elbette hatırlıyordu çünkü Yavuz bunu ona bizzat izletmişti. Sevda izlemek istemeyip direndiğinde kafasına bir silah dayamış ve kendi cenazesinin her anını izlemesini sağlamıştı. Sevda, Ezel'in bir başkasının kefenine sarıldığını, onu kendi zannederek elleriyle gömdüğü anları hıçkırarak izlemişti. Ezel'in ve diğerlerinin, Sevda'nın öldüğünü düşündüğünü biliyordu ancak dudaklarından çıkan bu sözler onun için bir nevi... kaçıştı. Bunlara dört elle sarılıyordu yoksa bu yerde aklını kaçıracaktı.

Sevda giderek artan gözyaşlarıyla sessiz kaldığında Yavuz bir anda atıldı ve onu arkasındaki duvara çarptı. Öylesine hızlıydı ve darbe öyle şiddetliydi ki genç kadın sertçe başını vurdu. Yavuz bununla da yetinmedi ve ellerini boğazına sardı. Baskı bir gözdağından çok daha fazlasıydı. Sevda panikle çırpınıyor, tırnaklarıyla adamın ellerini, kollarını çiziyor ancak onu kendinden uzaklaştıramıyordu.

Yavuz kulağına doğru eğildi ve hırlarcasına, "Kaçmayı aklından çıkar!" dedi. "Kurtulmayı aklından çıkar! İnan bana ölmeyi dilersin, Sevda!"

"Ölümden... ölümden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Sevda zar zor konuşup ona kafa tuttuğunda Yavuz, "Öyle mi?" diye mırıldandıktan sonra ellerinin baskısını artırdı. Kızaran çakır gözleri, onun grileriyle buluştuğunda Sevda öleceğini anlamıştı. Nitekim her geçen

saniye kızardığını hissediyor, kalbi daha büyük bir panikle deli gibi çırpınıyordu. Sevda ayaklarını savurarak, adamı tırmalayarak ve başını iki yana sallayarak ona engel olmaya çalıştı. Fakat sonunda tüm çabaları boşa çıktı. Her şey bir anda karanlığa bulandı.

Ölmeden önce gördüğü son yüz, bu hayatta en nefret ettiği adamındı...

Her şey bir anda parçalandığında Sevda çığlık atarak uyandı. Ellerini panikle boğazına sarmıştı ve göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Saç diplerinde az önceki kâbustan ötürü terler birikmişti. Gözlerinden istemsizce yaşlar akıyor, ince bedeni bir sara nöbetine tutulmuşçasına titriyordu. Kâbus öyle gerçekçiydi, zihni öyle korku doluydu ki bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Panikle gözyaşlarını iteledi. İçinde bulunduğu odayı fark ettiğinde her şey bir anda zihnine doluştu.

Orada, o lanet odada değildi. Yavuz'un elinden kurtulmuştu ve... *evdeydi.*

Sevda inanmak istercesine üzerinde uzandığı yatağın saten örtülerinde ellerini gezdirdi. Yanındaki yastığı kucağına doğru çekerek burnuna götürdü. Adamın kokusu gözyaşlarının daha da hızlanmasına sebep oldu. Sevda her gece, sabaha bununla uyanmanın hayalini kurmuştu. Şimdi tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Odada ince, sarı bir ışık vardı. Başucundaki komodinin gece lambası yanıyordu. Sevda buna dikkat edebilecek kadar kendine geldiğinde henüz günün doğmadığını anladı ancak zaman kavramı onun için hâlâ kayıptı çünkü en son hastane odasında, Ezel'in kollarında sıkıca sarmalandığını ve durmaksızın ağladığını hatırlıyordu. Adamı düşündüğünde kalbi panikle çarptı fakat onun olduğu taraftaki örtülerin bozulduğunu, çarşafın kırıştığını görmek onu bir nebzede olsa yatıştırdı.

Ezel buradaydı, onu bırakmamıştı.

Sevda kendi kendine gülümseyip, üzerindeki örtülerden kurtularak yataktan çıktı. Odasının içinde gezinirken buraya ilk taşındıklarındaki o heyecanı hatırladı. Parmak uçlarıyla sürgülü dolabın üzerinde gezindi ve kapağı açtığında dizleri titredi. Eşyaları hâlâ yerli yerindeydi. İçlerinde etiketi henüz kopmamış yeni giysiler de vardı fakat Sevda'nın gözleri eskilerdeydi. Çorapları bile hâlâ çekmecede duruyordu. Sanki Sevda üç yıldır değil de üç gündür yokmuş gibiydi.

Genç kadın dudaklarının arasından çıkmak üzere olan hıçkırığı son anda bastırarak tuvalet masasına doğru yürüdü. Saç fırçası, kullandığı takı kutusu hatta makyaj malzemeleri bile oradaydı. Sevda onların çoktan bozulduğundan emindi ama yine de orada duruyorlardı. Kendisi nasıl Melek'ten ve Ezel'den bir parça diyerek o kar küresine tutunmaya çalıştıysa, Ezel de bunlara tutunmaya çalışmıştı.

Melek aklına düştüğünde kalbi panikle attı. O saniyeye kadar bunun aklına nasıl gelmediğine inanamıyordu. Öylesine korktu ve şaştı ki adımları birbirine dolaştı. Masanın arkasındaki pufa çarparak masanın sallanmasına, saç fırçasının yere düşmesine sebep oldu. Zemin ayaklarının altından kayar gibi olduğunda telaşla masaya tutundu ve derin nefesler alarak kendini adım atmaya zorladı. Kapıyı açarak koridora çıktı ve çocuk odasına doğru koştu. Unutmamıştı. Oda hâlâ yan taraftaydı.

Üzerindeki geceliğin etekleri dalgalanarak kapıdan içeri girdiğinde donakaldı. Burnuna pudramsı, tatlı bir koku doldu. Melek'in odası da hiç değişmemişti. Bir duvarda birkaç masal kitabının ve pelüş oyuncaklarının dizili olduğu raflar vardı. Bir diğer köşede toplarla ve oyuncaklarla dolu, kenarları korumalı bir havuz; ikili bir koltuk ve aynalı, büyük bir dolap vardı. Odanın diğer tarafında ise Melek'in beşiği duruyordu. Ceviz ağacından yapılma büyük yatağın üzerinde, kenarları pembe fiyonklarla süslü bir cibinlik vardı ve tepesinden ince bir ışık sızıyordu.

Sevda hipnotize olmuş gibi yatağa doğru yürüdü. Tenteyi bir köşeye sıyırarak kızını görebilmek için eğildi. Melek... fotoğraflardakinden çok daha güzeldi. Öyle güzeldi ki Sevda'nın midesi düğümlendi. Parmaklarını onun saçlarına dokunmak ister gibi uzattı ancak yapamadı. Elini geri çekerek dudaklarına götürdü ve hıçkırıklarını bastırdı. Öylesine dolmuştu ki kendini daha fazla tutması imkânsızdı. Titreyerek arkasındaki koltuğa çöktü. Kollarını yatağın iki yanına yaslayarak onu seyretmeye başladı.

Aynı adı gibiydi ve sanki... kendisinin minyatür bir kopyasıydı. Siyah, kıvırcık saçları ipekten bir örtü gibi yastığına dağılmıştı. Teni pürüzsüzdü, upuzun kirpikleri, minicik bir burnu ve her daim gülüyormuş gibi kıvrılan pespembe dudakları vardı. Tombul yanakları da bir elma kadar kırmızıydı. Loş ışığın altında sere serpe yatarken, üzerindeki fırfırlı battaniye hafifçe kaymıştı ve bir eli sıkıca battaniyenin kenarına tutunmuştu. Öylesine tatlıydı ki Sevda onun tombul parmaklarını öpmek, onu sıkıca göğsüne bastırmak istiyordu. Bu anı o kadar uzun bir zaman düşlemişti ki şimdi gözyaşlarına engel olamıyordu.

Ezel'in bakışlarındaki panikle odaya girdiğini ve onu bulduğunda, dolan gözleriyle kendilerine doğru yürüdüğünü anlayamayacak kadar dalmıştı. Onu ancak Ezel, Melek'in sıyrılan battaniyesini düzelttiğinde fark etti. Bakışlarını Melek'ten bir an olsun çekmeden, "Çok güzel," diye fısıldadı. Sesinde derin bir hayranlık vardı. "Ezel o... *çok güzel.*"

"Aynı sana benziyor."

Adam uzandı ve hâlâ yatağın bir kenarına tutunan Sevda'nın gözyaşlarını nazikçe sildi. Hareketleri öyle yumuşak ve şefkat doluydu ki...

Sevda, kısacık bir süre gözlerini yumarak derin bir iç çekti fakat yine de gözyaşlarına söz geçirememişti. Titreyen sesiyle fısıldayarak, "Sanki gözlerimi açınca her şey kaybolacakmış gibi," dedi. "Ben yine o odada uyanacağım, yine... *yine size hasret kalacağım.*"

"Öyle bir şey olmayacak..."

Yatağın etrafını dolaşan Ezel yere diz çöktü ve avucunu Sevda'nın ıslak yanağına yasladı. "Öyle bir şey olmayacak," derken sesi güvenle doluydu ancak ince bir hüzün de vardı. "Buradasın Sevda, evimizdesin... Ben yanındayım, kızımız da burada."

"Kızımız da burada..." Sevda yumduğu gözlerini açtı ve bakışlarını yeniden Melek'e çevirdi. "Öyle güzel uyuyor ki... Hep böyle mi?"

"Neredeyse hep böyle. Bazen... çok huysuzlandığında onu yanıma alıyorum, birlikte uyuyoruz." Sevda'nın yaşlarla dolu iri gözleri beklentiyle üstüne çevrildiğinde Ezel kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu gece onu da yanımıza alalım ister misin?"

"O... ya ağlarsa? Ya rahat edemezse? Ya... ya benden korkarsa? Ezel, ben... buna dayanamam, kızımın annesinden korkmasına dayanamam."

Sevda yeniden ağlamaya başladığında Ezel onun gözlerinden akan her damlanın yüreğine bir iğne gibi battığını, dindirmeye çalıştığı öfkesinin bir dalga gibi kabardığını hissetti. Güçlükle soluyarak, "Korkmayacak," diyebildi. Sevda'nın gözyaşlarını kuruladı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Yatağın üstündeki tenteyi toplayarak Melek'i yavaşça kucakladı. O tüm bunları yaparken Sevda istemsizce nefesini tutmuş, kızının homurdanarak yüzünü Ezel'in göğsüne gömmesine bakakalmıştı. Ezel bunu fark ettiğinde ağlamamak için derin bir nefes aldı. Her ikisi de dağılmıştı ancak biri ayakta kalmalı ve kendi sırası gelene dek diğerini toparlamalıydı.

Karısının, Melek'e büyük bir özlem ve merakla baktığını gördüğünde bakışları sevgiyle yumuşadı. "Onu tutmak ister misin?"

Sevda başını deli gibi iki yana sallarken, "Hayır," diye fısıldadı. Ezel'e kaldırdığı çakır bakışlarında bu kez korku vardı. "Ben... onu incitirim. Onu nasıl tutacağımı bilmiyorum ki! Ezel ben... *kızımı nasıl tutacağımı bilmiyorum*... Onu nasıl tutacağımı bilmiyorum ki! Bilmiyorum..."

Sevda panikle başını iki yana salladı. Parmaklarını sıkarak gerilerken Ezel kendi kendine kızdı. Sevda kızını bir kere bile kucağına alamamıştı ve kadının yaraları düşündüğünden çok daha fazlaydı. Panik ve korkuyla çarpan kendi kalbi değilmiş gibi onu sakinleştirmek istercesine, "Sorun değil," diye fısıldadı. Sevda'ya doğru yürüyüp elini ona uzattı. "Sorun değil, haydi gel yatalım."

"Bi-birlikte mi?"

"Birlikte..."

Sevda ürkekçe elini kavradı. Bir an sonra parmaklarına onu bırakmasından korkar gibi sıkıca yapıştığında, Ezel derin bir nefes alarak parmaklarını onunkilerin arasından sıkıca geçirdi. Onları *ben buradayım* der gibi sıktı ve Melek'in odasından çıkarak kendi odalarına girdi. Sevda'yı yerinde bulamadığında nefesi kesilmişti. Yalnızca onun korkuları yoktu, Ezel'de de onlardan bir hayli vardı. Bunları atlatmaları zaman alacak gibi görünüyordu.

"Örtüleri toplar mısın?"

Sevda heyecanla örtüleri bir kenara itelediğinde Ezel, Melek'i onun yastığının bir ucuna yatırdı. Sevda'nın bir an panik dolu gözlerle kendisine baktığını görmüyormuş gibi davrandı. Kendi de yatağa girdi ve örtüleri üzerlerini örtmek için kavradı. "Haydi, sen de uzan artık. Dinlenmen lazım."

Ezel'in bakışları karnında gezindiğinde Sevda, "İyiyim," diye mırıldandıktan sonra büyük bir dikkatle yatağa girdi. Başını Melek'i uyandırmaktan korkarak yastığının en uç kısmına koydu. Gözlerini hemen onun üstüne çevirerek, kızının uyanıp uyanmadığına baktı. Ezel örtüleri üçünün de üzerine örttükten sonra yan dönerek kızını ve Sevda'yı izlemeye başladı. Melek uykusuna kaldığı yerden devam edince Sevda biraz olsun rahatlamıştı. Yine de ürkekçe uzandı ve parmaklarından birini Melek'in buklelerine uzattı.

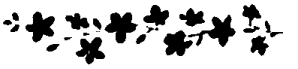
"Çok yumuşak. Sanki..." Sevda doğru kelimeyi ararken kendi kendine gülümsedi. "Sanki ipek gibi."

Ezel bunu zaten bildiğini, kaç gece onları okşayarak ve öperek avunduğunu söylemek yerine gülümsedi. O da uzandı, Sevda'yı cesaretlendirircesine parmağının tersini Melek'in yüzünde gezdirmeye başladı. Kalbi delicesine atıyordu. Derin nefeslerle soluyan Sevda da en az onun kadar heyecanlıydı.

"Bundan... bundan yıllardır mahrum kaldığıma inanamıyorum. Öyle çok şey kaybetmişim ki..." Sevda'nın gözünün kenarından bir damla yaş aktı ve yuvarlanarak yastığına düştü. Suçluymuş gibi bakan gözlerini Ezel'e çevirerek, "Ağlamak istemiyorum," diye mırıldandı. "Yemin ederim... Ağlamak istemiyorum ama buna... engel de olamıyorum."

Ezel'in bir cevap vermeye fırsatı olmadı. Melek kıpırdayarak dönüp yüzünü Sevda'nın göğsüne yasladığında dikkatleri dağıldı. Melek onun kokusunu almış, onu tanımış gibi kıpırdandı. İnce kaşlarını çattı ve sonra neredeyse gülümser gibi Sevda'ya biraz daha sokuldu. Kıpırdanarak ellerinden birini Sevda'nın boynuna yasladı. İkisi birlikte öyle güzellerdi ki Ezel, Sevda yeni bir ağlama krizine tutulmadan önce yaklaştı ve her ikisini de güçlü kolunun altına alarak göğsüne çekti. Üçü birlikte iç içe yatarlarken Sevda'nın soluğu kesilmişti. Melek'in minik elinin üstüne yumuşacık bir öpücük bıraktı. Yüzünü onun saçlarına gömerek gözlerini yumdu. Ezel de aynını yapıyordu. Burnunu Sevda'nın saçlarına gömmüş ve gözlerini yıllar sonra ilk defa huzurla yummuştu.

Konuşulacak çok şey vardı ancak o gece üçünden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Uyansın... Anne de uyansın!"

"Anne biraz yorgun, biraz daha uyusun."

Sevda belli belirsiz duyduğu fısıltılar üzerine hafifçe kıpırdandığında Melek heyecanla gülümsedi. Bacaklarını iki yana açarak rahatça oturmuştu. Sırtını babasının geniş ve güvenli gövdesine yaslamıştı. Tombul parmakları çoğu zaman ağzında olurdu ya da babasının sakallarıyla oynardı ancak bu kez hedefinde annesinin uzun, kıvırcık saçları vardı. Saçların birazını toplayarak kendi bacaklarına doğru sermişti ve parmaklarını onların üstünde gezdirerek kendi kendine kıkırdıyordu. Bu sabah yüzünde Ezel'in daha önce hiç görmediği bir gülüş vardı.

Sevda'yı fark ettiği ve onu tanıdığı o andan beri, "Anne," diye fısıldıyor, bakışlarını ondan bir an olsun ayırmıyordu. Ezel nasıl Sevda'nın bir bakışına, bir gülüşüne muhtaçsa Melek de ona öyle muhtaçtı. Onun fotoğraflarına bakarak, geceleri onun kokusunu içine çekerek büyümüştü. Huysuzlandığı geceler de bu yüzdendi. Hiç görmediği annesini özlemektendi. Sevda'nın adını sayıklayarak ağlardı ve Ezel onu göğsüne yaslayıp, ona Sevda'dan bahsetmeden uyumazdı. Ezel'in sözlerini çoğu zaman anlamazdı ama annesinden bahsedildiğini biliyormuş gibi susar ve bir masal dinliyormuş gibi onu dinlerdi. Şimdi Sevda'yı karşısında görmenin onun için nasıl bir heyecan olduğunu tahmin edebiliyordu. Kızı sabahtan beri kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Sevda'yı da uyandırması an meselesiydi.

Saat onu biraz geçmişti, çok erken bir vakit sayılmazdı fakat Ezel yine de endişeliydi. Sevda'nın yüzüne biraz olsun renk gelmişti ancak hâlâ çok solgun görünüyordu. Elmacıkkemikleri kaybettiği birkaç kilo yüzünden çok daha belirgindi, gözlerinin altında mor halkalar vardı ama yine de Ezel'in nefesini kesiyordu.

Yıllar adeta ikiyüzlü gibiydi, onlara çektirmediği acı kalmamıştı, öte yandan kadını daha da güzelleştirmişti. Uzandı ve Sevda'nın yastığına dağılan bir tutam saçı parmağının tersiyle okşadı. Melek de onu taklit ettiğinde yüzünü kızının saçlarına gömerek güldü. Ömründe bu sabahtan daha güzel bir sabaha uyanmamıştı. Bundan sonra tüm sabahlarının bunun gibi olabilmesi için elinden geleni yapacaktı.

Sevda, gülüş sesleri üzerine gözlerini araladığında, Ezel'in yan yatarak çenesini avucuna yasladığını ve kızının saçlarını öptüğünü fark etti. Melek de yüzünü ona doğru çevirerek avuçlarıyla saçlarına tutunmuştu. Burnunu onun çenesine sürtüyor ve gülüyordu. Öylesine güzel bir manzaraydı

ki Sevda buna hazırlıksız yakalanarak soluksuz kaldı. Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı, hafifçe doğruldu. Onu ilk fark eden Ezel oldu. Adamın su gibi berrak, keskin yeşil gözleri kendininkilere bir ok gibi saplandı. Dudaklarındaki gülüş yavaşça kayboldu ve yerini ağır, duygu dolu bir tebessüme bıraktı. Yüzünde koca bir özlem vardı. Sevda, aynı bakışların kendi nemli gözlerinde de olduğuna emindi.

"Günaydın, burada seninle tanışmak isteyen biri var."

Sevda heyecanla derin bir nefes aldığında Melek ona doğru döndü. Kendisinin aynası olan, boncuk gibi bakan iri gözleri birbirine karıştı. Bir an için babasına doğru sokuldu, tam da Sevda hayal kırıklığıyla dolarak ağlamadan önce annesinin kollarına doğru atıldı. Yüzünü Sevda'nın göğsüne gömüp bir anda ağlamaya başladı. Her şey öylesine çabuk gerçekleşmişti ki ne yapacağını bilemeyen Sevda da kendini tıpkı onun gibi ağlarken buldu. Gözlerini Ezel'e çevirerek, "Ağlıyor," dedi. Sanki ondan yardım ister gibiydi. "Neden ağlıyor ki?"

Yine de Ezel'in bir şey demesine fırsat vermeden doğal bir içgüdüyle kollarını kızına sardı. Yüzünü onun saçlarına gömerek sırtını okşamaya başladı. "Kızım," diye fısıldadı. *"Benim canım kızım..."*

Melek bu sözler üzerine içli içli ağlamaya başlayınca Sevda'nın dudaklarından da bir hıçkırık döküldü. Ezel, ikisinin birbirleriyle tanışacağı, birbirlerine sarılacağı o anı çok düşlemişti ancak bu kadar acıtacağını tahmin etmemişti. Utanmasa hıçkıra hıçkıra ağlardı. Onlara doğru yaklaştı ve Sevda'yı çıplak göğsüne doğru çekti. Dudaklarını onun başının tepesine bastırarak kollarını onlara sıkıca doladı. Sevda Ezel'in, Melek de Sevda'nın göğsüne yaslanmıştı. Genç kadın kızlarını sakinleştirmeye çalışırken, Ezel de Sevda'nın saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hüzün ve hasret dolu saniyeler dakikalara döndüğünde biraz olsun sakinleşebilmişlerdi. Sevda kızaran gözleriyle sessizce soluklanırken Melek arada derin derin içini çekiyor ve annesine yaslanmayı sürdürüyordu. Bulunduğu yerden kalkmaya niyeti yok gibiydi ve öyle uzun bir süre ağlamıştı ki üstüne derin bir ağırlık çökmüştü. Ezel onun gözlerinin kapandığını fark ettiğinde örtüleri kendilerine doğru çekerek Melek'i ve Sevda'yı örttü. Ardından odadaki sessizlikten nefret ederek, "Kime çektiği belli," diye mırıldandı. "Aynı sulu gözler, kesinlikle annesinin kızı."

Sevda boğuk bir sesle güldüğü sırada yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Dudaklarını bir şeyler söylemek ister gibi araladı ancak yapamadı. Ezel'in bakışlarındaki o yoğunluk her bir hücresini sardığında Sevda özlemle titredi. Kalbi yıllar sonra hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı. Uzandı ve avucunu adamın yüzüne yasladı. Parmaklarını önce kaşlarında gezdirdi, ardından

onun kapanan gözlerinde, yanaklarında ve kirli sakalla kaplı çenesinde. Teninin parmaklarının altındaki sıcaklığı öyle güzeldi, içini öylesine büyük bir huzurla doldurmuştu ki Sevda gözlerini yumarak derin bir iç çekti. Adamın büyük bir aşkla dudaklarındaki o gülüşe odaklandığının farkında değildi.

Ezel parmaklarını yanağında gezinen parmakların üzerine kapadı ve onları dudaklarına doğru götürdü. Adamın öpücüğünü hisseden Sevda gözlerini bir anda açtı. Boğuk bir sesle, "Parmaklarım..." diye fısıldadı. "Kırılmışlardı."

Ezel'in bakışları kararadı. Gözleri sessiz bir emirle ona baktığında Sevda, "Yılbaşı sabahı," diye açıkladı. O anı sadece kalbinde değil, zihninde de koca bir yaraydı. "Bahçedeydim, Melek'le senin fotoğraflarına bakıyordum. Bana... bana fotoğraflarınızı veriyordu, her gün... Ardından onları yakıyordu, onları gözümün önünde yakıyordu..." Sevda duraksadı ve hıçkırmamak için dişlerini dudaklarına geçirdi. "Sinirliydim çünkü fotoğrafları benden almasının vakti gelmişti. Eğer... biraz geç kalırsam bana bir hafta boyunca başka fotoğraf vermiyordu. Yerler buzla doluydu ve bir anda kaydım. Fotoğraflarınızı yere düşürmek istemiyordum, bunun yerine parmaklarımın üstüne düştüm..."

Ezel parmaklarını dudaklarına bastırarak onları öptüğünde Sevda hüzünle gülümsedi. "Önce canım o kadar da yanmadı ama fotoğraflarınız elimden düştüğünde ve... korumalardan biri onlara bastığında ölüyorum sandım. Bu canımı her şeyden çok yaktı."

"Bir daha canının yanmasına izin vermeyeceğim Sevda, yemin ederim."

"Biliyorum, buna izin vermeyeceğini biliyorum."

Sevda burnunu çekerek gülümsedi. Bir süre onun için için yanan gözlerini, yakışıklı suratını seyretti. Saçlarında ve sakallarında aklar vardı ancak yıllar adamdan hiçbir şey götürmemişti. Parmaklarını yeniden hareket ettirerek adamın dudaklarında gezdirmeye başladı. Ezel hiçbir şey demeden sessizce onu seyrediyordu. Sevda'nın ona dokunmasına; aralarındaki o bağı yeniden, daha da güçlü bir şekilde kurmasına izin veriyordu. Sevda'yı hiçbir şey için zorlamak istemiyordu. Parmakları hakkında duydukları bile öfkeyle dolup taşması için yeterliydi. O, bundan çok daha fazlasını yaşamışken bir anda onu boğmak, üstüne gitmek istemiyordu. Sevda öyle hassastı ki Ezel bunu onun bakışlarından bile anlayabiliyordu.

İçleri özlemle, aşkla doluydu ama orada hiç silinmeyeceğinden endişe ettiği bir korku da vardı. Bu ona eski Sevda'yı anımsatıyordu ancak eski hırçın Sevda'dan çok daha farklıydı; şimdiki Sevda çok daha yaralı, çok daha yalnızdı. Yıllardır kör bir umuda tutunmuştu, şimdi bile bakışlarında

bir kararsızlık, ürkeklik vardı. Yine de bunlar Ezel için sorun değildi. Sevda'nın yaralarını daha önce sarmış, ona yepyeni anılar bırakmıştı. Belki zaman alacaktı ama bunu yine yapacaktı. Üstelik bu kez tek başına değildi. Annesinin göğsünde küçük homurtularla yeniden uyuyakalan Melek de vardı.

Sevda parmaklarını yeniden yanağına doğru kaydırırken, "Horluyor," diye fısıldadı. "Bu özelliğini de senden almış olmalı."

Ezel derinden gelen bir sesle gülerek, "Sanırım," diye mırıldandı. "Benden ve senden aldığı çok fazla şey var. Galiba bunları zamanla keşfedeceğiz."

"Bundan başka bir şey istemiyorum." Sevda parmaklarını indirerek iç çektikten sonra yeniden Ezel'in göğsüne sokuldu. Konuşurken Melek'in saçlarını okşuyordu. "Sadece sen, ben ve Melek. Başka bir şey istemiyorum. Sizden... öyle uzak kaldım ki bir süre başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Ezel onun Kenan'dan, Yavuz'dan ve aradan geçen yıllardan bahsettiğini anladığında derin bir nefes aldı. Halletmeleri gereken çok şey vardı ama Sevda haklıydı. Bir süre sadece üçü olmalı, her şeyden biraz uzaklaşmalılardı.

Sevda burnunu göğsüne sürttü ve kızını sıkıca sararken, "Bunu bile özledim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum demeyi... *Sizi seviyorum demeyi.*"

Ezel de özlemişti. Dudaklarını onun saçlarına bastırdı ve parmaklarını, Sevda'nın Melek'in sırtında gezinen ince parmaklarına kenetledi. Gözlerini huzurla yumarken, "Seni seviyorum," dedi. *"Sizi seviyorum..."*

Bölüm 37

Sevda gözlerini yeniden araladığında aradan birkaç saat geçmişti. Ezel yanında yoktu ancak Melek hâlâ yanındaydı ve alçak, küçük homurtular çıkararak Sevda'nın göğsüne sokulmuş bir halde uyuyordu. Arada bir iç çekerek dudaklarını büzüyor, sıcak nefesi kendi tenine çarpıp içini sıcacık yapıyordu. Kızı öyle güzel ve öyle masum görünüyordu ki Sevda ona bakmaya bile kıyamıyordu. Onunla karşılaşmaktan, kızının kendisinden çekinmesinden deli gibi korkmuştu. Melek kollarında ağlayarak ona sarıldığında adeta paramparça olmuştu.

Yavuz ondan öyle çok şeyi çalmıştı ki düşündükçe öfkeden titriyor, ona olan kini ve nefreti her geçen saniye artıyordu.

Melek'in küçücük parmaklarıyla bir parmağını sıkıca sarmasını seyrederken dudakları titredi. Tutuşu öyle kuvvetliydi ki...

Sevda ona ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, Melek de ona o kadar ihtiyaç duyuyor gibiydi. Başı tam kalbinin üstündeydi. Bir eli boynunda, bir diğeri de kendi avucunun içindeydi. Bacaklarından biri karnına doğru uzanmıştı, diğer bacağı da aşağı doğru sarkıyordu. Kafasında sevimli ve karmaşık bir yumak gibi görünen saçları da dağılmıştı. Birazı Sevda'nın boynuna, kalanı da sırtına doğru yayılmıştı. Uyumak için rahat bir pozisyon değildi ama o göğsüne sere serpe uzanmaktan son derece memnun gibiydi.

Sevda, gözlerine dolan yaşları bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Onun küçük elini dudaklarına götürerek öptü. Melek'i görene dek kendini hiç anne gibi hissetmemişti. Sanki hep yarımdı ve şimdi kızıyla birlikte tamamlanmıştı. Henüz çok acemiydi. Anneliğin ne olduğunu zamanla keşfedecek, kızı ve kocasıyla öğrenecekti ama yüreğindeki sevgi öyle fazlaydı ki içinden bir ses buna hiç gerek olmadığını fısıldıyordu. Sevda, Ezel'den sonra birini daha bu kadar sevebileceğini hiç düşünmemişti fakat yanılmıştı. Dünya bir yana, Melek bir yanaydı.

Melek'in elini yeniden öptü. Her ne kadar rahat gibi görünse de bir yerlerinin tutulmasından korkarak onu yanına yatırmak istedi. Hafifçe doğruldu, kollarından birini ona sıkıca sardı ve dikkatle kucaklayarak yan tarafa bıraktı. Ardından acıyla inledi. O ana dek yarası aklına gelmemişti. Sevda doğrularak bacaklarını yataktan sarkıttı. Ellerini karnına bastırarak derin bir nefes aldı. Herhangi bir sargı bezi hissetmedi ama dikiş izlerinden o kadar emin değildi. Gerçi hâlâ dikişleriyle dursa Ezel, Melek'in üstünde

o şekilde uyumasına müsaade etmez, onu yanına yatırırdı. Öyle mükemmel bir adamdı ki Sevda'nın düşünemediği her şeyi onun için düşünür ve yapardı.

Sevda, yıllar sonra ilk defa içinden geldiği gibi gülümsedi. Kızına doğru eğilip dudaklarını onun yanağına bastırdı. Kızının saçlarını sevgiyle yüzünün önünden çekti. Onu son kez öperek ayağa kalktı. Yorgun değildi, kızı ve kocasıyla dünyanın en güzel uykusundan uyanmıştı ancak bedeni hâlâ kendine gelememiş gibiydi, üstünde büyük bir ağırlık hissediyordu. Ezel'in yanına gitmek, onu yeniden görmek için yanıp tutuşsa da aşağıdan gelen küçük takırtıların da verdiği huzurla banyoya doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde onu taze, tatlı bir hanımeli ve yasemin kokusu sardı. Sevda'nın bakışları anında banyo tezgâhının bir kenarında duran vazoya kaydı. Bu yıllar öncesinden gelen bir alışkanlıktı. Sevda banyoya hoş kokulu çiçekler koymayı her zaman sevmişti. Çiçekler kimi zaman güller kimi zaman ise yaseminlerdi. Ezel'in bunu unutmadığını görmek kalbinin delice çarpmasına sebep oldu. Uzanarak çiçekleri kokladığında pek çok detayı fark etti. Tezgâhın üzerindeki küçük sepette Sevda'nın bir zamanlar kullandığı tüm bakım ürünleri vardı, paketleri henüz açılmamıştı. Şampuanı ve hatta duş jeli bile aynıydı. Eski yerinde, kullanmayı sevdiği banyo süngerinin hemen yanındaydı. Küvete doldurmayı sevdiği kokular ve yakmaktan hoşlandığı küçük mumlarla birlikte duruyordu.

Sevda titrekçe iç çekerek derin bir nefes aldı. Banyo dolaplarını karıştırıp orada kendi eşyalarını bulacağından ve gözyaşlarına boğulacağından emin bir halde soyunmaya başladı. Üzerindeki geceliği çıkardı. Aynaya doğru dönerek, meraklı bakışlarıyla karnını incelemeye koyuldu. Dikişleri yoktu, alınmıştı ama karnında çirkin, en az beş santim büyüklüğünde bir iz bırakmıştı. Sevda titreyen parmaklarını yaranın üstünde gezdirirken irkildi. İz pespembeydi ve hafifçe kabarmıştı. Yarasının iyileşme sürecinde olduğu belliydi ama ne olursa olsun geçmeyeceği, teninde biz iz bırakacağı da kesindi.

Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde Sevda öfkelenerek bakışlarını aynadan çekti. Tamamen soyunarak suyun altına girdi. Sanki ruhunda yeterince yokmuş gibi bedeninde de Yavuz'dan izler taşıyacak olma düşüncesine katlanamıyordu. Ondan artık kurtulmuştu fakat yarasının varlığı bununla adeta dalga geçiyordu.

Öyle beceriksizdi ki ondan kaçarken bile onu peşinden sürüklüyordu.

Öfkeyle hıçkırdı ve elini çirkin yaranın üstüne götürerek, onu oradan yok edebilecekmiş gibi ovuşturdu. Daha sonra canının yanmasına aldırmadan tırnaklarını izi sökercesine tenine bastırdı. Ama ne yaparsa yapsın yaradan kurtulamıyor, onu bir türlü teninden kazıyamıyordu. En sonunda

pes ederek hıçkırdı ve bir an sonra dizlerinin üstüne çöktü. Yaşadıkları öyle fazlaydı ki Sevda daha fazla direnemiyor, artık ayakta kalamıyordu.

Ezel ve Melek'e ulaşana dek durmadan savaşmıştı. Sanki onları bulduktan sonra o inatçı, güçlü kadın onu terk etmiş; yerine savunmasız, yaralı, küçük bir kız çocuğu gelmişti.

Uzun bir süre ağladı. Ardından her şeye rağmen ayağa kalktı ve çabucak yıkanıp suyu kapattı. Dolaptan yeni bir bornoz çıkararak giyindi. Saçlarını bir başka havluyla sardı. Çıktığında Ezel odadaydı, yatağın bir kenarında oturuyordu, başını avuçlarının arasına almıştı.

"Ezel?"

Sevda'nın sesini duyduğunda genç adam bakışlarını kaldırdı. "Seni merak ettim," diye mırıldandı. Dikkatle onu incelerken, bakışlarındaki korku Sevda'nın gözbebeklerine saplanıp kalmıştı.

"Banyodaydım."

"Seslendim?"

"Duymadım, ben..."

"Kapıyı neden kilitledin?"

Sevda bir an için şaşkınca bakakaldı, şimdi Ezel'in bakışlarındaki endişeyi ve korkuyu anlamıştı. Bu da tıpkı yarası gibi Yavuz'dan kalma eski bir alışkanlıktı. Dolan gözleriyle, "Farkında değilim," diye fısıldadı. "Ben... ben hep kilitlerdim."

"Hâlâ korkuyor musun? Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Ezel'in bakışlarındaki kırgınlık bir ok gibi kalbine battığında, Sevda ona doğru yürüyerek, "Hayır!" diye atıldı. "Seninleyken güvende olduğumu biliyorum. Ben sadece... sadece..."

Sevda daha fazla devam edemeyerek sustu. Akmak üzere olan yaşları kovalamak için avuçlarını gözlerine bastırdığında Ezel ayağa kalktı ve iki büyük adımla ona ulaştı. Usulca kadının kollarını indirdi. Avuçlarını onun utançla yanan yanaklarına bastırdı. "Ne yaparsan yap ama aramıza sakın sınır koyma, tamam mı, Sevda?" diye fısıldadı. Sevda'nın çakır gözlerine tutunan yeşillerinde tıpkı onunkiler gibi acı dolu bir ifade vardı. "Bir tek buna dayanamam. Bir tek beni kendinden uzaklaştırmana dayanamam."

"Ezel..."

"Gerekirse seni kendi ellerimle yıkarım, attığın her adımda peşinden koşarım ama bir daha o kilide katlanamam. Bir kapı ardımda da olsan, artık sana ulaşamadan beklemeye katlanamam!"

Ezel inercesine konuştuğunda Sevda yaraları olan tek kişinin kendisi olmadığı anladı. Adamın göğsüne yaslanırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istememiştim Ezel, yemin ederim!"

Ezel kollarını onun beline sardı ve eğilerek dudaklarını boynuna bastırdı. Bunu yaptığı an, gözlerinden kayıp giden bir damla yaş da Sevda'nın tenine aktı. Ezel öyle uzun bir süre onsuz kalmıştı ki şimdi onunla arasına girecek bir kapıya bile tahammülü yoktu. Sanki Sevda her an ellerinin arasından kayıp gidecekmiş gibi onun üstüne titriyordu. Son nefesini verene dek bunu yapmaya devam edeceğini de biliyordu.

Elinde değildi, onu yanındayken bile özlüyordu.

Sevda titrek bir soluk aldığında Ezel hafifçe geri çekildi. Neredeyse siyaha çalan yeşil gözlerini onun üstünde gezdirmeye başladı. Sevda'nın cildi sıcaktan ve nemden tatlı bir pembeye boyanmıştı. Resmen ışıldıyordu, gözaltları artık daha iyi görünüyordu ama bunlar bile onun ağladığını gizlemeye yetmiyordu.

Ezel usulca uzandı ve parmaklarının tersini onun boynunda gezdirirken, "Daha iyi misin?" diye sordu. Sesi merakla doluydu. "Yaran nasıl, canın yanıyor mu?"

Sevda gülümseyebilmek adına derin bir nefes aldı ancak sadece saniyeler sonra kurmaya çalıştığı o kalkan tuzla buz oldu. Hıçkırarak Ezel'e yaslanırken, "Çok çirkin!" diye inledi. "Çok çirkin Ezel, öyle çirkin ki!"

"Sevda..."

"Çok çirkin! Çok çirkin..."

Sevda kolları arasında bir yaprak gibi titrediğinde, Ezel onu sıkıca sarıp kucaklayarak yatağın üstüne bıraktı. Önünde diz çöküp, avuçlarını Sevda'nın yanaklarına uzatırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sevda'nın ağlamasına, canının yanmasına katlanamıyordu. Onun gözlerinden akan her bir damlada buna sebep olan her şeyi ve herkesi yakmak istiyordu.

"Bakmaya katlanamıyorum! *Ondan* izler taşımaya katlanamıyorum!"

Sevda sayıklar gibi inledi. Yüzünü geri çekerek, dokunuşlarından kaçtığında Ezel tıslarcasına bir nefes verdi. "Taşımıyorsun!" dedi. "Ondan izler taşımıyorsun!"

Uzandı ve Sevda'nın itiraz etmesine fırsat bırakmadan, genç kadının bornozunu omuzlarından sıyırarak karnına kadar indirdi. Eğilip dudaklarını o yaraya, Sevda'nın çirkin dediği o pembe izin üstüne bastırdı. Hareketleri öyle korumacı aynı zamanda öyle duygu doluydu ki Sevda hıçkırarak öne doğru eğildi. Kollarını adamın başına dolayarak titreyen bedeniyle ona sarıldı. Ağlamaları daha da artmıştı. Ezel'in dudakları durmaksızın teninde geziniyor, sanki banyoda tırnaklarıyla verdiği o acıyı ondan usulca uzaklaştırıyordu.

Sevda yeni bir hıçkırıkla sarsılarak kollarını ona daha güçlü sardı. Parmakları kırıldığında onun yanında olmasını ve yaralarını sarmasını defalarca istemişti. Bunun için yalvarmıştı. Ezel'in nihayet yanında olup, yarasını

sarmaya çalışması canını yakıyordu. Kalbi adamın varlığıyla öyle güçlü çarpıyordu ki canı yanıyordu.

"İzi yok! Onun izi yok!"

Sevda, adamın sesini duyup ne dediğini anlayamadığında usulca geri çekildi fakat ondan kopmadı. Ezel dudaklarını bir kez daha karnına bastırdı ve gözlerini onun ıslak gözlerine dikerken, "Onun izi yok," diye fısıldadı. "Orada kızımızın izi var..."

Sevda'nın parmaklarını yakaladı ve onun banyodayken bile fark edemediği o ince çatlakların üzerinde gezdirdi. "Yaran iyileşecek, geriye silik bir iz kalacak belki ama o bile kaybolacak, Sevda! Kızımızın izinin altında kaybolacak! Hiçbir şey kızımızın bıraktığı izden daha büyük değil!" Sevda sanki inanmak ister gibi parmaklarını çatlaklarının üstünde gezdirdi. Hıçkırdığında Ezel'in içinden bir şeyler koptu. "Onunki kadar büyük değil, Sevda. Bak... onunki kadar derin değil."

"Derin değil! Onunki kadar derin değil..."

Omuzları büyük bir rahatlamayla çöken Sevda, kollarını uzattığında Ezel hiç düşünmeden onu kollarına aldı. Üşümemesi için bornozunu yeniden üstüne çekerken, "Geçecek," diye fısıldadı. Genç kadının gözyaşları göğsüne akarken onu sımsıkı sardı. "Söz veriyorum Sevda, her şey geçecek. *Geçecek...*"

"Her zaman böyle mi?"

Ezel, Sevda'nın işaret ettiği yere döndüğünde küçük bir kahkahayla başını salladı ve bir peçete alarak Sevda'ya uzattı. Onun dudaklarında da tıpkı Ezel'inki gibi kocaman bir gülüş vardı. Bu gülüşlerin kaynağı da kızlarıydı.

Hepsi mutfakta, büyük yemek masasındaydı. Ezel ve Sevda karşılıklı oturmuştu, Melek'i de başköşeye yerleştirmişlerdi. Sandalyesi yeterince yüksekti ancak buna rağmen omuzlarından aşağısı görünmüyordu. Üzerindeki kırmızı, fırfırlı elbise ve elbisesiyle aynı renkteki bandanayla Sevda'nın kalbini eriten bir güzelliği vardı. Dirseklerini masaya yaslamıştı ve bir eli ağzındaydı. Çatalından sıkılmış gibi onu bir kenara bırakmış, parmaklarını patateslerinin arasına daldırmıştı. Arada küçük mırıltılar çıkarıyor, çakır gözlerini irice açarak halinden hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

Sevda elindeki peçeteyle ona doğru uzandı ancak sonra vazgeçti, onu nasıl yemek istiyorsa öyle yemesi için bıraktı. Dirseğini masaya, çenesini de avucuna yaslayarak onu izlemeye başladı. Kalbi çok kırıktı, acıları çok fazlaydı ama aynı şekilde etrafındaki güzellikler de çok fazlaydı. Melek'e her baktığında, onun gülüşünü her gördüğünde çektiği onca acıya değdiğini düşünüyor, onun için bundan çok daha fazlasını göğüsleyebileceğini

biliyordu. Öyle güzel ve masumdu ki Sevda ona adeta tapıyordu. Giyinip aşağıya indiğinden beri böyleydi, gözlerini Melek'ten ayıramıyor, onun her bir hareketini hafızasına kazımak ister gibi uzun uzun seyrediyordu.

Yanağında Ezel'in avucunu hissettiğinde güldü ve kısa bir an için gözlerini kapadı. Yeniden Ezel'e döndüğünde yüzünde utangaç ancak mutlu bir gülüş vardı. "Yine yaptım değil mi?"

"Evet, çayın artık buz gibi oldu. Bir şeyler ye."

Sevda çatalını tabağındaki kreplerden birine batırdı. Ezel'in, Melek'in tabağına birkaç dilim meyve koymasını gülen gözlerle seyretti. Melek parmaklarındaki patatesleri yemiş gibi bir diğer eliyle de meyveleri avuçladığında Ezel yüksek sesle inledi; daha çok *hadi ama* der gibiydi. Sapında bir tavşan figürünün olduğu pembe çatalı gösterirken, "Parmaklarımızla yemiyoruz bebeğim," dedi. "Çatalımızı kullanıyoruz, anlaştık mı?"

Melek başını iki yana salladığında Ezel uzanıp şakacı bir tavırla parmaklarını ısırıyormuş gibi yaptı. Melek kahkahalar atarak geri çekildi. Sevda, onun duraksayıp parmaklarını yeniden uzatmasını ve Ezel'in onları ısırıyormuş gibi onunla oynamasını seyrederken, gözlerindeki yaşları bastırarak kıkırdadı. Ezel Doğan'a babalık çok yakışmıştı.

Melek ellerindeki meyveleri yedikten sonra parmaklarını babasına doğru uzattığında Sevda kendini tutamadan güldü. Ezel büyük bir sabırla ayağa kalktı ve tezgâhın üstünden bir havlu alarak kızının parmaklarını temizledi, daha sonra ona çatalını geri verdi. Yeniden Sevda'ya döndüğünde, onun hâlâ kendisine baktığını fark etmişti. Yumuşak bir gülüşle, tek kaşını havaya kaldırdığında Sevda da aynı gülüşle omuz silkti. "Sadece... baba olmanın sana ne kadar yakıştığını düşünüyordum. Mükemmel bir babasın..."

Ezel'in gülen gözlerindeki ifade bir an için sarsıldı ancak bu öyle kısaydı ki Sevda doğru görüp görmediğini anlayamadan adam uzandı ve masanın üstündeki elini sıkıca kavrayarak dudaklarına götürdü. "Mükemmel bir karım ve kızım var da ondan."

Tanıştıkları ilk zamanlar bile kızarmayan Sevda bu sözlerle kızardığında Ezel gülerek geri çekildi. Kahvaltılarının devamı da Melek'i seyrederek, kimi zaman sessizce kimi zaman gülerek geçti. Öylesine huzurlu ve mutlu bir ortam vardı ki onları adeta içine hapsetmişti. Ta ki Ezel'in telefonu çalana dek...

Ezel, Sevda'nın gözlerindeki endişeyi ve tedirginliği fark ettiğinde, "Önemli bir şey değil, merak etme," dedi. Ardından telefonu açarak İngilizce konuşmaya başladı. Sevda öylesine gerilmişti ki anlayabildiği tek şey *uçuş* ve *konaklama* kelimeleriydi. Ezel telefonu kapattığında, "Neler oluyor?" dedi. "Bir yere mi gidiyorsun?" Kelimelerindeki panik, Ezel'in yüreğini burkacak cinstendi.

Ezel uzanıp elini yeniden kavrarken, *"Gidiyoruz,"* diye düzeltti. "Bir süre buradan uzaklaşmanın iyi olacağını düşünüyorum."

"Ya Melek?"

"O da bizimle gelecek elbette. Her şeyi ayarladım, merak etme."

Derin bir nefes alan Sevda, "Peki ne zaman gidiyoruz?" diye sordu. Aynı zamanda da kucağındaki kızının saçlarını okşuyordu. Melek kahvaltısını bitirdikten sonra kendini annesinin kollarına atmış, tıpkı babasının dediği gibi çatalını önündeki bir dilim keke hunharca saplıyor ve onu yemeye çalışıyordu.

"Aslında sabaha karşı, saat beşte."

"O kadar çabuk mu?" Sevda şaşkınca konuşmaya çalıştı. "Valizlerimiz..."

"Yanına hiçbir şey almana gerek yok, her şey hazır bir halde bizi bekliyor."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Sürpriz."

Ezel göz kırparak güldüğünde Sevda da gülümsedi. İçindeki endişeyi yok etti, eğilerek dudaklarını kızının saçlarına bastırdı. Sonraki birkaç saat de aynı şekilde sessizce ve neşeyle sürüp gitti. Ezel hiçbir şey söylememişti ama yaklaşık on üç saatlik bir uçuş olacaktı. Bu yüzden Sevda küçük bir valiz hazırlayarak içine birkaç parça giysi koydu, Melek'e de yedek kıyafetler aldığında hazırlardı.

Havalimanına etraflarında bir düzine korumayla geldiler. Sevda bu ilgiden biraz rahatsızdı ancak yaşanılanlar düşünüldüğünde oldukça mantıklıydı. Güvenlikten geçerek, özel uçaklar için ayrılmış alana doğru ilerledikleri sırada Sevda'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Ezel?"

Ezel onun ne demek istediğini ses tonundan anlamıştı. "Bize özel bir uçuş olacak."

"Ah, bir jet mi kiraladın?"

"Elbette hayır." Ezel, Sevda'ya aksi mümkün değilmiş gibi şaşkın bir bakış attı. Ve uzanıp onun elini tutarken yüzünü kendinden emin, çapkın bir gülüş kapladı. *"Satın aldım."*

Uçakları havalandığında saat sabahın beşiydi. On üç saatlik bir uçuşun ardından aradaki saat farkı sebebiyle de Bali'de saat gece on biri biraz geçiyordu. Melek, Ezel'in kucağındaydı. Uçakta geçirdiği zaman onu biraz afallatmıştı ve yanağını babasının omzuna yaslamış, uyuyordu. Sevda ise bu tip uçuşlara alışkın olduğundan pek sarsılmamıştı fakat o da bunun biraz yorucu olduğunu itiraf etmeliydi. Yine de geldikleri yer öyle güzeldi ki şikâyet etmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Kalacakları yer, Bali adasındaki Ubud'un hemen dışındaydı. Tamamen bambudan yapılma, üç katlı şahane bir ağaç evdi. Balinese Ormanı'nın içindeydi ve eşsiz bir manzarası vardı. Nehir aşağıya doğru akıyordu ve güneş odanın tam içine doğuyordu. Biliyordu çünkü Sevda buraya daha önce gelmek istemiş, her şeyi araştırmıştı. Fakat hamileliği nedeniyle doktoru uçuşunu yasaklayınca planlarını iptal etmek zorunda kalmışlardı.

Dolan gözlerini Ezel'e çevirdiğinde adam hafifçe gülümsedi ve ona elini uzattı. Sevda elini memnuniyetle tuttu ve içeri girdi. Evin kendine ait banyosu olan iki yatak odası vardı ve ilki birinci kattaydı. Ezel odayı inceleyip, Melek'i yatağın üstüne bırakırken Sevda camları kapattı. Nisan ayları Bali'yi ziyaret etmek için mükemmeldi fakat arada yağış aldığı zamanlar da vardı. Bugün de yağmış gibiydi, hava biraz serindi. İçeride yağmur ve toprak kokusu vardı.

Sevda yeniden onlara döndüğünde Ezel'in, kızının kıyafetlerini çıkardığını ve odadaki dolaptan bir pijama takımı aldığını gördü. Dolapta Melek'in ihtiyacı olan her şey vardı. Kıyafetlerin çokluğuna bakacak olursa burada uzun bir süre kalacak gibi görünüyorlardı. Yüzündeki gülümsemeyi bastıramadan kızına doğru yürüdü. Ezel onu örtülerin altına yerleştirdiğinde üstünü dikkatlice örttü.

"Korkmaz, değil mi?"

"Korkmaz, gece uyanacağını sanmıyorum, uçuş onu çok yordu. Muhtemelen sabah da biz ondan önce uyanırız."

Ezel, yatağın başındaki küçük lambayı yakarak açık bıraktı. "Haydi gel," diye fısıldadı. Gözlerindeki davete karşı koymak imkânsızdı. Sevda adamın elini tuttu ve birlikte ikinci kata çıktılar. Diğer yatak odası da buradaydı. Alt kattakinden biraz daha büyüktü, terasta da geniş bir hamak vardı. Sevda kızını kucağına alarak orada salladığını ve manzaranın tadını çıkardığını hayal edebiliyordu.

Ezel, heyecanını hissetmiş gibi bir adım geri çekilip geçmesine izin verdiğinde, Sevda hevesle terasa açılan cam, sürgülü kapıyı çekti. Korkuluklara yaslandığında adeta nefesi kesildi. Her yer neredeyse kapkaraydı, tek ışık kaynağı bu evden geliyordu. Akan nehrin sesini, rüzgârın uğultusunu ve yaprakların hışırdayışını duyabiliyordu. Herkesten ve her şeyden kaçmak için burası mükemmel görünüyordu.

Rüzgâr onu hafifçe titrettiğinde içeri geçerek kapıyı kapattı. Ezel'in gülümseyen gözlerle kendisini izlediğinin farkında olarak üçüncü kata çıktı. Burada tam donanımlı mini bir mutfak ve küçük bir oturma gurubu vardı. Oturma gurubunun bir kenarında tahta, sallanan bir at ve küçük bir oyuncak havuzu da görebiliyordu. Bunlar muhtemelen Melek için konmuştu. Gülüşünü bastıramayarak terasa doğru ilerledikten sonra sürgülü

kapıyı açıp içeri geçti. Çıplak ayaklarının altındaki bambu hafifçe gıcırdadı. Rüzgâr, tepelerindeki avizeyi birkaç kez sallarken onu da ürpertti, saçlarının usulca uçuşmasına sebep oldu ama manzara öylesine güzeldi ki Sevda burada saatlerce kalabilir, hiç sıkılmadan güneşin doğuşunu seyredebilirdi.

Ezel kollarını beline dolayıp, çenesini de omzuna koyduğunda Sevda hiç düşünmeden ona yaslandı ve ellerini, belindeki kolların üstüne bastırdı. Gözlerini yumarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Daha... daha iki gün önce hastanedeydim, şimdi ise buradayım... Kendimi cehennemden kaçmış ve cennete adım atmış gibi hissediyorum."

Ezel omzuna ıslak bir öpücük bırakmak dışında sessiz kaldı. O da en az Sevda kadar mutluydu ancak kalbinin bir yanında sözlerinin hissettirmiş olduğu o ağırlık vardı. Sevda baş başa kalmak istediğini söylediğinde Ezel ona canıgönülden katılmıştı. Sevda'nın ne Sabrina'yla ne de Belen'le karşılaşacak enerjisi vardı. Öyle şeyler yaşamış ve atlatmıştı ki bir süre kafa dinlemeye ve herkesten kaçmaya ihtiyaçları vardı. Ortada dolanan haberleri bir süre bilmemeli, sadece iyileşmeye odaklanmalıydı.

Ezel'in kollarında güvende olduğunu anlamalıydı.

Sevda ürpererek ona biraz daha sokulduğunda Ezel, "Üşüyorsun," diye mırıldandı. "Haydi gel, içeri girelim. Biraz dinlenmelisin."

"Uykum yok, sadece... sanırım sadece gevşemeye ihtiyacım var."

Sevda'nın neredeyse utanır gibi fısıldadığını duyduğunda eğildi ve dudaklarını onun omzuna yeniden bastırdı. "Harika, aşağıda kocaman bir jakuzi var... Sen suyu ayarla, ben de bizim için bir şişe şarap seçeyim."

Sevda başını sallayarak Ezel'in kollarından sıyrıldı. Ona bakmaya utanıyormuş gibi çabucak aşağı kata indi. Ezel'in onu göremeyeceğinin verdiği rahatlıkla ellerinin tersini ısınan yanaklarına bastırdı. Kalbi delice çarpıyordu ve içinde koca bir heyecan vardı. En ufak yakınlıkları bile onu darmaduman ediyorken ona bir nefes kadar yakın olmak, damarlarındaki kanı adeta tutuşturuyordu. Sadece duygusal olarak değil, bedenen de onu öyle özlemişti ki bunu dizginlemekte güçlük çekiyordu.

Adamın önünde soyunmanın onun için hiç olmadığı kadar zor olacağını bildiğinden oyalanmadan suyu açtı. Köşedeki uzun çakmakla, yerde duran birkaç mumu yaktı. Işıkları söndürdü, suyun içine bolca köpük boşalttı ve soyunarak kendini suyun içine bıraktı. Sıcak su uçakta oturmaktan ve yatmaktan kasılan kaslarını öyle gevşetmişti ki dudaklarının arasından halinden memnun bir inilti çıktı. Gözlerini yumdu ve başını arkasına koyduğu havluya yasladı. Yalnızca birkaç saniye sonra Ezel'in adım seslerini duydu. Yumduğu gözlerini açtı ve onu ateşten bakışlarla, kendisini seyrederken buldu.

Sevda köpüklerin içinde, titreşen mum ışıklarının altında öyle güzeldi ki Ezel'in ona bakmamak gibi bir şansı olamazdı. Acaba suyun içinde yüzen

uzun saçlarıyla, dudaklarında beliren o utangaç ve mutlu gülüşle, Ezel'in kalbini yerinden oynattığının farkında mıydı?

"Su çok güzel."

Sevda uzanıp jakuzinin yeterince dolduğuna karar vermiş gibi suyu kapattığında Ezel ağır adımlarla ona doğru ilerledi. Bir elinde şarap şişesi ve diğer elinde de iki kadeh vardı. Sevda'nın yanında durduğunda, tek dizini yere koyarak diz çöktü. Kadehleri doldurarak birini ona uzattı. Kadehini alırken, Sevda'nın parmaklarının titrediğini ve göğsünün yükselip alçaldığını görmek Ezel için karşı konulmaz bir manzaraydı.

Şişeyi ve kendi kadehini alarak Sevda'nın tam karşına geçti. Ardından o da yavaşça soyunmaya başladı. Sevda kirpiklerinin altından ona bir bakış atarken hafifçe iç çekti, hemen sonra da bakışlarını kaçırarak köpüklerle oynamaya başladı. Ezel de suyun içine girdiğinde sanki sıcaklık birdenbire artmış, teninin her yanı kızarmıştı. Adam arkasına yaslanarak, kadehinden derin bir yudum aldığında Sevda kısacık bir an onu seyretti. Kalbinde koca bir boşluk yaratan özlem duygusunun saniyeler geçtikçe daha da büyüdüğünü, öyle ki onu yutacağını zannetti. Adam öyle güzeldi ki Sevda'nın her bir hücresini tutuşturuyor ve onu en derinden sarsıyordu.

Farkında olmadan soluk soluğa kalan Sevda, kadehinden yeni bir yudum aldı ve onu kenara bırakarak köpüklerin içine biraz daha gömüldü. Artık çenesinden aşağısı görünmüyordu. Köpükleri avuçluyor, kollarına yayıyor ve kimi zaman farkında bile olmadan gülümsüyordu. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar gevşemişti. Derin bakışlarıyla kadını seyreden Ezel de onunla aynı düşüncedeydi. Hayatının çok uzun bir dönemini yalnızca kızına adayarak geçirmişti. Kâbus gibi geçen son birkaç haftasını da öldü sandığı karısını, Sevda'yı bulmaya adamıştı. Üzerinde öyle çok yük vardı ki şimdi Sevda'yı böyle seyrederken gevşemek ve derin nefesler alabilmek onun için huzur kelimesinin ta kendisiydi.

Sevda köpükleri tenine yaymaya devam ederken, Ezel kadehini kafasına dikti ve çenesinden akan bir damlayı kolunun tersiyle silip avuçlarını suyun içine daldırdı. Sevda'nın bir bacağını yakaladı ve henüz itiraz bile edemeden onu kucağına çekti. Parmaklarını usulca teninde gezdirmeye başlarken; Sevda'nın koyulaşan gözleri kısıldı, dudakları hafifçe aralandı ve göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

"Böyle iyi mi?"

Ezel minik baskılarla parmaklarını bacaklarında gezdirirken Sevda başını salladı ve yeniden arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Adamın hareketlerinde öyle bir büyü vardı ki Sevda az önce gevşeyen bedeninin karıncalandığını, içinde senelerdir hissetmediği bir arzunun uyandığını hissediyordu. Ezel'in dokunuşlarına öyle muhtaçtı ki onu beklemeden diğer bacağını da

adama doğru uzattı. Ayak parmakları adamın kaslı göğsüne değiyordu ancak Ezel bundan hiç rahatsızmış gibi görünmüyordu. Tam aksine gözlerini kısmış ve tamamen avına odaklanmış bir şahin gibi gülümsüyor, kıvrılan dudaklarıyla Sevda'yı seyrediyordu.

Ezel suyun içine biraz daha gömülerek, parmakları uyluklarına doğru ilerlediğinde Sevda derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Aralarında öyle bir ateş vardı ki nasıl olmuştu da bulundukları ortam alev almamıştı ilginçti. Çünkü kendini bir yangının ortasında kalmış gibi hissediyor ve delice atan kalbiyle nefes nefese, jakuzinin iki yanına tutunuyordu.

Adam parmaklarını bacaklarından çektiğinde Sevda'nın dudaklarından huysuz bir inilti döküldü. Ezel bunun üzerine tek kaşını kaldırarak güldü. Sevda'yı ayak bileğinden kavrayarak kendine doğru çekti. Sevda da buna dünden razı gibiydi. Duraksamadan adama doğru yüzdü ve Ezel'in onu ters çevirmesine, sırtını göğsüne yaslamasına izin verdi. Çıplak tenleri birbirlerine çarptığında Sevda bir an için nefessiz kaldı. Ezel kollarını beline dolayıp, dudaklarını boynuna bastırdığında gözlerini sıkıca yumarak adama teslim oldu.

Ezel uzandı ve başını hafifçe çevirerek ona bakmasını sağladı. Avucunu onun pürüzsüz yanağına yasladığında, Sevda'nın da derin bir nefes aldığını, dudaklarını davetkârca araladığını fark etti. Parmaklarını kaydırarak onun sivri çenesini okşadı ve başparmağını yavaşça dolgun altdudağında gezdirdi. Ruhunda ve bedeninde, yıllardır hissetmediği bir tutku uyandı. Sevda'yı yeniden sarma, tenlerini yeniden birleştirme arzusu öylesine büyüktü ki onu korkuttu. Ama genç kadının gözlerinin için için yandığını, aynı tutkuyla baktığını gördüğünde tüm tereddütleri kayboldu. Eğildi ve tıpkı onun yaptığı gibi gözlerini yumarak dudaklarını onunkine yasladı. Küçücük fakat öyle şiddetli bir temastı ki Sevda soluk soluğa kaldığında onun kollarına tutundu.

Ezel neredeyse inler gibi, "Üç yıl..." diye soludu. Konuşurken dudakları birbirine değiyordu. "Senden üç yıl ayrı kaldığıma inanamıyorum. *Seni üç yıldır öpmediğime inanamıyorum...*"

"Kimse..." Sevda cevabını bilse de titrek bir sesle, "Kimse olmadı mı?" diye fısıldadı. "Benden başka?"

"Senden başka mı?"

Ezel dünyanın en saçma sözlerini duymuş gibi gülerek onu kendine bastırdı. Sevda kalçalarının altında onun sertleştiğini hissedebiliyordu. Tutuşu öyle kuvvetliydi ki dokunuşlarından kaçması ve onu hissetmemesi imkânsızdı. Dudaklarının arasından cılız bir inilti döküldüğünde, Ezel bıçak kadar keskin bir sesle, "Kimse olmadı!" dedi. Sesinde, gözlerindeki ateşin yankısı vardı. "*Kimse, Sevda...* Senden başka kimse olmadı! Beni bir sen yaktın... Ardında kimsenin söndüremeyeceği bir ateş bıraktın."

"Bazı geceler..." Sevda adamın baskısı ve sözleriyle solık soluğa kaldı. "Bazı geceler bunu görürdüm. Başkasına dokunduğunu, başkasına sarıldığını. Yatağına başkasını aldığını..."

"Son üç yıldır dokunduğum, sarıldığım ve yatağıma aldığım tek kişi kızım."

Sevda huzurla titrek bir soluk aldı. "Ve artık ben varım."

"Artık sen varsın."

Ezel kendini daha fazla tutamıyormuş gibi Sevda'nın dudaklarına yapıştı. Genç kadının dudaklarını çabucak araladı. Sevda duraksamadan, mümkünmüş gibi bedenini biraz daha ona yaslayıp kendisine karşılık verdiğinde; parmaklarını onun uzun, ıslak saçlarına dolayarak Sevda'yı tamamen ele geçirdi. Sevda inleyerek ona tutunduğunda dilini genç kadının dudaklarından içeri kaydırdı. Sadece tek bir öpücükle bir kaya kadar sertleşmişti.

"Ne yaptığını gör," diye adeta inledi. Onu kendine bir kez daha bastırarak sertliğini hissetmesini sağladı. "Ne yaptığını gör, Sevda!"

Sevda nefes nefese soluklandı ve hissettiği arzuyla titrerken, "Seni çok özledim," diye mırıldandı. "Çok özledim Ezel, seni çok özledim!"

Ses tonunda öyle bir yakarış vardı ki Ezel yeniden inleyerek onun dudaklarına tutundu. Parmakları arasındaki saçları tutkuyla çekiştirdi. Sevda da aynı şekilde karşılık verdiğinde, kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı. Dudakları keyifle kıvrıldı ve Sevda'nın altdudağını çekiştirirken boğazından kopan hırıltı Sevda'nın alçak iniltisine karıştı. Onu yeniden kollarına almak ve öpmek öyle güzel bir duyguydu ki bu geceyi kafayı yemeden atlatabilirse, her geceyi atlatırdı.

Nefes nefese geri çekildiklerinde Sevda avucunu onun yanağına yasladı. Gecenin karanlığında laciverde çalan gözlerini onunkilere dikti. Gözlerinin içi yaşlarla doluydu, sanki taşmak üzere olan bir nehir gibiydi. "Bana kimsenin dokunmasına izin vermedim... Kimsenin, Ezel! Yavuz o kadar ileri gitmedi ancak Kenan..."

"Seni o gelinlikle gördüğümde ölüyorum sandım!" Ezel alnını onunkine yaslayarak dudaklarına yeni bir öpücük bıraktı. "Hayal gördüğümü sandım, Sevda! Koşarak bana doğru gelirken öyle güzeldin ki ancak bir hayal olabileceğini sandım."

"Sen olduğunu bilmiyordum! Ben... arkamdaki sesleri duyabiliyordum, Ezel. Yeniden yakalanacağımı anladığımda, onların eline yeniden düşmektense ölürüm diye düşündüm! Kendimi arabanın önüne bu yüzden attım. Kenan'la evlenemezdim! Onun karısı olamazdım Ezel, bana dokunmasına..."

"Buna izin vermezdim! Biliyorum çok geç kaldım Sevda, sana üç yıl geç kaldım ancak tam da seni bulmuşken buna izin vermezdim!" Ezel, burnunu Sevda'nın tenine yasladı. Parmaklarının tersini ve dudaklarını yanağında

gezdirmeye, teninin her bir santimine öpücükler kondurmaya başladı. "Sen benimsin, Sevda!" diye fısıldadı. "Sen sadece benimsin. *Sen benim hiç solmayan sevda çiçeğimsin...*"

Sevda dudaklarından kopan bir hıçkırıkla adama yaslandı. Ona doğru dönüp, kucağına otururken, "Seninim," diye fısıldadı. "Ben yalnızca seninim, yalnızca senin çiçeğinim!"

"Yalnızca benim!"

Ezel uzanarak dudaklarını yeniden onunkilere bastırdı. Ellerinden biriyle saçlarını toplarken, bir diğeriyle de Sevda'nın kalçalarını okşadı. Göğüsleri birbirine yaslanmıştı. Sevda'nın her bir hareketiyle sertleşen meme uçlarını teninde hissedebiliyor; onları tatmak, parmaklarının arasında kıstırdığında onun zevkle gerilen yüzünü seyretmek istiyordu.

Sevda'nın takip edemediği bir hızla kalçalarını kaldırarak onu yukarı çekti. Sevda nefes nefese omuzlarına tutunurken, avuçlarını genç kadının göğüslerine yasladı. Onların doğumdan sonra büyüdüğünü, avucundan taştığını görmek daha da sertleşmesine ve dudaklarının arasından haz dolu bir inilti yayılmasına sebep oldu. Eğildi ve göğüslerinden birini ağzına aldı. Dudaklarını narin teninin etrafına kapattı. Sevda'nın iniltileriyle hızlanan nefesleri onu çok daha fazlasını yapmaya teşvik ettiğinde, dili ve dişleriyle türlü oyunlar oynadı. Sevda titriyor, parmaklarını Ezel'in saçlarının arasından geçirerek onu biraz daha kendine bastırıyordu.

"Al beni..."

"Şimdi değil..."

Ezel, dudaklarını diğer göğsünün etrafına kapadığında, Sevda sızlanarak gözlerini yumdu. Avuçlarını Ezel'in kaslı teninde, omuzlarında ve kollarında gezdirmeye başladı. Dokunuşlarının ardından adamın gerildiğini ve hareketlerini sertleştirdiğini fark ettiğinde, eğilerek dudaklarını onun saçlarına bastırdı. Tırnaklarını Ezel'in tenine geçirdi. Onu göğsünden koparırak dudaklarına yapıştı. Ezel, Sevda'dan böyle bir atak beklemiyordu ancak halinden hoşnut olmadığı da söylenemezdi. Sevda'yı sertçe kucağına oturttu. Ezel'in sertliği, onun kadınlığının dudakları arasında kaydığında nefes nefese geri çekildi. Sevda'nın da onu istediğini görmek ve dokunuşlarındaki özlemi fark etmek Ezel'i neredeyse bitiriyordu.

"Seni yatağa götürmek istiyorum," diye soludu. "Her santimini öpmek, saatlerce tenine tapmak istiyorum, Sevda. Ama seni öyle özledim ki... seni öyle istiyorum ki sabredebilir miyim bilmiyorum. Beklemek istemiyorum!"

"Bekleme! Bekleme Ezel, bekleme!"

Dudaklarını onunkilere sürten Sevda hafifçe yükseldi ve parmaklarını adamın aletine sardı. Öyle ıslanmıştı ki daha fazla beklemek istemiyor, bir an önce ona kavuşmak istiyordu. Onu usulca içine alırken, Ezel avucunu ensesindeki saçlara dolayarak kadını kendine doğru çevirdi. Göz

göze geldikleri sırada aleti Sevda'nın kuytularında ilerlerken inledi. Sevda'yı kalçalarından çekerek kucağına doğru bastırdı ve genç kadının yüksek sesli iniltisi kulağında yankılanırken alnını onunkine yasladı. Sevda'nın titreyen bedenini sıkıca sardı. "İyi misin? Canını yaktım mı?"

"Yakmadın, canımı yakmadın, Ezel."

Sevda geri çekilerek avuçlarını Ezel'in göğsüne yasladı. Bakışlarını adamdan çekmeden, yükselip alçalmaya başladı. Her hareketinin ardından ikisinin dudaklarından da iniltiler yükseliyor ve cama çarpan yağmur damlalarının sesine karışıyordu. Sevda ritmini bulduğunda Ezel avuçlarını onun kalçalarına yasladı. Dudaklarını onunkilerle birleştirerek Sevda'ya yardımcı oldu. Su etraflarında yükselip alçalıyor, bedenlerini sararak aynı tutkuyla onlara çarpıyordu.

"*Ezel...*"

Sevda inlercesine omuzlarına tutunduğunda, Ezel onu ters çevirerek genç kadının sırtını jakuzinin kenarındaki havluya yasladı. Sevda nefes nefese jakuzinin iki kenarına tutunurken Ezel kalçalarını avuçladı. Güçlü bir darbeyle yeniden Sevda'nın içine gömüldü. Sevda'nın titremeleri, hızlanan solukları, inlemeleri ve hiç yorulmadan verdiği karşılıklar Ezel'i büyülüyor, tıpkı Sevda gibi onu da adım adım zirveye taşıyordu. Genç kadın kollarından birini uzattığında Ezel onu yakaladı, kolunu beline sararak hareketlerini hızlandırdı. Saçlarının arasına dolanan parmaklar ve omuzlarına batan tırnaklarla, Sevda'nın gelmek üzere olduğunun farkındaydı. Dudaklarını onun gerilen boynuna bastırdı. Tenini dişleriyle çizdiğinde Sevda güçlü bir inlemeyle sarsılmaya başladı. Koyulaşan gözlerini yeşillerine dikmesi, Ezel için sınırı aşacak son adımdı.

Sevda'nın ismini haykırarak boşalırken kollarını ona sımsıkı doladı. Yeniden suyun içine, jakuzinin bir kenarına çöktü ve Sevda'yı göğsüne yasladı. Yüzünü onun boynuna gömdü. Gözlerini yumarak dakikalar boyunca derin derin soluklandı. Seks, onunlayken her zaman güzeldi ancak hiçbir zaman bu kadar yoğun olmamıştı.

Sevda'nın sessizliğe büründüğünü fark ettiğinde genç kadının yüzüne yapışan ıslak saçları bir kenara çekti ve o an, onun sessizce ağladığını gördü. Yüzü endişe ve korkuyla doldu ancak bir şey söylemesine izin vermeden Sevda, "İyiyim," dedi. "İyiyim, sadece... yeniden senin kollarında olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum... Bunu öyle özlemişim ki Ezel, *seni öyle özlemişim ki...*"

Genç kadın burnunu boynuna sürtüp kokusunu içine çektiğinde Ezel bir elini kalçalarına, diğerini de ensesine koyarak onu sıkıca kendine yasladı. "Bundan sonra hep kollarımda olacaksın," diye fısıldadı. "Yerin burası, Sevda." Uzandı ve genç kadının ellerinden birini kalbine yasladı. *"Yerin hep burasıydı..."*

Bölüm 32

Aralarında geçen huzurlu, uzun bir sessizlikten sonra Ezel arkasındaki şişeye uzandı ve kadehlerini yeniden doldurarak Sevda'ya uzattı. Genç kadının saçlarını boynundan çekti. Dudaklarını tenine bastırıp ona ıslak bir öpücük verdi. Arkasına yaslandıktan sonra kolunun birini Sevda'nın karnına dolayarak onu göğsüne çekti.

Bir elinde kadehi vardı, diğeri ise Sevda'nın yara izini usulca okşuyor ve teninde tüy gibi hafif dokunuşlarla geziniyordu. Öylesine güzel hissettiriyordu ki Sevda'nın dudaklarından halinden memnun bir mırıltı döküldü. En rahat pozisyonu bulup Ezel'in kucağına yaslandı ve gözlerini yumdu. Kalbi yıllar sonra ilk kez böyle çarpıyordu. Nefes almak onu ilk kez bu kadar rahatlatıyordu.

Her şey ona bir rüya gibi geliyordu ama dudaklarını teninde gezdiren ve onu sıkıca sarıp, sıcağını paylaştığı adam hiç olmadığı kadar gerçekti. Onu geniş, kaslı göğsüne çekerken Sevda hiç olmadığı kadar güvendeydi. Adamın tutuşunda öyle bir güç vardı ki genç kadın bunu her bir hücresinde hissedebiliyordu. Korkan tek kişi o değildi, Ezel Doğan da korkuyordu.

Başını hafifçe çevirerek, adamın omzunun ve boynunun birleştiği o hassas noktaya bir öpücük bıraktı. Burnunu onun tenine sürtüp iç çekti. Kendisi kocasıyla kızından uzak kaldığı için acılar içinde kıvranmıştı. Peki ya Ezel?

O da Sevda'sız kalmıştı.

Sevda'nın öldü sandığı bedenine sarılmış, onu kucaklamış, ona ağlamıştı. Mezarını elleriyle kazmış ve onu elleriyle gömmüştü. Bunlar seven bir adam için hiç olmadığı kadar zordu. Sevda onun minicik bir bebekle, tek başına kaldığını düşündükçe göğsünün daraldığını hissediyor, yaşların gözlerine dolmasına engel olamıyordu. Tek sınanan o değildi; Ezel de onunla sınanmıştı ve kendi defalarca kez bocalamışken onun ayakta kalabilmesine, kızlarını büyütmesine hayrandı. Kendisinden vazgeçmeyip Sevda'yla birlikte aşkını da gömmemişti, işte en çok buna hayrandı.

Çoğu gece bu düşünce zihnine ve oradan da kalbine sızarak onu usul usul zehirlemişti. Ezel'in bir başkasını sevebileceği düşüncesi onu kahretmişti. Adamın kendisinden vazgeçmeyeceğine, onu son nefesine kadar seveceğine emindi ama yalnızlık ve Yavuz'un elinde mahkûm kalmak öyle berbat bir ikiliydi ki Sevda en kötü senaryoları bile düşünmüş, bir başka

kadının kızına annelik yapabileceği düşüncesiyle günden güne ölmüştü. Şimdi geriye dönüp baktığında, boşa acı çektiğini anlıyordu. Onu öldü sanırken bile onun için alışverişler yapan, onu hâlâ yaşatan bir adam vardı.

Onu hâlâ seven bir adam vardı.

Yeniden iç çektiğinde Ezel elindeki kadehi bir kenara bıraktı ve uzanıp Sevda'nın çenesini kavrayarak onun güzel yüzünü nazikçe kendininkine doğru kaldırdı. Gecenin karanlığında zümrütler gibi parıldayan yeşil gözleriyle Sevda'nın yüzünün her bir santimini dolaştı. Uzanıp dudaklarını okşadıktan sonra bakışları en son onun lacivert gibi bakan gözlerine çarptı. Sevda'nın gözlerinde akmaya hazır bekleyen yaşlar vardı.

"İyi misin?"

Sevda başını iki yana sallayıp, gülümsemeye çalışırken gözlerinden bir damla yaş kaydı. Uzandı ve avucunu Ezel'in kirli sakallarında gezdirirken, "Nasıl?" diye fısıldadı. "Söylesene Ezel, nasıl dayandın?"

"Dayanamadım..."

Ezel, kadının gözlerine bakarken konuşamayacağını anladığında, onu göğsüne çekerek derin bir nefes aldı. Parmaklarını çıplak omuzlarında ve boynunun kıvrımında gezdirirken, "Katlanamadım," diye fısıldadı. "Hastaneye gelip de öldüğünü öğrendiğimde... bir tepki veremedim. Anlayamadım Sevda, saçmalıyorlar dedim. Ta ki seni o çekmecede görünceye dek..."

Öylesine kan donduran bir anıydı ki Sevda kendine engel olamadan hıçkırdı. Yüzünü adamın göğsüne gömerek ona sıkıca sarıldı.

"Seni orada gördüğümde dünyanın başıma yıkıldığını sandım. Dudaklarımı tenine bastırıp da buz gibi olduğunu fark ettiğimde kalbimin bir yanı sonsuza dek öldü sandım. Çok ağladım Sevda, öyle ağladım ki... Acı her yanımı öyle sardı ki nefes alamıyorum sandım... *ama aldım.* Güneş battı, ay doğdu; ay battı ve güneş yeniden doğdu. Saatler su gibi akmaya devam etti. Ben yokluğunun yarasıyla bir başıma kalakaldım..."

"Melek vardı Ezel, yalnız değildin. Melek vardı!"

Ezel, Sevda'nın acı dolu fısıltısını işittiğinde, bir elin boğazını sıktığını, nefes alamadığını hissetti. Suçluluk her yanını sararken dolan gözlerinden bir damla yaş aktı. "Hani bana dedin ya Sevda, sen mükemmel bir babasın diye..." O göremese de başını iki yana salladı. "Her zaman mükemmel değildim. Yokluğun... öyle ağırdı ki haftalarca kendime gelemedim. Doğum yaparken ölmüştün Sevda, *seni benden alan bir bebeği görmek istemedim...*"

Sevda hıçkırarak ellerinden biriyle boynuna sarıldığında, Ezel onu sakinleştirebilmek için çıplak omuzlarını ve kollarını okşadı. "Kendimi tamamen kaybetmiştim, deli gibi içiyordum. Olanlar öyle kötüydü ki her şeyi unutmak, anılarda kaybolmak istiyordum. Ama sonra bir gün...

Akın ve Erez geldi. Evdeki her şişeyi topladılar, beni uzun uzun sarstılar. Yine de kendime gelemedim ta ki onu görene dek..."

O anlar aklına geldiğinde Ezel elinde olmadan gülümsedi. Yumuşacık bir sesle, "Çok güzeldi," dedi. "Bana kızımın fotoğrafını gösterdiler, Erez çekmişti. Öyle küçüktü ki Sevda, uyurken öyle... masumdu ki... Görür görmez silkelenip kendime geldim. Aradan üç hafta geçmişti, daha üç haftalıktı Sevda, minicikti. Ona halam ve kızlar bakıyordu. Tüm cesaretimi toplayıp onu görmeye gittim. Yine uyuyordu, saatlerce çıt çıkarmadan başında bekledim. Ve uyandığında..."

Ezel konuşmakta zorlanıyormuş gibi duraksadığında, Sevda eğilerek adamın omzuna yeni bir öpücük bıraktı. "Ve uyandığında?"

"Kalbimden vurulduğumu sandım... Henüz odaklanamıyordu bile ama gözlerini gördüğümde..." Ezel sesinin titrediğini fark edince bir an için sessiz kaldı. Ardından, "Aynı senin gibi bakıyorlardı," diye fısıldadı. "Gözlerini senden almıştı, Sevda. Mavi mi yoksa yeşil mi olduğunu seçemediğim, kocaman gözleri vardı. Bunu fark ettiğimde... sanki kalbimin bir diğer yarısı yeniden doğdu. Melek'le birlikte tekrar atmaya başladı. O ikimizindi, senin bana kalan en güzel parçandı... Bunu anladığımda onu bırakamayacağımı da anladım, bir süre halamlarla kaldım. Belen ve diğerleri de sürekli etrafımdaydı. Bana iyi geldiler ama Melek... o bambaşkaydı..." Ezel eğilerek dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdı. "Ona iyi bir baba olabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım, Sevda. Yokluğunda kızımıza gözüm gibi baktım..."

"Keşke görebilseydim Ezel, keşke onu seninle büyütebilseydim."

Sevda gözyaşlarıyla konuştuğunda Ezel'in kalbi sıkıştı. Onu zorlamak istemiyordu ancak neler olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Geceler boyunca keşkelerle ağlamış, Sevda'yı yalnız bıraktığı için kendinden nefret etmişti. Şimdi, Yavuz'un onu kendinden nasıl kopardığını öğrenmesi lazımdı.

Nefes alamıyormuş gibi, "Nasıl," diye fısıldadı. Kollarını ona sıkıca doladı. "Söylesene Sevda, seni benden nasıl aldı?"

Genç kadın konuşabilmek için dudaklarını araladı ancak hıçkırmaktan fazlasını yapamadı. Ağlayarak yüzünü Ezel'in göğsüne gömdü. Adam onun saçlarını ve omuzlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Sevda dakikalar sonra kendini toparlayabildiğinde sadece iç çekişleri vardı. Islak saçlarını kulağının arkasına itti. Yanağını Ezel'in kalbinin üstüne yaslarken, "Anlayamadım," dedi. "Neler olduğunu anlayamadım, Ezel... Kapı çaldığında sen geldin sandım ama gelen Yavuz'du. Onu içeri almak istemedim, zorla girdi! Elindeki silahı gördüğümde polis çağırmak istedim, telefonu almak istedim ama... ama hiçbir yerde yoktu! Kahrolası telefon hiçbir yerde yoktu!"

Sevda'nın sesi öfkeyle titrediğinde Ezel onu daha sıkı sardı. Sıktığı çenesini Sevda'nın başının üstüne yaslayarak nefes almaya çalıştı.

"Bir anda gülmeye başladı. *Yolun sonu* dedi, Ezel... Öyle manyakça konuşuyordu ki söylediği hiçbir şeyi anlayamadım. Bana sevgilisini anlattı. Bir sevgilisi varmış, *sevebildiği biri varmış*!"

"Tüm bunların seninle ne ilgisi varmış peki?"

"Onu ben öldürmüşüm!"

"Ne?"

Ezel şaşkınca fısıldadığında Sevda olduğu yerde büzülürcesine dertop oldu. "Henüz çok küçüktüm Ezel, on üç veya on dört yaşlarındaydım. O zamanlar Yavuz'u gerçekten severdim. Bana bir abi olmasını öyle çok istiyordum ki! Bir gün gösterime katılamayacağını öğrendiğimde kızmıştım, çocuktum daha. Onun babamın arabalarından birini gizlice aldığını söylediğimde annesi Yavuz'u aramış, çık gel diye... Yavuz, o gün sevgilisiyle onun doğum gününü kutluyormuş ve çok öfkelenmiş. Eve gelirken bir kaza geçirmişler, bunu bile hayal meyal hatırlıyorum. Sevgilisi o kazada ölmüş, Ezel. Üstelik hamileymiş ve onunla evlenecekmiş... Bana *senin yüzünden,* dedi. *Sen babana söylemeseydin kimse öğrenmeyecekti, eve gitmem gerekmeyecekti,* dedi. *Selen senin yüzünden öldü,* dedi!"

Sevda yeniden ağlamaya başladığında Ezel öfkenin içinde anbean kabardığını hissederek derin bir nefes aldı ancak duydukları gözünü öylesine döndürmüştü ki kendini tutamadan birkaç küfür savurdu. Uzanıp hâlâ ağlayan Sevda'nın yaşlarla dolu yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Onu sen öldürmedin, Sevda. Bu... öyle saçma ki! Onu öldüren sen değilsin; *Yavuz*! Onu kendi öldürmüş ve sırf korkaklığı yüzünden seni suçlamış! Korktuğu için on dört yaşındaki bir kızı suçlamış, öyle mi?"

Sevda başını sallayarak, "Evet!" diye inledi. "Anlatmaya çalıştım Ezel, bir şey yapmadığımı söylemek istedim ama dinlemedi! Öyle bilenmiş, nefret gözünü öyle bürümüş ki dinlemedi. Beni senden, kızımdan ayıracağını söyledi. Onun elinden kurtulamayacağımı, yoksa seni ve kızımızı da öldüreceğini söyledi..." Sevda avuçlarını yüzünü kapatarak ağlamaya devam etti. "Öylesine korkmuştum ki silahını bana doğrulttuğunda fenalaştım, bebeğimi kaybediyorum sandım, Ezel. Onu orada doğuracağım sandım! Beni bir hastaneye götürdü ama sonradan öğrendim ki... sancım tutmasa bile bebeğimi aldırtacakmış. Onu zorla doğurtup benden alacakmış! Ben... ben kızımı tek başıma doğurdum, Ezel! Öyle korktum ki."

Adam gözlerinden akan yaşları silemeyecek kadar sarsılmıştı. Kadına sımsıkı sarılmak ve ondan özürler dilemek dışında elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Kızımı kucağıma almama izin vermediler. Onu bir kere bile kucağıma alamadım, Ezel! O kadın... o kadın beni kandırdı. Çok yalvardım, *öyle çok yalvardım ki...* Hiçbirini umursamadı Ezel, umursamadı. Kızımı benden aldı! Onu benden aldı! Aldı..."

Sevda hıçkırıklara boğulduğunda Ezel'in gözyaşları hızlandı. Yaşadıkları öyle zordu ki ne diyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini, kaybolan yılları nasıl dolduracağını bilmiyordu. "Özür dilerim, Sevda... Özür dilerim," diye konuştu. Sesi derin ve boğuktu. "Seni bırakıp gittiğim için özür dilerim. Kendimi ne kadar suçladım bilemezsin. Kendimden ne kadar nefret ettim bilemezsin!"

"Senin bir suçun yoktu."

"Vardı! Tüm suç benimdi Sevda, vardı!" Ezel öfke ve çaresizlikle geri çekilerek Sevda'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Seni bırakmamalıydım! Seni hiç bırakmamalıydım, kendi evimizde olmalıydık, o evde kalmamalıydık! Belki o zaman..."

"Bize yine zarar verirdi!" Sevda gözyaşları içinde adamın kollarına tutunurken başını iki yana sallayarak hıçkırdı. "Bize yine de zarar verirdi, Ezel. O gün olmasa bir başka zaman yine zarar verirdi. Senin suçun yok, bilemezdin ki. Ben bile bilemedim, düşünemedim, Ezel. Tahmin edemedim. O..."

Ezel'in bakışlarındaki ateşi fark eden Sevda sözlerine devam edemedi, burnunu çekerek sustu. Adamın gözlerinde öylesine derin bir öfke ve nefret belirmişti ki bu bakışları Yavuz'da bile görmemişti. Sevda, onlarda kaybolmaktan korktu. Adamın kollarında ve sıcak suyun içinde olmasına rağmen titredi. Ezel, onu ürküttüğünü anlamış gibi kendisine uzandı ancak Sevda onun dokunuşlarından kurtularak geri çekildi. Yalnızca saniyeler önce adamın bedenine dolanmış kollarını kendi ince bedenine sardı. Yeniden adamla göz göze gelirken bakışlarında korku, dilinde kelimelerin bıraktığı acı bir tat vardı.

"Onu öldürdün mü?"

"Öyleyse..." Ezel kaşlarından birini kaldırırken tüm yüzünü soğuk bir gülüş kapladı. "Öyleyse ne yapacaksın, Sevda?" Uzandı ve Sevda'yı sertçe kendine doğru çekerek yeniden bedenine yasladı. Tutuşu ondan asla gidemeyeceğini bağırırcasına sımsıkıydı. Onun saçlarını kulağının arkasına doğru itti. Eğilip boynuna ıslak bir öpücük bırakırken, "Söylesene," diye fısıldadı. "Eğer onu öldürdüysem... kaçacak mısın, Sevda? Benden ve dokunuşlarımdan... kaçacak mısın?"

"Hayır, hayır bunu yapamam..."

Sevda başını iki yana salladı ve uzanıp avucunu adamın yanağına yasladı. "Bedenim senin... ancak şunu unutma Ezel, kalbim ve ruhum da senin.

Ben zaten öyle kırıldım ki daha da kırılmak istemiyorum. Bana, bize yaşattığı her şey için o adamdan nefret ediyorum! Ondan, siz olmadan geçen her günümün intikamını almak istiyorum!"

"Öyleyse?"

"Anlasana Ezel, bunu yaparken ne seni ne de kendimi kaybetmek istiyorum! Ben buna dayanamam. Bu saatten sonra bir de buna dayanamam! Senden yeniden kopmaya dayanamam!"

Sevda gözyaşlarıyla yüzünü boynuna gömdüğünde Ezel onu sımsıkı sararak kucağına çekti. "Kopmayacaksın, benden asla kopmayacaksın, Sevda. Sen benim sevda çiçeğimsin, unuttun mu? Ve senin köklerini salabileceğin tek toprak da benim!"

"O toprağı kurutma Ezel, yalvarırım kurutma..."

Sevda, gözlerine yeniden hıçkırıklara boğulacakmış gibi baktığında Ezel kalbinin yerinden söküldüğünü hissederek acıyla inledi. Dudaklarını onunkilere bastırarak kadının gözyaşlarının önünü kesti. Az önce her ikisi de deli bir tutkuyla ve özlemle birbirine karışmıştı ancak bu kez aralarında çok daha ağır, duygu yüklü bir hava vardı. Ezel, Sevda'yı öyle yumuşak ve güzel öpüyordu ki kadın çoktan teslim olmuş, kalbindeki hüznün yankısını biraz olsun bastırmayı başarmıştı. Yine de yüreğinde öyle derin bir korku, gözlerinde öyle derin bir acı vardı ki saatler sonra yataklarında, Ezel'in kollarındayken bile ağlayarak uyudu. Ezel onun kirpiklerinin diplerindeki kurumamış yaşları seyredip, ıslak yanaklarını nazikçe silerken bir türlü uyuyamıyor, gözlerini kapatıp da rahatlayamıyordu.

Sevda'ya kavuşmuştu ancak öyle çok yaraları vardı ki onları bir türlü saramıyordu. Sanki bedenlerinin her yeri kanlı, küçük kesiklerle doluydu. Birini sarıyor ancak bunu yaparken bir diğerini incitiyordu. Öylesine hassas ve kırılgandı ki ona bakarken meydan okumaları seven o savaşçı kadını özlüyordu. Burnunu inatla dikip ona tepeden bakışlar atmasını, dudaklarının alayla ve neşeyle kıvrılmasını özlüyordu.

Onu üç yıl beklemişti ancak Sevda'nın kendini toparlayabilmesi için bir üç yıl daha bekleyemezdi. Belki bencilliğinden, belki korkusundandı. Belki de zamanın yaralarını daha da acıtacağından ve onun düne dalıp bugünü unutacağındandı.

Kendi kendine, "Buna izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. Parmağını Sevda'nın buklelerinden birine dolayarak saçlarını sevgiyle okşadı. "Kendini bulmaya çalışırken kendini kaybetmene izin vermeyeceğim..."

Sevda uykusunda mırıldanarak iç çektiğinde, Ezel bir süre daha onu seyrederek saçlarıyla oynadı. Telefonunun kısık bildirim sesini duyduğunda, aradan yalnızca birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Bakışlarını Sevda'dan çekti

ve yattığı yerde hafifçe doğrularak komodine uzandı. Saat neredeyse gece üçe geliyordu. Türkiye'de de on bir olmalıydı. Bu saatte herhangi bir mesaj beklemiyordu ama bildirimin kime ait olduğuna dair bir fikri vardı.

Telefonunu eline aldığında yanılmadığını anladı. Fırat kendisine birkaç fotoğraf yollamıştı. Fotoğrafları gören Ezel, Sevda'yı uyandırmamaya gayret ederek yataktan çıktı. Terasın sürgülü kapısını usulca araladıktan sonra rüzgârın içeri dolmasını engellemek için kapıyı yeniden kapatarak korkuluklara yaslandı. Fotoğraflar bir gün öncesinden, havalimanındandı. Ezel dikkat çekmemek için uçuşlarını sabah beşe almıştı. Şimdi, Sevda'nın elini sımsıkı sardığı ve birbirlerine bakarken gülümsedikleri karelere bakarken bunun hiçbir öneminin kalmadığını anlıyordu. Hastane sürecini büyük bir gizlilikle yönetmiş ancak bu kez yakalanmışlardı.

Oyalanmadan rehbere girdi ve Fırat'ı aradı. Adamın telefonu yakınında olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra aramayı yanıtlamıştı. Ezel selamı sabahı geçerek, "Engelleyebilir misin?" diye sordu. "O fotoğrafların basında yer almasını engelleyebilir misin?"

"Üzgünüm dostum, fotoğraflarınız çoktan internete düşmüş. Sana birkaç manşeti atmıştım, görmedin mi?"

Ezel telefonu hoparlöre alarak yeniden fotoğrafları incelerken, "Siktir," dedi. Manşetler oldukça yaratıcıydı. Haberlerin pek çoğu uydurma hikâyelerle doluydu.

Fırat onu duyduğunu belli edercesine, "Bence de," dedi. "Ama merak etme, avukatımla konuştum. Daha fazla haberin çıkmaması için çoktan bir gizlilik talebinde bulunduk. Savcılıktan onay bekliyoruz."

"Anladım, peki ya o? *Yavuz?* Onun hakkında yazılan bir şeyler var mı?"

"Ah, olmaz mı?" diyen Fırat birkaç saniye için neşeyle güldü. "Onun Sevda'yı kaçırdığını ve senin de intikam için koca holdingi ateşe verdiğini yazıyorlar. Eh, pek de yalan sayılmaz ama merak etme, bundan bir bok çıkmaz. Zaten bunun için resmi bir açıklama yapmışlardı. Yine de çöküşlerinin an meselesi olduğunu söyleyebilirim. Hisseleri öyle hızlı düşüşe geçti ki sen bile şaşırırsın."

"Güzel, güzel..." Ezel derin bir iç çektiğinde Fırat kısa bir an için sustu. Daha sonra, "Sevda nasıl?" diye sordu. "Sen nasılsın? İyi misiniz?"

"Sanırım... İyi olmaya çalışıyoruz, Fırat. Çok zor ama iyi olmaya çalışıyoruz."

"Göreceksin, her şey çok daha iyi olacak, Ezel. Onu buldun, yine senin yanında... Birlikte her şeyi atlatacaksınız."

"Bana Yavuz'u öldürüp öldürmediğimi sordu."

Ezel derin bir nefes aldı. Arkasındaki sandalyeye otururak kolunu korkuluklara dayadı. İnce ince yağan yağmurun ve toprağın kokusu her yanını sarmıştı. Alçak bir uğultuyla gezinen rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, damlalar çıplak kollarına ve bedenine düşüyordu.

"Sen ne dedin?"

"Bir şey diyemedim ama onun bakışları hiç susmadı, Fırat. Nasıl korktuğunu, düşüncesiyle bile nasıl dehşete düştüğünü gördüm ve anladım ki... bunu ben de kaldıramam. Onu öldürmekten korktuğumdan değil, Sevda'yı kaybetmekten korktuğumdan... Yaralarımıza bir yenisini daha kendi ellerimle ekleyemem. Ben eskileri nasıl saracağımı düşünürken, bunu yapmak koca bir ikiyüzlülük olur."

"Ne yapacaksın o halde?" diye soran Fırat'ın sesi düşünceli ancak bir o kadar da anlayışlıydı. "İstersen senin yerine ben-"

"Hayır. O iğrenç insanların kirinin çevremden birine daha bulaşmasını istemiyorum. Cezası bizim elimizden olmayacak. Hazırladığımız o dosya vardı ya, Fırat? O bunun için yeter de artar bile... Sonrası zaten gelecektir."

"Hemen mi?"

"Hayır!" Ezel o göremese de başını iki yana salladı. "Bunları söylüyorum diye beni kahrolası bir *Pollyanna* zannetme! Önce o heriflerle yüzleşeceğim. Sevda'da açtıkları her bir yara için onları mahvedeceğim. Bu kadar kolay kurtulabileceklerini sanmasınlar!"

"İşte bu güzel haber. Onları boşu boşuna misafir ettiğimi düşünerek hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım. Neyse ki sen yokken birkaç ziyarette bulunup misafirlerimize bir şeyler ikram ettim."

Fırat'ın dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını ve gözlerinin neşeyle parıldadığını tahmin eden Ezel de tıpkı onun gibi güldü. Omzunun üstünden Sevda'ya bir bakış atarak, onun sırtüstü dönüp uyumaya devam ettiğini gördüğünde iç çekti. Onu şimdiden özlemişti. Kadını kollarına alma arzusu öyle büyüktü ki Fırat'a doğru düzgün bir teşekkür bile edemedi. Telefonu kapattı ve yeniden içeri girdi. Ancak yatağa ilerlemek yerine önce aşağıya indi. Melek'in üstündeki örtüler kaymıştı. Kızları buna aldırış etmeden, tatlı bir mırıltıyla uyumaya devam ediyordu.

Ezel uzanıp örtüyü yeniden onun minik omuzlarına çekti. Ardından bundan vazgeçerek Melek'i nazikçe kucakladı ve odadan çıktı. Onu Sevda'nın kollarına bıraktığında, kadın onu hissetmiş gibi kaşlarını çattı. Kızını kendine doğru çekti. Melek de göğsüne yaslanarak, uykusuna kaldığı yerden devam ettiğinde genç kadının yüz ifadesi yumuşadı. Birlikte öyle güzellerdi ki Ezel de yatağa girip kollarını çabucak onlara doladı. Dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdıktan sonra Melek'in avucunu dudaklarına

götürerek öptü. İşte o an üstüne derin bir uyku çöktü ve gözlerini nihayet yumdu. Şimdi hissettiği tek şey huzurdu...

Sevda yanağında gezinen parmaklarla gözlerini araladığında, Melek'in üstüne doğru eğildiğini ve mavi gözlerini irice açarak güldüğünü gördü. Bir elini de dudaklarına kapamış, gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Bunu yaparken başını arkaya çevirerek babasına kaçamak bakışlar atıyordu. Üzerindeki fırfırlı pijama takımıyla öyle tatlıydı ki Sevda'nın dudaklarına kocaman bir gülüş kondu. Ezel'i uyandırmamaya gayret ederek yataktan çıktı. Kollarını kendisine doğru uzatan kızını kucakladı. Melek'in yaptığı ilk şey yüzünü boynuna gömmek oldu. Yıllar sonra kızını kucağına alabilmek öyle güzel bir duyguydu ki Sevda'nın gözleri doldu. "Günaydın prensesim," diye fısıldadı onun kıvırcık saçlarında parmaklarını gezdirirken. "Günaydın..."

"Baba uyuyor."

Melek harflerin bazılarını yutarak konuştuğunda Sevda hafifçe kıkırdadı ve bakışlarını yataktaki adama çevirdi. Ezel sırtüstü uyuyordu; kollarından birini başının altına almış, diğerini de çıplak karnına koymuştu. Esmer teni ve dağılmış saçlarıyla, beyaz çarşafların içinde uyurken hiç olmadığı kadar çekici görünüyordu. Yatağa geri dönerek adamın kollarına girme fikri Sevda'yı çoktan baştan çıkarmaya başlamıştı. Bunu yapabilirdi şayet Melek'in karnı guruldamasaydı.

Sevda bakışlarını çabucak kızına çevirdi. Üst kata doğru yürümeye başlarken güldü. "Benim kızımın karnı mı acıkmış? Annesi şimdi ona kahvaltı mı hazırlayacakmış?"

"Effet! Effet!"

Sevda kendine engel olamadan yeniden güldü. Kızıyla ilk kez baş başa vakit geçirirken, karnının tatlı bir heyecanla kasıldığını hissetti. Ezel yokken, Melek'in sorumluluğunu üstlenmek ve onun için bir şeyler yapacak olma fikri onu hiç olmadığı kadar sevindirmişti.

Üst kata çıktıklarında Melek kollarında çırpınarak yere indikten sonra gördüğü oyuncak havuzuna doğru koştu. Yeni bir yerde olmak onu afallatmışa benzemiyordu. Havuzun etrafında zıplarken kıkırdıyor ve annesinin onu kucaklayarak içeri bırakmasını bekliyordu. Sevda onu yeniden öperek kucakladı. Havuza bıraktıktan sonra terasa yürüdü. Terasın kapılarını açtı ve ılık bahar rüzgârı içeri dolduğunda derin bir nefes aldı.

Manzara gündüz gözüyle daha güzeldi. Her yer sık ağaçlarla kaplıydı. Kuş sesleri yankılanıyor, içini huzurla dolduruyordu. Burada olmak ona şimdiden öyle iyi gelmişti ki sonraki günleri düşündükçe heyecanlanıyordu.

Yeniden içeri geçtiğinde, havuzdaki *Barbie*'yi ve *Ken*'i kafalarını birbirine vurarak öpüştüren Melek'i gördüğünde kahkahalarla güldü. Kızının yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki Sevda onu kendi haline bırakmayı tercih ederek ada tezgâhın arkasına geçti.

Buzdolabında bolca taze meyve ve sebze vardı, hatta içlerinde henüz tatmadıkları bile bulunuyordu. Dolapta pek çok peynir çeşidi de vardı. Sevda gördüğü birkaç salam ve sosis paketini incelerken, ekmek kızartıp omlet yapabileceğini düşündü. Önce mantar paketine uzandı, daha sonra Melek'in sevip sevmediğini ya da alerjisi olup olmadığını bilmediği için bundan vazgeçti.

Mantar yerine biraz maydanoz, peynir ve iki de yumurta çıkardı. Öylesine uzun bir zamandır mutfağa girmemişti ki yumurtaları kırarken ellerinin titrediğini hissetti. Birkaç saniyeliğine soluklandı. Melek'in kıkırtılarını ve anlamsız sözlerini dinleyerek, arada sırada ona katılarak mütevazı bir sofra hazırladı. Her şey on beş dakikadan daha az sürmüştü. Üstelik kahveler de hazırdı.

"Demek beni yatakta tek bıraktınız..."

Ezel'in elleri üstündeki tişörtün eteklerinden içeri girip, kalçalarını kavradığında Sevda yerinde sıçradı. Adam saçlarını toplayarak dudaklarını ensesine bastırdığında gülümsedi. Avuçlarını tezgâhın iki yanına yasladı ve boynunu eğerek, onun dudaklarına daha fazla yer açarken, "Melek uyanmıştı," dedi. "Oyuncak havuzunda, orayı gerçekten sevmişe benziyor."

Ezel dudaklarını boynunda gezdirerek, "Hımm," diye mırıldandığında Sevda bedenini adama yaslayarak gözlerini yumdu. Ezel tişörtünü biraz daha yukarı sıyırdı ve bir eli kalçalarında dolaşırken, diğeriyle de Sevda'nın çıplak göğüslerinin altını okşadı. Sadece birkaç dokunuşla, ona aç bedeni öylesine çabuk canlanmıştı ki Sevda sızlanarak, "Uslu ol," diye mırıldandı. "Kahvaltı yapacağız, hem Melek..."

"Melek'in ilgisi tamamen oyuncaklarında," diye mırıldanan Ezel, dudaklarını bu kez Sevda'nın kulağının arkasındaki o hassas noktaya bastırdı. "Ayrıca... hatırladığım kadarıyla sabah seksini hep sevmiştin."

Adamın elleri biraz daha yukarı kaydığında Sevda soluk soluğa kalarak, "Utanmaz," diye fısıldadı. Adamın sözleriyle yıllar sonra bile kızarmıştı. "O zamanlar üç yaşında, kahvaltı bekleyen aç bir kızımız yoktu!"

"Bana keyfi yerindeymiş gibi göründü." Ezel söylediklerini duymamış gibi göğüslerini avuçladığında Sevda kısa bir an için nefessiz kaldı. "Dün gece..."

"Dün gece sadece bir başlangıçtı."

Ezel, Sevda'yı kalçalarından kavradı ve onu tezgâha oturtarak bacaklarının arasına girdi. Sevda'nın, adamın yeşil gözlerinde gördükleri sanki cehennemin alevleriydi. Öylesine parlak ve derin bakışlardı ki genç kadın iliklerine kadar titredi. Ezel neredeyse acı çeker gibi, "Yetmiyor!" diye fısıldadı. Sanki kızgındı. "Seninleyken kahrolası hiçbir şey yetmiyor. Hep daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını."

"Ezel..."

Uzandı ve parmaklarının tersini Sevda'nın boynunda, hızlanan nabzının üstünde gezdirmeye başladı. Bu küçücük dokunuş bile öyle şeyler vaat ediyordu ki genç kadının dudakları istekle aralandı. Ezel bunu gördüğünde dokunuşlarının yönünü değiştirdi, başparmağını Sevda'nın altdudağına bastırdı.

"Sana dokunduğumda yangınım dinecek sanıyorum," diye fısıldadı. *"Ama dinmiyor."* Parmağıyla, kadının dudaklarındaki ıslaklığı hafifçe yayarken, "Daha da harlanıyor," diye hırladı. *"Alev alev yanıyorum, Sevda... Yanıyorum ama kül de olmuyorum. Beni öyle bir yaktın ki... bir türlü sönmüyor."*

Sevda inleyerek gözlerini yumduğunda, Ezel genç kadının saçlarını avuçladı ve onu kendine doğru çekerek dudaklarına kapandı. Sevda'nın bacaklarını biraz daha araladı. Kendini ona doğru bastırarak, her ikisinin dudaklarından da alçak bir inilti dökülmesine sebep oldu. Öylesine talepkâr ve baştan çıkarıcıydı ki Sevda'nın ona karşı koyması mümkün değildi. Genç kadının dudaklarını çabucak araladı. Dilini onunkine katarken, bir diğer eliyle yeniden tişörtünü sıyırdı. Eli Sevda'nın küçük külotundan içeri girdi ve parmaklarını genç kadının kalçalarına sararak onu biraz daha kendine çekti. Sevda'nın tutkuyla kararan gözlerine bakarken nefes nefeseydi. Boğuk, alçak bir sesle, "Islandın, değil mi?" dedi. Ancak kendi de çoktan sertleşmişti.

Sevda arzuyla yerinde kıpırdandığında, Ezel kısa bir soluğun ardından dudaklarını yeniden birleştirdi. Kadın, kollarını boynuna dolayarak ona karşılık veriyordu. Altdudağını dudakları arasında ezerken, Ezel çok daha fazlasını yapmak ve onu hemen burada, bu tezgâha yaslayarak almak istiyordu. Öpüşmeleri bir günaydın öpücüğünün çok daha ötesine taşınıyordu. Şu noktada Ezel kendinde buna karşı koyabilecek gücü bulamıyordu. Ne yaparsa yapsın, Ezel'e bir türlü yetmiyordu.

Sevda saçlarına asılarak onu biraz daha kendine çektiğinde, Ezel genç kadını kucaklayarak yere indirdi ve adaya yasladı. Sevda yeni pozisyonuna alışmak ister gibi tezgâhın iki yanını kavradı. Ezel kolunu Sevda'nın beline dolarken, kadının sırtı sertçe çıplak göğsüne çarptı. Bedenlerinden aşağısı tezgâhın altında kalmıştı. Sırtı kendilerine dönük kızlarını ve terastan gelen rüzgarla içeri doğru süzülen ince tülü seyrederken güçlükle nefes alıyorlardı.

"Ne yapıyorsun, Ezel?"

Sevda titrekçe fısıldadığında, Ezel eğilerek dudaklarını boynuna bastırdı. Dilini teninde gezdirerek, "Bunu öyle özlemişim ki," diye fısıldadı. "Seni yeniden kollarıma alabilmeyi, öpebilmeyi, doyasıya sarabilmeyi..."

Sözcükler yalnızca Ezel için değil, Sevda için de bir vurgun gibiydi. Dün gece onun kollarında saatler geçirmişti ancak yeterli değildi. Hiçbir dokunuş, hiçbir nefes onca yılın biriktirdiği o hasreti silemez ya da dindiremezdi.

"Ezel," diye mırıldandığında sesinde öyle muhtaç bir tını ve ihtiyaç vardı ki Ezel bunu fark ettiğinde sert bir nefes verdi. Dudaklarını Sevda'nın ensesiyle boynunda gezdiriyor, aynı onun gibi derin nefesler alıyordu. "Sevda," diyerek fısıldadığında dudakları birbirlerinden yalnızca birkaç santim ötedeydi. Ezel o talepkâr bakışlara istediğini vermek niyetindeydi ama Melek'in şen sesi onlara yalnız olmadıklarını hatırlatarak her ikisinin de bir an için irkilmesine neden oldu.

Sevda kısık sesli bir gülüşle arkasındaki adama yaslandı. Başını çevirdiği an Ezel Doğan'ın parlak, aşk dolu bakışlarıyla karşılaştı. Uçsuz bucaksız, yemyeşil bir ormanı andıran gözleri Sevda'ya dünyadaki en güzel kadın oymuş gibi bakıyordu. Adamın kendisine böyle bakmasını öyle özlemişti ki dolan gözleriyle gülümseyerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Biliyordu ki bunu adama doyasıya söylemek ve ondan duyabilmek için önünde uzun, güzel yıllar vardı...

Bölüm 33

Yıllar sonra güne böyle güzel bir manzarayla başlamak Ezel'in yüzünde derin bir gülümsemeye sebep oldu.

Sevda ile karşılıklı oturmuşlardı ve Melek genç kadının kucağındaydı. Üzerinde hâlâ fırfırlı pijamaları vardı. Tıpkı Sevda'nınki gibi kıvırcık olan saçları yumuşakça omuzlarına dökülüyordu. İri, mavi gözleri gördüğü ilgiden memnun bir şekilde kısılmıştı. Ağzı doluyken bile etrafa gülücükler saçmaktan vazgeçmiyordu. Şu an parmaklarından birini Sevda'nın uzun saçlarına dolamıştı ve bir diğeriyle de önündeki meyve suyu bardağını işaret ediyordu. Küçük, sevimli bir diva gibiydi. Bu haliyle öylesine tatlıydı ki ne Sevda'nın ne de Ezel'in ona karşı koyması mümkündü. Genç kadın koca bir gülümsemeyle bardağı alarak, Melek'in tombul dudaklarına uzattığında Ezel dikkatle onu izledi.

Kızını yalnızca birkaç gün önce görmüştü fakat sanki yıllardır beraberlerdi. Sevda adeta Melek'in gözlerinin içine bakıyor, ilgisini onun üstünden bir an olsun ayırmıyordu. Küçük, meraklı bir çocuk gibiydi. Bazen yemeyi bile unutarak onu seyrederken kendi kendine gülümsüyordu. Mutlu ancak öyle buruk bir gülüştü ki Ezel kalbine koca bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Sevda'nın kızının saçlarını öpüşünde ve tutuşunda farkında bile olmadığı bir sahiplenme, koruma vardı. Sanki kimse onu alamaz, ona dokunamazdı. Hapsolduğu o yerden ve hastaneden yalnızca birkaç gün önce çıkmış biri için hâlâ çok kırılgandı. Ancak söz konusu Melek olduğunda Ezel, Sevda'nın sonuna kadar savaşacağından emindi. Ona bakarken çakır gözlerinin derinliklerinde öyle bir ateş vardı ki yalnızca genç kadını değil Ezel'i de sarıyordu. Çünkü Ezel de Sevda'ya ve Melek'e aynı ateşten gözlerle bakıyordu.

Sevda, Melek'in saçlarını kulağının arkasına iterek dudaklarını onun yumuşak yanağına bastırdığında Ezel'in gözleri sevgiyle kısıldı. İkisi birlikte mükemmel görünüyorlardı. Manzara öyle mükemmeldi ki Ezel zihnindeki tuvale karısını ve kızını işlemeye çoktan başlamıştı. Şu an bile parmakları kaşınıyor, yıllar sonra ilk kez bir şeyler çizmeyi bu kadar çok istiyordu.

Sevda bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Ezel'le göz göze geldiğinde soğuyan kahvesinden bir yudum alarak utanırcasına gülümsedi. Ezel'in ona göz kırpıp çapkınca sırıtması yanaklarının bir anda kızarmasına neden oldu. Utangaç bir kadın değildi ama Ezel Doğan ve onun imaları öyle cüretkârdı ki Sevda ona baktığında kendini ateşler içinde yanıyormuş gibi hissediyordu. Bunu özlemişti, *onu* özlemişti. Bakışlarını, gülüşünü, kokusunu ve dokunuşlarını öyle özlemişti ki bazen tüm bu olanlara inanamıyordu.

Ama gerçekti. Sabah onu öperken ve sımsıkı sararken Sevda onunla evlendiği ilk ayları hatırlamıştı. O güzel, eğlenceli ve ateşten sabahları...

Sevda, Ezel'in çabaladığını görebiliyordu. Yaşadıkları her ikisi için de çok zordu ama o sanki hiçbir şey olmamış ve hiç ayrılmamışlar gibi davranıyor, Sevda'yı adeta büyülü bir düşün içine çekiyordu. Ona ihtiyacı olan her şeyi sunuyordu. Melek'le birbirlerini tanımalarına, hasret gidermelerine büyük bir sabırla karşılık veriyordu. Sevda'nın iyileşmesi için her şeyi yapıyordu. Bu davranışları genç kadının kalbine dokunuyordu. Paramparça olan kalbini öylesine büyük bir özenle toparlıyordu ki Sevda ona her geçen gün daha da âşık oluyordu.

Ezel Doğan yalnızca mükemmel bir baba değildi. O, aynı zamanda mükemmel bir eşti.

Huzurla iç geçirdiğinde, Ezel'in yüzündeki gülümseme derinleşti. Ayağa kalktı ve kollarını uzattıktan sonra Melek'i kucaklayıp kendi kucağına oturttu. Melek biraz homurdansa da babasının iri gövdesine yaslanmaktan dolayı mutluydu. Sevda onu suçlayamazdı çünkü adamın sıcak gövdesine yaslanmayı en az onun kadar seviyordu. Melek parmaklarını babasının kaslı kollarında, dövmelerinin üstünde gezdirirken Sevda da onun meraklı dokunuşlarını seyrediyordu. Adam gülümseyerek dudaklarını kızının saçlarına bastırdı. Genç kadına da kirpiklerinin altından bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Bu küçük oburun karnı çoktan doydu, sen de tabağını bitirmelisin."

Sevda daha fazla yiyebileceğini sanmıyordu ama adamı kırmamak için tabağındaki son parçayı ağzına attı. Ezel, çatalını tabağındaki salatalıklardan birine saplayarak ona uzattığında güldü. Adam salatalıklardan bir diğerini de biraz yumurtayla birlikte Melek'e verdiğinde ilgiyle onları izledi. Babasının çıplak gövdesine yaslanan ve gülücükler saçan kızı kalbini ağrıtacak kadar güzeldi. Yavaşça, "Salatalıkları seviyor," dedi. "Omleti de. Ben... Sabah bu aklıma bile gelmemişti, onun neyi sevip neyi sevmediği yani..."

Sevda'nın sesindeki hüznü duyan Ezel, meyve suyu bardağını Melek'in dudaklarına doğru götürürken derin bir nefes aldı. Yeniden Sevda'ya döndüğünde gözlerinde onaylamaz ancak şefkat dolu bir bakış vardı. "Melek'le ilk kez baş başa kalıp evimize döndüğümüzde birkaç aylıktı. Geceler... geceler gerçekten zordu. Birkaç saatte bir ağlayarak uyanıyordu. Yataktan nasıl kalktığımı, onun yanına nasıl gittiğimi bilmiyordum bile. Onun için öylesine endişeleniyordum ki, Sevda..."

Ezel sevecen bir gülüşle Melek'i göğsüne bastırdı.

"Acemiydim ve tek başına bir bebek büyütmek ne demek o zaman anlamıştım. Ağlıyordu ama ben neden ağladığını bile bilmiyordum. Gazı mı vardı, altını mı ıslatmıştı, bir yeri mi ağrıyordu yoksa acıkmış mıydı bilmiyordum..." Melek kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi minik burnunu

koluna sürterek onu dürttüğünde Ezel'in dudakları yavaşça kıvrıldı. "Zamanla öğrendim," diye fısıldadı. "Kaşlarını çattığında ya da somurttuğunda ne istediğini, mırıldandığı her sözcükte ne anlatmaya çalıştığını, hepsini zamanla anladım. Zamanla tanıdım, Sevda."

"Zaman..." diye fısıldayan genç kadın başını yavaşça iki yana salladı. "Sanırım bencilce düşünüyorum ama elimde değil. Üç yıl kaybettim Ezel, *sensiz ve onsuz üç yıl kaybettim.* Daha fazla beklemek..." Sevda bir an için gözyaşlarına boğulması an meselesiymiş gibi sustu. Titreyen sesiyle, "Korkuyorum," diye konuştu. "Bunun düşüncesi bile beni korkutuyor, canımı yakıyor, Ezel. Her şeyi bileyim istiyorum, her şeyi öğreneyim, telafi edeyim. En sevdiği yemek ne, neyi yemez, neye alerjisi var? En sevdiği oyuncak, en sevdiği masal kitabı, en sevdiği renk..."

"En sevdiği yemek köfte, yemek seçme alışkanlığı yok. Susama alerjisi var. En sevdiği oyuncak, üstünde kar küresi olan bir müzik kutusu. En sevdiği masal kitabı yok çünkü henüz ilk sayfadayken uykuya dalıyor. En sevdiği renk de kırmızı."

Öğrendikleriyle dudakları kıvrılan Sevda bir an için nefes almayı kesti. "Ka-kar küresi mi? En sevdiği oyuncak... *kar küresi* mi?"

Ezel başını salladı. Melek onların neyden bahsettiğini biliyormuş gibi, "Effet!" diye şakıdığında Sevda'nın gözlerine yaşlar doldu. Bir damla yaş, o buna engel olamadan çenesine doğru süzüldü. Ezel için için yanan gözleriyle gözyaşının süzüldüğü ıslak yola bakarken, gözyaşını çabucak sildi fakat yerine yenilerinin gelmesi gecikmemişti. Sevda kendini tutamayacağını anladığında ayağa kalktı ve avucunu dudaklarına bastırarak hızla alt kata indi. Titreyen bacaklarıyla yatağın bir köşesine oturdu. Avuçlarını yüzüne kapatarak ağlamaya başladı.

O kar küresi Sevda'nın en hassas noktasıydı.

Yavuz ona umutlarını yıkacağını, kanatlarını kıracağını söylemekle kalmamıştı. *Bunu gerçekten yapmıştı.* Sevda, Ezel'den ve Melek'ten uzakken o kar küresine sığınmıştı. Kaç gece küreyi pencerenin önüne koyarak saatlerce izlemiş ve kaç gece o müziği dinleyerek sabah etmişti. Kızının hatırasında kendini kaybetmemişti, aksine kendini bulmuştu ve Yavuz, hep yaptığı gibi bunu da mahvetmişti.

Dudaklarının arasından bir hıçkırık fırladığında narin omuzları da yavaşça sarsılmaya başladı. Her şey öyle yeni ve acıydı ki Sevda alışmakta, bunu atlatmakta zorlanıyordu. Bundan sonraki hayatı hep böyle mi geçecekti, merak ediyordu. Bir saat mutlu olacak ve bir sonraki saat, tam da sardım dediği zaman Yavuz'un onda bıraktığı o kahrolası yaralar yeniden mi kanayacaktı? Geçmiş tam da unuttum dediği zaman mezarından hortlayıp duracak mıydı?

Sevda böyle yaşayamazdı. Ama o kar küresinin ismini duyduğunda bile hıçkırarak ağlarken buna nasıl bir son vereceğini bilmiyordu. Güne öyle güzel başlamıştı ki şimdi üstüne bir karabasan gibi çöken ve kalbini karartan bu duygulardan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Gülümserken bile gözlerinin derinliklerindeki o acıyı silemiyor, en mutlu anında bile kalbini bir ağ gibi saran hüznü yırtıp atamıyordu. En büyük örneği karnında değil miydi? Yavuz'un izlerinden bir türlü kurtulamıyordu.

İki güçlü el ellerini kavrayıp, büyük avuçlar yüzüne kapandığında Sevda, "Yapamam," diye hıçkırdı. Çakır gözlerinin derinliklerinde keder ve ümitsizlik vardı. "Yapamam Ezel, yapamam..."

"Sevda..."

"Böyle devam edemem, ben böyle... böyle devam edemem!"

Sevda daha fazla konuşamayacakmış gibi hıçkırmaya başladığında Ezel genç kadını kendine doğru çekti ve kollarını onun beline doladı. Sevda da güçsüzce adama yaslanarak yüzünü onun boynuna gömdü. Bir anda Ezel'in kollarında küçücük kalmıştı. İç çekişleri öyle derindi ki Ezel'in bile canı yanıyordu. Tek istediği onun biraz olsun gülümsemesiyken, gözyaşlarına boğulmasına ve gözlerine çaresizce bakmasına katlanamıyordu. Sevda'nın gözlerinden akan her bir damla yüreğine atılan bir taştı ve bu Ezel'i deli ediyor, onu adeta kahrediyordu.

Sevda'nın saçlarını okşayarak, "Geçecek," dediğinde genç kadın, "Geçmeyecek," diye hıçkırdı. "Ondan kurtulamıyorum, Ezel! Ondan bir türlü kurtulamıyorum."

"Sevda..."

"Ne, Sevda? Ne?" Sevda geri çekilerek gözyaşlarını üstünkörü silerken başını iki yana salladı. "Bana zamandan bahsetme, Ezel," diye fısıldadı. "Bahsetme! Geçmiyor... İçimde öyle çok korku var ki geçmiyor." Çaresizce saçlarına asıldı. "Ben... ben gözlerini bir daha göremeyeceğimi sanarak yıllar geçirdim! Sana seni sevdiğimi bir kez daha söylemeyeceğimi düşünerek yıllar geçirdim. Ezel ben... ben yokluğunuzda kafayı yedim!"

"Ya ben? Benim nasıl olduğumu sanıyorsun, Sevda?" Ezel genç kadını kucağına doğru çekerken onu kollarından tutarak sarstı. Gözlerinde bu kez öfke de vardı. "Ben odamıza giremedim. O arabaya aylarca binemedim. Ben mezarına bile ikinci kez gidemedim, Sevda! Sen yaşadığımı biliyordun ama ben seni yıllarca öldü bildim!"

Sevda hıçkırarak gözlerini yumduğunda Ezel alnını onunkine yaslayarak, "Ben çok mu iyiydim sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Söylesene Sevda, ben daha mı az sevdim sanıyorsun? Benim yaralarım seninkilerden daha mı az acıtıyor sanıyorsun?"

"Ben..."

"Korkuları olanın sadece sen olduğunu mu sanıyorsun, Sevda? Bana bir baksana. Ben korkmuyor muyum? Ben asla yıkılmam, devrilmem mi sanıyorsun, Sevda? Eğer öyleyse çok yanılıyorsun!"

Sevda hıçkırarak elleriyle bileklerine tutunduğunda Ezel onu sıkıca kendine yasladı. "Seni görmüyor muyum sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Ne halde olduğunu görmüyor muyum sanıyorsun?" Sevda'nın yanaklarını okşayarak, çenesinden tuttu. Genç kadın yaşlarla dolu gözleriyle kendisine bakarken acıyla yutkundu. "Gözlerine baktığımda neler yaşadığını görmüyor muyum sanıyorsun, Sevda? Görüyorum, inan bana görüyorum ve orada eski Sevda'yı arayıp duruyorum. O neşeli, mutlu kadını arıyorum. O dik başlı, hazırcevap kadını arıyorum. *Ezel'in Sevda'sını arıyorum!*"

"Artık... artık öyle değil miyim?"

"*Öylesin...* Hâlâ öylesin ama aynı zamanda da benim en derin yaramsın, Sevda."

Kadın hıçkırarak ona sarıldığında Ezel burnunu onun saçlarına gömerek yutkundu. "Böyle yaşanmaz," diye konuştu. "Bunu yapamayız, Sevda. Unutamayacağını biliyorum, unutamayacağımı biliyorum. Ama izin ver... o yaraları biraz olsun saralım."

"Ben..."

"Geçmişi ardımızda bırakamayız ama izin ver birlikteyken anmayalım. Sadece birbirimize tutunalım Sevda, Melek'e ve birbirimize tutunalım. Geri kalan herkesi siktir et! Sadece sen, ben ve kızımız. *Sadece biz...*"

"Biz olmayı öyle çok diledim ki Ezel, *bunu öyle çok istedim ki...*"

Ezel dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırırken, "Elimi tut," diye fısıldadı. "Elimi sakın bırakma Sevda, bana arkanı dönüp gitme. Ağlamak mı istiyorsun, benimle ağla! Dağılmak mı istiyorsun, o zaman birlikte dağılalım ama beni sakın bırakma. Ben bizi nasıl toplayacağımızı düşünürken... bunu sakın yapma, Sevda. Sana *benim çiçeğimsin,* demiştim hatırlıyor musun? Sana *toprağın benim,* demiştim. O toprak kurumaz, sen yeter ki ondan hiç kopma."

"Özür dilerim... Özür dilerim Ezel, özür dilerim."

"Dileme, hiçbir şey için özür dileme, Sevda," diyen Ezel dudaklarını yumuşakça Sevda'nın boynuna bastırdı. "Sen sakın özür dileme."

Af dilemesi gerekenler başkalarıydı.

İçerideki rutubet ve küf kokusu artık midesini bulandırmaya başlamıştı.

Bulundukları bu yer, *bu boktan depo* küçük ve basıktı. Tek ışık kaynağı sağ taraflarında kalan, tahta pervazlı ve demir korumalı bir cam ile tepelerinde yanan, sarı bir lambaydı. Loş ışığa öylesine alışmıştı ki arkalarındaki kapı

biraz olsun aralanıp, içeriye ışık dolduğunda gözleri sulanıyordu. Gözlerini bir yere odaklamak birkaç saniye için canını yakıyordu. Ve canını yakan tek şey bu değildi.

Günlerdir üzerinde oturduğu demir sandalye yüzünden bedeni artık uyuşmuş gibiydi. Bacakları karıncalanıyor, ayaklarını hareket ettiremiyordu. Kolları sırtında birleştirilmiş ve bir urganla, tıpkı yaralı bir hayvan gibi bağlanmıştı. İp hareket ettikçe tenini soyuyor, kollarında ve bileklerinde kırmızı izler bırakıyordu.

Kırmızının teninde olduğu tek yer kolları değildi. Yarılan kaşından akan kan, çenesine doğru süzülmüş ve kuruyup kalmıştı. Dudağının kenarı patlamıştı. Burnuna yediği yumrukla boşalan kan; ağzını, çenesini ve gömleğinin önünü kaplamıştı. Canını yakmıyordu fakat oldukça rahatsızdı. İçinde bulunduğu bu durumda daha da rahatsız olmasına sebep olan şey ise yanındaki adamdı.

Kenan Asan da tıpkı onun gibi bu depodaydı. Birkaç metre ötede, kendisininki gibi demir bir sandalyenin üstünde oturuyordu. Kolları bağlıydı ancak onun kadar hırpalanmamıştı. Pantolonun içinden çıkmış gömleğinin kırışmış etekleri ve üstten açılan birkaç düğmeyle sadece dağılmış görünüyordu. Gece çok içmiş de bir kenarda sızmış gibiydi. Saçları karmakarışıktı, yüzünde yer yer toz ve kir vardı. Kara gözleri yorgunca kapanmıştı. Adam sessizce nefes alıp veriyordu, Yavuz onun uyuduğunu anlayabiliyordu. Bu durum öfkesini daha da katlıyordu.

Burada olmak sorun değildi. Daha kötü yerlerde de olmuştu. Onun canını bu kadar sıkan şey; Kenan'ın o adamları hafife alması ve Yavuz'un da bir hamle yapması için geç kalmış olmasıydı. Yıllardır kaçmak için didinip duran, kızının ve kocasının canı uğruna tek bir adım dahi atamayan Sevda'nın avucundan kayıp gitmesi sinirlerini bozuyordu. Oysa birkaç dakika öncesine kadar her şey kusursuzdu.

Silah seslerini duyup Sevda'ya doğru koştuklarında çok geç kalmışlardı. Adamları ölüyordu, bir çatışmanın ortasında kalmışlardı ama onun düşündüğü tek şey Sevda'ydı. Ona Melih göz kulak olacaktı ve salona girdiğinde, aptal herif kanlar içinde kalmıştı. Sevda'yı elinden kaçırmıştı. Yavuz'un böyle bir hatayı görmezden gelmesi imkânsızdı. Senelerdir yanında olan ve can çekişen adamı tek bir kurşunla öldürdükten sonra bir anda dışarı fırlamıştı. Manzara berbattı; evini, *güçlü kalesini* koruyan adamların büyük bir kısmı ölmüştü ve Sevda...

Sevda, üzerindeki elbisenin dalgalanan etekleriyle birlikte koruya girmişti. Kaçmaya, kurtulmaya öylesine yakındı ki onun bu görüntüsü Yavuz'un kanını dondurmuştu. Kadının ismi dudaklarından bir feryat gibi fırlayarak geceye karışmıştı. Yaptığı aptallığın bedelini en az onun kadar ödeyen

Kenan ve pek çok adamla birlikte dağılarak Sevda'nın peşine düşmüşlerdi. Çıplak ayaklarla bu sivri taşların, böceklerin ve dikenlerin olduğu ormanın içinde koşmak imkânsızdı ama lanet kadın çok inatçıydı.

Onu tanımış olmalıydı. Aradan geçen onca yılda tanımış olması gerekiyordu. Sevda'nın susarak bir kenara çekildiğini nasıl düşünmüştü ki? Onun vazgeçtiğini, pes ettiğini nasıl düşünmüştü?

Dakikalar geçmesine rağmen kadın durmamış ve onları da peşinde sürüklemeye devam etmişti. Yavuz uyarı ateşleri açmış, çıldırmış gibi bağırmıştı ama Sevda hiçbirini umursamayarak sonunda kendini otobana atmıştı. Bulundukları yol öylesine tenha ve nadir kullanılıyordu ki Yavuz yolun sonunun geldiğini düşünmüştü, ta ki o arabayı görene dek...

İçindekini göremese de Yavuz arabayı tanıyordu, gelenin kim olduğunu biliyordu. Yıllardır kör bir aptal gibi yaşayan Ezel Doğan, sonunda gözlerini açmaya karar vermişti. *Sevda'yı onun elinden almaya gelmişti.*

Düşüncesi bile gözünü öyle döndürmüştü ki hiç düşünmeden silahını kavramış ve ateş etmişti. *Sevda'yı vurmuştu.* Kadın, adamın kollarına yığıldığı an beklediği o huzuru bulmak yerine, ruhunun daraldığını hissetmişti. *Merhametsiz Yavuz Kılınçer, nefes alamadığını hissetmişti.* Yıkılmaz denen adamın silahı tutan eli gevşemişti. Kenan bu sarsılmış halini bir fırsat bilerek yumruğu suratına geçirmişti.

Kandırıldığını çok geç anlamıştı. Adamın öfke ve küfürlerle dolu sözleri, Ezel Doğan'ın feryatlarına karışarak geceyi uğursuz bir sis gibi kaplamıştı.

O noktadan sonra Yavuz için neler olduğu belli belirsizdi. Çok karışıktı çünkü aklındaki tek şey Sevda'ydı. Ona yıllarca bilenmiş ve kadını intikam için kullanmıştı. Nefreti keskin bir bıçaksa, öfkesi deli bir rüzgârdı. Onu arzulamak ise yapılabilecek en büyük aptallıktı.

Yine de yapmıştı.

Onu istemişti. Öyle istemişti ki Kenan'ı bile elinin tersiyle bir kenara itmişti. Kendisini hiç sevmeyecek, dokunamayacağı bir kadını arzulamıştı. Onu vurduğunda ise hislerinin arzudan çok daha öte olduğunu anlamıştı.

Derin bir nefes aldı. Sarsıldığı ve darmadağın olduğu açıktı fakat bunlar önemsizdi. *O, Yavuz Kılınçer'di.* Yanındaki adam gibi ağlayıp sızlanmak yerine bekler, bir kılıç gibi bilenir ve ardından en doğru anda hamlesini yapardı. Kenan'a o adamlar konusunda güvenmiş, işlerin çığırından çıkmasına bir noktada o izin vermiş olabilirdi ancak Yavuz, aynı hatayı asla ikinci kez yapmazdı.

Bu kokuşmuş yerde, Fırat denen o adamın elindeydi ama bu her şey bitti demek değildi. Çünkü son sözü daima o söylerdi.

Öğleden sonra yağmur yağmaya başlamıştı.

Damlalar bardaktan boşanırcasına değil de nazlı nazlı süzülür gibi yumuşak bir şekilde yere düşüyordu. Hava ılıktı ve içeriye toprak kokusu sinmişti. Bahar sıcağını taşıyan meltem estikçe koku artıyordu. Terasa açılan kapının önündeki ince tül dalgalanarak içeri süzülüyordu.

En üst kattalardı. Sabah yaşananların ardından ikisi de sessizdi. Ancak bu düşünceli bir sessizlik değil, daha çok huzur dolu bir dinginlik haliydi. Ezel ve Sevda ellerinde bir kahve kupasıyla, terastaki koltuklarda oturuyorlardı. Genç adam sırtını arkaya yaslayarak bacaklarını açmıştı ve Sevda da sırtını Ezel'in göğsüne yaslamıştı. Adamın kaslı kolu tişörtünün içine girerek çıplak karnını sarmıştı. Genç kadının parmakları da adamın kolunda, dövmesinin desenlerinde nazikçe dolaşıyordu.

Melek ise oyuncak havuzundaydı. Sevda onun çoktan sıkılacağını, burada vakit geçiremeyeceğini sanmıştı ama küçük kızları hiç bitmeyen bir enerjiyle kendi kendine konuşuyor, havuzun içinde dört dönerek oyuncaktan oyuncağa atlıyordu. Keyfi oldukça yerindeydi. Onun bu hali Sevda'yı da mutlu ediyordu.

Genç kadının yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Çakır gözleri, günler sonra hiç olmadığı kadar huzurla doluydu. Ezel'in gözlerinde de aynı bakışlar vardı. Genç kadın ince ince yağan yağmuru ve ağaçları seyrederken adam da onu seyrediyordu. Sonunda bir parça huzuru tatmışlardı ve burada kalacakları günlerin onlara daha iyi geleceğini umuyordu. Sevda'nın gözlerindeki o kırgınlığın kaybolması Ezel için yeterliydi. Öfkeyi geçiştirebilir, üzüntüleri giderebilirdi ama kırık bir kalbe direnemezdi. Bunu, onu daha da incitmeden yapamazdı ve bu istediği en son şeydi.

Eğildi ve dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırarak kokusunu içine çekti. Koku hâlâ ilk günkü gibiydi. O otoparkta Sevda'yı kollarına aldığı andan beri bu koku için deliriyordu. Görünen o ki delirmeye de devam edecekti. Dudaklarının arasından halinden hoşnut bir mırıltı çıktığında, Sevda başını yana doğru yatırdı ve çakır gözlerini kendi yeşil gözlerine dikerek kaşlarından birini havaya kaldırdı. Dudaklarında nahif bir gülümseme, gözlerinde sorular vardı.

Ezel usulca, "Kokun," diye açıkladı. "Hâlâ aynı... Bunu düşünüyordum, nasıl oluyor da hâlâ bu koku için çıldırabiliyorum? Söylesene, Sevda..." Burnunu bu kez Sevda'nın boynuna gömdü. "Söylesene, nasıl oluyor da tek bir nefeste kendimi cennette hissediyorum?"

Sevda'nın yanaklarına hafif bir kızıllık yayıldığında Ezel, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Elindeki kupayı bir kenara bırakmıştı. Bir eli hâlâ Sevda'nın karnında, diğeri de yanağındaydı. "Tıpkı sevda çiçeği gibi... Sana anlattığım o hikâyeyi hatırlıyor musun?"

O hikâyeyi ve o geceye dair pek çok şeyi hatırlıyordu. Usulca başını salladığında adam yanağındaki elini aşağı doğru kaydırdı. Boynunun kavisini okşarken, "O şövalyeyi çok iyi anladım," diye fısıldadı. "Sevdiği kadını o çiçekle birlikte ardında bırakmak zorunda kaldığında..."

"Aslında o şövalye bendim." Bakışlarını yeniden yağan yağmura çeviren Sevda, "Sen ise gözü yaşlı nişanlıydın," diye fısıldadı. "Çiçek Melek'ti ve şövalyenin boğulup gittiği su da... *oydu.*"

"Sana başka ne demiştim, hatırlıyor musun, Sevda?"

"Evet..." Yüzü derin bir gülüşle aydınlanan Sevda, başını kaldırarak gözlerini yeniden adamın gözlerine dikti. Kupasını bir kenara bıraktı ve avucunu Ezel'in yanağına yaslarken, "Mutlu bir son," dedi. "Bizim sonumuzun mutlu olacağını söylemiştin."

"Söyledim," diye fısıldayan Ezel, Sevda'nın avucuna bir öpücük bıraktı. "Bunun için elimden geleni yapacağım, Sevda. Söz veriyorum, sana o mutlu sonu vereceğim. Ömrümün geri kalanını bunun için didinerek geçireceğim."

Ezel'in gözlerinde öyle derin bir bakış vardı ve sesi öyle içtendi ki bir kez daha adamın rüzgârına kapılan Sevda, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum... Öyle muhteşem bir adamsın ki Ezel, sana olan sevgim her geçen gün nasıl artıyor ve kalbim bu sevgiyle nasıl da patlamıyor şaşıyorum." Genç kadın duraksadı ve elini, karnının üstündeki ele koyarak adamın avucunu kalbinin üstüne yasladı. "Burası seninle dolu ve her zaman öyle olacak," diye fısıldadı. Gözlerinde, tıpkı Ezel'inkiler gibi bir kıvılcım çaktı. "Her zaman."

"Biliyorum."

Ezel küstah bir gülüşle göz kırptıktan sonra Sevda'nın saçlarını parmaklarına dolayarak genç kadının yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı. Ardından derin ve vahşi bir dokunuşla dudaklarını Sevda'nınkilere kattı. Sevda dudaklarını aralayarak, adamın diline ve dokunuşlarına izin verirken yüzüstü döndü. Bir kedi gibi Ezel'in üstüne tırmanıp avuçlarını boynuyla omzuna yasladı. Ezel bir eliyle saçlarını tutarken; diğeriyle de tişörtünün altında, kalçalarında ve çıplak sırtında geziniyordu. Sanki parmaklarının uçlarında kor alevler vardı. Adamın dokunduğu her bir santim cayır cayır yanıyor, dokunuşları Sevda'yı bir yangının içine çağırıyordu.

Nefes nefese geri çekildiklerinde avuçlarını Sevda'nın kalçalarına sardı. Genç kadını kucağına çekerken, "Komik," diye fısıldadı. "Bir başkasına dokunabileceğimi düşünmen... Bunun için seni hem azarlamak hem de deli gibi öpmek istiyorum. Seni aklın başına gelene dek öpmek istiyorum."

Sevda, Ezel'in alnına dökülen saçlarını geriye doğru yatırırken, bir an için nefesinin kesildiğini sandı. "Eğer bir seçim şansım varsa, hakkımı ikincisinden-"

Ezel, kadının cümlesini tamamlamasına izin vermeden yeniden dudaklarını esir aldığında, Sevda inleyerek adamın saçlarını çekiştirdi. Ezel'in avuçları külotunun lastiğinde oyalandığında geri çekilerek yutkundu. Adam huysuz bir mırıltıyla dudaklarını yeniden dudaklarına yasladığında, "Melek," diye soludu. "Dur Ezel, Melek içeride..."

"Çoktan uyudu. Uyku saati gelmişti, hiç fark etmedin mi?"

Sevda içeriye bir bakış atıp, oyuncakların içinde uyuyakalan kızını gördüğünde bir an için endişelendi. Onun bakışlarını fark eden Ezel, genç kadının saçlarını okşayarak, "Üşümez," dedi. "Üstündeki o hırkayla üşümez, merak etme."

Ezel parmaklarını külotunun beline geçirip, çamaşırı aşağı sıyırmaya başladığında Sevda telaşla adamın elini yakaladı. "Dur... burada olmaz. Melek..."

"Uyanmaz. Hızlı olacağım, söz veriyorum."

Ezel arsızca fısıldayarak kulakmemesini dişleri arasında ezdiğinde, Sevda inleyerek tırnaklarını adamın tenine batırdı. "Utanmaz," diye fısıldadı ancak fısıltısı, Ezel'in kalçasına attığı şaplağın altında kayboldu. Sızlayan teni, kanın yanaklarına hücum etmesine neden oldu. Ezel, onun bu görüntüsünü bir su gibi yudumlarken, "Çok güzelsin," diye soludu. "Ellerimin altında kızarınca daha da güzel oluyorsun."

"Ezel..."

"Seni istiyorum, Sevda... Seni şimdi, burada istiyorum. Tıpkı dün geceki gibi ama bu kez yağmurun içinde. Rüzgârın ve toprak kokusunun içinde..."

Ezel onu karşı koyamayacağı dokunuşlarla sardığında Sevda memnuniyetle adama teslim oldu. O an düşündüğü tek şey, Ezel'in bahsettiği mutluğun onlara çok yakın olduğuydu.

"İlk işim... uyuduğunda o bebekleri ortadan kaldırmak olacak. Özellikle de o *Ken* bozuntusunu."

Sevda, Ezel'in yüz ifadesini gördüğünde, "Ciddi olamazsın!" diye mırıldandı ve dişlerini, gülmemek için dudaklarına bastırdı. "Alt tarafı iki oyuncak bebek Ezel, hem baksana ne kadar eğleniyor."

Minik kızı eğdiği başını kaldırıp, dişlerini göstererek sırıttığında Ezel'in dudakları bir an için kıvrılır gibi oldu ancak bu kısacık bir andı. Melek, bebeklerin kafalarını birbirine vurup, çıkan *tak tak* sesleriyle güldüğünde Ezel yeniden somurtmaya başlamıştı. Kaşlarını çatıp, yüzünü buruştururken suratında oluşan ifade öylesine komikti ki Sevda gülmeden duramıyor, uzun bir zaman sonra ilk kez bu kadar eğleniyordu.

"Onlar sadece iki oyuncak bebek, Ezel."

"Şimdiye kadar yüzlerce kez beyin kanaması geçirmiş olan iki oyuncak bebek."

Sevda, Ezel'in sözleriyle yeni bir kahkaha attı ve dudaklarını kucağındaki kızının saçlarına bastırdı. Üçü birlikte büyük yataktaydı. Kısa bir şekerlemeden yeni uyanmışlardı. Yarı çıplak bir şekilde uzanan Ezel, dirseğinin üstünde yan dönmüştü. Sevda da tıpkı onun gibi yan dönerek Melek'i seyrediyordu. Kızları uyuduğunda bile bırakmak istemediği *Barbie* ve *Ken*'i göğsüne yaslamıştı. Kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

Melek, oyuncak bebekleri çarşafın altında soktuğunda, Ezel dehşet dolu bir yüzle inleyerek Sevda'ya döndü. *"Düşündüğüm şeyi yapmayacak, değil mi?"*

Tak tak sesleri çarşafın altında da yankılandığına ve daha da arttığına göre tam olarak Ezel'in düşündüğü şeyi yapıyor olmalıydı.

"Lütfen, onları sadece *üşüdükleri için* çarşafın altına koymuş ol bebeğim, lütfen..."

Melek, Ezel'in söylediklerini anlıyormuş gibi başını iki yana sallayıp, "Hayıy," dediğinde Sevda bir kahkaha atarak kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Avuçlarını yüzüne kapatarak gülmeye başladı. Sevda'nın neşeli kahkahaları, Ezel'in hüsran dolu sesi ve Melek'in zafer dolu küçük kıkırtıları odanın içini sarmıştı. Dahası Melek hâlâ bebekleri birbirine vuruyor ve bunu yaparken iri, mavi gözlerini nispet yaparcasına babasınınkilerden çekmiyordu.

Ezel, "Seni yaramaz," diyerek kendisine uzandığında, Melek yatağın içinde emekleyerek babasından kaçmaya ve tiz kahkahalarla ortalığı inletmeye başladı. Ezel onu yakalayacakmış gibi yaparken Melek neşeli bir çığlıkla kaçıyordu.

Sevda doğrularak kollarını uzattığında, Melek bacaklarını yakalamak üzere olan Ezel'den son anda kurtularak ince sesiyle, "Anne!" diye bağırdı. Kendini genç kadına doğru adeta atarak annesinin göğsüne sokuldu.

Sevda bir an için durdu. Sanki Melek'in heyecanlı, neşeli sözleriyle her şey durmuştu. Kısa bir an nefesi kesildi ve kızı, yüzünü boynuna gömerek saklandığında onu sıkıca sardı. *Anne* kelimesi onu öylesine heyecanlandırmıştı ki sadece kalbi değil Melek'i saran kolları da titriyordu.

Ezel'in gülüşünü gördüğünde gözlerine dolan yaşları geri itti. Yüzünü Melek'in saçlarına gömerek, "Kızım," diye fısıldadı.

İşte... Sevda Doğan şimdi nefes almaya başlamıştı.

"Benim canım kızım..."

Bölüm 34

Günler, tahmin ettiklerinden de hızlı geçiyordu. Burada, bu dinginlik veren ağaç evde kalmak, sabahları odanın içinde gezinen meltemle uyanmak ve geceleri yağan yağmurun sesini dinleyerek, yerden yükselen toprak kokusuyla uykuya dalmak her birine iyi geliyordu.

Bazı sabahlar erkenden kalkıyor, bazı sabahlarsa birlikte biraz tembellik yapıyorlardı. Kahvaltılarını ediyor, kimi zaman manzaraya karşı sallanıyor, kimi zaman saatlerce manzarayı seyrederek oturuyor ve kimi zamansa en alt kattaki büyük havuzun tadını çıkararak yüzüyorlardı. Akşamları ya Ezel'in hazırladığı yemekleri yiyor ya da hazırlanarak dışarı çıkıyorlardı. Kızlarının minik elini tutarak onu ortalarına alıp, tıpkı gerçek bir aileymiş gibi etrafı geziyor, yeni restoranlar ve yeni tatlar keşfediyorlardı. Sevda öyle uzun bir zaman dışarı çıkmamıştı ki Ezel hem onun endişelerini, tedirginliğini yok etmek hem de onu mutlu etmek için didinip duruyordu.

Sevda sonunda bir parça huzuru yakalamış gibi mutluydu. Gündüzleri Melek'le birlikte neşe saçıyordu ancak gece olup yatma vakti geldiğinde gözlerine bir hüzün çöküyordu. Tek kelime etmeden Ezel'e bakıyor, adam da onu sessizce göğsüne çekip sımsıkı sarıyordu. Söz verdiği gibi o yaraları sarmak için uğraşıyordu. Kimi zaman bunu yapıyor, kimi zamansa yapamıyordu. Sevda geceleri kâbuslarla yatağın içinde debelendiğinde ve sayıkladığında Ezel'in kalbi bir an için atmayı kesiyordu. Onu kollarına çekiyor, saçlarını okşuyordu. Ona her şeyi unutturan bir tutkuyla sahip olarak kadını şimdiye çekip, o kâbuslardan kurtarıyordu.

Ancak kendi kâbusları da vardı. Kimi zaman kendini bir doğumhanede, kucağında yeni doğmuş bir bebekle; kimi zamansa morgda, Sevda'nın cesediyle baş başa buluyordu. Onu kaybetmek Ezel için öyle dehşet verici bir düşünceydi ki sıçrayarak uyandıktan sonra banyoya giderek yüzünü yıkıyor ve biraz hava almak için terasa çıkıyordu. Dehşetle çarpan kalbini susturup, ölümü aklından silebildiğinde yeniden yatağa gidiyordu. Sevda'yı kollarına alıp, onun güzel yüzünü seyrederken uyuyakalıyordu.

Hiçbir şey mükemmel değildi ya da kahrolasıca bir masalın mutlu sonuna benzemiyordu ancak Ezel bunun için elinden geleni yapıyordu.

Yine öyle bir geceydi. Saat üçü biraz geçmişti ve tek ışık kaynağı, terasın üstündeki fenerden geliyor; sarı, loş bir ışık balkonu aydınlatıyordu. Hava biraz serindi, yine yağmur vardı. Etrafı, ince ince yağan yağmurun

yapraklara düşerken çıkardığı o alçak ses sarmıştı. Ezel de hamağa uzanmış, bir kolunu başının altına alarak yağan yağmuru seyrediyordu. Koyu renk saçları artık daha uzundu. Dağılmış ve alnına dökülmüştü. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Geceye çalan yeşil gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve yüzünde dalgın bir ifade vardı. Bu yüzden terasının kapısının açıldığını, yumuşak adım seslerini duyduğunda ancak anladı.

Sevda omuzlarında ince bir battaniyeyle gülümsedi. Teklifsizce Ezel'in göğsüne sokularak kendine hamakta bir yer buldu. Örtüyü üzerlerine örttü ve adamın çıplak göğsüne bir öpücük bırakarak yanağını kalbinin üstüne yasladı. Ezel Doğan'ın hızla çarpan kalbini dinlerken uzandı, avucunu adamın yanağına yaslayarak gözlerini yumdu. "Yanımda yoktun," derken sesi istediğini alamayan bir çocuğunki gibi huysuzdu. Dudaklarından öyle yumuşak ve uykulu bir tınıda dökülmüştü ki sözler, o ana dek ruhunu saran kara bulutlarla savaşan Ezel, kendini bir anda gülümserken buldu.

"Uykum yoktu güzelim." Uzandı ve Sevda'yı belinden kavrayıp güçlü bedenine yasladı. "Biraz hava almak istedim."

"Yağmur yağıyor. Çok güzel değil mi, Ezel?"

"Evet, çok güzel," diye fısıldayan adam, bakışlarını onun yüzünde gezdirirken derin bir iç çekti. *"Çok, çok güzel..."*

Sevda bu sözlerin kendisine söylendiğini anlamış gibi gülümsedi ve uykulu, mahmur bakan gözlerini kırpıştırarak açtı. Başını biraz yukarı kaldırdı ve avucunu onun yanağında usulca gezdirirken gülümsedi. Muzip bir sesle, "Beni kalbimden vurmaya çalışıyorsan boşuna uğraşma," dedi. "Çünkü bunu dört yıl önce yaptın."

"Yaptım," diye fısıldayan Ezel, Sevda'ya çapkınca göz kırptı. "Yine olsa yine yaparım."

Sevda kıkırdayarak güldü. Gözlerini yeniden yumarken parmaklarını Ezel'in boynu ve omzu arasındaki o çukura kaydırdı. "Gece beni öyle yordun ki şimdi gözlerimi açamıyorum," diye fısıldadı. Ezel onun gerçekten de yorgun olduğunun farkındaydı. Kadın duşun ardından üzerinde bir bornozla uyuyakalmıştı. Ezel de sevgiyle gülümseyip ona kendi tişörtlerinden birini giydirerek, genç kadını yatırmıştı. Uyuyalı sadece birkaç saat olmuştu ve şimdi de her an uyuyakalacakmış gibi görünüyordu.

Ezel, Sevda'nın siyah saçlarına dudaklarını bastırırken onu sımsıkı sardı. Avuçlarını birbirine kenetleyerek gülümsedi. Sevda elini ellerinin üstüne bıraktıktan sonra bacaklarını da adamın bacaklarına dolayarak bulunduğu yerde olabileceği en rahat pozisyonu aldı. Siyah saçları sırtına ve Ezel'in göğsüne bir örtü gibi saçıldı. Yüzünde öylesine huzurlu bir ifade vardı ki Ezel'in

parmakları ona dokunmak için sızlamaya başladı. Yine de Sevda'nın bu haline kıyamayarak uslu durmaya karar verdi. Alçak, boğuk bir sesle, "Seni seviyorum..." dedi. "Öyle çok seviyorum ki..."

Genç kadın yumduğu gözlerini yeniden aralayarak gülümsedi. Ezel'e, gecenin karanlığında laciverde çalan gözlerle baktı. "Bunları ben biraz daha ayık olduğumda söyleyemez miydin?"

Adam, yüzüne çok yakışan o çarpık gülüşle altdudağını dişleri arasına aldığında Sevda derin bir iç çekti. Ezel, genç kadının ellerini ellerinin arasına aldı. "İçimden geldi," diye fısıldadı. Yüzünde, gözlerindeki o yırtıcı bakışların aksine yumuşak bir ifade vardı. "Bunları sana her baktığımda haykırmak istiyorum. Kalbim senin, bedenim senin, *ben seninim* ancak yine de bil istiyorum... Sana üç yıl boyunca söyleyemediğim her şeyi tek seferde söylemek istiyorum."

Sevda'nın gözleri yaşlarla parıldadığında Ezel, "Ağlama," diye fısıldadı. "Bundan sonra tek damla gözyaşına dayanamam Sevda, sakın ağlama."

Genç kadın başını sallayarak kalbinin üstüne bir öpücük bıraktığında Ezel'in dudakları zevkle kıvrıldı. "Akıllı karım benim," diye fısıldayarak Sevda'nın çıplak omzunu okşadı. Battaniyeyi iyice üzerlerine çekti ve onları sıkıca sardı. Havanın soğuğu biraz kırılmış ancak yağmur hızını artırmıştı.

Bir süre sadece yağan yağmurun ve akan nehrin sesi vardı. Sevda gözlerini yeniden kapattığında genç kadının dudakları mutlu bir tebessümle kıvrılmıştı. Ezel bakışlarını manzaradan çekip ona çevirirken, "Uyu güzelim," diye fısıldadı. "Uyu sevgilim..."

Ancak Sevda'nın bu sözlerini duymadığından emindi çünkü genç kadının göğsü düzenli nefeslerle yükselip alçalmaya ve sıcak solukları göğsüne çarpmaya başlamıştı. Çoktan uyumuştu. İşte, Ezel için her şey bu kadardı. Hissettiği tüm o korku, endişe ve dehşet genç kadını kollarına aldığı an son bulmuştu. Onu sıcağına çekip, teninden yükselen o çiçek konusunu derince soluduğunda her şey geçiyordu. Ruhundaki ıstırap diniyor, içinde harlanan o ateş biraz olsun sönüyordu. Ezel gözlerini yumduğunda kâbusları ardında bırakabiliyordu.

Sevda yanağını göğsüne sürterek anlamsızca mırıldandı. Parmaklarını, parmaklarına doladığında Ezel derin bir nefes aldı ve genç kadını sıkıca sararak gözlerini yumdu.

Uyuduğunda gün yeni ışıyordu. Ancak onun güneşi, Sevda'yı kollarına aldığında çoktan doğmuştu...

"Bakın burada kim varmış? Bu, yürürken dağları titreten Yavuz Kılınçer değil mi?"

Yavuz kin dolu gri gözlerini üzerine dikerek yere tükürdüğünde, Fırat'ın yüzündeki gülüş bir an için bile teklemedi. Adam üzerindeki siyah takımın ceketini çıkardı. Yavuz'un karşısındaki sandalyeye asıp sandalyeyi de ters çevirdi. Bacaklarını iki yana açarak oturdu. Kollarını sandalyenin sırtına yaslarken sırıttı. Yavuz'un toz ve kir içindeki giysilerine karşın, onun üzerinde iki düğmesi açık, bembeyaz bir gömlek vardı. Düz, gür saçları geriye doğru taranmıştı. Esmer tenindeki koyu renk gözlerinin içinde eğlencenin izi vardı.

Yavuz Kılınçer haftalardır buradaydı, neredeyse bir ay oluyordu ve doğrusu Fırat onun günden güne çökmesinden son derece memnundu. Bu sadece fiziki görünüşüyle ilgili değildi, bu aynı zamanda ruh haliyle de ilgiliydi. Buraya geldiği ilk zamanlar alay eden ve kendisine meydan okumaktan, küstah bakışlar atmaktan kaçınmayan Yavuz Kılınçer artık sadece nefret dolu, yorgun gözlerle bakmakla yetiniyordu. Karşısında öylesine perişan ve çaresiz görünüyordu ki Fırat adamın bu halinden iğreniyordu.

Kaşlarını çatarak onu süzerken dudaklarındaki gülüş silindi. Öne doğru eğildi. "Şu haline bir bak," dedi. Sesinde bir aşağılama ve isyan gizliydi. "Yavuz Kılınçer buraya bir ay bile tahammül edemedi... Oysa Sevda senin elinde kaç ay, kaç yıl geçirdi..."

Sevda'nın adını duyduğunda Yavuz'un gri gözleri parıldadı ve dudaklarına alaycı bir gülüş yerleşti. "O nasıl? İyi mi?"

Öfkeyle öne doğru eğilen Fırat, "Onu öldüremedin," diye tısladı. "O senden çok daha iyi bir savaşçı ve inan bana, çok iyi... Şu an kızı ve kocasıyla birlikte okyanusun ötesinde kafa dinliyor."

Yavuz'un gözleri nefretle karardığında, onu kışkırttığını anlayan Fırat istediğini almış bir adamın gülüşüyle geri çekildi. Adamı süzerken, başını alayla yana eğdi. "Hazmedemiyorsun değil mi? Onların mutlu olmasını hazmedemiyorsun."

"Sevda..."

"Ne sanıyordun ki? Sevda sonsuza dek senin elinde mi kalacaktı? Gerçekler hiç ortaya çıkmayacak mıydı?"

"Onların mutlu olmaya hakkı yok!"

Yavuz öyle bir bağırmıştı ki Fırat kısa bir anlığına sustu. Adam derin derin soluyor ve oturduğu sandalyeye bağlı olmasa, her an Fırat'ın üstüne atlayacakmış gibi görünüyordu. "Onların mutlu olmaya hakkı yok! O benim hayatımı mahvetti! Benim sevdiğim kadını öldürdü ve şimdi... şimdi hiçbir şey olmamış gibi yaşıyor öyle mi? *Yaşıyorlar, öyle mi?*"

Aslında Fırat bir noktada adamı anlamıyor değildi. Öz babası parasız bir ayyaştı, annesi ise Handan Altınbaşak gibi bir kadındı. Mehmet Altınbaşak'ın ona yirmi birinden sonra bir baba olamayacağı açıktı. Sahip olduğu tek şey dört yıllık kız arkadaşıydı. Onun kaybından sonra boşluğa düşmesi çok normaldi. Ancak bunun için on üç yaşındaki bir kızı suçlaması ve hayatı ona dar etmesi, *normal değildi.*

"Bana bak, seni beyinsiz!" dedi. Aklına kendi minik kız kardeşi geldiğinde, sesi elinde olmadan sertleşti. "O kadını Sevda değil, sen öldürdün! Anladın mı, *sen*! Bunun suçunu kimseye atamazsın!"

"Sevda..."

"Sevda, Sevda, Sevda..." Fırat, Yavuz'a kapkara gözlerle baktı. "Söylesene, asıl amacın ne senin? İntikam mavalını geç! Asıl amacın ne?"

Yavuz sessiz kalarak geriye yaslanıp, küstahça gülümsediğinde Fırat da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Biliyor musun, şu Kenan denen herif bayağı gevezeymiş. Geri kalan günlerini bir hapishanede geçireceğini tahmin edemeyip, buradan çıkacağını öğrendiğinde epey öttü." Yavuz'un çenesi kasıldığında Fırat alayla güldü ancak alaydan çok uzak, tehlikeli bir gülüştü. "Asıl istediğin intikam değil, değil mi?" dedi. "Asıl istediğin... Sevda!"

"Alkışlar Fırat Üstündağ'a!"

"Aptal herif!" diye tıslayan Fırat öfkeyle öne eğildi. "İnkâr bile etmiyorsun! Bunu düşündün mü gerçekten? Sevda gibi bir kadının sana karşılık vereceğini düşündün mü?"

"Bazen... bazen sadece istersin. *Sen de öyle yapmadın mı?*" Onu doğru yerden vurduğunu gören Yavuz'un gözleri zevkle kısıldı. Nihayetinde o da dersini çalışmıştı. "Sen de istemedin mi? Bu yüzden o kızı gece gündüz izlemedin mi? Neydi adı? Ah hatırladım; Oylum... Yoksa *Rüya* mı demeliyim? Sen hangisini tercih edersin? Ona ne diye sesleniyorsun, Oylum mu yoksa Rüya mı?"

O ana dek kendini kontrol eden Fırat, kadının ismini duyduğunda sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Yumruğunu Yavuz'un suratına geçirerek, "Sakın!" diye bağırdı. *"Onun adını bir daha ağzına alma! O iğrenç ağzına alma!"*

Sandalyesinin ayakları betona gömülüydü. Bu yüzden aldığı darbeyle yalnızca başı sertçe savrulmuştu. Yavuz, ağzındaki kanı yere tükürerek kanlı dişleriyle sırıttı. "Belki beni biraz anlarsın, Üstündağ?" diye tıslandı. "Seni istemeyen bir kadını istemek nasıl bir şey, söylesene? Onu uzaktan izlemek, onu uzaktan *sevmek*..."

"Sen sevmekten ne anlarsın şerefsiz!"

Yavuz'un yüzüne yeni bir yumruk atan Fırat, öfkeyle soludu. Kadın onun yumuşak karnıydı ve onun hakkındaki en ufak ima bile sinirlerinin bir ip gibi gerilmesine neden oluyordu. Birkaç adım geriledikten sonra ellerini saçlarının arasından geçirerek, sakinleşmek istercesine etrafa bakındı. O kendini toplarken ve Yavuz'a böyle bir koz verdiği için kendi kendine kızarken, bu darbeden de etkilenmeyen Yavuz, "Peki ya sen?" diye hırıldadı. "Sen anlar mısın? Sen sevmekten anlar mısın, Fırat Üstündağ? Bu yüzden mi onu bırakamıyorsun? Bu yüzden mi senden gitmesine izin vermiyorsun?"

"Ben sen değilim! Beni duydun mu? *Ben sen değilim!*"

"Ben Ezel'le savaşabilirdim! Ancak sen ölü bir adamın aşkıyla savaşamazsın! Bu yüzden bu kadar öfkelisin değil mi? Onun seni hiçbir zaman sevmeyeceğini-"

"Sus kahrolası, sus!"

Yüzüne peş peşe inen darbelerle nefes nefese kalan Yavuz, "Şu haline bak!" diye bağırdı. "Sadece adını duymak bile seni öfkelendiriyor, işte sizin sorununuz bu! O gruptaki herkesin sorunu bu... Sevince kafayı bozuyorsunuz! Akın Narin'le, Erez Ömür'le, sen o kadınla ve Ezel de Sevda'yla!"

"Artık Sevda'nın adını ağzına almayacaksın!" diyen Fırat yeniden adama dönerken nefretle tısladı. "Dua et Ezel bu hastalıklı düşüncelerini bilmeyecek! Ve dua et karşında ben değil de Ezel gibi bir adam var!"

"Dua etmeliyim, öyle mi?"

Yavuz kaşlarını kaldırarak alay dolu bir bakış attığında Fırat ellerini sandalyesinin sırtına yasladı. Öne doğru eğilip, soluklanırken sadece gülümsedi. Alçak ve bıçak kadar keskin bir sesle, "Evet!" dedi. "Eğer... tüm bu pislikleri *benim* sevdiğim kadına yapmış olsaydın, *bize* yaşatmış olsaydın, fazladan tek bir dakika bile yaşamazdın! Seni öldürür ve parçalarını değil ülkenin, dünyanın dört bir yanına dağıtırdım! Onları böceklere yem ederdim ve tek pişmanlığım ne olurdu biliyor musun? Tek pişmanlığım bir daha dirilemeyecek olman olurdu! Bu mümkün olsaydı seni defalarca kez öldürür ve inan bana bunu yaparken gözümü bile kırpmazdım! Her seferinde bundan büyük bir zevk alırdım!"

"Haydi," diyen Yavuz meydan okurcasına arkasına yaslandı. "Yapsana... Beni öldürüp parçalarımı ülkenin, kahrolası dünyanın dört bir yanına dağıtsana!"

"Bu benim intikamım değil... O şeref Ezel'e ait ve inan bana, onun sana yapacaklarını düşünüyorum da... Benim elime düşmüş olmak için yalvaracaksın! *Ölmek için yalvaracaksın!*"

Adamın gözlerinin derinliklerinde bir şeyin sarsıldığını gören Fırat, bunu fırsat bilerek gülümsedi. "Hani," dedi. "Eğer o hastalıklı beyninde bir planın varsa bil diye söylüyorum, buradan çıkış yok. *Kurtulamazsın.*

Tüm bağlantıların çökmüş durumda. Yıllardır üzerine yattığın o imparatorluk zaten iflasın eşiğinde ve o çok güvendiğin adamlarının hepsi ya öldü ya da hapiste... Kenan bile seni satmışken, sakın kurtulacağını düşünme."

"Sen mi beni burada tutacaksın?"

"Görmüyor musun, bir aydır zaten bunu yapıyorum."

Fırat ceketini sandalyenin üstünden alırken, başını iki yana sallayarak güldü. "Bil diye söylüyorum, dışarı çıksan bile iki adımdan öteye gidemezsin. Aynı şekilde buraya girmek isteyen biri de öyle çünkü etraf keskin nişancılarla dolu. Anla artık Yavuz Kılınçer, *burası yolun sonu.*"

Yanağındaki küçük elle gözlerini açan Sevda, son birkaç gündür buna alışkın olduğu için gülümsedi. Uzanarak kızını kollarının arasına çekti. "Günaydın bebeğim," diye fısıldarken dudaklarını onun saçlarına bastırdı. Hâlâ hamakta, Ezel'in kolları arasındaydı. Adamın kalktığını, Melek'i de alarak yeniden yerleştiğini hiç duymamıştı.

Uykulu bir sesle, "Ne zaman uyandın?" diye mırıldandı. "Hiç fark etmedim."

Dudaklarını usulca boynuna bastıran Ezel, "Günaydın güzelim," diye fısıldadı. "Sanırım bu, dün gece seni yeterince yorduğum anlamına geliyor."

Adamın boğuk ve derin sesinde bir imadan çok daha fazlası vardı. Islak dudakları boynunda dolaşırken Sevda'nın dün geceyi düşünmemesi imkânsızdı. Hatırladığı her bir dokunuş, tenine ateşler saçıyor ve yanaklarında tatlı bir pembelik bırakıyordu. Genç kadın yüzünü onunkine doğru kaldırırken, "Ben de beni utandırmaya ne zaman başlayacağını düşünüyordum," dedi. "Dün geceki romantik adama ne oldu? Hani bana bakınca susmak istemeyen o adama?"

"Kendini geceye saklıyor."

Ezel göz kırparak kızına doğru uzandığında Melek, başını babasının göğsünün diğer tarafına yasladı ve uzanarak yeniden Sevda'nın saçlarını avuçladı. Bu kez üzerinde civciv sarısı pijamaları vardı. Saçlarında da sarı bir bandana takılıydı. Hem Sevda'nın lüleleriyle oynuyor hem de küçük ellerinden bir diğerini babasının çıplak kollarında gezdiriyordu.

Sevda'ya ilk kez anne dediği o andan beri aralarındaki bağ çok daha derindi. Kadının kollarında olmaktan her zaman hoşlanmıştı ancak bu kez Sevda'yı yalnız bırakmamaya, o nereye giderse onun peşinden gitmeye başlamıştı. Hali annesini takip eden küçük, şirin bir yavru ördeğinki gibiydi. Onun yaşındaki pek çok kız çocuğu babasını annesiyle paylaşamazdı ancak o annesini babasıyla paylaşamıyormuş gibi görünüyordu.

İkisini bir arada gördüğünde çığlık çığlığa onlara doğru koşuyor ve aralarına girmeden durmuyordu.

Onun bu halleri her ikisini de gülümsetiyordu. Sevda bir erkek tarafından sevilmek ne demek biliyordu ancak evladı tarafından sevilmeyi yeni yeni keşfediyordu ve buna bayılmıştı. Melek'in koşarak kendisine sarılmasına, yanaklarını öpmesine, uzanıp saçlarını okşamasına ve ona anne demesine bayılmıştı. Yüzünden gülücük hiç eksik olmuyor, bu anların keyfini doyasıya çıkarıyordu.

Kimi zaman, onları bir arada gören ve baş başa kalamadıklarından yakınan Ezel, tatlı sert homurdanarak Sevda'yı kendisine çekiyordu. Melek'in çakır gözlerine bakarak, *"Benim,"* diyor, Melek de onu taklit ederek Sevda'nın bacaklarına yapışırken aynı sözlerle karşılık veriyordu. Gözlerini iri iri açıp, şirin dudaklarını büzerek, *"Menim,"* diyordu. *"Anne menim..."*

Üç yaşındaydı ancak onun bile kendi yaraları vardı. Sevda'yı bir anda bulmuşken onu kaybetmeyi, yeniden babasıyla yapayalnız kalmayı istemiyordu. Bundan korkuyordu ve bu korku kimi zaman gözlerini öyle bir sarıyordu ki Sevda'nın canı yanıyordu. Manzaraya karşı otururken, onu göğsüne yaslayarak saçlarını okşuyordu. Melek de tam buna ihtiyacı varmış gibi ona sokuluyordu. Sevda'yla sessizce, saatlerini geçiriyordu. Uyuyakaldığında, Ezel onu kendi kollarına alıyordu ancak Melek, bunu hissetmiş gibi homurdanıyor ve bu kez de uzanıp Sevda'nın parmaklarına tutunuyordu. Minik parmaklarıyla Sevda'nın başparmağını öyle bir sarıyordu ki genç kadın ağlamamak ve biraz güç bulmak istercesine Ezel'e yaslanıyordu.

Ezel Doğan, hiç bıkmadan hem kızını hem de karısını geniş göğsüne çekiyordu. Onlara, orada baki kalacakları; her şeyden ve herkesten korunacakları kocaman, sevgi dolu bir yer veriyordu...

Her şey mükemmel sayılmazdı ama sonunda yavaş da olsa düzeliyordu.

Melek, parmaklarını saçlarından çekerek yüzüne uzandığında, Sevda düşüncelerinden sıyrıldı. Kızının minik avucunun içine öpücükler kondurarak onu güldürmeye başladı. Gıdıklanan Melek, babasına doğru sokulmuştu ancak Ezel de boynunu gıdıklamaya başlayınca kaçamayarak kahkahalar attı. Kızlarının bu gülüşü öylesine içten ve güzeldi ki o güldüğünde Sevda her şeyden soyutlanıyor ve sonsuza dek bu anda kalmak istiyordu.

Ezel'in kendisine doğru uzandığını gördüğünde, "Sakın!" diye uyardı ancak adam çapkın bir gülüşle ellerini tişörtünün altına sokup, çıplak belini okşamaya başlayınca o da tıpkı Melek gibi kahkahalarla gülmeye başladı. Geniş hamak hareketleri yüzünden sallanıp duruyordu. Sevda, düşecek olmalarına endişe etmeden hemen önce Ezel yeni bir hamleyle aklını başından aldı.

Dakikalar sonra kahkahaları dindiğinde Melek güçsüzce Sevda'ya ve Sevda da Ezel'e sokuldu. Adamın geniş, kaslı vücuduna yaslanmayı seviyordu. Ezel hem Sevda'nın hem de Melek'in saçlarını okşuyor; bu sırada da gülümseyerek onları seyrediyordu. Sevda'nın hayallerinden çok daha güzeldi, içini huzurla dolduruyordu.

Genç kadın uzanıp parmağının tersini Melek'in pürüzsüz yanağında gezdirirken, "Acıktım," diye mırıldandı. "Siz de acıktınız mı?"

Melek az önce yorgunca iç geçiren o değilmiş gibi karnının üstüne oturdu. Ellerini yanaklarına uzatarak, "Effet!" diye bağırdığında Sevda derin bir kahkaha attı. "Keşke yaramaz baban beni uyandırmadan önce kahvaltıyı da hazırlasaydı."

"Yayamas!"

Melek gözlerini irice açıp gülerken öyle sevimliydi ki yalnızca Sevda'nın değil, Ezel'in de yüreği şefkatle çarptı. Yıllardır Sevda'nın emaneti diyerek gözbebeği gibi baktığı kızı buraya geldiklerinden beri bir başkaydı. Sanki Sevda'nın sevgisiyle birlikte ışıklar saçmaya başlamıştı.

"Bana yaramaz mı dedi o? Babaya yaramaz mı dedi?"

"Baba yayamas!"

Melek kıkırdayarak Sevda'nın ayaklarının ucuna doğru gerilediğinde, Ezel uzanarak onu kollarına aldı. Saçlarını öptükten sonra hamaktan indirerek yere bıraktı. Ardından kendi de indi ve elini uzatarak Sevda'nın da doğrulmasına yardım etti. Melek'i kucakladıktan sonra üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, "Anneye kahvaltı hazırlayalım mı bebeğim?" diye mırıldandı. "Baksana, açıklıktan karnı gurulduyor."

Sevda kıkırdayarak gülerken, "Hiç de bile!" dedi ancak Ezel'in yaptığı tek şey, omzunun üstünden ona bir bakış atarak çapkınca sırıtmak oldu. Mutfağa girdiklerinde Sevda taburelerden birine otururken, Ezel de Melek'i tezgâhın üstüne bıraktı. Kızının eline bir muz vererek buzdolabına doğru yürüdü. Bir yandan kahvaltıyı hazırlarken bir yandan da Melek'le ilgileniyordu. Bu konuda öyle iyiydi ki Sevda onun bunu hep yaptığını anladı. Muhtemelen kızını gerekmedikçe gözünün önünden ayırmamıştı.

Melek muzu dişleyerek soymaya çalışırken Sevda da sepetteki yeşil elmalardan birine uzandı ve Ezel'i seyretmeye başladı. Odaya dolan ılık rüzgârla dışarıdan gelen kuş cıvıltıları, mutfakta yarı çıplak dolaşan Ezel Doğan'la birleştiğinde Sevda için oldukça güzel bir sabahtı.

Kahve demlenip meyveler dilimlendi. Ardından omlet pişip, küçük ekmekler kızardığında her şey hazırdı. Ezel, muzu açamayıp bir kenara koyan ve onun yerine tahta bir kaşıkla oynayan kızını kucağına oturtarak Sevda'nın karşısına geçti. Her şey yalnızca on dakikasını almıştı. Yüzünde sevecen ancak Sevda'ya bundan daha fazlasını düşündüren güzel bir gülümseme vardı.

Ezel, Melek'e bir yudum su içirip ona biraz yumurta verdi. "Görüyor musun bebeğim?" diye mırıldandı. "Annen tüm kahvaltıyı bana hazırlattı."

"Anne yayamas..."

Melek avucunu dudaklarına kapatarak kıkırdadığında Sevda şaşkın bir kahkahayla güldü. Çatalını onlara doğru sallarken, "Yaramaz olan baban," diyerek itiraz etti ancak Melek sırtını babasına yasladı ve başını iki yana salladı. O tatlı, cılız sesiyle, "Hayıy!" diye güldü. "Anne yayamas."

Neşeyle geçen uzun bir kahvaltının ardından havanın düne nazaran daha sıcak olmasını fırsat bilerek yüzmek için havuza indiler. Derinliği en fazla bir buçuk metre olan havuz oldukça büyüktü. Yine de Ezel gibi bir adam için havuzun iki ucuna ulaşmak sadece otuz saniye sürüyordu ama onlara yetiyordu.

"Ah, şuna bir baksana Ezel, çok şirin değil mi? Yüzmeyi ne zaman öğrendi ki?"

Başını Sevda'ya doğru çeviren Ezel'in gözleri manzarayı gördüğünde şefkatle kısıldı. Kızının kollarında sevimli kolluklar vardı. Belindeki simitle suyun içinde çırpınıp duruyordu. Aslında Ezel'e göre yüzdüğü yoktu ama Sevda kızları sanki kocaman bir şey başarmış gibi öyle güzel gülümsüyordu ki Ezel bir an kahkahalarla gülmek istedi. Gülüşünü saklayarak, "Sanırım geçtiğimiz günlerde olmalı," dedi. Ses tonu öylesine ciddiydi ki duyan biri dünyanın en önemli açıklamasını yapıyor zannedebilirdi. "Annesinin bir balık gibi yüzdüğünü görmüş ve ondan bir şeyler kapmış olmalı."

"Bence daha çok... Hey! Benimle dalga mı geçiyorsun, Ezel?"

Ezel gülerek havuzun kenarına oturdu. Güçlü kollarını iki yana yaslayıp, bacaklarını suyun içine bıraktığında Sevda ona doğru yüzdü. Birkaç kulaçta yanına ulaştı ve başını sudan kaldırıp soluklandı. Yüzünün önüne yapışan siyah saçlarını geriye doğru yatırdı. Çakır gözlerini kırpıştırarak açtı. Saçlarından yüzüne ve dudaklarına doğru süzülen su damlalarıyla ve üzerindeki o kırmızı kumaş parçalarıyla Ezel'e iç çektirecek kadar güzeldi ancak bunun farkında bile değildi. Kaşlarını çatmış, Ezel'i azarlamak için dudaklarını aralamıştı. Manzara öyle güzeldi ki Ezel, Sevda'yı öpmezse bunu kaçırdığı için kendini ömür boyu suçlardı.

Uzanarak avuçlarını genç kadının ıslak yanaklarına yasladı ve dudaklarını onunkilere bastırarak suya girdi. Sevda birkaç saniye bocalamış ancak ona karşılık vermekte tereddüt bile etmemişti. Genç kadın kollarından birini beline sarıp diğeriyle de saçlarına asıldığında Ezel zevkle inledi. Dilini onun ağzının kuytularında gezdirerek Sevda'yı baştan aşağıya titretti. Sevda güçsüzce ona yaslandı ve adamın kaslı bedeninde parmaklarını gezdirirken gülümsedi.

Saniyeler sonra geri çekildiklerinde nefes nefeseydi. Birbirlerini yeniden öpmelerine engel olan tek şey... *Melek'ti.* Çırpına çırpına onlara doğru ilerlemeye çalışıyor, "Baba yayamas, anne menim!" diye bağırıyordu.

Büyük iki kulaçla kızının yanına varan Ezel, onu belindeki simitten kurtararak kucağına aldı. "Bir konuda anlaşalım tatlım," diye mırıldandı. "Zamanlaman gerçekten berbat..."

Sevda kahkaha atarak başını iki yana salladığında Ezel'in dudakları da yukarı kıvrıldı. İçlerinde neşeli kıvılcımlar olan gözlerini yeniden Melek'in çakır gözlerine dikti. Onun kaşlarını çatıp, dudaklarını şirince büzdüğünü gördüğünde, "Hadi ama," diye inledi. "O aptal *Ken* bile *Barbie*'yi öpebiliyor, ben neden anneni öpemiyormuşum?"

"Anne menim!"

Bu kez Ezel yüzünü astığında Sevda kıkırdayarak kızını kucakladı. Onun ıslanan saçlarını kulağının arkasına atarken, "Evet bebeğim," diye fısıldadı. "Anne senin."

Çakır gözlerinin içinde saf bir neşe vardı. Kucağında kendisinin küçük bir kopyası olan Melek'le dururken öyle güzellerdi ki Ezel manzarayı aklına kazımak istercesine gözlerini bile kırpmadı. Onlara doğru yüzdü ve kollarını onlara dolarken gülümsedi. Usulca, "Siz," dedi. *"Siz benimsiniz. Benim her şeyimsiniz..."*

"Fazla abartmamışım değil mi? Yani... eğer öyleyse... başka bir şey giyebilirim."

Adamın karşısında güçlükle konuşan Sevda'nın üzerinde ip askılı, saten bir elbise vardı. Elbisesiyle aynı renk olan saçlarını dalgalar halinde açık bırakmıştı ve yüzünde, gözlerini ve dudaklarını ön plana çıkararak onu daha da çekici gösteren sade bir makyaj vardı. Yüksek topuklu, şık bir sandalet giymişti. Elinde inci boncuklarla süslü küçük bir çanta vardı. Gergin ve endişeliydi ancak Ezel'i gördüğünde rahatladı.

Ezel Doğan, lacivert bir takım giymişti. Sevda öyle uzun bir aradan sonra onu bu kadar şık görüyordu ki bir an için elinde olmadan nefesi kesildi. Adama doğru yürüdü ve ellerini onun ceketinin iki yanına yaslayarak gülümsedi. Adamın uzun, koyu renk saçları düzgünce taranmıştı. Saçları arkaya yatırıldığında, yeşil gözleri daha keskin ve daha parlak bakıyordu. İçleri öylesine berraktı ki Sevda adamın gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

Ezel ince beline sarılarak onu kendisine yasladığında Sevda, ellerinden birini adamın boynuna doladı. Ensesindeki kısa saçlarla oynarken Ezel de boynuna doğru eğildi. Durdu, kokusunu içine çekmek istercesine derince

soluklandı ve ardından dudaklarını tenine bastırdı. Her seferinde içini titreten bu aşk dolu dokunuş Sevda'yı yine sarstı. Ezel onu öyle yumuşak ve tutkulu öpüyordu ki Sevda'nın düşünebildiği tek şey bunu ne kadar sevdiğiydi.

"*Çok güzelsin...* Öyle güzelsin ki Sevda, bazen canıma kastın mı var diye düşünüyorum."

Sevda bu iltifatla kızararak gülümsedi. Dudaklarını Ezel'in çenesine bastırarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sen de çok hoş görünüyorsun."

Ezel gülümseyerek elini tuttu. Avucunu dudaklarına götürerek öptüğünde Sevda derin bir iç çekti. Adam merdivenleri inerken onu takip etti. Yüzdükten sonra bir şeyler atıştırmış, duş almış ve Melek'le birlikte biraz kestirdikten sonra akşama kadar vakit geçirmişlerdi. Saat yediye gelirken Ezel bir anda yemeğe gideceklerini ve şık bir şeyler giyinmesini söylemişti. Yemek hazırlamakla uğraşmak istemeyen Sevda bunu memnuniyetle kabul etmişti. İtiraf etmek gerekirse, Ezel'i gördüğü andan beri oldukça heyecanlıydı. Aşağı kattaki yatağının üstünde kırmızı, kabarık elbisesiyle oturan Melek'i gördüğünde heyecanı daha da arttı. Öylesine sevimli görünüyordu ki Sevda uzandı ve onu kollarına çekti. Kızının saçlarındaki kırmızı tokaları düzelttikten sonra yeniden Ezel'in elini tuttu.

Kendilerini alan araçla birlikte ormandan ve merkezden uzaklaşarak limana gittiler. Sevda bir teknede, güzel bir yemek yiyeceklerini düşünüyordu ancak kendilerini bekleyen *tekneyi* gördüğünde ağzı açık kaldı. Buna tekne demek büyük bir haksızlıktı. Kocaman, iki katlı bir yat onları bekliyordu ve Ezel'in gözlerindeki neşeli parıltılardan, dudaklarındaki o kibirli ve seksi gülüşten adamın onu şaşırtmaktan ne kadar hoşlandığı ortadaydı. Oysa neden şaşırıyordu ki? Adam sırf buraya gelebilmek için bir jet satın almıştı.

"Ezel?" diye korkarak fısıldadığında adam kısık bir sesle güldü. Onun gözlerindeki soruları görerek, "Hayır," diye mırıldandı. "Yatı satın almadım, *bu sefer kiraladım.*"

"Ben, şey... buna sevindim."

Ezel gülerek elini uzattı ve Melek'i kucaklayarak tekneye geçti. Onu bir köşeye oturttu. Daha sonra elini Sevda'ya uzatarak onun da çıkmasına yardım etti. Birkaç adam halatları çözerken, Sevda açılacaklarını ve yalnızca üçünün olacağını anlamıştı. Ezel'in ehliyeti vardı ancak genç kadın yine de, "Kaybolmayız değil mi?" diye sordu. "Yani... koca okyanusun ortasındayız ve birazdan hava..."

"Kaybolmak mı? Elbette hayır," diye mırıldanan Ezel, kızını kucakladı ve Sevda'yı da peşinden sürükleyerek kaptan köşküne geçti. "Merak etme, çok açılmayacağız zaten. Sadece biraz uzaklaşmak istiyorum. Geceyi burada geçireceğiz, yarın akşam eğer istersen yeniden dönebiliriz."

Usulca başını sallayan Sevda, Melek'i kollarına aldı ve kucağına oturttu. Onun korkacağından ya da midesinin bulanacağından korkuyordu ama küçük kızları, saçlarından çekip aldığı kırmızı tokalarıyla oynarken halinden son derece memnun görünüyordu. Onun kıvırcık saçlarını okşayan Sevda, Ezel'e yandan bir bakış atarken, "Hatırladın mı?" diye sordu. "En son açıldığımızda beş aylık hamileydim, cinsiyetini henüz öğrenmemiştik ve şimdi... o şimdi burada, bizimle. Hem de üç yaşında."

"Hatırladım," diyen Ezel şefkatle güldü. "İyiyim deyip durmuştun ancak akşama kadar kusup somurttun, mide bulantın hiç geçmemişti."

Sevda o günü hatırlarken elinde olmadan kıkırdadı. "Günü sana zehretmiştim. Sanırım hamileyken biraz huysuzdum."

"Sanırım mı? Biraz mı?"

Sevda gülerek yüzünü kızının saçlarına gömdü. Gözlerini dışarı çevirerek, tıpkı Melek gibi okyanusu seyretmeye başladı. Güneş yeni yeni batıyordu ve etrafı kızıla boyamıştı. Sevda bu manzarayı defalarca kez seyretmişti ancak öyle güzeldi ki her seferinde huzurla doluyordu. Burası ona tahmin ettiğinden de iyi gelmişti. Hiçbir şeyi unutturmamıştı ama yeni anılar biriktirmesini ve zihnini temiz tutmasını sağlamıştı.

Yeterince açıldıklarında güneş batmıştı. Yatın aydınlatması dışında etraf zifiri karanlığa boyanmıştı. Gecenin ortasında parıldayan bir ay gibiydi ve manzaranın güzelliği Sevda'nın nefesini kesmişti. Ezel koltuğundan kalkarak elini uzattığında, Sevda adamın elini tuttu ve birlikte bir üst kata çıktıklarında gözleri hayranlıkla parıldadı.

Küçük bir yemek masasının üzerinde muazzam bir sofra kuruluydu. Bembeyaz bir örtünün üstünde gümüş takımlar vardı ve tabaklara servis edilen yemekler özenle korunmuştu. Masanın ortasını güzel bir çiçek ve yüksek, hoş kokulu iki mum süslüyordu. Şık, gümüş varaklı kadehler seçilmişti. Buz kovasının içindeki bir şişe şarap, masanın hemen yanındaki servis sehpasının üstünde onları bekliyordu. Sehpanın alt katı pek çok tabakla doluydu ve Sevda gördüğü bu özen karşısında dilinin tutulduğunu hissediyordu.

"Ezel," diye fısıldadığında adam yumuşak bir sesle, "Haydi gel," dedi. Uzanıp onun için bir sandalye çekti ve yerleşmesine yardımcı oldu. Ardından Melek'i da ortalarına bırakarak kendi de Sevda'nın tam karşısına oturdu. "Beğendin mi?" diye sorarken gözlerinin içi parıldıyordu.

"Bayıldım, tüm bunları yaptığına inanamıyorum."

"Senin için her şeyi yaparım."

Sevda utanarak gülümsediğinde, Ezel tabaklarının üstündeki kapakları kaldırıp bir kenara bıraktı. Endonezya yemekleri fena sayılmazdı ancak

Sevda, artık muz yaprağına sarılı pirinç görmekten ya da haşlanmış sebze yemekten bıkmıştı. Bu yüzden tabağındaki somonu gördüğünde gözlerinin içi güldü. Burada yediği balıklar genellikle ağır soslar ve baharatlarla servis ediliyordu. Ancak önündeki balık onun damak zevkine çok daha uygundu, üstelik leziz görünüyordu.

Ezel onun bakışlarını fark ettiğinde, "Aşçıyı biraz tehdit etmiş olabilirim," diye fısıldayarak Sevda'yı güldürdü. Kadın, çatalını masaya vurarak dudaklarını şapırdatan kızlarının tabağını, balığını parçalamak için önüne çekti. Ezel de ayağa kalktı ve bir tirbuşon alarak şişeyi açtı. Neredeyse kırk yıllık bir klasikti ve kokladığı an bu gece için doğru tercih yaptığını anlamıştı.

Kadehleri doldurarak yerine geçti. O da tıpkı Sevda gibi balığını yemeye başladı. Melek de ortamın ne kadar güzel ve özel olduğunu fark etmiş gibiydi. Bugün parmakları yerine çatalını kullanıyordu. Çatalını büyük bir hevesle balıklara saplayarak ağzına götürürken hem Sevda'yı hem de Ezel'i güldürüyordu. Uzanamadıklarını parmaklarıyla göstererek ağzını açıp bekliyor ve ardından kaldığı yerden devam ediyordu. Mırıldanıp dururken Ezel'e ve Sevda'ya sevimli gülücükler atıyordu.

İlerleyen dakikalarda rüzgâr esmeye başladığında, Ezel içeriden iki polar getirdi. Birini Melek'in, diğerini de Sevda'nın sırtına attı. Mayıs ayına yaklaşmışlardı ancak bazen ansızın esen rüzgâr insanı titretebiliyor ya da yağmur bastırabiliyordu. Ezel yerine otururken, Sevda üzerindeki polara sarılarak gülümsedi. "Her şeyi düşündün, öyle değil mi?"

"Söz konusu sizsiniz, elbette düşündüm."

Ezel onu daha da çekici kılan bir gülüşle göz kırptığında Sevda'nın kalbi kanat çırpmaya başladı. Genç kadın dudaklarındaki gülüşü gizlemek için suflesine uzandı. Yemeklerin ardından yeterince doyduklarını düşünüyordu ancak tatlıya her zaman yerleri vardı. Melek de onun gibi düşünüyor olmalıydı ki kaşığını büyük bir hevesle sufleye daldırıyor, ağzına ve çenesine bulaştırmasına aldırmadan yiyordu.

Gülümseyerek kızını seyrederken bir peçeteye uzanan Sevda, "Ona tatlıları bu kadar sevdiren kim?" diye sordu. Uzandı ve Melek'in elbisesine akmak üzere olan bir damlayı çenesinden sildi. "Sabrina mı yoksa Belen mi?"

"Aslında ikisi de değil. Sanırım Gülden ve Ömür."

Sevda, Gülden'i tanıyordu ancak Ömür ismini ilk kez duyuyordu. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. "O kim?"

"Galerinin yeni müdürü. Aslına bakarsan iki yıldır bizimle, onu tanısan çok seveceğine eminim."

"Kızımızı emanet edebileceğin kadar iyi anlaşıyorsunuz sanırım?"

Sevda'nın tırnaklarını çıkardığını gören Ezel kibarca ağzını sildi. Peçeteyi bir kenara katlayıp koyduktan sonra dirseklerini masaya yasladı. Yeşil gözlerini kısarak, "Benim için bir dost," diye yanıtladı. "Tıpkı Sabrina gibi ve onun için de öyle. Lütfen merak etme."

Sevda bu sözlerle biraz yumuşadığında, kaşığını suflesinde dalgınca gezdirerek, "Nasıllar?" diye fısıldadı. "Sabrina, Belen, Erez, Akın ve diğerleri..."

Ezel, "Akın yeniden Narin'le birlikte," dediğinde Sevda'nın gözleri irice açıldı ancak bu mutlu bir şaşkınlıktı. "Belen iki sene önce Süha'yla evlendi ve şimdi bir bebek bekliyorlar, sanırım yedinci ayına yaklaşmıştır. Sabrina ve Baha ise nişanlılar. Birkaç ay sonrası için düğün planlıyorlar."

"Çok sevindim," diye mırıldanan Sevda, gözlerine yaşların dolduğunu anladığında ağlamamak için kadehinden bir yudum aldı. "Peki ya Erez," diye mırıldandı. "O nasıl?"

Erez'in yeri Sevda için apayrıydı. Ona, Ezel'i kırmamasını söylediği o günden beri bu böyleydi. Erez, söyledikleri için pişman olarak ona bir buket çiçek ile kaliteli çikolatalar gönderdiğinde, Sevda onu affetmişti. Sonra daha yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Dışarıdan umursamaz ve korkutucu görünen Erez Gündoğdu'nun mu, yoksa alaycı ve neşeli olanın mı gerçek olduğunu merak eder dururdu ancak fark etmişti ki ikisi de değildi. Adam, Sevda'nın düşündüğünden çok daha *derindi.* Onu gerçekten görme fırsatını yakalayan Sevda, Erez'i çok seviyordu. Adam onun için tıpkı o gün söylediği gibi bir dosttan öte abi gibiydi ve o da Sevda'ya çok düşkündü. Sık sık konuşur, fırsat buldukça görüşürlerdi. Sabrina'nın yokluğunda adam ona hiç olmadığı kadar iyi gelmişti ve geçen bu üç yılda Sevda, Erez'i çok özlemişti.

Ezel uzanıp elini tuttu ve onu teselli edercesine, "İyi," diye mırıldandı. "Sanırım iyi..."

"Bu ne demek?"

"Sanırım kalbini kıran kadını buldu ve üstesinden gelmeye çalışıyor demek."

Bu cevaplarla tatmin olmayan Sevda, "Döndüğümde her bir detayı soracağım," diyerek gülümsedi. "Onları çok özledim."

"Onlar da seni çok özledi."

Aralarında oluşan kısa sessizlik, cılız bir horultuyla parçalandığında Sevda, kızının uyuduğunu gördü. Gevşekçe kavradığı kaşık, suflesinin içindeydi ve başı yana düşmüştü. Genç kadının dudakları bu görüntüyle birlikte şefkatle kıvrıldı. Sevda sandalyesini iterek ayağa kalktı ve Melek'i nazikçe kucakladı. Yanağını Sevda'nın omzuna yaslayan Melek, birkaç saniyenin ardından yeniden horlamaya başlamıştı.

Sevda kıkırdayarak onu seyrederken Ezel, "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sanırım halledebilirim. Odası nerede?"

"Aşağıda, sağdan ikinci kapı."

Sevda başını sallayarak gülümsedi ve aşağı inen merdivenlere doğru yürüyerek gözden kayboldu. Melek'in odasına girdiğinde kızını yavaşça yatağın üstüne bıraktı ve onun üzerindeki elbiseyi dikkatlice sıyırdı. Dolapların içinden şirin bir gecelik alıp giydirdi. İnce bir battaniyeyi de Melek'in üzerine attı ve başucu lambasını yakarak odadan çıktı.

Ezel'in yanına dönmeden önce banyoya uğradı. Saçlarını düzeltti, rujunu tazeledi ve yeniden yukarı çıktı. Ezel masada değildi. Bunun yerine bir üst kattaydı, deri koltuklardan birine yaslanmıştı. Elinde yeni bir kadeh vardı ve kıstığı yeşil gözlerindeki bakış öylesine yoğundu ki Sevda ona doğru yürürken titredi. Ezel parmaklarını çenesine yaslayıp, başını hafifçe yana eğerken onu gözleriyle çırılçıplak bırakmış ve ruhunun her bir milimini ateşe vermiş gibiydi.

Sevda derin bir nefes aldı. Titrek bir gülümsemeyle Ezel'in yanına oturdu. Uzanıp, kadehini dudaklarına götürerek iki koca yudum aldı. İçindeki yangın sönmemişti ancak biraz olsun rahatlamıştı. Bacak bacak üstüne atıp, kadehini dizine bıraktı ve başını koluna yaslayarak adama döndü. Ezel hâlâ aynı yırtıcı, keskin gözleriyle onu izliyordu ancak bu sefer gözlerinde derin bir ilgi, biraz hüzün ve bolca da sevgi vardı.

Ezel de kadehini tıpkı kendisinin yaptığı gibi dizine yasladı. Uzanarak, parmaklarının tersini yanağında gezdirdi. Yumuşak, çıldırtan dokunuşları yavaşça boynuna indi ve oradaki saçları geriye doğru attı. Parmaklarını nabzının üstüne bastırdı ve dudakları yavaşça kıvrıldı. "Neden buradayız, biliyor musun?" diye fısıldadı. Sevda başını iki yana salladığında, uzanıp kadehlerini önlerindeki sehpaya bıraktı. Genç kadını kendisine çekti. Sevda'nın sırtını göğsüne yasladıktan sonra başını yana eğerek çenesini genç kadının omzuna bıraktı.

Birbirlerine değen yanakları ve birbirlerine karışan solukları her ikisini de nefessiz bırakmıştı. Ezel uzanarak ellerini yakaladı ve parmaklarını, Sevda'nın parmaklarına kenetledi. Onları sanki burada, yanında olduğuna inanmak istercesine sıktı. Burnunu boynunda gezdirerek derin bir nefes aldı.

"Dört yıl..." Fısıltısı boğuk, Sevda'nın tenini okşayan bir tüy kadar yumuşaktı. "Dört yıl oldu, Sevda. Bugün... *yirmi altı nisan.* Biz evleneli tam dört yıl oldu."

Sevda nefes almayı kesti. Titrediğinde, onun ağlamak üzere olduğunu anlayan Ezel, "Ağlama," diye fısıldadı. "Lütfen, Sevda..."

"Bu... birlikte kutladığımız ilk yıldönümümüz, değil mi?"

"Evet..."

Ezel, genç kadının ellerini bıraktı ve kollarını onun beline sararak dudaklarını saçlarına yasladı. O an yağmur, ince ince yağmaya ve huzur dolu bir sesle onları sarmaya başladı. Sanki Sevda'nın yerine gök ağlıyor, genç kadının yapamadığı her şeyi yapmak istercesine hiddetle yere vuruyordu. Sevda yüzünü Ezel'e doğru kaldırdı ve alnını adamın çenesine yaslarken gözlerini yumdu. "Ayrı geçirdiğimiz onca yıl..." Sanki sözcükleri bir araya getiremiyordu. "Çok... çok zordu Ezel, *çok zordu.*"

"Biliyorum, biliyorum sevgilim. *Biliyorum...*"

Ezel uzanarak omzunu okşadı. Parmakları oradan koluna, sonrasında da parmaklarına dolandı. Genç kadının elini tutarak, dudaklarına götürmeden hemen önce parmağına bir yüzük taktı. Bu, Ezel'in yıllar önce Sevda'ya taktığı yüzüktü. Hamileliğinde kilo aldığı için yüzüğünü çıkaran Sevda, onu hep boynunda taşırdı. Yüzüğünü en son doğum yaptığı gün takmıştı.

Bir damla yaş çenesine doğru süzüldüğünde Ezel, "Onu yıllarca sakladım," diye fısıldadı. "Boynumdan hiç çıkarmadım Sevda, ta ki buraya gelene dek. Sen... sen doğum yaptıktan sonra... eşyalarını bir kutunun içinde bana verdiler. Yüzüğün oradaydı, benim düşündüğüm tek şey ise buydu. Sen son nefesini verirken bile kolyen boynundaydı ve benim de boynumda olacaktı..."

Sevda kendini tutamadan hıçkırdığında, Ezel yanağını saçlarına yaslayarak yüzüğünü okşadı. "Onu sana geri vermek istedim, hastanede gözlerini açtığında yeniden vermek istedim ancak yapamadım. Galiba korktum Sevda, kabul etmeyeceğinden korkarak bugüne dek sakladım."

"Sana... sana soramadım. Her gece aklımdaydı ama bir türlü soramadım, Ezel. Duyacağım cevaptan korktum, soramadım..."

"Ah, Sevda," diye fısıldayan Ezel hafifçe geri çekildi ve kadının çenesini nazikçe kavrarken, uzanıp gözyaşının ıslak izlerini sildi. "Onu nasıl saklamazdım ki söylesene? Sana nasıl kıyardım? Bize bunu nasıl yapardım?"

Sevda hıçkırarak kollarını boynuna doladığında Ezel onu sıkıca sardı. "Hani hep diyorsun ya, iyi ki varsın diye. Asıl sen iyi ki varsın, Sevda. Sen ve senin aşkın... Beni öyle bir sardın ki Sevda, öyle bir kuşattın ki... Kanımın son damlasına kadar bana karıştın. Asıl sen, *iyi ki varsın.*"

Sevda yeni bir hıçkırıkla, "Beni ağlatıyorsun," diye mızıldandığında adam hafifçe güldü. Dudaklarını saçlarının tepesine bastırarak, "Sadece seviyorum," diye fısıldadı.

Bölüm 35

Hıçkırıkları yerini iç çekişlere bıraktığında Sevda, Ezel'in ona uzattığı mendili aldı ve burnunu sildi. Gözyaşlarını parmaklarının tersiyle şöyle bir kuruladıktan sonra elini havaya kaldırarak, taşmak üzere olan bir nehir gibi parıldayan gözlerini yüzüğüne dikti.

Ezel'in bu yüzüğü ona verdiği günü dün gibi hatırlıyordu. Romantik bir evlilik teklifinde bulunmamıştı ve bu yüzüğü parmağına takarken de romantik olduğu söylenemezdi ancak genç kadının nefesini kesmiş ve onu oldukça mutlu etmişti.

Stüdyoda, yeni bir tablo için çarşafların altında uzanıp kahvesini yudumlarken, Ezel birden uzanmış ve ellerini ellerinin arasına alarak bu yüzüğü parmağına teklifsizce takmıştı. Sevda şaşkınlıkla irileşen gözlerini parmağındaki elmas ve yakutlarla süslü yüzükte dolaştırırken, *"Neden bunu seçtim bilmiyorum,"* diye fısıldamıştı. *"Zümrüt istemedim, safir ya da daha zarif bir şey, kibar bir tektaş... Bunu gördüğüm an sadece parmağında bu olmalı diye düşündüm. Göz alıcı bir yakut, en az bizim kadar kırmızı... Ve çevresini süsleyen küçük elmaslar, en az bizim kadar parlak."*

Sevda dolan gözleriyle Ezel'e baktığında, adam eğilmiş ve alnını onunkine yaslayarak derin bir nefes almıştı. Aldığı o nefeste hem huzur hem de hüzün vardı.

"Sana annemden kalan bir yüzüğü vermek istemedim Sevda çünkü ne annem ne de babam birbirlerini seviyordu. Ben bile, yıllarca neden evlendiklerini düşünüp durdum. O evlilik yalnızca onların değil, benim de lanetimdi ve ben bunun bize bulaşmasından korktum..." Sevda'nın gözleri sorularla dolmuştu ancak Ezel ona fırsat vermeden devam etmişti. Küçük bir çocuğun kırgın sesiyle, *"Onların anılarını istemiyorum, Sevda,"* demişti. *"Ben seninle yepyeni anılar istiyorum ve bu yüzük... bu yüzük bizim başlangıcımız değil ama sonumuz... Onu parmağından çıkardığın an bunun kalbimi sökmekle aynı şey olduğunu bil, beni öldürmek olduğunu bil..."*

Adamın yeşil gözleri ona daha önce hiç bu kadar kırgın ve muhtaç bakmamıştı. İşte o an Sevda, Ezel'in kalbini gerçekten kırabileceğini anlamıştı. Adamdaki yeri öylesine derindi ki buna gücü vardı, sadece tek bir saniyesini alırdı. Sevda bunu fark ettiğinde titremişti. Kendi kalbi Ezel'in avuçlarındaydı ancak adam da kalbini hiç çekinmeden ona vermişti. Bunun için

yıllarca beklemişti ve Sevda kollarını onun boynuna dolayarak bunu asla yapmayacağına yemin etmişti.

O yüzüğü, ömrü boyunca taşıyacağına yemin etmişti...

Hatırladıklarıyla birlikte gözleri yeniden dolduğunda, "Sana verdiğim o söz var ya," diye mırıldandı. "Bu yüzüğü ömrüm boyunca takacağımı söylemiştim."

Ezel başını sallayarak, yüzünün önüne düşen bir tutam saçı parmağının tersiyle arkaya attığında Sevda hafifçe gülümsedi. "Galiba bu sözü tutamayacağım," dedi ve Ezel'in donakalmış yakışıklı yüzüne bakarken ona uzandı. Avuçlarını adamın sıcacık yanaklarına yasladı. "Bana annenin yüzüğünü vermek istemediğini söylemiştin, güzel bir evliliklerinin olmadığını, birbirlerini sevmediklerini..."

"Çünkü öyleydi," diyen Ezel zorlukla fısıldayabildi. "Onlarınki... yalnızca bir eziyetti."

"Ama bizimki değil. Kaç yıl kaybedersek kaybedelim Ezel, bu mutlu bir evlilik olacak biliyorum," diye fısıldayan Sevda ona gecenin karanlığında parıldayan gözlerle baktı. "Bu masal mutlu bitecek ve ben... ben bu yüzüğü oğluma bırakmak istiyorum. Sevdiği kadının parmağına taksın. En az bizim kadar büyük, tutkulu bir aşk yaşasın."

"Sen... sen oğlum mu dedin?"

Sevda gözlerindeki yaşları itip başını iki yana salladı ve gülerek, "Takıldığın nokta bu mu?" diye fısıldadı. "Sana o kadar şey söyledim ve sen..."

"Oğlumdan gerisini dinlemedim," diyen Ezel uzanarak Sevda'yı kucağına çekti.

Genç kadın bacaklarını iki yana açarak kucağına yerleşirken, ellerinden birini Sevda'nın sırtına yasladı. Diğeriyle de çenesini kavrayarak yüzünü nazikçe kendisininkine kaldırdı. Sevda'nın yaşlarla parıldayan çakır gözleri, gecenin ve loş ışığın altında laciverde çalan keskin bir renk almıştı. Yanaklarıyla burnunda gözyaşlarının ve utancın bıraktığı tatlı bir kızarıklık vardı. Dudakları davetkâr bir şekilde aralanmıştı. Ezel'e bakarken hiç olmadığı kadar güzel görünüyor, kirpiklerini yavaşça kırpıştırarak bir melek gibi gülümsüyordu.

Ezel derin bir iç çekti. Parmaklarını Sevda'nın boynuyla omzu arasındaki o noktada gezdirmeye başlayarak, "Bir oğlan," diye fısıldadı. Şaşkın değildi ve sesinde derin bir tutkuya karışan hayranlık vardı. Seviştiklerinde korunmamışlardı. Bunu elbette düşünmüşlerdi ancak ikisi de dile getirmemişti. Sanki konuşmanın, geleceğe dair planlar kurmanın tüm büyüyü bozacağını, onları korkutacağını düşünmüşlerdi fakat şu an korku, Ezel'in hissettiği en son şey bile değildi. Ne Ezel bir ay öncesindeki o adamdı ne de Sevda bir ay

öncesindeki o yaralı kadındı. Bazı şeyler zaman alsa da atlatıyorlardı. Ezel bunu gördükçe içinin huzurla dolduğunu hissediyor ve yarın için ümitle bakabiliyordu.

Sevda başını sallayarak, "Bir oğlan," diye tekrarladı. "Sen ve Melek benim her şeyimsiniz, sizi aklımın alamayacağı kadar çok seviyorum ama hazır olduğumuzda, günün birinde bunu çok isterim, Ezel."

"Tıpkı Melek gibi," diye fısıldayan Ezel, Sevda'nın ellerini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Melek'in doğacağını öğrendiğimde hissettiğim o duyguyu tarif edemem, Sevda. Sanki... sanki göğsüm patlayacaktı. İçim içime sığmıyordu ve ben hiç o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Bana yalnızca Melek'i değil, dünyaları da verdin, Sevda."

"Ve sonra... sonra o dünya yıkıldı."

Sevda yeniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi kekelediğinde Ezel onu kendine doğru çekti. Alnını onunkine yaslayarak derin bir nefes aldı. Sevda'nın yağmurla karışan kokusunu derince soluyarak, "Yıkılmadı," diye fısıldadı. "Eğer sen benden gerçekten gitseydin yıkılırdı Sevda ama sen buradasın. Güneş doğuyor, ay geceyi aydınlatıyor ve benim dünyam yeniden dönüyor çünkü sen buradasın..."

Sevda içini çekerek gülümsediğinde Ezel, alnına dökülen saçları ve parlayan yeşil gözleriyle hiç olmadığı kadar yakışıklı görünürken güldü. Genç kadın konuşmak için dudaklarını araladığında Ezel, parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Hadi oğlan konusuna geri dönelim," diye fısıldadı. Sevda'nın kızaran yanakları ve büyüyen gülüşü, delice atan kalbini yalnızca daha da hızlandırdı.

Genç kadın uzanıp, alnına dökülen saçlarını nazikçe geriye itelerken kirpiklerini yavaşça kırpıştırdı. "Melek bana benziyor... gözleri, saçları, gülüşü. Belki, belki sana benzeyen bir de oğlumuz olur. Gözleri sen gibi bakar, senin gibi güler ve annesinin kalbini çalar."

"Eğer bana benzeyecekse, eminim sadece annesininkini değil tüm kadınların kalbini çalar."

Sevda kıkırdayarak güldü. "Buna eminim," derken Ezel uzanarak kollarını ona doladı. Dudaklarını Sevda'nın dudaklarına bastırdı ve genç kadını kendisine çekti. Onu yağan yağmurun, esen rüzgârın altında öptü. Yalnızca saniyeler sonra genç kadın ona fırsat vermeden dudaklarını araladı. Ellerinden birini Ezel'in gömleğinin düğmelerine, bir diğerini de ensesine götürerek ona karşılık verdi. En az Ezel kadar istekliydi ve adamın dilini diliyle karşılarken onu tamamen kuşatmasına, ağzını ele geçirmesine izin verdi. Bedenini onunkine bastırıyor, dudaklarından dökülen kısık iniltilerle Ezel'i deliye çeviriyordu.

"Sadece bir gece önce kollarımdaydın... Ve benim tek düşündüğüm seni nasıl özlediğim."

Geri çekildikleri o kısacık anda Ezel nefes nefese hırladığında elbisesinin askılarını omuzlarından düşürdü. Sevda derin bir nefes alarak gülümsedi. Ezel'in gömleğinin düğmelerini açmak için uzandı. Dudakları yeniden adaminkiler tarafından örtüldüğünde memnuniyetle inledi. Adamın kollarının arasında olmak ve onun tarafından öpülmek cennetten bir parça gibiydi. Ezel'in parmakları teninde gezindiğinde sanki ateşten bir yol çiziyor, oyunbaz dili dudaklarını aralayarak kendisininkine karışıyordu. Onu talan ettiğinde ise Sevda yanıyordu. Yağmur hızını artırarak ince ince yağıyor ve esiyordu ancak o sadece yanıyordu. Ezel'in ateşi her ikisini de bir koza gibi sarıyordu. Sanki onları her şeye, herkese karşı soyutluyordu.

Sevda düğmelerini açarak, ellerini Ezel'in geniş göğsüne yasladığında adam ondan ayrılarak keskin bir iç çekti. Sevda'nın dokunduğu her bir santim kasılarak tepki verirken avuçlarını kadının kalçalarına yasladı. Yukarı sıyrılan elbisesini onun da yardımıyla belinde topladı ve ellerini teninde gezdirirken küfrederek, ateşe dokunmuş gibi geri çekildi.

"Külot giymedin mi?"

Ezel kısılan, ateş dolu gözlerle ona bakarken, Sevda başını iki yana sallayarak güldü ve adamın gömleğini teninden sıyırdı. Kızaran yanaklarıyla, "Elbisemin altında belli oluyordu," diye fısıldadı. "Ben de giymedim."

"Tüm yemek boyunca çıplaktın ve ben bunu yeni fark ettim, öyle mi?"

Ezel, Sevda'nın yeniden başını sallamasına izin vermeden uzandı ve dudaklarını hoyratça ele geçirdi. Sevda'nın tek yapabildiği dudaklarını aralamak, avuçlarını Ezel'in tenine yaslayarak adama doğru sürtünmekti. Aralarında yalnızca onun pantolonu vardı ve Sevda onun nasıl sertleştiğini, hareketleriyle birlikte altında nasıl büyüdüğünü hissedebiliyordu. Bunu seviyordu; adamın onu istemesini ve bunu gizlemeden dile getirmesini seviyordu. O küstah, ateşli dilini; sevişirken ona yapmak istediği her şeyi utanmadan fısıldamasını seviyordu. Adamın kollarında olmak öyle güzeldi ki Sevda ona dair ne varsa seviyordu.

Ezel, elbisesinin üst kısmını çekiştirerek aşağı indirip onu neredeyse çırılçıplak bıraktığında, Sevda ürpererek adamın avuçlarına yaslandı. Ezel göğüslerini kavrayıp, parmaklarının arasında hoyratça yoğururken inledi. "Yatak..."

"O senin çıplak olduğunu öğrenmeden önceydi güzelim!" Ezel eğilerek dudaklarını boynuna bastırdı ve tenini dişleriyle çizerken, "Seni burada alacağım," diye fısıldadı. "Herkesten uzakta, koca bir okyanusun tam ortasında... sen gecenin içinde bir yıldız gibi parlarken alacağım."

"Üşürüm..."

"Ben seni ısıtırım."

Bu sözlerden sonra Ezel eğilerek göğüslerinden birini ağzına aldı. Onu hafifçe yükselterek, kemerini çözüp pantolonunu indirdiğinde genç kadın zevkle ürperdi. Avuçlarını adamın omuzlarına sardı ve uzanarak *onu* kavradı. Ezel dişlerini tenine geçirirken, bir diğer göğsüyle ilgilendiğinde huysuzca sızlandı. Yükseldi ve avuçlarından birini Ezel'in omzuna yaslayarak onu yavaşça içine aldı. Sadece birkaç öpücük ve küçük dokunuşla öylesine ıslanmıştı ki Ezel sessiz bir küfür savurdu. Ellerini Sevda'nın beline sararak genç kadını sertçe kucağına yasladı. Onu tamamen doldurduğunda, Sevda onu ikinci bir deri gibi sardığında nefes nefeseydi. Yakışıklı yüzü kasılmış, gözleri parlak bir mücevher gibi ışıldamaya başlamıştı. Gecenin karanlığında öylesine güzel ve güçlü görünüyordu ki... Tereddüt bile etmeden bedenini onunkine yaslayan Sevda'nın; ona bakarken büyülenip, nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Yüksel ve beni içine al."

"Ne?"

Sevda az önceki haline tezatla utanarak fısıldadığında Ezel güldü ve dudaklarını onunkine yaslayarak, "Duydun *karım*..." diye fısıldadı.

Bu kelime bir başkasının dudaklarından döküldüğünde bir sevgi sözcüğü gibi gelebilirdi ancak Ezel söylediğinde bundan çok daha fazlasıydı. Adam *karıcığım* yerine *karım* demeyi tercih ediyordu. Sonuna kadar ona ait olduğunu, olabilecek en küstah ve ateşli şekilde Sevda'ya hatırlatıyordu. Genç kadın ona kızmak istese de kızamıyordu çünkü derinden gelen boğuk sesinde tenini saran öyle bir büyü vardı ki kendini bunu yeniden duymak için ölürken buluyordu.

Sevda birkaç saniye için duraksadığında, onun biraz teşvike ihtiyacı olduğunu anlayan Ezel kollarından birini beline sardı ve onu hafifçe yükseltti. Ardından Sevda'nın hiç beklemediği bir anda yeniden sertçe kucağına çekti. Sevda bu hareketle inledi. Tıpkı istediği gibi hareket etmeye başladığında, Ezel arkasına yaslanarak onu seyretti. Kadın ritmini bularak, bir tanrıça gibi üstünde hareket edip onu içine alırken; dalgalı saçları arkasında salınıyor, güzelim teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Gözlerini yummuştu ve aralık dudaklarının arasından derince soluyor, inleyerek tırnaklarını tenine geçiriyordu. Sesi yağan yağmura karışıyordu. Hareketleri tıpkı damlalar gibi hızlanırken, Ezel büyülenmiş gibiydi. Ancak onu daha da büyüleyen şey, Sevda'nın ansızın gözlerini açması ve bakışlarını onunkilere dikerek gülümsemesiydi. Hayatında bundan daha erotik bir şey görmemişti.

"Siktir!"

Ezel sarsılarak uzandı ve dudaklarını Sevda'nınkilere bastırarak genç kadının ensesini kavradı. Onu kendine çektikten sonra kalçalarını onunkilere bastırıp ritmik vuruşlarla onu doldurmaya başladı. Sevda'nın üstünde adeta kıvranması ve hareketlerine aynı şevkle karşılık verirken adını fısıldayıp durması onun için son sınırdı. Avuçlarını Sevda'nın saçlarına doladı. Genç kadını yan tarafına çekip, dudaklarını boynuna bastırırken hızlandı. Hiç olmadığı kadar hoyrattı ve birkaç saniyenin ardından Sevda kasılıp titreyerek gelirken o da hemen ardından haykırarak karısına katılmıştı.

Birbirlerinin tenine vuran hızlı soluklarla dinlenirlerken, Ezel uzandı ve arkasındaki ince battaniyeyi Sevda'nın sırtına atarak genç kadını sıkıca sardı. Kollarından birini battaniyenin üstünden karısının ensesine doladı. Genç kadın başını boynunun girintisine yaslarken Ezel, dudaklarını Sevda'nın terle ıslanan saçlarına bastırdı.

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun karım," diye fısıldadı. "Nice senelere... Umarım tüm yıl *böyle* geçer."

Sevda onun son sözleriyle önce iç çekti, ardından kıkırdayarak güldü. "O yılbaşı için geçerli bir kere! Evlilik yıldönümlerinin buna dahil olduğunu sanmıyorum, Ezel."

"Ben sadece şansımı denemek istemiştim," diye mırıldanan Ezel geri çekilip, genç kadının yorgunca kısılan gözlerine bakarken çapkınca sırıttı. Yeşil gözlerinin içinde oyunbaz parıltılar vardı ancak her şeyden önce, içleri sevgi ve aşkla bakıyordu. Bunlar öylesine derin ve anlamlı bakışlardı ki Sevda'ya kalan tek şey de onlarda kaybolmaktı.

Genç kadın uzandı ve parmaklarını nazikçe adamın yüzünde gezdirirken, "Sen de bana bir söz ver," diye fısıldadı. Ezel hiç düşünmeden başını salladığında, öpülmekten kızaran güzel dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Aradan kaç yıl geçerse geçsin, bana hep böyle bak, Ezel. Gözlerinde... öyle güzel bir bakış var ki bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Ben senin gibi bir ressam değilim, renkler benim için... sadece bir renkti. Yeşil sadece yeşildi ama seninleyken öyle olmadığını anladım, seninle yeşilin bin bir tonunu tattım ve ben her birine bayıldım, Ezel."

Ezel gözlerini hafifçe kısıp, gamzelerinden birini göstererek gülümsediğinde Sevda derin bir iç çekti. Parmaklarını adamın yanağından, kıvrılan dudaklarına kaydırdı ve onları usulca okşarken, "Gülümsediğinde gözlerin tıpkı bir ayna gibi," diye fısıldadı. "Açık yeşil, aynı çimenlere benziyor. Öyle duru ve berrak ki içlerinde kendi yansımamı görebiliyorum. Yeşillerine karışan o siyah benekleri seçebiliyorum. Kızdığında ise neredeyse siyah gibi. İçlerinde, o benekleri bile yutan bir alev, koca bir yangın var sanki."

"Peki ya seni öptüğümde?" diye soran Ezel eğilerek burnunu genç kadının şakağına yasladı. "Ya o zaman?"

"O zaman... o zaman daha koyu bir rengi var. Ancak siyah değil, tıpkı yapraklar gibi... Ve içleri..."

"Ve içleri?"

Ezel geri çekilerek kaşlarından birini kaldırarak sırıttığında Sevda yavaşça güldü. "İçleri o kadar da berrak değil. O zaman koyuluyor, sanki... içinde bir fırtına kopacakmış, her şeyi onlarda toplamış gibi bakıyor. Çok karanlık, çok yoğun... Tıpkı bir mıknatıs gibi beni sana çekiyor, gözlerinde her şey var, Ezel... Deli bir tutku, ele avuca sığmaz bir aşk... Bunu gördüğümde *işte* diyorum, *bu adam beni gerçekten seviyor.*"

Sevda susarak utangaç bir gülüş tüm yüzünü kapladığında, Ezel uzandı ve elini kavrayıp dudaklarını avucunun içine bastırdı. Gözleri şimdi de öyleydi, tıpkı Sevda'nın anlattığı gibi koyulmuştu ve içlerinde her hücresini kuşatan bir sevgi vardı. "Sana söz veriyorum," diye fısıldadı. Aşk kokan bakışları, Sevda'nın laciverde çalan çakırlarındaydı. "Sana böyle bakmaktan bir an bile vazgeçmeyeceğim, Sevda. Doksan yaşına da gelsem, her yeri kırışmış aksi bir ihtiyar da olsam sana aynen böyle bakacağım. Uzanacağım ve ellerini tutacağım Sevda, onları sıkı sıkıya saracağım. Konuşmama, sana söylememe gerek kalmayacak. Seninle gözlerimle konuşacağım, onlarla haykıracağım aşkımı, bir ömür susmayacağım."

Ezel gülümseyerek onu sardığında Sevda'nın kulaklarında hâlâ yağan yağmurun ritmi ve adamın kalbini sızlatan sözleri vardı. Uzandı ve başını onun omzuna bırakarak bir kedi gibi adama sokuldu. Ezel'in kucağında minicik kalmıştı. Dudakları tıpkı onunkiler gibi yukarı kıvrılmıştı. "Teşekkür ederim." Uzandı ve adamın çenesine bir öpücük bıraktı. "Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun *kocam*," diye mırıldandı.

Biliyordu, önlerinde bunu kutlayacakları nice seneler vardı.

"Melek! Derhal buraya geliyorsun küçük hanım!"

Son birkaç gündür annesinin dibinden ayrılmayan ve o nereye giderse onu takip eden Melek, bundan sıkılmış gibi bir çığlık savurarak Sevda'nın kollarından çıkıp, güvertede koşturmaya başladığında Ezel gür bir kahkaha patlattı. Başını iki yana sallarken, kızının paytak adımlarla güvertede koşturmasını seyretti. Üzerinde sarı, çiçekli bir mayo vardı. Tombul, çıplak kolları ve bacaklarıyla çok sevimliydi. Kafasında da hasır bir şapka vardı, şapkasının ipleri çenesinin altından bağlanmıştı. Yüzünde bir mücevher gibi parıldayan gözleri ve kızarmış yanaklarıyla sanki Ezel'in bir parça almak istediği lezzetli bir tatlıydı.

Lezzetli ve yaramaz bir tatlı...

"Melek! Hadi anneciğim!"

Sevda elindeki güneş kremiyle ofladı. Endişeli bakışlarla kızını takip ettiğinde Ezel arkasına yaslanarak, "Birazdan yorulur," dedi. Sevda'nın aksine, bununla oldukça sık karşılaşıyormuş gibi son derece sakindi. "Otursana."

"Yorulana kadar kızarmış bir tavuk gibi olacak ama! Güneş tam tepede."

"Şapkası var."

"Çapkaçı vay!"

Melek gülerek Ezel'i taklit ettiğinde Sevda'nın dudakları iki yana kıvrıldı. Genç kadın yürüyerek Ezel'in yanındaki koltukta kendine bir yer buldu. Güneş kremini önündeki masaya bıraktı ve kolunu koltuğun sırt kısmına yaslayarak kızına döndü. Teknede düşündüklerinden de uzun kalmışlardı. Bu beşinci günleriydi. Yunusları seyretmek için durmuşlardı ancak limana geri dönüyorlardı. Koca bir okyanusun ortasında, kızı ve kocasıyla baş başa kalmak oldukça güzeldi fakat Melek artık sıkılmaya başlamıştı. Mızmız bir çocuk olmasa bile bu yalnızlık onu bıktırmış olmalıydı. Ağaç evde de öylelerdi ama en azından dışarı çıkıyor ve etrafı gezebiliyorlardı. Burada ise yaptıkları sınırlıydı. Küçük havuzda yüzüyor, oyuncaklarıyla oyunlar oynuyordu ancak nihayetinde sadece üç yaşındaydı.

Sevda derin bir iç çekerek onun gülüşünü seyrederken, Ezel uzandı ve çenesini omzuna yaslayarak kollarıyla karnını sardı. Yanağını Sevda'nın yanağına yaslayıp, o da Melek'i seyretmeye başladı. Melek bu sefer de havada bir şey görmüş gibi başını kaldırmış, ellerini çırparak etrafında dönüyordu. Normalde bu kadar hareketli bir bebek değildi ancak Sevda'ya küçük bir şov yapıyordu. Ona türlü şirinlikler yapmaktan ya da nazlanmaktan çekinmiyordu. Sevda bunu her gördüğünde gülüyor, ona duyduğu sevgiyle kalbinin patlayacağını düşünüyordu.

Melek poposunun üstüne düştüğü sırada avuçlarına yere bastırarak doğruldu. Başını bacaklarının arasından çıkararak kendilerine ters bir bakış attığında Sevda kıkırdayarak güldü. Yerlerin onun canını acıtmayacağını biliyordu. Son günlerde bunu oldukça sık yaşadıklarından dolayı rahattı. Önceden Melek düştüğünde sanki on katlı bir evin balkonundan düşmüş gibi davranıyor ve kendini tutamadan ağlamaya başlıyordu ancak buna zamanla alışmıştı. Ezel bir gün yüzünü avuçlarının arasına alıp, "Çocuklar düşerler, düşe kalka büyürler," dediğinden beri eskisi kadar endişelenmiyor, öyle büyük tepkiler vermiyordu.

Melek yeniden poposunun üstüne oturdu ve onlara bakarken o cılız sesiyle, "Baba kaldıy!" diye seslendi. Kolları havada Ezel'i bekliyor ve sırıtıyordu. Onun geleceğinden emin gibiydi. Ezel homurdanarak kendisine doğru yürürken bir şeyler mırıldanıyor, ayaklarını çırpıp duruyordu.

Ezel onu kollarına alıp kucaklayarak Sevda'nın yanına bıraktığında, Melek az önce annesinden kaçan o değilmiş gibi Sevda'nın kucağına tırmandı ve şapkasını çekiştirerek başından attı. Başını Sevda'nın göğsüne bıraktı ve bacaklarını da Ezel'in kucağına uzattı. Sevda onun saçlarını okşuyordu. Hem annesinden hem de babasından ilgi beklediği çok açıktı.

"Şımarık seni," diye mırıldanan Ezel, kızının bacaklarından tutarak onu kendisine çektiğinde Melek, Sevda'nın kucağına düştü. Gülerken yeşil gözleri kısılmıştı. Kızına bakarken dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibi görünüyordu. Uzandı ve güneş kremini alarak Melek'in bacaklarına sürmeye başladı. Kendi iri avuçlarının arasında kızının beyaz teni öylesine narindi ki Ezel'in yüreği sevgiyle sıkıştı. Melek'in Sevda'nın saçlarıyla oynaması ve genç kadının gülümseyerek onu izlemesi, ömür boyu hafızasından silinmeyecek bir anıydı.

"Çimayık şeni..."

Melek yeniden söylediklerini taklit ettiğinde Ezel ve Sevda neşe dolu kahkahalar attı. Bu onun son zamanlardaki yeni alışkanlığıydı. Yaşına rağmen önceden çok konuşmazdı fakat son zamanlarda dili iyice açılmıştı. Ezel'in hiç duymadığı şeyler söylüyor ve kimi zaman bunları dakikalarca mırıldanıp duruyordu. Sevda eğildi ve Melek'in burnuna bir öpücük bıraktı. Ardından güneş kremini alarak kızının kollarına, omuzlarına ve boynuna yaymaya başladı. Neden sonra başını kaldırıp Ezel'in gözlerine baktığında içlerinde mutlu ancak buruk bir gülüş vardı.

"Sadece üç gün kaldı..."

Ezel onun neden bahsettiğini hemen anladı. Neredeyse beş haftadır yalnızlardı ve üç gün sonra dönmek için plan yapmışlardı. Aslında Ezel bir süre daha kalabilir, bunun için Sevda'ya endişelenmemesi gerektiğini söyleyebilirdi ancak Sevda'yı çevresinden soyutlamayı da istemiyordu. Buraya gelmeden önce görüştükleri psikiyatr bir süre ara vermenin onlara iyi geleceğini ancak bunu gerekenden fazla uzattıkları takdirde her şeyin Sevda için daha da zorlaşabileceğini söylemişti. Ezel bundan korkuyordu.

Genç kadın, kollarının arasında güvendeydi. Kimse ona dokunamaz ya da onu incitemezdi ama etrafa, ait olduğu o yaşantıya da alışması gerekiyordu. Her şeyi yoluna koymaya çalışırken bunu da yapmalılardı. Üstelik... *Ezel'in alması gereken bir intikam vardı.*

Adamın nefes aldığı her saat, Ezel bir bıçak gibi bileniyordu. Derinlerde bir yerde, Sevda bahsini hiç açmasa da genç kadının da bundan rahatsız olduğunu biliyordu. Artık her şeyin bitmesini, bir son bulmasını diliyordu ve Ezel ona istediği o sonu verecekti. Kenan denen o aptal piyon uğraşmaya bile değmezdi, tek yaptığı Ezel'in gerilen sinirlerini daha da germek olurdu.

Bu yüzden Ezel, Fırat'la konuşup adamın ondan kurtulmasını sağlamıştı ancak Yavuz Kılınçer elinden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Tamamen köşeye sıkışmıştı. Yapacak tek bir hamlesi bile kalmamıştı ve onun aksine, Ezel daha elindeki kartların hepsini oynamamıştı.

Yaşattığı üç yılın intikamını öyle bir alacaktı ki Yavuz Kılınçer ölmeyi dileyecekti.

Sevda'nın parmaklarını dizlerinin üstünde hissettiğinde düşüncelerinden sıyrıldı. Gözlerini birkaç kez kırparak o koyu, öfke dolu perdeden kurtuldu. Yeniden gülümseyip kadının elini ellerinin arasına alırken, "Eve gidiyoruz," diye konuştu. "Evimizi özlemedin mi?"

"Özledim. Evimizi, dostlarımızı... her şeyi çok özledim."

"Sorun ne o zaman?"

Melek'in saçlarını okşayan Sevda, Ezel'e utangaç bir gülüş attı. "Bilmiyorum, sanırım sadece... buradan ayrılmak beni biraz üzüyor, hepsi bu."

"Yeniden geliriz."

"Sahi mi?"

Sevda'nın yüzü koca bir gülüşle aydınlandığında Ezel gülümseyerek başını salladı. "Senin için bir jet aldım güzelim. Onu kullanmamak haksızlık olmaz mı?"

"Olmaş mı?"

Melek neşeli sesiyle araya girdiğinde Sevda gülerek onu kollarının arasına çekti. Ezel davetkâr bir bakışla kollarını açtığında hiç düşünmeden adama yaslandı. Uzanarak adamın dudaklarına bir öpücük bıraktı ve Ezel, öpücüğünü istediği kadar uzatamadığı için homurdanırken kıkırdadı. Kızının minik ellerini avuçlarının arasına alarak öptü. Gözlerini yumdu ve serin bir esintinin yüzünü yalamasına, huzurun onu sarmalamasına izin verdi.

Huzur; Melek ve Ezel demekti. Huzur, onun için *aile* demekti ve Sevda şu an hiç olmadığı kadar mutluydu. Belki de adam haklıydı. Öyle çok acı çekmişlerdi ki artık mutlu olmak onların da hakkıydı.

Bölüm 36

Son pencereyi de kapatarak, gök gürültüsünün ve yağmurun şiddetli sesini biraz olsun bastıran Ezel ışıkları söndürdü. Üst kata, karısının ve kızının yanına çıktı. İkisi de üst kattaki büyük yataklarındaydı. Buradaki son geceleriydi, saat gece yarısına yaklaşmıştı ve Melek çoktan uyumuştu. Yatağın tam ortasına yatmıştı. Kollarını ve bacaklarını bir *x* oluşturacak şekilde açmış, horlayarak uyuyordu. Öylesine sevimliydi ki Ezel'in dudakları farkına varmadan iki yana kıvrıldı. Sevda dirseğinin üstünde doğrulup, kızlarının kıvırcık saçlarını okşayarak kıkırdadığında manzaranın güzelliği karşısında nefesi kesildi. Burada kaldıkları günler boyunca bu manzarayı defalarca kez görmüştü ancak her seferinde kalbi sanki bunu ilk kez deneyimliyormuş gibi atıyor ve her seferinde soluksuz kalıyordu.

Sevda onu fark ettiğinde başını kaldırarak, kendisine geceyi aydınlatan bir gülüşle karşılık verdi. Ezel, bir ergen gibi heyecanlanarak onlara yaklaştı. Üzerindeki tişörtün eteklerini kavrayıp çıkararak odanın bir köşesine fırlatırken, Sevda'nın derin bir nefes aldığını duyarak güldü. Alnına dökülen saçlarını şöyle bir iteledikten sonra, "Bu gece olmaz," diye fısıldayarak yatağın diğer köşesine uzandı. "Hiç şansın yok karım..."

Sevda bu sözlerle kıkırdadı. Hemen ardından avucunu Melek'i uyandırmak istemiyormuş gibi ağzına kapadığında, Ezel sırıtarak örtüyü beline kadar çekti. Tıpkı Sevda gibi dirseğinin üstüne yaslanarak çenesini avucuna bıraktı. Genç kadını ve kızını seyreden yeşil gözlerinde yumuşak, duygu dolu bir bakış vardı. Sevda usulca Melek'in saçlarını okşadığı sırada kendi kendine gülümserken öyle güzeldi ki Ezel'in kalbini yıllar öne çalmasa bunu şimdi yapardı.

"Öyle güzelsiniz ki, Sevda. İkiniz böyleyken öyle güzelsiniz ki..."

Sevda'nın dudaklarına utangaç bir gülüş yayıldı. Genç kadın, yüzünün önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attığında Ezel onun her bir mimiğini büyülenmiş gibi seyretti. "Yıllar boyunca düşledim. *Bunu düşlemediğim tek bir gecem bile olmadı...* Karım ve kızım yanımda, benden sadece birkaç santim uzakta. Öyle güzelsiniz ki size dokunmaya kıyamıyorum, Sevda."

"Bundan emin misin?" diye fısıldayan Sevda gülen gözlerini üstündeki büyük tişörtte, ıslak karmakarışık saçlarında, horuldayan kızının, şirin ve dağınık görüntüsünde gezdirerek güldü. Gülüşü, Melek sanki hayali

bir sineği kovalıyormuşçasına kollarını kaldırıp hareketlendiğinde daha da büyüdü.

"Sizinleyken bu kelime bile eksik," diyen Ezel'in gözlerini yoğun bir sevgi bürümüştü. "Bundan çok daha ötesisiniz. Eğer bu an bir tablo olsa, hiç sıkılmadan ömür boyu seyrederim, Sevda... *Gözümü bile kırpmadan seyrederim.*"

Sevda kıkırdayarak, "Neden yapmıyorsun?" diye sorduğunda Ezel'in yüzündeki gülüş bir an için gerildi. Uzandı ve bakışlarını Melek'in yüzünde dolaştırarak parmağının tersini kızının yanaklarında gezdirdi. "Yıllardır bir şey çizmedim," diye itiraf ederken boğuk sesi titrekti. "Senden sonra... olmadı, *yapamadım.*"

Sevda'nın gülen gözleri bir anda yaşlarla doldu. Genç kadın ağlamak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldığında, Ezel uzanarak onun gözlerinin altını okşadı. "Resim yapmak benim için bir tutkuydu ancak benim en büyük tutkum sendin... Bu... sen yokken, seninle sevdiğim kıştan nefret etmek gibiydi. Sen yokken bir şeyler yapma fikrinden nefret ettim. Denemediğimden değil, denedim... Kendimi stüdyoya kapatıp günlerce denedim. *Ellerim titredi, Sevda.* Ne bir kalem tutabildim ne de bir fırça..."

"Üzgünüm, bunu senden aldığım için çok üzgünüm, Ezel."

"Bunu yapan sen değildin, üzülme..." Adam şefkatle gülümsedi ve parmaklarını genç kadının yanağından boynuna doğru kaydırdı. Sevda'nın sıcak teni, en saf ipekler gibi yumuşacıktı. "Bir şeyler yapamayacağımı anladığımda çekim yaparak devam ettim. Çalışmama gerek yoktu, biliyorsun ama... kafamı dağıtıyordu. Ayrıca galeriden o kadar uzak kalamayacağımı biliyordum. Bu yüzden sadece çok özel işleri kabul ettim."

Sevda havadaki hüzünden kurtulmak için, "Yarı çıplak mankenler var mıydı?" diye sorduğunda Ezel gülerek başını salladı. Bu konu aralarındaki eski bir şakaydı ve görünen o ki Sevda bunu unutmamıştı. "Varlardı ancak benim için sadece bir işti. Birkaç saat de olsa unutuyordum ve ardından..."

"Ardından?"

"Ardından kendimi stüdyoya atıyordum. Orası... orası benim için bir mabet gibiydi."

Ezel, son ziyaretini hatırladığında irkilerek sustu. Sevda'nın tablosunu kendi elleriyle parçaladığı o günü unutamıyordu. Kendini hiç öylesine kaybetmemişti ve bundan utanıyordu. Canı öylesine yanmıştı ki şu an bile nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Ancak her seferinde bir yolunu bulmuştu. En berbat anda bile nefes almış ve hiç ummadığı zamanlarda bile bir şekilde hayatta kalmıştı.

Sevda'ya baktığında bir damla gözyaşının genç kadının çenesine doğru aktığını gördü. Onlara doğru yaklaşarak Melek'i göğsüne çekti. Küçük kızları mırıldanarak ona sokulurken Sevda'yı da kendine yasladı. Kolunu genç kadının ince beline sardı ve elleri tişörtünün altına girerek çıplak tenini usulca okşarken, "Zor zamanlardı," diye fısıldadı. Ancak hepsi geride kalmıştı. "Benimle yeniden stüdyoya gelmek ister misin?"

"Evet..." Sevda küçük bir çocuk gibi başını salladığında, Ezel dayanamayarak güldü. Uzun parmaklarıyla Sevda'nın teninde daireler çizmeye başladı. "Seninle oraya yeniden gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Her şey bıraktığın gibi, sanki... hiçbir şey değişmemiş gibi, hep seni beklemiş gibi... Sen yine kapıyı çalacaksın, eşyalarını bir köşeye fırlatacak ve benim kahvemi yudumlayacaksın. O saten çarşaflara uzanacaksın sonra saçların omuzlarına dağılacak, beni yine çıldırtacaksın... Bana sorular soracak ve bazen sıkılacaksın. Bazen de..."

"Bazen de?"

"Kollarımın arasında olacaksın. Yine bana karışacaksın, Sevda. Kokunu bana, tenimin her yerine bulaştıracaksın..."

"Tıpkı eskisi gibi olacak."

"Bu sefer eskisinden de güzel olacak."

Sevda gülümseyerek gözlerini yumduğunda Ezel uzandı ve dudaklarını şakaklarına yaslayarak, "Uyu karım," diye fısıldadı. "Yarın erken kalkacağız. Uzun bir gün olacak."

"Çok heyecanlıyım, Ezel."

"Biliyorum."

"Kesin kendimi tutamayacağım."

"Biliyorum."

"Biliyormuş," diye homurdanan Sevda esnerken hafifçe güldü. "Seni seviyorum."

"Bunu da biliyorum."

"Hamile olduğunun farkındasın değil mi? Bu gidişle çocuğu ayakta doğuracaksın, Belen!"

Süha bu sözlerle bembeyaz kesildiğinde Belen, Sabrina'ya onaylamaz bir bakış attı. Elindeki çiçekleri, on iki kişilik büyük yemek masasının ortasına yerleştirirken gözlerini devirdi. "Doğuma daha iki ayım var!"

"Bu göbek yedi ay için biraz fazla değil mi peki?"

Erez kafası karışmış gibi kaşlarını çattığında Belen kıpkırmızı kesildi. Onun bir şeyler söylemeden rahat durmayacağını bilen Süha, usulca

karısının yanına gitti. Genç kadının elini tutarak, "Hadi bir tanem, biraz dinlenin," dedi.

Erez'e ölüm gibi bir bakış atarak onu arkasındaki kanepeye götürdü. Genç kadını kollarının arasına çekerek ellerini karnının üstüne bıraktı. Belen bu sıcak temasla Erez'in sözlerini unutmuş gibi gülümserken odadaki herkes derin bir nefes almıştı. Artık neredeyse yirmi altı yaşında olmasına rağmen Belen hâlâ bir baş belasıydı ve şu akılalmaz hormonları sebebiyle durum her zamankinden daha fenaydı. Neyse ki Süha onu sakinleştirmeyi biliyordu da genç kadın homurdanmaktan öteye gitmiyordu.

Erez onu sinirlendirdiği için sırıtırken Süha adama kaşlarını çattı ve ağzının içinde sessiz bir küfür mırıldandı. Bu, adamın yüzündeki gülüşü yalnızca daha da artırmıştı. Erez'in kobalt mavisi gözleri kısılmış, dudakları yukarı kıvrıldığı için de yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. Alnına dökülen uzun, düz saçları ve şık kıyafetlerinin içinde oldukça yakışıklıydı. O da herkes gibi Ezel ve Sevda için hazırlanmıştı. Ne kadar belli etmese de içi kıpır kıpırdı. Sonunda bir şeylerin yoluna girdiğini görmek ve kendisinin aksine birilerinin mutlu olduğunu bilmek onu sevindiriyordu.

"Ah! Sürahi yok! İçine vişne suyu koymuştum! *Sürahi yok!* Sürahi nerede?"

Belen, Süha'nın kolları arasından kafasını uzatıp, masaya dehşet dolu bir bakış attığında Sabrina gözlerini devirdi. Baha onu kollarının arasına çekerek, "Nişanlımı kullanmaktan vazgeç, Belen!" diye tısladı. Kendisinin de mutfağa gitmeyeceği çok açıktı. Akın, onları ciddiye bile almıyormuş gibi telefonuyla ilgileniyordu.

Tüm bakışlar bir an için kendisine döndüğünde ve Süha az önceki anın intikamını alıyormuş gibi sırıtarak kendisine baktığında Erez homurdandı. Belen'in çenesini dinlememek için mutfağa doğru yürüdü. Evdeki çalışanları göndermek kesinlikle berbat bir fikirdi. Erez, tüm iş kendilerine kaldığı için huysuzca söyleniyordu.

Mutfağa girip, adaya yaslanan kadını gördüğünde yüzündeki o minik gülüş bir an için soldu. Birdenbire duruldu, kobalt mavisi gözleri öfke ve özlemle doldu. Genç kadının üstünde bahar aylarına yakışan askılı, yeşil bir elbise vardı. Gözlerinin rengindeki elbisesi oldukça sadeydi, hatta bir parça resmi bile sayılabilirdi ancak ince belini ve uzun bacaklarını oldukça güzel göstermişti. Sırtına doğru salınan düz, kumral saçları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla çok güzeldi. Önündeki pastayı kutusundan çıkarıp, kristal sunum tabağına bırakmaya çalışırken mırıldanıp duruyor ve yüzünün önüne düşen saçlarından rahatsız olarak başını yana eğip duruyordu.

Erez kendine engel olamadan ona doğru yürüdü. Ömür, onun geldiğini anlamış gibi gerilip duraksadığında, onun vereceği tepkiyi umursamadan

genç kadının saçlarına uzandı. O saçlara dokunmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki parmakları kadının ipek kadar yumuşak saçlarına değdiğinde bir an için kalakaldı. Anılar hızla zihnine doluştu. Genç kadın da o hatıralarla sınanıyormuş gibi titrediğinde ona doğru biraz daha yaklaştı. Aralarında yalnızca santimler vardı. Erez'in her bir hücresi o mesafeyi yıkmak ve kadının sırtını göğsüne yaslamak için deliriyordu.

Ona bu kadar yakın olmak iyi bir fikir değildi. Çünkü kokusu çoktan burnuna dolmuş ve aklındaki her şeyi bir kenara atmasına sebep olmuştu.

Ömür keskin bir iç çektiğinde, Erez yutkundu ve genç kadının saçlarını nazikçe avucunda toplayarak önüne düşmesini engelledi. Fakat bunu yaptığında anılar yeniden zihnine saldırdı. Gözlerinin önüne o gür saçları hoyratça avuçladığı, ellerini ve dudaklarını teninde özgürce gezdirdiği sahneler geldi. Bunları bir daha düşünmemek için aylarca hatta yıllarca direnmişti ancak kadına yeniden dokunduğunda geçmiş birdenbire üstüne akın ediyordu. Bu gerçekten can sıkıcıydı. Mavi gözleri bu düşüncelerle birlikte tehlikeli bir edayla kısılmış ve kaşları çatılmıştı. Kadının titreyen elleriyle işini halletmesini seyrederken derin derin soluklanıyor, kahretsin ki kendinde onu bırakacak gücü bulamıyordu.

"Geri çekilebilirsin," diyen kadının sesini duyduğunda tüm bedeni kasıldı. Onunla öyle az konuşuyor ve öyle az göz göze geliyordu ki Erez artık bundan ve kısa emirler veren cümlelerden sıkılmıştı. *"Teşekkür edebilirsin."*

"Senden yardım isteseydim belki ancak senden bunu istediğimi hatırlamıyorum."

Ömür önüne dönerek kendisine o güzel, badem gözleriyle delici bir bakış attığında, Erez nefesinin kesildiğini hissetti. Bu yanlış bir hamleydi, en az Erez'in saçlarını toplaması kadar yanlıştı çünkü şimdi yüz yüze bakarlarken daha da yakınlaşmışlardı. Öyle yakınlardı ki Erez biraz öne eğilse onun dudaklarına dokunabilir, tenine vuran sıcaklıkla kendinden geçebilirdi. Kollarını ona dolayabilir, vücudunu yeniden onunkine yaslayarak içindeki o kasırgaya bir son verebilirdi.

Bunu hemen, *şimdi* yapabilirdi.

Ömür bunu fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Geri çekil," diye tısladığında Erez ona sinir bozucu bir gülüşle karşılık verdi. Ona yaklaşmak istediği her seferinde reddedilmek artık tahammül edemeyeceği bir boyuta gelmişti. Kadın ondan köşe bucak kaçıyordu ancak garip bir şekilde bunu hem yapıyor hem de yapmıyor gibiydi. Olmadığı zamanlarda bile var gibiydi. Hem varlığı hem de yokluğuyla sanki Erez'in canını yakmaya yeminliydi.

Erez başını usulca eğdi ve genç kadını tepeden tırnağa süzerken derin bir nefes aldı. Koku öylesine yoğundu ki bunu yaptığı için deli gibi

pişmandı. Şimdi geceler boyunca bunun anısıyla kendine işkenceler çektirecek, günlerce uykusuz kalacaktı.

Kararan bakışlarını yeniden onunkilere dikerken, "Biliyorum," diyerek adeta tısladı. Sesi sanki öfke ve acıyla bilenmiş, zehirli bir bıçaktı. "Bana geceyi zehretmek için buradasın, değil mi? *Bundan zevk alıyorsun...* Karşında kıvranmam hoşuna gidiyor!"

Ömür alay dolu bir gülüşle güldü. Parmağını havaya kaldırarak göğsüne doğrulturken, "Yanlış," diye fısıldadı. Parmağındaki o koca *tektaş*, Erez'in yüreğine acımasız bir kaya gibi çarptı. "*Artık* seninle ilgili hoşuma giden hiçbir şey yok! Sen..."

Ömür duraksayarak susup gözlerine bakakaldığında, kalbi delice çarpan Erez küçük bir çocuk gibi ümitle doldu. Onun söylediklerini inkâr etmesini, artık direnmeyi bırakarak pes etmesini bekledi zira Erez çoktan pes etmek üzereydi. Kadın gözlerine böyle korkusuzca bakarken tek isteği onu sarsmak ve kendine getirmekti. Ancak Ömür, beklediğini ona vermedi. O, bugüne kadar tanıdığı en inatçı kadındı. Güzelim yeşil gözlerini kıstı ve Erez'e meydan okumaktan geri durmadı.

"Senin için burada değilim," derken sesi onunla dalga geçiyormuşçasına bal kadar tatlıydı. "Ezel için buradayım ve-"

"Umarım Sevda da kocasının birlikte çalıştığı kadından hoşlanır."

Erez canını acıtmak istiyormuş gibi sözünü keserek güldü. O kobalt gözleriyle acısını ardına gizleyen alaycı bir bakış attığında bir an için Ömür'ün gözbebekleri titredi. Adamın ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Bu yüzden genç kadın ağlamak yerine yalnızca güldü. Tıpkı Erez'inki gibi alaycı bir gülüştü fakat adamınkinin aksine onun gülüşündeki acı apaçık ortadaydı.

Ömür yavaşça, *"Sen busun,"* diye fısıldadı. Yeşil gözleri, içlerinde alevler varmışçasına harlandı. "İşte sen busun... Canın yandığında can yakmaktan çekinmiyorsun! Asıl bir şeyleri zehreden varsa o da sensin! Bundan zevk alan, durmadan acıtan, bir şeyleri mahveden biri varsa o yalnızca *sensin*!"

"Mahveden mi? *Mahveden mi?*" Erez öfkeyle hırlayarak Ömür'e doğru eğildi ve kadının kollarını sertçe kavradı. Ömür ürkmüştü ancak kaçmadı. Dolan gözleriyle onunkilere bakarken Erez sanki acımasız bir yırtıcıydı. Ömür'ün sol elini kavradı ve yüzüğü ikisinin arasında kalarak parıldarken, "Mahveden asıl sensin!" diye tısladı. "Her şeyi ben değil, *sen* mahvettin!"

"Ben..."

"Şimdi mutlu musun?" Erez elini sertçe bıraktığında Ömür'ün dudakları titredi fakat adam bunu fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Ömür'ün üstüne doğru eğildi ve dudakları neredeyse genç kadının kulağına değerek, sıcak nefesi ona çarparken, "Mutlu musun?" diye yineledi.

Sesinde yılların hıncı ve öfkesi gizliydi. "Bana sadece bunu söyle Ömür, mutlu musun? *Bensiz mutlu musun?*"

"Sensiz mi? Sen hiç olmadın ki, Erez! *Sen hiç olmadın ki!*"

Ömür onu öfkeyle ittiğinde Erez birkaç adım geri çekildi. Ayak seslerini duyduğunda küfrederek arkasını dönüp adanın bir diğer ucuna gitti. Eğer kadının gözlerine biraz daha bakarsa öfkeden her şeyi yakıp yıkacak ve sadece kalbini değil, aklını da kaybedecekti.

"Umarım o kahrolası sürahiyi bulmuşsundur Erez yoksa Belen baygınlık geçirecek!"

Sabrina homurdanarak mutfağa girerek, abartılı bir hareketle ellerini alnına yasladığında Ömür adanın üstündeki pastayı göstererek sırıttı. Buna, duygularını saklamaya öyle alışıktı ki kendini toparlaması ve yüzüne koca bir gülüş yerleştirmesi yalnızca saniyelerini almıştı. "Nasıl, çok güzel görünüyor değil mi?"

Araştıran bakışlarını ikisi üstünde tutan Sabrina, kısa bir duraksamanın ardından, "Çok güzel," diyerek başını salladı. Kadına daha fazla malzeme vermek istemeyen Erez, adanın üstündeki sürahiyi alarak içeri geçti. Akın'ın yanındaki koltuğa oturdu. Az sonra Sabrina'yla birlikte içeri giren kadını göz hapsine alırken hiç olmadığı kadar gergindi. Aklında kadının son sözleri durmadan çınlayıp duruyordu. İçindeki öfke öylesine kabarmıştı ki bu gece buna biraz daha katlanmak zorundaysa, dışarı çıkıp bir sigara yakmalıydı.

Ayağa kalktığında Belen dikkatini Süha'dan çekerek kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun? Birazdan gelirler. Hem Fırat da gelmek üzere!"

Erez gözlerini devirerek, "Sigara içeceğim, dışarı çıkıyorum, Belen," dediğinde bir an için Ömür'le göz göze geldi. Kadın kaşlarını çattığında onun bundan hâlâ nefret ettiğini anladı. Sigara içmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ömür, yeşil gözlerini kısıp burnunu kırıştırırken Erez onun bir an için yeniden, *"İçme şu aptal şeyi!"* diyeceğini sanmıştı.

Kadın farkında olmadan parmaklarıyla yüzüğüne dokunduğunda Erez'in bakışları bir an için oraya kaydı. Genç adam kaskatı kesildi, yüzü öfkeyle kararardı ve kendini hızla dışarı attı.

Kahrolası duyguları yıllarca uyuyan bir yanardağ gibiydi. Kadınla karşı karşıya geldiğinde kabarıyor, kabarıyor ve kabarıyordu. Patlaması sadece an meselesiydi, bunu biliyordu.

Ve bu olduğunda Erez sadece kendini değil, kadını da yakmaktan korkuyordu...

Havaalanında herhangi bir görüntü vermemek için korumalar eşliğinde yürümek zorunda kalmışlardı. Şehir içindeki yolculuğun ardından Belen ve Süha'nın oturduğu siteye giriş yaptıklarında, Sevda hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Tıpkı küçük bir çocuk gibi eteğinin kumaşını sıkıyor ve derin nefesler alarak yutkunuyordu. Hiçbir şeyin bıraktığı gibi olmadığını biliyordu. Onu asıl korkutan da buydu. *Dostlarım* dediği insanların her birini çok seviyordu ve içinde bir yerlerde tedirgin olmasına neden olan garip bir his vardı. Sanki boğazı düğümleniyor gibiydi ve aldığı nefeslerin her biri boşaydı.

Ezel bunu fark ettiğinde Sevda'ya şefkat dolu bir bakış attı. Melek'i kucağına alarak, kolunun biriyle küçük kızlarını sardı. Diğeriyle de uzanarak Sevda'nın elini tuttu. Genç kadının elini dudaklarına yasladı ve Sevda onun yeşil gözlerine bakarken bir an olsun rahatladı. Adamın elini sımsıkı tutarak bahçe kapısını geçip, çakıl taşlarıyla dolu yolda ilerlerken dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. Ve henüz onlar zili çalmaya fırsat bulamadan çift kanatlı kapı ardına kadar açıldığında Sevda bir an için nefessiz kaldı.

Belen en öndeydi. Kısa kahverengi saçları, masmavi gözleri ve gülen yüzüyle tıpkı hatırladığı gibi hâlâ çok güzeldi. Üzerinde şirin bir hamile elbisesi vardı ve yuvarlak karnı öyle büyüktü ki Sevda'nın gözleri ardına kadar açıldı.

Belen'in hemen arkasında ise Sabrina vardı. Kıvırcık, turuncu saçlarını tepesinde toplamıştı ve şık, siyah bir elbise giymişti. Kendisine dolan gözlerle bakıyor, sanki ağlamamak için avucunu dudaklarına bastırıyordu. Sevda onların arkasındaki gülümseyen adamları; Süha'yı, Baha'yı ve Akın'ı görünce kendini tutamadan ağlamaya başladı. Öne doğru sarsak bir adım attı ve kızlar da sanki bunu bekliyorlarmış gibi kollarını açarak ona doğru atıldı.

Üçü birlikte garip bir sevgi yumağı oluşturup, ağlayarak birbirlerine bir şeyler anlatmaya çalışırlarken çok tatlılardı. Sevda bir kızı olduğunu anlatırken, Belen yakında doğuracağını söylüyor ve Sabrina gelinliğinin modelinden, evlenmek üzere olduğundan bahsediyordu. Aslında hiçbiri birbirini dinlemiyordu. Öylesine heyecanlı ve mutlulardı ki sanki arayı bir an önce kapatmak istiyorlarmış gibi sadece konuşuyorlardı.

Ezel, diğerleriyle göz göze geldiğinde onların da bu manzarayı gülerek izlediklerini fark etti. Melek, "Akkın!" diye bağırarak kollarını uzattığında küçük kızlarını yere bırakarak, onun paytak adımlarla adama doğru koşmasını seyretti. Ardından Sevda'ya doğru yürüdü ve elini onun beline yaslarken genç kadını kendine çekti. Dudaklarını onun siyah saçlarını bastırdı. Süha ile Baha da Belen ve Sabrina'nın elinden tuttuğunda, genç kadının gözyaşlarını nazikçe sildi. Sevda gözlerinin içine bakıp gülümserken, şeker kavanozunu bulmuş küçük bir çocuk gibiydi.

"Hadi içeri geçelim güzelim, kapıda kaldık."

"Evet! Ne kadar aptalım," diye inleyen Belen, avuçlarını gözlerine bastırarak yaşlarını sildi. "Hamilelik sadece hormonlarımla oynamadı, sanki beynimi de yerinden sökmüş gibi! Sizi hâlâ burada tutuyorum! İçeri girin!"

Sabrina kıkırdayarak güldüğünde Sevda da ona eşlik etti ve derin bir nefes alarak içeri geçti. Evleri tahmin ettiğinden daha güzeldi. Açık ve pastel tonları tercih edilmişti. Her köşede hoş kokulu çiçekler vardı, çıplak duvarlarda ise şık tablolar asılıydı. Sevda, Ezel'e ait olanları hemen tanımıştı ancak diğerleri de Erez'e ait olmalıydı.

Yanaklarını kurulayarak, "Erez nerede?" diye sorduğunda Süha ona dönerek, "Arka bahçede," dedi. "Sigara içmeye çıkmıştı. Birazdan gelir. O gelene kadar bizimle idare etmelisin."

Sevda kıkırdayarak adama sarıldı. Baha ve Akın'la da kucaklaşırken salonun bir köşesinde ayakta duran genç kadını fark etti. Uzun, kahverengi saçlarıyla yeşil gözleri vardı. Çekingen gülüşü ve gözlerinin rengindeki elbisesiyle oldukça güzel bir kadındı. Olabildiğince sade giyinmişti, buna rağmen doğal bir güzelliği vardı.

Melek de kadını fark etmiş gibi, *"Ömü!"* diye bağırdığında, Sevda onun galerinin müdürü Ömür olduğunu anladı. Ömür, derin bir gülüşle Melek'e döndü ve küçük kıza el salladı. Melek'in tüm neşesine rağmen ona uzanmak gibi bir harekette bulunmadığında, Sevda kadının kendisinden çekindiğini anlamıştı. Akın'ın kollarının arasından çıktı ve ona doğru yürüyerek gülümsedi. Ömür gergin bir bekleyişle elini uzattığında, ikinci kez düşünmeye gerek kalmadan kollarını kibarca kadına doladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Gülden'in ve Ömür'ün kızlarına bakmak için çok yardımcı olduğunu, Ezel uzun uzun anlattığında anlamıştı.

"Ben... ben ne yaptım ki?"

Ömür utanarak fısıldadığında Sevda geri çekildi ve kadının ellerini tutarak gülümsedi. Bu yakınlık Ömür için beklenmedikti. "Melek'le ilgili yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ona çok iyi bakmışsın. Onun seni ne kadar sevdiğini gözlerinden görebiliyorum."

"O sevilmeyecek bir bebek değil." Ömür, Melek'e ve ardından tekrar Sevda'nın çakır gözlerine bakarken kızardı. Yüzündeki çekingen gülüş yerini içten bir gülümsemeye bırakmıştı. "Öyle tatlı ki, Sevda! Senin minik bir kopyan gibi. Seni tanımıyordum ama Ezel ve diğerleri senden öyle çok bahsettiler ki sanki seni tanıyor gibiyim ve inan bana burada olduğun için çok mutluyum. Sen yokken bir parçaları hep eksikti, şimdi ise tamamlandılar. Yeniden hoş geldin..."

"Teşekkür ederim."

Sevda bir kez daha kadına sarıldığında Ömür de ona aynı içtenlikle karşılık verdi. Genç kadın bir anda gerilmiş gibi kaskatı kesildiğinde Sevda kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Bunu yaptığı an kapının pervazına yaslanan ve kollarını göğsünde birleştirerek gülümseyen adama takılı kaldı. Erez Gündoğdu da tıpkı hatırladığı gibiydi. Parıldayan, elektrik mavisi gözleri ve serseri gülüşüyle onları izlerken, Sevda gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu ana dek çok bile dayanmıştı, bu yüzden kendini tutamadan bir anda hıçkırdı. Adama doğru döndü ve küçük bir çocuk gibi ona doğru koşarken kollarını öne uzattı. Erez'in gözlerindeki ifade aniden parçalanmış ve yerini daha derin, daha yumuşak bir şeye bırakmıştı.

Sevda'yı kollarının arasına alarak, genç kadın yüzünü göğsüne gömüp hıçkırırken onun saçlarını okşadı. Belen'i ya da Sabrina'yı da çok severdi ama Sevda onun hiç sahip olamadığı kız kardeşi gibiydi. Gidişi canını tahmin ettiğinden de çok acıtmıştı ve şimdi acısı bir parça dinmişti.

"Seni çok özledim Erez, çok!"

"Ben de seni özledim güzelim," diye fısıldayıp genç kadının başının tepesine bir öpücük bırakan Erez, Sevda'nın hıçkırıkları arttığında geri çekilerek ellerini onun omuzlarına bastırdı. "Dur bir bakayım sana. Sen hep böyle sulu göz müydün, ben yanlış mı hatırlıyorum yoksa?"

"Hiç de bile!"

Sevda kıkırdayarak itiraz ettiğinde Erez gömleğinin cebindeki mendile uzanarak Sevda'nın gözyaşlarını sildi. Genç kadını kolunun altına alarak Ezel'e doğru yürüdü. "Tebrik ederim dostum," diyerek gülümsedi. Melek de ona doğru koştuğunda gülüşü büyüdü. Küçük kızı tek bir hamleyle kucağına aldı ve Ezel'e sırıtarak bakarken, "Doğan kadınları," diye mırıldandı. Gözlerinde keyifli bir ifade vardı. "Görünen o ki bana karşı koyamıyorlar!"

"Siktir oradan, serseri seni!"

Ezel uzanarak, kahkahalarla gülen Sevda'yı kollarına çekti. Kolunun birini de uzatıp kızını kucağına almak istedi ancak burnuyla Erez'in kirli sakallarını dürten Melek'in gelmeye niyeti yok gibiydi. Erez onun saçlarına bir öpücük bırakırken keyifle güldü. Ezel homurdanarak söylendiğinde, L şeklindeki oturma grubunun karşısında kalan berjerlerden birine yerleşti. Bacak bacak üstüne attıktan sonra Melek'in sırtını göğsüne yaslayarak kızın küçük ellerini ellerinin arasında aldı. İşte şimdi o umursamaz, alaycı görünen adam bambaşka birine dönüşmüştü. Odadakilerin, bilhassa da Ömür'ün şaşkınca ona bakakalmasına sebep olmuştu. Melek'in ellerini tuttuğunda ve küçük kız parmağındaki yüzüklerle oynarken öylesine hassas davranıyordu ki Ömür bu görüntü karşısında kaşlarını çatmadan duramadı. Ardından hızla bakışlarını kaçırdı.

"Bu şaşkınlar tüm gün ayakta mı duracak, Melek'im?"

"Effet!"

"Seni küçük cadı, yedi aylık hamileyim ben!"

Gülerek konuşan Belen, Ezel'in yanına oturdu ve kocasını da yanına çekti. Sabrina da Sevda'nın yanına oturmuş, Baha da onun yanına yerleşmişti. Akın, Ömür'ün belini kavradı ve genç kadını içlerine katmak ister gibi çekiştirerek koltuğun bir diğer köşesine oturdu. Şimdi hepsi birbirine bakıp duruyor ve gülüyordu.

Ezel ellerinden birini avucunun içine aldığında Sevda neşeyle gülümsedi. Belen ve Süha'ya dönerek, "Tebrik etmeyi unuttum," dedi. "Sizin adınıza çok sevindim. Cinsiyetini öğrendiniz mi?"

"Teşekkür ederiz ve evet. Bir kız bekliyoruz!"

"Belen'den bir tane daha hayal edemiyorum."

Ezel homurdanarak güldüğünde Sevda dirseğini adamın karnına geçerek, "Ezel," diye kızdı. Diğerleri de gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ancak Belen kaşlarını çatmıştı. "Senin de bir kızın var, Ezel! Hem de Sevda'nın aynısı!"

"Hey, Melek'imi bu işe karıştırma, Belen," diye itiraz eden Erez dudaklarını kızın saçlarına yaslayarak sırıttı. "Bu minik şey tıpkı adı gibi; çok uslu ve senden yola çıkarsak kızının o kadar da uslu olacağını sanmam..."

"Hıh! Umarım onu sevmek istediğinizde kızım o saçlarınızı yolup elinize verir!"

"Sadece şakaydı Belen, o küçük cadı saçlarımı yolarsa fena bozuşuruz!"

"Ona öğreteceğim ilk şey bu olacak!"

Sevda ve diğeri kıkırdayarak gülerken, Süha elini karısının karnına koydu ve Belen'in kulağına bir şeyler fısıldadığında genç kadın susarak gülümsedi. Sabrina bundan istifade etmek ister gibi araya girdi. Sevda'nın diğer elini kavrayarak, "Düğünümde yanımda olacaksın," dedi. "Aynı... aynı hayal ettiğim gibi. Öyle mutluyum ki, Sevda! Yanımızda olduğun için öyle mutluyum ki!"

"Bundan sonra hep yanınızda olacağım," diye fısıldayan Sevda, genç kadının elini sıkarak gözyaşlarını kovalayıp gülümsedi. Konuşacak çok şey vardı, herkesin gözleri sorularla doluydu ancak kimse bir şey sormuyordu. Herkes, sanki aradan üç yıl değil de üç gün geçmiş gibi davranıyordu ve Sevda bunun için onlara minnettardı. Elbette konuşacak, çokça ağlayarak arayı kapatacaklardı ama şimdilik tek istediği biraz özlem gidermek ve bir parça huzuru yakalamaktı.

Bir süre daha kendini şakaların ve esprilerin içinde bulan Sevda, Belen'in, "Haydi sofraya, sizi bilmem ama ben acıktım!" demesiyle kıkırdadı. "Ben

yedi aylık hamileyken yirmi dakikada bir atıştırıyordum. Sen çok bile dayandın."

"Bu dayanmış hali mi? Şu göbeğe bir baksanıza!"

"Erez! Kızımı beklemeden o saçlarını bu sefer ben yolacağım!"

"Yolma şakın, yolmaaa!"

Melek, Belen bunu gerçekten yapacakmış gibi Erez'e sarıldığında genç adam kıkırdayarak yüzünü Melek'in saçlarına gömdü. Sevda ikisinin birbirine ne kadar düşkün olduğunu görerek gülümserken adam arsızca gülüyordu. "Halan tam bir cadı meleğim, beni ondan korursun değil mi?"

"Effet!"

"Effetmiş! O *Barbie* bebeklerle oynamak için yanıma geldiğince soracağım ben sana, Melek Hanım..."

"Şormaa!"

Diğerleri yeni bir kahkahayla gülerken, Ezel bir anda duraksayarak, "Ne?" diye sordu. "Ne *Barbie* bebeği? Sakın bana onlarla oynamayı kızıma senin öğrettiğini söyleme, Belen!"

"Tabii ki ben öğrettim. Onu bana bırakırken ne düşünüyordun ki kamyon süreceğimizi mi?"

Belen'in öğrettiklerini hatırlayan Ezel inleyerek gözlerini yumduğu sırada Sevda kahkahalarla güldü. Ezel onun o bebeklerle ilk kez oynadığını düşünüp dururken, her şey Belen'in başının altından çıkmış gibi görünüyordu.

"O bebekleri kızımın beş metre yakınına yaklaştırmayacaksın, Belen! Bir daha asla!"

Belen bunun sebebini biliyormuş gibi sırıttığında Ezel homurdandı ve Sevda'ya dönerek, "Beni delirtiyor," diye fısıldadı. Hali öylesine komikti ki neler olduğunu anlamaktan çok uzak olan Melek bile kıkırdamaya başlamıştı.

Yemek, Sevda'nın düşündüğünden çok daha güzeldi. Dostlarının arasındayken onları ne kadar özlediğini fark ediyor ve Ezel'in geniş gövdesine yaslanarak, onları sessizce seyrederken gülüyordu. Herkes çok mutlu görünüyordu. Narin kendisine eşlik edemese dahi Akın bile huzurluydu ki Sevda adamı hiç böyle gördüğünü hatırlamadığı için onun adına seviniyordu. Sevinemediği tek kişi Erez'di.

Kucağında Melek'le tam karşısında oturan adam etrafa neşe saçıyordu ancak huzursuzdu. Garip bir şekilde gergindi ve Ömür de tıpkı Erez gibi diken üstünde görünüyordu. Çok gerekmedikçe konuşmuyor ve Melek'e yaklaşarak, Erez'e de yaklaştığı her bir saniye adeta nefesini tutuyordu. Sevda normalde buna dikkat etmezdi ancak Erez'i çok iyi tanıyordu. Adamın

Ömür'e nasıl baktığını görüyor, onun gözlerindeki bakış sayesinde her şeyi anlıyordu.

Ezel, Erez'in kalbini kıran kadını bulduğunu söylemişti ve anlaşılan bunu söylerken yanılmamıştı. Adamın kalbini kıran Ömür'dü fakat Sevda kadının gözlerine bakarken, kırılan tek kişinin Erez olmadığını görebiliyordu. O da en az Erez kadar kırgındı. Ömür, Erez'in öfkeyle baktığı o yüzüğe kimi zaman dalgın gözlerle bakıyor, bazen kaşlarını çatarak sanki bundan nefret ediyormuş gibi elini masanın altına gizliyordu. İkisi arasında bir şeyler olduğu çok açıktı ve Sevda neler olduğunu deli gibi merak ediyordu.

"İnsanlara öyle gözünü dikip bakmamalısın karım, ayıp..."

Kulağındaki fısıltıyla tüyleri diken diken olan Sevda gevşeyerek gülümserken adama doğru biraz daha sokuldu. "Sen biliyordun değil mi? İkisinin arasında bir şey olduğunu yani."

"Elbette, hem de Ömür'ü işe aldığım ilk günden beri."

"Ömür kaç yıldır sizinle peki?"

"Neredeyse üç yıldır."

"Bekle, ne? Üç mü? O ikisi yıllardır tanışıyor mu yani?"

Ezel cevap vermek yerine boynuna ıslak bir öpücük bıraktı. Saçlarını kenara çekerek, "Meraklı karım benim," diye fısıldadığında Sevda homurdanarak güldü. Ezel'in ona bir şeyler anlatmayacağını anladığında bakışlarını onlardan çekip Akın'la göz göze geldi. İkisi anlamlı bir sessizliği paylaşırlarken genç adam yavaşça gülümsedi. Kara gözlerindeki şefkat, Sevda'nın içini sıcacık yapmaya yetmişti.

"Mutlusun."

Sorudan çok bir tespitti. Akın bunu inkâr etmeden, gülümseyerek karşılık verdi. "Mutluyum." Bu ses tonundan bile anlaşılabilirdi. "Sevdiğim kadın yeniden hayatımda, zordu ama..."

"Ama değdi, değil mi?"

"Değdi. Üstelik küçük bir de bonusum oldu." Sevda kaşlarından birini kaldırdığında Akın neşeyle sırıttı. "Dört yaşında bir oğlum var, inanabiliyor musun, Sevda? Dört yaşında! İsmi Can. Yıllardır çocuğunun varlığından habersiz olan adam, bir gecede baba oldu..."

"Ah! Buna inanmıyorum Akın, ben... ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hikâyenizi dinlemek için sabırsızlanıyorum!"

"Narin mutlaka zevkle anlatır, onunla iyi anlaşacağınıza eminim."

"Doğru," diye mırıldanan Ezel hafifçe güldü. "Bundan benim de hiç şüphem yok."

"Bunu çok isterim, Akın. Peki... nasıl bir duygu, anlatsana?" Sevda saçlarının üstünde Ezel'in dudaklarının baskısını hissettiğinde gülümsedi. Bakışları bir an için Erez'in kucağında oturan ve Ömür'ün saçlarıyla oynayan kızına takıldığında derin bir iç çekti. "Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum aslında, ben de çocuğunu yıllar sonra bulan bir anneyim ne de olsa."

"Sanırım hissettiğim ilk şey korkuydu, Sevda. Ona yetememekten ve onu incitmekten deli gibi korktum. Ama sonra bu korkularım zamanla azaldı. Onun için hâlâ deli gibi endişelensem de artık daha rahatım. Zamanla baba olmanın ne demek olduğunu anladım. Ezel'in neler hissettiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Sevda neşeyle derin bir iç çektiğinde Ezel huysuzca homurdandı. "Umarım oğlunun kızımdan uzak durması gerektiğini de anlamışsındır, Akın."

"Ezel!"

"Ne? Ben sadece kızımı koruyorum."

"Dostunun oğlundan mı?"

"*Tüm* oğlanlardan."

Sevda gözlerini devirerek kıkırdadığında Akın, Ezel'e küstah bir bakış attı. "Oğlum ne isterse alır ve ben de sonuna dek arkasında dururum!"

"Öyle mi?" diyen Ezel meydan okurcasına kaşlarından birini havaya kaldırdı. *"Denesenize!"*

İkisi birbirine gözdağı verir gibi gözlerini kıstığında Sevda dayanamayarak kahkaha attı. "Ciddi olamazsınız! Biri dört, diğeri de üç yaşında!"

"Bu, kızımı küçük bir çapkına kaptıracağım anlamına gelmiyor!"

"Sen benim oğluma çapkın mı dedin?"

"Ne dediğimi duyamadıysan tekrar söyleyeyim?"

Artık masadakiler de kahkahalarına engel olamadığında Melek, kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi, "Akkın!" diye bağırdı ve kollarını genç adama uzattı. Akın bu hareketten sonra zaferle sırıtarak Melek'e bir öpücük attı ve ayağa kalktı. Saatine düşen gözleri düşünceli olsa da dudaklarında keyifli bir gülüş vardı. Çatalını önündeki pasta dilimine saplayan Belen, "Gidiyor musun?" diye sorduğunda Akın yavaşça başını salladı. "Oğlumu ve Narin'i özledim. Sakıncası yoksa bu gece sizden izin istiyorum."

"Elbette..." Ayağa kalkıp adama sarılan Sevda neşeyle gülümsedi. "Can'ı benim yerime öp ve Narin'e selam söyle lütfen, en yakın zamanda onlarla tanışmak istiyorum."

"Merak etme, daha önümüzde uzun zamanlar var."

Akın vedalaşarak ayrıldığında bir süre daha oturmaya devam ettiler. Saat gece yarısına yaklaşıp, Belen de oturduğu yerde esnemeye başladığında,

Sevda gitme vaktinin geldiğini anlamıştı. Üstelik Melek de Erez'in kucağında uyukluyordu. Mavi gözleri bir kapanıp bir açılırken Sevda ona kıyamıyordu. Sabrina ve Baha geceyi burada geçirmeye karar verirken, Ezel ve Sevda bu teklifi tıpkı Erez ve Ömür gibi kibarca reddetti. On üç saatlik bir uçuşun ardından geceyi evlerinde geçirmek ve sabaha biraz tembellik yaparak uyanmak istiyorlardı.

Hazırlandıktan sonra herkesle vedalaşarak dışarı çıktıklarında Sevda, Erez'in ellerinden birini cebine koyduğunu ve bir sigara yaktığını fark etti. İlerleyerek adamın yanına yaklaştı ve onun, siyah bir *BMW*'ya binen Ömür'e baktığını gördüğünde derin bir iç çekti.

Gecenin rengini yansıtan gözleri kapkara kesilen Erez, dumanı umursamaz bir tavırla gökyüzüne üflerken Sevda'nın aklındaki soruyu yanıtlar gibi, "Nişanlısı," dedi. Kelimeler dudaklarından dökülürken tıpkı bir küfür gibiydi. "Nişanlısını aradı. Benden öyle nefret ediyor ki *siktiğimin arabasına binmemek için nişanlısını aradı...*"

Sevda üzgünce adama yaslandığında Erez derin bir iç çekti. "En kötüsü de ne biliyor musun, Sevda?" dedi. Her zaman yıkılmaz gözüyle baktığı adamın sesi bu kez titrekti. "Ona karışmaya hakkım yok. Kolundan tutamam, gözlerine bakamam, gitme diye yalvaramam. Çünkü... *buna bile hakkım yok...*"

"Benim güzel karım neler düşünüyor böyle?"

Saçlarının suyunu bir havluyla alan Ezel odaya girdiğinde, Sevda bakışlarını pencereden çekti ve kucağındaki yastığın tüylerini dalgınca okşarken, "Erez'i," dedi. "Onu ve Ömür'ü düşünüyordum. Erez'in o hali çok... çok yabancıydı."

"Son zamanlarda keyfinin yerinde olmadığının ben de farkındayım ama Ömür de ondan iyi sayılmaz, inan bana."

"Onu gerçekten sevdim, oldukça tatlı bir kadın. Ama söz konusu Erez olduğunda bariz bir şekilde duvarları var. Sanki..." Sevda doğru sözü bulmak için duraksadı. "Sanki o duvarları herkes aşabilir ama bir Erez geçemezmiş gibi bakıyor. Ben sadece... onlar için üzüldüm."

"Ben de üzgünüm ama her ikisi de yetişkin insanlar Sevda, sorunlarını kendileri halledebilirler."

"Umarım dediğin gibi olur Ezel ama içimden bir ses bunun düşündüğümüzden çok daha zor olacağını söylüyor."

"Hımm," diyen Ezel yatağa girerek kollarını Sevda'nın beline doladı. Yüzünü genç kadının boynuna gömerek tenine ıslak bir öpücük bıraktı. "Peki

benim akıllı karım şimdi ne düşünüyor?" diye sorarken, boğuk sesinde Sevda'nın her bir hücresini ateşe vermeye yetecek seksi bir tını vardı.

Sevda adamın kokusunu yavaşça içine çekip, parmaklarını adamın çıplak sırtında gezdirerek bir kedi gibi ona sokulurken, "Bu gece olmaz," diye fısıldadı. Ses tonu öylesine şuh ve yumuşaktı ki Ezel bir an için onun sözlerini anlayamadı. *"Hiç sansım yok kocam..."*

Sevda onu kendi sözleriyle vurduğunda Ezel kısık sesli bir küfür savurdu. Ardından Sevda neler olduğunu anlayamadan genç kadını sırtüstü yatağa yatırdı. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek ellerini genç kadının başının iki yanına yasladığında sırıttı. Sevda heyecanla derin bir nefes aldı. Dudaklarını dişlediğinde Ezel'in yeşil gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Emin misin karım?"

Ezel eğilerek burnunu Sevda'nın yanağına yasladı ve genç kadının kokusunu derince içine çekerek gülümsedi. Dudakları Sevda'nın teninin üstünde kıvrıldı. Sertliğini bacaklarının arasına yasladığında Sevda inleyerek gözlerini yumdu. Onları yeniden açtığında, içleri en az Ezel'inkiler kadar derin bir arzuyla yanıyordu; Ezel'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Sevda, adamın onu öpeceğini anladığında, "Sen bir oyunbozansın, Ezel Doğan," diye fısıldadı. Ezel'in tek yaptığı, "Biliyorum karım," demek ve dudaklarını onunkilere bastırarak Sevda'yı saatler boyunca süren zevk dolu bir ateşe atmaktı.

Ayışığı Kitaplığı

Bölüm 37

Ezel Doğan'ın sıcak, güçlü kollarında ve evinde güvende olmasına rağmen o gece Sevda için kâbuslar vardı.

Ezel onun kısık sesli iniltilerini duyarak gözlerini araladığında bunu hemen anlamıştı. Kadın sanki saatler önce onunla sevişen, kollarına sokulan o değilmiş gibi ağlıyor ve olduğu yerde debelenerek tırnaklarını saten çarşafın buz gibi soğuk, pürüzsüz yüzeyine geçiriyordu. Loş gece lambasının ışığı altında yüzü kül rengiydi. Saç diplerinde ve boynunda ter damlaları birikmişti. Yanaklarıyla şakaklarında gözyaşlarının ıslak izleri vardı. Kaşları kimi zaman öfkeyle, kimi zaman çaresizce, acıyla çatılıyordu. Dişlerini geçirmekten kızaran dudakları, sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi aralanıp duruyor, nefes almak umurunda bile değilmişçesine sımsıkı birbirine kenetleniyordu.

"Bırak... Bırak Yavuz, bırak..."

Adamın adını duyduğu an kaskatı kesilen Ezel, uzandı ve titreyen parmaklarıyla Sevda'nın nemli saçlarını geriye doğru atarak onu uyandırmaya çalıştı. Sevda başını iki yana sallayıp, kaçarcasına kendini yastığa bastırarak hıçkırdı. Gözünün önünde olanlar sanki Ezel'in kalbine durmaksızın saplanan, paslı bir bıçaktı.

Boğazındaki yumruyla yutkunamayan Ezel, "Sevda, uyan güzelim..." diye seslendi. Korkuyla bezeli boğuk sesi bu kez titrekti. "Geçti, uyan sevgilim. Uyan, uyan hadi..."

Sevda onu duymuyormuş gibi yeniden başını iki yana sallayıp hıçkırdı. "Melek!" diye çığlık attığında, gecenin sessizliğinde yankılanan feryadı öylesine güçlü ve acı doluydu ki Ezel'in nefesini kesti. Tüm bunlardan habersiz olan Sevda, "Bırak!" diye bağırmaya devam ediyor, "Kızımı alamazsın! Bu kez alamazsın!" derken umutsuzca debeleniyordu.

Ezel onu uyandıramayacağını anladığında kadını kollarının arasına çekti. Sevda'nın acı dolu iniltilerine karşılık onu avutmaya çalıştı. Kadın onu saran sanki Yavuz'muş gibi çırpındı. Tırnaklarını göğsüne batırıp, orada kanlı lekeler bıraktığında bile Ezel, Sevda'yı sarmayı bir an olsun bırakmadı. Yüzünü boyun çukuruna gömen Sevda durmaksızın sayıklarken, Ezel gözyaşları içerisinde onu ne kadar sevdiğini söylüyor ve Melek'in onlarla güvende olduğunu, ona bir ninniyi mırıldanır gibi anlatıyordu.

Bu kâbuslar yeni değildi ancak Ezel gecenin ilk kez bu denli şiddetli geçtiğine şahit oluyordu. Yalnız geçen gecelerde Sevda'nın belki de bundan

çok daha kötü kâbusları olduğunu düşünerek kaskatı kesiliyor, kalbine çöreklenen ağrıyla nefes almakta zorlanıyordu. Sevda onun güzel, narin çiçeğiydi ancak dalları acımasızca kırılmıştı. Ezel onun kendini toparlaması için deli gibi uğraşıyordu ama kadın sanki en ufak bir rüzgârda bile buna direnemeyecek kadar zayıftı. Ve bunun tek nedeni olan, Sevda'yı acımasız bir makas gibi kırpan adam hâlâ hayattaydı. Hâlâ nefes alıyordu ancak bu geceden sonra Ezel buna da bir son verecekti. Sevda kolları arasında böyle küçülürken ve çaresiz görünürken Ezel daha fazla beklemeyecekti. O adamın sonunu getirerek Sevda'ya uykularını geri verecekti.

Kadının hıçkırıklarıyla fısıltıları yerini kısık sesli iniltilere bıraktığında, Ezel gözlerinden kayıp giden bir damla yaşla birlikte eğildi. Dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırarak, "Uyu çiçeğim," diye fısıldadı. *"Uyu karım..."*

Sevda öyle zor yatışmıştı ki o yeniden rahat bir uykuya dalıp, gevşediğinde bile kollarını kadından ayırmadı. Sabaha az kalmıştı, gözlerini yummak yerine içli bir nefes alıp Sevda'yı seyre daldı.

Birkaç saat sonra neler olduğunu hatırlamadan uyanacaktı. Tembel, mutlu bir gülüşle onu öpücüklere boğacaktı ancak Ezel'in bir yanı bu geceyi ve gözyaşlarını kalbinin karanlık bir köşesinde hep hatırlayacaktı.

Ezel Doğan, kalpsiz bir adam değildi. Kendi ailesinde bunu göremese bile sevmeyi küçük yaşta öğrenmişti. Merhametsiz bir adam da değildi. İnsanlara her zaman saygı göstermiş, onlara yardım etmiş ve kimseyi incitmemek için durmaksızın didinmişti. Fakat Yavuz Kılınçer aklına düştüğünde, Ezel tam da böyle bir adam oluyordu. Kalpsiz ve merhametsiz bir adam oluyor, deli bir rüzgâr gibi esmek ve her şeyi ardına katarak darmadağın etmek istiyordu. Yavuz'a karşı olan nefreti öylesine yoğundu ki bu kimi zaman Ezel'i bile korkutuyordu. Adamla yüz yüze geldiğinde kendine hâkim olamamaktan, ellerini boğazına sararak ona hızlı ve acısız bir ölüm yaşatmaktan korkuyordu.

Aradan geçen üç yılda kızına rağmen bir ölüden farksızdı. Ruhunun ve kalbinin yarısını kaybetmiş umutsuz bir adamdı. Onun da öyle olması için elinden geleni yapacaktı. Söz konusu sadece Sevda'nın ya da kızının intikamı değildi. Bu aynı zamanda Ufuk ve Rasim Altınbaşak'ın da intikamıydı. Ezel, bunların bedelini de adama ödetecek, onu doğduğuna pişman edecekti.

Umutsuz ve karanlık düşüncelere boğulduğunda Sevda'yı nazikçe yastığına bıraktı. Genç kadının dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakarak yataktan çıktı. Komodinin üzerindeki telefonu ve bir bardak suyu alarak aşağıya indi. Salondaki sürgülü camlara doğru yürüdü. Camlardan birini hafifçe açarak bardağı dudaklarına götürdü. İçindeki yangın öyle büyüktü ki içtiği su onu yatıştıramamış, aksine sanki ateşini daha da harlamıştı.

Küfrederek bardağı bir kenara bıraktı. Elini şortunun cebine koyup omzunun birini cama yaslarken Fırat'ı aradı. Saat sabaha karşı üçtü ancak telefon yalnızca iki kez çaldıktan hemen sonra açıldığına göre Fırat Üstündağ da uyanık olmalıydı.

Ezel arkadaki hışırtıları ve ince, cılız bir kadının belli belirsiz sesini dinlerken bir an için duraksadı. Ardından, "Fırat?" diyerek karşı tarafa içi merakla dolu bir soru bıraktı.

Fırat sessizce homurdandı ve bir süre sonra bir kapının kapanma sesi duyuldu. Hemen ardından, "Buradayım," diye cevap verdi. "Saat sabaha karşı üç. Konuşmak için ne kadar *güzel* bir saat, öyle değil mi, Ezel?"

Ezel, adamın alaycı sesiyle dudaklarının kısa bir an için yukarı kıvrıldığını hissederken, "Kesinlikle," diyerek gülümsedi. Hemen ardındansa derin bir nefes alarak, "Bu gece yoktun," dedi. Bu geceki planlarından biri de Fırat'ı Sevda'yla tanıştırmaktı fakat adam gelmemişti. "Üstelemek istemiyorum ancak bir sorun mu var?"

"Hayır yok, sadece... sadece gelemedim işte."

Fırat sanki aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi sessizleştiğinde Ezel de sustu. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını göğe dikti. Birkaç saate güneş doğacaktı ancak yıldızlar hâlâ gökyüzündeydi. Ezel'in karanlığa bulanan ruh haline karşın parlıyorlardı. Bu ona Sevda'yı hatırlatıyordu. Sevda'dan önce de böyleydi. Bu kadar karanlık değildi, kendini karanlık bir gece olarak tasvir etmezdi. Sadece çok... *boştu*. Ne göğünü süsleyen bir ayı ne de yıldızları vardı ancak Sevda bunu değiştirmişti. Ona her güldüğünde Ezel'in gökyüzüne bir yıldız bırakarak onu ışığıyla sarmıştı.

Ezel yukarıda, yastığına sarılarak uyuyan kadını düşündüğünde göğsünün daraldığını, nefeslerinin ona yetmeyeceğini sandı. Kadının dakikalar önceki hali aklına geldiğinde, "Bu işi bitirmek istiyorum," diye mırıldandı. Alçak, sert sesi sanki ateşten örülmüş bir duvardı. "Onun bir gece daha nefes almasına göz yumamam."

"Acelen yok sanıyordum."

Yoktu ancak Sevda bu konudaki düşüncelerini değiştirmişti. Fırat da buna şaşırmış gibi sözlerine devam etmek istediğinde Ezel onun lafını keserek, "Biliyor musun?" diye fısıldadı. Şimdi yeşillerinde deli bir fırtına vardı. "Biliyor musun, Fırat? Kollarındaki kadının bir başka adamın ismini fısıldayarak kâbuslarla uyanması ne demek, biliyor musun?"

"Belki de biliyorumdur..."

Ezel öylesine öfkeliydi ki Fırat'ın belli belirsiz söylediği bu sözleri duymadı. Onun yerine bir elini sertçe cama yasladı. Gecenin içinde parıldayan yıldızlara bakarken gözlerinde öfkeli, kin dolu bir bakış vardı. "Birkaç saat sonra bu işe bir son vereceğim. Sonra... sonrasını da biliyorsun işte. Artık onunla

istediğini yapabilirsin! Ama sana yemin ederim, onu öyle bir hale getireceğim ki, Fırat... onunla işim bittiğinde yalvarmaya bile hali kalmayacak!"

"Polislere bir ceset vermeyeceğiz Ezel, bunu biliyorsun değil mi?"

Fırat sessizce homurdandığında Ezel alay dolu bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm Fırat ancak o şimdiden bir ceset..."

Sesinde öylesine keskin ve zalim bir tını vardı ki Fırat'ın bu konuda en ufak bir şüphesi bile kalmadı. Yavuz Kılınçer, ipi boynuna kendi dolamıştı. Şimdi Ezel'in yapacağı tek şey, tabureyi onun ayaklarının altından sertçe çekmek ve onun nefessiz kalışını seyretmek olacaktı.

"Benim güzel kızım uyanmış mı? Uyanmış mı annesinin prensesi?"

Sevda yatağında tembelce uzanan, tavanı seyreden Melek'e doğru eğildi ve onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı. Melek yatağının parmaklarına yaslanarak gülerken Sevda'nın yüzünde de tıpkı onunki gibi koca bir gülüş vardı. Kızının kıvırcık saçlarını yüzünün önünden çekip onu kucakladı. Kızının ne kadar terlediğini fark ettiğinde banyoya girdi. Küçük küveti doldurmaya başladığında, Melek banyo vaktinin geldiğini biliyormuş gibi ellerini çırpmaya başladı. "Anne yıka!" diye bağırıyordu. Fırfırlı şortunu betinden indirmeye çalışırken öyle tatlı görünüyordu ki Sevda onu göğsünde bir ömür saklamak istiyordu.

Melek şortundan kurtulup kollarını havaya kaldırarak, annesinin atletini çıkarması için beklemeye başladı. Kızını gören genç kadın gülümseyerek elindeki banyo köpüğü şişesini bir kenara bıraktı ve onu soydu. Suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra Melek'i yavaşça küvetin içine bıraktı. Her çocuk gibi elbette Melek'in de plastik ördekleri vardı. Melek onların birkaçını peş peşe koyup yüzdürüyordu. Arada sırada ördekleri dibe batırıp, neşeli bir kahkahayla onları yeniden yüzdürürken, Sevda onun saçlarını şampuanlıyor ve elindeki yumuşak banyo süngerini Melek'in kollarıyla sırtında gezdiriyordu. Tamamen köpüklerin içinde kalmıştı. Bu sırada Sevda'nın üstündeki tişörtü -Ezel'in tişörtünü- de ıslatmıştı. Melek öyle güzel gülüyordu ki Sevda birkaç seferden sonra onu uyarmayı bırakmış ve ıslanmayı umursamamıştı.

"Yüşüyo bak, anne bak! Yüşüyo bak!"

Melek birbiri ardına dizdiği, suda akıp giden ördekleri göstererek ellerini çırptığında Sevda onun oyununa ortak oldu. Batan ördeklerden birini daha kurtarırken, "Evet anneciğim," diyerek güldü. "Yüzüyorlar."

"Yüzmekten çok boğuluyormuş gibi görünüyorlar."

Ezel saçlarını karıştırarak tembel hareketlerle onlara doğru yürüdüğünde, Sevda kıkırdayarak adama döndü. Melek tıpkı babasının söylediği gibi

ördekleri yeniden suyun altına batırıp, onları orada tutuyordu. Sevda adamın yeşil gözlerindeki o mahmur bakışlara takılıp kalmıştı. Ezel bunu fark ettiğinde sırıttı ve eğilerek kadının başına bir öpücük bıraktı. "Günaydın karım," derken sesindeki o güzel, boğuk ton Sevda'yı çepeçevre sarmıştı.

Ezel, köpüklerin arasında oynayarak bir şeyler mırıldanan kızının burnunun ucuna bir öpücük bıraktı. Dolaplardan birine uzandı ve bir havlu çıkararak düzgünce katladı. Ardından küvetin bir köşesine diz çöken Sevda'yı ayağa kaldırıp havluyu yere serdi. "Yerler fayans ve dizlerin çıplak, canın acıyacak."

"Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Hem de her zaman."

Sevda'ya çapkınca göz kırpan Ezel bir köşeye yaslandı. Kollarını göğsünde bağlayarak karısını ve kızını izlemeye başladı. İkisi birlikte kalbini ağrıtacak kadar güzel görünüyorlardı ancak dikkatinin çoğunluğu Sevda'daydı. Sessizce onu izlerken, dün geceki kâbustan bir iz arayıp duruyordu. Sevda'nın nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu ancak kadın tıpkı düşündüğü gibiydi; hatırlamıyordu. Ezel onun neler düşündüğünü tek bir bakışla anlardı. Sevda'nın gözlerinde sadece çocuksu bir neşe vardı.

"Ne kadar da mutlu, görüyor musun, Ezel?"

Sevda parmaklarını, kıkırdayarak gülen Melek'in kıvırcık saçlarında gezdirirken Ezel ağır ağır genç kadını süzdü. Bakışları onun kalçaları ve ıslak kumaşın yapıştığı göğüslerinde gezinirken derin bir iç çekti. "Bir küvetin içinde çıplak olsam ve sen beni yıkasan ben de mutlu olurdum. *Kesinlikle*, mutlu olurdum."

Utangaç bir kahkaha atan Sevda, elindeki süngeri bir kenara bırakıp küvetin tıpasını çıkarırken, "Yanılmıyorsam bunu yaptık," dedi. "Hem de dün gece."

"Sen söylüyorsun, *dün* gece. Aradan koskocaman bir sekiz saat geçmiş."

Sevda gülerek başını iki yana salladı. "Utanmaz," diye fısıldayarak Melek'i durulamaya başladı. Melek banyo faslı bittiği için biraz huysuzdu ama Ezel kocaman, yumuşak bir bornozla onu sardığında gördüğü ilgi oldukça hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Gel bakalım küçük hanım, şimdi seni giydirelim."

"Çok iyi olur, ben de üstümü değiştireyim. Aşağıda size katılırım."

"İstersen beni bekleyebilirsin. Seni giydirmekten zevk duyarım."

Ezel kıstığı yeşil gözleriyle ona arsız bir bakış attığında, Sevda kızararak güldü. Uzanıp adamın dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. "Belki sonra soyarsın," diye fısıldayarak kaçtı. Geceden hâlâ nemli kalan saçlarını kurutup, bir şort ve atlet giyerek aşağıya indiğinde kocasıyla kızı mutfaktaydı.

Ezel bir koluyla Melek'i sarmıştı. Melek, parmaklarını adamın kollarındaki karmaşık dövmelerde gezdirirken, bir diğer eliyle kavradığı kaşığı önündeki meyve püresine batırıyordu.

Her zamanki sıradan, neşeli kahvaltılardan biriydi. Anın tadını çıkarırken gülüyorlardı ancak Ezel, "Bugün halletmem gereken işler var, birkaç saat evde olmayacağım," dediğinde Sevda'nın gülüşü yüzünde asılı kaldı. Bundan önce de Ezel'in işlerine karışan ya da her detayı öğrenmeye çalışan meraklı biri değildi ancak şimdi içinde onu boğan, karanlık bir his vardı.

"Ne işi? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Önemli bir şey değil, sadece galeride ilgilenmem gereken şeyler var. Üstelik Fırat'la da görüşmeliyim."

"Beni bulmanda sana yardım eden adam... dostun, öyle değil mi?"

"Evet, ta kendisi. Ayrıca... senin adına halletmem gerekenler de var, Sevda. Tüm o haberler, sana kalan tüm o mal varlığı..."

"Ben... ben onları istemiyorum, Ezel." Sevda kaşlarını çatarak çatalını bir kenara bıraktı. "İstemiyorum, onlar zaten çok uzun bir zamandır benim değildi, babam hayattayken bile... Şimdi hiçbir şeyi istemiyorum."

"Güzel, benim param ikimize de yeter. Zaten ben de onları bağışlamak niyetindeydim. Annenin kurmuş olduğu o derneğe bağışlarız diye düşünmüştüm."

"Bu güzel olur, gereken yerleri seve seve imzalarım." Ezel başını sallayarak Melek için bir parça çöreği keserken Sevda sessizliği bozarak, "Ya *o*?" diye sordu. Moralini bozmamaya çalışıyordu ancak bir anda tüm neşesi kaçmış gibiydi. "Ona ne oldu?"

Ezel dişlerini bastırarak olabilecek en kibar şekilde, "Bunu artık düşünmene gerek yok, Sevda," derken genç kadının kaşları çatıldı. O her zaman zeki bir kadındı, neler olduğunu anlamıştı.

"İşin *bu*, değil mi? Bu yüzden gidiyorsun?"

"Bunları düşünmeni istemiyorum."

"İnkâr bile etmiyorsun, Ezel. Ardından bana... bana bunları düşünme mi diyorsun? *Gerçekten mi?*"

Melek aralarındaki gerilimi hissetmiş gibi susmuştu. Ezel'in geniş gövdesine yaslanıp, soran bakışlarını ikisi arasında gezdirmeye başladığında Sevda, "Çok güzel," diye fısıldadı. Başını iki yana salladı ve dudaklarını mutsuz bir gülüş kapladı. "Gerçekten çok güzel."

Ardından ayağa kalktı. Uzandı ve Melek'i kollarına alarak adama sırtını döndü. Kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce omzunun ardından, kaskatı kesilmiş bir halde hâlâ oturmaya devam eden Ezel'e bakarak, "İstediğin yere

gidebilirsin," diye fısıldadı. Sevda, o her ne söylerse söylesin Ezel'in bundan dönmeyeceğini anlamıştı. "Artık sana engel olacak kimse kalmadı."

Fırat, duyduğu ayak sesleri üzerine derin bir nefes aldı. Elindeki kadehi sallayıp, içkinin bardağın içinde hareket etmesini seyrederken, "Sana buraya gelmemeni söylemiştim," dedi. Sesinden huzursuz olduğu belliydi. "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun, Rüya."

"Benim adım Oylum ve ben de sana nereye istersem oraya gidebileceğimi söylemiştim."

Fırat'ın dudakları bu küstah sözler üzerine kısa bir an için yukarı kıvrıldı. İçkisinden bir yudum aldı ve arkasını dönerek sırtını cama yaslarken, genç kadını izlemeye başladı. Üzerinde dolabındaki onca tasarım kıyafete rağmen sıradan bir tişört ve bir tayt vardı. Düz saçlarını açık bırakmıştı, kahverengi dalgaları nazikçe kıvrılarak güzel yüzünün etrafını sarmıştı. Dudakları onu ilk gördüğü günkü gibiydi; neredeyse somurtuyordu ancak gözlerinde, ruhunu kaybettiğini söyleyen birinin aksine koca bir ateş vardı.

Onu gördüğü ilk andan beri Fırat'ın düşündüğü tek şey buydu. İri, badem gözlerindeki bu bakışın bir tarifi yoktu. Daha önce yeşilin o tonunu hiç görmemişti. Gözleri çoğu insan için rahatsız edici bir şekilde soğuktu ancak Fırat bakışlarını kaçırmak yerine kendini her geçen gün ona daha da kapılırken bulmuştu. Gözlerinin ardında bir yangın vardı ve kadın, orada sanki kendi infazını yapıyordu. İçlerinde derin yaralar, sırlar saklıyordu. Fırat bir gün o yangına kapılıp kapılmayacağını, kadının ateşinin onu da yutup yutmayacağını deli gibi merak ediyordu.

Kadın, bakışlarından rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı. Kollarını göğsünde bağlayarak kaşlarını çattığında, Fırat bardağı bir kenara bırakarak ona doğru yürüdü. Oylum'un yerinde kalmak için kendini ne kadar zorladığını, onun gerilen omuzlarından ve incecik bir çizgi halini alan dudaklarından anlayabiliyordu. Onun varlığıyla oldukça rahatsız olmuşa benziyordu ancak dün gece ve bu sabah hiç de öyle görünmüyordu. Başını göğsüne yaslayıp, sessizce uyurken ve şimdi karşısına dikilip, sivri çenesini meydan okur gibi havaya dikerken bambaşka iki kadın gibiydi. Bir seçim yapması gerekirse, onun dün geceki uysal halini tercih ederdi.

"Üzerime gelerek beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, zaten benden korkmadığını söylüyordun. Yanlış mı hatırlıyorum?"

"Elbette korkmuyorum. Beni tıpkı bir hayvan gibi buraya hapsettin ve..."

"Yerinde olsam kelimelerimi özenle seçerdim." Fırat kaşlarından birini kusursuzca kaldırırken neşesiz bir ifadeyle güldü. "Kendinden bu şekilde bahsetmen hoşuma gitmiyor."

"Kelimelerimi beğenip beğenmemenle *ilgilenmiyorum*. Ben sadece gerçekleri söylüyorum-"

"Efendim, Ezel Bey geldiler. Alt katta sizi bekliyorlar."

Bir çalışan araya girerek sözlerini kesti. Genç kadın arkasını dönerek ona bıçak kadar keskin bir bakış attı. Fırat, "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun. Beni zorlama, Rüya," dediğinde aynı bakışlarla adama döndü. Onun kara gözlerine sessizce baktıktan bir an sonra, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldayarak odadan çıktı.

Kadının gidişinin ardından Fırat daha da gerilmiş gibiydi. Az sonra Ezel'le olacakları düşünmek de ona hiç yardımcı olmuyordu. Yarım bıraktığı bardağını başına dikti. Kapıdaki adamı, kadının buraya bir daha gelmemesi için sıkıca tembihleyerek aşağı indi.

Ezel Doğan, üzerindeki beyaz keten gömleğin renginden birkaç ton daha koyu olan pantolonunun cebine ellerini sokmuş, dışarı bakarak onu bekliyordu. Duruşu, gardını alır gibi gergindi. Fırat onun da en az kendisi kadar huzursuz olmasına hiç şaşırmamıştı. Yavuz'u burada tutmakla bir sorunu yoktu ama o ve Ezel karşı karşıya geldiğinde neler olabileceğini bildiğinden bir parça geriliyordu.

Fırat'a kısa bir baş selamı veren ve dostane bir kucakla adamı karşılayan Ezel, "Nerede?" diye sordu. Fırat'ın evinin bulunduğu arazi oldukça genişti. Evi, Ezel ve Sevda'nın sıcak yuvasının aksine koca bir malikaneyi andırıyordu. Şu an doğu kanadındalardı. Yavuz Kılınçer, ona düşündüğünden çok daha yakındı.

Fırat, "Beni izle," diyerek önden yürümeye başladığında, Ezel sessizce adamı takip etmeye başladı. Kasvetli, uzun holü geçip bahçe kapısına doğru ilerlediler ve arka tarafa çıktılar. Fırat'ın evi devasa duvarlarla çevriliydi. O duvarların dışında da devasa ağaçlar vardı. Peyzaja ya da *mahremiyetine* büyük önem verdiği ortadaydı. Tam karşılarında; bahçenin dikkat çekmeyen bir köşesine konmuş, mini bir atölye gibi görünen küçük, taş bir yapı vardı. Uzun camlarının aksine, bakanın içini saran kasvetli bir havaya sahipti. Çevresinde en az on kişi bekliyordu. Ezel adamın burada, muhtemelen aşağıda olduğunu anlamıştı.

Kaşları çatılırken, "Tek değilsin, yalnız yaşamıyorsun," diye mırıldandı. "Buranın çok göz önünde olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne derler bilirsin, *dostunu yakın tut ama düşmanını daha da yakın...*" Kapıya metreler kala Fırat arkasını döndü ve yalnızca Ezel'in duyabileceği bir sesle, "Benim bu adamların arasında bile düşmanlarım var," diye

mırıldandı. "Bana sandığından daha yakınlar, sadece başlarını ezeceğim o anı bekliyorlar, Ezel. Unutma, sana hiçbir şey için garanti vermiyorum. Bu yüzden içeri girdiğinde sakın rahatlamak gibi bir hataya düşme. Sana zarar gelmesine izin vereceğimden değil, sadece gözünü dört açmanı istiyorum."

"Düşmanımın düşmanı dostumdur olayı mı?"

"Aynen öyle dostum, aynen öyle."

Fırat yeniden kapıya doğru ilerledi. İçeri geçerek odanın bir köşesine doğru yürüdü. Orada aşağıya inen taş merdivenler vardı. Yukarısı ne kadar şık ve güzelse aşağısı bir o kadar kötüydü. Havada ağır bir rutubet vardı, her yer küf kokuyordu. İçerisi neredeyse karanlıktı. Odada sadece çok az ışığın girebileceği küçücük bir pencere vardı. O da arka tarafa baktığından ve etrafı demir tellerle çevrili olduğundan çok dikkat çekmiyordu.

Ezel içeri girdiğinde, üç adamın odanın farklı köşelerinde beklediğini ve Yavuz Kılınçer'in ortada, elleriyle ayakları bağlanmış bir halde oturduğunu fark etti. Ne bekliyordu bilmiyordu ancak bu görüntü kesinlikle beklediği şey değildi. Adamın saçları ensesine kadar uzamıştı, karman çorman bir haldeydi. Üzerinde haftalardır değiştirmediği belli olan ve artık rengi değişen kirli bir beyaz gömlek ile bir kumaş pantolon vardı. Ayakları çıplaktı ancak bu haline rağmen başı dikti. Keskin gri gözlerinin feri gitmişti ama içlerinde Ezel'in hep hatırladığı o kin ve aşağılama dolu aynı bakış vardı. Bugün sadece daha öfkeli bakıyordu. Şu an bulundukları konumu hazmedemediği, kasılan çehresinden ve hızla inip kalkan göğsünden belliydi. Kurumuş ve çatlamış olan dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Çöken göz altları ve uzayan sakallarıyla bir ayyaştan farksızdı.

"Bakın burada kim varmış? Bu, Ezel Doğan değil mi?"

Ezel büyük bir sakinlikle gülümsedi. Adamın tam karşısındaki sandalyeye geçerek bacak bacak üstüne attı. Onu gördüğünde öfkeden patlayacağını, kendine engel olamayacağını düşünmüştü ancak Yavuz Kılınçer öyle bir haldeydi ki Ezel'in tek hissettiği ona acımaktı.

"Sevda nasıl, iyi mi? Fırat haber vermek konusunda berbat..."

"*Karımın* nasıl olduğu seni hiç ilgilendirmiyor, hem de hiç."

"Birkaç hafta önce olsa ben de aynını söyleyebilirdim," diyen Yavuz alayla güldü. Ağzındaki iğrenç tattan kurtulmak için biraz öteye tükürdükten sonra dişlerini göstererek sırıttı. Ezel'in nabzını ölçer gibi bir hali vardı. "Sana her şeyi anlattı mı? Bahse varım yaptığı ilk şey bu olmuştur, bir çocuk gibi mızmızlanmak..."

"Yaptığın tüm o *şerefsizliklerden* haberim olup olmadığını sormaya çalışıyorsan, evet haberim var. Senin nasıl bir pislik olduğunu biliyorum. Nasıl bir acımasız olduğunu, nasıl bir *korkak* olduğunu biliyorum."

"Korkak mı? Gerçekten mi?" diye soran Yavuz alaycı bir kahkaha attı. "Karın üç yıldır benimleydi, Ezel Doğan," diye fısıldadı. "*Benim* çatımın altındaydı, *benim* evimde, *benim* odamda, *benim* yatağımdaydı. *Onu senden aldım*, hem de sadece birazcık çabayla! Korkak bir adam bunları yapabilir miydi? Korkak bir adam birini öldürüp, cesedini Sevda diye senin kollarına verebilir miydi? Onu bir başkasına satabilir ve ardından... onu kendi için isteyebilir miydi?"

Ezel oturduğu sandalyede öne doğru kaydı. Dirseklerini dizlerine yaslarken, "Kendi cehennemine kendi ellerinle odun taşıyorsun," diye hırladı. "Yerinde olsam susar ve kaderime razı gelirdim. Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ancak seni temin ederim, bir işe yaramayacak!"

"Ben-"

"Sen tüm bunları tam bir korkak olduğun için yaptın! Sen benim tanıdığım en büyük korkaksın! Selen senin yüzünden öldü. Onu öldüren sensin ama tüm suçu on dört yaşındaki bir çocuğa atacak kadar korkaksın!"

Bu sözlerle birlikte Yavuz'un şakaklarındaki bir damar attı. Adamın gülen dudakları öfkeyle gerildiğinde, Ezel yeniden arkasına yaslanarak alayla güldü. "İşte, tanıdığım Yavuz Kılınçer bu adam! O bir korkaktan, yalnızca bir kabuktan ibaret!"

"Şu ipleri çözsünler de sana kimin korkak olduğunu göstereyim!"

Ezel onun perişan haline üstten bir bakış atarak alayla sırıttı. Yeşil gözleri için için yanan bir ateşle parıldarken, "Çözün," dedi. Arkasına yaslanıp bakışlarını Fırat'a ve ardından Yavuz'a dikerken kendinden oldukça emindi. "O halinle bana ne yapabileceğini çok merak ediyorum doğrusu."

"Ezel bunun-"

Fırat itiraz ederek araya girmek istediğinde Ezel, "Çözün," diye tekrarladı. "Her ne kadar o bunu hak etse de elleri bağlı birine vurmayacağım. Ben onun gibi değilim."

Yavuz bir kahkaha atarak başını iki yana sallarken, Ezel adamın bu gereksiz özgüvenini biraz daha parçalamak ister gibi, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Her şeyini kaybetmek nasıl bir his? Ne paran ne adın ne de dostların kaldı. Sana ait bir düğme bile yok artık. Burası her şeyin sonu."

"Sonu, öyle mi?"

Biri yaklaşarak Yavuz'un ayaklarındaki ipleri çözerken Ezel, "Öyle," diye mırıldandı. "Artık bitti, ne sanmıştın ki? Sevda'yı hiç bulamayacağımı mı? Onu sonsuza kadar yanında tutacağını mı?"

"Doğrusu, bunu isterdim. Keşke onu bir kere de olsa becerseydim. Söylesene, göründüğü kadar ediyor mu?"

Ezel buraya kadar sakince oturmuştu ancak bundan sonra aynı sakinliği gösterebileceğini hiç sanmıyordu. Öfkeyle ayağa kalktı ve fark edemediği bir hızla Yavuz'un yüzüne ilk yumruğu indirdi. Adamın suratı anında kanla kaplandı. Bedeni bir an için sandalyeden düşer gibi olsa da çabucak toparlandı.

Ezel'de yılların öfkesi, Yavuz'da ise her şeyini kaybetmiş bir adamın hırcı vardı.

Dakikalardır birbirlerini tahrik edip durmuşlardı ama artık birbirlerini parçalamak ister gibi dövüşüyorlardı. Fırat ve diğerleri bir köşede onları seyrediyor ve Ezel'e içindekileri atması için izin veriyorlardı. Ezel, "Ödeyeceksin, her şeyi ödeyeceksin!" diye bağırıp duruyordu. Yavuz'a öyle bir saldırıyordu ki onu sadece döverek öldürebilirdi. Hiç zorlanmadan onu yere serebilir, ellerini boğazına dayayabilir ve adamın nefesini keserek onu yeryüzünden sonsuza dek silebilirdi.

"Ne aptaldın ama! Karın seninle aynı şehirdeydi! Yıllardır dizinin dibindeydi ve sen onu bulamadın!"

"Seninle işim bittiğinde seni de kimse bulamayacak!"

Ezel acımasız bir tekmeyi adamın karnına geçirirken öfkeyle soludu. Bunun onu yalnızca daha da sinirlendirdiğini fark ettiğinde ellerini saçlarının arasından geçirerek adama arkasını döndü. Onu öldürmek istiyordu, *ona acı dolu bir ölüm vermek istiyordu* ama Sevda'nın bugünkü tavrı ve önceki sözleri aklına geliyordu. *"Bunu yaparken kendini, bizi kaybetmeni istemiyorum,"* deyişi onu frenliyordu.

Sevda haklıydı. Yavuz gibi bir adam için değmezdi ama Ezel de bunu öylece onun yanına bırakabilecek bir adam değildi. Bu basit bir bar kavgası değildi. Yavuz, Melek'e bile ne acılar çektirmişti ve şimdi bunları ödeme vaktiydi.

Yavuz kan tükürerek yüzüstü dönerken bir manyak gibi gülüyordu.

Ezel, "Ayağa kalk!" diye bağırdı. Dağılan saçları, gerilen çehresi ve ateş saçan gözleriyle kimsenin daha önce görmediği kadar tehlikeli bir hali vardı. "Bir korkak gibi orada yatacağına kalk ve karşıma çık!"

"Benim... benim bir korkak olduğumu sanıyorsan... yanılıyorsun."

"Sanmıyorum! Bunu biliyorum!"

Ezel, adamı yakalarından kavrayarak onu bir çöp gibi kaldırırken Yavuz, Ezel'in yüzüne bir yumruk savurdu. Onun saniyelik zaman kaybından faydalanarak en yakınındaki korumanın dizine sert bir tekme attı. Adamın silahını belinden alması ve çıldırmış gibi gülerken onu Ezel'e doğrultması sadece saniyelerini almıştı.

Bölüm 38

Diğer silahlar da ansızın çekilip, hepsi Yavuz'u hedef aldığında bile adam gülmeye devam etti. Ne onun gözlerinde en ufak bir mantık ne de Ezel'in gözlerinde bir gram korku vardı. Adamın bu hali, geldiği durum artık son noktaydı. Yavuz Kılınçer gibi bir adamın, bir hayvan gibi bağlanarak haftalarca burada tutulması, her şeyinin elinden alınması ve bu dünyada en nefret ettiği adamın insafına kalması; şüphesiz kaldırabileceği en son şey bile değildi. İpleri elinde tutmaya öylesine alışmıştı ki bir anda ipi tutulan kişi olmak adamı o son sınıra itmişti.

Küfürler ve bağırışlar havada uçuşurken Ezel, Fırat'ı dinlemeyerek olduğu yerden tek bir adım bile atmadı. Yavuz kurşunların hedefi olmaktan korkmuyormuş gibi etrafında dönmeye başladığında bile Ezel'in onun hakkındaki düşünceleri aynıydı. "Beni öldürmeyeceksin," dediğinde Yavuz gülmeyi keserek, "Bunu neden yapayım ki?" diye sordu. "Neden seni öldürmeyeyim? Kaybedeceğim ne kaldı? Söylesene! Kaybedeceğim ne kaldı!"

Adam sonunda çileden çıkmış gibi bağırırken Ezel, "Sen başına gelecek her şeyi hak ettin!" diye bağırdı. Bu yaptığı ateşe körükle yürümekten farksızdı. "Senin gibiler başına gelecek her şeyi hak ediyorlar! Durma, öldür beni! Hiç düşünmeden çek tetiği! Ben öldüğümde sen yaşayacağını mı sanıyorsun? Şu sefil halinle nefes alabileceğini mi sanıyorsun?"

Yavuz yeni bir kahkaha atarak, "Üstüme oynamaya çalışma!" diye bağırdı. Dönmeyi bırakmıştı ve Ezel'inkilere saplanan gri gözlerinde bir yırtıcının, kana susamış bir hayvanın aç bakışları vardı. "Belki ölürüm ama ne var biliyor musun? İntikamımı almış olurum! Benden aldığınız bir cana karşılık bir can! En azından bunun huzuruyla ölürüm!"

Adam çevik bir hamleyle kurşunu namluyu sürdüğünde, Ezel tereddüt bile etmeden Yavuz'a doğru atıldı. Kurşunun hedefini değiştirerek Yavuz'un midesine sert bir tekme attı. Buraya geldiğinde Yavuz'u gerçekten öldürmek gibi bir niyeti olmayabilirdi ama onun yüzünden de ölecek değildi. Sevda'ya onu hiç bırakmayacağına dair bir söz vermişti, bunu ne pahasına olursa olsun tutacaktı.

Fırat küfürler ederek ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ancak anın verdiği adrenalin ve öfke Ezel'in bunları duymasını engelliyordu. Yavuz bağırarak, "Öldür beni! Yoksa seni ben öldürürüm!" derken Ezel onunla debeleniyor ve adamı yıkmaya çalışıyordu. Silah bir kez daha ateşlendiğinde kurşun duvara saplandı. Ezel hırlayarak adama bir kafa attı. Ondan gelecek olan aynı hamleden kaçındı ama adamın diz darbesinden kurtulabilecek kadar şanslı sayılmazdı. Tüm o hengamenin içinde ansızın iki silah birden patladı.

Fırat'ın hedefi Yavuz'ken, Yavuz'unki Ezel'di ve tıpkı söylediği gibi onu öldüremese bile yaralamayı başarmıştı. Adam dizlerinin dibine yığıldığında Ezel tökezleyerek, "Sikik orospu çocuğu!" diye bağırdı. Aynı anda Fırat silahını iki kez daha ateşleyerek, Yavuz'un silahını almasına izin veren korumayı ve onun hemen yanındaki adamı da vurdu. O izin vermese Yavuz silahı hiç alamazdı. Diğeri de müdahale etme şansı varken kılını bile kıpırdatmamıştı. Fırat adamlarının arasında bile düşmanları olduğunu söylerken bunu kastediyor olmalıydı.

"Sikeyim! İyi misin, Ezel? O manyak herifi bu kadar kışkırtırken ne düşünüyordun ki? Ölmek mi istiyorsun?"

"İyiyim," diyen Ezel elini kalbi ve omzu arasındaki o boşluğa bastırıp, kan akışını engellemeye çalışırken küfretti. Bir noktada gözü öyle dönmüştü ki Fırat ondan önce davranmasa Ezel hiç tereddüt bile etmeyecek ve adamı tek kurşunla öldürecekti.

Fırat, üzerindeki ceketi yarasına bastırarak ona yardım ederken Ezel de alnındaki ter damlasını sildi. Cansız bir şekilde yüzüstü yatan adama ve onun sırtına yayılan kan lekesine bakarken, "Öldü mü?" diye sordu. Sesi şaşırılacak şekilde buz tutmuş gibi soğuktu.

"Ölmedi. Hayati bir yerinden vurmadım. Sadece bilinci kapalı."

"Güzel," diye mırıldanan Ezel yutkunarak derin bir nefes aldı. Yüzündeki o acımasız gülüşten bunun henüz bitmediğini anlamıştı. Bu yüzden Ezel, "Cebime uzansana," dediğinde itiraz etmeden adamı dinledi ve onun cebine uzandığında küçük bir şırınga buldu. Ezel paketi onun elinden alarak dişleri arasında açtı. Tereddüt bile etmeden Yavuz'un boynuna saplarken, "Bu sondu," diye fısıldadı. "O ölmeyecek Fırat, asıl son buydu."

"O ne verdin?"

"*Kendi ilacını*... Rasim Altınbaşak'ı bir ömür yatağa hapseden o ilacı."

"Bu pislik için az bile! Senin yerinde olsam o kadar bile insaflı davranmazdım Ezel ancak Sevda..."

Ezel, "Siktir," diye gözlerini yumarken az önce hiçbir şey yapmamış ve cezasını kabullenmiş bir çocuk gibi homurdandı. Ceketi yarasına daha sıkı bastırırken, "Sanırım Sevda'ya vermem gereken bir hesap var," diye mırıldandı.

Aynı anda kapı tarafında tiz bir çığlık yankılandı ve bir kadın bayılarak yere kapadı.

Bu kez, "Siktir," diye fısıldayan taraf Fırat'tı.

"Bana daha ne kadar bakmayacaksın? Hâlâ kızgın mısın?"

Sevda adamın alaycı sözlerini duyduğunda derin bir nefes aldı. Elindeki tepsiyi adamın kucağına bırakıp, yatağın bir köşesine yerleşirken sessiz kaldı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp, kaşığı önündeki çorba kasesine bırakırken ve soğuması için üflerken adamın bakışlarının milim milim yüzünde gezindiğini hissedebiliyor, buna rağmen çakır gözlerini onunkilerle bir türlü birleştirmiyordu. Ezel hiçbir şey olmamış, sanki yapması ve olması gereken buymuş gibi davranabilirdi ama Sevda bu konuda onun kadar rahat değildi.

Vurulmuştu.

Kalbinin sadece birkaç santim uzağından, omzu ve göğsü arasındaki o yerden vurulmuştu. Sevda onun çıplak gövdesindeki sargıya her baktığında hıçkırarak ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Bu öylesine boktan bir düşünceydi ki... Bunun korkusu yüreğini öyle sarmıştı ki Ezel'in şakaları ya da iyi olduğunu göstermek istercesine söylediği o alaycı sözler Sevda'yı rahatlatmaya yetmiyordu.

"Sevda?"

Sevda onu bir kez daha duymamış gibi davranarak kaşığı ağzına uzattığında Ezel kaşlarını çattı. Uslu bir çocuk gibi ağzını açarak, ona çorbasını içirmesine izin verdi. Sevda'nın ne kadar öfkeli olduğunu biliyor ve kadının buna rağmen ona böyle sevgiyle yaklaşması karşısında şımarık bir velet gibi sırıtmak istiyordu.

"Sıcak," diye homurdandığında Sevda'nın çakır gözleri kısa bir an onunkilere çarptı. Genç kadın, çorbayı bu kez üflemeden yeniden uzattığında, Ezel gülmemek için yanaklarının içini dişledi. Kadının ondan böyle intikam almasına izin vererek ağzını açtı. Aralarındaki sessizlik birkaç dakika boyunca sürüp gitti. Öne uzanmaktan dolayı omzu ağrıdığında, Ezel dişlerini sıkarak arkasına yaslandı. Yarasından yine kan sızdığını fark ettiğinde sessizce küfretti.

Bunu Sevda da fark etmişti. Elindeki kaşıkla donup kalmıştı ve yüzü bir hayaletinki gibiydi. Gözyaşları bir anda gözlerine dolmuş, bir damla yaş yanağından çenesine doğru süzülmeye başlamıştı. Ezel bunu gördüğünde ona doğru uzanmak istedi ancak kadın mağrur bir tavırla bakışlarını ondan çekerek elindeki kaşığı yeniden ona uzattı. Tıpkı ağlamamak için dişlediği dudakları gibi parmakları da öyle titriyordu ki kaşık çoktan yalpalamış ve birazı Ezel'in beline kadar çektiği ince örtüye dökülüvermişti.

"Sevda..."

"Şi-şimdi hallederim."

Sevda onu umursamadan bir parça peçeteyle örtüyü sildiğinde Ezel sessizce, üzgün gözlerle onu izledi. Sevda yine ona bakmıyordu, başını öne doğru eğmişti. Yaptığı tek şey elindeki peçeteyle lekeyi her yere bulaştırmaktı. Omuzları titrerken durmaksızın siliyor ve burnunu çekiyordu. Ezel uzanarak elini kavradığında, Sevda parmaklarını ondan kurtarmak istedi. Bunu yapamayınca da, "Bırak!" diye hırçınlaşarak geri çekildi. Ezel'in kucağındaki tepsiyi tutarken, gözleri taşmak üzere olan bir nehir gibiydi.

"Sonunda gözlerime bakabildin, onların yerini unuttuğunu sanmıştım."

"Bir süre unutsam iyi olacak!"

"Ah, bunu hiç sanmıyorum karım!"

Ezel uzanarak tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. Kadını, onun tüm itirazlarına rağmen kollarından kavrayarak tıpkı bir bez bebek gibi kucağına çekti. Bu sırada yarası onu oldukça zorlamış, birkaç damla kan daha akarak sargıyı lekelemişti ancak Ezel bunu umursamıyordu. Umursadığı tek şey, Sevda ve onun ıslak gözleriydi.

Az önceki haline tezat bir kibarlıkla genç kadının çenesini kavradı. Başını yukarı kaldırarak, bakışlarını onunkilere dikti. Yeşil gözlerindeki duygular öylesine yoğundu ki tırnaklarını Ezel'in kollarına sertçe geçiren Sevda daha fazla dayanamadı. Tüm öfkesini kusmak ister gibi, "Vuruldun, seni aptal!" diye bağırdı. *"Ölebilirdin! Beni bırakıp gidebilirdin!"*

"Sevda..."

"Buna nasıl cesaret edebildin? Ezel sen... *sen buna nasıl cüret edebildin?*"

Sevda kendini kaybetmiş gibi bağırırken uzandı ve avcunu güçsüz bir yumrukla Ezel'in yarasına çarptı. Telaşla, kimi zaman kekeleyerek konuşurken sesinde öyle bir korku vardı ki Ezel sadece dişlerini sıkarak bekliyor ve onun içindekileri dökmesini izliyordu.

"Beni bırakabilirdin, Melek'i bırakabilirdin! O zaman ne olacaktı? Söylesene, o zaman ne olacaktı, Ezel? Ben söyleyeyim! *Sensiz kalacaktım!* Melek'le bir başıma kalacaktım! O zaman daha iyi mi olacaktı? Konuşsana, o zaman daha mı iyi olacaktı? Sensiz kalacaktım seni aptal herif! *Sensiz!*"

Sevda daha fazla konuşamayarak hıçkırmaya başladığında, Ezel yarasından sızan kana aldırmadan uzandı ve genç kadını ensesinden kavrayarak göğsüne bastırdı. Sevda tüm gücü çekilmiş gibi ona yaslanarak ağlarken, Ezel kollarını sımsıkı ona dolayarak Sevda'nın saçlarını okşuyor, "Özür dilerim, özür dilerim güzelim," diye mırıldanıyordu. "Seni bırakmam, Sevda! Bunu asla yapmam!"

"Eğer ölseydin... Ezel eğer ölseydin, sana yemin ederim seni affetmezdim! Duydun mu beni, seni affetmezdim!"

Ezel bu sözlerle kaskatı kesildi ancak onu sarmayı bırakmadı. Dudaklarını genç kadının şakaklarına bastırdı. "Bunu yapmak zorundaydım," diye fısıldadı. "Artık buna bir son vermeli, her ikimize de rahat bir nefes aldırmalıydım."

"Ölerek mi? Bunu yaparken ölerek mi?"

"Hiçbir yere gittiğim yok Sevda, buradayım..."

"Gidemezsin! Beni duydun mu, Ezel? Beni bırakıp gidemezsin!"

"Gitmeyeceğim. Yemin ederim Sevda, gitmeyeceğim!"

Ezel uzanarak Sevda'nın yanaklarını kavradı. Dudaklarını onunkilere bastırarak genç kadının hıçkırıklarının önünü kesti. Gözyaşlarının ıslak izlerini sildi ve parmaklarını teninde tıpkı ipekten bir kumaş gibi gezdirerek

genç kadının ensesini kavradı. Onu kendine doğru çekti. Sevda nefes nefese omzuna tutunurken ve dudaklarını aralayıp, onu talan etmesine izin verirken çarpık bir ifadeyle gülümsedi. Sevda'nın saçlarını tutan tokayı odanın bir köşesine savurdu. Ellerinden biri tişörtünün eteklerini açıp, çıplak tenin-de gezinmeye başladı.

Adam birden bastıran bir yaz yağmuru gibiydi. Sevda onun karşısında kendini şemsiyesini bile açmaya fırsat bulamamış biri gibi hissediyordu. Ezel Doğan üstüne yağıyor, onu sırılsıklam ediyor ve Sevda her geçen saniye biraz daha ona karışıyordu.

Adam altdudağını dudakları arasında çekiştirip emerek, onu kucağına doğru biraz daha çekerken Sevda kendini ondan güçlükle kopardı. "Olmaz," diye fısıldadı. Bakışları Ezel'in kanayan yarasına değdiğinde panikle geri çekilmek istedi. Adama vurarak yaranın biraz daha açılmasına sebep olmuştu ve bunu şimdi fark ediyor gibiydi.

"Yaran... Ezel, yaran kanıyor!"

"Bir şey olmaz."

"Ama... ama..."

"İyiyim, yemin ederim iyiyim, Sevda. Hiçbir yara şu an beni senden koparamaz."

Ezel tişörtünün eteklerini kavrayıp onu bir anda sutyeniyle bıraktı. Parmaklarının tersini göğüslerinin arasında gezdirip karnına doğru indirdiğinde, Sevda titreyerek derin bir nefes aldı. "Bu halinle... sonunu göremeyeceğin bir şeye başlamanı tavsiye etmem," diye fısıldadı. "Üstelik sana hâlâ kızgınım."

Ezel *öyle mi* dercesine güldü. Bir anda uzanıp Sevda'nın dudaklarını kavradı. Genç kadının saçlarını avucunda toplayarak onu kendine doğru çekti. Sutyenini aşağı indirip göğüslerini dışarı çıkardı. Önce soğuk hava ve ardından da adamın nasırlı parmakları göğüslerini okşamaya başladığında, Sevda ellerinden birini adamın omzuna yasladı. Bir diğerini de Ezel'in saçlarının arasından geçirerek inledi. Sadece birkaç dokunuşla nefes nefese kalmıştı. Dudaklarının üstünde Ezel'in kıvrılan dudaklarını hissetmek onu utandırıyordu. Hemen teslim olduğuna inanamıyordu ancak bu adamlayken hep böyle olmuştu.

"Ne kadar da duyarlısın... Tenin ellerimin altında öylesine yumuşak ki Sevda, öyle sıcak ki..."

Ezel onu kendini çekerek burnunu göğüslerinin arasındaki o çukura dayadığında, Sevda tenine batan sakallarla derin bir nefes alarak, "Dikkat et," diye fısıldadı. "Yaranı zorlamanı istemiyorum, Ezel. Zaten şimdiden... çok kötü görünüyor. Sarmamız lazım."

"Sonra hallederiz."

"Ama-"

"Neden bana yardımcı olmuyorsun?"

Ezel, sağlam koluyla belini sarıp onu kendine bastırdı. Burnunu tenine sürterek derin bir nefes aldığında, Sevda titreyerek iç geçirdi. Tüm öfkesi bir sabun köpüğü gibi dağıldı. Uzanıp ellerini adamın göğsüne dayadı. Onun yeniden yatak başlığına yaslanmasını sağladı. Üzerindeki eşofmanı çıkarmak için dizlerinin üstünde yükseldiğinde Ezel de göğüslerinden birini ağzına aldı. Bir diğerini parmaklarının arasında sertçe yoğururken, o yeşil gözlerini Sevda'nınkilerden bir an olsun çekmiyordu. Alnına dökülen siyah saçları ve esmer tenindeki o sinir bozucu beyaz sargıyla bile çok yakışıklı görünüyordu.

Sevda üzerindeki kıyafetlerden kurtulmak için geri çekildiğinde Ezel homurdandı. Saniyeler içinde çırılçıplak kalan kadını belinden kavrayarak yeniden kucağına çekti. Oturduğu yerde rahatça yayıldı, kasıklarını Sevda'nın çıplak tenine yaslarken dudaklarını onun boynunda ve omuzlarında gezdirmeye başladı. Dokunuşları da en az bakışları kadar açtı. Sevda'nın teninin her bir milimini fethetmek ister gibi davranıyor, vücudunda dokunulmadık tek bir yer bile bırakmadığından emin oluyordu.

Sevda saçlarını sırtına atarak geri çekildi. Ellerini göğsünde, sargısında gezdirmeye başladığında Ezel onun ellerinden birini yakaladıktan sonra öperek, "Acımıyor," diye fısıldadı. "Geçti, artık acımıyor."

"Gerçekten mi?"

Sevda'nın alçak fısıltısıyla birlikte Ezel'in dudakları yavaşça kıvrıldı. "Gerçekten. *Şu an acıyan tek bir noktam var...*"

"Öyle mi? Neresiymiş orası?"

Kasıklarını onunkilere sertçe bastıran Ezel, "Tahmin et," diye fısıldadı. *"Sence neresi karım?"*

Sevda inleyerek bacaklarını biraz daha aralarken, Ezel hafifçe yükseldi ve üzerindeki son parçaları da çıkararak tıpkı Sevda gibi çırılçıplak kaldı. Sevda öylesine ıslanmıştı ki daha fazla beklemenin yalnızca vakit kaybı olacağının farkındaydı. "Üzerime çık ve bizi bir yap," diye fısıldadığında Sevda büyük bir memnuniyetle sözünü dinledi. Ellerini tenine yaslayarak yükseldi ve adamı içine alırken her ikisinin dudaklarından da bir inilti döküldü. Sevda yumduğu gözlerini hızla aralayıp Ezel'in yarasına baktı ancak adam canı yanmış gibi görünmüyordu.

Ezel uzandı ve ensesinden kavrayarak kadını öptü. Sevda avuçlarını onun geniş omuzlarına yaslayıp üstünde hareket ediyordu. Bu sırada Ezel'in yüzünde, dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibi kocaman bir gülümseme vardı. Şakaklarındaki bir damla ter yanağına doğru süzüldü. Yeşil gözleri için için yanıp dudakları utanmazca kıvrılırken, Sevda'yı daha fazlası için teşvik ediyordu. Kalçalarını sertçe onunkilere çarparak, kadından neler istediğini hiç çekinmeden gösteriyordu.

"Seni incitirim... İncinmeni istemiyorum Ezel, yaran-"

"Yaramı dert etme."

Ezel bu derin, yavaş tempoyu biraz daha hızlandırmak istercesine kalçalarını kavradı. Dudaklarını emdiğinde Sevda adama uyum sağladı. Onu yüreğinden taşan hüzünle ve her yeri kuşatan koca bir aşkla sararken hızlandı. Ezel'in edepsiz fısıltıları, iyileştiğinde ona neler yapmak istediğini sıralaması Sevda'nın nefesini kesiyor, elinde olmadan hareketlerini hırçınlaştırıyordu.

Sevda tırnakları tenine batırarak, "Beni bırakamazsın," dediğinde Ezel, *"Bırakmam,"* diye fısıldadı.

"Benden gidemezsin."

"Gitmem."

"Beni... Ezel beni bırakamazsın."

"Seni asla bırakmam."

Ezel öne atılarak Sevda'nın dudaklarını kendi dudaklarının arasına aldı. Dilini onunkine katıp, tamamen işgal ederken yarasına rağmen çevik bir hamleyle yerlerini değiştirdi. Sevda yastığına dağılan siyah saçları, mücevher gibi parıldayan gözleri ve kızaran yanaklarıyla ona bakarken; Ezel kollarını yatağa dayayarak acıyı umursamadı ve Sevda'yı öperek genç kadının içine girip çıkmaya, çıldırtan bir tempoyla her ikisini de mahvetmeye başladı. Uzanıp Sevda'nın parmaklarını kavradı. Ahlaksız bir gülüşle onları birleştikleri noktaya götürerek genç kadını okşarken, Sevda'nın gözleri kapanmıştı. İniltilerini bastırmak istercesine dişlerini dudaklarına geçiriyordu.

Ezel, "Seni bırakmam," diye fısıldamaya devam ederken sertçe içine girdi. Kasıklarını yaralı bir adamdan beklenmeyecek şekilde onunkilere çarptı ve parmaklarını Sevda'nınkilere dolayarak genç kadını her geçen saniye biraz daha hızlı okşarken, "Bırakmam," diye fısıldadı. "Bırakmam! Yemin ederim bırakmam!"

Hissettikleri öyle yoğundu ki Sevda ona bir cevap veremedi. Gözleri birden aralandığında ve ince bedeni altında kıvrılıp kasılmaya başladığında, Ezel onun çok yakın olduğunu anlamıştı. Sevda'nın cansızca duraksayan parmaklarını bir kenara iterek onu sertçe okşamaya, aynı ritimle içine girmeye başladı. Dudaklarını da boynuna bastırdığında Sevda, Ezel tarafından tamamen kuşatılmıştı. Tırnaklarını adamın tenine geçirdi ve yalnızca saniyeler sonra çıktığı o uçurumun tepesinden atladı. Dişlerini Ezel'in tenine geçirdi. Ezel kısık sesli bir küfürle son kez içine girdiğinde boğuk bir sesle haykırdı. Yarasından sızan kan Sevda'nın tenine damlarken boşaldı.

Genç kadına ağırlık yapan bedenini güçbela yana attı. Burnunu Sevda'nın nemli saçlarının arasına yaslarken, uzanarak genç kadının ellerini kavradı. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Sevda uyurken bile ellerini bırakmadı.

Ezel Doğan, onu bırakmayacağını söylerken ciddiydi.

Kim kalbi olmadan yaşamıştı da Ezel yaşayacaktı?

Final

Ezel Doğan'dan

"Seninle evlendiğim güne lanet olsun!"

"Asıl sana lanet olsun! Sana katlanmak zorunda kaldığım her güne lanet olsun!"

Ezel Doğan nasıl bir çocukluk geçirdi diye soracak olsanız, bunlar aklıma gelen ilk cümleler olurdu. Kocaman bir evde, birbirlerinden nefret eden iki ebeveynle büyüyen yalnız bir çocuktum. Anlatacak güzel anılarım yoktu. Şeker kavanozuna gizlice uzanırken hiç anneme yakalanmamış, bahçede babamla hiç top oynamamış ya da onlarla karşılıklı oturup hiç gülmemiştim. Pikniğe gittiğimizi, birlikte alışveriş yaptığımızı ya da bir film seyrettiğimizi hatırlamıyordum.

Biz bunları hiç yapmamıştık.

Annem davetten davete koşarken babam kendini ofise kapatır ve kimi zaman günlerce eve gelmezdi. Seyahatler ve organizasyonlar hayatlarının merkezindeydi, köpeğimiz Dex bile öyleydi ancak *ben değildim.* Beni öyle umursamazlardı ki kimi zaman neden bir çocuk sahibi olduklarını düşünür dururdum. Neden evlendiklerini, neden hâlâ evli olduklarını ve beni neden sevmediklerini düşünür dururdum. Bunlar on yaşındaki bir çocuk için derin sorulardı, anlayamayacak kadar küçüktüm ancak cevabını aramaktan asla vazgeçmemiştim.

Anne ve babam ne kadar soğuksa halam o kadar sıcaktı. Beni kollarının arasına almasını hep sevmiştim çünkü bana hiç görmediğim bir ilgiyle yaklaşıyor, bunu gerçekten hissettiriyordu. Bir gün bunun nedenini sorduğumda yüzüme bakmış ve ardından hoş bir kahkaha atmıştı. Kahverengi saçlarını yüzünün önünden çekerken, *"Ah Ezel,"* demişti. *"Bu nasıl soru böyle? Seni sevdiğim için elbette! Seven biri böyle yapar, bunu hissettirir."*

O an anne ve babamın bana bunları hiç hissettirmediğini düşünmüştüm. Hatta aklıma düşen anıyla birlikte resmen sarsılmıştım. Annemin evde olduğu bir pazar günü, o arka bahçede güneşlenirken ben havuza girmiş ve Dex'le oyunlar oynamıştım. O gün benim için harika bir gün olmuştu ama akşam olup da güneşten cildim yandığında erken karar verdiğimi anlamıştım. Bir doktor beni muayene edip, neler olduğunu sorduğunda annem omuz silkerek, *"Ona güneş kremi sürmeyi unutmuşum,"* demişti. Bu sözlerin üzerine düşmemiştim ama halamın söylediklerinden sonra bu kelimeler bana bir bıçak gibi saplanmıştı.

Çocuğuyla ilgilenmeyi unutan bir anne onu sevebilir miydi?

Bundan asla emin olamamıştım ancak emin olduğum tek şey, yaptıklarına rağmen onları sevdiğimdi. Bu yüzden onları acımasız bir trafik kazasında kaybedip, cesetleriyle birlikte saatler geçirdiğimde onlar için ağlamıştım. Kendimi asla gerçek bir ailenin içinde hissetmemiştim ama onlar yine de ailemdi ve kayıplarıyla birlikte derin bir boşluğa düşmüştüm. Üstüne koca bir miras kalan, her şeyi omuzlamak zorundaymış gibi hisseden on dört yaşında bir çocuktum.

Sadece bir çocuktum.

Çocukluk dönemim zihnimin en gerilerindeki boktan hatıralarla doluydu ama onları bir nebze de olsa çekilir kılan halam Melisa Sarıkaya ve resim tutkumdu. Halam, hayatımın yeniden normale dönmesi için çırpınıp dururken, resim yapmayı gerçekten sevdiğimi fark etmem çok kısa sürmüştü. Elime bir kalem ve bir kâğıt aldığımda sanki bulunduğum ortamdan sıyrılıyor; kendimi bambaşka bir yerde, renklerin ve çizgilerin ruhumu okşayıp, beni çepeçevre sardığı bir dünyada buluyordum. Endişelenmem, düşünmem ya da korkmam gerekmiyordu. Boyaları ve fırçaları elime aldığımda, güvenli bir koza tarafından sarılıp sadece kendim oluyordum.

Kendimi keşfediyordum.

Bu elbette ki uzun bir süreçti. Bulunduğum yere gelebilmek için deliler gibi çabalamıştım. Kaç kalem kırmış ve kaç geceyi gündüz etmiştim hatırlamıyordum. Sonunda dünya çapında tanınan bir adamdım; *ünlü ressam ve fotoğraf sanatçısı Ezel Doğan.*

Bunun benim için yeterli olacağını sanırdım. İstediğim her şeyi elde ettiğimde tamamlanacağımı düşünmüştüm. Sanki artık hayatın tüm sırrını çözmüş ve tüm zorluklarını aşmıştım.

Nasıl da yanılmıştım...

İlişkilerim olmuştu, kadınları hayatıma almıştım ancak hiçbir zaman birinin beni tamamen ele geçireceğini ve dört bir yanımı kuşatacağını düşünmemiştim. Başıma gelen şey tam olarak buydu. Sevda Altınbaşak'ın gözleri gözlerime değdiğinde ve o ürkek bakışları içimde bir yerlere dokunduğunda anlamıştım; *o andan sonra ben artık eksik bir adamdım.*

Ellerim boş kaldığında, gözlerini benden çevirdiğinde ve rüzgâr kokusunu bana taşıyamayacak kadar uzağa gittiğinde bunu anlamıştım. Sevda'yla birlikte apayrı bir uyanış yaşamış ve sanki o andan beri sadece onun için nefes almıştım.

O gün benim yerimde olan başka biri de ona yardım ederdi, ellerinden tutar ve onu kaldırırdı ancak biliyordum ki kimse ona benim baktığım gibi bakamazdı. Onun gözlerindeki hayaletleri göremez, ruhundaki sessiz çığlıkları duyamazdı. Kimse onu ben gibi saramaz ve ben gibi saklayamazdı.

Sevda Altınbaşak'ın yeri benim kalbim, benim kollarımdı.

Bunu fark ettiğimde korkmak ya da inkâr etmek aklımdaki en son şeydi. O andan itibaren tek amacım *o* olmuştu. Sadece kalbimdeki değil, aklımdaki ve hatta kalemimin ucundaki de oydu. Onu görebilmek için bakmam gerekmiyordu, gözlerimi yumduğumda onu yine karşımda buluyordum. Gözkapaklarımın ardına saklanıyor, o çakır gözleri ve güzel gülüşüyle ruhumu kıvrandırıyordu. Sanki kalbimi avuçlarının arasına alıyor, sıkıyor ve sıkıyordu. Bense buna rağmen, bende bıraktığı her şeye rağmen ona doğru biraz daha savruluyor, kalbimde yanan o yangına onu da sürüklemekten kendimi alamıyordum.

Bunu biliyordu. Bunun bir yangın olduğunu, bundan kaçmanın imkânı olmadığını biliyordu. Gözlerime cüretkâr bakışlar atıp, saçlarını savururken buna ortak oluyor ancak her şeye rağmen içinde bir yerlerde bundan korkuyordu. Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Sevda Altınbaşak kırılgan ancak bir o kadar güçlü bir kadındı. Yıllarca yaralarıyla yaşamış, onları sarmayı öğrenmişti ve ben hayatına girip, ona ellerimi uzattığımda bocalamıştı. Tıpkı bir deniz gibi bir durulmuş bir kabarmıştı. Deli bir rüzgâr gibi bir esmiş bir dinmişti.

Direnmişti.

Çok ama çok direnmişti ve bu direnişleri öylesine güçsüz, öylesine yetersizdi ki... Hali ıssız bir arazide aslanla baş başa kalan bir ceylanınki gibiydi. Bacakları titrese bile kaçmış ve savaşmıştı. *Ancak sonunda yenilmişti.* Pençelerimin arasına düştüğü ve her şeyi kabullendiği o an sadece bana değil, kendi kalbine, kendi korkularına da yenilmişti.

Benim güzel kadınım bilmeden bana koca bir hediye vermişti. *Sevda Altınbaşak, başıma gelen en güzel şeydi.*

Onu sevmek cennete dokunmak, ona dokunmaksa cehennemde olmak gibiydi.

Teninde, dokunuşlarında öyle bir büyü vardı ki ellerimi üzerinden çekemiyordum. Durmadan ona dokunmak, onu yakınıma çekmek ve tıpkı bana yaptığı gibi onu sarmak istiyordum. Başlattığı o yangında yanmak, kül olmak ve küllerimden yeniden doğmak istiyordum. Sadece ona karışmak, birbirine uyumlu bir yapbozun iki parçası gibi tamamlanmak istiyordum.

Ben kendi parçamı bulmuştum.

Kalbime, yatağıma ve evime öyle yakışmıştı ki... Hayatıma öyle bir ışık saçmış ve hiç ummadığım bir anda beni öyle bir karanlıkta bırakmıştı ki...

Benden öyle bir kopmuştu ki...

Onu kaybetmek kelimelerle tarif edilemeyecek bir acıydı. Sevdiğim kadının cesedine sarılmıştım. Onu öpmüş, uyanması için defalarca kez sarsmış

ve onun mezarını kendi ellerimle kazmıştım. Anne ve babamı kaybedişime benzemiyordu. Sanki sadece Sevda'yı değil, kendimi de kaybetmiştim. Pişmanlıklar içinde yanmış; geceleri sarhoş olarak, acıya katlanmaya çalışarak geçirmiştim. Siktiğimin her gecesi gözlerimi onsuz kapamış ve güne onsuz uyanmıştım.

Her zaman sakin bir adam değildim, bazen acılarımı dışarı atardım. Bazen taşar, kabıma sığmazdım. Kimi günler öyle boktan geçerdi ki geceleri öfke nöbetleriyle bitirirdim. Bir şeyleri kırar ve parçalar, ardından bebeğime, karımın tek emanetine sarılarak gözyaşlarıyla geceyi sabah ederdim. Tek avuntum Melek olurdu. Kara saçlarını tıpkı Sevda'nın saçlarını okşadığım gibi okşar, çakır gözlerine bakarken Sevda'yı izliyormuş gibi dalardım.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalardı ancak acı hiç azalmazdı. Sanki göğsümde saplı, paslı bir bıçak vardı. Ne onu oradan çıkarmaya takatım vardı ne de cesaretim. Sanki hissettiğim o acıyı kaybettiğimde Sevda'yı da kaybedecekmişim gibi hissederdim.

Oysa aşkı kalbimde öyle derindi ve oradaki yeri öyle sarsılmazdı ki...

Yokluğunun açtığı o koca boşluğa inat, senelerce onu doldurmak için didinmiştim. Onu anmaktan asla vazgeçmemiş, o yanı başımda hâlâ benimleymiş gibi düşünmeyi hep sevmiştim. Etrafımdakilere göre delirmiştim.

Ancak ben sadece özlemiştim.

Özlem kimi zaman beni öyle bir sarardı ki nefes alamayacağımı zannederdim. Kimi zaman nefes almak için pencereye, kimi zamansa ona koşardım. Koridorun sonundaki o kapalı kapıyı açar, kendimi onun anıları ve resimleriyle dolu o yere atardım. Tablolarını, ondan bana kalan videoları seyreder, kalbimin cayır cayır yandığını hissetsem bile ondan kopamazdım. Bazen sadece buna ihtiyaç duyardım.

Acıyı göğüslemek pahasına ona sığınır, ona ağlardım.

Onsuz geçirdiğim üç yıl, ömrümün en çekilmez ve en uzun yıllarıydı. Bu kadar yaşayabilmişsem, sebebi sadece minik kızımdı. Onun doğduğu gün ömrümün en acılı ancak en güzel günüydü. Karımı kaybettiğim gün, kızımı kollarıma almam benim lanetimdi. Her şeyden habersiz, gözlerini sessizce bana diktiğinde ve kollarını bana sardığında, ruhumun bir parçası daha geri dönülemez bir şekilde yitip giderdi. Sevda'nın uğruna kendimi her geçen gün biraz daha kaybeder, bundan şikâyet bile etmezdim. Ruhumun karasına, şubatın soğuğuna inat gülümser ve hiçbir şey olmamış gibi o hediye dükkânına giderdim.

O şubatın da diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Üstümde aynı matem, havada aynı kasvet vardı. Melek'in seçtiklerini, sanki Sevda'dan bir hediyeymiş gibi almış ve hiç bitmeyen yasımı tutmak için yeniden eve gitme planları yapmıştım. Muhtemelen birkaç saatimi daha Melek'le geçirecek, ardından

onu halamlara bırakacak ve kendimi stüdyoya, Sevda'nın anılarıyla dolu o yere kapatacaktım. Sürücü kapısını açarken aklımdan tam olarak bunlar geçiyordu ama gözlerim karşı caddedeki o kadına çarptığında düşünmeyi bırakmıştım.

Tanrım...

Tüm vücudumu derin bir titreme sarmıştı. Utanmasam bir çocuk gibi ağlar ve adını haykırırdım. Ancak ben sadece şoka girmiş bir halde yaşlı gözlerine saplanıp kalmıştım. Rüzgârda saçları uçuşan ve ağlayarak arkasındaki araca yaslanan benim karımdı, bunu anlamıştım. Anlamıştım çünkü üç yıldır ölü taklidi yapan kalbim yerinden fırlayacak sanmıştım. Sanki bir an için acım dinecek, bir an için huzuru tadacağım sanmıştım.

Çok değil, aramızda sadece metreler vardı. Ona ulaşmak istemiştim, ellerini tutmak ve onu sımsıkı sarmak istemiştim ancak tüm bunlar bana zihnimin bir oyunu muydu bilememiştim. Gözlerimi kısacık bir an yummuş ve açtığımda karşımda akıp giden trafiğe, onun durduğu yerdeki koca boşluğa saplanıp kalmıştım. Ancak biliyordum ki o an Sevda'dan bana kalan o ateşi yıllar sonra ilk kez harlamıştım. Yıllar sonra gerçek bir nefes alabilmiş ve tıpkı ruhum gibi gözümü de karartmıştım.

Öldü zannettiğim, ellerimle gömdüğüm karımın mezarını açmak, bulduğum o kemiklere tutunmak kolay sanmışlardı. Oysa bunun nasıl bir acı olduğunu bilmiyorlardı...

Aklım *yok, olmaz* derken kalbimin *evet* diye bağırması; düşüncelerimin, gecelerimin ve gündüzlerimin birbirine karışması ne demek bilmiyorlardı. Kalbim hâlâ öldü sandığım o kadın için atarken, küçücük de olsa umut etmek ve bir şeylere tutunmayı istemek ne demek bilmiyorlardı.

Fırat dahi kalbi bir kadın için çarpmadan beni anlamamıştı. Herkes delirdiğimi sanıyordu ancak buna bile gerçekleri öğrenmeden önce hakkım yoktu. Geri dönülemez bir yola girdiğimi biliyordum, bu işin sonunda ya daha da parçalanacak ya da kırılan her bir parçamı yeniden toparlayacaktım. Ya bu sefer onunla gerçekten ölecek ya da yaşayacaktım ve ben...

Yaşamıştım.

Sevda'nın hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimde ve onu bulduğumda hissettiğim o rahatlamayı, o huzuru ve o öfkeyi anlatamazdım. Sevda'dan beri her şey öyle yoğundu ki duygularımın da öyle olması kaçınılmazdı. Onu bulana kadar geçen o sürede bir ateş topundan farksızdım. Haksız da sayılmazdım. Yavuz denen o şerefsiz yüzünden yıllarımı, yıllarımızı kaçırmıştım. Üç yıl boyunca karımla aynı şehrin havasını solumuş ancak farkına bile varmamıştım.

Geriye dönüp baktığımda o günleri hatırlamak canımı sıkıyordu. Yaşadığım hiçbir şey için olmamış gibi davranamazdım. Annem tarafından kalbimin ilk kez kırılışını, onların kaybının ardından düştüğüm boşluğu, Sevda'yı gördüğümde yaşadığım heyecanı, onu kaybettiğimde hissettiğim o acı yumağını, kızımı kollarıma alışımı ve karımı yeniden bulmuşken kaybetmenin eşiğine geldiğim o anları yok sayamazdım. Hepsi ömür denilen deftere koca bir çentik olarak işlenmişti ama orada güzel olan şeyler de vardı. Geçmişi yakıp yıkmak istiyordum ancak bunu yaparak şimdiye kıyamazdım. Zaten o gün, o izbe depoda Yavuz'u da bu yüzden sağ bırakmamış mıydım?

Parmaklarımda boyalar vardı. Orada Sevda'nın izleri, onun teninin parıltısı vardı ve ben bunu bile bile avuçlarımı kana bulayamaz, Sevda'ya her dokunduğumda bir katil damgası yemeye dayanamazdım. Ancak o adamı da öylece bırakamazdım. Halam hep başkalarını zehirlemeden önce insanların kendi zehrini tatmaları gerektiğini söylerdi.

Ben de öyle yapmıştım.

Ona kendi zehrinden vermiştim ve bunun için pişman değildim. O zalimliğin ve kötülüğün vücut bulmuş haliydi ancak artık ifade ettiği tek şey *acizlikti.* Öylesine tükenmiş ve öylesine acınasıydı ki...

İnsanların acılarından zevk almazdım ama onun acı çektiğini bilmek, yaptıklarının diyetini ödediğini bilmek beni rahatlatıyordu. Bu yüzden ara sıra onu ziyarete gider ve ona bakarak sadece gülümserdim. Gözlerinin kısılışını ve yüzüme bir robot gibi bakışını gördüğüm her seferde içimdeki o yangına biraz daha su atardım. Acıları biraz daha derine gömer ve biraz daha gülümserdim.

Bunun için beni yargılayabilirsiniz; kalpsiz, merhametsiz diyebilirsiniz. Ancak söyler misiniz, hanginiz bunları yaşadıktan sonra hâlâ ayakta kalabilirdiniz?

Her insanın bir yumuşak karnı vardır. Gözbebeği gibi baktığı, herkesten sakındığı bir zaafı vardır; benimki Sevda'ydı. Onu üzen herkesin gülüşünü yüzünden silebilir, ona uzanacak her eli kökünden koparabilirdim. Sevda'yla birlikte bunu da keşfetmiştim. Kıskançlık, öfke ve koruma arzusu tüm benliğimi bir kalkan gibi sarmış, beni her daim tetikte bekleyen bir avcı yapmıştı. Halimden memnumdum. *Çünkü buna mecburdum.*

Uğrunda canımı verebileceğim, varlıkları için her gece şükrettiğim mükemmel bir ailem vardı. Karım artık otuz yaşından gün almıştı ancak hâlâ onu ilk gördüğüm anki kadar güzeldi. Melek'im altı yaşına girmişti, artık bir ablaydı ve oğlum Ateş ise neredeyse iki yaşındaydı. Melek ne kadar Sevda'ysa Ateş de o kadar bendi. İçlerinde siyah beneklerin parıldadığı yeşil gözleri ve

düz, koyu renk saçları vardı. Sevda'ya göre gözlerini kırptığında ve güldüğünde benim minik bir kopyamdı. Ancak o bundan çok daha öteydi, tıpkı Sevda ve Melek gibi benim canımdı.

Onu kollarıma aldığım o ilk seferi asla unutmayacaktım. Sevda'nın gözyaşlarıyla onu sımsıkı sarmasını, bir histeri krizi geçiriyormuş gibi hıçkırarak ağlamasını, onu dakikalarca kucağından bırakmayışını ve en sonunda onu bana emanet ettiğini söylediği o anları asla unutmayacaktım.

Ve o an anlamıştım ki derinlerde bir yerlerde zaman bizim için hiç akmayacak, Sevda yıllar önceki o doğumhanede, bense o morgda kalacaktım. Ama geçmişin acılarına ne kadar gömülürsek gömülelim, her zaman kalkacak takatı bulacak ve her zaman Sevda'nın elinden tutacaktım. Ben bu yüzden ona bir eş, bir hayat arkadaşıydım.

Ve ben çok, çok şanslı bir adamdım.

Bu yüzden karşımdaki ellili yaşlarının sonlarında olan kadın, birkaç metre ötede davetlilerden biriyle konuşan Sevda'yı işaret ederek, "Harika bir ailen var," dediğinde inkâr etmedim. Nazik ancak gururlu bir tebessümle karıma bakarak başımı salladım. Kadının konuşmaya devam ettiğini ve bana duvardaki tabloyla ilgili bir şeyler söylediğini duyabiliyor ancak anlayamıyordum çünkü Sevda'da saplanıp kalmıştım. Ne etraftaki ışıklar ne içerideki klasik müzik ne kahkahalar ne de birbirine tokuşturulan içki kadehleri ve mutlu yüzler...

Sevda'nın ışığı bambaşkaydı; onun sesindeki müzik, kahkahasındaki o nota ve çakır gözlerindeki efsun...

Ona bakmak ve sadece güzel demek yetersizdi, sanki sadece ona değil kelimelere de haksızlık yapıyormuş gibi hissediyordum. Üzerinde saten, upuzun, şampanya renginde ince askılı bir elbise vardı. Siyah saçları dümdüz bir şekilde, bir şelale gibi sırtının ortasına akıyordu. Elinde ince bir kadeh vardı ve gülüşü, boynundaki gerdanlıktan daha parlaktı. Kırmızı dudaklarının kıvrıldığını gördüğüm her seferde kalbim hızla çarpıyor, vücudum ona duyduğum arzuyla geriliyordu. Yüzlerce insanın arasında öylesine mükemmeldi ki ona değen her bakışı kıskanıyor, ellerim ve dudaklarımla ona saatlerce tapmak, bir an önce ona karışmak istiyordum.

Üzerindeki bakışları hissetmiş gibi omzunun ardından baktığında ve bakışları benimkilere saplandığında yüzündeki gülüş büyüdü. Çakır gözleri hafifçe kısıldı. Bana bakarak şampanyasını yudumladığında sertçe inlememek için dişlerimi birbirine bastırarak parmaklarımı elimdeki kadehe sardım. Sadece bir bakış ve bir gülüşle tahrik olduğuma inanmak istemesem de bana yaptığı buydu. Aklımı başımdan öyle bir alıyordu ki sanki göz göze geldiğimizde ikimiz dışındaki her şey siliniyordu.

Yanı başımdaki kahkaha sesi beni Sevda'dan uzaklaştırdığında elimde olmadan gülümseyerek, kızıl saçlarını tarar gibi düzelten kadına baktım. Onu dinlemediğimin farkındaydı ancak gülümserken bundan hiç de şikayetçi değilmiş gibiydi. Bakışları Sevda ve ben arasında gidip gelirken, "İtiraf ediyorum," dedi. "Kız kardeşim beni bu sergiye sürüklediğinde sıkılacağımı ve bunun benim için zaman kaybı olacağını düşünüyordum ama yanılmışım. Tablolarınız... düşündüğümden çok daha güzel ve derinler. Birkaçına talibim. Ancak ilgimi çeken asıl şey siz ve eşiniz... ona bakarken gözlerinizde oluşan ifade, yüzünüzdeki o ince, içten tebessüm. Bunlar bana aşkın hâlâ var olduğunu hatırlattı. Aşk-"

"Bu aşktan daha derin bir şey..." Sözler kendimi durduramadan dudaklarımdan döküldüğünde duraksadım. Elimdeki kadehten bir yudum alarak nefeslenirken, "Aşk bu kadar basit olamaz," diye mırıldandım. Hissettiklerim öyle büyük, öyle yoğundu ki bunu tek bir kelimeye, bir kalıba sığdıramazdım. "Sevda benim için kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar değerli. Bunun bir ölçütü ya da bir sınırı yok. Bunu... bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum."

"İçimden bir ses, bilsen bile paylaşmaktan hoşlanmazdın diyor."

"Doğru, karımın ve ona hissettiklerimin bana özel kalmasını tercih ederim."

Kadın bir kahkaha atarak, "Her zaman bu kadar açık sözlü müsünüzdür?" dediğinde güldüm. Sözcüklere ket vurmayı seven biri değildim, bunu özellikle de Sevda'yla ve *yatak odasındayken* hiç sevmezdim. Ancak bunu karşımdaki kadına söyleyecek değildim.

Kadınla tablo hakkında biraz sohbet ettikten sonra izin isteyerek yanından ayrıldım. Bir köşede telefonla konuşan Sevda'ya doğru yürüdüm. Misafirlerin arasından sıyrılmış ve bir köşeye kaçmıştı. Ancak buna rağmen fark edilmemesi imkânsız bir ışıltısı vardı. Kolumu ince beline sardım ve dudaklarımı saçlarına bastırarak soluklandım. Bir an için gerilen bedeni gevşedi. "Tamam," derken bana yaslandı. Yumuşak kıvrımları bir yapbozun parçası gibi benimle bütünleşirken ve karşı tarafı dinlerken kadehinden yeni bir yudum aldı. Bu kaçıncıydı saymamıştım ancak biraz hızlı gittiği, kollarımın arasında hafifçe salınan bedeninden ortadaydı.

İçkinin sebep olduğu o puslu sesle, "Birkaç saate eve geçeriz," diye mırıldandı. "Ama bir sorun olursa aramaktan çekinme lütfen hala... Tamam, hoşça kal."

"Çocuklar nasıl, uyumuşlar mı?" diye sordum. Onları evde bırakarak dışarı çıkmanın ikimizin de hoşuna gitmediği bir gerçekti ancak halamın onlarla ilgilendiğini bilmek de gözümüzün arkada kalmaması için yeterli bir sebepti.

"Evet, ikisi de Melek'in yatağında uyuyakalmış. Halan onların horlayarak uyuduğunu söyledi."

"Tıpkı anneleri gibi."

Sözlerim üzerine gözleri neşeyle parıldarken etraftaki birkaç kişinin bize dönmesine sebep olan, şen bir kahkaha attı. "Ben horlamıyorum bir kere!" Saçlarını savurarak kollarımın arasında döndü ve üzerindeki bakışları umursamadan kollarından birini omzuma atıp, ensemdeki saçlarla oynamaya başladı. "Sadece çok yorgunsam horlarım ki senin beni sık sık yorduğunu düşünürsek bu aslında *senin* suçun."

"Benim mi?" İnce bedenini daha sıkı sarıp içkiyle karışmış kokusunu içime çekerken, gülümseyerek saçlarını okşadım. Bana öyle güzel, öyle davetkâr bakıyordu ki kimseyi umursamadan onu sırtıma atıp çıkmaya çoktan hazırdım. *"Bundan şikayetçi olduğunu hiç söylememiştin karım."*

"Elbette değilim, sadece..."

"Neden kahrolası sergi *senin* değilmiş gibi burada karınla cilveleştiğini sorabilir miyim dostum?"

"Ah, Erez! Hoş geldin!"

Sevda neşeli bir gülüşle kollarımın arasından çıkıp, Erez'e doğru atıldı ve uzanıp onu öperken, etrafına bakındı. "Ömür nerede? Tek mi geldin?"

"Burada, misafirlerin arasında."

Erez başıyla az ilerideki bir noktayı işaret ettiğinde Ömür'ü ve etrafındaki orta yaşlı birkaç adamı gördüm. Onlarla kibarlık olsun diye sohbet ettiği ortadaydı, yüzünde zorlama bir gülüş vardı. Yine de tüm profesyonelliğiyle karşısındakileri dinliyor ve sık sık onlara katılıyordu.

Sevda, "Ben de yanlarına gideyim!" diyerek kadehini Erez'in eline tutuşturduğunda onu yeniden kollarımın arasına çektim. Zaten dakikalardır onsuz zor dayanabilmiştim. Şimdi de karımı, sanatı bahane ederek ona asılmaya dünden razı bir kurt sürüsünün içine göndereceğime bileklerimi kesmeyi tercih ederdim. Erez de benimle aynı düşüncedeymiş gibi elindeki kadehi başına dikti. "Sikeyim," diye mırıldanarak Ömür'e doğru yürümeye başladı. Onun gidişinin ardından, Gülden'in ve diğer çalışanların bizi yeterince idare ettiğini düşünerek biz de yeniden misafirlerin arasına karıştık.

Süha ve Baha, eşleriyle birlikte yurtdışındaki bir konferansta olduklarından burada değillerdi. Fırat da yarım saat önce kısa bir süreliğine uğramış ardından çıkmıştı. Sadece Akın buradaydı ve aslında onun da bundan hoşlanmadığı ortadaydı. Narin'i sıkıca kendine doğru çekmişti ve tüm bunlara onun sayesinde katlanabiliyormuş gibi etrafa boş, somurtkan bakışlar atıp duruyordu. Büyük ihtimalle bunda, Narin'in öğrencilerimizden birinin soyut çalışmasını satın alması ve onu yatak odasına koymak istediğini söylemesi de büyük bir etkendi.

Ona baktığımı hissetmiş gibi bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde ve ortaparmağını havaya kaldırdığında sırıttım. Kadehimi onun için kaldırdım ve Sevda'nın, "Tanrım... Çocuk gibisiniz," demesi üzerine gülüşümü bastırmaya çalıştım.

Sadece sen burada olduğun için çocuk, bu yüzden mutluyum, demedim. *Sen yanımda olduğun için böylesine gülüyor ve rahatça nefes alıyorum* da... Onu üzmekten kaçınarak omuz silktim ve şakaklarına bir öpücük bıraktım.

Keşke ama keşke, senin için nasıl delirdiğimi ve bana neler hissettirdiğini tüm çıplaklığıyla bilseydin karım...

Sevda Doğan, her haliyle mükemmel bir kadındı ancak sarhoş ve ne hissettiğini hiç düşünmeden söyleyen bir Sevda Doğan daha da mükemmeldi.

Bu yüzden topuklu ayakkabılarını çıkarıp, açılan bacaklarıyla bana nefes kesici bir manzara sunduğunda, "Beni eve götürme! Lütfen Ezel," diye yalvardığında dediğini yaptım. Saat gece yarısını biraz geçmişti ve halamla eniştem de bu gece bizi idare edebileceklerini söylemişti. Doğrusu bu geri çevirebileceğim bir fırsat değildi. Son birkaç gündür sergi ve çocuklar arasındaki o yoğun tempoda Sevda'yla baş başa kalamamıştık. O, gözlerime böyle mahmur, böyle davetkâr bakarken tek istediğim biraz özlem gidermekti.

Keskin bir *u* dönüşü yaparak, ev yerine Bebek'teki stüdyoya doğru sürmeye başladım. Bunu yaparken, "Sana bir daha içki vermeyeceğim," diyordum ancak ciddi değildim. Zaten onun da umursadığı söylenemezdi. Bir çocuk gibi kıkırdayarak ses sistemine uzandı ve müziği açtı. Çıkan parçayı değiştireceğini, daha hareketli bir şeyler arayacağını sanıyordum ama o bunun yerine sesi yükseltti ve Michael Balton, *how am i supposed to leave without you** derken ona eşlik etmeye başladı. Neşeli ve mutlu bir sarhoştan hüzünlü bir sarhoş olmaya doğru adım adım ilerlerken, uzanıp elini kavradım. Parmaklarımı, parmaklarının arasından geçirdim ve ellerimizi dizime yasladım.

Sevda nakaratı her tekrar ettiğinde kahrolasıca sözleri düşündüm. Onu bu kadar severken ondan ayrı kaldığım ve *nasıl dayanacağım*, diye düşündüğüm o günleri... O günlerin geçmiş olması ve şimdi karımın yanımda olması bana daha iyi hissettirmiyordu. Bu sözleri Sevda'nın dudaklarından duymak da cehenneme açılan tiyatro için mini bir gösterim gibiydi.

Buna daha fazla dayanamayacağımı anladığımda uzanıp müziği kapattım. Sevda mızmızlanarak, "Hey!" diye dudak büktüğünde, "Başım ağrıyor güzelim," diyerek gülümsemeye çalıştım.

* Sensiz nasıl gidebilirim? (İng.)

Yüzündeki o huysuz ifade çabucak kayboldu ve hemen ardından gözleri kısıldı. Dudakları işveli bir gülüşle yukarı kıvrıldı. Emniyet kemerini çözüp, koltukta bana doğru kayarken bakışlarımı lanet yolda tutmak için üstün bir çaba harcadım ama bu, Everest'in tepesine çırılçıplak tırmanmak kadar imkânsızdı.

"Sanırım sana iyi gelecek bir şeyler biliyorum..."

"Öyle mi?" derken elimde olmadan gerildim ancak pantolonumun önü de gerilmişti.

"Hıhım," diye fısıldayarak sırtını kapıya yasladı. Bacaklarından birini kaldırarak bana doğru uzatmaya çalıştı ama saten elbisesi bunu yapamayacağı kadar dardı. Bunu fark etmiş gibi ofladı. Bir an sonra tırnaklarını elbisesinin yırtmacına geçirerek kumaşı yırttı. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında gülmek ve kızmak arasındaydım ama Sevda hoşnut bir iniltiyle, çıplak bacağını kucağıma bıraktığında yapamadım.

"Sikeyim..."

Neredeyse kalçalarına kadar yırtılan kumaş iki yana düştüğünde ve teni, gecenin karanlığında bir ay gibi parıldadığında terlemeye başladım. Bu haliyle arabadan nasıl ineceğini, birine görünmeden onu nasıl asansöre taşıyabileceğimi düşünürken elbisesinin askılarına uzandığında, "Sakın," diye hırladım. Parmakları bir an için durdu ve yüzüme *neden* der gibi baktığında derin bir nefes aldım. Her zaman onu kandıracak birkaç kelimem vardı. "Sen çıkarma," diye mırıldandım. "Elbiseni *ben* çıkarmak istiyorum."

Bu daha da hoşuna gitmiş gibiydi.

"Tamam, nasıl istersen *kocam*."

Diğer bacağını da kucağıma uzattığında sessiz bir küfür mırıldandım ve gaza bastım. Muhtemelen şimdiye çoktan sisteme takılmış ve yüklü bir trafik cezası almıştım ama hazır yollar da boşken umursamadım. Bu işkenceye ne kadar az maruz kalırsam o kadar mutlu olacaktım.

Yol boyunca sergiden, kadınların kıyafetlerinden, Narin ve Ömür'den bahsederken bacakları sanki kucağımda değilmiş gibi sakinleşmeye çalıştım. Sonunda kahrolası binanın önüne geldiğimizde arabayı hızlıca park ettim. Sevda, bacaklarını kendine doğru çekip, ayakkabılarını eline aldığında arabadan indim. Onun kapısını açtım ve uzanarak karımı kollarıma aldım. Kışın ortasında, sobanın kenarına kıvrılan ıslak bir kedi gibi sıcağıma sokuldu. Elbisesini dikkatle kavrayarak onu daireye taşıdım.

İçeri girdiğimizde kucağımdan indi ve ayakkabılarını bir kenara fırlatarak ışıkları yaktı. Saçlarını arkada tutturduğu, zümrüt taşlarla süslü tarağı çıkardı. Onu da ayakkabıları gibi dairenin içinde bir yerlere savurdu. Kendini yatağa doğru attı ve enlemesine uzanarak bacaklarını kıvırdı. Saçları sırtına

ve bordo renk saten çarşaflara dağıldı. Elbisesinin askılarından biri omzundan kaymıştı; gerdanlığının içine düştüğü dolgun göğüslerinin arasındaki o vadiyi mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Elbisesi bir nehrin iki kolu gibi kasıklarından ayrılıyordu ve biraz dikkatli bakıldığında altına giydiği minik tanga rahatça seçiliyordu. Bacaklarından birini dümdüz uzatmış, diğerini ise öne doğru kıvırmıştı. Başı kolunun üzerindeydi ve diğer eli ise bacaklarının üstünde duruyor, uzun tırnaklarıyla teninde beni çıldırtan daireler çiziyordu.

"Hadi beni çiz," diyerek gözlerime baktı. Cennetten düşmüş bir melek gibi gülümsediğinde itiraz edemedim. Gecenin bu saatinde aklımı kaçırmış olmalıydım. Onu kollarıma almalı, onunla saatlerce sevişmeliydim ama bunun yerine ceketimi çıkararak bir kenara bıraktım. Yatağımızın üstünde öyle mükemmel bir şölen sunuyordu ki bu pozu uğraşsam yakalayamazdım. Boynumdaki papyonu gevşettim ve dünden razı bir şekilde şövalemin karşısına geçtim. Paletimi hazırlarken ve boya tüplerini sıkarak karıştırırken gözlerini kırpıştırarak beni seyrediyor, gülümsemeye devam ediyordu. Tüm sarhoşluğuna rağmen hâlâ ayaktaydı. Onun, gözlerini dikerek beni seyrettiğini bilmek heyecanlanmama ve aletimi taş gibi yaparak tenimin beklentiyle gerilmesine sebep oluyordu.

"Daha oyalanacak mısın?"

Fırçalardan birini elime alıp tuvale ilk darbeyi indirirken, başımı iki yana sallayarak güldüm. Beni kışkırtmaktan zevk aldığı ortadaydı ancak buna hemen düşmeyecektim. Gözleri arzuyla, istekle yanıyordu. Beni ne kadar istediğini biliyordum ama madem o bana hiç düşünmeden işkence çektirebiliyordu, aynısını ben de yapacaktım. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi ona bu oyunun iki kişilik olduğunu gösterecektim. Gittiği yere kadar gidecek, ardından tablonun geri kalanını zihnime bırakarak Sevda'yı kollarıma alacaktım.

Ona cevap vermediğimi gördüğünde somurttu ancak bakışlarını benden çekmeden poz vermeye devam etti. Yüzüme küskün ancak gururlu bir çocuk gibi bakarken sessizdi. Ama bu da çok sürmedi. Yalnızca birkaç dakika sonra elini bacağından çekip, göğüslerinin arasına düşen kolyeyle oynarken, "Neden onları hiç sergilemedin?" dedi. *Onlar*dan kastının ne olduğunu elbette ki anlamıştım. Ve bu kaşlarımın derince çatılmasına sebep oldu. *Sevda...*

Tehlikeli sularda yüzüyordu.

Sevda'nın tablolarının galeriye dizildiğini; insanların ona benim gözümle baktıklarını, onu arzuladıklarını ve daha da ileri gidip o tabloları satın alarak, yatak odalarına koyduklarını düşününce öyle büyük bir öfkeyle doldum ki elimdeki fırça çatladı. Birkaç damla boya kontrolsüzce tuvale saçıldı.

Çıkan sesle birlikte içerisi yalnızca nefes sesleriyle doldu ve havayı buz gibi bir gerginlik kapladı.

İşte şimdi Sevda, benim güzel karım, ileri gittiğini anlamıştı.

Birdenbire onu çizme fikri bana eskisi kadar çekici gelmedi. Paleti ve kırılan fırçayı bir kenara bıraktım. Uzanıp boynumdaki papyonu odanın bir köşesine savurdum. Kol düğmelerim de papyonumla aynı sonu paylaşırken, düğmeleri çözerek ona doğru yürümeye başladım. Aramızdaki birkaç metre, ağır adımlarımla birlikte sanki kilometrelerce uzunluktaydı. Ona yaklaştıkça hızlanan nefeslerini daha net görüyor, boynundan göğüslerinin arasına süzülen ter damlasını zorlanmadan seçebiliyordum.

Yutkunarak geri çekilmek istediğinde, ona bir bakış atarak bunu engelledim. Dudaklarını ısırarak beni seyrederken gömleğimi üstümden sıyırdım ve saatimi de çıkararak bir kenara bıraktım. Ayakkabılarımı şövalenin başında çıkardığıma memnundum çünkü şimdi bakışlarımı ondan çekemez, bu anı yarım bırakamazdım.

Yatağın ucuna otururak ona doğru döndüğümde başını hafifçe kaldırdı. Ben de uzanarak çenesini kavradım. Bakışlarını bana çevirmesini sağladım. Parmaklarımı boynuna ve oradan da omzuna indirerek, tıpkı dakikalar önce onun yaptığı gibi teninde daireler çizmeye başladım. Gözlerimde ne gördü bilmiyorum, belki hissettiğim o öfkenin alevini belki de ona duyduğum o koyu arzuyu...

"Seni kızdırdım mı?" diye sordu. Korktuğunu ya da endişelendiğini düşünmedim. Aksine, benim çileden çıkmamdan bir hayli keyif alıyordu. Puslu gözlerinin derinliklerinde gizli bir tatmin, bir heyecan dolaşıyordu.

"Kızdım," diye fısıldarken öfkem hâlâ benimleydi ve kolay dineceğini sanmıyordum. Benliğimin en ilkel köşesinde bir adam yumruklarını göğsüne vuruyor ve sanki *al onu,* diyerek bana meydan okuyordu. Doğrusu, saatler süren geceden sonra bundan başka bir isteğim de yoktu.

Ayağa kalktığımda gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm ancak bu sadece onu da ayağa kaldırıp, avuçlarını çıplak göğsüme bastırana kadar sürdü. Dizlerinin üstünde doğrulup, "Ezel," diye inledi. Parmakları karnıma ve oradan da kemerime doğru ilerlerken, tatmin edilmeyi bekleyen vahşi bir arzuyla doldum. Kemerimi çabucak çözdü ancak ben öylesine sabırsızdım ki parmakları pantolonumun düğmelerinde aheste dokunuşlarla gezindiğinde, küfrederek onu omuzlarından yatağa doğru ittim. Birkaç kez zıplayıp sonunda dengesini bulduğunda ve dirseklerinin üzerinde doğrulup başını kaldırdığında artık en saf, en çıplak halimleydim.

Usul usul ona doğru yaklaştım. Kollarını uzatıp beni çağırdığında, kasıklarına dek açılan kumaşı kavrayarak sert bir hareketle yırttım. Parmaklarımı

elbisesinin göğüs kısmına taktım ve onu da iki yana ayırarak sırıttım. Kızarmış teni, hızla inip kalkan çıplak göğüsleri ve davetkâr bir şekilde aralanan bacaklarıyla birlikte; o sanki ele geçirilmeye hazırlanan bir av, bense bir avcıydım.

Üzerine doğru eğilip boynunu kavradım. Dudaklarımı kulağına yaslarken, *"Sen benimsin,"* diye hırladım. "Sadece benimsin Sevda, sadece benim!"

"Sadece senin..."

Eğilerek dudaklarını hırsla öpmeye, tüm öfkemi çıkarırcasına tüketmeye başladım. Yumuşak, şefkatli dokunuşlarıma olduğu kadar vahşi, talepkâr dokunuşlarıma da alışıktı. Dudaklarını çabucak araladı ve dilim onunkine karışıp, en kuytularını sararken tırnaklarını enseme ve omuzlarına bastırdı. Şimdiden öyle hazırdı ki... Altımda kıvranarak inlerken öyle güzeldi ki onu bu haliyle hayal edecek her erkeği öldürebilirdim.

"Seni sadece ben görebilirim. Duydun mu, Sevda? *Seni sadece ben yaşayabilirim!*"

Nefes nefese başını salladığında, saçlarına asılarak yeniden dudaklarını kavradım. Elleri omuzlarımdan sırtıma doğru kaydı ve tırnakları tenimde keskin izler bırakırken dişlerimi altdudağına bastırdım. Onları çekiştirerek emerken iniltileri ağzımın içinde boğuldu. Bacaklarından birini kavrayarak belime sardım. Aramızdaki o ince kumaşın nemlendiğini, bacaklarının arasının ıslandığını hissettiğimde dudaklarımdan engel olamadığım bir hırıltı döküldü. Parmaklarımı bedenlerimizin arasından kaydırıp ona dokunduğumda başını geriye atarak soluklandı. Teni enfes bir pembeydi ve çakır gözleri koyulaşarak gecenin karasına bulanmıştı.

Parmakları benimkileri sararak, elimi kendine doğru biraz daha bastırdığında, "Lütfen," diye sayıkladı. Bacaklarını ona daha derin dokunmam için iki yana açtı ve bir diğer elini boynuma sararak tırnaklarını enseme batırdı.

"Lütfen Ezel, lütfen..."

"Lütfen, *ne*?"

"Seni istiyorum..."

Parmaklarını sararak, onlardan birini içine ittiğimde nefesi kesildi. Yanakları kızardı ve dudakları şaşkın bir hazla aralandı. Parmağının yanına bir diğerini daha katması için onu yönlendirdiğimde dediğimi yaptı. Geri çekilip manzaraya bakarken toy bir ergen gibi patlamamak için dua ettim. Hayatımda bundan daha erotik bir şey görmemiştim. Kendine dokunmasını seyrederken avucunu kavradım ve onu ritmik bir düzenle hareket ettirmeye başladım. O parmaklarını içine sokup çıkarırken uzanıp tepe noktasını okşamaya, ıslaklığı her bir köşesine yaymaya başladım.

Başını iki yana sallayarak, "Bunu değil," diye itiraz etti. "Tanrım bunu değil, *seni* istiyorum."

"Benim parmaklarımı mı?"

Kıvranarak itiraz ettiğinde dudaklarımı dudaklarına yasladım. "Yoksa bunları mı?"

"Hayır... Hayır. *Bunu da değil...*"

Ritmi her geçen saniye hızlanıyordu. Dokunuşlarım da ona uyarak baskısını artırdığında tüm bedeni gerildi. Bacaklarını kapatmak ister gibi kıvranıyordu. Parmakları yönünü bulamıyormuş gibi duraksadığında ona yardım ettim. Dudaklarımı boynuna bastırıp tenini emerken ve orada dişlerimle izler bırakırken ondan daha iyi değildim. Ellerimin altında kıvranıp, ona vereceğim her şeyi almak için çırpınırken zevkle inledim.

"Hadi güzelim, hadi güzelim..."

Kollarımın arasında nefessiz kalarak kasıldı. Parmaklarına akarak doruğa ulaştığında uzanarak onu öptüm. Ellerimle yanaklarını kavradım ve yumuşak bir öpücükle ikimizi de sardım. Titreyen bedeni bir süre sonra gevşedi. Sıkıca yumulan gözleri aralandığında gözbebeklerinde kendi yansımamı gördüm. Onu, çöldeki bir bedevinin bir yudum suyu istediği gibi isteyen beni; her bir hücresiyle ona ait olan, ona muhtaç olan beni...

Ona deliren beni.

Sertliğim canımı yakmaya başladığında bacaklarını araladım. Sevda, "Hayır," diyerek inlerken "Evet," diye fısıldadım.

"Çok fazla, Ezel ben... *çok fazla.*"

"Aksine az, çok az..."

"Dayanamam."

"Dayanacaksın."

Tangasını bir kenara çekerek aletimin başını ona sürttüğümde inledi. Az önce kollarımda zevkle sarsılan o değilmiş gibi vücudunu benimkine bastırdı. Arzuyla kısılan gözlerinde yeniden harlanan ve beni de usul usul yakıp, ele geçiren bir ateş vardı. Ona karşı koymam, kendimi daha fazla tutabilmem imkânsızdı. İçine girdiğimde başını geriye atarak inledi. Saçları omuzlarına ve yastığa dağıldı. Loş ışığın altında parlayan teniyle öyle mükemmeldi ve *kahretsin,* içinde olmak öyle güzel hissettiriyordu ki boğazımın gerisinden boğuk bir ses döküldü. Belime dolanan kollarını kavradım. Parmaklarımı, parmaklarının arasından geçirerek onları başının yanına, yatağa bastırdım.

Derin darbelerle içinde gidip geldiğim sırada; dudaklarımı şakaklarında, pürüzsüz yanağında ve boynunda gezdirirken ondan başka bir şey düşünemiyordum. Aramızdaki yoğunluğa rağmen hiçbir şey yetmiyordu.

Hep daha fazlasını almak için çabalıyor, Sevda'nın çığlıkları ve karşılıklarıyla kontrolümü biraz daha yitiriyordum. Geri çekilerek göğsümün altında ezilen memelerinden birini dudaklarımın arasına aldım. Sevda ellerini kurtarmak ve bana dokunmak için debelendiğinde geri çekildim. İçinden çıktığımda, bir parça ıslaklığın bacaklarının arasından süzüldüğünü görerek küfrettim. "Siktir."

"Evet, Tanrım *evet*!"

Sevda'yı dizlerinin üstünde duracak şekilde kaldırdım ve onu ters çevirip içine girdim. Sırtını göğsüme yaslarken başını da güçsüzce omzuma bıraktı. Kolumun biriyle memelerini sardım. Bir diğerini de karnına dolayarak kasıklarımı onunkilere çarpmaya, onu yeniden fethetmeye başladım. "Seni benden başkası göremez," diye tıslarken kollarımdaki bu müthiş kadını sıkıca sardım. "Kimse seninle ilgili hayaller kuramaz."

"Kuramaz!"

Açık teslimiyetiyle birlikte inleyerek, içine akmak için çıldırırken memelerini sertçe avuçladım. Karnındaki parmaklarımı aşağı kaydırdım ve onu sertçe okşamaya başladım. Hırıltılı nefeslerim kulaklarına dolup, sıcak solukları boynuma çarparken, "Kimse," diye hırladım. "Kimse, Sevda... seni benim gibi isteyemez. *Kimse*..."

"İsteyemez..."

"Sen benimsin ve ben... ben de seninim."

"Seninim Ezel ve sen de... sen de benimsin. *Sadece benim!*"

Son sözleriyle birlikte darbelerimi artırdım. Sevda saniyeler sonra kasılarak aletime akarak, onu sağarcasına sardığında boşaldım. Öne eğilen bedenini yeniden benimkine yasladım. Titrediğini fark ettiğimde onu kucaklayarak dağılmış çarşafların arasına yatırdım. Temizlenmeyi sabaha bırakarak onu kollarımın arasına aldım. Mahmur, yorgun gözleri benimkilerle buluştuğunda anladım: *Ona zaten yıllar önce âşık olmasam, kalbimi tereddüt bile etmeden ona şimdi bırakırdım.* Bana öyle güzel bakıyor ve öyle... öyle güzel gülüyordu ki burnumu şakaklarına dayayarak, dudaklarımı terden nemlenen saçlarının arasına bastırdım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

O benim ruhumun öteki yarısıydı ve ben ona sahip olduğum için gerçekten çok ama çok şanslıydım.

"Günaydın."

Sevda'nın ince, buğulu sesini duyduğumda dişlerimin arasındaki fırçayı bir kenara koyarak arkama yaslandım. "Günaydın karım."

"Beni mi çiziyordun yoksa?"

Başımı salladığımda, "Hımm," diyerek gerindi. Kollarını başının üstüne kaldırıp, yan döndüğünde çarşaf bedeninden usulca kaydı ve göğüslerinden birini çıplak bırakarak, teninin içeriye dolan güneşin altında parlamasına sebep oldu. Bakışlarımı ondan çekmek için büyük bir çaba harcadım. "Yerinde olsam o çarşafı yeniden eski haline getirirdim karım, yoksa buradan birkaç saat daha çıkamayacaksın ki bir saat içinde halamlarla kahvaltıda buluşmamız gerek."

"Ne? Ama eve gitmek zaten bir saat sürer! Duş alacağım, hazırlanacağım!"

Telaşla yataktan kalktığında ve yerde duran gömleğimi üzerine geçirerek kaşlarını çattığında derin bir nefes aldım. Öyle enfes görünüyordu ki ona bakmaktan ömrümün sonuna kadar sıkılmayacaktım.

"Beni neden uyandırmadın ki?" derken banyoya yürümeye başladı. "Üstelik sen çoktan hazırlanmışsın. Kahretsin, dün geceki tüm içkileri ben mi içtim? Başım çatlıyor."

"Su iyi gelecektir, duş aldıktan sonra bir ilaç alabilirsin."

Başını sallayarak bana attığı huysuz bir bakışla gözden kaybolduğunda, başımı iki yana sallayarak güldüm. Neredeyse tamamlanmak üzere olan tabloya son birkaç darbe atıp ayağa kalktım.

Uyandığımda gün yeni aydınlanıyordu. Duş aldıktan sonra şövalemin başına geçmek için karşı konulamaz bir istekle tutuşmaya başlamıştım. Birkaç saat hem onu seyretmiş hem de onu tuvale hapsederek ölümsüzleştirmiştim. Uyuyan, o çarşafların arasında kozasına sarılan bir kelebek gibi görünen Sevda Doğan'ı; dün geceki sarhoş, cüretkâr kadından daha çok sevmiştim.

Tabloyu kuruması için bir kenara bıraktığım sırada Sevda duştan çıktı. Burada bıraktığı birkaç parça kıyafetini almak için dolabı açtı. O üzerini giyinirken mutfağa giderek, bir ağrı kesici ve bir bardak da su alıp ona doğru yürüdüm. Üzerinde küçük, mavi çiçekleri olan askılı, beyaz bir elbise giymişti ve yatağın bir kenarına oturarak sandaletlerini ayağına geçiriyordu. Su ve ilacı ona uzatarak önünde diz çöktüm. Ayakkabılarının uzun iplerini ince bileklerine dolarken, bu bacakların dün gece belime sarıldıklarını ve tenime çarptıklarını unutmaya çalıştım. Dizlerinin üstüne bir öpücük bıraktıktan sonra onu ayağa kaldırarak kollarımın arasına aldım.

Parmak uçlarının üzerinde yükselip, kollarını boynuma dolayarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı. İşte, benim için gün şimdi aymıştı.

Düşündüğümüzün aksine çok fazla trafik yoktu, dolayısıyla tam vaktinde yetişmiştik ve çocukları gördüğümde onları ne kadar özlediğimi anlamıştım. Arabadan indik ancak onlara doğru ilerlemek yerine Sevda'yı kollarıma çektim ve birlikte onları seyretmeye başladık. Az ilerideki masada oturan

halam ve eniştem bizi fark etmişlerdi ancak çocuklar kendilerini öyle kaybetmişlerdi ki geldiğimizi bile duymamışlardı.

Melek'in elinde büyük, sarı bir top vardı ve yaşlı söğüt ağacının etrafında koşarken beyaz, fırfırlı elbisesinin etekleri dalgalanıyor, kahkahalarla gülüyordu. Beyaz keten gömleği ve kot şortuyla minyatür bir adam gibi görünen Ateş ise minik adımlarıyla çığlık çığlığa onu kovalıyordu. Melek kimi zaman omzunun ardından ona bakarak yavaşlıyor ve kimi zamansa, "Gel de beni yakala," diyerek arkasındaki yaramazı kışkırtıyordu.

Bir kardeş fikrini düşündüğümüzden çok daha iyi karşılamıştı. Ona karşı öyle anaçtı ki Ateş'in çığlıklarına kimi zaman bizden önce koşuyor ve onu kollarına alarak teselli ediyordu. Kardeşini kendine doğru sımsıkı çekiyor, tıpkı bizim yaptığımız gibi sırtını sıvazlayarak ona şarkılar söylüyordu. Ateş de ona bayılıyordu. Melek'le oyunlar oynamak en sevdiği şeydi. Onunla birlikteyken, neşesi yeşil gözlerinden taşıyordu.

"Ah, düştü!"

Ateş küçük, sevimli poposunun üstüne düştüğünde Sevda telaşla koşmak istedi ancak ona izin vermedim. Huysuzca homurdandı ama sadece abartıyordu. Ateş'in çıplak ayaklarının altındaki çimler yumuşacıktı. Gülen yüzünden, altındaki bezin de onu sert bir düşüşten kurtardığı ortadaydı.

"Bak, gördün mü? Hiçbir şeyi yok."

Melek onu ellerinden tutarak kaldırıp öptüğünde gülümsedim. Bir süreliğine bizimle olan Kont da burnuyla Ateş'i dürttü. Onun iyi olduğuna karar vermiş gibi yeniden geri çekildiğinde Sevda derin bir nefes verdi. Ardından Ateş'in oyunbaz bir hareketle neredeyse kendisi kadar olan topu Melek'ten almasını ve paytak adımlarla koşmasını izlerken gülmeye başladı. Ateş önde, Melek onun tam arkasındaydı. Kont da hevesle eşlik ediyor, zıplayarak onların adımlarını takip ediyordu. Afacan, oyunbaz hareketlerinden küçük bir *golden retriever* olduğunu düşünebilirdiniz ama o bembeyaz tüyleriyle büyük, sevimli bir Sibirya kurduydu. Çocuklar ona bayılıyordu.

"Onu özleyecekler, çok alıştılar."

Burnumu Sevda'nın saçlarının arasında gezdirirken, "Evet," diye mırıldandım. Bunun farkındaydım. "Bir yavru sahiplenmeye ne dersin? Bundan hoşlanacaklarına eminim. Birbirlerine arkadaş olurlar."

"Ah, bilmem ki. Yani... bunun için emin olmak istiyorum, Ezel. Bir heves uğruna sahiplenmek istemiyorum. Bir süre sonra onu istemezlerse üzülürüm. Bence Kont gittikten sonra bekleyelim ve öyle karar verelim. Bunu gerçekten istediklerine emin olduğumuzda da bir barınağa gideriz, olur mu?"

"Tabii ki olur, böylesi en mantıklı olanı. Bu ciddi bir sorumluluk gerektiriyor. Bekleyelim ve çocuklarımız bunu ister mi görelim."

Sevda başını salladığında eğilerek saçlarının üstüne bir öpücük bıraktım. Aynı anda Ateş bizi fark etti. Topu kollarının arasında daha fazla tutamayarak yere düşürdü ve hemen ardından, "Enne!" diye bağırarak bize doğru koşmaya başladı. Kabul etmeliydim ki çocuklarımın her ikisi de annelerine âşıktı.

"Efendim anneciğim? Koş, gel bakalım annene, koş..."

Sevda eğilerek kollarını açtığında, Ateş bize içimizi ısıtan bir gülüş attı. Ben de onun gibi eğilerek, bir köşede bizi seyreden Melek'e döndüm. "Bakalım ilk önce kim varacak?"

Melek neşeli bir çığlıkla koşmaya başladığında, "Ben!" diye bağırdı. Elbisesinin eteklerini topladı ve saniyeler sonra kendini kollarıma attı. Onu sıkıca sardığımda Ateş de Sevda'ya birkaç adım kala düşmüş ama minik avuçlarını çimlere bastırarak, yeniden ayağa kalkıp annesine doğru atılmıştı. Bu haline kahkahalarla gülerken uzandım ve onları da kendime çektim. Kont da havlayarak bize doğru koşunca, oluşturduğumuz koca sevgi yumağının bir köşesine karıştı.

Yıllar önce biri, hayatında her şeyi elde ettiğini ve mutlu olduğunu söyleyen Ezel Doğan'a, böyle bir aileye sahip olacağını söylese güler geçerdim ancak şimdi ailem olmadan geçireceğim bir günü bile hayal edemiyordum.

"Börekler soğumadan gelin, hadi!"

Halam bağırarak bizi çağırdığında, Melek'i omuzlarıma oturtarak onlara doğru koşmaya başladım. Sevda da aynını Ateş'e yaptı. Çocuklar kahkahalarla gülüyordu, masaya oturduğumuzda gülmekten kıpkırmızı olmuşlardı. Halam terlediğimiz ve hasta olabileceğimiz için bizi sıkıca azarladığı sırada yardımcımız Elif'ten havlu isterken gözlerimi devirdim. Sevda suçunu kabul edercesine utandığında güldüm.

Eniştem masanın en başındaydı, onun sağında halam vardı ve Sevda da kucağında Ateş'le birlikte onun yanına oturmuştu. Halamın karşısında da ben vardım, Melek de benim kucağımdaydı. Halam bazen beni azarlıyor, "Büyüdü o artık, kucağına oturtmasana," diyordu ama o hâlâ benim minik kızımdı. O da halama destek çıkarak, "Evet baba," dediği her seferinde altı yaşındaki bir çocuğu değil, iki yaşındaki annesiz, o küçük bebeği görüyordum. Yemeğini kendi yiyor ya da suyuna artık kendi uzanıyordu ama bazen elimde olmadan ona bir çatal uzatıyor ya da o farkına bile varmadan ağzına bir şeyler tıkıştırıyordum. Elimde değildi, küçücük bebeğim kocaman oluyordu ve ben onu yapabildiğim kadar sarmak, hiç hatırlamayacağını bilsem bile o günleri ondan almak istiyordum.

Dudaklarımı onun uzun, kıvırcık saçlarına bastırdığımda Sevda ile göz göze geldim. İnanın, gözlerindeki o bakıştan neler hissettiğimi bildiğini anladım. O da benden farklı sayılmazdı. Her ikimiz de çocukların üstüne

titriyorduk. Etraftan duyduklarımız ne onun ne de benim umurumdaydı. Ailemden başka hiçbir şeyim yoktu, istedikleri kadar şımarabilirlerdi ki zaten öyle çocuklar değillerdi. Kalpleri en az annelerininki kadar güzeldi. Geçen her günle onlara biraz daha hayran oluyor ve kalbimde büyüyen bu sevginin göğüskafesime nasıl sığdığını hâlâ anlamıyordum.

"Çiye! Enne çiye!"

Ateş, Sevda'ya biraz ilerideki dilimlenmiş çilekleri işaret ettiğinde, Sevda kıkırdayarak çatalını dilimlerden birine batırdı. Onu Ateş'e uzattı ama oğlumun istediği tabaktı. Melek, "Ellerini yine batıracak," deyip sırıtırken, Sevda kaşlarını çatarak ofladı. Ateş, ensesindeki saçlar havalandığı için gülerek Sevda'ya yaslandı. Dikkati çok çabuk dağılmıştı. Sevda bir oyun oynar gibi aynı hareketi tekrarladığında, çilek dilimlerinden birini ona bir çatalla uzattım. Ateş bunun farkına bile varmadı. Mızmız bir çocuk değildi, bu yüzden kahvaltı bol kahkaha ve neşeyle geçti.

Halamlar gittiğinde saat öğleni biraz geçiyordu ve çocuklar öğle uykusuna yatmıştı. Melek de Ateş'in peşinde koşarak öyle çok yoruluyordu ki Ateş'le birlikte yatağında uyuyakalmıştı. Sevda çocukların üstüne ince bir pike alarak odadan çıktığında elini tuttum ve onu terasa çıkardım. Günün bu saatleri, Sevda ve benim de dinlendiğimiz saatlerdi. Kimi zaman elimize bir kahve kupası alarak manzaraya karşı sessizce oturuyor kimi zaman ise birlikte film seyrediyor ya da kitap okuyorduk.

Bu kez elimizde iki kadeh ve birkaç atıştırmalık vardı. Tatlı bir bahar rüzgârı tenimizi yalıyor, burnuma baharın ve Sevda'nın o karşı konulmaz kokusunu taşıyarak beni adeta sarhoş ediyordu.

"Parmaklarında lekeler kalmış."

Sevda, ellerimi ellerinin arasına alarak onları sımsıkı sardığında bakışlarımı gözlerine çevirdim. Beni uğruna deli divane eden gözleri benimkilere çarptı. Bana utangaç, sevimli bir gülüş attı. Şimdi kucağımdaki o güzel, seksi kadın liseli biz kız kadar toy ve saftı. Kucağıma iyice yerleşirken, "Ellerinin benimkileri ilk kez sardığı o anı hâlâ hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Bana eldivenlerini giydirmeye çalışırken de fark etmiştim bu boya lekelerini. Neden bilmiyorum ama onları incelemek istemiştim, ilgimi çekmişlerdi."

"Öyle mi?"

"Hıhım..."

"Neden yapmadın o halde?"

"Çekindim," derken hafifçe omuz silkti. "Eldivenleri bana giydirirken bile hızlı hızlı hareket ediyordun ve kaşlarını çatmıştın. Sahi, neden kaşlarını çatmıştın ki?"

"Çünkü seni deli gibi arzuluyordum," dediğimde gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Beni daha tanımıyordun bile!"

"Evet ve öfkemin sebebi de tam olarak buydu. Seni daha tanımıyordum bile ama beni çoktan etkin altına almıştın." Gözleri biraz daha büyüdüğünde ve sonunda dudaklarına güzel, derin bir gülücük konduğunda gülümsedim. "Gözlerin, yumuşacık saçların, kokun ve o güzel, beyaz tenin... Beni bir mıknatıs gibi kendine çektin."

"Sen ressam değil şair olmalıymışsın, Ezel Doğan."

"Kelimelerle aram iyi değil ama beni şair yapan sensin."

Uzanarak avuçlarıyla yanaklarımı sardığında ve sakallarımı okşadığında gözlerim kısıldı. Derin bir nefes aldım. Kucağımdaki yumuşak bedeni bana doğru biraz daha sokulurken onu sımsıkı kendime çektim. Yüzlerimiz arasında sadece santimler kalmıştı. Bakışları dudaklarıma düştüğünde bir saniye daha beklemeye niyetli değildim. Dudaklarımı dudaklarına yasladığımda sıcak solukları tenime vurdu. Kısık bir iniltiyle onları araladı. Parmakları saçlarımdan omzuma kayarken gözlerimi yumdum ve onu, tıpkı bana yaptığı gibi usul usul ele geçirmeye, kendime katmaya başladım. Tatlı kokusu, bal kadar tatlı dudakları ve tenimde gezinen dokunuşları beni çok daha fazlası için kışkırtırken, ellerimden biri saçlarının arasına diğeri ise bacaklarına kaydı. Bunlar saatler öncesindekilerin aksine şefkatli, yumuşak dokunuşlardı.

Kucağımda bir pelte gibi gevşeyerek sıcağıma sokuldu. Burnunu boynuma yaslayarak, "İyi ki," diye fısıldadı.

Sevda hayatıma girdiğinden beri benim için pek çok *iyi ki* vardı. Sanki sihirli bir değnekle hayatıma dokunmuş ve bir peri gibi ışıltılar saçmıştı.

Aramızdaki sessizlik uzadığında, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Senin bir peri olduğunu."

"Peri mi?"

"Evet. *Çok ama çok seksi bir peri olduğunu.*"

Hafifçe geri çekilerek güldü. Omzuma güçsüz bir yumruk savururken, uzanarak parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Yumruğumuzu kalbimin üstüne yasladım ve bir diğer elimle saçlarını yüzünün önünden çekerken, "Sen bir perisin," diye fısıldadım. "Çocukken yaramaz biri değildim ama... ama yalnızdım, belki de bu yüzden bana gönderildin. Hayatıma dokunmak ve bana bir anlam katmak için."

"Bunu gerçekten yapabildim mi peki?"

Uzanıp alnıma dökülen bir tutam saçı okşarken, "Yaptın," diye fısıldadım. "Hem de öyle bir yaptın ki... Beni öyle bir kuşattın, öyle bir sardın ki..."

Duyduklarıyla birlikte yüzüne utangaç, sevimli bir gülümseme yerleşti. Dudaklarındaki kıvrım büyüdü ve çakır gözleri, göğün rengini alarak parlarken, "Sanırım hislerimiz karşılıklı, Ezel Doğan," dedi.

"Benim bir peri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Neşeli bir kahkaha atarak, "Dalga geçme!" diye kızdı. Parmakları saçlarımdan boynuma doğru ilerledi. Gömleğimin altına girip tenimi okşarken sırıttım. "Ama değneğim de var... *Hem de uzun, kalın ve sert bir değnek.*"

Kasıklarımı onunkilere yasladığımda kıkırtılar saçtı.

"Ezel! Sen... sen iflah olmaz bir adamsın!"

"Ve sen bu adamı çok seviyorsun. Hatta bu adama deli oluyorsun."

Kulaklarımı okşayan ve ruhumu saran koca bir kahkaha attı. "Aynı zamanda o adamın çok, çok, çok ama çok utanmaz olduğunu-"

Sözleri dudaklarımın arasında boğuldu. Onu kendime bastırıp, elbisesinin askılarından birini aşağıya kaydırırken, "Evet," diye fısıldadım. Söz konusu oyken utanmaz, arsız ve açgözlü bir adamdım.

Ancak aynı zamanda da onu hâlâ ilk günkü gibi seven o adamdım. Biliyordum ki nefes aldığım, ona uyandığım her an böyle hissedecek ve onu daima sevecektim. İzi en derinlerimde, ruhumda ve tenimdeydi.

Hep söylediğim gibi; Sevda Doğan'ın yeri ilelebet benim kalbimdi...

Özel Bölüm

31 Aralık 2019

"Geldim!"

Kapı çaldığında Sevda merdivenlerden iniyor ve bu sırada inci küpesinin eşini takmaya çalışıyordu. Yılın son gününde saat akşam dokuza geliyordu. Ezel'le kutlayacağı ilk yılbaşı için özenle hazırlanmıştı. Göğüslerinden itibaren genişleyen, dökümlü ve ip askılı bir elbise giymişti. Elbisesinin rengindeki kırmızı *stiletto* tercih etmişti. Siyah saçlarını düzleştirmiş, önden birkaç tutamını ayırarak bir tokayla arkasında tutturmuştu. Makyaj yapmayı tercih etmemişti ancak zaten buna ihtiyacı da yoktu. Çakır gözlerini süsleyen gür kirpikleri, heyecandan ısınan yanakları ve dişlediği kırmızı dudaklarıyla çok güzel görünüyordu. Kolları ve bacakları çıplaktı ancak dışarıdaki kış gününe rağmen ev fazlasıyla sıcak olduğu için üşümüyordu. İtiraf etmek gerekirse Ezel'in onu beğenip beğenmeyeceğini düşünürken fazlasıyla heyecanlıydı.

Dikkatli adımlarla merdivenlerden indikten sonra kapıya doğru yürüdü. Son birkaç basamağı da aynı dikkatle inip tokmağı çevirdiğinde, gözleri Ezel'in soğuktan kısılan yeşil gözleriyle birleşti. Ezel baştan aşağıya siyah giyinmişti. Saçlarına tutunan kar tanelerinin bir kısmı omuzlarında bir kısmı ise kollarındaydı. Elinde bir demet kırmızı gülle bir pastane çantası vardı. Sevda gülen gözlerle kenara çekildiğinde, Ezel genç kadını tepeden tırnağa soyarak ona arsız bir bakış attı. Kapıyı ayağının tersiyle kapatıp saçlarındaki karı üstünkörü silkeledi. Ellerindekileri bir kenara bıraktı ve paltosunu hızlıca çıkardıktan sonra Sevda'yı kollarının arasına aldı. Üzerinde parfümünün ve soğuk havanın kokusu vardı. Bu, Sevda'yı bir an için titretmiş ancak yine de genç kadının ona doğru yaslanmasına engel olamamıştı.

Sevda nazlı bir gülüşle kollarını Ezel'in boynuna dolayarak, "Geciktin," diye mırıldandı. "Nerede kaldın?"

"Karım beni azarlıyor mu?" diyen Ezel gülen gözlerle uzandı ve Sevda'nın altdudağını okşarken onu sıkıca sardı. "Trafik çok yoğundu. Elimden geldiğince acele ettim, çok beklettim mi?"

Sevda, "Hayır, ben de hazırlanıyordum zaten," dediğinde Ezel hafifçe geri çekildi. Bakışlarını onun yüksek topuklularında, uyluklarına dek çıplak olan bacaklarında, elbisesinde ve çıplak omuzlarında gezdirdi. Uzanıp Sevda'nın kollarını avuçlarıyla sardı. "Üşüyeceksin," dedi ancak onun bakışlarının ve dokunuşlarının altında Sevda'nın üşümesi söz konusu bile değildi.

"Üşümüyorum..." diye fısıldadı. Parmakları Ezel'in ensesindeki saçlara dolanırken titrek bir iç çekti. Ezel rotasını bulmaya çalışır gibi parmak uçlarını ağır adımlarla teninde gezdirdi. İri avucunu Sevda'nın yanağına yaslayarak öne doğru eğildi. Dudaklarını onunkilere sürttü, hemen ardından kolunu Sevda'nın beline dolayarak karısını öptü. Bu hoş geldin öpücükleri artık bir rutine binmişti ancak hissettirdikleri kesinlikle sıradan değildi. Sevda'yı öylesine derinden ve içten öpüyordu ki genç kadın kendini ona ne ara kaptırdığını hiçbir zaman anlayamıyordu. Şimdi de parmak uçlarının üstünde yükselmiş, Ezel'in kara saçlarına asılmıştı. Gözlerini yumarak kendini tamamen adamın kollarına bırakmıştı.

Ezel onu yürüterek salona doğru ilerletti ve arkasındaki koltuğa oturarak Sevda'yı da kucağına çekti. Dudaklarını onunkilerden güçlükle kopardı. Uzanıp Sevda'nın bir tutam saçını parmağına doladı. Koyulan yeşillerini onun güzel gözlerine dikti. "Seni özledim," dedi. Uzanıp diğer eliyle de Sevda'nın karnındaki o tatlı tümseği okşadı. "Ve tabii ki küçük nohudumu da..."

"O artık bir nohut değil, Ezel." Narin elini Ezel'in iri avucunun üstüne yaslayan Sevda, her akşam söylediklerini tekrarlarken güldü. "Unuttun mu? O artık yirmi iki haftalık."

"Keşke bir an önce doğsa da nohudumuzun kız mı yoksa erkek mi olduğunu öğrensek."

"Senin için fark eder mi?"

"Etmez," diyen Ezel, parmaklarını Sevda'nın eteğinin altına sokmaya çalıştı. Genç kadın buna karşılık eline vurarak elbisesini aşağı doğru çekiştirdiğinde güldü. "Sağlıkla doğsun yeter, benim için fark etmez. Nihayetinde annesi sensin."

"Ve babası da sen olacaksın."

Sevda eğilerek Ezel'in dudaklarına minik bir öpücük bıraktı. Karnı guruldadığında sürprizini gecenin ilerleyen saatlerine saklayarak ayağa kalktı. Ezel'in gülen gözlerle onu seyrettiğini gördüğünde kolunu korumacı bir edayla karnına sardı. Kızaran yanaklarıyla mutfağa kaçmak istediğinde Ezel onu yakalayarak kendine çekti. Sevda'nın sırtını göğsüne yasladı. Kollarını karnının üstünde birleştirirken, eğilerek genç kadının omzuna ıslak bir öpücük bıraktı. "Anlaşılan birileri ben yokken çok acıkmış. Ellerimi yıkayıp geliyorum hemen, sana yetişirim."

Sevda başını salladığında Ezel tenine yeni bir öpücük bıraktı ve ağır adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. O gözden kaybolurken Sevda da girişe doğru yürüdü. Ezel'in bıraktığı pastane çantasıyla gülleri kucaklayarak mutfağa yürüdü. Pastayı dolaba bıraktı. Gülleri yeni bir vazoya yerleştirerek salona taşıdı. Küçük yemek masası camın önünde çoktan hazırdı. Yemekleri de üzerini giyinmeden önce ısıtmıştı. Onların hâlâ sıcak olduğunu

gördüğünde yeniden ısıtmaya gerek duymadan servis etti. Suları doldurdu ve adım seslerini duyup arkasını döndüğünde Ezel'in de üzerindeki kıyafetleri çıkararak gece için giyindiğini gördü. Üzerinde tüm vücudunu saran bembeyaz bir gömlek ve klasik kesim bir kot pantolon vardı. Saçlarını geriye yatırarak taramıştı ancak yine de bir kısmı alnına dağılmıştı. Yüzündeki o çekici gülümsemeyle çok yakışıklı görünüyordu.

Ezel masaya oturmadan önce sanki ondan uzak kalamıyormuş gibi Sevda'nın saçlarına bir öpücük bıraktıktan sonra genç kadının karşısına yerleşti. Birlikte yedikleri ilk yemek değildi ancak yine de Sevda kendini çok mutlu ve heyecanlı hissediyordu.

"Beğendin mi? Yemekleri Elif Hanım'la birlikte hazırladım. Umarım göründükleri kadar lezzetlidirler."

"Her şey çok güzel görünüyor ama kendini bu kadar yormana hiç gerek yoktu, Sevda. Bir pizza söyleyip yatağımızın içine girsek ve tüm geceyi orada geçirsek de beğenirdim. *Kesinlikle beğenirdim.*"

Sevda'nın bundan hiç şüphesi yoktu ancak yatağa girmek için biraz beklemeleri gerekecekti. Ayakkabısının ucuyla Ezel'in bacağını dürterken, "Uslu ol," diye mırıldandı. Ezel meydan okur gibi kaşlarını kaldırdığında, gülerek çorbasını kaşıkladı. Hamile olduğundan beri iştahı kesinlikle artmıştı. Doğrusu sabah bulantılarını saymazsa oldukça rahat bir hamilelik geçiriyordu. Ona çok yakışan birkaç kilo almıştı ama bununla bir derdi yoktu. Tek düşündüğü minik bebeğiydi.

Genç kadının bu iştahı Ezel'in de hoşuna gidiyordu. Gece yatağından kalkarak Sevda için olmayacak bir yaz meyvesi aramayı ve onun, istediğini aldıktan sonra kollarının arasında doymuş bir kedi gibi kıvrılmasını seviyordu. Anne ve baba olma fikrine çok çabuk alışmışlardı. Her ikisi de bunun için ellerinden geleni yapıyordu.

Birkaç dakika sonra Sevda ağzına bir şeyler tıkıştırarak ona gününü anlatırken, Ezel suyunu yudumladı ve bir ara vererek genç kadını seyretmeye başladı. Onunla neredeyse sekiz aydır evliydi. Ezel bu evliliğin bir gününden bile sıkılmamıştı. O soğuk kış gecesinde, o terasa çıkarak Sevda'ya ellerini uzatmak bugüne kadar aldığı en güzel karardı. Ömrünün geri kalan her gününü buna şükrederek sonlandıracaktı.

Sevda çatalına batırdığı bezelyeleri yemeden önce Ezel'in kendisini seyrettiğini fark ederek duraksadı ve kızardı. "Neden sen de yemiyorsun?" diye mırıldandı onun hâlâ dolu tabağına bakarak. "Aç değil misin yoksa?"

"Yiyorum ama sanki seni seyrettikçe doyuyor gibiyim."

"Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi?"

"Bir iltifat..." diyen Ezel şefkatle gülümsedi. "Seni böyle seyretmek çok güzel, karnında ikimizden bir parça taşıdığını düşündükçe delirecekmişim gibi hissediyorum, Sevda. Bu... mucize gibi bir şey."

"Keşke dedem de görebilseydi..."

Sevda birkaç ay önce kaybettiği dedesini düşünerek burukça gülümsediğinde, Ezel uzanarak onun elinin üstünü okşadı. "O gittiği yerde huzurlu," diye mırıldandı. "İnan bana Sevda, deden artık mutlu."

"Umarım öyledir."

"Öyle olduğuna eminim." Ezel eğilerek Sevda'nın avucunun içine bir öpücük bıraktı. "Hadi," dedi. "Yemeklerimiz soğumasın."

Ardından bu kez o neler yaptığını anlatmaya başladı. Yemekler güzeldi, manzara güzeldi. Öylesine keyifli bir yemekti ki sohbet edip usul usul yağan karı seyrederlerken zaman hızla geçmişti. Sofrayı birlikte topladılar ve Sevda yüksek topukluları canına okumadan önce dans etmek istediğini söylediğinde Ezel uzanarak onu kendine çekti. Bir müzik açmaya gerek duymadan kolunu Sevda'nın beline doladı. Onu şöminenin önüne doğru yürütürken sıkıca sardı. Öne eğilerek burnunu Sevda'nın saçlarına yasladı ve birlikte salınırlarken, "Hatırlıyor musun?" dedi. "O geceyi... Seninle dans ettiğim o geceyi."

Sevda, Yavuz'un düzenlediği o organizasyonu ve Ezel'in onu bir anda salonun ortasına götürerek kollarına alışını hatırlarken hafifçe kıkırdadı. "Sinirden ölebilirdim!"

"Bence sinirli değildin, sadece korkmuştun. Ama bunun sebebi de hissettiğin heyecandı."

"Öyle mi?"

Sevda'yı eteklerini savurarak kolları arasında döndüren Ezel, yavaşça başını salladı. Yeşil gözleri parlıyordu ve bu kez yüzünde küstah bir gülüş vardı. "Benden hoşlanmıştın. Hatta Belen'i sevgilim sanıp kıskanmıştın!"

"Kıskanmadım!"

"Yalancı!" Öne eğilerek Sevda'nın dudaklarına bir öpücük bırakan adam, bu kez karısını göğsüne yasladı. Kollarını onun karnına dolarken ve Sevda da avuçlarını onunkilere bastırırken yavaşça gülümsedi. Sevda'nın teninden yükselen kokuyu içine çekerek, "Kıskanınca çok güzel oluyorsun," dedi. "Gözlerin çakmak çakmak yandığında sana bayılıyorum. Bunu daha önce söylemiş miydim?"

"Evet! Birkaç yüz kere falan..."

Sevda'nın alaycı sesiyle kahkaha atan Ezel, parmak uçlarıyla nohudunu severken içinin saf bir neşeyle dolduğunu hissetti. Yanağını genç kadının yanağına yasladı ve eğilip burnunu onun tenine sürterken anın tadını çıkardı.

Aylar önce biri ona Ezel Doğan'ın böylesine vurulacağını söylese inanmazdı ancak şimdi durum tam da buydu. Ellerinin üstündeki o narin ellerin sıcaklığı bile içini sarıyor, bebeklerini hissetmek onu büyülüyordu.

Sevda dakikalar sonra sıcaktan mayışmış bedenini çevirerek Ezel'in kolları arasında döndü ve avuçlarını onun kaslı göğsüne yaslayarak, "Dışarı çıkalım," dedi. "Kar yavaşlamış. Kardan adam yapmak istiyorum!"

"Bu havada mı?" Dışarıda gürleyen rüzgârın sesi şöminenin bacasında yankılandığında Ezel memnuniyetsizce kaşlarını çattı. "Olmaz!"

"Ama..."

"Hamile olduğunun farkındasın değil mi, Sevda? Hasta olacaksın ve-"

"Sadece on dakika. Yemin ederim en kalın giysilerimi giyeceğim!"

Sevda başını yana eğerek ona tatlı bir gülüş attığında, Ezel eğilerek dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. Başladığı kadar hızlı biten bu öpücüğün ardından geri çekilerek Sevda'yı kucakladı. Sevda topuklu ayakkabılarını odanın bir köşesine atarken merdivenleri tırmanarak genç kadını odalarına taşıdı. O da homurdanarak giyinmeye başladı.

Bahçeye çıktıklarında Sevda tıpkı bir lahana gibi görünüyordu ama soğuk hava tenine çarparak, yalnızca saniyeler sonra burnunu kıpkırmızı yaptığında itiraz edemedi. Ezel'in yeşil gözleri büyük bir dikkatle üzerinde dolanıyordu. Genç adam sanki her an eve girmek isteyecekmiş gibi tetikte beklerken, Sevda gözlerini devirerek eğildi ve minik bir kartopu yaparak Ezel'e fırlattı. Ezel omzuna çarpan kara karşı öyle tepkisizdi ki tıpkı bir heykel gibi görünüyordu.

"Hadi ama! Daha önce hiç karla oynamadın mı?"

"Oynamadım ve hamile karıma kartopu fırlatmak gibi bir düşüncem de yok!"

Sevda başını iki yana sallayarak güldü. Bir süre sonra Ezel isteksiz adımlarla yanına geldiğinde soğuk dudaklarıyla Ezel'inkilerin üstüne bir öpücük bıraktı. Ezel kardan hiç hoşlanmazdı ama Sevda öyle hevesliydi ki bu hevesi ona da bulaştı. Sadece bir yıl önce Süha'nın *milyonluk parmaklar* diye dalga geçtiği elleriyle Sevda'ya yardımcı olarak, kardan adamın alt gövdesini yuvarlamaya başladı. Sevda da hemen yanında onunla bir başka kartopunu büyütmeye çalışırken yüzlerinde küçük bir çocuk gibi koca bir gülüş vardı. Genç kadın, kartopunun onunkinden daha büyük olacağını söylüyor ve onu kovalıyordu. Ezel ise onunla dalga geçerek şişman bir kardan adamları olacağını söylüyordu.

Kartopları yeterince büyüdüğünde Ezel, Sevda'nın bahsettiği köşeye yönelerek karı oraya taşıdı. Genç kadının yuvarladığı kar kütlesini de kucaklayarak onun üstüne bıraktı. Düşündüklerinden çok daha büyük bir kardan adam olmuştu ama Sevda için bir sorun yoktu. O birkaç çalı bulmak için

neşeyle bahçenin içinde gezinirken, Ezel kuruyan gül fidelerinden ikisini sökerek onları bu dertten kurtardı ve kardan adamın gövdesine sapladı. "İşte, oldu mu?"

"Hayır! Onu giydirmemiz gerek."

"Kardan adamı mı giydireceğiz?"

"Evet. Ayrıca bunun gözleri yok, Ezel! Gözleri olmadan çok korkutucu görünüyor."

"O bir kardan adam bebeğim."

"Evet! O yüzden ben yukarıdan bir atkı ve şapka getireceğim. Sen de mutfaktan birkaç zeytin ve bir havuç al, olur mu?"

"Tamam ama fazla oylanmak yok. Buz gibi oldun!"

"Söz..."

Sevda koşarak üst kata çıkarken, Ezel mutfağa girerek Sevda'nın söylediklerini aldı. Yeniden bahçeye çıkarak kardan adamlarına güzel bir burun taktı. İri zeytinlerle gözlerini de yerleştiğinde biraz daha sevimli göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. Yaptığı ilk kardan adamı Sevda'yla birlikte yapmak, kışa olan o nefretini ve hoşnutsuzluğunu biraz daha azaltmıştı. Anne ve babasını bu aylarda kaybetmişti, o yüzden bu mevsimden nefret ederdi ama Sevda... güzel karısı, ona nefret ettiği şeyleri bile sevdirebilecek kadar sihirliydi.

"Harika olmuş! Gerçi sağ gözü sol gözünden biraz yukarıda kalmış ama neyse..."

Ezel homurdanarak zeytinleri düzeltmeye çalışırken Sevda neşeyle güldü. Getirdiği toz pembe şapkayı kardan adamın tepesine taktı. Daha sonra aynı renkteki atkıyı da boynuna doladı. Ezel'in iri gövdesine yaslandığında genç adam kaşlarını çatarak, "Bu kardan adam değil," diye homurdandı. "Onu bir kardan kız yaptın."

"Kardan kız mı?"

"Evet kız. Baksana, memeleri yok."

"Ezel!"

"Sadece şakaydı."

Ezel'in göğsüne bir şaplak atan Sevda, yeniden kardan adamlarını seyrederken, "Bu renge alışsan iyi olur," dedi. "Onu yakında sık sık göreceksin."

"Ama sen çok fazla pembe giymezsin ki?"

"Zaten ben giymeyeceğim."

Sevda dudaklarını dişleyerek Ezel'in anlaması için birkaç saniye beklediğinde, Ezel küfrederek Sevda'yı kollarının arasında döndürdü. Dudaklarına sert bir öpücük bıraktıktan hemen sonra, "Doğru mu anladım?" diye sordu. "Doğru mu anladım, Sevda?"

"Hıhım..."

"Ama... ama hani öğrenmek istemiyordun, sen..."

"Rüyamda gördüm, Ezel! Küçücük bir kız çocuğu vardı kollarımda, üstelik öyle güzeldi ki! O andan sonra daha fazla bekleyemedim. Dün sabah Sabrina'yla birlikte kliniğe gittim, gerçekten de bir kızmış!"

"Bir kız, benim kızım... Benim minik kızım!"

Ezel onu kucaklayarak kollarının arasında döndürdüğünde, Sevda kahkahalarla gülerek Ezel'e sarıldı. Yalnızca saniyeler sonra havai fişekler gökyüzünü süslediğinde dudaklarını adamınkilere bastırdı. Ezel onu kolları arasında kırılgan bir çiçek gibi tutarken ellerini adamın yanaklarına yasladı. "Mutlu seneler aşkım," diye fısıldadı. "Mutlu seneler..."

Bunu tüm kalbiyle diledi ancak mutluluk sadece birkaç hafta onlarla olacaktı. Birbirlerini kucakladıkları o an, her ikisi de bir şubat günü gelecek o yıkımdan habersizlerdi...

31 Aralık 2021

Elindeki kadehle camın önünde duran Ezel, bir elini eşofmanının cebine koymuş dışarıyı seyrediyordu. Bu aralık gecesi de tıpkı geçen seneki gibiydi; dışarıda hiç durmadan yağan kar vardı ve caddeler olabildiğince kalabalıktı. Işıklar sokaklarda oynaşıyordu. Yağan kar taneleri sokak lambalarının ışığının altında, altın tozu gibi parıldıyordu. Soğuk havaya rağmen dışarıda hayat vardı; insanlar canlı, sokaklar renkliydi.

Ezel'in renkleri ise uzun zaman önce solup gitmişti.

Sevda'yı kaybedeli neredeyse iki yıl oluyordu ancak Ezel için sadece iki gün gibiydi. Acısı ilk günkü kadar taze, yaşananlar ilk günkü kadar netti. Zaman ne unutmasına ne de yarasını sarmasına izin veriyordu. Ezel, bununla yaşamaya alışmıştı. Alışamadığı tek şey kalbindeki ve evindeki o koca boşluktu. Onun yokluğunun ardından Ezel hep yalnızdı, her oda ona buz gibi soğuktu.

Yeşil bakışlarını bir yangın musluğunun etrafında gezinen iki kedide dolaştırırken, dalgın bir ifadeyle Sevda'yla geçirdiği o ilk yılbaşını düşünüyor, onun kapıyı açtığı ve geç kaldığı için kendisini tatlı sert azarladığı o dakikalarda kayboluyordu. Artık ona kapıyı açan birileri yoktu. Ezel de o günden beri kapıyı çalmıyordu. Sevda'nın varlığı hayatı boyunca aldığı en güzel hediyeydi ve şimdi, özellikle bu gece yokluğu da üstüne bir lanet gibi yağıyordu.

Eğer iki yıl önce o günün birlikte geçirecekleri son yılbaşı olduğunu bilse, Sevda'ya sıkıca sarılarak onu kollarının arasından bir an bile çıkarmazdı. Onu öper ve gecenin kalanını onu ne kadar sevdiğini fısıldayarak geçirirdi.

Şayet onun yokluğunun ardından böyle hissedeceğini bilse, hiç düşünmez onun peşinden giderdi.

Sevda'nın yokluğu çok ama çok ağırdı. Her bir parçası onunla dolmuştu ve Ezel onun ardından kendini de kaybetmişti. Defalarca kez ölmek istemiş, defalarca kez ona kavuşmayı dilemişti. Ama yapamamıştı. Ezel artık boş bir kabuk gibi hissetse dahi geride Sevda'nın ona son emaneti, minik mucizeleri vardı. O, Ezel'in aksine hayatla doluydu. Annesiz büyümek onun için zaten çok zor olacaktı. Ezel'in onu bir de babasız bırakmaya hakkı yoktu.

Yine de bunu öyle çok istemişti ki... Acısına bir son vermeyi öyle istemişti ki...

İki kedi birbirlerine sokulup karın içinde bata çıka ilerlerlerken Ezel kadehinden yeni bir yudum aldı. İçkinin ardına saklanabileceğini ve en azından bu gece biraz huzur bulacağını sanmıştı fakat yanılmıştı. Bu kelime iki yıldır uzaktı. Hayatında ne neşe ne de mutluluk kalmıştı. Ezel son nefesini verip de karısına kavuşana dek onun için her şeyin rengi, kuşandığı bu matemin siyahı olacaktı. Zira artık Ezel Doğan'ın kalbi zifiri karanlıktı. Tıpkı Sevda'nın mezarındaki o toprak gibi çamur ve kana bulanarak acıyla yıkanmıştı.

Kadehini başına dikti ve nefes almakta zorlandığını fark ettiği o an küçük krizlerinden birine daha girdiğini anladı. Kazağını tek bir hamleyle başından çekip çıkardı. Camı açarak pencerenin önünde diz çöktü. Yüzünü dışarıya, yağan kara doğru çevirdi ve derin nefesler almaya başladı. Oysa Sevda'sız aldığı her soluk ciğerlerine batan bir bıçaktan farksızdı. Hâlâ ayakta kalabiliyorsa bunun tek sebebi iki yaşına basmak üzere olan minik kızlarıydı. Bu saatten sonra sadece Melek için vardı ve onun için var olacaktı.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından içerisinin buz gibi olduğunu fark ederek camı kapadı. Arkasını döndüğü an bakışları yatağın içinde, örtülere sarınan Melek'e takıldı. Bilmiyordu ancak başı annesinin yastığındaydı. Ezel kızını onun tarafına yatırmıştı. Sevda'nın yastığına sarılmak onu her zaman sakinleştirirdi fakat Melek huzursuzca kıpırdanıp duruyor ve küçük ellerini ve ayaklarını savuruyordu. Nitekim bir an son ağlayarak uyandığında Ezel derin bir iç geçirdi. Hızlı adımlarla kızının yanına yürüdü. Onu kollarına alarak sıkıca sardı. Soğuk tenine yasladığında Melek'in ağlamaları şiddetlendi. Ezel yerdeki kazağına umutsuz bir bakış atarken, parmaklarını okşarcasına onun sırtında gezdirdi ve stüdyonun içinde volta atmaya başladı.

Onun sırtını okşarken, "Buradayım bebeğim, ağlama güzelim," diye mırıldanıyor ve bu sırada kendi de ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Sevda'ya en çok böyle zamanlarda ihtiyaç duyuyordu. Melek'e yetememekten korkuyor, Sevda yukarıda bir yerlerde onları izliyorsa onun kendisini affetmesini diliyordu.

Ezel, kızının neden uyandığını bilmiyordu. Ateşi ya da gazı yoktu, karnı toktu, üşümüyordu ama yine de kollarının arasında tıpkı oyuncak bir bebek gibi dururken ağlıyordu. Bebeği minicikti, neredeyse iki yaşındaydı ve sanki Sevda'nın aynasıydı. Annesiyle aynı saçlara, aynı gözlere sahipti. O çakır gözlerde iri damlalar vardı. Yaşlar ardı ardına yanaklarından süzülürken, Ezel onu sakinleştirebilmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Panik duygusu her bir hücresini sararken, gözlerinden yuvarlanan bir damla yaşı fark etti. İlk gözyaşının ardından diğerleri de geldi. Usulca ağlarken yüzünü Melek'in saçlarına gömdü. "Lütfen bebeğim," dedi. "Lütfen kızım, lütfen... Ağlama babacığım, lütfen..."

Ezel onu susturabilmek için yapabileceği her şeyi denedi. En sonunda dışarıdaki kar bile minik bebeğinin ilgisini çekmediğinde telefonunu eline alarak yatağa doğru yürüdü. Sırtını yatak başlığına yasladı. Melek'i de göğsüne yatırırken ne yapacağını bilemeyerek Sabrina'yı aradı. Birkaç kez çaldı fakat açılmadığında Ezel pes ederek telefonu yatağın içinde bir yerlere savurdu. Genç kadının Baha'yla birlikte olduğunu anladı ve o an onları öyle kıskandı ki gözlerindeki yaşlar hızlandı. Koca dairede, kocaman bir yatağın içinde, kucağında minicik bir bebekle ağlarken hali içler acısıydı.

Kızının gözlerinden akan yaşları seyrederken, "Dayanamıyorum," diye hıçkırdı. "Olmuyor Sevda, dayanamıyorum. Hiçbir şey... hiçbir şey yapamıyorum! Yapamıyorum... Sensiz bir şey yapamıyorum..."

Yeni bir hıçkırıkla yüzünü Melek'in saçlarına gömen Ezel, ağlayışları biraz daha dinen ve yerini iç çekişlere bırakan kızını sıkıca sardı. Onun saçlarını okşarken dudaklarından yeni bir hıçkırık koptu. "Anneni özlüyorum," diye fısıldadı. "Ona çok ihtiyacım var, çok ihtiyacım var. Çok..."

Melek onun sözlerindeki acıyı hissetmiş gibi kendisine doğru sokulduğunda Ezel yanağını onun saçlarına yasladı. Boş gözlerle geceyi seyrederken sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Kızını susturmuştu ancak bu kez de kalbindeki acıya söz geçiremiyordu.

"Çıkıp gelsene," diye yalvardı. "Şu kapıyı sen çalsana Sevda, bir gece çıkıp gelsene. Sadece bir gece... Lütfen, lütfen..."

Kapı çalmadığında ve daire derin bir sessizlikle kaplandığında Ezel hıçkırarak, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Kahretsin... Kahretsin!"

Ve kendini tutamayacağını anladığında yumruğunu dudaklarına bastırarak ağlamaya devam etti. Sanki Sevda'dan kalan o boşluğu kapatmak ister gibi Melek'i göğsüne bastırdı. Canı öyle yandı ki kalbini söküp atmak istedi. Her şeyi paramparça etmeyi; ardından yarattığı yıkımın içinde, Sevda'nın hatıralarıyla dolu olan bu yerde ölmeyi istedi.

Dışarıda havai fişekler patlarken ve gece yeni bir güne devrilirken Ezel, Sevda'nın da aynını yaptığından habersiz, sabaha kadar ağladı.

Tek farkları, Sevda'nın elinde koca bir hiç varken onun kollarında kızları vardı.

31 Aralık 2023

"Ezel? Yıldızı bulamıyorum! Nereye koymuştuk?"

Üç metrelik büyük yılbaşı ağacını süslemek için kısa bir merdivenin üstüne çıkan Sevda, etrafına bakınırken aradığını bulamayarak ofladı ve tam da merdivenden ineceği sırada salonun girişinde yankılanan ayak seslerini duydu. Güzel bebeği elindeki altın rengi yıldızla koşarken kahkahalarla gülüyor, seslerden anlaşıldığı kadarıyla babasından kaçıyordu. Sevda, omzunun ardından bir bakış attığında onun paytak adımlarını gördü. Ayağında süslü, kırmızı pelüş ayakkabılar vardı. Kırmızı bir elbise giymiş ve yüzünün önüne düşen kıvırcık saçlarına kırmızı bir bandana takmıştı. Tombul yanakları al aldı. Sevda'nınkilerin bir kopyası olan çakır gözlerinde saf bir neşe vardı. Mutlu sesi salonu inletiyor ve Sevda'nın dudaklarındaki gülüşün her geçen saniye giderek büyümesine sebep oluyordu.

"Demek benden kaçabileceğini sandın aşkım."

Ezel eğilip çevik bir hamleyle Melek'i kucakladığında, Melek neşe dolu bir çığlık attı ve yanaklarını öpücüklere boğan Ezel'e kahkahalarla güldü. Babasının iri bedenine yaslanıp kendini onun kollarına bırakırken öyle güzel görünüyordu ki Sevda onları izlerken derin bir iç çekti. Ezel ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladığında dudaklarını dişledi. Genç adamın gözlerindeki o şefkat Sevda'ya döndüğünde yerini daha ağır, daha tutkulu bir bakışa bırakmıştı. Sevda'yı baştan aşağı süzerken gülümsüyor, kollarında Melek olmasa onu bir çırpıda kucaklayacak ve yatağa atacakmış gibi görünüyordu.

Sevda kendisini kimi zaman kıpkırmızı yapsa da bu bakışlara ölüyordu. Aralarındaki o tutkunun hiç azalmayışı ve birbirlerine ilk günkü kadar büyük bir arzuyla dokunuşları hoşuna gidiyordu. Ezel'in her bir zerresine muhtaçtı. Onun da sanki kendisine muhtaçmış gibi bakmasını ve onu sımsıkı sarmasını seviyordu. Kendini ne zaman onun kollarında bulsa gevşiyor ve çok değil, sadece bir an sonra kendisini çok daha fazlasını isterken buluyordu.

Ezel Doğan, bir zehir gibiydi; onu usul usul sarıyor ve sinsice kanına karışıyordu.

"Sana, beni beklemeni söylemiştim."

Ezel homurdanarak söylendiğinde Sevda düşüncelerinden sıyrıldı. Gözlerini devirerek, "Sadece bir merdiven... Düşmeyeceğim, Ezel," diye mırıldandı ancak Ezel onunla aynı fikirde değil gibiydi. Güçlü kollarından biriyle

kucağındaki kızını sıkıca kavrarken bir diğeriyle de uzandı ve Sevda'nın ince belini sararak onu tuttu. Parmakları genç kadının üzerindeki kazağın eteklerinden içeri girdi. Çıplak tenine sahiplenircesine yerleşerek orada kaldı. Sevda ürpererek omzuna tutunduğunda dudakları küstah bir gülüşle kıvrıldı. Parmak uçlarıyla teninde daireler çizerken tek kaşını kaldırdı. "Bir şey mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Yüzleri arasında sadece santimler vardı. Sevda'nın o an tek isteği, çıldırmasına sebep olan o kendini beğenmiş dudaklara yapışmaktı. Usulca başını salladı ve adama doğru eğildiğinde onun sert bir nefes aldığını görerek duraksadı. Ezel, teninden yükselen kokuyu içine çekerek parmaklarını tenine kenetledi. Onu öpeceğini zannederek kendisine uzandığında, "Yıldızı istiyorum," diye mırıldandı. Kollarını uzatarak Melek'i kucakladı ve Ezel'e yaramaz bir gülüşle göz kırptı.

"Yıldış! Yıldış!"

Melek, babasının hayal kırıklığıyla asılan yüzünden habersiz Sevda'nın kollarının arasında ağacın en tepesine uzandı. Ezel, bir elini Sevda'nın beline, diğerini de karnına koyarak onları sıkıca tuttu. Birlikte yıldızı yerleştirdiklerinde Melek'i annesinin kucağından alarak yere bıraktı. Küçük kızları sabahtan beri olduğu gibi bitmeyen bir enerjiyle ağacın etrafında koşuşturmaya başladığında, Sevda'yı da kucakladı ve dudaklarını onunkilere bastırarak genç kadını cezalandırırcasına öpmeye başladı. Dilini genç kadının aralanan dudaklarından içeri sokarak onun dümdüz yaptığı saçlarını kavradı. Sevda'nın başını yana doğru eğdi ve alçak iniltisi dudaklarının arasında boğulurken, altdudağını emerek geri çekildi.

"Pislik..."

"Asıl pisliği gece göreceksin," diyen Ezel genç kadını yere, pofuduk terliklerinin üzerine bıraktı. Saate bir bakış atarken, "Birazdan gelirler," dedi. "İstersen sen hazırlan, ben Melek'le ilgilenirim."

"Tamam, hemen dönerim."

Sevda koşar adımlarla merdivenlere tırmanırken, Ezel yorularak ağacın dibine oturan ve küçük hediye paketlerinden birini merakla sallayan Melek'i kucağına alarak cama doğru yürüdü. Usul usul yağan karı seyrederken bu kez içinde neşe vardı. Kızı kollarında, karısı yanındaydı. Ezel'in istediği her şey tamdı ve mutluydu. Geçen onca yılın acısı nihayet kabuk bağlıyor, Ezel ailesiyle geçirdiği her gün biraz daha huzuru tadıyordu. Birazdan dostları da gelecekti, bu güzel gecede hep birlikte vakit geçireceklerdi.

Huzuru bulan tek kişi kendisi değildi. Süha Belen'le, Baha da Sabrina'yla mutluydu. Akın aradan geçen onca yılın ardından sevdiği kadınla yeniden kavuşmuştu ve çiftin beş yaşında bir oğulları vardı. Fırat bile o buzlar kraliçesiyle mutluydu. Erez ve Ömür de bir aradaydı, aralarında garip bir

aşk-nefret ilişkisi vardı ama Ezel onların da bunu geride bırakacağına, her şeyi yoluna koyacaklarına inanıyordu. Kendisi senelerdir öldü zannettiği karısıyla yıllar sonra bir şans yakalamışsa, onlar da bu şansı elbet bulurlardı.

"Baba aç! Aç!"

Kurdelelerin ucunu Melek'in parmaklarının arasına sıkıştıran Ezel, ona paketi nasıl açacağını gösterirken merdivenlerden yankılanan topuk seslerini duydu ve aynı anda kapı çaldı. Sevda'nın kapıyı açmak için yetişemeyeceğini düşünerek kapıya doğru yürüdü. Tokmağı çevirdiğinde ellerinde paketlerle bekleyen Soydemir ailesini gördü. Can'ın elinden tutan Narin onları gördüğünde kocaman gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Hava öyle soğuk ki!"

"Sana o elbiseyi giymemeni söylemiştim."

Akın homurdanarak söylendiğinde Ezel gülerek geri çekildi. Kapıyı ardına kadar açarak, "Hoş geldiniz," dedi. "Haydi geçin."

"Diğerleri daha gelmedi mi?"

"İlk gelen sizsiniz ama onlar da birazdan gelir."

Sevda'nın da onlara katıldığını gören Ezel, onu gördüğünde derin bir iç çekti. Sevda'nın üstünde Ezel'in gözlerinin yeşilinde, kare yaka, kalın askılı bir elbise vardı. Göğüslerini mükemmel bir şekilde sararak beline kadar tam oturuyor ve kloş eteğiyle ayak bileğinin iki karış üstünde bitiyordu. Siyah, sivri topuk *stiletto*larıyla birlikte çok güzeldi. Düz saçlarını omuzlarının ardına atsa bile bu elbisesinin olmayan sırtını kapatmaya yetmiyordu. Ezel parmaklarını tenine bastırdığında Sevda'nın dudakları yavaşça kıvrıldı. Misafirleriyle selamlaşarak ellerindeki paketleri ve paltolarını aldı.

Hep birlikte salona geçtiklerinde Ezel ve Akın karşılıklı berjerlere oturmuşlardı. Melek, Akın'ın Can'sa Ezel'in kucağındaydı. Kırmızı mini elbisesi ve dalgalar halinde omuzlarına yayılan sarı saçlarıyla en az Sevda kadar güzel olan Narin de genç kadınla üçlü koltuğa yerleşmişti. Her ikisi de birbirlerini yalnızca birkaç aydır tanıyordu ama çabucak ısınmışlardı. Narin'in de tıpkı Sevda gibi pek arkadaşı yoktu. Tanıştıkları o ilk gün, hikâyelerini ağlayarak paylaşırlarken birbirlerini sevmiş ve iletişimi kesmemişlerdi.

"Yemeğe kadar bir şeyler içmek ister misiniz? Ya da-"

Çalan kapıyla sözleri yarıda kalan Sevda, Narin'in, "Belki sonra," demesi üzerine izin isteyerek ayağa kalktı. Küçük kızı da peşine takılarak bacağına sarılırken kapıyı açtı. Yüzünde serseri bir gülüş ve elinde pahalı bir viski şişesiyle gelen kişi Erez'di. Ömür de onun hemen yanında duruyordu ancak Sevda onun duruşundan ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Aralarında bir sorun olduğu belliydi fakat hemen ilk dakikadan karışmak istemedi. Erez şişeyi vererek Melek'i kucaklarken, "Hoş geldiniz!" dedi. "Geçsene..."

"Hoş bulduk! Bu güzellik her geçen gün biraz daha mı büyüyor yoksa bana mı öyle geliyor, Sevda?"

"Neredeyse dört yaşına girecek," diyen Sevda gülerek Ömür'e sarıldı ve kendisine çekinerek bakan yeşil gözleri gördüğünde içtenlikle gülümsedi. Krem rengi paltosunu elinde tutan Ömür uzun kollu, dantel işlemeli bir büstiyer ve onun takımı olan fırfırlı mini bir etek giymişti. Puantiyeli çoraplarından topuklu ayakkabılarına kadar siyahlar içindeydi ve çok güzeldi. "Şahane görünüyorsun, saçlarına bayıldım."

"Teşekkür ederim." Parmaklarını dalgınca atkuyruğunda gezdiren Ömür, Sevda'nın çakır gözlerine bakarken rahatlayarak gevşedi. "Sen de çok güzel görünüyorsun. Ama gecenin en güzeli bu küçük hanım!"

Melek kendinden bahsedildiğini anlamış gibi kollarını uzattığında, Ömür uzanarak Melek'i kavradı. Sevda bu sırada onun Erez'e yaklaşırken aldığı titrek nefesleri duymamış gibi yaptı. Birlikte içeri geçerlerken Erez kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti. Sevda, "İyi misin?" diye fısıldadı. Tıpkı Ömür'ün gözlerinde gördüğü gibi Erez'in bakışlarındaki o cehennemin de farkındaydı.

"Olacağım."

Erez bundan bahsetmek istemiyormuş gibi gülümsediğinde Sevda da fazla uzatmadı. Henüz birkaç adım atmıştı ki kapı yeniden çaldı.

"Bugün sana oturmak yok galiba."

Narin gülerek söylendiğinde Sevda da gülerek, "Sanırım," dedi. Aslında bir yardımcıları vardı ama dostlarıyla birlikte olmak istedikleri için onu da bugünü ailesiyle birlikte geçirmek üzere göndermişlerdi. "Hemen dönerim."

Bu kez gelenler Baha, Sabrina, Süha, Belen ve onların henüz birkaç aylık olan küçük bebekleriydi. "Hoş geldiniz!"

Sevda onların daha fazla üşümesini istemeyerek kapıyı ardına kadar açtığında hepsi birlikte içeri girdi. Selamlaşmaların ve kucaklaşmaların ardından yeniden salona döndüklerinde herkes oldukça keyifliydi. Melek etrafta koşuşturarak Can'a nispet yaparcasına eteklerini savuruyor, Ezel'in onu tutmaya çalıştığı her seferinde Erez'in kollarına doğru atılıyordu. Can tıpkı bir yetişkin gibi sessizce babasının kucağında oturuyordu ve diğer erkeklerle birlikte sohbet halindelerdi. Sanki hiç konuşmuyorlarmış gibi işten bahsetmeye başlamışlardı. Kızlarsa Belen'in minik bebeğini seviyor, bu sırada Sevda'nın ikram ettiği kadehleri yudumluyorlardı.

Saat ilerlemeye başladığında son kapı zilini duyan Sevda, "Geldiler," diyerek ayağa kalktı. Ezel de onunla kapıya doğru yürüdü. Elini Sevda'nın çıplak sırtına yasladı ve burnunu eğip genç kadının şakaklarında gezdirirken, "Bu elbiseyi son görüşün," diye fısıldadı. "Keyfini çıkar karım..."

Sevda gözlerini devirdiğinde Ezel onun yanağına hızlıca bir öpücük bıraktı. Kapıyı açtıklarında Fırat'ın yalnız olduğunu gördü. Oylum onunla değildi ve Ezel, Fırat'ın bu davete sırf kibarlık yapmak için geldiğinden de

emindi ama adamın yüzünde yine de bir gülümseme vardı. İçi dolu, süslü bir sepeti Sevda'ya uzatırken bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Beni içeri davet eder misiniz yoksa burada donmayı mı bekleyeyim?"

Sevda kıkırdayarak geri çekilirken Ezel gözlerini devirdi. İki adam birbirlerine sarıldı, ardından Sevda da Fırat'la kucaklaştı. Fırat'ın Ezel ve kendisi için neler yaptığını öğrendikten sonra ona içten içe minnet duymaya başlamıştı. Kimi zaman sert sert bakıp kaşlarını çatan bu ürkütücü adamı da tıpkı diğerleri gibi seviyordu. Üstelik tek değildi. Melek de adama bayılıyor, kendini onun kollarına atmaktan çekinmiyordu.

Nitekim birkaç saniye sonra koşarak yanlarına geldiğinde hiç duraksamadan Fırat'ın kollarına atıldı. Genç adam onu kucaklayıp öperken, Melek gördüğü ilgiden memnun bir halde adamın omzuna yaslanmış, minik parmaklarıyla adamın gömleğinin yakasıyla oynamaya başlamıştı.

Ezel kızının yanağına okşayarak, "Orada rahat mısınız küçük hanım?" diye söylendiğinde Melek başını salladı ve sevimlice sırıttı. "Effet!"

Gülerek içeri geçtiklerinde kızlar Sevda'nın hazırladığı masanın üstündeki servisleri açmış ve mumları yakarak her şeyi hazırlamıştı. Belen, kızı Maya'yı göğsüne yaslarken Fırat'ı fark ettiğinde, "Hey!" dedi. "Grubun en huysuzu da buradaymış. Oylum yok mu?"

"Hey!" diyerek gözlerini kısan Fırat aynı ses tonuyla Belen'i taklit etti. "Grubun en çenebazı da buradaymış!"

Odadakiler gülüşerek adamla tokalaşırken, Belen gözlerini devirdi ve uyuklayan bebeğini yeniden pusetine yatırarak sessiz bir köşeye bıraktı. Hep birlikte masaya geçtiklerinde içeride koca bir curcuna vardı ancak bunlar mutlu seslerdi. Uzun zaman sonra ilk kez bir aradalardı. Fırat bile gülmeye, neşeyle kadeh kaldırmaya başlamıştı.

Ezel, Erez'in kucağında oturan ve adamın tabağına çatalını batırarak bir şeyler atıştıran kızını seyrederken uzanıp kolunu yanı başındaki Sevda'nın omzuna attı. Geçirdikleri o son yılbaşını düşünürken derin bir iç çekti. Dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdı. Sevda kocasına sokularak, Narin'in Can hakkında anlattığı küçük çekişmelerine tıpkı diğerleri gibi kahkahalarla güldü. Ezel onun gülüşünü duymaya bayılıyordu. Sadece aylar önce genç kadının hıçkırıklarıyla uyandığı o günlerden bugünlere gelmişlerdi ve daha da iyi olacaklarını biliyordu.

Sevda, Ezel'in yıldızıydı. Onun gökyüzünde parıldayıp ona yön gösterdikten sonra Ezel'in aşamayacağı hiçbir engel, yıkamayacağı hiçbir sınır, yenemeyeceği hiçbir düşman yoktu.

Ansızın eğilerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadığında Sevda dudaklarında kadehiyle ona döndü ve uzanıp adamın güçlü elini okşadı. Onu sevdiğini söylemesine gerek yoktu çünkü onun yerine konuşan çakır gözleri

vardı. Öyle güzellerdi ki Ezel baş başa kalmayı ve kendini o bakışlarda kaybetmeyi iple çekiyordu.

Yemeğin ardından tatlılara geçildi. Saat gece yarısına devrilirken izin isteyerek kalkan Fırat'ın ardından herkes bir köşeye çekildi. Ezel, Ömür'ün kolları arasında uyuyakalan kızını kucaklayarak yatırdı. Onun kıvırcık saçlarına bir öpücük bırakarak üstünü sıkıca örttü ve yeniden aşağı indiğinde Sevda'yı elinde bir kadehle camın önünde bulduğunda gülümsedi. Uzanıp genç kadını kollarına aldı. Onun sırtını kendi göğsüne yaslarken, başını da Sevda'nın omzuna bıraktı.

Biraz daha hızlanan karın yağışını seyrederken, "Geçen sene," diye fısıldadı. "Geçen sene bugün tam da buradaydım, senin durduğun yerde... Melek de kucağımdaydı, renkli toplarla oynayıp duruyor ve her şeyden habersiz gülücükler saçıyordu."

"Bense oradaydım. Bir kâbus görerek uyandım; bizim anılarımızı... Canımı öyle acıttı ki *o* aşağıda gülüp geceyi kutlarken daha fazla odada kalamadım. Aşağı indim ve onların partilerini bastım." O geceki kanı hatırlayan Sevda, titrek bir iç çekti. "Korkuyordum. Üzgün ve yalnızdım. Artık katlanamıyordum ve tek düşündüğüm bir katil olmak pahasına oradan kaçmaktı yoksa... yoksa çıldıracaktım."

"İnan bana tek değildin. Seni öyle özlüyordum ki Sevda, sana öyle ihtiyacım vardı ki."

Elindeki kadehi yanındaki sehpanın üstüne bırakan Sevda, Ezel'in kollarında döndü. Adam, kadının çıplak sırtı cama değmesin diye avuçlarını sırtına sararken, Sevda da kollarını adamın boynuna doladı. Parmaklarını Ezel'in ensesindeki saçlarda dolaştırırken, "Şimdi yine birlikteyiz," diye mırıldandı. "Birlikte geçirdiğimiz ilk yılbaşı gibi. Üstelik, herkes burada."

Ezel çoktan sarhoş gibi görünen kızları ve diğerlerini seyrederken gülümsedi. Onların da bu geceden en az kendileri kadar keyif aldığı belliydi. "Umarım birlikte daha nice kutlamalarımız olur."

"Umarım."

Sevda eğilerek dudaklarını onunkilere yasladığında Ezel onun güzelliği karşısında büyülenerek, "Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı. Ve içeridekiler ondan geriye saymaya başladığında Sevda'nın dudaklarının üstüne fısıldayarak onları yumuşakça kavradı. Sevda, patlayan havai fişeklerle irkildiğinde güldü ve tıpkı o gece Sevda'nın söylediği gibi, "Mutlu yıllar aşkım," diye fısıldadı. "Mutlu yıllar..."

Sevda, misafirlerini alt kattaki odalarına yerleştirip, kızını da kontrol ederek yatak odasından içeri girdi. Ezel'in elinde bir kadehle pencerenin

önünde oturduğunu görerek ona doğru yürüdü. Genç adam ışıkları açmak yerine abajurlardan birini yakmıştı. Loş, sarı ışığın altında yarı çıplak bedeni ve o delici gözleriyle çok güzel görünüyordu. Sevda'yı fark ettiği an elini kaldırarak onu yanına çağırdı. Genç kadın elbisesinin eteklerini toplayarak Ezel'in kucağına oturdu. Bir elini onun çıplak göğsüne yaslarken diğerini de omzuna koydu. Parmakları teninde aheste dokunuşlarla gezinirken yavaşça gülümsedi. Diğerlerinin aksine o sarhoş olacak kadar içmemişti ancak damarlarında gezinen alkolün yarattığı o çakırkeyif his üzerindeydi.

"Böyle üşümüyor musun?"

"Ya sen? Sen o sikik elbiseyle üşümedin mi?"

Ezel askıları iki yana çekiştirerek mırıldandığında Sevda neşeli bir gülüşle, "Çok ayıp," dedi. Ardından adamın dudaklarına doğru eğilerek, "Aslında seni cezalandırmalıyım," diye fısıldadı. "*Sikik* çok kötü bir kelime..."

"Tekrar söylesene..."

"Neyi?"

Sevda'nın oyunbaz halleriyle gülümseyen Ezel, genç kadının siyah saçlarını yumruğunun içinde toplarken onu kendine doğru çekti. Dudaklarını onunkilere bastırarak ona ıslak bir öpücük verdi. Sevda daha fazlası için sızlanırcasına homurdandığında, elini genç kadının elbisesinin gizli fermuarına götürdü ve askıları Sevda'nın omuzlarından düşürerek arkasına yaslandı.

"Çıkar."

Sevda, itiraz etmeden elbisesini çıkararak ayakkabısının ucuyla bir kenara iteledi. Üzerinde minik, kırmızı bir tangayla kaldı. Yüksek topuklularının üzerinde kendine doğru yürüdüğünde bacaklarını iki yana açtı. Sevda yeniden kucağına tırmanırken parmakları genç kadının boynunda, yuvarlak omuzlarında ve çıplak göğüslerinde dolaştı. Onları avuçlayıp, parmaklarının arasında sıkarken genç kadın derin bir iniltiyle ona yaslandı. Ellerini koltuğun iki yanına bastırdı. Ezel meme uçlarıyla oynayarak nasırlı avuçlarını onlara sararken, "Dudakların," diye fısıldadı. "Dudaklarını istiyorum."

Ezel, göğüslerinden birini dudaklarının arasına alarak sıcak ağzının içine çekti. Dilini üstünde gezdirdiğinde Sevda titreyerek, "Evet," diye mırıldandı. Ezel Doğan'ın ağzı cehennem kadar sıcak ancak cennet kadar rahatlatıcıydı. Geç kadın şimdiden daha fazlası için kıvranıyor, Ezel'in aletine sürtünüp duruyordu. Genç adam diğer meme ucuna da aynı ilgiyle karşılık verdiğinde Sevda, "İçime gir," dedi ve Ezel küfrederek dişlerini tenine kapattığında inledi.

"Dizlerini kolçaklara yasla."

Ezel onu belinden kavrayıp kaldırırken Sevda tıpkı adamın dediği gibi dizlerini koltuğun iki kenarına yasladı. Bir an sonra Ezel'in sıcak ağzını külotunun üstünde hissettiğinde inledi. Ezel onu yükselttiğinde başı kadınlığıyla

aynı hizaya gelmişti. Kararan bakışları ve gerilen dudaklarından ne yapmak istediği belliydi. "Yaklaş."

Sevda hevesle koltuğun sırt kısmına tutunup ona yanaştığında, Ezel tangayı bir kenara sıyırdı ve Sevda'yı boydan boya yaladıktan sonra dudaklarını tenine kapadı. Avuçlarını Sevda'nın yuvarlak kalçalarına yaslayarak onu adeta sömürmeye, dilinin ve dudaklarının yetmediği yerlerde parmaklarıyla çıldırtmaya başladı. Sevda nefes nefese tırnaklarını kumaşa geçiriyor ve inleyerek Ezel'in adını fısıldarken resmen kıvranıyordu. Öylesine yükselmişti ki bir an sonra kendini yükseldiği o yerden atmak için hazırlanırken, Ezel'in geri çekilmesiyle beraber hüsranla inledi. Adamın saçlarını kavrayarak dudaklarını yeniden bacaklarının arasına götürmek istedi ama Ezel onu ayağa kaldırarak cama yasladı. Çıplak memeleri soğuk camlara değdiğinde üşüyeceğini sanıyordu ancak bu yalnızca içindeki yangını daha da harladı. Bir fermuar açma sesinin ardından Ezel sertçe ona çarptı.

Onu en derinlerine kadar alan Sevda, avuçlarını ve yanağını soğuk cama yaslayarak inlediğinde Ezel de öne eğilerek saçlarını avuçlarında topladı. Sertçe içine vurmaya, dudaklarını onun çıplak boynunda ve yanaklarında gezdirmeye başladı. Bu gece her zamankinden daha kontrolcü, daha sertti ancak Sevda buna bayılmıştı. Kendini hevesle adama itiyor ve onun darbelerini zevkle karşılıyordu.

"Kahretsin, daha fazla dayanamayacağım... Benimle gelmene ihtiyacım var..."

Ezel elini uzatıp parmaklarını bacaklarının arasındaki o yumrunun üstüne götürdüğünde Sevda inleyerek, "Evet!" dedi. Yalnızca birkaç saniye sonra titreyerek gelirken Ezel de gürültüyle inledi. Genç kadının havaya kaldırdığı bacağını sertçe kavrayarak içine son kez çarptı ve kesik nefeslerle boşaldı. Yüzünü Sevda'nın sırtına yaslayarak birkaç saniye için soluklandı. Sevda'nın titrediğini fark ettiğinde onu kollarına alarak yatağa taşıdı.

"Duş?"

"Sonra..." Parmağını genç kadının sırtının kavisinde gezdiren Ezel, eğilip onu öperken, "Sonra," diye fısıldadı. Sırtını yatak başlığına yaslayarak Sevda'yı üstüne doğru çekti. Genç kadın yorgun bir halde ona yaslanıp inlerken gülümsedi. Alayla fısıldayarak, "Biraz dinlen karım," dedi. "Gece uzun."

Tıpkı Ezel'in söylediği gibi gece uzundu. Bu gece, birlikte kutlayamadıkları her yılbaşının acısını çıkarırcasına, sabaha kadar anın tadını çıkaracaklardı...

Teşekkürler

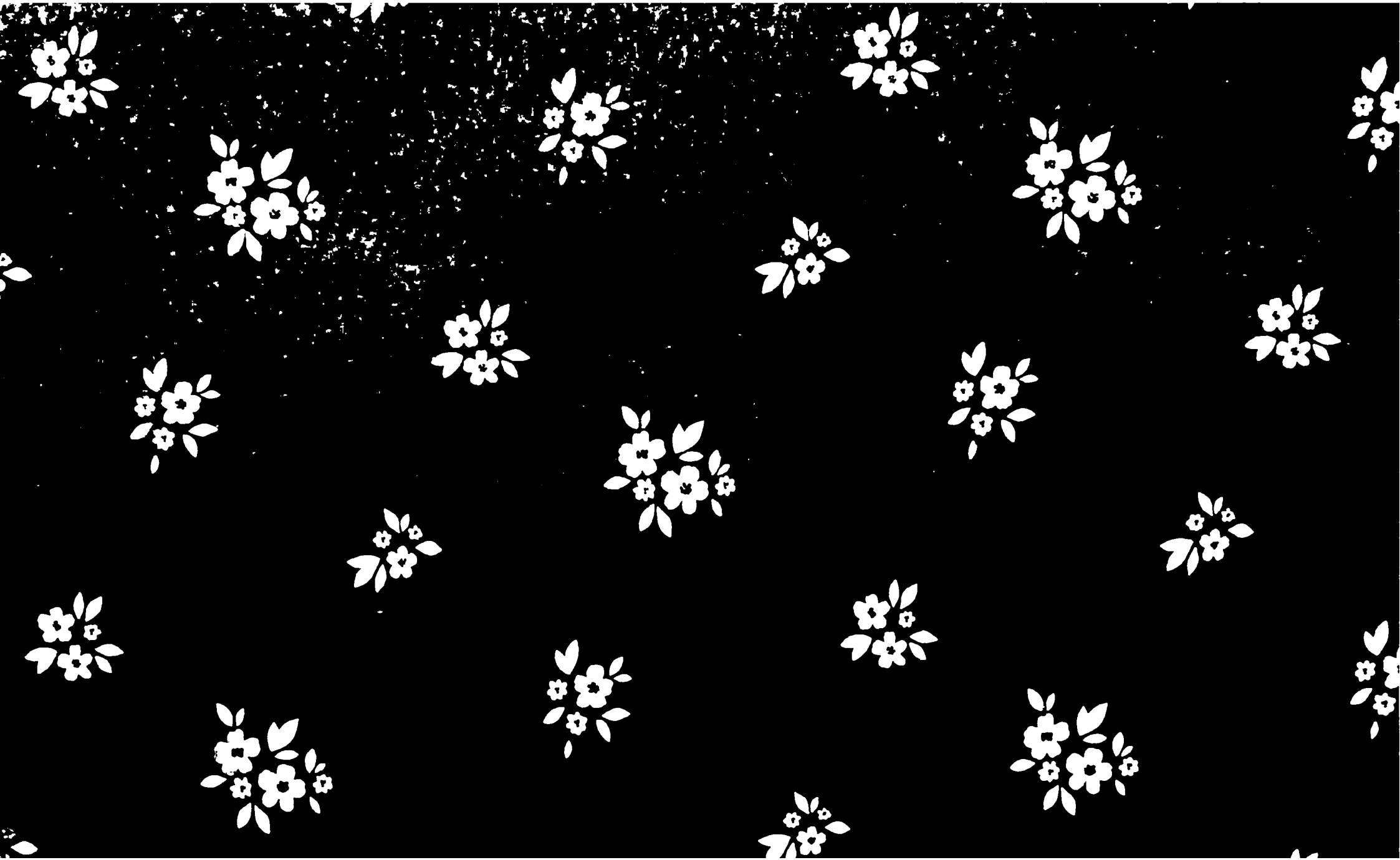
Benim için bir hikâyeye başlamak ve onu bitirmek hep zor olmuştur ancak daha da zor olan bir şey varsa o da bu konuşmayı yazmakmış.

Sevda Çiçeği'nin ilk kelimesini 2018 yılında yazdım. Ezel ve Sevda altı hatta neredeyse yedi yılın ardından sizlerle buluştu. O yıllarda böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim ancak şimdi, Sevda Çiçeği'ni ve karakterlerini iyi ki sizlerle buluşturmuşum, iyi ki onlara yol arkadaşı olmuşsunuz diyorum. Elbette bunun için bana öncü olan yayınevime, hikâyemize ve bana inandığı için bu fırsatı bize tanıyan sevgili genel yayın yönetmenim Tuğba Atıcı Coşar'a çok teşekkür ederim.

Sevda Çiçeği'nde sadece benim değil, pek çok kişinin emeği var. Bu emeklerin en büyüğü ise biricik editörüm Buse Güler'e ait. Seninle tanıştığım, çalışma fırsatı bulabildiğim için gerçekten çok şanslıyım. Sen ve sihirli dokunuşların bu hikâyeyi benim için daha da eşsiz ve güzel kıldınız, bunun için çok teşekkür ederim.

Elbette aileme, arkadaşlarıma ve sevgili eşime de çok teşekkür ediyorum, yokluğunuz benden uzak olsun.

Teşekkürlerimin en büyüğü ise sizlere, yani okurlarıma. Hikâyemize ortak olduğunuz, tüm o inişli çıkışlı duyguları bizimle yaşadığınız ve bize eşlik ettiğiniz için her birinize sonsuz teşekkür ederim. Yeni hikâyelerde sizlerle yeniden buluşmayı iple çekiyorum! Hepinize sonsuz teşekkürler, her biriniz sevgiyle kalın...

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP